

EURIPIDIS
TRAGŌEDIAE
ET
FRAGMENTA.

RECENSUIT

INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT

SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS

PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT

AUGUSTUS MATTHIAE.

TOMUS OCTAVUS.

L I P S I A E

APUD IOA. AUG. GOTTLÖB WEIGEL

MDCCCXXIV.

NOTAE IN RHESUM.

Argum. v. 1. scribe παῖς μὲν ἦν, ut est in Ald. ἦν male omisit Barnes, et hinc Musgrav. Havn. Πῆσος μὲν ἦν Στρ. τοῦ ποταμοῦ καὶ Τερψ. μιᾶς τῶν Μουσῶν παῖς.

V. 2. παραγίγνεται recte Ald.

V. 3. τῶν ante Τρώων Barnes, de suo addidit.

V. 4. 5. Havn. ὑποθεμένοις: μέγαν γὰρ ἔσεσθαι κίνδυνον ἐκ τούτου, omissis verbis τοῖς Ἑλλήσι.

V. 6. Scribe ἀνείλετο, ut est in Ald. Verba ὡς ἐν παρόδῳ — Δόλωνος addidi e Flor. A. 1: 2. In iisdem sequentia eo ordine leguntur, quem exhibui, quum in Ald. prius legerentur illa: Τὸ δὲ δράμα — ὁμολογεῖται ἡ σκηνή κ. τ. λ.

V. 8. 9. om. Havn.

V. 10. Havn. Τοῦτο τὸ δράμα ἐπὶ νόθον ὑπενόησαν, Εὐριπίδου δὲ μὴ εἶναι.

V. 12. Havn. ἀναγέγραπται. Mox Barnes. male τὰ μετὰρσια δῆ.

V. 14. Haec et sequentia primus e Flor. A. protulit Valck. diatr. p. 89 sq. Eadem, teste Musgravio, sunt in MSS. Parisiensibus, etiam in Havn. et in Vaticano nr. 407. Vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. Praef. p. XVIII.

Ib. Havn. πρόλ. δὲ ἐν αὐτῷ φέρ. et ἐκτιθεῖς pro ἐπιτιθεῖς.

V. 17. Havn. om. καὶ et pro φέρεται habet φαίνεται.

V. 18. Havn. τῶν ὑποκριτῶν τινές.

V. 19. Flor. A. ὦ τῶν μεγ. Ζ. Ἄλμ (sic) τέκος, quod in calce libri Vossius emendavit, prout edidit Valcken. ἄλκιμον, ut est in Vatio. et Havn. Idem monuit esse haec verba Iunonis Minervam ad auxilium Argivis ferendum cohortantis, vid. Schol. II. κ', 435.

V. 22. Flor. A. ἀρχαίων.

V. 23. Flor. A. ἐν μακῇ δορός. Vatic. ἐν μακῇ sine accentu, et : subscr. et sine δορός. Havn. ἐν μακροῦ. in marg. coni. ἐν ἀκμῇ, Valcken. ἐν μάχῃ.

V. 24. Flor. Vatic. βιαίας. Valck. βιαία γ' ἔ. Havn. habet βιαία, sed sine γ'.

V. 25. Havn. οὐκ ἔτεσσι pro οὐδὲν ἔστι. Idem omit- tit ἄλγιον, pro quo in Flor. est ἄλγον, et pro βάρος ha- bet, βάρεβαρος.

V. 26. Havn. ἐξ ὅς' ἔκρ. Idem ἔκρινε, ut Valck. emendavit lectionem Flor. Vatic. ἔκρινε. Flor. Ἀλέξαν- δρον, Havn. ἀλέξαι. Emendavit Valck. Vatic. Ἀλέξαν- δρου.

V. 27. προσήκειν Flor. Vatic. et Havn.

V. 28. Ἀθηνᾶ Flor. Vatic. et Havn. Tum φίλτατ' ἐμοί θ' ἔων. φίλτατ' etiam Havn. Correxuit Valcken.

V. 30. τὴν Πριάμου Havn. ἐκτετριμμένον Flor. Cor- rexuit Vossius.

Praeter hoc aliud argumentum est in Havn. his ver- bis scriptum.

"Ἐκτωρ τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ κοιτῶν ἀκούσας αὐτοὺς πυρ- καίειν, εὐλαβήθη μὴ φύγωσιν. ἐξοπλίζειν δὲ διεγνωκώς τὰς δυνάμεις μετενόησεν Αἰνείου συμβουλευσάντος ἡσυχά- ζειν, κατάσκοπον δὲ πέμπωντας δι' ἐκείνου τὴν ἀληθεῖαν ἱστορήσαι. Δόλοισι δὲ πρὸς τὴν χρεῖαν ὑπακούσαντα ἐκ- πέμπεισθαι. καὶ τόπον εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀφώρισεν αὐ- τῷ. Ἐπιφανέντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσεύα καὶ Δόλοισι μὲν ἀνηρηκότες, ἐπὶ δὲ τὴν Ἑκτορος κοίτην ἰλθόντες πάλιν ὑπέστρεφον οὐχ εὐρέντες τὸν στρατηγόν. οὗς Ἀθηνᾶ ἐπιφατεῖσαι κατέσχευ'· καὶ τὸν μὲν Ἑκτορα ἐκέλευσε μὴ ζητεῖν, Πῆσον δὲ ἀναιρεῖν ἐκέλευσε· τὸν γὰρ ἐκ τούτου κίνδυνον μείζονά ἔσεσθαι ἂν βιῶσθαι· τοῦτων δὲ ἐπιφα- νείς Ἀλέξανδρος ἐξαπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Ἀθηνᾶς ὡς δῆθεν ὑπὸ Ἀφροδίτης ἄπράκτος ὑπέστρεφε· οἱ δὲ περὶ Λιομήδην φορέυσαντες Πῆσον ἐχωρίσθησαν· καὶ ἡ συμ- φερά των ἀνηρημένων καθόλον ἦλθε τὸ στράτευμα.

Rhesum fabulam non esse Euripidis, iis iamdudum argumentis demonstratum est, ut vix de ea quaestione

aliquid dicere attineat. Quo tempore tamen scripta esse videatur, quæri potest. Hermannus quidem, quum in diss. de graecæ l. dial. p. X. versum elegantiam, si reliqua quoque; quæ in isto carmine singularia sunt, bene perpensa fuissent, monstrare potuissè, neque Athenis eam fabulam scriptam fuisse, nec tam brevi intervallo contingere ætatem Euripidis iudicasset, nuper in elem. doctr. metr. p. 124. ita scripsit: „illum poëtam, qui Rhesum fecit, quem Euripide aliquanto recentiorum esse non dubium est, trimetros fecisse videmus elegantissimos, planeque ab ista negligentia“ (solutionis longarum syllabarum)“ puros. Ex quo mihi videor iure posse colligere, non eum ex recentioribus illis Atheniensium tragicis esse, sed multo post vixisse, quum Alexandrini, ut Sositheus et Lycophron, Atticorum traegœdiam, grammatica subtilitate limatiores, quam fecundi ubertate poëtica, imitari atque ex oblivione resuscitare conarentur.“ Cui indicio quominus subscribam, plura sunt, quæ me impédiant. Primum enim, quod pro fundamento ratiocinationis ponitur, poetam illum Euripide aliquanto recentiorum fuisse, id non ita certum est, ut omnis de ea re quaestio supervacanea sit. Deinde non e trimetrorum modo elegantia, sed reliquis omnibus quæ in carmine insunt, compositis et comparatis, imprimis ex universa dictionis indole, utrum poëta ille Euripidi aequalis vel adeo antiquior sit, an recentior et ad Alexandrinorum ætatem detrahendus, effici potest. Iam vero Alexandrinorum ingenia eo maxime conspicua sunt, quod in doctrina et grammatica et historica ostentanda, in antiquiorum scriptis ita imitandis, ut non tantum verba et voces, sed etiam res et sententiæ in sua transfunderent, elaborabant. In nostra fabula etsi multa leguntur ab Euripidis quidem consuetudine aliena, at Aeschylō tamen et Sophocli, nonnulla etiam Homero, usurpata, (Vid. Valcken. diatr. p. 96 sq. Beck. diatr. crit. de Rhese p. 464. 465 sq.) tamen hæc ita non quaesita sunt, plerumque tam ano loco posita, ut ea poëtam non ex abditis fontibus hausisse, sed e communī poëtarum sui temporis consuetudine sumsisse dicas; rara sunt ea, quæ in hoc ano carmine leguntur, ut *ῥηοταίη*, *ἀποστῦσαι*; imitationis vero nulla usquam vestigia sunt, nisi forte locu-

tionem *τετραπλοῦν μῖμον ἔχον* v. 253. ex Eurip. Herc. f. 972. ductam dicas, quae cuique in mentem venire poterat. Quum vero imitatores, in his Alexandrini, in iis subsistere fere soleant, quae iam apud alios inveniantur, noster poeta contra plura novasse videtur; et saepe non incommode, quod facere non solent nisi ii, qui linguam adhuc florentem usu didicerunt, non ii, qui eam ex aliorum scriptis didicerunt, imprimis in melicis ita nonnunquam, ut ita dicam, sui et iuris et ingenii est, ut apud nonnullos, in nimiae audaciae et tumoris crimen incurrerit. In melicis vero ea etiam est metrorum et facilitas et simplicitas, ut hoc quidem in genere cum Aeschylō comparari queat. His igitur de causis credere non possum poetam Rhesi Alexandrinorum aetate vixisse, sed eum ad tempus florentis et linguae et scenae Atticorum referendum puto, ut in descriptione carminis vix mediocrem poetam — nam quo iure illis temporibus non nisi Pindaros, Aeschylos, Sophocles, Euripides existitisse dicas? — sic versuum pangendorum et dictionis poeticæ non contemnendum artificem *). Accedit, quod argumenti auctor in didascaliiis fabulam Euripidi tribui dicit, didascaliarum vero doctissimi et gravissimi auctores fuerunt Aristoteles, Eratosthenes, Callimachus, Aristophanes Byzantius, Aristarchus, Crates alii, vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 288. Harles. Quos quomodo credibile est fabulam suam aetate vel paulo ante scriptam ad Euripidem auctorem referre potuisse? Itaque nihil restat, nisi ut vel auctorem argumenti mentitum esse dicamus, vel auctorem fabulae diu ante Alexandrinorum tempora vixisse.

Multa praeterea dici possunt, quibus hanc fabulam satis antiquam esse demonstretur. Quum enim prologus desit, — quem quibus argumentis periisse ostendere velit Beck. in diss. crit. §. 2. not. 7. et p. 457. 459. non intelligo — ex hoc suspicari aliquis possit, auctorem fabulae Euripide antiquiorem vel aequalem certe esse; quamquam qui post aliquem vixit, in eodem genere elaborans, non necessario illius exemplum sequi debet. Quod vero duo prologi ferebantur, ut est in

*) Contra auctorem Rhesi in graeca lingua non valde exercitum fuisse iudicat Beck. l. c. p. 464.

argumento. — quod ipsum documento esse potest, neutrum ab ipso poeta scriptum esse, — ex quo conicias, florente adhuc scena Attica fabulam scriptam et, vero etiam actam esse, quum vix quisquam operam in eo ponat, quod nullius usus futurum videt. Orphei et Musaei de Atheniensibus merita commemorat Musa v. 938 sqq. ex quo conicias, hanc fabulam scriptam esse, si non ad sacra Orphica commendanda, eo saltem tempore, quo τῶν Ὀρφεοτελεστών superstitio Athenis praecipue vigeat, id est, Euripidis et Platonis aeco. Vid. ad Hippol. 950. Sed haec incertiora sunt, quam ut iis quidquam effici possit, quamquam collecta aliquid ponderis habitura sunt: hoc saltem demonstrant, nihil continere fabulam, quod ab antiquis temporibus abhorreat.

V. 2. βασιλέων Ald. rell. βασιλέως Par. G. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. ut coniecerat Heath.

V. 3. Ald. rell. ἡ τευχ. Flor. 2. 10. ἡ τευχ. Herv. 2. Brub. Canter. rell. εἰ τευχ. Legitima constructio esset ἡν δέχεται. Sed cogitatur simul εἶθε δέχαιο, ut duo membra in unum confusa sint. Similiter ἡ δέχαιο, puncto post βασιλέως posito, esset: ἡ δέχαιο, ἂν — εἶθε δέχαιο.

το — κλήδονα; Sed hoc coactum. — Flor. 1. τευχοφόρον.

V. 4. Havn. κλυδόνα.

V. 5. φρουράν Ald. rell. φυλακὴν Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 6. Ald. rell. πάσης στρατιᾶς, πόλεως Τροίας προκάθηται. Pro πόλεως Par. G. βασιλέως. Sed verba πόλεως Τροίας om. Flor. A. 10. Havn. Contra Boethius verba πάσης στρατιᾶς delenda censet: nam πάσης superfluum, στρατιᾶς ad φρουράν adscriptum esse explicandi causa. κάθηται pro προκαθίστηται Flor. 1.

V. 7. auctore Valcken. diatr. p. 92. addidit Musgrav. e Flor. A. Par. G. Eundem habent Flor. 10. Havn. Vict. hic cum v. 1. γὰρ ὁρθοῦ κεφαλὸν (sic).

V. 8. βλέφαρων ἔδραν pro βλέφαρα, ut infra 550 ὄμματος ἔδραν pro ὄμμα. Alio sensu λείν. βλέφαρα accipiendum videtur apud Soph. Antig. 1302. remittit palpebras, quae antea intentae erant; quod faciunt moribundi. Sic μίλη λέσθαι dicitur. Τορμήτων glossam Hesych. hinc sumtam esse non credo. 1302 6. 2. 7

V. 10. Ἐκτορ Ald. Herv. 1. 2. Brub. Ἐκτωρ Cant. Barn. Musgr. Ἐκτορα Flor. 1. 2. Vict.

V. 11. Ald. rell. τίς οὐδ' ὦ φίλος εἶ; φθέγγου τίς ἀνὴρ. Herv. 2. Brub. τίς ἀνὴρ. Flor. A. 10. τίς οὐδ' ἡ φίλος φθέγγος τίς ἀνὴρ, quod reponi iussit Valcken. diatr. p. 93. not. ἡ in ἡ mutato. Eandem scripturam habet Havn. sed ἡ pro ἡ vel ἡ. MS. citatus Andr. Schotto Obs. poet. XI. 24. τίς οὐδ' ἡ φίλοι φθέγγος τίς ἀνὴρ. φθέγγος τίς etiam Paris. E. φθέγγ' ὅστις ἀνὴρ Par. G. Flor. 1. 2. in ceteris ii cum Aldina convenientes. Harl. τίς οὐδ' εἰ φίλος φθέγγ' ὅστις ἀνὴρ. E. Victor. notatum ὦ φίλος εἰ φθέγγον. et φθέγγ' ὅστις.

V. 12. Sic recte distinxit Valck. pro τί τό σῆμα θροεῖ. E Flor. A. et 10. nihil enotatum. Sed θροεῖ Havn.

V. 13. ἡμετέρας Ald. rell. αἰμέρας Flor. A. αἰμετέρας Flor. 10.

V. 14. πλάθουσ'. Vid. Brunck. ad Hec. 880.

V. 15. Dele signum interrogandi post σφραγιδῆς ex errore typothetae ortum.

V. 17. λῶχος pro δόλος Flor. A. Havn. οὐκ pro οὐκέτι Flor. 1. 2.

V. 18. Flor. 1. 2. ἔστι σύ. ἤδη in fine om. Flor. A. 1. 2. 10. Havn. Pro eo ἐπὶ Vict. Pro προλεπόν Herv. 2. προλεπόν, Brub. πολιτών.

V. 22. πανόπλοις Flor. 10.

V. 23 — 33. 41 — 51. antistrophica esse vidit Musgrav.

V. 23. Flor. 1. 2. Ἐκτωρ.

V. 25. ὄτρυνον Flor. A. Havn. Bis haec verba habet Flor. βᾶθι πρὸς ὡνάς ὄτρυνον ἔγχος | ὄτρυνον ἔγχος — bis etiam Flor. 10. ὄτρυν' ἔγχος. Musgrav. recepit ὄτρυνον. recte: ὄτρυνον ἔγχ. est diambus, cui respondet in antistr. diambus διμπετῇ.

V. 27. τοὺς ἵππους Ald. rell. τοὺς om. Flor. 1. 2. 10. Havn. Praeterea Flor. A. 10. ψαλλοῦς. In Flor. A. an τοὺς desit, non annotatum.

V. 28. δ' post τίς om. Flor. 1. 2. 10. Havn.

V. 29. Flor. A. Havn. Vict. *Εὐράτας*. Herv. 1. 2. Brub. *ἀγών*. Hanc et sq. v. citat. Eustath. ad Dionys. Per. 270.

V. 31. *μοναρχοι* Ald. rell. *μόναρχοι* Flor. A. 1. 2. 10. Havn. Vict. et *γυμνήτων*.

V. 32. *δὲ φρυγῶν* Flor. A. 10.

V. 33. Flor. 10. *τεβραῖς*. Flor. 2. Vict. *τὸ ἔα τευραῖς* (sic). *Κερδόμενα τὸ ἔα* hinc sumta esse ab Hesychio monuit Spanhem. ad Callim. h. in Apoll. 33.

V. 35. *θρασύνης* Ald. rell. *θαρσύνης* Flor. A. 1. 2. 10. Vict.

V. 36. Havn. *παντός* pro *Πανός*. Post *ἀλλ' ἢ* alteram membrum omissum videtur, *ἢ ἡμῖν ἐνοχλεῖν βούλει*. Melius, tamen, cum Bothio, legeretur *ἀλλ' ἢ*, at non ut sit pro *sed profecto*, sed *an vero*, cum interrogationis nota post *στρατιάν*; Vid. Monk. ad Hipp. 936.

V. 39. *πῶλλας* Flor. 1.

V. 40. Flor. A. *τρανῖς*. (*τρανῶς* sec. Valck. diatr. p. 102.) *γε*, quod Ald. rell. habent post *οὐδέν*, omitunt, omnes MSS Musgrav. Flor. A. 1. 2. 10. Havn.

V. 41. *πῦρ αἰθεῖ* Flor. A. Vict. quod praefert Valck. diatr. p. 102. et ad Herod. p. 343. nam *πυραῖσαι* primam corripit. vid. v. 78. Pro *Ἀργόλας* Flor. 1. 2. Vict. *ἀργελας*, Havn. *ἀργελαος*.

V. 42. *ἀνόρρων* Flor. 1. *ναῶν* Flor. 1. 2. Vict. Havn. in Vict. annotatum: al. *πυρσσοῖσι σταθμῶ*. *πυρσοῖ σταθμῶ* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. Barn. *πυρσοῖσι* Flor. A. 1. 2. 10. quod quomodo metro convenientius dicere potuerit Musgrav. non assequor.

V. 44. Ald. Herv. 1. *παῖς δ' ἄγαμ*. Herv. 2. *πεζὸς ἄγαμ*. Brub. *παῖς δ' ἄγ*. et sic MSS. Steph. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. *Ἀγαμεμνονίαν* e Par. E. Flor. 10. Havn. recepi pro *Ἀγαμεμνονεῖαν*.

V. 45. *ἐννύχιος σὺν θορύβῳ σκητῶν* Ald. rell. *σὺν* om. Flor. A. 1. 2. 10. Havn.

V. 46. *τεάν τίν'* Ald. rell. et MSS. *τεαράν* scribendum vidit Heath. De *ἱεμα* prima producta vid. ad Bacch. 584. Dictum videtur pro *ἱεμενοι ἐπὶ τεαράν βα*

ἔν. Notandum vero, et hoc et strophico versu συνάφειαν anapaesticorum violari.

V. 48. στρατός Ald. rell. στρατιά Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 49. Ald. rell. Flor. 1. 2. σοὶ γὰρ ὑπόπτεῖον γε τὸ μέλλον. Flor. A. 10. Vict. Harl. Havn. σοὶ δ' ὑποπτεῖων τὸ μέλλον.

V. 50. Ald. rell. ὡς ἂν μήποτε. ἂν om. Flor. 10. Havn.

V. 51. Ald. rell. Flor. 2. τινα μέμνην ἐς ἡμῶς εἶπ. Flor. 1. εἰς ἡμᾶς. Flor. A. 10. Harl. Havn. εἰς ἐμ' εἶπ. Vict. ἐς ἐμ' εἶπ. Melius strophico suo respondeat versus, si legat: μή ποτ' ἐς ἐμέ τινα μέμνην εἶπης, ut scribendum coniecit Bothius; quo vitabitur etiam anapaestus dactylo subiectus. Vid. ad Hipp. 1555.

V. 52. Chorus ἀγγέλλει φόβον ex sua sententia, rem sibi plenam timoris nunciat, quamvis non Hectori ita videatur. Hoc versu utitur auctor Xi. π. 1801.

V. 53. Recte Elmsl. ad Med. 207. scribi vult ἄνδρες, ut scripsi v. 93.

V. 54. Ald. rell. φυγὴν μέλλ. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. φυγῇ μ. MSS. Steph. φυγῇ μ. αἰεσθαι φυγῇ, legitur infra v. 126.

V. 55. σημαίνει pro σάλπει Flor. A. 10.

V. 56. Flor. A. εὐτυχοῦντες: ὅστις μ' εὐτυχοῦντ' ἐνόσφισις θοίνης λέοντα dictum est pro ὅστις μ' εὐτ. ἐνόσφισας νίκης, ὡς περ θοίνης λέοντα, e notissima poetarum, imprimis lyricorum, figura, qua id quod comparationi inservit et id quod cum ea re comparatur, commiscuntur; nec est cur cum Bothio μ' deleamus. Notum est Horatianum *Riuaticus exspectat, dum defluat amnis*; sed sic accipiendus videtur locus Pind. Nem. 1, 34. λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσθλοῦς ὕδαρ καπνῷ φέρειν ἀντίον pro λελ. δὲ ἐσθλοῦς ἐναντιοῦσθαι μεμφομένοις, ὡς περ ὕδαρ καπνῷ φέρειν ἀντίον.

V. 57. Flor. A. θοῖρε et Ἀργείον.

V. 58. Blomfield. ad Aesch. Pers. 54. sine dubio legendum dicit φύρδην.

- V. 64. χορηθαι hic τυτυχέν Flor. A.
- V. 65. μοι καὶ Flor. A. Havn. με εἰ καὶ Flor. 1. 2. A.
- V. 66. Flor. 10. Havn. μάρτης ἔγρασαν. Flor. A. Viet.
πάντες ἔφησαν, τὴν εἶναι pro μῆναι Flor. 1. 2. Vict.
- V. 68. θυσοχόων Flor. 10. Havn.
- V. 72. τεῶν Flor. A. Havn.
- V. 73. Par. E. τεραχθείς.
- V. 74. Flor. A. δεομένοις λελειμμένοι. Flor. 10. δει-
μοι λελειμμένοι, ut correxit Valck. diatr. p. 102.
- V. 75. γὰρ ποιεῖν Flor. A. γαπονεῖν Flor. 10. ποιεῖν
Flor. 1. Probabile est Tragicos γαπόνος, γαπονεῖν dix-
xisse. Vid. ad Suppl. 4201 ubi tamen minus conside-
rate de forma vocis disputavi.
- V. 76. Flor. 1. Ἐκτωρ.
- V. 77. ἄνδρες hic etiam scribendum videtur.
- V. 78. Flor. A. τί γάρ.
- V. 79. Ald. rell. ἐμοὶ φρενί. Flor. A. 1. 2. 10. Harl.
Havn. ἐμῇ φρενί. ut iam Barnes in marg.
- V. 80. πάντ' ἂν φοβηθείς ἴσθι, i. e. ἴσθι ὅτι πάντα
ἂν φοβηθείης, εἰ τοῦδε δειμαίνεις. Havn. φοβηθείης.
- V. 82. Cod. Regius antiquior apud Brunck. ad Hec.
114. ἐπαισον.
- V. 83. frigidus videtur Musgravio, itaque corrigi
Ἐν ταῦτα πράξας καὶ τὰ λοιπὰ σὺν σκ. Minus recte:
nam in σὺ ταῦτ' ἐπράξας vis est sententiae.
- V. 84. χέρας Flor. 1. 2. Vict.
- V. 85. Quod Reisk. et Elmslei. in *Class. journ.* n.
16. p. 430. coniecerunt, ὅδ' Αἰνέας καὶ μάλα σπ. π. id
ipsum est in Havn. et καὶ est etiam in Ald. rell. dele-
tum a Barnesio.
- V. 87. Flor. 1. Ἐκτωρ. In Havn. distinctum Ἐκτορ
τί χεῖμα; σὺντεροὶ κ. τ. λ.
- V. 89. deest in Flor. 1.
- V. 90. πυκάζου Flor. 10. Havn. quod praefendum
videtur. Ald. rell. δέμας τὸ σόν. Flor. A. 10. Vict. Havn.
δέμας σέθεν. Vid. Valck. ad Phoen. 731.

V. 94. τί τοῦδ' ἂν εἴπ. Ald. rell. τοῦδ' pro τοῦ Flor. A. Havn. Vict. quod minus probabile est a librario profectum esse, quam τῷδ' Flor. 1. 2. τί δ' ἂν εἴπ.

V. 96. Flor. A. 10. καὶ μοι δοκ. — μένειν Ald. μανέν coniecit Aem. Port. probatum Heathio recepit Musgrav. ἐς αὐρίον divisim Flor. A. Havn.

V. 97. Ald. rell. ἐκκαίαντες. Havn. ἐκκαίαντες. Tres Pariss. Flor. 1. 2. 10. ἐκκαύντες. Vid. Pierson. ad Moer. p. 231. Tum πῦρ pro πύρ Flor. A. Vict. Havn.

V. 98. Ald. rell. ἀφορμῶσι γῆ. Flor. 1. 2. 10. ἀφ' ὁρμῶν (1. etiam τῶνδ') γῆ. Vatic. apud Schott. Obs. hum. p. 90. ἀφορμῶν Flor. A. Havn. Vict. tres Pariss. ἀφορμῶν. Vid. Valck. ad Phoen. 751.

V. 99. Flor. A. ὡς τις pro ὡς τί. Ald. rell. Flor. A. 10. ὀπλίη χεῖρα. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. ὀπλίεις in quo vestigium antiquae scripturae deprehendere mihi videor. Iidem Codd. cum Flor. A. Par. G. Harl. Havn. χεῖρας.

V. 100. deest in Flor. 1.

V. 105. Stob. p. 360. Cesn. p. 205. Grot. σύμβουλος pro εὐβουλος. Ad δράσαι χεῖρ ex εὐβουλος supplendum εὐ πέρυκός, ἱκανός sim. fere ut Orest. 706. ὡς πλεῖν γυναικός οὕτω στρατηλατεῖν, τὰλλ' οἶδεν.

V. 106. ὠντός Ald. rell. Havn. ὠντός Pariss. duo apud Brunck. ad Hec. 293. Florr. tres, Vict. αὐτός. Vid. Add. notis in Hippol. p. 502. — ἐπίσταμαι Flor. 1. Pro βροτῶν in Stobaeo est ἀνθρώ, ubi Valcken. in exemplo meo variam lect. e MS. A. et Trinc. annotavit χεῖρ. E Flor. A. notatum: „βροτῶν] φωτός, sed corr. in V.“

V. 107. Flor. 10. πρόσκειται κακὸν γέρας.

V. 108. Codd. et edd. Stob. σὲ μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ β. κ. Sed auctor X. π. 2373. ἄλλος δ' ἄλλο δίδοται γέρας, Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖςδε δ' αὐτὸν κρῖναι εἶδέναι, unde Valcken. diatr. p. 98 sq. not. hic quoque σοὶ μὲν — τοῖςδε (non τοῖς δέ) β. κ. legendum esse aspicabatur post Stephanum. Scribendum vero erat τοῖς δέ, nec dubitare debebat Beck. in diatr. p. 461. not. 2. an Tragicis in oppositione, οἱ δὲ dixissent. At cur librariorum vulgatam scripturam mutasse dicas? Alia exempla talis constructionis dedi Gramm. gr. §. 535. p. 771.

V. 109. *Ἡρόδης φεύγειν Ἄχ. animo elatus es, ut crederes fugere Graecos.* Elegans tamen est Musgravii coniectura *φλέγειν Ἄχ.*

V. 113. Flor. A. *κυρήσαι.*

V. 115. *νικώμενος μὲν.* Respondet *νικῶν δ'* v. 119. quod propter Botlium monendum erat, qui *μὲν* nullam hic vim habere dicit. *τῇδε μὴ μολῆς πόλιν* Ald. rell. soloece, si pro *non redibis* accipitur; sin est pro *δέδωκα μὴ μολῆς*, sensui adversatur; neque enim suspicatur Aeneas, in urbem rediturum esse Hectorem, sed contrarium, eum non esse rediturum, quod est *μὴ οὐ μολῆς*. Vid. Herrmann. ad Viger. p. 797. Gramm. gr. §. 516. not. 2. Itaque *μὴ οὐ μολῆς* scripsi. Valcken, ad Phoen. 732. coni. *τῇδε μὴ μ. πάλιν*, τῇδε pro *δεῦρο* accepto, quia Troiani castra non in urbe, sed ad navale Graecorum metati essent. Quam coniecturam etsi verisimilem vocat Heath, monet tamen, urbem in conspectu fuisse. Nec *τῇδε* pro *δεῦρο* unquam dici credo.

V. 116. *περάσει - στρατός* Ald. rell. *περάσει* Flor. A. *περάσεις* Pariss. E. G. Flor. 2. Vict. ut edidit Musgrav. — *ἐν τροπῇ στρατός* Ald. rell. *ἐν τρ. δορός* Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 118. *ἔρα* Havn. Vict. Notandum autem *ἦν ἔρα* *μὴ* pro *ἦν μὴ ἔρα*, sicut alibi dicitur *εἰ μὴ ἔρα*. Pro *χρῆας* Flor. A. 10. *χρῆας*, in hoc supra scripto *νέ.*

V. 120. *ο* om. Flor. A.

V. 122. Ald. rell. *αἰδῶν γὰρ ἄνηρ.* Flor. A. teste Valcken. ad Phoen. 731. *αἰδῶν γὰρ αἰηρ.* In apographo Hamburg. nihil enotatum est. Tum *πεπύρωται* Flor. A. 10. Ex iisdem est *θράσει* pro *χερί*.

V. 124. *ἐκ πόνων ἔρ.* Flor. A. 10. Havn.

V. 126. *φυγῇ* Ald. rell. *φυγῇ* est e coni. H. Stephani.

V. 128. Par. E. G. Harl. Flor. 1. 2. Vict. *εἰ δ' ὥς δόλον τιν'.*

V. 129. Flor. A. Havn. *κατασκόπους.*

V. 130. Flor. 10. *τῇδ' ἔχω προθυμίαν ἀναξ.* duabus

lectionibus confusis: nam in Flor. A. est tantum *τῆρδ' ἔγω προσθυμίαν*, omisso *ἀναξ*.

V. 131. Libri *μετατιθέμενος. μετατιθέμενος* est e conjectura Musgravii, probata Brunckio ad Hippol. 847. et sic Hayn.

V. 134. Flor. 1. *ταχὺ θάνατον*. Flor. A. *καταπάναν*.

V. 135. Hayn. *ὀδὸν πόντος*. Brunckji emendationes memorare nil attinet, de quibus recte iudicat Seidler. de vers. dochm. p. 61.

V. 136. Inter duos dochmios iambus medius interiectus est *- παυ ναυ-* Pro *ἀντίπροσπα* Flor. 1. 2. *ἀντίπροσπα*, 10. *ἀντιπροσπα*.

V. 137. Flor. A. *νικᾷ γ'*. Hinc Lenting. p. 73. *νίκα γ'*, ut *δρα γε* Iphig. A. 817. (806.)

V. 139. Flor. 1. *κοιτῇ τ' ἀκούσας*. Hayn. *κινεῖται*. — Flor. 10. *νικτήρας*.

V. 142. Ald. rel. *οὐ πάντ' ἀκ*. Flor. A. 10. *σύμπαντ' ἀκ*. quod aptius videtur, quia nulla vis inest in pron. *οὐ*. — Tum Flor. 10. Hayn. *λόγους*, quod vix potest a librario profectum esse, a quo *λόγον* ob praecedens *πάντα* potius expectes. Si *λόγους* verum est, *οὐ πάντ'* (neutr. plur.) *ἀκούσει* ad nuntium de hostium apparatibus afferendum spectat, *παρὼν εἶσεν λόγους* ad consultationes ducum de iis quae facienda sunt.

V. 144. *παροδοκεῖ* Flor. 2. Cum *καπαδοκεῖ* cogitandum censeo *τὰ παραγγελλόμενα*, non iungendum cum *ὡς οὐ μενοῦντά με*: nam nondum inveniri locum, ubi *καπαδοκεῖν* cum accusativo personae construeretur; ubique enim expectationem et incerti eventus significat. Itaque pro *προσδοκῶν καπαδοκεῖ* per abundantiam quandam dictum puto pro *προσδοκά*.

V. 145. *προσμάζων* Flor. 1.

V. 146. *στρατῶ* Flor. A. Hayn. quod probat Lenting. p. 73. conferri iubens v. 572. 574. Et hoc mihi quodque verum videtur.

V. 148. Recte Ald. rel. *σὺν σοὶ δέ μ'*.

V. 149. *ἐν λόγῳ* Ald. rel. *ἐν λόγῳ* codd. duo Pariss. apud Hardion. *hist. de l'Acad. des inscr.* T. V. p. 70. Flor. 1. 2. Vict. Illud probant Valcke ad Herod. III. 120.

viros praestantes intelligens, Küster. ad Arist. Ach. 512. vertens, qui huic sermoni intersunt, et Musgrav. hoc Heath. ἐν λόγῳ interpretans in hac cohorte, et Valcken. diatrib. p. 100. Mihi Küsteri interpretatio aptissima videtur. Auctor X. p. 1928. τίς δ' ἦτα φίλων, αἱ παρειαὶ ἐνθάδε, Θίλει. —

V. 151. τίς ἂν γένοιτό γ' ὥσδε γῆς Flor. A. unde Valck. diatr. p. 102. ὥςδε γῆς εὐεργέτης, quis tanto beneficio patriam mactabit?

V. 152. Duo Codd. Reg. ap. Brunck. ad Eurip. Phoen. 462. τί φησιν, quod praefert Brunck. lidem οὐτε πάντ' cum Flor. 1. 2. Vict. Havn.

V. 154. Flor. 1. πρὸς γαλας.

V. 157. Flor. A. τοῦτον pro τοῦτοις.

V. 160. δις τόσους. ἔθ. Ald. rell. δις τόσῳ θ' ἔθ. Flor. A. 1. 2. 10. δις τόσως Par. G. Harl. Vict. Havn. Elmslei. ad Soph. Oed. T. p. 734. legendum censet τῶν δις τόσῳ τέθεικας, nescio cur aoristo ἔθηκεας offensus.

V. 161. Havn. παρῆν μὲν χοή.

V. 166. πολυόχου Ald. rell. Par. E. G. Flor. 2. Vict. πολιόχου Harl. Flor. 10. πολιούχου Havn. πολιοῦ Flor. 1. πολιοῦχου est ex emendatione Reiskii et Valcken. ad Phoen. 543. πολυόχλος τεταρτὴς est ἡ πολὺν ὄχλον παρέχουσα. Praeterea Flor. 1. σῶν pro σῆς. In Flor. A. totus versus deest.

V. 169. Ald. rell. χουστός γάρ ἐστιν. χουστ. πάρεστιν emendavit Scaliger. et sic Flor. A. 10. Vict. Havn. αἰτήση Havn.

V. 170. Lenting. coni. οὐ σπανίζομεν βίου, „melioribus numeris, ne ejusdem dipodiae partes in eundem sonum exeant, quod Tragicis quantum poterant, cavebant,“ et sic Flor. 10.

V. 171. Flor. A. 10. Ἰλίων, quae nominis forma apud Tragicos usitatur.

V. 174. χέρα Flor. 10. Havn.

V. 175. Flor. A. Οὐ μὲν Ἰλίων γε παῖδ' ἔξαιτεῖτε (vel ἔξαιτῆτε) λαβεῖν. Flor. 10. οὐ μὲν τὸν Ὀϊλέως γε παῖδ' ἔξαιτεῖτε l. Havn. τὸν ἡλέως παῖδα μ' ἔξαιτῆ l. Ὀϊλέως etiam Ald. rell. Recte Lenting. e lect. cod. Flor.

οὐ μὴν τὸν Οὐλέως γέ μ' ἐξαίτερος λαβεῖν; *deleta voce παῖδα.* Alc. 621. οὐ μὴν γυνή γ' ὄλεσεν Ἀλκίησις ἐέ-
θεν;

V. 177. Havn. Vict. ζῶντα ποινᾶσθαι. Flor. 1. ζῶντ' ἀπειᾶσθαι. ἀποινᾶσθαι Bothius recte interpretatur *se redimere*, ut iam Reisk. et Heath. acceperant.

V. 179. καὶ μὴν λαβύρων γ' αὐτὸς αἰρήσῃ λαβών Flor. A. 10. unde γ' recipiendum videtur. αἰρήσει Havn.

V. 180. πρὸς δόμοις Ald. rell. πρὸς δόμον Flor. A. 1. 2. 10. Havn. δόμον^{οις} Vict.

V. 181. Flor. A. τοῦδέ μ' ἡγήσῃ. Flor. 10. Havn. τῶν δέ μ' αἰτήσῃ.

V. 182. μολεῖν pro ποιεῖν Flor. A. 10.

V. 184. Flor. A. ἐρῶντί δ' ἀντ. Flor. 2. Vict. ἐρῶντί τ' ἀντ.

V. 191. 2. κάλλιστον et δέχεσθαι om. Flor. A. et v. 193. 4. μυρεῖ et τέρεψῃ.

V. 195. Flor. 1. 2. μέγας μὲν ἀγών.

V. 198. Flor. 1. 2. μεγάλα δέ.

V. 199. Ald. rell. τάδε θεόθεν. Seidler de veras. dochm. p. 61. scribendum monuit τὰ θεόθεν. Flor. A. ἐπὶ τῷ pro ἐπιδέτω.

V. 200. Legebatur ἀνδράσι. ἀνδράσιν iam Seidler. l. c. qui sensum etiam loci recte explicavit. τέλει Flor. A. 10. Havn.

V. 201. δ' om. Flor. A. 1. 2. 10. Havn. ἐς pro εἰς Havn.

V. 203. Ald. rell. καίθεν δ' ἐφήσω. Flor. A. 10. καί-
κεθεν ἥσω Havn. καίκεθεν αἶσω.

V. 204. Ald. rell. ἐπεὶ τίν' ἄλλην. Flor. 1. 2. Vict. duo MSS. apud Musgr. εἴπ' ἢ τίν' ἄλλην. Hinc confirmatur Piersoni coniectura Veris. p. 82. corrigentis εἴπ' εἴτ' ἢ ἄλλην.

V. 205. Ald. rell. κλεπτικοῖς. Flor. 10. κλαπτικοῖς. Havn. κλοπικοῖς. Flor. A. κλοπικοῖς.

V. 207. Ald. rell. τοῦδε σώματος σφαγῇ. MSS. Steph. τοῦδε σώματος στολή, commemorato etiam σάγγῃ. Et σά-
γγῃ habent tres Paris. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 208. Ald. rell. ἀμφὶ πῶτα θήσονται. Vict. ἀμφὶ πῶτα ἄφονται. Flor. A. 10. Havn. ἀμφὶ πῶτον ἄφονται. quam scripturam recepit Musgrav. probatam Valcken. diatrib. p. 101. ad Phoen 415. Hunc locum observatum fuisse Longo 1. p. 15. ed. Vill. dicerem, nisi talia commenta uniusquisque, etiam non ingeniosissimo, facile in mentem venire possent.

V. 209. Ald. rell. καὶ σχῆμα θηρός. Flor. 1. καὶ χρῆμα θ. Flor. A. 10. Vict. Havn. καὶ χάσμα θ. Tum Flor. A. ἀμφ. ἐμ' ἀτὰρ θήσω κάρη, quod quid sit, intelligitur e Flor. 10. ἀμφ' αὐτῷ θήσω κ.

V. 211. Flor. 1. τετράπου.

V. 212. πολέμιους Flor. A. 10.

V. 213. Flor. 1. τάφοις.

V. 215. Vict. διβαμος εἶμι.

V. 216. σ' deest in Flor. A.

V. 217. Flor. 10. Havn. φιλητῶν.

V. 218. Flor. A. εὐτυχεῖν σ' ἔστι μόνον. Flor. 10. εὐτ. σε δεῖ μόνον. Havn. εὐτ. μόνον σε χρῆ.

V. 219. Flor. A. 10. σωθήσομαι δέ.

V. 220. Ald. rell. συμβ. δ' ἔχω σαφές. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn. σύμβ. δ' ἔχων σ. quod probat Valck. diatr. p. 103. not. Flor. A. 10. σύμβ. σαφές δ' ἔχων.

V. 222. Havn. οὐκ ἀναιμ.

V. 226. ὦ δία Flor. A. 1. 2. Vict. Havn. tres MSS. apud Musgrav. ὦ δία Flor. 10.

V. 227. δ' om. Flor. A. 10. Havn.

V. 229. Scaliger. πομπεύς, quod receperunt P. Steph. et Barnes.

V. 232. Flor. A. παλαντεῖμας.

V. 233. Ald. rell. ναυκληρία. Stephan. ναυκληρίας. Barnes. ναυκλήρια. et sic Vict.

V. 234. deest in Flor. A. et 10.

V. 235. Flor. 1. κίμφοι. Flor. 2. κίμφοι. eis a m. sec. Iph. A. 151. est ἐπὶ Κυνλώπων ἰσις θυμίας.

V. 236. Flor. 10. πατρός Ἰλίουδας.

V. 237 sq. Flor. A. 10. ῥαβιάων οἶκον τότ' ἐπ' ἄντυ-
γα βαίνει (βαίη 10.) Vict. Havn. ἄντυγι. Havn. etiam
τότ' ἐπ'. Lectionem τότ' ἐπ' ἄντυγα βαίη recte probat
Lenting. p. 74. deleto etiam δ'.

V. 239. Ald. rell. Ἀγαιῶν ἄρη. Par. E. Harl. Flor. 1.
2. Vict. Ἀγαιῶν ἄρη. Flor. A. Havn. Ἀγαιῶν ἄρη.

V. 240. Flor. A. τὰς ποντίας αἰκιδῶν. ποντίας etiam
Vict. Havn.

V. 241. δόμων pro δαίμων Flor. A. Vict. δόμον Havn.

V. 242. Ald. Herv. 1. ἐπὶ προ' τ' οἶκ. Herv. 2. Brub.
Canter. rell. ἐπεί, et sic Codd.

V. 244. σπάνια pro σπάνης Flor. A. 10. Havn. ἡ σπα-
ρία. Post ἀγαθῶν notam interrogationis recte addunt
Herv. 2. Brub. Cant. rell. Reiskius coni. οὐ σπάνης τῶν
ἀγ. quod probat Beck. diatr. de Rhoso §. 2. not. 26.

V. 246. Ald. rell. δυσάλιος. quod probat Beck. l. c.
navim intelligens, quae, si iactetur tempestate, vix sole
collustretur, auferentibus ei paene omnem solis splen-
dorem nubilis. Flor. 10. Havn. δυσάλιον. δυσάλιος est
e coniectura Musgr.

V. 247. Ald. rell. σαλεύει. Flor. A. Vict. σαλεύη.

V. 248. Flor. A. 10. θάσος. non θάρσος, ut notat
Valck. diatr. p. 103. θάρσος est in Ald.

V. 249. Ald. rell. ἐν αἰχμαῖς ποτὶ Μυσῶν. Flor. A. 10.
Vict. Havn. ἐν αἰχμῇ ποτὶ Μυσῶν (μυσὶν Flor. A.) ποτέ
MSS. Steph. et Pariss. Musgrav.

V. 250. Havn. ἀνύζει.

V. 252. Flor. 10. οὐτάσεις κλισίας.

V. 253. Flor. A. τετράπορος. Idem ἐπὶ γαῖα. cui Vos-
sius adscripsit: γαῖαν adscriptum in altero vet. cod.
ἐπὶ γαῖα Flor. 10. ἐπὶ γαῖαν Vict. una cum altera le-
ptione ἐπὶ γαῖας sed circulo circumducto rursus deleta,

ut in Flor. 1. sic: ἐπὶ γαῖας Par. G. etiam et Harl.

ἐπὶ γαῖας, Havn. ἐπὶ (sic) γαῖαν ἔχων. Hi omnes ser-
vant. Θηρός, quod Ald. habet pro γαῖας. Θηρός e glos-
semate ad τετράπορον μῆμον adscripto natum recte censeat

Musgrav. τετράπους μίμον ἔχων i. e. τετράποδα μιμούμενος vel τετράποδος βῆσιν θηρὸς ὀρεστέρου τιθίμενος. ut legitur Hec. 1184. Similiter Hero. f. 972. μυδροκτύπον μίμημα, quod tamen non eiusmodi est, ut nostro obversatum esse cum Hermanno ad l. c. dixerim.

V. 254. Μενέλαον Flor. 1. 2. Vict.

V. 255. Ald. Ἀγαμεμνόνειον. Valck. ad Phoen. p. 64. reponendum monuit — νιον. Havn. Ἀγαμεμνόνειον.

V. 256. ἐνέχκοι Ald. et MSS. ἐνέχκοιθ' scribi iussit Musgrav.

V. 257. ἐς χεῖρας Flor. A. 10. Havn. ἰαυγὸ κακόγαμβρον γόον, non Ἀγαμεμνόνιον κῆρυτα κακόγαμβρον, ut appositio significet id, quod adiecto substantivo efficitur. Vid. ad Phoen. 1353. ad Androm. 291. κακόγαμβρος γόος autem est γόος (περὶ) κακοῦ γαμβροῦ. Vid. ad Hipp. 67. Agamemnon autem eadem ratione γαμβρός est Helenae, qua apud Sophoclem Creon Oedipi. Vid. Barnes. — ἐπὶ πῶλον Ald. rell. ἐπὶ πτόλιν Flor. A. Vict. Havn. ἐπὶ πόλιν Flor. 10. quod etiam in Vossii Exc. notatum. ἐπὶ πτόλιν praefert Valck. diatr. p. 103. vulgatam ἐπὶ πῶλον absurdam vocans. Sed nec ἐπὶ πτόλιν verum esse potest, quum sequatur, tanquam novum, ἐπὶ Τροίαν. πῶλον cum Brodaeo intelligo Helenam.

V. 258. Ald. rell. ἐπὶ τὰν Τροίαν. Flor. A. Havn. ἐπὶ γὰρ Τρ.

V. 259. στρατιῶν libri. Scripsi στρατεῖαν cum Heathio., expeditionem mille navium duxit.

V. 261. Flor. 1. 2. οἶην pro οἶα. Flor. A. 10. οἶά σοι μαθεῖν φέρει.

V. 262. ἀγρόταις Flor. 1. 2. Vict. ἀγρόταις Havn.

V. 263. δεσπόταις τευχεσφόροις Ald. rell. τευχεφόροις Havn. τελεσφόρους Flor. A. quod recte probat Valck. diatr. p. 103.

V. 265. Flor. A. 10. ἡ πατὴρ (Flor. A. παρὸς) θρόνους.

V. 266. Ald. rell. οἷς χρὴ γεγωνεῖν εὐτυχοῦντα ποιμένα. Flor. A. οἷς χρὴ γεγωνεῖν σ' εὐτυχοῦντα ποιμένων. Sic etiam Flor. 10. nisi quod is χρὴ habet cum Havn. οἷς pro οἷς Vict. οὐ Havn. eadem lectio commemoratur in Vossii Exc; σ' post γεγωνεῖν addunt etiam duo codd.

Reg. apud Hardion. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn. Tandem γεγωνεῖς Harl.

V. 267. λέγεις pro λέγω Par. E. G. Flor. A. 1. 2. Vict. Harl. Havn.

V. 270. Flor. A. δόρι (sec. Lenting. p. 74. δόρυ) βαστάζομεν. Flor. 10. δόρυ. ut coniecit Reisk. contra metrum.

V. 272. ἀρχῆς pro ἀλλῆς Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 273. Ald. rell. σύμμαχος τε τῇ σῇ γῇ. τε om. Flor. 10. σύμμαχος τε τῇδε γῇ MSS. quatuor ap. Musgr. Flor. A. 1. 2. (τῇδε γῇ etiam 10.) Vict. Havn.

V. 276. Flor. A. 10. εἰς Τροίαν. quod probat Valck. diatr. p. 103. not.

V. 277. Ald. rell. δις τόσον. MSS. quatuor ap. Musgrav. (in his duo Pariss. Hardionii l. c.) Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. δις τόσον.

V. 279. παιδάδος τ' ἄμ. Ald. rell. τ' ἄμαξητοῦ Havn. τ' ἄμαξ. Cant. Tandem Barn. θ' ἄμαξ. Harl. πλατεῖαις παιδάδος ἄμαξιτοῖς. πλατεῖαις etiam Flor. 1. 2. Vict. πατρώας Flor. 10. In Flor. A. deest hic versus.

V. 284. αὐτόρριζον Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. neo hic causa erat, cur unum ϑ scribebatur.

V. 286. Flor. 10. στρατὸς ῥέων. Harl. λέγων pro ῥέων.

V. 287. Havn. ἔστιχε et ἔμεν.

V. 288. π. πρὸς ἄκρας Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 289. Flor. A. πορθήσαν.

V. 291. Flor. 1. 2. ἐδεζάμεθα. Havn. διέστημεν pro μετέστημεν.

V. 292. Havn. ὁδοῦ pro στρατοῦ.

V. 293. προσφθέγμασιν tres Flor. pro-σι.

V. 294. Flor. A. κικλιμένοι.

V. 296. Flor. A. ἐφίεμεν.

V. 298. Ald. rell. Flor. 2. ἐστῶτ' ἐν ἵπποισι, θρηκίαις τ' ὄχημασιν. Flor. 1. ἐ. ἐν ἵπποις θρ. τ' ὄχημ. ut edidit Barn. Flor. A. ἐστῶθ' ἵππείοισι θρηκίαις τ' ὄχοις et ἐστῶτα ἐν ἵππείοις θρηκίαις ὄχοις. Prius est etiam in Flor. 10. alterum in Vict. ἐστῶτ' ἐν ἵππείοισι θρη-

κίσις ὄχοις Havn. quam lectionem e Flor. affert Valck. diatr. p. 103.

V. 299. Flor. A. 10. πλάστιγγι. — Ald. rell. ζυγηφόρων. Flor. A. Vict. Havn. ζυγηφόρον.

V. 300. Flor. A. ἐκλυεν pro ἐκλεγε. Idem χρόνος pro χιόνος. Havn. χειμῶνος. Flor. 10. χιόνος δὲ αὐγεσιτέρων.

V. 301. Flor. A. Vict. Havn. πέλτης pro πέλητη δ'. Tum διφροίς pro τύποις Vict. Havn.

V. 302. γοργῶν δ'. Flor. 1. 2. 10. sec. Lenting. etiam Flor. A. Vict. Havn. ὡς ἀπ' αἰγίδος θοᾶς Flor. A. Vict. ἀπ' etiam Flor. 10. non male, si iungas Γοργὰ δ' ὡς ἀπ' αἰγίδος ἐκτίπει φόβον.

V. 305. Flor. 10. ἐν ψήφῳ λόγου.

V. 306. Ald. rell. θίσθαι δυναίμην. Flor. 10. Vict. Havn. θ. δύναι' ἄν. Flor. A. θ. δύν' ἀπ'. Pro ἄπλαστον

Ald. ἄπλαστον MSS. tres Musgr. Flor. A. 1. (καὶ ἄπλ.) 2. 10. Vict. Havn. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 25.

V. 308. πομποί τ' ἀτρ. τοξ. Flor. A. 10. πολλοί δ' ἀτρ. Flor. 1. 2. Vict. recte. Vid. ad Hipp. 474.

V. 309. Ald. rell. ὀμαρτε. Flor. A. Vict. ὀμαρτη. quod probat Valck. diatr. p. 103. Tum Θρ. στολήν ἔχων Flor. A. 10. Commate interpungendum erat post ἰδεῖν v. 306. ut iungerentur, ὡς ἄπλαστον ἦν ἰδεῖν, Πολλοὶ μὲν ἵππ.

V. 313. Flor. A. εὐσταθμῶσι.

V. 314. Flor. A. 10. ἔρπε et τὰγαθὰ pro τὰγαθόν Ald. τὰγαθὰ etiam Vict. Havn.

V. 318. ξυμπονοῦσιν Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. et recepit Musgrav. At vid. ad Hec. 250.

V. 319. Ald. rell. ἔφρασε. Flor. A. ἔθραυε, et ἔθραυσε, in quod incidit etiam H. Steph. et Milton. Vict. Havn. ἔθραυε. Cf. Brunck. ad Arist. Ran. 1089. μέγα πν. Flor. 10.

V. 320. Τροίας Ald. rell. Τροία Flor. et Havn. Τροία Flor. 10. Vict.

V. 321. εἰς δαίτ' Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. Pro κυνηγέταις Elmalei. ad Heracl. 694. scribendum censet

κυνηέτης. Sequentem versum spurium iudicat Beck. in diatr. p. 465. not. 4. non satis gravibus de causis.

V. 323. ἔλεξας pro ἀτίξεις Flor. A. 10. quod probat Valck. diatr. p. 103. At ἀτίξεις quomodo a Grammatico proficisci potuit? ἀτίξεν est *nihili facere, contemnere* , ut II. v. 166. Neque vero hi duo vs. inter se pugnant: potest enim aliquis sero auxilio venientem vituperare, eundem tamen accipere, quum tandem venit. Tum κἀπίμορφος Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 325. Ald. rell. ἴλιον πόλιν. Flor. A. 10. Vict. Havn. πάλαι pro πόλιν.

(τοῦτοι θυσίαις)

V. 327. Flor. A. 10. θεοῦ σέλας, quod probat Valck. diatr. p. 103.

V. 329. βοήδρομον malebat Valck. diatr. p. 103.

V. 331. ἔλθῳν pro ὁφθείς Flor. A. His versibus in Havn. praescriptum Χόρος Ἄγγελος et pro Ἐκτωρ v. 335. Χόρος.

V. 332. Flor. A. ἐπεὶ παρῆλθε.

V. 333. Flor. 1. 2. ἰκέται.

V. 334. Flor. 1. 2. Vict. ἀπόλετο. Huc Beckio diatr. p. 466. not. 2. respexisse videtur Eustath. ad II. κ'. p. 822. nec iniuria.

V. 335. Flor. A. 10. κυρίως.

V. 336. δ' om. Havn.

V. 337. παρέσται Flor. A. Vict. Havn. πάρεσται Flor. 10.

V. 338. á om. Flor. A. 10.

V. 339. εἶργοι corrigi volebat Reisk. et sic Flor. 10. Vict. εἶργει Flor. A. (εἶργοι sec. Lenting. p. 74.) Havn.

V. 343. Ald. rell. ἐπλάσθης. Tres MSS. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. ἐπλάσθης. — φίλιον πρὸς αὐλάν Ald. rell. φιλίαν V. D. in marg. Ald. apud Musgrav. Φρυγίαν Flor. A. 10. Vict. Havn. quod probat Valck. diatr. p. 103. et edidit Musgr. φιλίαν praefert, Φρυγίαν pro interpretamento habens, Seidler. ad Troad. 243. et Boethius ad h. l.

V. 344. Ald. rell. puncto post αὐλάν posito,

ἀσπαστός ἐπίσσε χρόνον. Barnes. ἐπεὶ σε, et sic Vict. Havn.

V. 345. πέτρος Flor. A.

V. 348. Flor. A. Vict. Havn. ἀκράτων.

V. 349. Flor. A. ὑδροειδής.

V. 350. Pro σὰν ἐφύττευσεν Flor. A. 10. ἀνεφύττευσεν. Havn. ἀνεφύτευσας.

V. 351. σοι μοι Flor. 1.

V. 353. Ald. rell. διφρεύσαν. Flor. A. 10. Vict. Havn. διφρεῖον.

V. 354. Havn. ἐλεύθερον.

V. 355. ἰδεῖν pro εἰπεῖν Flor. A. Vict. Havn.

V. 356. E Flor. A. ad hunc v. notatum ἀπλανῶς, pro ἁ παλαιά puto.

V. 357. Flor. A. τὰς — πᾶσα μερεῖσει. Sic apogr. Hamb. τοὺς προπότας θιάσους ἐρώτων quomodo a tumo-
ris crimine liberem, non habeo; de explicatione tamen non despero. θίασοι ἐρώτων sunt θίασοι ἐρωτικοί, coe-
tus amantium inter pocula celebrati, in quibus quia po-
cula sibi invicem propinant, quod proprium erat τῶν
θιασωπῶν, τὸ προπίνειν, id ad θιάσους refertur.

V. 359. Ald. rell. ψάλμασι. E. Canteri coniectura Bar-
nes. edidit ψαλμοῖσι, quod habere videntur tres Florr.

V. 360. ὑποδεξίαις Ald. rell. ὑποδεξίους Flor. A. ἐπι-
δεξίαις coni. Musgrav. probante Schaefero ad Lamb.
Bos. p. 438.

V. 362. Flor. A. ἀκτάν.

V. 364. δορατί (sic) pro δορί Havn.

V. 365. εἰς οἶκον Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 367. Flor. A. Vict. Havn. προλαβοῦ Πηλείδα. Flor.
1. 2. 10. προβαλοῦ πηλείδει.

V. 369. Ald. rell. σχιστάν παρ' αὐτ. ξεστάν est e
Musgrav. emendatione. κώλοις ἐρεθίζων Ald. rell. quae
verba desunt in Flor. A. 10. Havn. πώλους ἐρεθίζων
Tyrwh. et Reisk. Cf. Elmslei. ad Bacch. 148.

V. 370. Havn. δῖβωλον τ' ἄκ.

V. 373. Flor. A. γῆν.

V. 374. Flor. A. *Θρηκίων*. Flor. 1. 2. Havn. *Θρηκίον*.
Utrumque enotatum e Vict. Pro *καταφθίμενον* Elmslei.
in *Class. journ.* 17. p. 59. ad Acharn. 741. *καταφθίμε-*
τον. et sic iam Bothius.

V. 378. Havn. *πολύαρχον*. „Vulgo *πολύαρχον*.“ *Mus-*
grav. quod ego in nulla edit. inveni.

V. 380. Herv. 1. 2. Brub. Cant. Barn. *κλίε δὲ κόμ-*
πους. Aldinam scripturam restituit Musgrav.

V. 381. Ald. rell. *τούς κελδοῦντας*. *τούς* om. Flor.
A. 1. 10. Havn. In Flor. 2. a m. sec. additum inter
lineas.

V. 392. *Θεὸς ὦ Τροία* bis Havn.

V. 383. Havn. *Στρυμόνεις*.

V. 384. Havn. *ἀναπνεῖ σε*.

V. 385. Flor. A. 10. *χαῖρ' ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς*. Havn.
ἐσθλοῦ χαῖρε pro *χαῖρ' ἐσθλός ἐσθλοῦ*. *παῖς* pro *παῖ*
Flor. 1. 2. Vict.

V. 386. Soph. Ai. 622. *παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἀμέρα*.

V. 387. *δέ* om. Flor. A.

V. 389. *πρήσσω* Flor. 1. 2. Vict.

V. 390. *παῖς* Flor. 1. 2. Vict.

V. 392. *ἀεὶ* duo codd. Reg. apud Brunck. ad Phoen.
84. tres Florr. Havn.

V. 394. Flor. 10. *τοῦπίσω*.

V. 396. Flor. A. Vict. Havn. *φίλος*.

V. 397. deest in Flor. A. 10. et Valckenaerio ab
alia forsā manu ex viciniis factus videbatur diatr.
p. 105.

V. 400. *ποιών* Ald. rell. et Codd. *ποιον* Vict.

V. 401. Flor. A. *εὐγενής*. Flor. 10. *εὐγενής*. Tum *βαρ-*
βάρου pro *βαρβάρους* Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 403. *σε* deest in Flor. A.

V. 405. Flor. A. *παγαῖς τε*. Flor. 10. *παγαῖον*.

V. 406. Havn. *ἀρίστους*.

V. 407. De *πέλιτη hastam* significante vido praeter

Musgrav. ad h. l. Toup. emend. in Suid. II. p. 42. Zeün.
ad Xen. Anab. I., 10, 12. — Flor. 1. λαόν.¹⁰

V. 409. ὕστερον Par. G. Flor. A. 1. 2. Vict. Havn.
etiam βοηδρομεῖν, non Flor. A. quod dicit Valcken.
diatr. p. 103.

V. 410. Flor. A. οἱ δ' pro οἱ δ'. unde Lenting. su-
spicatur scriptum fuisse οἱ οὐδέν, ut Androm. 648. (638).
Deesse non potest articulus. Flor. 10. εὐγενεῖς. Valck.
diatr. p. 105. scribendum putat οἱ δ' οὐδέν ἡμῖν ἐν γένει
πεφ. ut Alcest. 925. Dicaeogen. in Stob. Grot. p. 261. etc.

V. 412. μικρά Flor. 10. Havn.

V. 413. οἱ δ' ἐνθάδ' ὅπλοις Ald. rell. οἱ δ' ἐν ὅπλοις
Flor. 10. οἱ δ' ἐνθ' ὅπλοις Vict. E. Flor. A. enotatum
in apogr. Hamb. et οἱ δ' ἐν ὅπλοις (non ἐνθ' ὅπλοις)
et οἱ δ' ἐνθ' ἑπλοῖς. Recte Havn. οἱ δ' ἐν θ' ὅπλοις.

V. 415. Flor. A. οὐκ. ἐγκαρτεροῦντες. Flor. 10. οὐκ
ἐγκαρτεροῦντες pro μένουσι καρτεροῦντες.

V. 418. Flor. A. 10. καὶ κατ' ὄμμασιν (10. ὄμμασι)
λέγω i. e. καὶ κατ' ὄμμα σὸν λέγω, quod praefert Val-
cken. diatr. p. 105.

V. 421. Porson. Adv. p. 278. legit μεῖζον, at non,
puto, cum Reiskio iungens μεῖζονι λύπη.

V. 423. Ald. rell. γαῖα. Correxerunt Scaliger, Du-
port. Barn. et γαῖα Vict. Havn. Tum λαὸς σκύθης Flor.
A. 10.

V. 425. Flor. A. ξυνῆψον.

V. 426. Ald. rell. πορθμεῦσαι. Flor. 1. 2. πορθμεύ-
σων. Flor. A. 10. Havn. πορθμεύσας. Et πορθμεύσας et
πορθμεύσων notatum in Vict.

V. 427. ἐς γαῖαν Flor. 10. Havn.

V. 428. Ald. rell. φόνος Flor. A. 10. φόρος. Legi
etiam possit θρηκί συμμιγῆς φόνος.

V. 429. Flor. A. Vict. Havn. ἀπῆγε pro ἀπείργε.

V. 430. Flor. 10. σύμμ. μολεῖν τέ σοι.

V. 432. Inutilis est Lentingii coniectura τάξας. τ'
ἔτιμον. —

V. 435. Dicendum erat: οὐδ', ὡς σὺ κομπεῖς, ἀμύ-

στιδας δεξιούμενος. Pro eo ἀμύστιδας ad καμπείς retulit, adiecto τὰς ἐμάς, quo gravior sit reprehensio, quasi iis unice deditus esset Rhesus.

V. 437. Vict. πνεύματα pro φυσήματα.

V. 438. Ald. rell. ἐπεζάτει Flor. A. ἐπ' ἐζάτει. Emendavit Canter.

V. 439. Ald. rell. ξὺν τοῖσδ' ἀόπλοις, οἷα τλὰς πορπήμασιν. Flor. A. 10. Havn. σὺν τοῖσδ' αὐπνός οἶδα τλὰς πορπάσασιν. αὐπνός etiam Vict. Vatic. apud Schottum Obs. poet. II, 23. Hoc recipiendum monuit Valck. ad Phoen. p. 93. b. diatrib. p. 105. πορπάμασιν Porson. App. ad Tourp. Em. p. 439 sq. Cf. Hermann. ad Herc. f. 954.

V. 443. Ald. rell. πίπτεις. Flor. A. πίπτε. Magno consensu VV. DD. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 205. Valck. ad Phoen. 419. b. diatrib. p. 105. ῥίπτεις. Ἀρη Flor. A. 10.

V. 445. ναυστάθμους Flor. A. 10. Vict. Havn. ναυστάθμοις Ald. rell.

V. 446. Ald. rell. θ' ἱτέρῃ τ' ἀπ' Ἰ. Flor. A. Havn. θ' ἀπ'. θατέρῃ Brunck. ad Hipp. 905.

V. 448. Ald. αἰρέτω. Flor. A. Vict. Havn. αἰρηται. quod, etsi soloecum, probat Valck. diatr. p. 105 sq. Flor. 10. αἰρείτω. (sic.)

V. 449. Flor. A. Vict. Havn. μεγαλαυχοῦντας.

V. 450. Havn. ὕστερος.

V. 452. Ald. rell. φίλος Διόθεν εἰ μόνος. Quod Tyrwhittus coniectura invenerat μόνον, id suppeditant Flor. A. Vict. Havn. Itaque sic iam Musgrav. edidit.

V. 454. Θέλοι Ald. rell. ἐθέλοι Flor. A. Havn.

V. 460. Ald. rell. εἰζίδοιμ'.

V. 462. Ald. rell. ἀποινάσαι. Flor. A. ἀποινώσαι. Flor. 10. Vict. Havn. ἀποινώσαι. quod Lenting. p. 74. vertit *debitam poenam exposces (ab Achille)*. recte, ut opinor, quamvis exemplum verbi eo sensu usurpati aliud non habeo. ὅπως est id quod ἔτε, ut Soph. Oed. T. 1241. Oed. C. 1638.

V. 464. Barnes. in marg. πράξας. Equidem neque

interpretationes VV. DD., ut Reiskii probare possum; neque ipse melius quidquam excogitare. Nam *παράξει* *παρέχειν* *τινι* dicitur is, qui alicui faciendi aliquid potestatem facit: at hic Rhesus, quid ipse facturus sit, exponit, non quid aliis faciendum praebeat; tum nudus genitivus pro *ἀντί* vix alibi invenitur.

V. 467. Ald. rell. ἐπ' Ἀργείαν. Flor. A. Vict. Havn. ἐπ' Ἀργείων quod recte praefert Valck. ad Phoen. 638. diatrib. p. 105.

V. 472. Ald. rell. πολλοῖς θεοῖς. Flor. A. Vict. Havn. πολλῇν θεοῖς. ut coniecit Aemil. Portus.

V. 473. τόμον τῆς Ἑλλάδος Ald. rell. τοῦ Ἑλλ. Flor. 1. τῇν Ἑλλ. Par. G. Harl. Flor. A. 2. 10. Havn.

V. 475. οὐ τοὺς γ' ἀρ. Flor. 1. 2. ἀριστέας Ald. rell. ἀριστεῖς Flor. A. 10. Hoc cum Valck. diatr. p. 105. praetuli, quia terminationis — εας una syllaba pronuntiatione aliud exemplum non habebam. ἀριστῆς scribi iubet Brunck. ad Phoen. 1236. idem qui in Soph. Ai. 390. βασιλῆς in βασιλεῖς mutavit. Vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 101.

V. 476. οὐ μεμφομέσθ' αὖ γ' Flor. A. 10. μεμφομέθα Flor. 1. Tum Ald. rell. ἀλλὰ δὴν ἐλ. Flor. 10. ἀλλ' ἢ δ' ἐλ. Flor. A. ἀλλ' ἄδην ἐλαύν. Vict. Havn. ἀλλ' ἄδην ἐλ.

V. 477. πάντ' εἰργάσμεθ' ἄν Par. G. codd. Reg. apud Hardion. Flor. 2. Vict. quod probat Heath, qui quod hanc particulam exigere dicit Graeci sermonis idioma, egregie fallitur. Hoc enim de re praeterita valeret; hic autem de futura sermo est. Vid. ad Med. 1053. *Si hos interfecerimus, omnia perfecerimus.* Pro πάντ' Flor. A. Vict. Havn. πᾶν.

V. 479. Dele notam interrogationis, quae ex Barnes. et Musgrav. remansit.

V. 481. Rheso tribuit Vict.

V. 482. Flor. A. εἰ γ' ἐν μέσ.

V. 488. Havn. θούριον. ἐντάξει pro ἀντιτάξει. Vid. Erfurdt. ad Soph. Ai. 104.

V. 489. Ald. rell. λόγος ἦν. Par. G. Harl. Flor. A. 1.

2. 10. Havn. λόγος γ' ἦν. ut iam edidit Barnes. Vid. Lenting. p. 79.

V. 491. Flor. A. δορί.

V. 492. Flor. A. τί θαί. quod probat Valck. diatr. p. 105. Havn. τίς δέ. τί etiam Flor. 10.

V. 495. πάνσοφον κράτιστα Λαέρτου γόνος e Sophocle citat schol. Theocr. ap. Valcken. ad Adonias. p. 357. Pro θρασύς Havn. θρασύ.

V. 497. Ἀθηνᾶς Ald. rell. Ἀθανᾶς (sic) Flor. A. 10. Ἀθάνας, ut scribendum monuit Porson. ad Orest. 26. Paris. apud Valck. ad Phoen. p. 69. Vict. Havn. ἐναγχοῦς μολῶν Ald. rell. εἰναγχοῦς μ. Barn. ἐννυχος μ. MSS. quatuor apud Musgrav. (in his) Paris. ap. Valck. l. c. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 499. Flor. 10. πτ. στολήν ἔχων. Vulgatum confirmat auctor X. π. 1729.

V. 500. Ald. rell. Ἀργείους. Vict. Havn. Ἀργείους.

V. 501. Ἰλιον Flor. 1. 2. Vict. Havn.

V. 502. Flor. A. πυλῶν παραστάτας. quod probat Valck. diatr. p. 105. Vict. Havn. παραστάτας Φρυγῶν.

V. 503. αἰί Havn.

V. 504. ἄσπεως Vict. ut ubique, si per metrum liceat, scribendum iudicat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 762.

V. 508. Flor. A. ἦζεις, Flor. 10. ἴζεις pro ἴζειν. Tum Ald. rell. κλωπικαῖς ἑδραῖς. Flor. A. 10. Vict. Havn. κλωπικαῖς ἑδρας. Havn. etiam φής γε κλ. ἔ pro ἴζειν σὺ κλ. ἔ.

V. 510. Ald. rell. ἐμπίρας. Flor. A. 10. Havn. ἀμπίρας. Sic ἐμπείραντες ll. β', 426. in ἀμπίραντες Codd. auctoritate mutatum. Havn. γε addit post πυλῶν.

V. 511. στήσω Flor. A. 10. Havn. πειρηνοῖς Havn. θοιναστήριον Flor. 10. θηρατήριον Havn.

V. 513. Flor. A. καταθανεῖν. Tum πότμος pro μόρος Vict. Havn.

V. 515. δεῖ pro χρή Havn. Pro στρατιόν Flor. A. τ' αὐτόν.

V. 518. Havn. Θρηκί δ' ἄγγ.

V. 519. προταινί pro πρόσθεν, πάροιθεν nullo, nisi

hoc loco, ne apud Grammaticos quidem, legitur. Zonaras p. 1571. habet ποταινί, προςφάτως. quo analogia saltem firmatur. Havn. προταινί. Alius scriptor dixisset παροιθε τάξεων. Vict. τάξεως.

V. 521. Flor. A. Vict. Havn. δέχεσθαι Flor. 10. δέχεσθε. Forma ista HomERICA vix alibi apud Tragicos legitur. Pro Δόλωνα Ald. Herv. 1. Σύλωνα.

V. 523. Flor. A. πτίνας ἀφυλακάν.

V. 525. Flor. A. ἐπιτάποδος.

V. 526. Havn. Πληγάδες.

V. 527. Flor. 10. μέσαι. Vict. μέσον. Expressa haec esse ex ll. x', 251. monuit Valcken. diatr. p. 89. ubi Scaligeri etiam de hoc loco iudicium affert. Astronomica ista explicavit Beck. in diatr. p. 458. e Petavio. Idem cum verbis αἰετὸς ποταῖται apte comparat Manil. astron. 1, 351. Benti.

V. 529. Libri ἔγρεσθε πρὸς φυλακάν. cui non respondet metrum antistrophicum.

V. 531. Flor. 10. αὐὸς δὲ πέλας, αὐὸς δὴ γίν. δὴ addit etiam Flor. A.

V. 532. Flor. 1. πρὸς δόμων. Barn. Musgr. καὶ τίς πρὸ δόμων; Ald. rell. καὶ τίς πρὸ δόμων.

V. 533. Ald. rell. ὅδε γάρ ἐστιν ἀνὴρ. Vict. Havn. οὐδέ γ' ἐστὶν ἀστήρ. Flor. A. ὅδε γ' ἐστὶν ἀστήρ. ἀστήρ etiam G. Harl. Flor. 1. 2. 10. et alius codex memoratus in Victor. ὅδε γ' ἐστὶν Musgrav. etiam coniecit, qui praeterea ὅδε πάρεστιν ἀστήρ.

V. 534. Flor. 10. φυλακάν.

V. 535. Ald. rell. φασιν Κόρυβον. φασι Par. G. Harl. Flor. 1. 2. 10. Havn. Κόροιβον Barnes. e Virg. Aen. II, 341. Κόροιβος ὁ Μυγδόος commemoratur etiam a Pausania X, 27. Havn. Κόρομβον.

V. 537. παιόνων Herv. 2. Brub. Canter. quod vitium, ex Aldina emendatum a Barnesio, typothetarum errore relictum etiam est in Musgrav.

V. 539. Havn. πέμπειν pro πέμπτην.

V. 543. ἡμερα Flor. A. 1. 2. 10.

V. 544. Flor. 10. φοινίας et πολυχροδοταίαν. φοινίας etiam Flor. A.

V. 545. Havn. ἃ παιδολέτωρ.

V. 546. Ald. rell. μέριμνα. Musgrav. μερίμνας, rectius quam μέριμναν. Beck. diatr. p. 449. defendere videtur μέριμνα. „Sed μερίμνα dicitur vel id, quod eam angebat, i. e. filius, vel dolor.“ Quorum neutrum huic loco accommodatum est.

V. 538. Ald. rell. νυκτιδρόμον. Vict. νυκτι δρόμον. νυκτιβρόμον est ex emendatione Fierisoni Veris. p. 34.

V. 549. Havn. οἶαν. Cum hoc cantico conferatur fr. Phlaeth, p. 8. Herm.

V. 553. 4. 5. desunt in Flor. 1. V. 553. verba ὄν τῶν om. Havn.

V. 555. Ἰμειχορίου personam om. Havn. et hic et v. 556. 558. ἔπεστιν ἐμπεσών Flor. A. 10.

V. 556. Ald. rell. ἀλλ' εἰ. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. ἀλλ' ἦ. Par. G. Harl. ἀλλ' ἦ. — εἰσπεσών Ald. rell. εἰς παίσας (sic) Flor. A. In apographo Hamb. sic scripti sunt hi duo versus, ut ἐμπεσών sit supra εἰσπαίσας, quod scire vellem an in MS. etiam ita factum esset.

V. 557. Ald. rell. διόλωλε. Flor. 1. 2. διόλωλεν. Havn. ὄλωλε. Flor. A. 10. διώλεσεν. Post φοβερόν Flor. A. Harl. Havn. addunt μοι. An legendum: διόλωλε τάχ' ἂν φοβερόν μοι. quo vitatur etiam dactylus anapaesto subiectus.

V. 561. οὐκ deest in Havn. ἥ excidit in Herv. 1. 2. Brub. Cant. restitutum ex Ald. a Barn. δὴ κενός Flor. A. καινός Herv. 2. Brub. Cant. Flor. 1. ὡς ἦκε pro ἥ κενός Havn.

V. 565. Havn. ἀραγμῶν.

V. 566. ὀρεφταν Ald. rell. ὀρεφτην Flor. 10. Havn.

V. 567. Flor. A. τε pro τοι.

V. 568. Flor. A. ἦ γυν οὐν.

V. 571. Ald. rell. τάδ' ἔγραζεν. Codd. τάσδ' ἔγρ. ut edidit Canter.

V. 573. Par. E. G. ποῖ δ' ἔτ' — Flor. A. 1. 2. 10. βί-βηκέ ποι.

- V. 574. Ulyssi continent Harl. Havn.
 V. 575. Havn. ἐπικρατεῖ pro ἐπεὶ κρατεῖ.
 V. 577. Flor. 10. Havn. τὸν ἄνδρ'.
 V. 578. Ald. rell. ταυστάθμου πέλας. Flor. A. εὐν
 στίθμων. Flor. 10. Havn. ταυστάθμων.
 V. 579. Flor. A. τεύξει, an ζεύξει, non distinguo.
 Tum ὅστις pro ὅσπερ Flor. A. 10. Havn. Flor. A. etiam
 ἐντεχεῖ. Havn. εὐτεχεῖ correctum a sec. m.
 V. 581. Ald. rell. Νιείαν. Flor. 10. Νιέαν.
 V. 582. Ald. rell. μολόντες χοῆν. μολόντες etiam Flor.
 A. 1. 2. 10. Vict. Havn. μολόντες Canter. et; ut videtur
 Pariss. Musgr. χοῆ Flor. A. Havn. κατατομεῖν Havn.
 V. 583. οὖν om. Havn.
 V. 586. Flor. A. 10. πολεμίοις.
 V. 587. Havn. πῶς οὐ δ. et ταυστάθμω.
 V. 589. ἢ Ald. rell. et Codd. ἢ Barn. quem non de-
 bebam imitari. Pro πέρας Flor. A. περ^a
 V. 599. Diomedē tribuit Havn. Idem τύχη pro τυ-
 χεῖν. Ad sq. v. Vossius adscripsit: Reliqua huius tra-
 goediae desunt in eo codice, quem contuli.
 V. 591. λιπόντες Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn.
 V. 592. Havn. δεδηγμένον.
 V. 595. Τροίαν μολ. corrigit Valck. ad Phoen. 119.
 Nec ego dativum cum verbis eundi, et veniendi iun-
 ctum usquam reperi.
 V. 596. Havn. τὴν ἐπαίριον.
 V. 597. Flor. 10. Havn. οὐγ' ἂν σφ' Ἀχ.
 V. 602. Flor. 10. σφαγὰς κατατόμους.
 V. 603. Havn. ἦκε pro ἔστιαι.
 V. 605. Flor. 10. Havn. συνήθους. Il. x', 278. et
 Soph. Ai. 14. cum his comparavit Valcken. diatr. p. 91.
 V. 607. Flor. 10. ποι.
 V. 608. πόθεν positum eodem modo, quo ex in illis,
 τὸ ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος Thuc. 1, 64. castellum isthmum
 versus situm. Demosth. pro cor. p. 326, 8. τί χοῆν
 τὸν εὐνουν πολίτην ποιεῖν -- ; οὐκ ἐκ μὲν θαλάττης τὴν

Εὐβοίαν προβαλέσθαι πρὸ τῆς Ἀττικῆς, ἐκ δὲ τῆς μεσογείας τὴν Βοιωτίαν, ἐκ δὲ τῶν πρὸς Πελοπόννησον τόπων τοὺς ὁμούς ταύτη; in quibus ἐκ locum contiguum significat, versus quem aliquid est, ut saepius etiam πρὸς. Ita πόθεν στρατεύματος non est pro ποῦ, sed *versus quam castrorum partem.*

V. 610. Havn. τάξεως.

V. 614. Havn. στίλβουσιν ὥστε omissio δ'. Pro ὥστε Flor. 10. ὥσπερ, et πτερὸν κυκνου.

V. 615. Ald. rell. κτανόντες. Flor. 10. κτανόντε.

V. 617. Flor. 10. Τρωϊκόν pro πολικόν.

V. 619. πάρεσχε pro πάρες γε Flor. 1. 2. πάρεσχε Flor. 10. πάρεχε Havn. hic etiam χρῆ δέ σοι πώλους μέλει, πώλους Flor. 10.

V. 622. ἀφελὸς Ald. rell. ἀφελῇ Havn. quod etiam e grammatica ratione reponendum erat, non propter χρῆ.

V. 623. Havn. verbis καθ' ἡμᾶς supra scriptum habet ἐφ' ἡμᾶς.

V. 626. Ulyssi tribuit Havn. Pro σύν ἄλλοις Flor. 1. 2. Vict. πρὸς ἄλλοις.

V. 627. Flor. 10. Havn. πρὸς εὐνάς δ' ὥς. - -

V. 628. Ald. rell. ἦκει. puncto post χωρεῖ posito. Par. E. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. ἦκειν. Barnesius post σημειῶν interpolavit δ', κατόπτας σημειῶν δ' ἦκει στρατοῦ.

V. 631. Flor. 10. τοῦτον δὲ πρὸς σῆς χειρὸς οὐ θαντεῖν θέμις. Havn. τοῦτον δὲ πρὸς σῆς χειρὸς οὐ θέμις θαντεῖν. Vict. κτανεῖν pro

V. 632. ὥσπερ ἦκ. Flor. 1, 2. 10. Vict. Havn. σφαγὰς φέρων Flor. 10.

V. 637. Post ἤκουσεν distinguendum monuit Musgr. ut λόγου ab ἤκουσεν penderet, quod iam vertendo expresserat Aemil. Portus, non novit, neque audivit sermonem ipse, quatenus sit prope nos. ὃν δὲ χρῆ παθεῖν est Rhesus, hac ratione oppositus Aeneae, ὃν οὐ θέμις πρὸς τῆς Διομήδους χειρὸς θαντεῖν. Cf. v. 632.

V. 639. χρῆν Flor. 10. quod non minus aptum est: *nonne te vigilare oportebat?* et tamen non vigilas.

V. 640. Havn. *εγχοίμπεται*. Flor. 10. *στρατεύασαι*.

V. 643. Flor. 10. *μέλλει*.

V. 644. Flor. 1. *τιμῶν*.

V. 646. Erat *ἄνδρα σοὶ μ. φ.* Havn. *ἄνδρα σοι*.

V. 650. Ald. rell. *καμοὶ μέγιστον ἐν βίῳ κειμ.* sine interpunctione. *δ'* post *μέγιστον* addidi e Flor. 10.

V. 655. Vict. Havn. *ὕδ' ὡς ἰδὼν μολόντας.* Superiore versu Lenting. p. 75. em. *χω' μὲν οὐκ ἰδὼν λέγει.* Mirarer, si librarium vocem ita in promptu positam, ad quam etiam versus aequens ducere poterat, *ἰδὼν*, obliterasset vocabulo insolentiore vi posito, *εἰδώς*. Sed ut *εἶδον* nonnunquam poni videtur pro *ἵδειν* — vid. ad Bacch. 1298. — sic *εἰδέναι* nonnunquam esse videtur pro *ἰδεῖν*. Et pro *animadvertere* est Iph. T. 925. Cf. Andr. 146.

V. 656. Flor. 10. *ὦν οὐτεκ' ἦλθον ἦλυθον πρός* "Εκτορος.

V. 658. Vict. Havn. *κοιμήσων*.

V. 659. Ald. rell. *σοί τε πιστ. λ.* Flor. 1. 2. *σοῖς τε π. λ.* Flor. 10. Havn. *σοῖς δέ.* In Vict. notatum "*σοῖς δέ. al. σοῖς τε.*" Auctor. X. π. 1801. *σοῖς τε π. λ.*

V. 661. Ald. rell. *δοκεῖ τάδε.* Havn. *δόκει.* Par. E. G. Flor. 1. 2. 10. Havn. *τά σά.* Vict. "*δοκεῖ τά σά. al. τὲ σά.*"

V. 662. Flor. 10. *ὥς.* Havn. *ὥστ.* recte.

V. 664. Flor. 10. *ὑμᾶς μὲν αὐθῶ.* Tum Ald. rell. *τοὺς ἄγαν γ' ἐρωμένους*, quod hic nullo modo locum habere recte dicit Valcken. diatr. p. 106. Ipse coniecit *ὀρωμένους*. sed *ἐρῶμένους* Pariss. E. G. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. De significatione vid. H. Steph. Thes. T. III. p. 730. D. E. *γ' post ἄγαν om.* Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 665. Flor. 1. 2. Vict. *κομίσαι.* Flor. 10. *κοιμήσαι.* (sic) Havn. *κοιμήσαι.*

V. 666. deest in Flor. 10. *ἡμῖν* Ald. rell. *ὑμῖν* Valcken.

V. 667. Havn. *ἵπποι τ' ἔχ.*

V. 668. Ald. rell. *ἐφ' ἡμῶς.* Pariss. apud Hardion.

Harl. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. ἐφ' ὑμᾶς. — Ald. rell. τάχιστα ἐχρῆν, Flor. 10. Vict. Havn. τάχιστα χρῆ.

V. 670. Elmslei. ad Med. p. 265. not. corrigit σώ-
ζειν βίον. Vid. ad Phoen. 300.

V. 671. Havn. Χορὸς Λυκίων. εἶα εἶα. om. Flor. 10.
Tum βῶλε quater Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. Arist. Ach.
280. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος. Βάλλε, βάλλε, βάλλε,
βάλλε, παῖτε, παῖτε τὸν μισρόν.

V. 672. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. θάτε, θένε. — Ald.
rell. τίς δ' ἀνὴρ. Musgrav. coni. τίς ὅδ' ἀνὴρ. Flor. 1. 2.
10. Havn. δ' omittunt.

V. 673. αὐτῶ (i. e. αὐτῷ) Flor. 10. pro αἰδῶ.

V. 674. Havn. κατ' ὄρεσιν.

V. 675. Vict. Havn. κτενοῦσι pro κινούσι.

V. 677. Havn. om. καὶ Flor. 1. καὶ γὰρ δ' ἔμαρπα.

V. 678. λόγος pro λόγος Flor. 10. Havn. Tum Ald.
rell. πόθεν ἔβας πόδα; τίς εἶ; Sic etiam Harl. nisi quod
pōis habet pro τίς. Par. E. πόθεν σοῦ φέρεις πόδα; τίς
εἶ; Par. G. Harl. Flor. 2. πόθεν σὸν φέρεις πόδα; πῶς
εἶ. Vatic. apud Schott. Observ. poet. II, 43. Havn. πό-
θεν ἔβας; ποδαπὸς εἶ. quod recepit Musgrav. Vict. πό-
θεν ἔβας; ποδαπὸς τίς εἶ.

V. 679. Ald. rell. οὐ χρῆ σ' εἰδέναι. Flor. 1. 2. οὐ
χρῆ εἰδέναι σε θαν. Flor. 10. οὐκ ἐχρῆν σ' εἰδέναι θάνη.
Havn. οὐ σ' ἐχρῆν εἰδ. Vict. οὐ σέ χρῆν (sic) Harl. οὐ σε
χρή. — σήμερον om. Havn. Verba θανεῖ γὰρ σήμερον
θράσας κακῶς quomodo Ulyssi conveniant, non intelligo.
Si alteri semichorio tribuerentur, ut verba ἴσχε, θράσει
πᾶς γ. 681. magis accommodata viderentur.

V. 680. ξύνθημα Flor. 10. Havn. Idem πρὶν διὰ στέρ-
νων λόγῃν μολεῖν. sed adscriptis litteris β supra πρὶν, α
supra λόγῃν, γ supra μολεῖν.

V. 681. Ald. rell. Οδῦ. ἴσχε. θάσσει. Χορ. πέλας
τίς ἴθι. παῖε. παῖε πᾶς τις ἄν. in quo metri nec vola
nec vestigium. ἴσχε est ex Ilcathii et Reiskii coniectu-
ra. In sqq. τίς post πέλας om. Harl. Flor. 10. Havn.
Pro ἴθι Flor. 1. ἴθον. παῖε semel Harl. Flor. 1. Havn.
In fine τίς ἄν. om. Harl. Flor. 10. Havn. Hinc addito
πᾶς post θάσσει versum trochaicum concinnavi.

V. 682. ἦ οὐ δῆ. Sic Ald. rell. δῆ omissum est in Musgr. sicut in Havn. Harl. οὐ οὐ, supra scriptum habet. De explicatione loci Heathio assentitur Valcken. diatr. p. 108. Beckii explicationem diatr. p. 450. vix quisquam, puto, probabit. Mox κτενοῦντα Ald. rell. κτενοῦντα Flor. 1. 2. Havn. Verba ἀλλὰ τὸν κτενοῦντά σε (rectius κτενοῦντα σε) Ulyssi tribuit Petit. Misc. 3, 22. p. 196. probantibus Heathio et Valcken.

V. 683. Verba ἴσχε πᾶς τις Ulyssi tribuit Ald. τις om. Harl. Flor. 10. Havn. Tum ἄ ἄ Ald. φίλιον pro φίλον Harl. Pro θένης Havn. θένε.

V. 685. Harl. Flor. 1. 2. 10. Havn. οἷσθ' ὕπη (ὅπη Flor. 10.) Flor. 10. etiam βεβήκασιν. ἄνδρες scripsi pro ἄνδρες. Sequentia Ulyssi tribuunt Harl. Havn. ut edidit Musgrav. inepte. ἄνδρες nulli alii esse possunt, nisi Ulysses et Diomedes, qui quum effugerint, neuter respondere potest. Ald. rell. οὐδέ πη κατείδ. Flor. 10. οὐδέ κατείδ. Harl. τί δέ πῃ. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. τῇδ' ἔπῃ.

V. 686. Verba ἔρπε πᾶς κατ' ἔχρος αὐτῶν Ulyssi continuat Havn. et verba ἦ βοήν ἔγ. cum vs. 687. cum Harl. Choro tribuit. Pro ἔχρος Flor. 1. ἔχρους, pro αὐτῶν Flor. 10. αὐτοῦ.

V. 687. Ald. rell. ἐκ τυκτῶν φ. Harl. Havn. ἐν τυκτῶν φ. ut legi voluit Aemil. Portus.

V. 688. Ἥμιχορίῳ hanc etiam stropham tribuit Ald. rell. Χόρο. Havn.

V. 689. ὁ μέγα Flor. 10. ὁ μέγας Havn.

V. 692. deest in Flor. 10.

V. 693. Havn. ὄρετης.

V. 698. Flor. 10. τίς ἦν πόθεν ἦ τίς. π. Vict. Havn. τίς ἦν ἦ πόθεν ἐστίν. Verum videtur Τίς ἦν, πόθεν ἦ ποίας (vel potius τίς) πάτρας;

V. 699. Flor. 10. Havn. ποῖον pro ὁποῖον. ut legi vult Porson. ad Arist. Eccl. 852. At vide Lobeck. ad Phryn. p. 57. not.

V. 701. πάροθεν praeferre videtur Lobeck. ad Phryn. p. 285. not. Vid. Add. ad Androm. p. 181. τί μή in fine om. Havn. Pro eo τί μήν Flor. 10.

Tom. VIII.

C

V. 702. Flor. 2. δοκεῖ γάρ.

V. 702. Vict. θρασύς γ' οὖν εἰς ἤ. εἰς etiam Havn. Flor. 10.

V. 704. Flor. 1. 2. Vict. τίς ἀλκήν; Post ἀλκήν in Havn. spatium relictum est novae personae indicium, ut in eo codice a. v. 701. personarum nomina omissa sunt, sed spatii relictum quantum ad ea recipienda idoneum erat.

V. 705. αἰμύλου Flor. 10. Vict.

V. 707. Flor. 10. Havn. πόλιν. ὑπαφρον. vid. He-sych. s. v. ubi Cod. ap. Schow. habet ὑπαφρον τὸ ὑγρα-σίαν ἔχον ἑμπερῇ ἀφροῇ. Cf. Zonar. p. 1781. et Tittm.

V. 708. Havn. στολᾷ.

V. 710. In hoc versu desinit Flor. 10.

V. 711. Havn. ἀπαιτῶν.

V. 712. Ald. rell. κάρα πολυπίνητ' ἔχων. Vict. Havn. κρᾶτα πολυπινῇ τ' ἔχων. Par. G. κάρα πολυπινίς τ' ἔχων, ut edidit Barnes. e Scaligeri coniectura.

V. 713. τάν Havn. pro τήν.

V. 714. Ἀτρειδῶν Havn. pro Ἀτρειδῶν.

V. 716. Havn. ὅλοιτ' ὅλοιτο πανθ. et praepositum habet ἡμιΧόρος, (sic.)

V. 718. Χορ. Vict.

V. 721. δὴ om. Havn. Vera videtur Beckii coniec-tura τί θράσση;

V. 724. ἰὼ bis Harl.

V. 726. Ald. rell. ὕβρις ut Flor. 1. 2. Vatic. ap. Schottum Observ. poet. II, 43. ὕβρις εὐβόλου γὰρ ἴσως τις ἔρχεται. Vict. Havn. ὕβρις εἰς βόλον γὰρ ἴσως τις ἔρχεται. MS. Steph. ὕβρις pro ὕβρις, quod recepit Musgrav. Pro εἰς βόλον e Vict. enotatum etiam εἰς-βόλη. Pariss. E. G. βολή, superscripto βόλον.

V. 727. Havn. ἰὼ ἰὼ pro ὦ. Pro Θρησκῶν Porson Praef. Hec. p. XXXVII. Θρηκί. Versum semichorio tri-buit Vict.

V. 731. Flor. 1. εἰδῶν, Havn. ἰδῶν pro εἰσιδῶν.

V. 734. Ald. rell. κοῦ σε γινώσκω γ' ὅλως. τορῶς pro γ' ὅλως, ut coni. Reiskius, Par. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn. et suprascriptum Harl.

V. 735 sqq. Ημιχ. tribuit Havn.

V. 738. Ald. rell. διοπῶν. Havn. Vict. διοπτῶν. Recte Barn. διοπών. Vid. Brunck. ad fragm. Hipp. XV. Blomfield. gloss. Pers. 44.

V. 739. in Par. E. et Harl. praeponitur ᾶ ᾶ ᾶ. sed in E. adscriptum περισσόν.

V. 744. In Havn. praefixum Ἠνίοχος.

V. 745. In Vict. additur ᾶ ᾶ ᾶ ᾶ, in Havn. ᾶ ᾶ ᾶ.

V. 747. δ' post πᾶς om. Havn. recte. ὀλοίμαν pro ὀλοίμην Flor. 1. 2. Vict. Post hunc versum Ald. addit hunc Τῷς Θρηξίν πένθος τολυπύνας, quem recte eiecit Tyrwhitt. quippe e. v. 741. natum. Deest etiam in Harl. Flor. 1. 2. Havn. in margine adscriptus est in Par. G.

V. 749. Havn. κέλοαντες.

V. 751. Havn. αὐδαῖς.

V. 752. Ἡμέχ. Vict.

V. 755. Havn. λυπρόν γάρ.^{μιν}

V. 758. Havn. Ἐκτορία χεῖρ εὐνασε.

V. 760. κόμπω δαμ. Flor. 1. 2. Vict.

V. 762. πλήκτρα τ' οὐκ Ald. rell. et Codd. δ' pro τ' Havn. Ex emendatione Musgravii scripsi κληῖθρα τ' οὐκ - - -

V. 764. Flor. 1. ἡμᾶς καθεδρεύοντας.

V. 765. Havn. πρόμνησι.

V. 768. Vict. Havn. ἐς ἀλκήν.

V. 769. Havn. στρατῷ.

V. 770. In Havn. hi versus hoc ordine scripti sunt: v. 770. 772. 771. 775. 776. 777. 773. 774. 778.

V. 771. Par. E. κἀνεχωρεῖτον. Vict. Havn. κἀνεχωρήτην.

V. 772. Vict. Havn. ἄπνυα δ' αὐτούς, tum Vict. μὴ πλαθεῖν στρ. Havn. μὴ πελάθειν τῷ στρ.

V. 774. Vict. Havn. οὐδ' ἐγὼ pro οἷδ' ἐγώ.

V. 776. Havn. καθ' ὑπνους.

V. 777. Vict. Havn. οὗς ἐθρ. Flor. 1. 2. Havn. καὶ διαφρῆλ.

V. 779. Pro ῥάχιν Vict. ῥοάν, Havn. ῥοήν.

V. 780. Ald. rell. θείνοντες δ' οὐρά. Correx. Canter. et θείνοντες Vict. τρίχα om. Havn.

V. 781. ἐξ ἀντηρίδων. Musgrav. em. ἐξ ἀρτηρίων, fortasse vere.

V. 785. Ald. rell. μυχθισμῶν. Par. E. G. Vict. Havn. μυχθισμόν, ut edidit Musgrav.

V. 788. Vict. ἐρθῶς. Tum legebatur ἀνατῶσω.

V. 790. Ald. rell. νείεραν εἰς πλευράν. Canter. νείειραν contra metrum. Hinc Barnes. e coniectura Scaligeri παίει πάρος νείειραν εἰς πλ. πλευροῦ pro πλευράν Par. G. Harl. Flor. 1. 2. Vict. Ex X. II. 1220. Νύσσει παραστὰς νειάτην πλευράν ξίφει Ἀκμαῖος ἀνήρ Pierson. ad Moer. p. 268. correxit νειάτην πλευράν ξίφει, quod probat Musgr. Lenting. praeterea p. 75. νύσσει pro παίει, Ἀκμαῖος ἀνήρ pro ἄν. Ἀκμάζων, πληγὴν pro πληγῆς, ὦ λκα pro ἄλκα ex illo dramatis loco legi malit.

V. 792. Havn. πληγὴν, ut X. II. Musgr. πληγῇ, sensi, virum robustum esse, ex ictu gladii.

V. 797. Flor. 1. φθάσαι pro φράσαι.

V. 798. Flor. 1. Havn. χερός.

V. 801. Ald. rell. et Codd. δυσοίζον. Valck. diatr. p. 108. not. μηδὲν δυσοίζον explicari non posse dicit et requiri hunc sensum: *dubitare omnino noli, quin hostes hoc facinus patnaverint*. Itaque coni. μηδὲν δοιάζον vel potius μὴ ἐνδοιάζον. Δυσοίζει, δυσοίζειν, ἐδύσσει Hesych. interpretatur ὑπονοεῖ, ὑποπιτεύειν, ὑπενόησα, quī sensus huic loco accommodatissimū, si cum Musgravio scribas μηδὲν δύσοιζ', οὐ πολέμιους δρ. τ. *noli suspicari, non hostes haec fecisse*. Lenting. p. 76. μηδὲν δυσοίζον πολέμιοι δρωσιν τὰδε.

V. 802. Lenting. l. c. συμφοράς.

V. 805. Flor. 1. ἡμῶς.

V. 808. Vict. Havn. *ῥώσει δίκην*.

V. 809. Havn. *σὲ γὰρ δὴ φημι φυλακᾷ* (sic.)

V. 812. Ald. rell. *ὁμόμοσται*. Par. G. Harl. *ὁμόμο-
σται*. Havn. *ὁμόμοσται*. Cod. Henr. Steph. *ὠνόμασται*.
ὁμόμοσται iam Barnes.

V. 814. *μενεῖ*. Imo *μένει*, ut recte Havn. et Len-
ting.

V. 817. *ἀπὼν* primus addidit Canter. non monito
lectore, nam in Ald. et Codd. deest. Flor. 1. 2. *μέγας
μοι μέγας*.

V. 819. Ald. rell. *τότ' ἄρ' ἐμολ'*. Harl. Vict. Havn.
τότ' ἄρ' ἐμολον.

V. 819 sq. Pro *ἀμφὶ* Flor. 1. 2. Vict. *περὶ στρατόν*
om. Flor. 1. 2.

V. 822. Havn. *ἐκοίμησ'*. Tum *ἐβριξεν* Ald. rell. *ἐβρι-
ξα* Par. E. G. Flor. 1. 2. *ἐβρισ'* Havn. Vict. cum n. al.
ἐβριξα.

V. 824. Ald. rell. *ὦ ἄνα*. Flor. 1. 2. *ὦναξ*.

V. 825. *γὰρ* excidit in Barnes. Pro *ἐργως* Flor. 1.
2. *ἐγώ*.

V. 827. Ald. rell. *ἐργ' ἦ*. Vict. Havn. *ἐργον ἦ*.

V. 828. *γα̃* pro *γᾶς* Ald. rell. Correxuit Barnes. *γα̃*
vel *γᾶς* deest in Havn. *γᾶς με ζῶντα* Flor. 1. 2. Vict.

V. 829. Flor. 1. 2. Vict. *οὐ γὰρ παραιτ.*

V. 830. Victor. praescriptum habet *Ἡμιχ*. Barn. *Ἡν*.
i. e. *ἡνίοχος*.

V. 831. Havn. *ὑφαιρεῖ* pro *ὑφαιρῇ* Ald.

V. 832. Havn. *οὐδέν*.

V. 833. *οἱ παθόντες* MSS. Steph. *οἱ θαρόντες* Can-
ter, Barnes. Musgrav. hic tamen praeferens *οἱ μαθόντες*
Harl. Atqui haec lectio est et Ald. rell. et codicum.

V. 837. Havn. *φονεύειν*.

V. 840. Havn. *λέξεις*.

V. 841. Flor. 1. *τί δ' ὑπερβ.*

V. 842. Lenting. *ἦλθ' ἄν*, ut iam Beck. diatr. p. 451.
not. 3. Mihi non videtur necesse esse, sed respici ad

id, quod chorum opinari putat famulas, *quis*, ut tu putas, *venit*?

V. 845. καὶ σὺ pro ὧς σὺ Paris. A. apud Markland. ad Iph. A. 173.

V. 846. Elmsleī. ad Heracl. 544. *μείζονα*.

V. 848. Vict. Ἀχαιοὺς οὐδέιν αἰτ. Sic etiam Havn. a corr.

V. 849. Havn. αὖ pro ἄν.

V. 850. Ῥῆσον coni. Toup. in Suid. I. p. 251.

V. 851. Havn. τοῖς θανοῦσιν. — Ald. rell. οἷδ' ἀφιγμένοι τὸ πᾶμπαν ἦσαν. Toup. ad Suid. I. c. em. ἔφφ. τοῖς κτανοῦσ', ὅν οὐδ' ἀφιγμένον τὸ λοιπὸν ἦσαν, contra consuetudinem Atticorum, & dativorum pluralium non elidentium — vid. Porson Append. ad Toup. emend. p. 450 — etsi alterum orationis membrum pronomine relativo ex more priori adiungitur. Etymol. M. citat p. 439. 4. Zonaras p. 1009. οὐδ' ἀφιγμένον τὸν Πάνα (Zon. τὸ πᾶμπαν) ἦσαν. Vid. Pierson. Veris. p. 82. ad Moerid. p. 174. οὐδ' ἀφιγμένον etiam MSS. tres Musgrav. Flor. 1. 2. Vict. Havn. Versu 852. ἦσαν Ald. ἴσαν Canter. e conjectura H. Steph. et sic Par. E. G. Vict. Recte Barnes. ἦσαν.

V. 854. Ἀχαιῆκος Ald. rell.

V. 855. Flor. 1. 2. Vict. πλ. οἶδα κλ.

V. 856. αὖ ἀρχομένηθα Havn.

V. 860. Ald. rell. δέδοικα γ' αὐτόν. Flor. 1. 2. Vict. δέδοικα δ' αὐτόν, ut corrigit Lenting. p. 77. laudans Med. 37. Havn. δέδ. δ' αὐτῶν.

V. 861. κατακτάνη. Puto κατέκτανεν, *ne occiderit*, non, *ne occidat*. Vid. gramm. gr. §. 420. not. 5.

V. 863. Ηνίοχ. Vict. pro Ολέτης, ut dedit Barnesius, et sic in sqq. Flor. 1. οὐκ εἶδα.

V. 865. Havn. σὺ δὴ νόμ.

V. 866. Heciori, 867. 8. Ἠνέχω tribuit Havn.

V. 868. Scribendum ποτ' δὴ τράπ. ut emendavit Porson. Adv. p. 227. Erfurdt ad Soph. Ai. p. 629.

V. 870. Havn. κηδεύωσαν.

V. 874. Ald. rell. λάζουσθ'. Paris. E. Flor. 1. 2. Vict. Havn. λάζουσθ', quod recepit Musgrav. probante Porson. ad Med. 1213.

V. 875. Valcken. diatrib. p. 110. cum Reiskio scribit οὕτως θ'. in praecedenti versu puncto post λάζουσθ' deleto, puto, ut λάζουσθ' ἄγοντες esset pro λαβόντες ἄγετε. Flor. 1. ὅπερ pro ὅπως, Havn. μὴ καλῶ pro μὴ γκαλῶ.

V. 878. Ald. rell. λαοφόρους. Correxuit Valck. l. c. Par. E. Harl. Flor. 1. 2. Vict. λαοφόρου.

V. 880. Ald. rell. et Codd. Τροίαν ἄγει. Valck. l. c. p. 112. et Porson. Adv. p. 278. em. Τροίαν ἀΐγει. V. 879. frustra Valck. l. c. Τίς ποτ' εὐτυχίας.

V. 881. Ald. rell. ἄλλό τι φντ. Havn. ἄλλο τε. Vict. ἄλλοτε. Recte Tyrwhitt. δαίμων ἄλλος, τί φντ.

V. 884. Ald. rell. τὸν νεόκμητον νεκρόν. ut Flor. 1. 2. Vict. τὸν νεόκμητον, omisso νεκρόν, Herv. 1. τὸν νεόδμητον, omisso νεκρόν, Herv. 2. Brub. Cant. Barn. Musgrav. τὸν νεόδμητον νεκρόν Havn. Ita factum, ut VV. DD. locum alii aliter emendare laborarent. vid. Valck. diatr. p. 111. Lobeck. ad Ai. p. 270.

V. 885. Havn. πέμπω.

V. 886. deest in Flor. 1. 2. Vict.

V. 893. Ald. rell. σ' ὀλοφύρομ', ὦ. Flor. A. 2. Vict. σ' ὀλοφύρομαι, sine ὦ, ut videtur.

V. 896. Havn. ἦ.

V. 897. Ald. rell. Flor. 1. ἀπομεμφαμένας. Flor. 2.

Vict. ἀπομεμφαμένας. Havn. ἀποπεμφομένας. MSS. Musgrav. et Harl. ἀποπεμφαμένας.

V. 900. Havn. ὅμοι μοι.

V. 902. Havn. λύπην.

V. 903. Vict. Οἰνείδας. Havn. Οἰνίδας.

V. 904. Ald. rell. Λαερτίδας. Heath. em. Λαερτιάδας et sic fere Havn. Λαυριάδης.

V. 906. Flor. 1. 2. Havn. ἀριστοτόκου. Vict. ἀριστόκου.

V. 907. Ald. rell. Ἑλέν ᾧ. Recte Barnes. ᾧ θ'

Ἑλένα i. e. ἡ Ἑλένη ἔπλ. pro Ἑλένη τε ἡ ἔπλ. et sic Flor. 1. 2. Havn. lidem λιπούσα. De constructione λεγίων πλαθεῖσα vid. Musgrav.

V. 909. ὑπ' auctore Heathio; ob metrum delevi. Sed ne sic quidem metra exaequantur. ss om. Flor. 1. 2. Et quid sibi vult κατὰ Τροίας, imprimis addito Ἰλίου?

V. 910. Notandum μυριάδας πόλεις pro μυρίας πόλεις vel μυριάδας πόλεων, de quo alicubi Elmsleium aliquid monuisse memini.

V. 912. Havn. ἦ.

V. 913. Flor. 1. παῖς.

V. 917. Ald. rell. ἐπλάσθην. E Par. G. ἐπλάσθην edidit Musgr. et sic Havn.

V. 918. ἐς Havn. pro εἰς.

V. 919. ἐξησκημένοι Flor. 1. 2. Vict.

V. 921. δεινῷ pro κείνῳ Valck. ad Hipp. 921. Θερκί om. Havn. qui etiam κάτυφλώσαμεν.

V. 925. V. D. in Edinb. rev. [n. 37. p. 78. corrigit βρότειον. Pro δ' ἐς οὐ Harl. δὲ γ' οὐ, et pro ἐσχάραν Havn. ἐς χέρα, ut coni. Reisk.

V. 926. Havn. θρυμῶν.

V. 933. Ald. rell. ἡ τε μυρία γερούσια. Tres MSS. Musgr. Flor. 1. 2. Vict. Havn. et X. II. 1366. αἷ τε μυρίαί γερούσια. Cf. v. 398. et Valck. diatr. p. 104.

V. 934. Ald. rell. ἐπεισ' ἀνελθεῖν, ut post ἡ τε μ. γερούσια scribi necesse erat. ἐπεισαν ἔλθεῖν Pariss. E. G. Vict. Havn.

V. 937. Ald. rell. ἔδρασε. δράσας. Signis parentheses verba οὐδὲν δ' Ὀδ. — δράσας inclusit Musgrav. probante Valcken. diatr. p. 112. Lenting. p. 77. coni. (οὐδὲν δ' Ὀδ. — ἔδρασε) δρῶσα μὴ δόκει λελ. ἔδρασε δράσας explico, quamquam sua manu interfecit Rhesium, δράσας, tamen non suo consilio, per se ipse hoc fecit, οὐδὲν ἔδρασε, sed a dea incitatus. μὴ δόκει ab Hebraismi crimine defendit Huschkius ad Tib. 1, 9, 23. Beck. diatr. p. 452. not. 6. versum 937. spurium esse opinatur, ex eo ortum, quod ad οὐδὲν δ' Ὀδ. ὁ Τυδ. τόκος supplendum esse ἀντιοί εἰς non intelligeret li-

brarius. In Havn. post hunc versum, qui ultimus est quaternionis 12 Tomi secundi sequitur in folio proximo spatium, quantum 19 versiculorum capax sit. Quae deinceps exhibet codex usque ad finem — nulla enim hic est lacuna — ab alia manu scripta sunt, quam quae vel primum vel alterum tomum exaravit.

V. 939. Havn. *χρώμεθα* pro *καπιχρώμεθα*. et superiore versu *σάν* pro *σήν*.

V. 942. Ald. rell. τοῦδ' οὐνεκα κτείνασα. Reisk. probante Musgravio: τοῦδ', ὅν γελας κτείνασα. Bothius τοῦδ', ὅν κατακτείνεις σύ, quod confirmat quodammodo Havn. τοῦδ' οὐν κατακτείνασα.

V. 943. Flor. 1. σὲ μὲν pro *σεμνόν*. Quod Socratem hic obscure designari putaverat Hhardionius p. 335., minus sibi displicere, quam Heathio, fatetur Valcken. diatr. p. 113. not. 14.

V. 944. Havn. Φοῖβον σύγγονοι τ' ἤτήσαμεν.

V. 946. σοφιστὴν ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι non potest esse, ut Beck. interpretatur diatr. p. 453. not. 8. non inducam, non mittam Athenas, non sinam e Thracia illum venire alium philosophum. Hoc saltem esset ἐπάξω, non ἐπάξομαι. Medium enim ubique significare aliquem sibi adducere, arcessere, recte monet Poppo *observ. crit. in Thuc.* p. 188. In verbis nihil aliud inesse videtur, nisi quod Musgrav. expressit: *musicum alium naenias canendae causa* (nam praecedit *θρηνοῖ*) non adducam, non adhibebo. Qui sensus quamvis ineptus sit, sicut est, tamen quid dixerit poeta, non quid dicere eum oportuerit, quaerendum est.

V. 947. Pro *στρατηλάτης* Aem. Portus corripbat *διαφρηλάτης* Valck. diatr. p. 94. *τροχηλάτης*. Musgrav. *Θρηκός ἀρματηλάτης*.

V. 949. Haec etiam Choro tribuit Havn. qui habet ἤδη pro ἤθειν, tum iungit τὰδ' οὐδέν et in fine *μάντιων* pro *μάντεως*. Pro οὐδέν Flor. 1. οὐ μὲν.

V. 952. τί μὴν οὐ legitur etiam supra v. 702. hac vi alibi hand facile usurpatum, multo minus mediae sententiae interpositum.

V. 955. σ' pro γ' Flor. 1. Havn. Pro *συνήδομαι* Valcken. diatr. p. 113. malebat *ἐφ'ήδομαι*. Vulgatam post Brunck. ad Hipp. 1295. defendit Porson. ad Med. 136.

V. 957. Havn. *ξυμπονήσαι* pro *ξυμπυρῶσαι*.

V. 958. Lenting. coni. *κατέρχεται*.

V. 959. Ald. rell. *μελαγχέμον*. Havn. *μελάγγειμον*. Barnes. *μελάγχμιον*. Vid. Brunck. ad Aesch. Prom. 299. Blomfield. gloss. Pers. 306.

V. 961. Flor. 1. *τὴν καρπ*.

V. 962. Havn. *ὀφειλέτης*. Dictum esse videtur pro *ὀφειλέτης δέ μοι οὔσα ὀφείλει φαίνεσθαι*.

V. 965. Ald. rell. *οὐ γὰρ ἔτ' αὐτόν ποτε*. Musgrav. *οὐ γὰρ ἐς ταυτόν ποτε* e MSS. Steph. et Par. E. et sic Vict. Havn.

V. 968. *βλέπων φάος νινυς*, nil amplius. Quare credere possumus Lentingii coniectura *κείσεται* οὐ *βλέπων φάος*, ut *νύχιοι* antistes intelligatur, qualis est Phaethon ap. Hesiod. Theog. 990.

V. 969. Vict. Havn. *ὥστε* pro *ὅς τε*. *ὅς τε* pro *ὅς* non nisi in melicis legi apud Tragicos. Itaque fortasse legendum *ὅς γε Παγγ. π. quippe qui*. Vid. ad Hipp. 900. et Hermann. apud Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 688. ed. min. Verbis *σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν* nihil aliud nisi mysteria Bacchica significantur.

V. 971. Musgrav. et Valcken. diatr. p. 113. *ῥᾶον δὲ π.* Sed ob id ipsum, quod *ῥᾶον φέρειν* legitima est locutio, non crediderim eam a librario in insolentio-rem *βαιὸν* mutatam esse: et *βαιὸν* agnoscit auctor X. II. 1772. *πένθος δὲ βαιὸν ὄντι μητρὸς ἐκ θνατᾶς Κείσθαι τὸν ἐκ κείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρεῶν*. Mihi in verbis nihil aliud inesse videtur, nisi hoc, *Luctus Thetidis mihi levis erit*; Achilles mortem, alioqui gravem futuram, quia is quoque deae filius est, leviter feram, quippe quum mea calamitate ad aliorum incommoda sentienda obdurnerim. Haec explicantur iis quae sequuntur *θαρεῖν γὰρ κ. τ. λ.* non causa affertur cur levius ferat. Ceterum pro *θαλασσίας* Flor. 1. 2. *θαλασσίον*.

V. 973. Vict. *Θρήνου*. σ' om. Flor. 1. 2.

V. 975. Ald. rell. *ἢ σ' ἀπέκτεινε*. Pierson. ad Moer.

p. 31. ἡ σ' ἀπέκτανε. Sed tres Pariss. Flor. 1. 2. ἡ σ' ἀπέκτανεν. ut iam edidit Barnes.

V. 978. Havn. εἴ τις pro ὅστις et μὴ καλῶς.

V. 979. Havn. θάφοι.

V. 980. Havn. οὕτως.

V. 983. Flor. 1. 2. θ' pro δ', quod verum videtur.

V. 984. Havn. πληροῦντι.

V. 985. πανούς e Reiskii coniectura edidit Musgrav.
pro πόρους.

V. 986. Flor. 1. καὶ pro ὡς. Havn. ὑπερβάλλον. Lening. ὑπερβαλόν.

V. 987. Havn. αἰθων'.

V. 990. Vict. στείχομεν.

V. 991. καὶ om. Havn. Idem ξυμμαχίαν pro ξυμμαχία.

NOTAE IN TROADES *).

Arg. Lin. 1. Havn. μετὰ Ἰλίου πόρθ. et paulo post τῷ Ποσειδῶνι.

Lin. 4. 5. Havn. οἱ δὲ Ἑλλ. κληρωσάμενοι περὶ τῶν αἰχμαλώτων γυναικῶν. τὰς ἐν ἀξιώμασιν ἔδ.

Lin. 6. δέ post Ἀνδρομάχην om. Havn. ut et τῷ ante Ἀχιλλεῖ.

Lin. 7. Havn. ἐπὶ τοῦ τοῦ Ἀχιλλέως τάφου κατέσφαξαν. Verba τὸν τοῦ Ἑκτορος interpolavit Barnes. Desunt ea in Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. et cod. Havn.

Lin. 8. τευχέων Havn. et ἀποκτείνων Μετέλαος.

Lin. 10. Havn. καροθυραμένη recte. In eodem verba τε καὶ θρηήσασα desunt, et τοῦ ante Ὀδυσσεώς.

V. 1. αἶγαιον Havn. quod magis Atticum esse dicit Suidas v. Αἰγαῖον πέλαγος.

V. 2. χορός Ald. rell. χοροί Cotton. Flor. Vict. Havn. ut edidit Seidler. Havn. etiam Νηρηϊδων.

V. 3. Hesych. ἐξελίσσουσι. κινουσιν. quod nescio an huc spectet. Pro ποδός Aristides, teste Musgr. citat ποδί.

V. 6. ὀρθοῖς Havn. Τρωϊκὴν γῆονα de urbe, non de agro, in quo Troia condita erat, accipiendum esse, satis, puto, apparet ex his λαῖνους πύργους πέριξ ἔθεμεν, siquidem turres non circa agrum, sed circa urbem, exstrui solent.

*) Notae suas ad hanc fabulam spectantes iam anno 1813. mecum communicaverat Hermannus; quas quum ei remisisssem, ut ei quid vellet, mitteret, eisdem novis curis exploratas accepi anni 1823. die 28. m. Oct.

V. 10. Havn. αἰπειός. μηχαναῖσι Παλλάδος, *divina Palladis arte* Virg. Aen. 11, 15.

V. 11. συναρμόσας Havn.

V. 12. Havn. βρέτας pro βάρος.

V. 13. κληθήσεται Ald. rell. κεκλήσεται Exc. Cotton. Flor. Vict. Havn. quod probat Brunck. ad Aesch. Prom. 846. Valcken. ad Phoen. 12. Blomfield. ad Prom. 865. Recte Seidler. κληθήσεται est *nomen accipiet*, κεκλήσεται *nomen geret*. Cf. Gramm. gr. §. 498.

V. 15. ἀγάλματα pro ἀνάκτορα e Flor. (cui accedit Vict.) edidit Seidler. non satis gravibus de causis: nam etsi in gradibus arae Iovis, non templi, occisus fuit Priamus, quidni reliquorum caesorum sanguine manasse templa dici possint? Levius etiam est, quod voce ἄλσῃ templa simul comprehendi *posse* dicit; quis ita verborum parcum esse velit poetam? Mihi probabilius videtur, notio-rem vocem ἀγάλματα a librario profectam, quam exquisitiorem ἀνάκτορα. Θεῶν ἀνάκτορα in fine trimetri legitur etiam Rhes. 512. unde hic adscribi *potuisse* a librario, nimis illo curioso, dicit Seidler. quasi certum sit Rhesum ante Troadas vel scriptam vel doctam esse.

V. 16. πρὸς κρητῶν βάθροις pro simplici κρητῶν dictum accipit Seidler. recte: sed utrum πρὸς κρητῶν ναοῦ, an βωμοῦ? Hoc alterum recte probat Seidler. ad v. 15. Itaque πρὸς κρητῶν est *ad fundamentum* arae i. e. *ad aram*, et κρητῶν sunt pro *ara*, quemadmodum accipio etiam locum Iph. T. 996. ἥνικ' ἂν κενὰς Κρητῶν εὐρυ λῆνας ἀγάλματος, κενὰς ἀγάλματος, non κρητῶν ἀγάλματος. Pro κρητῶν dixit βάθρα κρητῶν, gradus qui sunt ad fundamentum arae; sicut Herc. l. 703. πρὸς ἐστίας βάθροις pro πρὸς ἐστία.

V. 17. Ἐγκίου edd. etiam Musgr. et Codd. quam formam certa niti auctoritate negat Herrmann. apud Seidler.

V. 23. Ἀγγελίας θεᾶς Flor. Vict. Havn. quod praeferat Valck. ad Hipp. 53. 682. homocoteleuto non offensus.

V. 24. Ἥρας τ' Ἀθάνης θ' Flor. Vict. Havn. hic etiam Ἀθηνᾶς.

V. 26. κακῶν a pr. m. fuerat in Havn.

V. 27. Verte: *deorum cultus laborat* i. e. negligitur, *nec dii* (τὰ τῶν θεῶν pro οἱ θεοί) *coli solent*. Vid. Gramm. gr. §. 285. extr.

V. 31. Ἀθηναίων δὲ Θησ. Ald. rell. Harl. (vid. Burg. ad v. 48.) τε dedit Barn. et sic Flor. Vict. Havn.

V. 32. Gramm. ap. Becker. anecd. p. 367, 14. ἀκλῆροι: ἔξω τοῦ κεκληρωσθαι. Εὐριπίδης.

V. 33. Havn. ταῖς πρώτ.

V. 34. δ' post αὐταῖς addidi ex Havn.

V. 35. κομισθεῖσ' Ald. rell. νομισθεῖσ' Harl. Cott. Flor. Havn. ut edidit Musgr.

V. 37 sq. Ald. rell. πάρεστιν Ἑκάβην, κειμένη πολλῶν πάρος, Δακρυχέουσα πολλά - - in qua scriptura, si a vitioso illo δακρυχέουσα recesseris, nihil esset quod suspicionem moveret, nisi Codd. alio ducerent: nam Flor. Vict. Havn. Ἑκάβην κειμένην et sq. v. χέουσαν, quam lectionem vix probabile est librariis deberi, quos contra probabile est, quum accusativum invenissent, eum propter πάρεστι in nominativum mutasse. πάρεστι sc. εισοῦν. Κεῖσθαι proprium esse lugentium, monui ad Suppl. 20. V. 38. iam Scaliger corr. δάκρυα χέουσα (minus feliciter Canter. δακρυχέουσα) quam emendationem confirmant Flor. Vict. Havn.

V. 40. οἰκτρά τέθυ. Ald. rell. λάθρα Flor. (sine s. subscr. in Hamb.) Vict. Havn. quod quid sibi vellet, quum nesciret Musgr. explicavit Seidler. Sed nec vulgata lectio inepta est.

V. 41. Ald. rell. ἦν δὲ πάροιθεν. Canter. edidit ἦν δὲ πάροθενον (sic) recte. sic Harl. ap. Burg. Havn. ἦν δὲ τὴν παροθένον Cotton. Vitium ortum e scriptura παροθέν. vid. Bast. comm. palaeogr. p. 770.

V. 42. Κασάνδραν ubique Havn.

V. 43. Ald. rell. τὸ τοῦ θεοῦ παραλ. τε post θεοῦ inseruit Barnes. e coniectura, quam confirmant Harl. et Havn.

V. 46. ξυστόν pro ξιστόν Havn.

V. 47. τε pro παῖς Harl. ap. Burg.

V. 48. Harl. ap. Burg. τῶν γένει, et sq. v. γέ τίμιον.

V. 52. μικρόν Harl. ap. Burges. Havn. pro μικρόν.

V. 53. φ. δὲ σοὶ recte Seidl. pro φ. δέ σοι.

V. 55. Ald. rell. κοινόν ἄγγ. Cott. Flor. Vict. Havn. κοινόν. quod recepit Musgrav. Pro ἀγγελλεῖς Havn. ἀγγελεῖς.

V. 58. πρὸς ἦν Harl. ap. Burg.

V. 59. Ald. rell. ἦπου δὴ ἔχθρ. τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Markl. ad Suppl. 109. ἦπου γὰρ ἔ. Harl. ἦπου νυν ἔ. τ. πρ. ἐκβ. νῦν unde Musgr. scripsit ἦπου νυν, ἔ. τὴν πρὶν ἐκβ. δὴ. Burges. ἦ πόλεος ἔχθρ. τὴν πρὶν ἐκβ. νῦν. Elmslei. ad Med. p. 279. not. b. ἦπου νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβ. νῦν, Εἰς οἷ. ἦ. πρὸς κατηθλωμένην. „Supplendum scilicet ὀρώσα. De qua constructione vid. ad Med. 880.“ Hoc valde arridet: nam νῦν et νυν accentum, non significationem, mutare in Tragicis, mihi quidem nondum liquet, nec δὴ ita nude pro νῦν ponitur. Sed dicerem, orationem sic instituisse poetam, ac si pergere vellet, ἦπου νιν οἰκτιρίζεις, sed pro οἰκτιρίζεις posita locutione ἰσοδυναμούσῃ εἰς οἶκτον ἦλθες scripsisse κατηθλωμένης.

V. 62. καὶ συμπονήσεις Ald. rell. συνθελήσεις Flor. Cott. Vict. Havn. quod cum Seidlerō praetuli, citante Herc. f. 811 sq.

V. 64. Havn. Ἀχ. ἦλθες οὔνεκ'.

V. 65. Harl. ap. Burg. θίλων.

V. 68. Havn. ὡς ἂν τύχοις. Hinc malim ὅν ἂν τύχη, quamvis ὅν ἂν τύχη non minus bene dici posse sciam, quam ὡς εἴνευε, ut fors ferebat, sed ibi tantum, si bene memini, ubi primarium quoque verbum est in tertia persona, vid. Orest. 768. Phoen. 765. Hipp. 428.

V. 70. οἶδ' ἦνίκα. Vid. ad Hec. 107. Pro εἶλε Havn. εἶλε.

V. 71. γ' post κοῦδέν om. Havn.

V. 72. ἐπερσάν τ' ἴ. Ald. rell. τ' Musgr. eiiciendum censebat, Seidler. in γ' mutavit: ut Herm. et Lenting. p. 79. et sic Vict.

V. 75. Havn. δύστητον αὐτοῖς νόστον.

V. 76. Ald. rell. ἐν γῇ μένουσιν. Sed Flor. Vict. Havn. ἐν γῇ μενόντων, quae mutatio structuræ non potuit a Grammatico vel librario proficisci.

V. 79. πέμψη Havn. πέμψειν Porson: adv. p. 263. πέμπειν MS. Bar. Schol. ad Lycophr. 382. et v. 80. πῦρ κεραύνιον λέγει.

V. 82. Flor. Vict. Havn. παράσχε (Vict. παράσχε) ut fere adducar hanc formam Grammaticis vel librariis, legitimam παράσχε non concoquentibus, etiam Hec. 825. deberi. Havn. hic etiam αἶγων. Vid. ad v. 1.

V. 84. νεκρόν Harl. ap. Burg. et μυχόν.^{ος}

V. 85. εὖ σέβειν e decreto Valcken. ad Phoen. 447-1331. scripsit Seidler. Valcken. auctoritatem Porsonum aliosque inconsideratius secutos esse iudicat Herm. ad Soph. Antig. 727. et revera quum ἀσεβεῖν τινά dicatur, cuius constructionis exempla Musgrav. ad Phoen. 1331. attulit e Lysia p. 13. (63, 1. Reisk.) τοὺς ἄνω θεοὺς coniicias εὖσεβεῖν τινά et εἰς τινά dictum esse, ut λίας, ἀσεβείσθαι, et Platone p. 982. A. ἀσεβησάντων ἀγγε-ὑβρίζειν τινά et εἰς τινά.

V. 94. Ἀργείων Ald. rell. Havn. Vict. Ἀργείων Canter. nec quidquam e Flor. enotatum.

V. 98—104. Choro tribuit Ald. Hecuba, ut voluerat Tyrwhitt. Flor. Harl. Vict. Havn. Vss. 98—104. Seidlerio sunt στροφή α. v. 105—109. στρ. β. v. 110—114. ἀντιστρ. β. v. 115—121. ἀντιστρ. α. quem imitari nolui ne lectionem v. 114. quae in omnibus libris invenitur, nec per se offensionis quidquam habet, solius responsionis antistrophicae gratia mutare cogerer.

V. 98. ἄνα κεφαλὴν pro ἄνεχε κεφ. vel ἀνάεψε κεφ. ut Acm. Porto visum dubito an dicatur, donec certa eius usus exempla proferantur. κεφαλὴν et δέσσην videntur ἐκ παραλλήλου posita esse. Vid. ad Orest. 1452. Phoen. 1135. 1517. — δύσδαιμον Ald. Vict. δυσδαίμον Herv. 1. δυσδαίμον Havn. δυσδαίμων Brub. Herv. 2. Cant. et Barn. et sic Flor. Harl. ap. Burg. Havn. etiam κεφαλά.

V. 99 sq. οὐκ ἐστὶ Τροία τάδε, ut Androm. 168. οὐ γὰρ ἐστὶ "Ἐκτωρ τάδε. Cycl. 63. οὐ τάδε Βρόμιος. 203. οὐ Διώνυσος τάδε. quae Blomfield. gloss. Aesch. Pers. 1. male confundit cum Aeschyleo Τάδε μὲν Περσῶν — πιστά καλεῖται. Nec οὐκ ἐστὶ Τροία τάδε esse videtur, ut vulgo vertitur non Troia hic est, sed haec non am-

plius est Troia i. e. hic a. praesens rerum nostrarum status non amplius est, qualis erat stante regno Troiano.

V. 103. *προσίτω* Flor. Vict. Havn.

V. 106. *μελία* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *μελία* primus Barnes.

V. 108. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ὦ πολὺς ὦ*. Emendavit H. Steph. quem secuti sunt Canter. et rell. et sic, *ὦ*, Vict. puto etiam Flor. et Havn. *συστελλόμενος* Vict. ut Seidler. coniecit. Vulgatam Seidler. vertit, *qui iam contracti* i. e. *humiles apparent*. Brodaeus *maiorum hoc Troiae excidio prolapsorum*. At dubito an accomdatum sit epitheton, quo id quod dictum erat *ὦ πολὺς ὄλβος* denuo tollitur et elevatur; nam quamdiu *πολὺς ὄλβος* erat *προγόνων*, hi non erant *συστελλόμενοι*. nec maiores gloria excidunt, vel in dedecus prolabantur, quando imperium, cui praesuerunt, evertitur. Itaque unice verum puto *συστελλόμενος*. *O magna maiorum fortuna, quae nunc everteris, quam nihili iam tunc eras!*

V. 109. *ὡς* om. Havn. Idem cum Harl. *οὐδὲν ἄρ' ἦσθα* pro *οὐδὲν ἦσθ' ἄρα*.

V. 111. Vict. Havn. *τί δὲ μὴ θρῆν*.

V. 113. *κλίσιος* Ald. rell. *κλίσιος* (sic) Havn. *κλίσιος* Mnsgr. Hermann. Seidler.

V. 114. Ald. *γὺν τ' ἐν στ.* sine sensu. Harl. Vict. Havn. *γῶν' ἐν στ.* quod recepit Mnsgr. Seidler. illud aut ex coniectura cuiusdam, qui *γὺν τ' ἐν* ineptum esse sentiret, aut ex librarii errore, *γῶτον* ex v. 117. huc transcribentis illatum esse arbitratur. At si nihil eiusmodi in primo codice erat, qua re adductum esse dicas sive librarium sive Grammaticum, ut illud sensu cassum *γὺν τ' vel γῶν'* quo certe non indiget oratio, insereret? Grammatici enim ea addere solent, quae sententiam adiuvent, non quae superflua sint. In fine *ταθίσω* Ald. rell. Eiectis illis *γὺν τ' vel γῶν'* Seidlerus plene *ταθίσω* scribere debuit, quod ipsum est in Havn. ut saepe in Codd. plene scribuntur voces, quae apostropho signanda erant. Pro *στέρω* Ald. Brub. Herv. 1.

Tom. VIII.

D

2. σιέροντες. Illud dedit Canter. et sic MSS. Steph. Harl. Vict. Havn.

V. 119. ἐπὶ τοὺς αἰεὶ δ. ἔλ. si sanum est, esse debet, quod Herm. expressit apud Seidler. *ad indulgendum perpetuo fletui*, i. e. *ut lacrimando me consolens*. Sed insolita est locutio, et vix dubito quin veram lectionem restituerit Musgr. ἐπιούσ' αἰεὶ δακρ. ἔλ. ut πόθος μοι εἰλῆξαι ἐπιούσα dictum sit, ut explicat Seidler. pro ποθῶ εἰλῆξαι ἐπιούσα. Tum Ald. rell. ἁλέχρους. ἁλέγρους Tyrwh. et sic Harl. Vict. Havn.

V. 120. M. δέχ' αὐτῇ Ald. rell. etiam Musgrav. δέ κ' αὐτῇ Flor. Vict. Havn. Harl. ap. Burg. ut Aem. Portus coniecit, qui etiam δέ χαῖτη i. e. δέ καὶ αὐτῇ. Seidler. ex Herm. coniectura δέ γ' αὐτῇ. Sic v. 207. αὐτά erat pro αὐτα. Nunc tamen Herm. etiam χαῖτη praeferit.

V. 123. ἱερὸν Havn. κόπαισιν cum Herm. scripsi pro κόπαις, quia hi versus respondere videntur vs. 138 sqq.

V. 124. Ald. rell. δι' ἅλα πορφυροειδέα καὶ λιμένας Ἑλλ. contra metrum. Herm. apud Seidl. scribit διὰ θ' ἅλα πορφυροειδέα λιμένας θ' | Ἑλλ. Mihi Heathii ratio praeferenda videbatur δι' ἅλα τε πορφ. in quo τε ob litteram sq. π facile excidere potuit. Huc refert Burges. Hesych. gl. δι' ἅλα πορφυροειδῆ, διὰ τῆς μελαίνης θαλάσσης. Reliqua sic disposuit Seidler. probante Herm. Ἑλλάδος εὐόρμου· ἀνλῶν | παῖντι στυνγῶν συνέγγων τ' | εὐφρόγγῳ φωνᾷ βαίνουσαι | πλεχτὰν etc.

V. 127. εὐφρόγγων Harl. Havn. (in quo antea fuisse videtur εὐφώνων) hic etiam φωναῖς pro φωνᾷ. βαίνουσαι aliunde adiectum Hermann. e metro colligit, additum ab eo, qui in difficiliore constructione haereret. Nam πλεχτὰν *Διγ. παιδείαν ἐξηγιήσαυτε* idem est quod ἐναυσθλοῦτε. Sed legenda ipsa egregia Hermannii annotatio apud Seidler. Cf. ad Hec. 795. Orest. 848.

V. 128. Harl. ap. Burg. λεχτὰν.

V. 130. κόλποισιν Seidler. scripsit ob metrum pro κόλποις. αἶ αἶ om. Harl. ap. Burg.

V. 136. τὰν ob metrum addiderunt Herm. Seidler. et Burges. Ἐκάβαν Havn. Lenting. p. 80. suspicatur vocem *Πριάμον* glossema esse praecedentibus πεντ. ἀροτ.

τέκνων, et Ἑκάβην voci ἐμέ adscriptum, totumque versum, basin anapaesticam, ita legendum ἐμέ δ' αὖ μέλειαν.

V. 138. Ald. rell. οὓς θάσσω, Herm. 1; 2. Cant. etiam οὓς θ. unde fortasse Barnes. in marg. alii οὖ. θάσσω Barnes. et sic Vict. Harl. Pro οὓς Havn. οἷους.

V. 139. Ald. rell. σκηναῖς ἐφεδρος Ἀγαμεμνονεῖαις. Herm. coni. ἐφέδρους, Seidler. ἐφεδρος σκηναῖς. Mihi facilior esse ratio videbatur σκηναῖσιν ἐφ. quomodo legi posse Seidler. quoque monuit in Add. Ἀγαμεμνονεῖαις iam Valck. ad Phoen. 196.

V. 140. Havn. δούλ' ἔγομαι.

V. 141. ξυρήκει primam correptam habens locum non habet in anapaestis. Adscriptum esse ex Alc. 434. et Herm. et Burges. statuunt. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 287. coni. ξυροήκει. Hermann. alia aut aliter formata vox videtur pro ξυρήκει posita fuisse. πενθήρη Harl. ap. Burg.

V. 144. κόραι Havn.

V. 145. καὶ om. Flor. Harl. Havn. qui δύνυμφαι. καὶ ob sensum locum non habet, ob metrum deesse non potest. Recte Herm.

ἄλογοι μέλαι, μέλαι κοῦραι
καὶ δύνυμφοι.

V. 146. αἰάζομεν Harl. ap. Burg. Havn.

V. 147. ὥς τις. Flor. Vict. Havn. Harl. ap. Burg. ὥσει. Duplicem comparandi particulam egregie ad h. l. illustrat Seidler. πτηνοῖς Ald. πτανοῖς Havn.

V. 148. Lenting. p. 80. coni. ὄρνυσιν, οὕτως. At ut τίθησιν, δίδωσιν, sic ζεύγνυσιν, ὄρνυσιν paenultimam producant.

V. 149. Herm. Nescio an praestet: οὐ τοι τὰν αὐτάν.

V. 152. Havn. παιδός et πλαγγαῖς. Hinc scripsi πλαγγαῖς pro πληγαῖς. Ad sq. versum Herm. comparat Soph. El. 556 sq.

V. 154. Pro Ἥμυχ. Ald. rell. Xo. Sed Hemichorio haec tribeunda esse iam Musgrav. vidit, quum in Har-
D 2

lei. (adde Havn.) haec nota versui 166. praefixa sit. Quamquam in editione Musgrav. sibi non constat: *Ημιχ.* enim notam apponit tantum v. 162. 166. reliquis omnibus *Χο.* Recte etiam Seidler. monuit, v. 177. aperte novam personam prodire.

Ib. *τί θροεῖς* bis ponunt edd. inde a Brubach. semel Ald. et MSS.

V. 155. *ποῖ λόγος ἤκει.* Musgrav. addidit ex Harl. (in quo a sec. m. sunt, notante Burges,) et duobus Florr. altero, quem A. voco, altero, cuius variantes lectiones Barnesius exemplo editionis suae, quod in bibl. Bodlei. servatur, allevit. Eadem verba sunt in Havn. et post verbum *οἰκτιζέη* v. 156. in Vict. *Quo spectat oratio?* recte vertit Seidler. Tum *διὰ τῶν μελ.* Flor. A. *διὰ τῶν μελάθρων διὰ γὰρ μελάθρων* Flor. Barn.

V. 156. Ald. rell. *διὰ γὰρ μελάθρων, τοὺς, οὓς οἰκτιζέη.* MSS. Steph. *διὰ γὰρ μελ. οὓς οἰκτιζέη αἶον οἴκτους,* unde sic edidit Canter. sed, culpa haud dubie operarum, *αἶον οἴκτους.* Flor. A. Vict. *διὰ γὰρ μελ. αἶον οἴκτους τοὺς οὓς οἰκτιζέη.* Harl. et Havn. ut cum Musgr. et Seidl. edidi.

V. 160. Ald. Barn. Musgr. *πρὸς ταῦς ἥ | δη.* Brub. Herv. 1. 2. Cant. *πρὸς τ. ἥ | δη κ.* *Δή* pro *ἤδη* scripsit Seidler. et sic Herm. in notis MSS.

V. 162. sine nota personae Ald. rell. Choro tribuunt Harl. Havn. *Ημιχ.* Musgr. Seidl. Pro *τράμων* Flor. Vict. Havn. *μελία.*

V. 163. Havn. *ἥ που μ' ἤδη,* omisso *τάλαιναν.* Harl. ap. Burges. *με δὴ* (sic) om. *τάλαιναν.*

V. 164. *παῖρ. ἐκ γὰρ* Harl. ap. Burg. Havn. Vict. Harl. supra *ναυσθλώσουσιν* habet *ἀπάξουσι.*

V. 165. *Χο.* Ald. quam notam om. Havn. Hecubae versum tribuendum esse vidit Musgrav. et sic Harl. ap. Burg.

V. 166. *Ημιχ.* Harl. Havn.

V. 167. *μέλει μόχθων, ἐπακουσόμεθα* Ald. Herv. 1. sine distinctione et *ἐπακουσόμεθα* Brub. Herv. 2. Cant. At Flor. Vict. Havn. *ἐπακουσόμεναι* (in apogr. Hamb.

esse videtur *ἐπακουσόμενας*) quod recepit Musgrav. Harl. ap. Burg. *ἐπακούσομαι*. Praeterea Havn. *μόχθον*.

V. 168. Harl. ap. Burg. Havn. *κομίζεσθ'*. et v. sq. *πέλλουσ'* pro *στέλλουσ'*.

V. 170. *μὴ νῦν μοι* edd. Ego *μὴ νῦν μοι* scripsi Herm. not. MSS. secutus. *τὰν ἐκβαλγενοῦσαν* Flor. Harl. ap. Burg. Vict. Havn.

V. 171. *πέμψει* Harl. Burg. *πέμψητ'* Havn. pro *πεμψασθ'*. Scribendum *πέμψησθ'* e regula Grammaticorum, quam explicavi ad Hec. 1166. Med. 218. *μὴ πέμψησθ'* *ἔξω* est *ne huc* ad vos *egredi iubeatis* s. *ἐνδοχείς*: *μὴ πέμψητ'* *ἔξω* *ne domum ingressae huc ad me prodire iubeatis*.

V. 172. *αἰσχύναν* Havn. Vulgo *αἰσχύνην*.

V. 173. *ἐπ' ἄλγει* Havn. *ἐπ' ἄλγῃ* Vict. Hermannum et Seidlerum secutus notam interrogationis post *ἀλγυνθῶ* posui. Nunc verior esse videtur ratio Elmsleii ad Heracl. 559. (Cf. ad Soph. Oed. T. 49.) ex qua ad haec verba repetendum *μὴ, μηδὲ ἐπ' ἄλγεσιν ἀλγυνθῶ*, quod dictum ut *μὴδ' αὐτοῦ θάνω* Soph. Trach. 804. *nolo hic mori*, vel ut Elmsl. interpretatur; *ne sinas me hic mori*. minus latine, Britannorum locutionem in animo habens, *let me not die*. Ut enim primae personae pluralis coni. saepissime ponitur, ubi quis se ipsum excitat, sic nomenque etiam prima singularis. ut *ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται*, *Ἀθήναια τέτυκα* δι' ω II. ξ', 340. Cf. Gramm. gr. min. §. 515. ad Andr. 826. Sed diversa sunt loca, quae Elmslei. attulit, Soph. Oed. Col. 174. *ὦ ξείνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ*, Eur. Herc. f. 1371. *ἀλλ' αἶμα μὴ σοῖς ἐξομόξωμαι πέπλοις*. in quibus *δέδοικε* *μὴ* cogitandum.

V. 174. Alterum *Τροία* delevit Seidler. Herm. „*Ἰὼ* extra verum exclamari potuit. Itaque recte libri *Τροία, Τροία*.”

V. 175. Ald. rell. *οἷ σε ἄλπόντες*. Harl. ap. Burg. Havn. *οἷ σ' ἐκλείποντες*, prope verum *οἷ σ' ἐκλείποντες*, quod restituit Seidler cum Burgesio.

V. 177. Havn. *προμεράς* et v. sq. *ἐπακουσόμεναι*.

V. 183. „Videtur MS. Flor. *ὦ τέκν'* dedisse, quum in margine Plantinianae, quae sic habet, nulla eius

variatio notetur. " *Musgrav.* Falsum; si Plantinianam intelligit edit. Canteri Antverp. ex offic. Christoph. Plantini 1571. ad quam Florent. contulit Vossius, ea habet ὦ τέκνον, non ὦ τέκν'. Seidler. tamen ὦ τέκν' dedit. ὁρθεύου σάν Havn.

V. 185 sq. in Ald. rell. continuantur Hecubae. Choro cum v. 184. tribuit Havn. et ita Seidler, cum Hermann, quos etiam in ponendis lacunae notis secutus sum: nam deest versus, qui respondeat v. 162.

V. 186. τις ἔφα Vict.

V. 187. in Ald. rell. tribuitur Choro, et proximae exclamationes ἰώ, ἰώ Hecubae, tum v. 189—192. Choro, ita ut Hecubae oratio a v. 193. τῷ δ' ἅ τλάμων incipiat. Contra Havn. versum 187. tribuit Hecubae, verba ἰώ ἰώ Choro cum sequentibus usque ad 200. Ita confirmatur descriptio Seidleri, quam adscivi. Praeterea Havn. v. 187. habet κείται pro κείσαι.

V. 188. ἰώ ἰώ. om. Harl. ap. Burg. qui falso dicit, in Ald. has voculas legi post κήρυξ v. 185.

V. 189. φθιωτῶν Havn.

V. 190. Ald. rell. ἡ νησαίαν ἤξει χώραν. ἔξει pro ἤξει Herv. 2. ἄξει, ut conii. Brodaeus et Milt. pro ἤξει, MS. Steph. νησαίαν μ' ἄξει χώραν Havn. νησαιῶν-χωρᾶν scripsit Barnes. i. e. τις ἐκ νησαιῶν χωρῶν, quod retinuit Seidler. sed mutat in Add. Mutatio ista structurae, τις Ἀργείων ἡ Φθιωτῶν ἄξει με, ἡ τις ἄξει με εἰς νησαίαν χώραν, pro ἡ τις νησιωτῶν non dedecet lyricum.

V. 193. Havn. ποῦ πᾶ γαίης.

V. 194. Havn. κηρήνα. Articulum metri causa delevit Seidler. cum Herm.

V. 195. μορφα Ald. rell. Quod Reiskius iam scribendum vidit μορφα, habet Havn.

V. 196. Ald. Brub. Herv. 1. 2. νεκῶν ἀμερηνά παρὰ προθύροις. ἡ παίδων θρ. Harl. Burg. νεκῶν ἀμενη παρὰ προθύροις σ' ἡ παίδων θρέπτειν. Quae deerant, e MS. supplevit H. Steph. et receperunt Canter. et Barn. Idem supplementum habent Flor. Vict. (unde Victor. V. L. 27, 1. lacunam explevit) Havn. sed παρὰ τε προθ. φυλ. κατέχουσ', ἡ.

V. 198. Ald. rell. ἡ παίδων θρέπτειρας | ἀρχ. εἶχον τι-
μός. Correxerit Canter. ut habet Vict. Havn. ἡ παίδων θρέπ-
τειρ' ἃ Τροίης | ἀρχ. Flor. ἡ παίδων θρεπτήρια Τροίης.

V. 200. Ald. rell. Χο. αἶ αἶ ποίοισιν δ' οἴκοις. quod
adversatur antistrophico 220. Seidler. αἶ αἶ. ποίοις δ'
οἴκοις τὰν σὰν | * * λύμαν ἐξ. cum signis lacunae ante
λύμαν. Sed Havn. ut edidi.

V. 201. Ald. rell. ἐξετάσεις. Harl. ἐξετάσεις. Sed Cot-
ton. Flor. Vict. Havn. ἐξαίσεις. Herm. in notis MSS.
αἶ αἶ, ποίοισιν δ' οἴκοις | τὰν σὰν λύμαν ἐξαίζουσ',
| οὐκ Ἰδαίους etc.

V. 202. Hic versus cum septem sqq. usque ad v. 210.
in Ald. rell. Hecubae tribuitur; vs. 210. 11. Choro;
v. 212. usque ad 232. Hecubae; cui quam non conve-
niant pleraque in aperto est. Victor. V. L. 26, 8. et
Heath. haec omnia usque ad 236. Choro (vel parti
chori, ut ait Vict.) tribuenda censuerunt. Eadem est
sententia Seidlerii, et sic Harl. Burg. Havn. Ego Her-
mannum secutus sum, qui stropham et antistropham in
ternas particulas dispescuit, inter Hemichoria distri-
buendas.

V. 202. ἰστοῖσι Havn.

V. 204. 5. Recepti Seidlerii emendationem pro νέα τοι.
Sed in eo tamen haereo, quod haec a sqq. magis di-
screpant, quam ut ab eadem omnia persona dici cre-
das; et num corpora filiorum adhuc insepulta in con-
spectu iacebant? Vellem Codd. praeberent, quod Her-
mann. olim in notis MSS. proposuerat: νέα τοι τέκνων
σώματα λούσω, tanquam τροφός. in quibus λούσω Reisk.
iam reperit. Tum sq. v. Herm. καὶ πόν μόχθους ἔ πο.
Nunc idem Seidlerii rationem amplectitur, nisi quod
μόχθους δ' ἔξω πο. scribit.

V. 206. πλασθεῖς Ald. rell. πλαθεῖς Harl. Burg.
Vid. Brunck. et Porson. ad Hec. 884.

V. 207. ἐρῶει Ald. rell. Vict. ἴσως ἐρῶει. et sic Harl.
Havn. αὐτα pro αὐτά scripsit Seidler.

V. 208. Harl. Burg. ἡ Πειρ.

V. 209. Ald. rell. πρόσπολος οἰκτρά τῶν σεμνῶν ἰδά-
των ἔσομαι. Herm. quem sequitur Seidler. deleuit τῶν
et ἔσομαι. Sed Flor. et Havn. omittunt οἰκτρά et τῶν,

V. 212. Ald. rell. *μηδ' ἐν δῖνι γ' Εὐρώτα*. Harl. *μη γάρ ἐν δῖνι γ' Εὐρ.* Vict. *μηδὲ γάρ δῖναν γ' Εὐρ.* Flor. Havn. *μη γάρ δὴ δῖναν γ' Εὐρ.*

V. 213. Dubito an urbs Laconiae Therapnae intelligenda sit. Potius *θεράπνας* ab Euripide dici puto *loca in quibus quis commoratur*, Iph. A. 1474. Bacch. 996. Herc. f. 367. Sic Nicander Ther. 486. voce usus est, antiquorum haud dubie exemplo.

V. 214. *ἀντίσσωμαι* Harl. Burg. *δοῦλαν* Ald. rell. etiam Flor. in apogr. Hamb. non *δουλοῦν*, ut est apud Musgrav. Vict. *ἴσ. δοῦλα. ἀπὸ τινι, sorte obvenire*, non alibi memini me legere.

V. 217. *Οὐλύμπου* Havn. pro *Ὀλύμπου*, ut iam edidit Seidler.

V. 218. *ὄλβον* Ald. rell. *ὄλβω* MS. Steph. Havn. Vict.

V. 219. *εὐκαρπεία* libri. *ἀκαρπεία* Havn. *εὐκαρπεία* ob metrum dedit Seidler. cum Burgesio comparans *παγκαρπεία* Eurip. fragm. inc. CLV, 4. E Soph. Polyid. fr. IV. *ἐν ᾗ δὲ παγκαρπεία συμμιγῆς ὀλαῖς* citat Valck. diatr. p. 42. B.

V. 221. *ἐλθῆν* deest in Ald. rell. E Flor. supplavit Seidler. et sic Vict. Havn.

V. 225. Ald. rell. *στεφάνοις τ' ἀρετᾶς. τ'* delendum censuerunt Heath. et Reisk. et omittit Havn. qui etiam *κηρύσσεισθε. ἀρετᾶς* est a Scaligero.

V. 227. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Harl. Burg. *ναῦται*. E Flor. Vict. Havn. enotatum *ναῦτα* vel *ναῦτα*, ut in Vict. ubi adscriptum *ἴσ. ναῦταις*, quod ipsum reponendum vidit Seidler. in Add. In his *Ἰονίῳ πόντῳ* cum *ἀγχιστεύουσαν* iungo, *terram quas prope adiacet Ionio mari*, *ναῦταις* autem ad totam sententiam refero, quod nos dicimus *für die Schiffer*. non, ut Seidler. *ναῦταις Ἰον. π. i. e. πλίουσιν Ἰον. π.* Servandum autem ex Ald. comma post *ἀρετᾶς* v. 225. II. Stephan. e MSS. suis protulit *ταλεσθαί*, si haec MSS. lectio est, ac non ipsius coniectura; hoc receperunt Canter. et Barnes.

V. 228. *ἰδραίνει* Ald. rell. *ὑγραίνει* Flor. Vict. Havn.

V. 229. *πυρσεύων* Ald. rell. quod est *facem gerere*,

et hinc *face significare* etc. *προσαίνων* Flor. Vict. et supra scr. Havn. item Eustath. apud Hadr. Iunium in Gruteri Thes. crit. T. IV. p. 542. et Tzetzes ad Lycophr. 1021.

V. 230. *Κράνθις* Ald. rell. Harl. Burg. (*Κραῖνθις*) *Κραῖθις* MSS. Steph. certe Havn. *παγαῖσι* Seidler. scripsit pro *πηγαῖσι*.

V. 234. 5. 6. mutilos exhibet ed. Ald.

ἐξανύων.
δοῦλαι γὰρ δὴ
χθονὸς ἦδη.

E MSS. supplevit H. Stephan. et integros versus primus dedit Canter. Idem supplementum habent Flor. Vict. Havn. De *δὴ-ἦδη* vid. ad Suppl. 982.

V. 238. Ald. rell. *Ἀγαῖκοῦ*. Havn. *Ἀγαῖκοῦ*. Vid. ad Hec. 284. Blomfield. ad Aesch. Agam. Add. 607.

V. 239. *ἐγνωσμένους* Ald. rell. quod tacite correxit Canter. Vict. *ἴσ. ἐγνωσμένος*.

V. 240. Havn. *καιόν ἀγγέλλων λόγον*, e quibus placeat *καιόν*, in quod incidit etiam Lenting. p. 80.

V. 241. Ald. rell. uno versu *Τόδε τόδε φίλαι Τρωάδες, ὃ φόβος ἦν μοι πάλαι*. Pro *Τρωάδες* Flor. Havn. *γυναῖκες*, quod recepi, ut, secluso altero *τόδε*, dochmiacum efficerem. Sed servari poterat utrumque *τόδε*. saepe enim dochmiis duae breves syllabae praemittuntur. Vid. Seidler. de vers. dochm. p. 151 sqq. Seidler. edidit:

Τόδε τόδ' ὦ φίλαι
γυναῖκες, ὃ φόβος ἦν
μοι πάλαι.

Nam his versibus stropham *á* contineri voluit, cui responderet antistr. *á* v. 248. 9. Non sustinui imitari, ne lacunas notare cogerer, ubi in sensu nullum esset lacunae vestigium. Herm. in notis MSS. haec notavit: „Hoc carmen certe non totum est antistrophicum, sed partim ex liberis strophis, partim paromoeostrophum, partim etiam antistrophicum. In univsum probo descriptionem, quam dedi in Epitome doct. metr. p. 297. sed non debebant proodi et mesodus constitui.“ In epit. hos duo versus ita constituit:

τὸδε τὸδε φίλαι Τρωάδες,
ὁ φόβος ἦν μοι παλαι.

quorum alterum in notis MSS. ischiorrhogicum vocat, sed ob id ipsum et hanc stropham et, quae ei respondeat v. 263. de vitio suspectas habet, quia solae non dochmiaco, sed iambico ischiorrhogico finiantur. Mihi v. 242. etiam dochmiacus esse videbatur. tres breves syllabas praemissas habens.

V. 242. Male Canter. Barnes. Musgr. ὁ φόβος, fortasse quia in Hervag. 2. accentus paene evanuit. μοι om. Flor. Harl. Burg. Havn. πάλιν Commel. Barnes.

V. 243. Havn. εἰς τὸδ' ἡμῖν φόβος, omissio ἦν.

V. 255. Harl. Burg. Havn. τίς ἤ.

V. 246. εἰπᾶς γ' ἢ Ald. γ' eiecit Seidler. et omittit Havn. qui ἦ καὶ Καδμ. χθ.

V. 248. Ald. rell. τίς ἄρα, τίς ἔλαχον; Nostrum habent Flor. Vict. Havn. illi ἔλαχε, hic ἔλαχεν. Omnium quidem erat πότμος ἀτυχής, quippe captivarum sorte distribuendarum. Sed ex his poterat alia mitiorem alia dominum vel dominam sortiri, et in communi infortunio poterat minus gravis singularum sors esse. Hic est πότμος εὐτυχής.

V. 249. τῶν Ἰλ. Ald. rell. Articulum delevit Seidler. et omittunt Harl. Burg. Havn. Tum Herm. in epit. μένει, haud dubie rectius.

V. 251. δέ, ut otiosum h. l. delevit Seidler. ut versus constaret ex dochmio (ἐλαχε, τέκος, ἔνεπε vel ἔνεπε) quem antecederet dactylus cum anacrusi, ut paulo post 266. et 278. ubi vid. notata. Et δέ om. Harl. Burg. Havn. hic etiam ἄρ'. Herm. in epit. τοῦμόν τις ἄρ' | ἐλ. τέκος, ἔνν. τλάμονα Κάσ. sed in notis MSS. vulgatam, quam retinui, servandam censet, „magis tamen placeret, inquit, ἔνεπ', ἔνεπε. Ita haec strophæ tertiæ respondebit, quinta autem libera responsione erit.“

τοῦμόν δέ τις ἄρ' ἔλαχεν
τέκος, ἔνεπε, τλήμ. Κάσ.

Ut nunc legitur, est dochmiacus dimeter (ultima vocis

ἐννεπε propter sequens τλ producta) sed prior dochmius formae adhuc dubiae. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 27.

V. 255. ὦ μοί μοι scripsi cum Herm. et Seidl. pro ἰὼ μοί μοι.

V. 257. Havn. τὰν τοῦ Φοίβου παρθ.

V. 258. δῶκεν Ald. ἔδωκ' scripsit Seidler. et sic Flor. Harl. Burg. Havn. Vict.

V. 259. Harl. Burg. ἐνθέτου c. gl. μαντικῆς.

V. 260. Ald. rell. κληΐδας καὶ πόχροός. Havn. κλειΐδας (sic) ἀπό. κληΐδας καὶ ἀπό Seidler. qui hos versus ita distinxit

* * ῥίπτε, τέκνον, ζαθέους * *
κλήδας καὶ ἀπό χροός ἐνδυτῶν στεφέ-
ων ἱερούς στολμούς.

Primum versum sic explet: ἰὼ (vel αἶ αἶ vel οἶμοι) ῥίπτε, τέκνον, ζαθέους Θεοῦ. Alterum ex eo genere esse censet, quod explicavit de verss. dochm. p. 149 sqq. Ego Hermannum in notis MSS. quae tunc ad manus erant, secutus sum, in eo tamen haereo quod hexametri ultima syllaba anceps est in medio vocabulo. Itaque idem in epit. sic versus disposuit: ῥίπτε, τέκνον, ζαθέους | κλήδας, καὶ ἀπό χροός ἐνδυτῶν στεφέ |
ων ἱερούς στολμούς.

V. 261. στεφάνων Havn. pro στεφείων.

V. 262. αὐτήν Harl. Burg.

V. 263. Ald. rell. τί δὲ νεοχμόν. Flor. τί δὲ τὸν νεοχμόν. Harl. sec. Burg. Havn. τί δὲ τὸ ν. Tyrwh. et Seidler. τί δ' ὁ ν. quod Musgr. in Harl. esse dicit; et sic citat Herm. elem. d. m. p. 280. Ante hunc versum Seidler. στροφὴν εἶ deesse ratus, auctore Herm. lacunae signa posuit, quae tres versus explent. In notis MSS. Hermann. hanc stropham suspectam habet. Vid. ad v. 241.

V. 265. Ante ταύταν unum, post ταύταν duo lacunae signa posuit Seidler. Pro τῷ Brub. et Herv. 2. καὶ.

V. 268. Flor. Vict. Havn. τίς ὅδ' ἢ νόμος. Reliqui versuum descriptionem, quae in Aldina est, ex qua prior versus ex iambo et duobus anapaestis, alter ex

iambo et tribus anapaestis constat. Seidler. et Hermann. epit.

αἶψα τίς ὄδ' ἦν τόμος, ἢ τι θέσμιον,
ὦ φίλος, Ἑλλάνων;

V. 270. ἔχειν pro ἔχει Havn.

V. 272. κακῶν in fine versus Ald. rell. πόνων Cott. Flor. Vict. Havn.

V. 271. videtur esse anapaesticus dimeter, incipiens ab iambo s. tribracho, qualis legitur etiam Helen. 687.

V. 273. est anapaesticus logaoedicus cum basi iambica. Seidler. dedit τίν' ἢ δὲ τοῦ | χαλκεομίτορος Ἐκτορος δάμαρ. Hermann. ap. Seidler. et in epit. τί δ'; ἢ δὲ τοῦ. At ubi τί δέ interrogationi praemittitur, (vid. ad Hipp. 851. Alc. 691.) non solet alterum δέ sequi. Pro χαλκεομίτορος Havn. χαλκεομήτορος.

V. 276. Ald. Herv. 1. ἃ ποιοβάμονος. Brub. Herv. 2. Canter. Musgr. ἃ φοιτοβάμονος. Cotton. Flor. Vict. Havn. ἃ τριβάμονος. MSS. II. Steph. et Harl. ἀρειτοβάμονος, unde Canter. et Scaliger. ἃ τριτοβάμονος, quod receptum recte explicat Barnes. post Canter. Cf. Seidler. Hermann. autem in epit. ἃ τριβάμονος scripsit, versibus ita dispositis: ἐγὼ δὲ τῶ | πρῶτοπολος ἃ τριβάμονος χερὶ | δευομένα etc. — χερὶ Havn.

V. 277. Vict. ἴσ. δεομένα.

V. 278. δούλην σ' ἔχειν Tzetz. ad Lycophr. 1183. Harl. Havn. In Ald. deest σ'.

V. 279. Hoc carmen in προῶδόν v. 279. 80. 81. stropham 282. 3. 4. antistropham 285. 6. 7. et ἐπωδόν descripsit Seidler.

V. 282. ἰὼ ἰὼ μοι Seidl. ἰὼ μοί μοι, ut in Ald. Hermann. epit. at in notis MSS. ἰὼ ἰὼ μοί μοι.

V. 283. rs post δολίῳ om. Havn.

V. 285. Ald. rell. ὅς πάντα τὰ 'κεῖο' ἐνθάδ' ἀντίπ. in quibus verbum deesse non posse, quivis videt. Itaque Seidler. scribendum suspicatur ἔθει' pro ἐνθάδε. Herm. epit. ὅς πάντα τὰ κεῖθεν | ἔθει' ἀντίπαλ' αὐθις ἀκῆες διπτ. γλ. at in notis MSS. ὅς πάντα τὰ κεῖθεν | θέλει' ἀντίπαλ' αὐθις ἐπεισε διπτ. γλ. his additis: „Θέλημα posui, non quod verum putarem, sed ut vocabu-

lum metro et sensui aptum haberem. Hoc enim dici puto; qui omnia quae a partibus Graecorum nobis secunda erant et sapere videbantur, duplici lingua ut hostilia fierent, persuasit, omnium amicam prius voluntatem inimicam reddens." Mihi simplicissimum videbatur δ pro $\delta\varsigma$ cum Scaligero scribere; sed scire tamen velim, unde pro δ irrepserit $\delta\varsigma$, ad quod verbo suo destitutum aut cum participio iunctum vel librarii offendere debebant. Comparari potest locus Phoen. 186. ubi post $\delta\varsigma$ similiter verbi tertia persona omissa est. Nimirum uterque locus anacoluthon habet, quod in oratione ab animo graviter commoto profecta non adeo mirum est. Itaque quum Phoen. l. c. dicere vellet $\delta\varsigma$ δώσειν ἐπαγγέλλεται vel εὐχεται, indignatione abrepta Antigone omisso verbo finito solum infinitivum posuit; et hic ita dicere voluit $\delta\varsigma$ πάντα τίθεται (non ἔθετο, nam actio est non absoluta, sed continuata, quae de more fit) sed eadem de causa in fine posuit τιθέμενος, quasi δ praecessisset. At dici non posse puto $\delta\varsigma$ πάντα τὰ ἐκείσε ἐνθάδε αὐθις ἐκείσε τίθεται. nam cum articulo pro adverbii quietem designantibus semper adverbia motum *e loco*, non *in locum*, significantia ponuntur. Diversa sunt ἤσ' ἐκείσε, κατ' ἐκείσε Bacch. 581. πεπλευκότα ἐκείσε καὶ ἐκεί' Hel. 533. ubi articulus non additus. Itaque e Flor. Vict. Havn. pro τὰ καί' recepi τὰ καίθεν, sed τὰ καίθεν scribendum duxi. Τὰ καίθεν ἐνθάδε καὶ αὐθις ἐκείσε τίθεναι est hominis dicendi praestigiis omnia miscentis, quae improbaverat, defendere, quae defenderat, improbare callentis, quod μεταβάλλειν vel μεταστρέφειν vocat Plato. vid. Heindorf ad Gorg. §. 80.

V. 287. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἂ φίλα τὰ πρότερα φίλα. Canter. ἄφιλα τὰ πρότερα φίλα τεθ. et sic Vict. Flor. Havn. Quod dedi est a Seidler; sic enim demum iustus exit dochmiacus dimeter. Similis locutio est infra v. 468. πάντων quid faciam, non magis habeo, quam superiores interpretes. An iungenda τὰ πρότερά ἄφιλα πάντων, quae antea omnibus displicuerant?

V. 290. Ald. rell. ἂ τάλαι', ἂ δεστ. προζέπεσα κλήροισι. In Musgraviana omissum ἂ. quod deest etiam in Havn. Seidler. ἂ ante τάλαια delevit, revoca-

vit Herm. in epit. uno versu scribens *βίβακα δύσποτος, οἶχομαι ἅ τάλαινα* - - Mihi legendum videtur *οἶχομαι | τάλαινα, δυστυχεστάτῳ*. Pro *προσέπεσα* Cott. Flor. Vict. Havn. *προσέπεσον*. Herm. uno versu ἅ *δυστυχεστάτῳ προσέπαισα κλήρω*.

V. 292. *σόν* om. Havn. et pro *πότνα* habet *πότνια*, quod ipsum editiones aliquot recentiores habere dicit Seidler. Ego non nisi in Commelin. inveni, sed operarum haud dubie errore, quum ea e Canteriana expressa sit.

V. 296. Havn. Flor. Vict. *εἰς χεῖρας δῶμεν*. Tum *εἰληγμένας* Ald. et Codd. *εἰληγμένας* Heath. quod participium apud Demosth. p. 873. legitur.

V. 297. Ald. rell. *αἰχμαλώτιδας λέγων*. MSS. Steph. *αἰχμαλώτιδας ἄγω*, quod recepit Canter. inserto γ' metro accommodavit Barn. Sed Flor. Vict. Havn. *αἰχμαλώτιδων ἄγω*, quod recepit Musgr.

V. 289. *ἴστανται* pro *αἰθέται* Flor. Vict. Havn. cuius interpretamentum dixeris vulgatam lectionem.

V. 301. *μέλλουσι* Flor. Vict. Havn.

V. 301. Ald. et Codd. *αὐτῶν τ' ἐκπ.* Brodaeus scripsit *αὐτῶν*, quem secuti sunt Barnes. et Seidler. Nihil opus erat.

V. 308 sqq. Hoc quoque carmen Herm. et Seidler. in stropham v. 308—325. et antistropham v. 326—fin. descripserunt satis probabiliter.

V. 308. *φέρω* edd. et Codd. *φέρει* Schol. Arist. Av. 1717. sed ad Vesp. 1317. *φέρω*. *φέρει* scripserunt Seidler. et Herm. in notis MSS. quo facto hic versum antistrophicum sic immutat: *πάλλε πόδ' αἰθέριον, ἀναγ' ἀναγε χορόν*.

308, ~~~~~ | ~~~~~.

326. ~~~~~ | ~~~~~.

Post dochmiacum dimetrum collocat exclamationes *ἰδοὺ ἰδοὺ*, „et sensu et antistropha suadentibus.“

V. 310. *Τμήν* om. Ald. addidit Musgr. e Flor. Sic etiam Havn. Herm. ὦ *Τμέναι' ἀναξ, Τμήν*.

V. 311. ex antispasto et dochmio constat. Vid. Seidler. de vers. dochm. p. 159.

V. 312. Post hæc verba in Flor. Havn. hæc adduntur βασιλικοῖς λέκτροις. quae ita recepit Herm. ut scriberet:

μακαρία δ' ἐγὼ βασιλικοῖς λέκτροις
κατ' Ἀργος ἃ γαμουμένα

et in antistropa

ἄγε οὖν, Φοῖβέ, νιν κατὰ τὸν ἐν δάφναις
ἀνάκτορον θυηπολῶ.

Mihi ut Seidler, illa verba e v. 262. vel 356. adscripta videntur.

V. 313. Ald. Flor. Vict. ἃ γαμουμένα. Havn. ἀγομένα. Harl. ap. Burg. γαμημένα. Brub. Herv. 2. Canter. ἐγαμουμένα. Herv. 1. ἐ γαμουμένα, quod vitium esse typothetarum Brubachii, nec Scaliger. nec Canterus animadvertit, primus autem correxit Aem. Portus. Tanti tamen illud fuit Reiskio, ut inde ἐγαμουμένα erueret, quasi Codicis loco esset Brubachiana.

V. 314. ὦ Τμήναι ᾧ. quod coniectura assecutus erat Seidler. pro Τμήν, Τμήναι ἂν om. ᾧ. habet Havn. Hermann. Aldinam lectionem probat.

V. 315. Ratiocinii nexum, quem desiderabat Musgr. bene declaravit Seidler. Fatendum tamen impetum delirantis puellae mirum in modum frangi.

V. 315. 16. Herm. in notis MSS. ἐπεὶ οὖν, μᾶτερ, τίμοι | τί δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν | θανόντα πατέρα πατρίδα τε. Sed ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι vix librario debetur, cum lacrymis et lamentis. vid. Iphig. A. 531. 1162. ἐπὶ πακυτῇ Soph. El. 108. vid. Bergler. ad Arist. Plut. 628. Ach. 835. Erfurdt. ad Soph. Ant. 755. ed. min. Versus 315. constare videtur e diambo et dochmio.

V. 318. Ald. rell. ἐγὼ δ' ἐπὶ γ. ε. Flor. ἐγὼ τὸ δ'. Vict. ἐγὼ τὸ δ'. Havn. ἐγὼ τόδ'. Herm. in notis MSS. ἐγὼ δέ γ' ᾧδ' ἐπὶ γάμοις ἑμοῖς.

V. 320. ἐς bis Flor. Vict. Havn. pro εἰς Ald. ut iam edidit Seidler. Vid. Hermann, elem. d. m. p. 264.

V. 321 sq. Ald. rell. ὦ ὑμέναιε σοι. sine Τμήν. quod addidit Seidler. Flor. Havn. διδοῦς ὦ Τμήναιε σὺ. σὺ etiam Vict. Neque tamen v. 323. διδοῦς in illis Codd. deesse videtur. παρθένων ἐπὶ λέκτροις his leguntur in

Ald. hic et 324. Secundo loco desunt in Flor. Havn. Sed priori loco. (ubi Harl. Burg. παρθένω) vix conveniunt; quare ibi deleverunt Seidler. et Herm. Error ex eo ortus, quod bis scripserunt librarii, quae semel scribenda erant; διδοῦς ὦ Τμεν. et διδοῦς ὦ Έξ. tum παρθ. ἐπὶ λ.

V. 323. Ald. rell. διδοῦς, ὦ Έκάτα φάου. φάος e MSS. Steph. dederunt Canter. Barn. Musgr. et sic Vict. Havn. διδου δ' Seidl. διδοῦς Herm. in notis MSS. hac explicatione adiecta: „tibi, Hecate, tradens facem, quod mos iubet in virginum nuptiis. Ita dicit Hecaten invocans, et nuptura scilicet Orco.“ ὦ Έκάβα legendum suspicabatur Musgrav. et persuaserat Tyrwhitto. Recte vulgatam defendit V. D. in *Quart. rev.* V. p. 176. in censura ed. Burges *). Barnes. Prophetissa autem, inquit, Hecatam, infernam deam, post Hymenaeum nominat ob infastas nuptias, quas vidit se iam cum Agamemnone facturam.

V. 325. Flor. ὤτε νόμος έχει. Havn. Vict. ἃ νόμος έχει, ut voluit Herm.

V. 326. εὐοῖ eiecit Seidler. Vide tamen de verss. dochm. p. 195. Havn. εὐ ἄν, εὐοῖ. Pro ἄνγε γ. Flor. Vict. Havn. ἀνγε. Recte, puto, Hermann. locum emendavit. Vid. ad v. 308. Exclamationes εὐάν, εὐοῖ versum per se efficiunt, respondentem illis ἰδοῦ, ἰδοῦ.

V. 328. Ald. rell. μακαριωτάταις. et sic Hermann.

V. 329. Herm. in notis MSS. ὁ χορὸς ὅσιος, ὅσιος, ut sequentia usque ad δάφναις novum versum constituent, dochmiacum dimetrum. Flor. Havn. ἄγε σοι. τιν e coniectura Musgr. recepit Seidler. probante Herm. et sq. v. θυηπολῶ pro νῦν et θυηπόλῳ.

V. 332. Legebatur Τμήν, ὦ Τμήν, Τμήν. Correxerit Seidler. Vulgatam servat Hermann. in not. MSS.

*) Is ad verba Musgr. Atqui Hecate in sacris nuptialibus nullas partes habuit, ita respondet: *This argument would be of weight, if Cass., instead of a mad prophetess, were a sober delicate young woman, rejoicing in the prospect of a happy marriage; but the case is otherwise, and there is something strikingly terrible in the invocation of Hecate, which, if at all obscure, is sufficiently well explained by Barnes.*

V. 333. Ald. rell. *χόρευε, μάτερ, χόρευ', ἄναγε*. Alterum *χόρευ'* eiecit Seidler. et omittit Havn. servat Herm. in notis MSS. qui sqq. scribit:

*ἄναγε πόδα σόν' ἔλισσε τῷδ'
ἐκείσε μετ' ἐμίθεν ποδῶν κ. τ. λ.*

Mox Cotton. Flor. Havn. *ἀναγέλασον* pro *ἄναγε πόδα*
σον. Ortum puto e scriptura *ANAGELASON*.

V. 334. Ald. *ἔλισσε τῷδ' ἐκείσε*. ad quod Victorius adscripsit *ἴσ. τῷδ' ἐκ.* quod Scaligero etiam in mentem venit; et sic Havn. Post *ποδῶν* addit Harl. *πόδα σόν*, sed statim correxisse videtur, *πόδα* in *ποδῶν* mutato, et linea transversa ducta per *ποδῶν* et *σόν*. *Burg.*

V. 336. *βοάσατε τὸν Τ.* Havn. pro *βοάσαι* εὐ τὸν *Τ.* Recte Herm. in notis MSS. cum Seidlerō *βοάσαι* εὐ τὸν *Τμῆναιον ὦ.*

V. 339. Flor. Vict. Havn. *ἔ' ἔξω κ.*

V. 340. *ἐμῶν γάμων* Havn.

V. 343. *λήψει* Havn.

V. 344. *αἶρε* Flor. Havn. *αἶρε* Vict.

V. 346. *πικράν γε* Ald. rell. *λυγρᾶν γε* Harl. ap. Burg. *λυγρᾶν γε* Flor. *λυγρᾶν τε* Vict. Havn. *λυγρᾶν* praetuli, quia cum sq. *ἔξω τε μεγάλων ἔλπ.* melius convenire videbatur.

V. 348. *σ'* post *αἰχμῆς* inseruit Seidler. auctore Musgravio. Herm. *ὡς σ' οὐχ - -*

V. 351. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *οὐδέ σ' αἶ τύχαι τέκνον | ἔσωφρονήκασιν - -* MSS. Steph. *ἔσωφρονήκασιν*, ut ediderunt Canter. et Barn. *ἔσω φρονήκασιν* (sic) Flor. A. *ἔσωφρονήκασιν* Vict. *ἔσωφρονήκας* Harl. Burg. Havn. Heath. coni. *οὐδέ σαις τύχαις, τέκνον, ἔσωφρόνηκας*, quod probat Maltby ad Morell. T. II. p. 863. not. 4. Seidler. quod edidi.

V. 353. Ald. Herv. 1. *εἰσφέρειται*. Brub. Herv. 2. Canter. Barn. *εἰσφέρετε*, et sic Vict. Havn. *εἰσφέρετε* Flor. — *δάκρυσι τ'* pro *δάκρυσι τ'* Vict. Havn.

V. 355. *μάτερ* Ald. rell.
Tom. VIII.

E

V. 357. καὶ πέμπε τε Ald. rell. καὶ πέμπε τε Harl. ap. Burg. τε omisit Barnes. et deest in Vict. Havn. Omitti etiam in Florent. dicit Musgr. sed in apogr. nihil ad lectionem Canterianae enotatum. Pro καὶ Flor. Vict. καὶ. Pro πρόθυμά γ' ἦ. Hermann. in notis MSS. f. πρόθυμ' ἔχη.

V. 358. Pro βιαίως Flor. Vict. Havn. αἰσίας, quod quid sibi velit, non assequor. Tum οὐ γάρ Flor. Harl. Vict. Havn. εἰ γάρ. Sed scribendum εἰ γάρ Λοξίας, ut edidit Burg.

V. 359. δυσχερέστερον γάμον Flor. Vict. Havn.

V. 363. Ald. rell. ἄλλὰ τ' εἴσω. Canter. conī. τὰ δ' ἄλλ' εἴσω, Barnes. ἄλλὰ τὰδ' εἴσω. — ὑμνήσομαι Ald. rell. ὑμνήσομεν Cotton. Flor. Vict. Havn.

V. 364. εἶσε iam Ald. εἰσε Brub. Herv. 1. 2. Cant. τῶν ἐμῶν Harl. Burg. et v. sq. μὴ προκτιόνους (sic)

V. 365. Scribe οὗς οὐμοὶ γάμοι ut est in Ald. rell.

V. 367. πόλιν δὲ δείξω Havn. ut e coniectura reposuit Seidler.

V. 368. Ald. rell. ἢ τοὺς Ἀχαιοὺς, στήσομαι βαρκευμάτων. Intermedia e Codd. suis supplevit H. Steph. in quibus erat τὸ σὸν δέ. Eadem habent Harl. ap. Burg. Vict. Havn. Ex eo, quem Victorianum voco, communicato secum a Fulvio Ursino lacunam explevit P. Victorius V. L. 36, 22. Τυσόνδε est in Vict.

V. 370. Ald. rell. καὶ μίαν πόλιν. Κύπριν pro πόλιν MSS. Steph. Flor. Vict. Havn. Coniecturam suam οἷ διὰ μίαν Κύπριν τε καὶ μίαν πόλιν ipse postea repudiavit Hermann. Ex Harleiana lectione quae eadem est quae Ald. Burges. patere dicit olim scriptum esse καὶ μίαν Κύπριν. Quod non intelligo.

V. 372. Ἑλλήνων ὑπερ Havn. quod e supra scripto Ἑλένης ortum videtur.

V. 378. E Flor. in apogr. Hamb. notatum Ἄρης] ἔλκοι sic. unde conicias in eo cod. deesse Ἄρης, et pro eo scriptum ἔλκοι, omisso ἔλοι. ἔλκοι est etiam in Vict.

V. 379. Ald. rell. οὐ παῖδες εἶδον. Flor. παῖδας edidit Musgr. et sic etiam Vict. Havn. recte; ad miseram hominum sortem describendam aptius est dicere, eos

morientes liberorum suorum conspectu caruisse, quam liberos conspectu patrum privatos esse, quod potius ad liberorum infortunium declarandum valeret.

V. 381. *καίτας* Harl. Burg.

V. 382. Lenting. p. 80. corrigit ὁ ἑ i. e. *viri*. Mihi ante hunc versum alius excidisse videtur, quo uberior descriptio miseræ mulierum fortunæ contineretur.

V. 383. *Τυρwh. ἄλλω; τέκν' ἐκθρ.* quod probat Herm. Vulgatam non male defendit Seidl. — *πρὸς τέφραις* Ald. rell. *πρὸς τέφρας* Flor. Vict. Havn. Cf. v. 482. Lenting. p. 81. citat Hec. 186. 218. 258.

V. 384. Ald. rell. *ὅστις αὐτῶν αἶμα γῇ δ.* in quo αὐτῶν iniquo loco positum est. Flor. Vict. Havn. αὐτοῖς αἶμα, in qua lectione γῇ δωρήσεται pro una voce habendum, et ad hanc referendum αὐτοῖς. αὐτοῖς; praeferit etiam Lenting. l. c.

V. 385. Flor. *ἡ τοῦδ' ἐπ. ἔπαινον* ea, quae praecesserunt, per ironiam bene dici posse ostendit Herm. apud Seidl. sed in eo haeret, quod haec ita dicta sint, ut si non demonstratio, sed aut gravis quaedam increpatio, aut acerba irrisio praecessisset; quorum quum neutrum factum sit, non solum hunc versum, sed etiam, quae nimis abrupte subiiciantur, *σιγῇν ἔμεινον τῆσχα*, maiorem, quam pro huius loci ratione, animi motum prodere videri. Itaque coni. *εἰ τοῦδ' ἐπ. — ἐπάξιον, Σιγῇν* - - - Haec quidem ratiocinatio, *si hoc ita est, illud sequitur*, sedationis mihi esse animi videtur, quam pro animi motu, quo haec loquens affecta est Cassandra: nam haec non sine animi motu, etsi leviori, quam quo agebatur supra v. 355., pronuntiari in aperto esse puto. Ex iis autem, quae a v. 367. demonstraverat, in unam summam collectis, exardescere par est indignationem, quae est in verbis *ἡ τοῦδ' ἐπαινον τὸ στρατεῦν ἐπάξιον*. Sed hunc animi motum ipsa reprimat verbis *σιγῇν ἔμεινον τῆσχα*. quae abrupte dici non mirum, quum affectus nondum omnis sedatus sit.

V. 386. De scriptura *τῆσχα* vid. Seidleri Exc. *τὰσχα* (sic) Havn. *τασχα* Ald. rell. *ταισχα* Barn. Musgrav.

V. 388. Harl. Burg. *πρῶτα μὲν.*

V. 389. Flor. Vict. Havn. οὗς δ' ἄρης ἔλοι e v. 378. In Flor. altera etiam lectio adscripta est.

V. 390. δ' pro γ' Harl. ap. Burg.

V. 395. ὑπῆσαν Ald. Herv. 1. ἀπῆσαν Brub. Herv. 2. et sic MSS. Steph. Harl. Burg. Vict. Havn.

V. 398. καὶ ταῦτ' Ἄ. Flor. Vict. Havn. ἤεις Ald. rell. Rectius ἤεις Seidler. Gramm. Sangerm. in Bekk. auecd. p. 99, 4. ἤεις, ἐντὶ τοῦ ἄφρις. Εὐριπίδης Τρωάσι. quem locum citavit iam Pierson. Veris. p. 118. Hinc Toup. Em. in Suid. T. I. p. 265. ἡ ἤεις, quam crasin Atticis omnino ignotam fuisse recte monet Porson. ib. T. IV. p. 451.

V. 399. Ald. rell. χρηστός ὢν ἑλάνθανεν. contra linguae rationem. Vid. ad Alc. 923. Itaque hactenus recte Schaefer. melet. cr. p. 56. ἑλάνθαν' ἄν. Sed Flor. χρηστίς γεγώς ἑλάνθανεν, Vict. χρ. γεγώς ἑλάνθανεν ἄν, Havn. χρηστός ἑλάθεν ἄν γεγώς. Hinc V. D. in Edinburgh rev. n. 37. p. 67. not. χρηστός ὢν ἄν ἑλάθεν ἄν, nescio cur ὢν exquisitius censens quam γεγώς.

V. 400. Πάρις τ' ἔγ. Vict. Havn.

V. 401. Burgesii coniecturam σιγώμενον τε κῆδος probat Elmslei. ad Med. p. 150. Nihil hic habet articulus, inquit Burgesius. Perperam: articulus casibus obliquis substantivi cum adiectivo iuncti ex lege additur, quando substantivum ad adiectivum eadem ratione refertur, qua *subiectum* ad *praedicatum*. Soph. Oed. T. 93 sq. τῶνδε γὰρ πλεόν φέρω τὸ πένθος. Ai. 1285. οὐ δραπέτην τὸν κληρὸν ἐς μέσον καθείς. (ὁ κληρὸς οὐ δραπέτης ἦν) infra 471. κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους (οἱ σύμμαχοι, οὗς ἀνακαλῶ, κακοὶ εἰσιν.) Isocr. Ateor. p. 217. ed. Laug. πυκνότηας γὰρ ταῦτα λαμβάνει τὰς μεταβολὰς, et paulo post ἐπειδὴ δ' ἀνυπέβλητον ὥρθημεν ἔχειν τὴν δύναμιν. Id. περὶ αντιδόσ. p. 94. ed. Orell. τὸν γὰρ ἔχοντα τὴν μὲν ψυχὴν - - δυναμέτην, τὴν δὲ φωνὴν καὶ τὴν τοῦ στόματος σαφήνειαν τοιαύτην - - ἔτι τὴν τόλμην - - γινόμενην etc. p. 96. τοὺς καταδεεστέραν τὴν ψυχὴν ἔχοντας p. 97. φαίνομαι μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιούμενος. Sic h. l. σιγώμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἄν est idem ac τὸ κῆδος, ὃ εἶχεν, ἣν ἄν σιγώμενον, vel εἰργάτο ἄν. Mox Flor. Vict. τὸ κῆδος εἶδεν. εἶδεν etiam

Havn. Tum Ald. rell. εἶχεν ἐν δόμῳ. Schaeff. l. c. εἶχ' ἄν ἐν δ. Elmslei. l. c. εἶχεν ἄν δόμοις. Alterutrum necessarium videtur.

V. 402. φρονεῖν Harl. ap. Burg.

V. 403. εἰ δ' ἔστ' ὅθ' Harl. ap. Burg. ἐς τόδ' Havn.

V. 404. Havn. δυσχερής.

V. 406. Vict. Havn. οὐ τὰμὰ λ.

V. 411. Flor. Havn. οὐκ ἄν pro οὐκουν. simili modo positum in Soph. Ai. 1339.

V. 412. τοιαῖςδε φήμαις. Cic. Catil. 1. extr. *Hisc omnibus, Catilina, egredere ex urbe.*

V. 419. Vict. καὶ σὺ μὲν.

V. 421. Flor. ἔπεισθαι pro φέρεσθαι et v. 424. ἔπεισθαι, c. not. al. φέρεσθαι.

V. 423. Havn. σὺ δ' οὐκ κἄν οὐ σε Λαρτίον χορήγῃ τόκος. An: σὺ δ' οὐκ, ὅταν σε Λ. χο. τ. χορήγῃ iam rescripserit Schaeffer. pro χορήγοι.

V. 424. Ald. rell. ἄγειν φέρεσθαι, haud dubie, c v. 421. ἔπεισθαι MSS. Steph. Flor. Vict. Havn.

V. 426 sqq. Notam interrogationis, quae in Ald. rell. erat post ἦν, recte post ὑπηρεταί transtulit Seidler. Ordo enim est: τί ποτε οἱ ὑπηρεταί ἔχουσι τούνομα (i. e. ὀνομάζονται) κήρυκες; sed sensum rectius declaravit Hermann. *Cur praecones vocantur, qui servi dicendi erant, λάρεις?* Pro τούνομα Harl. ap. Burg. τὰμὰ.

V. 429. Havn. καὶ σὺ τὴν ἐμ.

V. 433. Havn. οἷά μιν.

V. 434. χουσός. Vid. ad Andr. 164.

V. 435. Havn. δεῖξις pro δόξει, tum ἐκπλήσας pro ἀνιλήσας.

V. 437. Ante hunc versum quaedam excidisse manifestum esse dicit Heath. Nullam esse lacunam censet Seidler, modo ne post πάτραν plene interpungatur: ordinem enim esse ἔξεται πάτραν δέκα ἀνιλήσας ἔτη, οὐ δὴ etc. Ita οὐ ad δέκα ἔτη ἀνιλ. retulisse et pro particula temporis accepisse videtur, *quo tempore*, quod an fieri possit, dubito: nec dici potest *quo tempore Charibdis fretum occupat*. Potius dicendum in verbis δέκα

ἀντλ. ἐτη ἔξεται μόνορ πατράν inesse significationem errorum Ulyssis, et ad hos, si non diserte memoratos, at cogitatos tamen referri οὐ, *solus patriam veniet, decem annis peractis et longis erroribus exantlatis, quibus eo deferetur, ubi Char. habitat.* In fine Ald. rell. Flor. 1. πέρας, Brodaeus τέρας, quod recepit Barnes. MSS. Steph. Harl. Vict. Havn. πέρας.

V. 438. Ald. rell. ὠμοβροχορειβάτης, unde Canter. Barnes. ὠμόβροχος (i. e. ὠμόβορος) τ' ὄρειβάτης, rectius Scaliger. ὠμοβρώς τ' ὄρειβάτης. MSS. Steph. Harl. ὠμοβόρος τ' ὄρειβάτης, (quod probat Pierson. Veris. p. 66. deletο τ') commemorata etiam altera lectione ὠμόφρων τ' ἐπιστάτης, quam habent Flor. Vict. Havn. Sed ἐπιστάτης an sic nude dicatur, dubito. Miror, neminem de duplici Troadum recensione cogitasse.

V. 439. Havn. Αἰγυστις χ' ἦ. Tum μορφάτρια Ald. rell. Harl. μορφώτρια MSS. Stephani, Flor. Vict. Havn.

V. 440. Ald. rell. θαλάσσης δ' ἄλμυρά ταν. contra metrum. ἄλμυρᾶς Scaliger. et sic Flor. A. Vict. Havn. hic etiam θ' pro δ', ut coni. Musgr. ναυάγια θαλάσσης; hic esse videntur *naufragia in mari facta*, non *fragmina navium fractarum*.

V. 441. λατοῦ τ' ἔρωτες. Vid. Od. 1, 94 sqq.

V. 443. Ald. rell. ὥς δ' ἡ συντεμῶ. δέ pro δ' Flor. Vict. Havn. ut edidit Seidler. Vict. et Havn. etiam συντέμω, recte, ne futurum pro coniunctivo ponatur.

V. 444. Havn. καὶ ζῶν ἐς ἄδην, omisso εἶς. ἐς ἄδην etiam Flor. (e quo sic enotatum εἶς ἐς ἄδου] ἐς ἄδην, ut in eo etiam εἶς omissum esse videatur) Vict.

V. 446. Flor. Vict. ἔξανθίζω, quod unde ortum sit, monstrat Havn. ἔξαντίζω.

V. 447. Porson. Adv. p. 263. γαμούμεθα. quo alludit Havn. γαμώμεθα. Eadem de causa Hermann. στείχ' ὅπως τάχιστ' ἐς ἄδου τυμφίῳ γημώμεθα. Equidem non video, quomodo Cassandra Talthybio dicere possit, στείχ' ὅπως τάχιστ' ἐς ἄδου, et nolim verba ἐς ἄδου a sqq. separari, in quibus ἐς eventum significare videtur, *sponso nubamus, quo fiet, ut eum ad inferos deiciam.* Minus recte Seidler. hanc locutionem comparat cum κατ' Ἀργος ἃ γαμούμενα v. 313. et εἰς τύρανν' ἐγημάμην

v. 476. Ita interpungi possit: στεῖχ' ὅπως τάχιστ' ἐς ἑίδου νυμφίω γημώμεθα. Sed vix opus: canon enim ille Dawesianus non leviter nunc labefactatus est. vid. ad Phoen. 1319.

V. 449. τι σεμνόν Ald. rell. σεμνόν τι Harl. Flor. Havn. E Vict. enotatum τι σεμνόν δ', quod non intelligo. πράσσειν pro πράττειν Havn. Pro στρατηλάτα Flor. Vict. Havn. ἀρχηγέτα. Hoc cur praeferatur, nullam causam video, ut nec Valcken. diatr. p. 95.

V. 450. Pro τοι Havn. τι γυμνάν δ' ἐκβ. Ald. rell. ex quo Barnes. fecit γυμνάν τ' ἐκβ. Harl. γυμνά δ' ἐκβ. unde Schaefer. ap. Seidl. γυμνάδ' ἐκβ. quod confirmatur Havn. γυμνά δ' ἐκβ.

V. 453. μοι om. Havn.

V. 454. Havn. ἐκλέλοιπα δ' ἐορτάς.

V. 457. Havn. ποῖ σκάφος τοῦ στρατ. omisso τό. Flor. etiam et Vict. ποῖ σκ. — ποῦ ποτ' ἐμβ.

V. 459. Buttmann. Gramm. gr. p. 189. Not. scribit Ἐριννῦν.

V. 460. Seidler. interpunxit: χαῖρε μοι, μήτερ δακρύσας μηδὲν, ὡ φίλη πατρίς. *Lactare mihi, o mater; nolī lugere, o patria.* At quis unquam patriam δακρύειν dixit? Recte Hermann. in notis MSS. δακρύσας μηδὲν matri dici monet, ut in parenthesi, χαῖρε etiam ad patriam et fratres et patrem referendum esse.

V. 462. ἤκω δ' Flor. Vict. Havn.

V. 465. Ald. rell. εἰς ἄδην πιτνεῖ. Harl. εἰς ἦδον. Cotton. Flor. Vict. Havn. εἰς πέδον. Seidler. coniecerat εἰς ἄλην πιτνεῖ. Vellem exempla afferri locutionis εἰς ἄλην πιτνεῖν, *animi deliquium pati*; et quale hoc est animi deliquium, quod Ilecubam statim loqui non impedit.

V. 466. Ald. rell. οὐκ ἀντιλήψεσθ', ἢ μεθήσεσθ'; ὡ κ. Flor. Vict. Havn. οὐκ ἀντιλήψετ', ἢ μεθήσετ' ὡ κ. Hinc Musgr. nostram lectionem conflavit. Seidl. οὐκ ἀντιλήψεσθ', ἢ μεθ. ὡ κακαί. rectius Herm. οὐκ ἀντιλήψεσθ'; ἢ μεθήσετ', ὡ κακαί; Burg. et Lenting. p. 81. οὐκ ἀντιλήψεσθ'; ἢ μεθήσετ', ὡ κακαί, Γραιῶν πεσοῦσαν;

V. 467. Flor. Vict. Havn. εἰς ὀρθὸν δέμας. quod praefert Lenting. p. 81.

V. 468. Ald. Herv. 1. 2. Havn. Vict. Harl. ap. Burg. τὰ μὴ φίλ', Brub. Herv. 2. τὰ μοι φίλ', quod sequentes sine ulla suspicione retinuerunt; ex errore ortum esse accentus male positus τὰ μοι pro τὰ μοι monstrat. Ille ipsum τὰ μὴ φίλ. reponi volebat Victor. V. L. XXXVI. et sola haec est lectio, quae auctoritatem aliquam habeat, quamvis τὰ μοι φίλ' habere etiam videatur Flor. e quo nihil diversitatis ad edit. Canteri enotatum. Utrumque agnoscit Χριστ. πάσχ. 1031. ἔατε μ' οὔτε φίλα μοι τὰ μὴ φίλα, monente Burgesio. τὰ μὴ φίλα in universum valet ἅ ἂν μὴ φίλα ἦ, οὔτοι φίλα, si ad certum hominem, h. l. Ilecubam respicias. Bacch. 448. ὃ τι γὰρ μὴ χρεῶν οὔτοι χρεῶν Παθεῖν, ubi Elmslei. comparat Ilec. 279. οὐ τοὺς κρατοῦντας γοῇ κρατεῖν, ἢ μὴ χρεῶν.

V. 476. Vict. καὶ μὴν τίραρος. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 588. ἣ μὲν τίραρος, quod probat Ilerm. mihi saltem minus necessarium videtur.

V. 478. Havn. οὔκουν ἀριθμὸν, ἀλλ'. omisso ἄλλως.

V. 478. ἀριθμὸν ἄλλως. Vid. Ruhnken. ad Timaei lex. p. 199. et Add. p. 283 sqq.

V. 479. οὐ Τρωάς Ald. Brub. Herv. 1. 2. Harl. Vict. Havn. e Florent. nihil enotatum. οὐς Τρωάς MSS. Steph. et sic edidit Canter. quod dictum pro οὐς οὐδὲ Τρωάς οὐδ' ἔλλ. Vid. Schaefer. ad Lambert. Bos. p. 776 sq.

V. 482. τείρας δ' ἔιμ. et πρὸς τύμβοις Havn.

V. 485. ἐρερεῖς Vict. una voce. Ἐρερεῖς est ab Hermannō pro Ἐρεῖς. Vid. ad 17.

V. 486. πόλιν θάλοῦσαν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Harl. πόλιν θ' ἀλοῦσαν H. Steph. et sic Havn. Vict. qui ἀλοῦσαν.

V. 488. Θρίψας Havn.

V. 489. Harl. ὡς ἀγχιμέναι, errore e v. 492. ut bene Burges.

V. 491. Ut hic in appositione ponitur nominativus, sic Heracl. 72. βιαζόμεσθα καὶ στέγη μαινέται, Πύλει χιόνειδος καὶ θεῶν ἀπικέ. Hel. 986 sq. κισσόμεσθα δὲ

Νεκρὰ δὲ ἐξῆς τῷδ' ἐπὶ ξεστῷ τάφῳ, Ἀθάνατον ἄλγος
σοί, φόρος δὲ σὺ πατρί.

V. 492. Ald. rell. εἰς δόμους ἀφίξομαι. Flor. Vict.
Havn. Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι, quod recepit Musgr. Harlei.
nec δόμους agnoscit, nec Ἑλλάδ'. Herm. haec annota-
vit: Veterem lectionem habet Harl. omittens et Ἑλλάδ'
et δόμους. Utrumque supplementum est interpolatorum,
sed δόμους ineptum, Ἑλλάδ' melius et fortasse genui-
num, nisi poëta dedit εἰς ξένην ἀφίξομαι.

V. 493. Ald. Brub. Herv. 1. 2. τῷδε συμφορώτατα.
MS. Steph. τῷδ' ἀσυμφορώτατα. et sic Flor. Vict.
Havn.

V. 495. ὁ post τεκούσαν addit Havn.

V. 497. ἐνussoῖσι Ald. ἐνussoῖσι Havn. Harl. Cf. ad
Suppl. v. 48. 49. βασιλικῶν ἐκ δαμνίων, ut Soph. Trach.
284. ἐξ ὀλβίων ἀγῆλον εὐροῦσαι βίον. Herod. 1, 87. ἐκ
δὲ αἰθρίας τε καὶ ἡγεμῆς συνδραμείην ἐξαιρέτης νέφει.
Cf. Blomfield. gloss. Agam. 873.

V. 498. τραγῆλόν Ald. Herv. 1. τραγῆρόν Brub. Herv.
2. rell. et Harl. Flor. Vict. Havn. εἰμένη Ald. Brub.
Herv. 1. 2. εἰμένην H. Steph. Flor. Vict. Havn. ut edi-
dit Canter.

V. 502. Ald. Brub. Herv. 1. 2. σίβακχε (σὺ βάκχε
male ex Ald. afferunt Musgr. et Seidler.) σύμβακχε
MSS. Steph. Flor. Vict. Havn.

V. 505. Scripsisse videtur Θηλέων σπορά. Herm.

V. 506. Harl. apud Burg. γινομένων.

V. 509. Havn. χαμερηῇ.

V. 510. Verbis στιβάδα χαμαιπετῇ et περὶνὰ κρή-
δεμα locum solitarium designat ubi se lacrymis et
moerore conficiat, ut recte Musgr. Sic etiam V. D. in
Quart. rev. V. p. 179. qui ad Niobes mortem respici
monet. — ἀποφθερῶ Harl. ap. Burges.

V. 515. Seidler. coni. ἄσoron σὺν δακρύοις ob v. anti-
strophicum 535, Hermanno recte scriptum videtur ἄει-
σον ἐν δακρύοις.

V. 516. ἐπικήδειον est ex emendatione Barnesii pro
ἐπιτήδειον. Hesychii glossam ἐπικήδειον, ἐπιθανάτιον,
citat Burges. Cf. Franck. Callin. p. 125 sqq. Ceterum

ἀμφὶ h. l. usurpatum esse videtur, ut in initiis hymnorum et aliorum carminum poni solet, Ἀμφὶ μοι Ἐρμείῳ φίλον γόνον ἔρρεπε, Μοῦσα, Ἀμφὶ Διώνυσον — μνήσομαι. et iungenda esse αἴεσον ᾧδάν ἐπικηδεῖον ἴλιον.

V. 517. ἐς Τροίαν Havn. pro εἰς Τρ. De λαχρία vid. ad Orest. 814.

V. 519. ἀπήρας Havn. Vulgo ἀπήνης.

V. 520. ὀλομαν recte Musgr. pro ὀλοίμαν.

V. 522. Vulgo χρυσεοφάλαρον. Correxuit Seidler. Paulo ante pro οὐράνια Havn. οὐρανία. οὐράνια βρέμων *alio fremens*, quia ipse altus erat, vel omnino *immanis*, ut simulacro tributum dicatur, quod proprie ipsi equo convenit. Vid. Erfurdt. et Herm. ad Soph. Antig. 414.

V. 525. mihi ut praecedens, dochmiacus videtur, tribrachum vel dactylum praefixum habens. ἀπὸ πέτρας σταθεῖς non est simpliciter pro ἐπὶ πέτρα, sed respicitur ad ἀνεβόασε, quia ἀναβοᾶν ἐκ vel ἀπὸ τόπου dicitur, ut in locis a Musgr. allatis omnibus. Vid. Gramm. gr. §. 596. c. Itaque commadendum post λέως v. 524. πέτρας Flor. Vict. Havn. ut ediderunt Canter. et Barnes. πέτραν Ald. Brub. Herv. 1. 2.

V. 527. ἄγετε Havn. ξοάνων Harl.

V. 535. πένκα ἐν οὐρείῃ Heath. cum ξιστόν λόγον iungit vertens: *Argivorum insidias in abiete montana fabrefactas*. Probant Seidler. ad v. 528. et Burges. hic comparans Virgil. Aen. II, 16. *sectaque intexunt abiete costas*. At ubi tandem materia, e qua aliquid factum est, praepositione ἐν declaratur? Rectius esset πενκῶν οὐρεῖαν. Hiatus ita tollas, si πένκα ἐν cum Seidlero, l. c. pro dactylo accipias, ut versus sit qualis 513. 533. sed obstat strophicus, nisi cum Seidlero scribas ἄσον σὺν δυχρῶσις mutatione parum verisimili. Herm. in strophico vulgatam servans hic scribit: πᾶσα δὲ γέννα φρυγῶν, πρὸς πύλας ὀρμάθη ὁ πένκα ἐν οὐρεῖῃ — δώσω. *ad portas ruebat ex omni genere Phrygum, qui divini equi donum dene daret inclusas ligno Achaearum insidias et perniciem Dardaniae*. Quae mihi dura et contorta ratio videtur. Ceterum Havn. οὐράνια pro οὐρείῃ.

V. 538. Flor. Vict. Havn. *Θέα*, haud dubie pro *Θέα*. satis speciose, inquit Lenting. p. 81. *Θέα* διδόναι ὁμοῖα legitur Androm. 1064. rem spectandam *Θέα* διδόναι nondum scriptum reperi.

V. 539. Harl. ap. Burg. Havn. καὶ χάριν. Vict. ἄν-
γον. Tum Ald. rell. ἀμβροτα πώλου, in quo Barnes.
ἀμβροτα nota ὑφ' ἐν cum πώλου iungendum existima-
bat, ἀμβροτα - πώλου. Musgr. correxit ἀμβροτοπώλου,
ut hoc pro ἀμβρότου πώλου, et πῶλος de dea dictum
sit. Exempla quidem, quae et ipse et Seidlerus ad-
scripserunt, e serioribus petita sunt, eique constructioni
ansam fortasse ea dedit, quam, diversam tamen a no-
stra, illustravi ad Hipp. 67. Sed sic iam Pind. Nem.
1, 92. ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν dixit pro ὀρθὸν μάντιν,
Soph. Phil. 1338. ἔλεον ἀριστέμαντιν. Sed ἄνυγος
ἀμβρότου πώλου de dea dictum paulo ineptius videtur;
rectius Hermann. vertit *divini equi donum*. et equus
est ἄνυξ, *curruī non iunctus*. χάριν πώλου dictum, quia
τὸν πῶλον ἐχαρίσαντο τῇ θεᾷ, ut Bacch. 504. τὰν Διο-
νύσου χάριν οἶνας i. e. οἶνὰν ἄν Διόν. ἐχαρίσατο. Ita
comma etiam delendum post δώσω, ut χάρις duplici
significatione accipiatur, χάριν διδόναι τινί, et χάριν
πώλου. Vid. ad Iph. T. 552. *Ut deae gratum munus
darent, donum divini equi.*

V. 540. Ald. rell. κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοι | σι λαῖνοισι
νεὼς ὥς. λινίοισι pro λαῖνοισι Canter. Commel. Barn.
Sed Flor. καὶ κλωστοῦ ἀμφιβόλοις λινίοισι νεὼς ὥς εἰς. Sic
etiam Victor. Havn. nisi quod hi καὶ omittunt, in Havn.
ad praecedentem versum relatum. ἀμφιβόλοις λινίοισι
νεὼς etiam Harl. λινίοισι MSS. Steph. E Codd. lectione
pro ὥς dedi ὥς εἰ.

V. 542. Havn. πέδα τε φοινῶ τε. Flor. Vict. φονῶ τε.

V. 544. Havn. ἐν δὲ πόνῳ. fortasse melius, quia va.
sq. repetitur ἐπὶ. ἐν δὲ et ἀνὰ δὲ bene sibi respondent.
Lenting. p. 81. ad κρότον ποδῶν aliquod verbum ἐξω-
θεν ληπτέον dicit, quod cum saltatione conveniat. At
μέλει non minus cum saltatione, quam cum cantu
convenit.

V. 649. Havn. ἐνί pro ἐν.

V. 550. δόμοις δὲ Ald. Brub. Herv. et Codd. δόμοις

τς Herv. 2. Canter. Barn. V. 549. τς post βοῶν deleri velim, et ἀνὰ πρότον ποδῶν interpretari *comitante pedum atreptu*.

V. 551. μέλαιναν αἴγλαν de luce fumo involuta, nigricante, accipio, qualis est taedarum. Sic etiam Victor. V. L. 26, 12. qui comparat cum *atro lumine* Virg. Aen. VII. 458. Mira ratio est Seidleri, de locutione πυκτός αἴγλαν, quae nec hic nec Soph. Phil. 830. legitur, disputantis, et explicantis, *splendorem qualem nox habet*, i. e. *nullum splendorem sed tenebras*. An igitur hanc explicationem huc etiam referri voluit, ut μέλαινα αἴγλα esset nullus splendor, sed tenebrae. Num igitur παμφαῖς (τὸ πάντα φωτίζον Hesych.) σέλας πυρός *tenebras* diffundere dicatur? an tenebras, quales sunt ignis et facis, i. e. lucem? Herm. in notis MSS. vertit: *iam dederat lumen obscuram lucem apud obdormiscentes*; quo lectionem παρ' ὕπνῳ probare se significat.

V. 552. παρ' om. Harl. ap. Burg. et Havn. οἶνῳ e conjectura Schaeferi et Erfurdii ad Soph. Oed. T. 773. scripsit Seidler. pro ὕπνῳ.

V. 555. Ἀρτεμιν, ut numeris adversans, uncis inclusit Seidler. Huius descriptionem versuum nunc probat Herm. Olim ita eos digesserat, ut ipse eos descripsi.

V. 556. φοῖντα Harl. ap. Burg. Havn. ut edidit Seidler. pro φοῖντα.

V. 558. Havn. ^{τ'}Θήλια περι —.

V. 559. Havn. πλέκοντ' pro πέπλους, et μητοὶ pro μητρί. ἔβαλλε cum Seidlero scripsi pro ἔβαλε. Victor. V. L. 26, 10. hunc locum comparat cum Virg. Aen. VII, 518.

V. 560. 1. Herm. elem. doct. m. p. 256. cum Seidlero. haec in unum versum coniungit: λόχου δ' ἔξιβαν' Ἀρης, qui est dochmiacus desinens in iambum, ut quatuor sequentes.

V. 563. σφ. δ' ἀμφὶ βωμοῖσι Ald. rell. σφ. δ' ἀμφιβόμοι Flor. Vict. Havn. ut edidit Musgr.

V. 566. παράτομος; ἐρημίῳ τευριδῶν esse videtur solitudo mulierum, s. novarum nuptiarum, caedibus maritorum effecta. Sic etiam accepisse videtur Herm. qui

in notis MSS. secundam manum expertis, Solitudinem intelligo mulierum, inquit, quorum mariti caedebantur. Seidler. *νεανίων* edidit et *καρὰν ἐρημίαν νεανίων* interpretatur *exiliosam, caedi obnoxiam solitudinem iuvenum, qui non congregati, sed dispersi atque a suis deserti singuli in cubilibus opprimebantur*. Haec vero dissipatio iuvenum quomodo vel solitudo vel *ἐρημία* appellari potest? Hermann. elem. d. m. p. 256. scripsit *νεάνις* pro *νεανίδων*. „Nam *νεανίδων* prava explicatio videtur exquisitoris locutionis, cui simile est *νεάνιδες ἦβαι* in Ione v. 477. Honestae circumscriptione chorus supra designat, caesis maritis ab hoste mulieribus illata.“ Haec certe vi *ἐρημία* vix alibi legitur. — Pro *κουροτρόφον* Havn. *κουροτρόφον*. quod fortasse verum: nam cur *Ἕλλας κουροτρόφος* prae aliis appelletur vix dicas, nec satisfacit Vict. V. L. 27, 5.

V. 568. Flor. Vict. Havn. *φρυγῶν δὲ π. πένθος*, unde δέ recepi, quod in Ald. rell. deest.

V. 569. *τὴν Ἀνδρ.* Havn.

V. 570. *πορθυνομένην* edidit Seidler. et sic Havn.

V. 571. *ἐρεσίαν μαστῶν* intelligo motum mammarum alternis surgentium et subsidentium, *das Wogen der Brüste*. In curru autem ipso cum matre sedet Astyanax, ad pectus eius reclinatus. Miro modo interpretatur Musgrav.

V. 573. *ἀπήγας* pro *ἀπήνης* recte Seidler. nam in eadem Hecubae oratione sunt aliae formae Doricae *δύσταρε* et *φθιώτας*.

V. 580. Alterum *μοι* delendum esse et v. 581. *αἶ αἶ* semel tandem ponendum apparet, et sic Seidler. — Pro *παῖᾶν* Flor. Vict. *παῖάν*.

V. 582. *ὦ Ζεῦ* pro *ὠ Ζεῦ* Seidler. Sed Herm. haec sic disponit:

Ἀνδρ. τῶνδ' ἀγρίων — Εκ. ὠ Ζεῦ.

Ἀνδρ. καὶ συμφορῆς.

et in antistr.

Εκ. φεῦ δὴτ' ἰμῶν — Ἀνδρ. κακῶν, φεῦ.

Εκ. οἰκτρὰ τύχα.

συμφορῆς Havn.

V. 584. Ald. rell. βέβαιον ὄλβος. Correx. Seidler.

V. 585. Havn. τλάμον.

V. 586 sq. Vict. φεῦ δῆτ' ἐμῶν κακῶν et οἰκρά τε pro οἰ. γε.

V. 588. πόλεος ob metrum scripsit Seidler. pro πολέως.

V. 589. ὦ πόσι Ald. rell. et Codd. ὦ πόσις scripsit Seidler. partim ad antistropham, partim ideo, quod proximo versu iidem numeri recurrunt. Contra Herm. verum antistrophicum corruptum existimans (vid. ad v. 593.) servat ὦ πόσι.

V. 590. Havn. τί βοῶς.

V. 593 sqq. Ald. Herv. 1. σύ τ' ὦ λῦμ' Ἀχαιῶν. | τέκνων δέ ποθ' ἁμῶν πρεσβυγενὲς Πριάμω, | κόμισαι μ' εἰς ἄδου. Pro λῦμ' Brub. Herv. 2. Canter. Barn. λῆμ', quod etsi errore typographico ortum videtur, tueri conatur Barnes. Havn. σύ τε ὦ λῦμ' Α. λύματα eodem sensu legitur etiam apud Aesch. Prom. 696. Hectorem, non Priamum alloqui Hecubam, monet Reisk. quem sequuntur Musgr. et Seidler. Equidem si rem per se specto, haud scio, an magis consentaneum sit, ut Andromache maritum Hectorem, sic Hecubam maritum Priamum advocare; quod etiam genus quoddam est responsionis, in antistrophicis satis usitatae; et ut Andromache maritum ad opem sibi ferendam, sic Hecuba mori cupiens Priamum senem advocat, qui nihil fere nisi hoc praestare potest. Sed vix intelligitur, quomodo Priamus λῦμα Ἀχαιῶν vocari possit, ut nec qua ratione idem τέκνων ἁμῶν πρεσβυγενὲς appellari queat. An λῦμ' Ἀχαιῶν, cuius caede *piaculum*, (quod proprie vocatur λῦμα. vid. Blomfield. gloss. Prom. 715.) sibi contraxerunt Graeci? Pro δέ ποθ', quod in metrum peccat, Seidler. δῆ ποθ'. sed Harl. Havn. δέσποθ', Vict. δίσποθ'. Sed quis unquam patrem δεσπότην τέκνων appellavit? Quum vero haec ad Hectorem dici viderentur, Musgr. coniecit, σύ τοι, δειμ' Ἀχαιῶν, τέκνων δέ ποθ' ἁμῶν πρεσβυγενὲς, Πριάμω κόμισαι μ' εἰς Ἄδου. e quibus Seidler. σύ τοι et Πριάμω adscivit. Herrmann. in notis MSS. Εκ. σύ τοι λῦ Ἀχαιῶν, | Ἀνδρ. τέκνων δῆ ποθ' ἄλλων | πρεσβυγενὲς Πριάμω. | Εκ. κοιμίσας μ' εἰς ἄδου. Equidem me-

dicinam loco nullam habeo. V. 596. *κοίμισαι* propter metrum scripsit Seidler. *morte consopitam me ad te in inferos deducas*. Hinc fortasse media vox se tueri possit, quum alias sit *κοιμίζειν τινα*, ut Soph. *Al.* 832. Sed Herm. versum Hecubae tribuens servat *κοίμισας*.

V. 597 sqq. Hos etiam versus Ald. Herv. inter personas ita distribuunt:

Χο. Οἶδε πόθοι μεγάλοι.

Εκα. σχέτλια τάδε πάσχομεν ἄλγῃ.

Χο. οἰχομένης πόλεως. *Εκα. ἐπὶ δ' ἄλγ. ἄ. κ.* et reliqua usque ad v. 602. Tum v. 603. tribuitur Hecubae; v. 604. verba *τῶν τέλος οἰκτρὸν ὄρας* Choro, *καὶ γὰρ δόμον, ἐνθ' ἔλ.* Hecubae, v. 605. Choro, v. 606—609. Hecubae. In Brub. Hecubae persona excidit v. 603. ante *ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται*, ita ut omnia a verbis *οἰχομ. πόλεως* usque ad 602. Choro tribuantur. Versus 597—602. Choro tribuunt Harl. et Havn. Havn. chori etiam notam omittit v. 605. et Hecubae v. 606. In Vict. v. 597. *Ἀνδρομ.* est pro *Ἐκ.* tum verbis *ὅ τε σὸς γ.* v. 599. praelegitur *Χο. καὶ ἐμὸν δόμον* - - v. 604. *Ἀνδρομ.* pro *Ἐκ.* Recte Seidler. vv. 597—602. Andromachae, reliqua Hecubae tribuisse videtur.

V. 597. *οἶδε πόθοι μεγάλοι* e coniectura Wakefieldii Silv. crit. I. p. 61. receptum a Zimmermanno me invito et imprudente remansit. Edd. et Codd. *οἶδε πόθοι μ.* — Tum *σχέτλια* Ald. rell. *σχειλία* ob metrum Seidler. Ad sqq. *τάδε πάσχ. ἄ.* repetendum videtur *μεγάλα τάδε π. ἄ.*

V. 598. *κεῖται* Flor. Vict. Havn.

V. 599. *εὐφροσύναισι* Ald. rell. *δυσευφροσύναισι* Vict. *δυσευφροσύναισι* Harl. et Exc. Musgr. Tum *ὁ δὲ σὸς γ.* Ald. rell. *ὅτε σὸς* Flor. Vict. Havn. quod iam recepit Musgr. *ὅτε* est pro *ἐξ οὗ*. Pro *ἐκφυγεν* Harl. Havn. *ἔφυγεν*.

V. 602. *τέτακται* Flor. Vict. Havn.

V. 603. Ald. rell. *καὶ γὰρ δόμον* Flor. Vict. Havn. *καὶ ἐμὸν δόμον*, quod recepi, ut suppleatur *καὶ ἐμὸν δόμον καταλειπόμενον* *δακρίω*, verba autem *τῶν τέλος οἰκτρὸν ὄρας* *τε ο πατρία*, media interposita sint.

V. 605. Ald. rell. ὦ τέκν', ἔρημος πόλις. ἡ μήτηρ | ἀπολείπειθ' ὑμῶν. ἡ ante μήτηρ om. Havn. et deleuit Seidler. Etiāhi, quod Seidler. scripsit ἀπολείπεται; est in Havn. Pro ἔρημος πόλις Seidler. ἔρημόπολις. Sed nunc magis placet Burgesii coniectura ὦ τέκν' ἔρημ' ἄσταλις μήτηρ ἀπολ. ὑμ.

V. 607. MSS. Steph. καταλείπεται.

V. 608. δόμοισιν Havn.

V. 610. τοῖς κακῶς πεπορθόσιν Ald. rell. et Stob. CXXI. p. 503. Grot. τοῖς κακ. πεπραγόσιν Cotton. Flor. Vict. Havn. quod recepit Musgr. Ceterum ante hunc versum pro Ἐκάβη pone Χόρος.

V. 612. ὀππότ' Havn. pro ὅς ποτ'.

V. 614. ὡς deest in Havn.

V. 615. Elmslei. ad Heracl. 168. legendum coniecit τὸ μηδὲν ὄντα. probabiliter.

V. 617. τοιάδ' Harl. Havn.

V. 623. Ald. rell. οὐτ' ἀριθμός ἐστι μοι Κακῶν. κακῶν γάρ. Flor. Vict. κακῶν. κακὸν γάρ. Harl. Havn. et X. II. 42. κακῶ κακὸν γάρ. quod recepit Musgr.

V. 625. In hoc ipso posita est indignitas rei, quod ἀψύχῳ νεκρῷ immolata est.

V. 628. αὐτήν Flor. Vict. Havn.

V. 634. Ald. rell. τὸ βλέπειν τῇ κατθ. Alterum habent Harl. Havn. et Stobaeus Grot. p. 495. ubi Trincav. bis τὸ.

V. 635. τῇ δ' recte Stob. Gesn. et Grot. pro τῷδ'.

V. 636. Hunc versum, in Ald. rell. omissum, habent Flor. Harl. Havn. Quum vero Andromache Hecubam τεκοῦσαν vocari non posset, Musgrav. emend. ὦ μήτηρ, οὐ τεκοῦσα, κ. λ. Seidler. ὦ μήτηρ, ὦ τεκοῦσα κάλλιστον, λόγον. Ach. Herm. ὦ μήτηρ, ὦ τεκνούσσα καλλίστων λόγων, citans Brunck. et Erfurd. ad Soph. Trach. 308. Musgr. coniectura inepta est: nam alia est ratio loci Ion. 1344. quem citat; Seidleri et Hermannii correctiones idcirco dubitationem habent, quod, an pulchra prole insignis fuerit Hecuba, nihil ad rem pertinet. Nec τεκοῦσα κάλλιστον dici posse puto. Cf. ad

Hec. 615. λόγον ἀκουσον vero sic nude dictum ieiunius videtur. τεκνοῦσα, quod semel tantum in Sophocle legitur, haud scio an supra orationem Euripidis assurgat. Mihi versus h. l. suspectus videtur, et ex alia fabula adscriptus. Nam quod Musgrav. dicit, Andromachen Hecubam multo seniore alloquentem. minus decore orationem ab ἀκουσον ordiri, ex nostris moribus ductum est. Nihil certe honoris causa praefata Hecuba in cognomine fabula v. 770. Agamemnonem sic alloquitur ἀλλ' ὦν περ οὐνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ, "Ακουσον.

V. 637. ἐμβάλῳ Ald. rell. ἐμβάλω recte Havn. et Stob. Gesn. Serm. CXIX. Sqq. citat Plutarchus T. II. p. 109. I.

V. 640. Recte Wyttenbach. ad Plutarch. p. 733. negativum οὐδέν et ad ἀλγεῖ et ad ἡσθημένους referendum dicit, quod genus constructionis frequentius esse in aientibus enunciatis, in negantibus perrarum. Sic iam Aem. Portus, etiam Burges. Cf. ad Orest. 403. Phoen. 520. Andr. 962.

V. 642. ἀλάττω τῆς παροῦθ' εὐπραξίας nihil aliud esse potest nisi aberrat a felicitate, ea privatus est, caret, ut εὐφροσύνας ἀλάττω Pind. Ol. 1, 94. Sed addito ψυχῇ, in animo caret felicitate inest simul significatio desiderii et aegritudinis. Fortasse vero ad cognatum etiam vocabulum ἀλαίνειν respexit.

V. 643. Vict. praefigit Ἐλ. Flor. ἐκείνη δ' ὁμῶς ὡς οὐκ - -

V. 644. Havn. τέθνηκ' οὐδέν.

V. 645. Ald. rell. ἐγὼ δὲ τοξεύσασα, τῆς τ' εὐδοξίας Λαχ. πλ. quod explicari potest, τοξεύσασα τῆς εὐδοξ. λαχοῦσά τε. Sed lenior fit oratio deletο τ', quod omittit Havn. Peerlkamp. ap. Lenting. p. 82. legebat: τῆς τ' εὐδοξίας Λαχοῦσα, πλείον.

V. 647. X. II. 536. γυναίκα, quod praefert Pierson. Sed vix tanti est auctoritas Pseudo-Gregorii, ut eam in textu constituendo sequamur.

V. 649 sqq. Primaria sententia est: πρῶτον μὲν ἔμμενον ἐν δόμοις. ἔνθα v. 649. ad ea spectat, quae animo iam cogitata postea demum verbis exprimit, ἐν τῷ οὐκ ἔνδον μένειν, ut saepe relativa ad ea referantur,

quae sequuntur. Tum dicendum erat αὐτὸ τοῦτ' ἐπελ-
κεται κακῶς ἀκούειν τὸ οὐκ εἶδον μένειν, sed eadem est
constructio, quam ad Iphig. T. 592. illustravi. Iniuria
autem totum hunc locum 649—659. etsi sententias
contineat, Euripide satis dignas, tamen ab Euripide non
esse profectum, certe huic nexui non potuisse destina-
tum esse censet Seidler. Quod de voce εἰσφρεῖν, Tra-
gicis ignota, dixit, falsum esse ipse postea ad El. 1028.
ingenue falsus est. Quod vero post πρῶτον μὲν non
sequitur ἄπειρα, neminem morabitur, qui meminerit,
quam saepe utriusque linguae auctores post *primum*
omittant *deinde*. Est vero quod huic respondeat v. 656.
Ita nihil video, quod nexui loci non conveniat. Agnos-
cit eos etiam auctor X. II. v. 540.

V. 650. τοῦτου πόθον παρῆς Valck. ad Hippol. 645.
e. X. II. 542. (ubi est οὔπερ πόθον παρῆς).

V. 653. Hic etiam Valcken. e. X. II. malebat εἰμ-
νον ἐν δόμοις εἶσω μελάθρων, et tē post εἶσω om. Vict.
et Havn. sed ἐν δόμοις εἶσω μελ. nimis ταυτόλογον.
Recte Seidler. post Reiskium interpunctionem delevit,
quae in Ald. est post μελάθρων.

V. 655. εἴησκουν MS. Steph. in marg. Delevi inter-
punctionem post χοηστύν, ut iungerentur εἴησκουν ἐμοὶ
ἐχουσα. Vid. ad Orest. 657.

V. 657. Ald. rel. ἃ με χοῆν. Correxerit Brunck. ad
Soph. Antig. 734. Auctor. X. II. 547. οἷς μ' ἐχοῆν τικῆν
κόρας, unde hic quoque οἷς μ' ἐχοῆν malit Lenting.
p. 83.

V. 658. Barnes. ὦν μ' ἐχοῆν.

V. 659. Ald. rel. Ἀγαϊκόν. Herv. 2. Canter. Musgr.
Ἀγαϊκόν. Vid. ad Hec. 284. Cf. Blomfield. ad Aesch.
Ag. Add. 607.

V. 660. Harl. ap. Burg. ἡρέσθη pro ἡρέθη.

V. 665. Vitium Brubachianae κακά φαν. in Hervag.
1. 2. Canter. Musgr. fluxit, quamvis correctum iam ab
Aem. Porto.

V. 666. Harl. ap. Burg. μιγήσεται. Pro στυγοῦσ'
Lenting. p. 83. malit στέργουσ', ut servetur lex ἀντι-
θέσεως.

V. 669. αὐτήν, ἦτις. Sic Iphig. A. 1014. ἦν δ' αὐτὰ μὴ πρόσσωμεν, ἂν ἐγὼ θέλω. Cf. Gramm. gr. §. 472. 11. Diversum est, quod supra legitur v. 363. et quae Seidler. ibi ad v. 346. adscripsit, in quibus non sequitur relativum.

V. 672. Flor. ἐλξει. Harl. ap. Burg. Havn. ἔλξει.

V. 675. Havn. Ἐκίωρ.

V. 676. Harl. ap. Burg. σθέγει pro γένει.

V. 681. Harl. ap. Burg. Havn. ἔχειν.

V. 682. Flor. Havn. ὀλεθρον.

V. 685. Pro πρῶξεν τι κενόν drama Chr. pat. habet ἔξεν τι κενόν. sic Soph. Ai. 663. οὐπω τι κενόν ἔσχον, et Thuc. III., 11. ἀσθενέστερα ἔξεν. *Lenting.* p. 88.

V. 689. γραφή διδοῦσα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxerit P. Victorius V. L. 28, 2. etiam H. Steph. γραφήν Harl. ap. Burg. Flor. Vict. Havn. Cf. Hippol. 1002. Pro κλύουσ' Havn. κλαίουσ'.

V. 693. ἀντλῶν Flor. Ald. Herv. 1. correctum iam in Brubach. *sentinam exhaustiens* post Portum recte verbit Elmslei. ad Heracl. 169. Tum νηός Havn.

V. 694. Pro ἐνδόντες τύχη *Lenting.* p. 83. e X. II. 624. corrigit, ἐνδόντες φορὰ *Etym. M.* φορὰν δὲ ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τὴν τύχην. Idem comparat Ovid. *Metam.* II, 184. 899.

V. 695. Havn. παρήσαν. X. II. 626. παρήκαν.

V. 698. γάρ om. Harl. secundum Burges. ad v. 693. Pro οὐκ Havn. ed. Canter. οὐκ, etiam X. II. 629. νικᾷ γάρ ὡς οὐκ ἐκ θεῶν δεινὸς κλύδων.

V. 700. σώσει Ald. rell. οὐ γὰρ δάκρυά τινι σώσει τὰ σά Havn. Harl. ap. Burg. οὐ γάρ pro οὐ μὴ etiam Flor. Vict.

V. 702. Harl. ap. Burg. τῶν τρόπων.

V. 703. Havn. φίλος.

V. 705. Τροίας μέγ. ὦφ. Ald. rell. Τροία Harl. Havn. τῇ εἵποτε Harl. Havn.

V. 706. Ald. rell. ἐξ οὗ γεν. MS. Steph. Harl. Flor. Vict. Havn. ἐκ σοῦ γεν. Pro Ἴλιον Flor. Harl. Burg. Vict. Havn. ὕστερον. quod probat *Lenting.* p. 83.

V. 707. Vid. Reissig. comm. crit. in Oed. C. p. 171.

V. 709. Hic etiam Ald. rell. Ἀχαιῶν, Havn. Ἀχαιῶν.

V. 714. ἄρχη Ald. rell. ἀρχή Havn. Harl. ap. Burg.

V. 718. αὐτοῦ Havn.

V. 720. *Laudo verecundiam, praeterquam si fausta nuncies*: qui enim fausta nunciat, eum non opus est αἰδεῖσθαι, sed eum, qui mala, tristia, molesta afferit. Ex eo vero, quod Talth. veretur mandata exponere, colligit Androm. eum mala afferre. Harl. λέγειν κακά κακά etiam Flor. Vict. Havn.

V. 721. Ald. rell. κτείνουσι. Cotton. Harl. Flor. Vict. Havn. κτενοῦσι. Tum τόν pro σόν Ald. rell. τῶν αὐτοῦ π. Havn.

V. 727. δεῖν malit Lenting. p. 83.

V. 728. γενέσθω Harl. Havn. Vid. ad Hec. 871. ubi falso dixi, hic omnes Codd. habere γενέσθω. Recte Elmslei. ad Eur. Med. 587. Arist. Ach. 1077. Lenting. p. 83. sic interpungunt: ἀλλ' ὥς γενέσθαι (καὶ σοφιστὰς φανεί) μήτ' etc. Cf. Med. 597.

V. 729. τοῦδ' Ald. et Codd. τοῦ γ' Brub. Herv. 1. 2. rell.

V. 730. ἰσχύουσιν Harl. ap. Burg. Havn. Burges. ad h. v. qui ipsi est 736. in Harl. scribi monet δ' pro ε', quod ad v. 732. spectare videtur.

V. 733. ἡμεῖς δέ Havn.

V. 734. Ald. Herv. 1. 2. Canter. Minsgr. et Codd. τούτων ἐνεκ'. οὐνεκ' iam Brub. et Barn. ut correctum in Havn.

V. 735. οὐδ' ἐπὶ φθορόν σε χορή Ald. rell. σε δεῦν duo MSS. Musgr. e quibus unus est Harl. teste Burgesio, Flor. Vict. Havn. Omnes hi infinitivi pendent ἐβούλομαι, non sunt pro imperativis, nec ab omisso δεῖ pendent, ut accepit Seidler.

V. 736. Ἀχαιῶν et ἔπειται Havn. ἔπειται Ald. rell. Vid. Add. ad Hipp. v. 213.

V. 737. ὦν χολ. Ald. rell. ὃ χολ. Harl. Havn. quod

nunc, dubito an recipiendum fuerit. Vid. Gramm. gr §. 345. ad Andr. 1014.

V. 738. *ταφείη* Ald. rell. *ταφείη* Barn. et sic Havn. *τραφείη* Harl. ὅδ' om. Harl. ap. Burg. Havn. hic habet etiam οὐδ' (sic) pro οὐτ', tum Vict. Harl. Burg. τύχη.

V. 744. Ald. rell. *εὐγένει* ἀποκτενεῖ. Cotton. Harl. ap. Burg. Flor. Vict. Havn. *εὐγ. ἀπώλεσεν*. X. II. 1512. ἡ δ' *εὐμένεια* τοῦ πατρὸς δ' ἀποκτείνει.

V. 745. τοῖς ἄλλοισιν Havn. Musgr. coniecturam ὅ τοῖσιν ἄ. ex fr. Alex. V, 2. recte refutavit Seidler. Vulgatam sequitur etiam X. II. 1513. ἡ τίσις ἄλλοις γίνε-ται σωτηρία.

V. 746. ἤλθε σοι. Imo ἤλθε σοί. nam opponitur τοῖσιν ἄλλοις.

V. 747. δυστυχῇ γε Seidler. cum Reiskio, quia λέκ-τρα et γάμοι idem significant. Idem videtur Hermannō. Sed vid. ad Hipp. 1068.

V. 749. Ald. rell. *σφάγιον* et *τέξουσ' ἑμὸν*. *σφαγεῖον* dedit Barnes. At *σφαγεῖον* pro *σφάγιον* vix alibi legi- tur: nam de Aesch. Ag. 1100. vid. Blomfield. gl. 1060. nec ex Eurip. El. 804. certi quidquam effici potest. Quod vero *τέξουσ' ἑμοί* coniecerunt Herm. in notis MSS. et Seidler. vereor ut conveniat. Neque enim *αἰδὶ* pa- rere commodè dici potest, quae hostibus victimam pa- rit. Idem Elmsleio visum ad Med. 764. not. k. Dissi- mile est, quod supra legitur 637. in quo ὥς σοι *τέρψιν* *ἐμβύλω φρενί*, idem est ac ὥς σου *φρενὶ* *τέρψιν* *ἐμβ.* Itaque satius erat, vulgatam relinquere. Fortasse tamen nomen proprium ad aliud vocabulum pro interpreta- mento adscriptum pro illo irrepsit. (de quo genere vid. Elmslei. ad Med. 56. 560. not.) Nam si scribas, οὐχ ὥς *σφάγιον* *ἐχθροῖσι* δὴ *τέξουσ' ἑμοῖς*, et metro et sen- sui satisfacias. Cf. El. 609. 676.

V. 750. *Ἀσιάτιδος* Flor. Vict. Havn.

V. 753. ὥς pro ὥςτέ Harl. ap. Burg. Havn.

V. 754. *κλεινός* Harl. ap. Burg. Havn.

V. 761. *σπαργάνοισι* pro *σπαργάνοις* σε Havn.

V. 762. e Medea 1019. huc illatum censebat Val- cken. ad Phoen. 1152. dissentiente Herm. Hoc certe

loco eum legit auctor X. II. 1341 sqq. ὃ χρωτὸς ἦδὺ πνεῦμα, μάτην ἄρα σε ἔθρεψε, τέκνον, μαζὸς οὐμός σπιργάνοις, Μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατέξ. π. Ἀρχῆς ἀπ' ἀκρῆς σῶν ξένων γενεθλίων. Contra Osann. Anal. crit. p. 86. eum hinc in Medeam translatum suspicatur.

V. 763. Ald. rell. τῶν εἰποῖ' αὐθις. οὐ pro εἰ est ex emendatione H. Steph. Cf. Hec. 408.

V. 764. πρόσπιπτε Harl. ap. Burg. quo alludit etiam lectio Flor. et Vict. πρόσπιπτε. Pro ὠλένας Havn. ὠλέναις.

V. 766. Harl. ap. Burg. ἐξευρώντες.

V. 770 sq. Similiter Soph. Oed. C. 1323 sq. ἐγὼ δ' ὁ σὸς, καὶ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ Πότιμου φυτεύθεις, σὸς γέ τοι καλούμενος.

V. 771. Ald. rell. θανάτου θ' ὅσα γῇ τρ. κ. E Cptton. et Flor. Musgr. edidit ὅσα τε γῇ τρ. κ. Sic etiam Havn. et X. II. ὅσα τε Vict. ὅσα sine τε Harl. ap. Burges. Blomfield. ad Aesch. 871. malit ἄσσυ γῇ τρ. κ.

V. 772. Ald. rell. ἐκφῶναι. Musgr. restituit ἐκφῶσαι ex Harl. cui consentit Havn. Cf. Elmslei. ad Heracl. 409.

V. 774. Cf. Hec. 439.

V. 776. Ald. ἄγετε, φέρετε, ῥίπτετ' εἰ ῥίπτειν δοκεῖ. In Brub. Herv. 1. 2. Cant. excidit etiam εἰ ante ῥίπτειν. Aem. Portus et Barn. ἄγ. φερ. ῥίπτετέ τιν, εἰ ρ. δ. Sed Harl. Havn. καὶ ῥίπτετ' εἰ ρ. δ. Herm. in notis MSS. „Numeri elegantiores forent, inquit sic: ἀλλ' ἄγετε, φέρετε, ῥίπτετ', εἰ ρ. δ.“ Adde quod καὶ in concitata oratione additum languet.

V. 777. ἔκ τε γὰρ θ. Ald. Harl. Havn. Vict. ἐκ δὲ γὰρ θ. Brub. rell. ἔκ του γὰρ θ. coni. Porson. Adv. p. 264. et edidit Burges. dissentiente V. D. in *Classica*. j. 16. p. 422.

V. 778. Ald. rell. οὐ δυνάμεθα. Correxerunt Heath. et Markl. ad Iph. A. 1215. ut scriptum est in Harl. ap. Burg. et Havn. οὐ δυνάμεθ' ἄν.

V. 780. Flor. εἰς ταῦς. ταῦς etiam Havn.

V. 784 sqq. vulgo Andromachae tribuebantur, quae acenam post v. 781. reliquerat. Talthybio eos assignavit Tyrwhitt.

V. 784. *πρόςφθεγμα* Ald. *rell.* *πρόστιγμα* Harl. ap. Burg. *πρόστιγμα*. Hoc recepit etiam Burges. probante V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 359. qui *πρόςφθεγμα* singulare non usurpari ab Euripide monet.

V. 785. deest in Harl. ap. Burg. et Havn.

V. 788. *τὰ δὲ τοιαῦτα χρη* Ald. *rell.* *τὰ δὲ τοιάδε χρη* Bentlei. de *epist. Phal.* p. 143. (231 Lips.) et sic Cott. Harl. Havn.

V. 790. *ἡμετέρας* e coniectura Tyrwhitt. pro *ὑμετέρας*. Pro *ἀναιδείας* Harl. ap. Burg. Havn. *ἀναιδεία*. (Havn. & subscr. om.) quod praestat. In vulgata lectione quisque iungat *ἀναιδείας τῆς ἡμετέρας*, in quem errorem se ab ipso poeta inductum esse aegre feret. Supplendum ἢ, *ὅστις μᾶλλον φίλος ἐστὶν ἀναιδείας*, ἢ τῆς ἡμ. γνώμης, cuius constructionis vix aliud exemplum suppetat. *ἀναιδεία μᾶλλον φίλος ἐστὶν τῆς ἡμ. γν.* pro ἢ τῇ ἡμετερά γν. dictum esset ut Soph. Oed. C. 567 sq. *τῆς ἐς αὐτοὺς οὐδὲν πλεον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας*. Cf. Gramm. gr. §. 454. Sed *μᾶλλον τῆς ἡμετ. γνώμης* esse videtur pro ἢ ἐγὼ γινώσκω δεῖν, ut Herod. II, 18. *τὸ ἐγὼ τῆς ἐμῆς γνώμης ὑστερον ἐπυθόμην*, pro ὑστερον ἢ ἔργων. Hermannii explicatio ad Viger. p. 717. not. 55. vix procedit.

V. 792. Flor. Vict. *μονογενοῦ* pro *μογεροῦ*, Harl. ap. Burg. Havn. *μονογενούς*.

V. 793. *ἀδόκως* Brub. *rell.* In meo Aldinae exemplo sitne *ἀδίκως*, quod Seidler. affirmat, an *ἀδόκως* definire non possum. *ἀδίκως* e coniectura Tyrwh. quam confirmant Harl. Vict. Havn.

V. 796. *κόπους* ex emendatione Hermannii et Seidleri. Vulgo *κύππους*, contra metrum.

V. 801 — 805. descripsi ad mentem Hermannii in notis MSS.

V. 802. *περὶ κύμονος* Brub. Herv. 1. 2. Tum Harl. ap. Burg. et Havn. *ἔδρας*.

V. 803. Ald. Brub. Herv. 1. *τῷς ἐπικεκλημέναις* | *ὄχθους ἱεροῖσιν ἑλαίας*. Herv. 2. Canter. Barn. his prae-

figunt ἦ, quod eodd. non agnoscunt. ἐπικεκλημένους coni. H. Steph. et habent Harl. Havn. Vict. συγκεκλημένους Flor. ἱεροῖς ἔν' Flor. Vict. Havn. et, ut videtur, Harl. ap. Burges.

V. 804. Ἀθήνα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Ἀθήνα Commel. Ἀθήνας Barnes. e Scaligeri conjectura, et sic Harl. ap. Burg. Havn. Non mirum autem librariorum scripsisse Ἀθήνας, quum γλαυκῶπις Ἀθ. iis nota esset. Cum γλαυκῶς ἑλίας Herm. comparat Pind. Ol. 3, 23. γλαυκοχροα κόσμον ἑλίας.

V. 805. Harl. ap. Burg. Havn. λιπαραῖς. λιπαραῖσιν pro λιπαραῖσι est a Seidlerō, qui tamen melius fortasse scribi dicit λιπαραῖσί τε. Sic etiam Herm.

V. 806. τῷ τοῖσφ. Harl. Havn. Hoc recepit Seidler. omisso altero ἔβας. Tum Harl. ap. Burg. Havn. συναριστεύων. Herm. hunc versum tertia huius verbi syllaba finit.

V. 807. ἄμ' om. Flor. Harl. ap. Burg. Havn. Ἀλκμήνας Havn. ut iam edidit Seidl. pro Ἀλκμήνης.

V. 808 sq. Hermann. sic vss. dispescit:

Ἴλιον, Ἴλιον ἐκπέ-
σαν, πύλιν ἄμ. etc.

V. 809. τοπαῖροιθεν Havn. ἔβα sc. Hercules, coniicit Herm. ἀφ' Ἑλλάδος ab inepto interpolatore assuta esse metrum docet. Elmslei. ad Herm. Suppl. 277. coni. ἀπ' οἴκων. et ἀπ' ex Harl. commemorat Burges. Quum ad sensus integritatem nihil desit, vix expleri poterit lacuna.

V. 811. εὐρεῖται primus dedit Barnes. In Ald. rell. erat εὐρεῖται. Harl. ap. Burg. Havn. εὐρεῖται.

V. 811. Havn. πρῶμναν.

V. 812. Havn. νεῶν.

V. 814. Ald. rell. κανόνων τυκίσματα Φοίβου. | πυρός δὲ ποίν. Flor. Vict. κανόνων δὲ κτίσματα Φ. Utramque lectionem coniungunt Harl. ap. Burg. et Havn. καν. δὲ τυκίσματα Φ. MSS. Steph. καν. δὲ τυκίσματα Φ. Tum δὲ post πυρός om. MSS. Steph. Harl. ap. Burg. et Havn. Pro eo Heath. γε, quod recepi, probatum ab

Herm. in notis MSS. Seidler. omisit, in stropha legens
ἔβας τῷ τοξοφόρῳ.

V. 815. Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. βοῦ pro προῦ.

V. 818. Ald. rell. δαρδάνας. Δαρδανίας Flor. Vict.
 Havn. ut coniecerat Scaliger. περὶ circa cum genit. il-
 lustravit Schaefer. ad Dion. Hal. p. 351. Sic iam Od.
 4, 68. ἦδ' αὐτοῦ τετάνυσσέ περὶ σπείους γλαφυροῖο Ἡμε-
 ρός. Tum φοινία Havn.

V. 819. Havn. μάτην.

V. 820. εἰν οἶνοχ. Ald. rell. ἐν Havn. ut edidit
 Seidler. De his versibus disputat Herrmann. elem. d.
 metr. p. 319 sq.

V. 821. Λιομεδόντιε Havn. pro Λιομεδόντειε.

V. 824. Τροία delendum esse monuerunt Musgrav.
 Seidler., Elmslei. Mus. cr. VI. p. 296. et ad Bacch. 1153.
 et Burges.

V. 825. ἡῖόνες δ' ἄλ. ex Harl. et Havn. In Ald.
 rell. deest δ'.

V. 826. ἴαχον Ald. ἰαχον MS. Steph. Harl. Havn.
 ἰαχον media longa pronuntiandum, quod scribi solet
 ἰαχον, et nomen esse, ἰαχον βοῶσιν, non verbum, mo-
 net Elmslei. Mus. cr. V. p. 11. Hermann. in notis MSS.
 scribit:

ἡῖόνες δ' ἄλλαι,
 ἰαχός· οἰωνός οἰ-
 ον δ' ὑπὲρ τεκέων βοῦ.

Littora eiulatus sunt i. e. clamore ubique resonant.
 Seidler. edidit ἰαχοῦς· οἶον δ' ὑπὲρ οἰωνός τεκέων βοῦ.
 Ego post οἶον addidi τ'. quod ex Homericis consuetu-
 dine in melicis nonnunquam additur relativis. Cf. ad
 Phoen. 645. Ita molossus respondet cretico, quod in
 dochmiacis et glyconiis saepe fit: — et —
 Ceterum pro οἰωνός Herv. 2. νῑωνός, fortasse e Bro-
 daei coniectura in quo nihil vitii subodoratus Stüblin.
 vertit: *quomodo inclamet voce avium peros.*

V. 827. Ald. rell. ὑπὲρ τοκέων. (Herv. 2. τωκέων.)
 Hinc νῑωνός pro οἰωνός. H. Steph. e coni. τεκέων. Flor.
 Vict. Harl. Havn. τέκων.

V. 829. αἱ μὲν εὐνάτορας Ald. rell. αἱ μὲν εὐνέτας
 Burges. αἱ μὲν εὐνός Seidler. Herm. in notis MSS.

αἱ μὲν εὐνάτορ', αἱ δὲ παῖδας, αἱ δὲ
ματίρας γεραιάς.

Tum α δὲ παῖδας Ald. Brub. Herv. 1. 2. αἱ δὲ παῖδας
Canter. rell. et sic Flor. Vict. Havn.

V. 829. γεραιᾶς Ald. rell. γεραιάς H. Steph. ut scrip-
tum habent Flor. Vict. Havn.

V. 832. βεβῆσαι Havn. ut dedit Seidler. pro βεβῆσιν.

V. 836. παρὰ om. Flor. ὡς τὰ pro ὅς παρὰ Harl.
ap. Burg. ὅς τὰ Havn. ὅς πάρος coni. Herm. et Seidler.

V. 841. τὸν μὲν οὖν A. Havn.

V. 842. Ald. rell. ὄνειδος, οὐκέτ' ἐρῶ. unde Canter.
Barn. ὄνειδος, οὐκέτ' ἐρῶς, Burges. τὸ σὸν οὖνομα νείκος,
οὐδ' ἐτ' ἐρῶς. Flor. οὐκ ἐς ὄνειδος ἐρῶ, quod, probatum
Valcken. ad Phoen. 1549. recepit Seidler. Harl. Havn.
οὐκέτ' ὄνειδος ἐρῶ, quod recepit Masgrav.

V. 843. τὸ δὲ τᾶς Seidler. Lenting. p. 84. τὸ τῶσδε
Ald. rell. τὸ τᾶς δέ Vict. quod probat Herm. in notis
MSS. — ἀμείρας φίλας Ald. rell. ἄμ. φίλιον. MSS.
Steph. Flor. Vict. Harl. Havn.

V. 845. Herm. in notis MSS. coni. γέγγος ὡς ὀλοόν,
ut ὡς a verbo ἐρῶ pendeat. Pro εἶδε γαίαν Harl. ap.
Burg. εἶ δὲ γαίαν γαίαν εἶδε, Havn. εἶ δὲ γαίαν, non re-
petito γαίαν. Lenting. p. 84. εἶδε, γαίας εἶδε etc.

V. 847. ἔχουσα, quasi praecessisset ἀμέρα pro τὸ τᾶς
ἀμέρας φέγγος. Ἡμέρα autem intelligitur Ἥως, cuius
maritus Tithonus vocatur τεκνοποιός ἐκ τᾶσδε γὰς πόσις.
Pro τᾶσδε Havn. τάδε.

V. 848. Ald. rell. ἐν θαλάμοισιν. Havn. ἐν θαλάμοις,
quod Hermann. et Seidler. metri indicio restituerunt.

V. 850. χούσεος metri causa in κρούσεος mutavit Bar-
nes. Primam huius vocis syllabam a Tragicis saepe cor-
ripi post Hermann. elem. d. metr. v. 44. monuit Elms-
lei. ad Eur. Med. 618.

V. 851. Flor. Vict. Havn. γᾶ παρῶδι. quod praestare
videtur Lentingio p. 84. metra parum curanti.

V. 856. καὶ στράτεμ' Ἀχαιῶν quo consilio adie-
ctum sit, vix dicas, sive cum Heathio suppleas ἐστὶ το
πολλά μοχθῆσαν, sive cum Seidlerō militum comita-
tum, quocum prodierit Menelaus, ab eo non sine ineptae

iactantiae crimine *στράτευμα* vocari dicas. Canter. et Musgr. *κατὰ στρ. Ἀχ.* quod non minus languet; Burges. *Μενελάος εἰμ', ἔχων στράτευμ' Ἀχ.* quod improbat Elmslci. *Class. Journ.* p. 431. quod, quum hic versus in duo hemistichia dividi possit, prius non habeat elisionem. Hermann. legit *εἰμι*, et post hunc versum aliquid excidisse suspicatur, hoc sensu: *ibo et exercitum reducam.* Excidisse nonnulla suspicatur etiam Porson. ad Arist. Plut. 886. ed. Dobraei (p. 161. Lips.) qui addit: *καὶ στράτευμ' Ἀχαιῶν* [εἰς *Τροίαν ἀγαγών*] Versum edolare licebit, inquit, ex Helen. 401. (594. m. ed.) qui locus omnino conferendus. Illic certe sensus optime quadrat. *Ἀχαιῶν* hic etiam Havn.

V. 857. *οὐχ ὅσον δοκ. με* i. e. *οὐ τοσοῦτον, ὥς δοκοῦσιν με.*

V. 859. Harl. ap. Burg. *ξυναπατήσας.* Havn. *ξυναπατήσας ἐληύσατο.*

V. 860. Harl. ap. Burges. *κεῖρος μὲν ἔδωκε,* omisso *οὐν.*

V. 862. *τὴν ἰάλαιναν* pro *τὴν Λάκ.* Harl. ap. Burg. Flor. Vict. Havn.

V. 864. Havn. *ἄξω*, ut, fortasse ex Harl. edidit Burges. pro *ἤκω* v. 862. legens *ἔγω.*

V. 864. Harl. ap. Burges. Havn. *ἔξεμύχθευσαν.*

V. 868. Harl. ap. Burg. et Havn. *Ἀργείων.*

V. 871. *ἐς* Havn.

V. 872. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ὅσοι τεθνήσκουσιν.* Canter. Barn. Musgr. *ὅσοις τεθνήσκουσιν.* quam tanquam var. l. memorat Stiblin. Harl. Cotton. Flor. Vict. *ὅσων τεθνήσκουσιν.* Havn. *ποὸς ὅσον τεθνήσκουσιν.* ὅσων recepit Scidler. qui etiam *τεθνήσκει* ex Heathii coniectura.

V. 875. Harl. ap. Burg. et Havn. *οὐρεῖοι.*

V. 876. Havn. *πνοαί*, ut melius scribi monent Herm. et Scidler. Tum Havn. *πέμνησιν.*

V. 879. *φύσεος* Ald. Brub. Herv. 1. *φύσεως* Herv. 2. Canter. Barn. contra metrum. — *εἴτε τοῦ βροτοῦ* Ald. Brub. Herv. 1. 2. propter praecedentem genitivum. *τοῦς* Canter. Flor. Vict. Havn. Iluc fortasse respexit Cic. Tusc. 1, 26. *Ergo animus, ut ego dico, divinus est,*

ut Euripides audet dicere, deus. (Cf. de N. D. 1, 11.) et alii, quos commemorat Valcken. diatrib. p. 238. e quorum locis versum, si diis placet, Euripideum proculderunt, ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἐν ἑκάστῳ θεός. Cf. Wyttenb. Bibl. cr. III, 1. p. 18. III, 4. p. 68.

V. 880. προσευξάμεν Havn. pro προσηυξάμεν. Harl. ap. Burg. ἀπόρου. Themistii p. 196. ed. Hard. locum βαίνοντι διαφόρους κελύθους ex hoc loco correxit Toup. Em. in Suid. l. p. 137. Hunc locum citat Plut. T. II. p. 173. et 1007. C. ut notavit Valck. ad Phoen. p. 9. eodem respexit Plotinus p. 440. B. γινομένων ἀπάντων ἀπόφω κελεύθω κατὰ δίκην, ἣν οὐκ ἐστὶ φυγεῖν οὐδενί, citante Wyttenbach. ad Plut. de s. num. vind. p. 17. τὰ ante θνήτ' omittit Havn.

V. 881. κατὰ δίκην iam Ald. quod e coniectura restituit Canter. quum in Brub. Herv. 2. esset καὶ δίκην.

V. 882. ὥς ἐκαίνισας i. e. ὅτε οὕτως ἐκαίν. ut Iph. T. 1147.

V. 883. κτανεῖς Ald. rell. κτενεῖς Harl. ap. Burg. Havn. ut correxit Scaliger.

V. 885. Ald. rell. ὄμματ' ἀνδρῶν. Nostrum est a Miltoño et Barnesio, et sic Havn.

V. 886. πίμπρησαι δόμους Harl. ap. Burg. Havn. Hinc V. D. in *Classic. j.* 1. p. 32. ductum esse putat et emendat illud Polybii III, 81. ἔτιοι δὲ διὰ τὴν πρὸς τὰ τῶν ἀφροδισίων ὁρμὴν καὶ τὴν ἐν τούτοις ἐκπληξιν οὐ μόνον πόλεις καὶ βίους (l. καὶ οἴκους vel καὶ δόμους) ἀναστάτους πεποιήκασιν. Ego vix crediderim.

V. 889. ἐν γὰρ χ. Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. pro πρὸς γάρ.

V. 891. μισουμένη Ald. rell. στυγουμένη Harl. Flor. Vict. Havn.

V. 894. Havn. ἀλλὰ πᾶς στρατός.

V. 898. κτανῶν Ald. rell. κτενῶ Harl. Havn. κτενῶν (sic) Flor. Vict. κτενῶν coni. H. Steph.

V. 903. μηδαμοῦ Harl. ap. Burg. Havn.

V. 905. ὥς μάθης Havn.

V. 907. Harl. ap. Burg. ἴσως μὲν οὖν εὔ. Sic etiam Havn. qui μὲν bis habet.

V. 909. Ald. rell. ἂ σ' οἶδα. Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. ἂ σ' οἶμαι. quod praefendum esse iam Musgrav. monuit.

V. 914. Edd. et Codd. καὶ πρέσβυς. Articulum addiderunt et Hermann. et Barges.

V. 916. Ald. rell. ἐνθεν δέ. Ex Havn. recepi ἐνθένδε.

V. 920. Ald. rell. et Codd. Ἥρα δ' ἐπέσχετ'. Seidler. et Burg. dederunt Ἥρα δ' ὑπ. recte quum praecesserit μέν v. 918. Pro Ἀσιὰδ' Harl. ap. Burg. Havn. et Tzet. in Exegesi II. p. 40. Ἀσίας, ut coniecit Brodaeus, contra metrum. Idem hemistichium legitur Ion. 1355. ubi item Ald. Ἀσίαν pro Ἀσιὰδ'.

V. 923. Libri ἐπεκδράμοι ἐπεδράμοι corr. Canter. ad quam correctionem firmandam Aem. Portus affert Ion. 975. (973.) Hel. 1540. (1524.) addit Reisig. Coniect. p. 61.

V. 925. θεά pro θεάς Harl. ap. Burg. Havn. Tum οὐμός γάμος ὤνησεν Ald. rell. οἱ μοι γάμοι ὤνησαν Flor. Vict. Havn. Scribe οὐμοὶ γάμοι.

V. 926. κρατεῖσθ' pro κρατεῖσθε recte accepit Erfurdt ad Soph. Ai. 190. Eadem est constructio, quam illustravi ad Hec. 777. p. 88.

V. 928. Harl. ap. Burg. Havn. ἄρ' ἐντέχ. — ὀλώμην Harl. οἰλώμην δ' i. Havn. Verte: quibus vero rebus Graecia secundam fortunam adeptæ est, iidem ego pessumdata sunt.

V. 929. Harl. ap. Burg. προσθεῖσα pro παθεῖσα.

V. 930. Barnes. κάρα, quod probatum Herm. recepit Seidler.

V. 933. αὐτοῦ Schaefer. Seidler. Sed vide Add. ad Iphig. A. p. 368. v. 10. a fin. Tum Havn. θεῶν pro θεῶν.

V. 935. νιν deest in Havn.

V. 939. Harl. ap. Burg. Havn. φρονοῦσ' ἐκ δόμων.

V. 946. χοῆν Havn. V. 943. Havn. rursus ἐνθέν δ'.

V. 947. Havn. γαῖα ἐπ'.

V. 953. Lenting. p. 84. μή ἀκούων γρ. i. e. ἐκόντων. Hoc esset οὐκ ἀκούων γρ.

V. 955. δίκαιος Seidl. i. e. δίκαιος γενομένη, *quum iusta fuerim*; quod mihi durum videtur; nec si δίκαιος scripsisset poeta, hoc vocabulum, in quo pondus inest et vis sententiae, ita delitescere debebat, nec si quis se non iniuste egisse ostendit, statim sequitur, *iustum* eum fuisse. Quod vero πρὸς σοῦ δίκαιος vertit, *quum, quod te attinet iusta fui* (*fuerim*), nunquam πρὸς cum genit. significat *quod attinet ad*, nisi ubi significatur id, quod ab aliquo profectum est, vel ubi νομισθεὶς vel sim. cogitari potest, ut apud Thuc. 1, 71. Xen. Anab. II, 5, 20. δρῶν οὐδὲν ἄδικον οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων νομισθεὶς ἐν, πρὸς θεῶν ἀσεβής νομισθεὶς. Hermann: apud Seidler. ita accipi iubet: πῶς ἂν ἐνδίκως δίκαιος θνήσκωμεν πρὸς σοῦ, *quomodo ego prorsus iura a te occidar*.? (in quo si ἐνδίκως δίκαιος est *prorsus iure*, quidni ἐνδίκως δικάως idem significare possit?) sed in notis MSSis mecum communicatis corrigit ἐνδίκως — δικάως, *iusto supplicio, vindicta*. Insolens quidem est illud ἐνδίκως δικάως, sed fortasse ita defendi possit, ut ἐνδίκως θνήσκειν ad mortem in universum spectare, δικάως θνήσκειν ob mortem a Menelao infligendam dicas, *quomodo iuste occidar, et quidem a te?*

V. 956. τὰ δ' αἰκοθεν κείνα est εὐμορφία, quam commemoravit v. 922. 929. Haec ἐδοῦλευσεν ἀντὶ τοῦ κλητήρι λαβεῖν.

V. 958. Ald. rell. ἐστὶ γὰρ τόδε. Barnes. ἐστὶ καὶ τῷδε. Quod coniecerat Reisk. ἐστὶ σοι, est in Harl. Cotton. Flor. Vict. Havn.

V. 959. πάτραν Harl. ap. Burges. Havn.

V. 962. ταῖς om. Harl. ap. Burg. Havn. Vid. ad Alc. 153.

V. 963. Flor. Vict. Havn. ἐνδίκως.

V. 967. Ald. rell. εὐθύνας γρ. MS. H. Steph. Vict. Harl. Havn. Ἀθήνας γρ. Flor. Ἀθήνας γρ. Tum δουλεύσειν Havn.

V. 968. Havn. παιδιαῖς.

V. 969. ἐπ' Ἰδην Flor. Vict. Havn.

V. 970. εἶχ' ἔρωτα Harl. Havn. pro εἶχεν ἔρ.

V. 971. λάβοι e coniectura Herm. cum Seidlerō recepi pro λάβη. Si pro λαμβάναν esset εἶχεν, recte dici posset εἶχ', quia haec esset actio continua.

V. 972. πειρωμένη Ald. rell. Musgravii emendationem θηρωμένη confirmant Harl. ap. Burg. et Havn. Mirum tamen faciliorem locutionem θηρωμένη exptisam esse a difficiliore. Videtur potius poeta γάμον adhuc ad λάβοι retulisse, sed pro eo animo substituisse λαβεῖν πειρωμένη, ita ut locutio e duabus mixta sit, ἥ ὥς λάβοι γάμον et ἥ γάμον λαβεῖν πειρωμένη. Adάνα e Porsoni observatione scripsi pro Ἀθηνᾶ cum Seidlerō.

V. 975. Recte Seidler. et Herm. μὴ οὐ πείσης σοφίᾳ pro μὴ πείσης σοφούς. quod esset ne sapientibus hoc persuadere coneris.

V. 979. σ' post Ἀμύκλαις inseruerunt Reisk. Tyrwh. (vid. *Class. Journ.* 2. p. 336.) Musgrav. Herm. praefert ἡσυχός σ' ἐν οὐρ. Aliam viam ingressus Elmslei. ad Heracl. 7. v. 978. pro οὐκ ἂν μένουσ' ἂν legit οὐς ἂν μένουσ' ἂν. At quid opus erat δόμους πρὸς Ἴλιον ἀγαγεῖν? Nōne satis erat unam Helenam Troiam abducere? Nec δόμους ἄγειν dici quis potest.

V. 980. Harl. ap. Burg. εὐπρεπέστατος. Vid. ad Hec. 266.

V. 981. Tuus ipsius animus, viso eo; te ad amorem pellexit, itaque fecit id, quod tu Veneri tribuisti, locum Veneris apud te tenuit.

V. 983. in Havn. praeponitur ὄρατον. In Arist. Rhet. II, 23. ubi hic versus citatur, aliae edd. ἄρχης θεά, aliae ἀρχή θεᾶς, aliae ἀρχεῖ θεᾶ. Vid. Bulhkus ad l. p. 499.

V. 984. Ald. rell. ὃν εἰδοῦσα. Harl. Havn. ὃν σὺ γ' ἰδοῦσα. Itaque utrumque coniunxi. σὺ cum vi additum, quia in eo pergit Hecuba, ut crimen ab Helena in Venerem coniectum in ipsam retorqueat. At Elmslei, ad Bacch. 804. male me rem gessisse h. l. criminatur, quod εἰς apud tragicos nunquam in iambico metro media pedis trisyllabi syllaba sit; ego tertium esse putabam.

V. 986. Harl. ap. Burg. ἀναστρέφου.

V. 988. τήν φρ. πόλιν ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναισιν videtur esse *sperabas te Troiam sumtibus tuis obrutam*, ita ut sumtibus tuis non amplius sufficeret. Aliud est κατακλύζειν δαπάνην, ap. Xenoph. et Aesch. quocum hoc comparat Schneider. in Lex. gr. *facere, ut sumtus non amplius appareat.*

V. 990. Melius fortasse comma deletur post μέλαθρα, ut σοι et ταῖς σαῖς τροφαῖς posita sint ἐκ παραλήλου. Vid. ad Hec. 772. ad Med. 585.

V. 991. Ald. rell. παῖδα φῆς ἄγειν. σ' post φῆς inseruit Schaefer. melet. p. 132. not. 89. quod confirmatur cod. Havn. qui φῆς παῖδα σ' Hinc fluxit etiam lectio Harlei. ap. Burg. παῖδα φῆς γ' ἄγειν, ubi Burg. γ' in σ' mutavit.

V. 994. Herm. in notis MSS. tolli iubet comma post ὄντος, ut dictum sit pro τοῦ συζύγου τ' οὐκέτι κατ' ἄστρον πω ὄντος. Mihi vulgata satisfacit: *quum frater tuus adhuc viveret, nee dum inter astra versaretur.*

V. 995. Harl. ap. Burg. ἐπεὶ δ' ἀρ Τροίαν ἦ.

V. 997. Ald. rell. ἀγγέλοιτο, quod vitium a Barnesio iam sublatum tamen in Musgraviana remansit.

V. 998. Havn. Μενέλεων.

V. 1001. 2. Harl. ap. Burg. ὅπτε Ἐποῖδ' (sic).

V. 1004. Post ἀκουσίως punctum erat.

V. 1005. πῇ pro ποῦ Havn. et Herv. 3.

V. 1009. Burges. καὶ τοι σ' ἐνουθέτουν γε, ut legi etiam voluit Erfurdt. apud Seidlerum ob Porsoni notationem ad Hec. 1214. ad Med. 675. Cf. ad Iphig. T. 703. Reisig. conis in Arist. p. 295 sq.

V. 1009. οἱ δ' Havn. pro οἷδ' et sq. v. Ἀχαιεύς, ut Harl. ap. Burg.

V. 1022. ἦ τέλ. Havn.

V. 1026. Ald. rell. προγόνων ἀξίως τε, δόμων τε σῶν. Herm. et Seidler. προγόνων τ' ἀξίως δ. τε σῶν. Mihi minus verisimile videbatur τε a librariis in locum tam alienum translatum, quam ob sequens τε additum esse, ubi deesse videretur. τε deleri volebat etiam Mil-tonus.

V. 1027. *Ἦavn. x' ἀφελῶν.*

V. 1028. *ψόγον* deest in Ald. rell. E Flor. et Harl. supplevit Musgr. Confirmant Vict. Havn. *ψόγον* τὸ θῆλόν τε accipio per ἔν δια δυοῖν dictum pro *ψόγον* τῆς θηλυότητος. Nam etiam τὸ θῆλον per se est *crimen mollicitiei*. Vid. ad Or. 491. Locutionem ἀφαιρεῖσθαι πρὸς τινος alibi non observavi, et dubito an haec sic accipi possint, *aufer a Graecia. Averte a te reprehensionem Graeciae*, ut Herm. apud Seidl. vertit esset ἀφελού τὸν Ἑλλάδος ψόγον. Imo *remove a te mollicitiei crimen, id quod Graeciae utilitati erit*; ut πρὸς usurpatum est Alc. 58. πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης, ubi vid. Monck. vel πρὸς δ' Ἑλλάδος, per te *Graeciam oro*.

V. 1032. Ald. Brnb. Herv. 1. 2. λ. αἰρεῖται. Canter. Aem. Portus, Barnes. ἀρεῖται. Sed Harl. Vict. Havn. ἐρεῖται, quo alludit etiam Flor. λόγος ἐρεῖται. (sic apogr. Hamb.)

V. 1033. πόνους τ' Ἀχ. Havn. pro πόνους δ' Ἀχ.

V. 1035. πρὸς σέ γον. Imo πρὸς σε γον. Vid. Elmslei. ad Med. 318.

V. 1043. Flor. Harl. ap. Burg. Vict. Havn. ἡ παροῖθ' (sic Fl. V.) ἔχει, quod probat Elmslei. ad Med. 1334. not. γε in interrogatione non poni contendens. At hic γε non ad interrogationem spectat, sed ad unum πάρος.

V. 1044. Aristot. Rhet. II, 21. et Endem. VII, 2. οὐδείς ἐραστής, quod vulgatae non praefendum.

V. 1045. in Harl. et Havn. Hecubae continuatur. Male: vid. Seidler. Sensus optime expressit H. Grotius. Cf. Elmslei. ad Med. 325. Apte Lenting. p. 86. comparat Andromed. fr. XII. Ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν, Ἑσθλῶν ὅταν τύχῃσι τῷ ἐρωμένῳ, οὐκ ἔστι ποίας λείπεται τόθ' ἡδονῆς.

V. 1046. Sic Ald. rell. ἔσται γ' ἡ β. Harl. Havn. ἔσται τὰδ' ἡ β. Flor. Vict.

σωτηρονεῖν.

V. 1049. Havn. κατανεῖν.

V. 1051. ὁ τῆς ὄλ. Havn.

V. 1053. σὸν ἐν Ἰ. ναόν Lenting. p. 87.

Tom. VIII.

G

V. 1058. *ἱράν* Seidler. ex Heathii coniectura. Videtur esse — | — ω, ω — pro * * | — ω —. Vid. Seidler. Pro *Πέργαμον* Havn. *Περγάμων*.

V. 1060. Ald. rell. *κατάρύντα ποταμεία*. *Ποταμεία* habent Harl. apud Burg. et Havn. *κατάρντα* scripsit Seidler. et sic Herm. in notis MSS.

V. 1062. *Θεράπαιναν* Ald. rell. *Θεράπναν* MS. Steph. Vict. Havn.

V. 1065. Verba *καὶ παννυγίδες θεῶν* desunt in Ald. rell. Ea in margine exempli sui, quod nunc in Bodleiana asservatur, adscripserat Barnes. et habet Harl. sed *τε* pro *καὶ* scripto (*ὄρφναν τε πανν. θ.* ut est in Havn.) unde ea primus recepit Musgrav. Flor. *ὄρφναν τε ὁ παννυγίδες θεῶν*. Vict. *χορῶν τε παννυγίδες θεῶν*, ut in illo verba *εὐφημοὶ κηλαδοὶ καὶ ὄρφναν καὶ* deesse videantur. Ita *καὶ* nusquam legitur. Helen. 1365. *καὶ παννυγίδες θεῶς*.

V. 1068. *συνδώδεκα* est a Barnesio pro *σὺν δώδεκα*.

V. 1070. Ald. rell. *οὐράνιον ἔδραν ἐπιβεβηκώς*. Flor. Vict. Havn. *ἔδρανον*. *ἐπιβεβώς* est a Seidlero et Hermann.

V. 1071. Ald. rell. *αἰθέρα τε, πόλεως ὀλουμένας*. Recepi Hermannii emendationem; et *ὀλομένας* Havn.

V. 1072. Ald. rell. *ἂν πρὸς αἰθομένην κατέλυσέ τις ὄρμα*. *αἰθομένα* Harl. et Havn. Sed recte *αἰθομένην* defendit Seidler. loco Hipp. 1269. (1279. Barn.) Tum *κατέλυσεν ὄρμα* ex Harl. scripsit Musgrav. Sic etiam Flor. Havn.

V. 1073 et sqq. vs. Ald. Brub. Herv. 1. 2. cum Codd. Hecubae tribuunt. Choro tribuendos esse monuit H. Steph. unde Hecubae nomen deleverunt Canter. Barnes. „Totum carmen Harl. *ni fallor*, Choro dat.“ Burg. Crederem, si Havn. quoque choro tribueret.

V. 1074. Harl. ap. Burg. et Havn. *φθιμένοις*, Harl. etiam *ἀλκαίρεις*.

V. 1075. *ἄνδρος* neque de lacrimis cum Brodaeo, neque cum Seidlero de libationibus accipi posse puto. Hermann. coni. *ἄνδρος*; certa sede apud inferos ca-

rens. Recte huc referre videtur Burges. glossam Hesychii: Ἀνδροτος (ipse legit ἄνδρος ον) ἄταφος, οὐ λελουμένος, οὐδὲ τῶν νομιζομένων τυχών. Neque tamen ad morem respici puto, quem commemorat idem v. Λουτροφόρα ἀγγη. τὰς ὑδρείας ἀποθανούσιν ἀγάμοις ἐπεμπον. (Cf. λουτροφόρος. Harpocr. s. v. et ibi Vales. Bekkeri anecd. gr. p. 276, 27. Photii lex. p. 169.) sed ad solennem cadaverum lavandorum morem. Vid. Reising. comm. in Oed. Col. 1590.

V. 1076. Flor. αἶστον (sic Hamb.) Vict. αἶσσο^{ον}σιν. Tum Havn. πτερύσι.

V. 1077. τείχεα edd. et Codd. Herm. in notis MSS. ἴνα τε τείχη.

V. 1078. Κυκλώπει Ald. rell. οὐράνι ἀνέχοντα coni. Musgrav. quam conjecturam probat Porson. Adv. p. 264.

V. 1080. Ald. rell. κατάωρα. Harl. et Havn. κατάορα. Sed quid significet haec vox, difficile dictu est. Illud quidem apertum, esse pro κατήορα, quae vox legitur ap. Apollon. Rh. II, 1043. τελαμώνια κατήορον, *de humero pendentem*, et in epigr. Pauli Silentiarrii in Brunck. Anal. T. III. p. 81. XXXIV. Anthol. Palat. T. I. p. 163. n. 260. κατήορα βόστρυχα. κατήορος cum ἀπήορος, ἐπήορος, παρήορος, συτήορος recte comparat Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. Musgravii explicatio *lacrymis consentanea* quomodo huic voci conveniat, non intelligo. Herm. in notis MSS. καιάορα dici videntur *suspensae*, quae portantur. apud Seidler. quae lacrymantes matrum ulnis implicantur. Ita parum commode, quae coniuncta sunt, δάκρυσι καιάορα, separanda essent, ut δάκρυσι non nisi ad στένει referretur. An καιάορος usurpatum, ut κατήρης, χλανιδίους κατήρης Suppl. 110. Ita τέκνα δάκρυσι καιάορα essent *parvi lacrymis quasi oppleti*. Haec et sequentia Herm. in notis MSS. sic descripsit:

δάκρυσι καιάορα στένει, βοῶ, βοῶ.
μαίεθ, ὦμοι, μόναν δὴ μ' Ἀχαιοὶ κομί-
ζουσι σίθεν ἀπ' ὀμμάτων.

et sic in antistrophe.

V. 1082. μόνα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. μόνας

Commel. haud dubie operarum errore, et Barnes. qui h. l. Aldinam consulere neglexit.

V. 1085. Havn. ἐναλίαισι.

V. 1088. Ald. rell. πύλαις. Harl. Vict. Havn. πύλας.

V. 1090. Ald. rell. ἐνθ' ἀκάτου μελίας. MS. H. Steph. εἶθ' sec. Musgr. εἶθ' iam Canter. Barn. In Flor. esse videtur εὐθ'. Pro μελίας Harl. Cott. Flor. Havn. Με-
νέλα.

V. 1092. πλαῖταν Ald. rell. πλατῶν Herm. et Seidler. Sed μέσον πέλαιος -- ἀνὰ μέσον πλ. suspiciosa.

V. 1093. Αἰγαίου Seidler. iungit cum μέσον πέλαιος, rectius Schaefer. cum κεραυνοφαῖς πῦρ, ut sit *fulmen, quale est in Aegaeo mari*, (malim *fulmen in Aegaeo mari missum*, quasi *in Aegaeo mari ortum*) Musgr. corrigit Ἰδαίου, Iovis Idaei, Herm. Ἰδαῖον.

V. 1094. ὅτε Havn. et fortasse Harl. nam Burges. edidit ὅτε. Pro πολύδακρον Herm. e Seidleri coniectura πολυδάκρυτον.

V. 1098. κόρα Ald. rell. et MSS. κόρα coniecit Musgr. probarunt Herm. et Seidler. Sed fortasse iungenda: εἶθε πῦρ πέσοι, μηδὲ Μενέλαος ἔλθοι ποτὲ γαῖαν Λάκαιναν, et verba χούσσει δ' ἔνοπτρα -- ἔχ. τυγχάνει Λιὸς κόρα in parenthesi posita sunt, opposita verbis ὅτε με λάτρευμα Ἑλλ. γῆς ἐξορίζει, *me servam abducit navis, quum tamen Helena deliciis puellaribus se oblectet.*

V. 1102. Ald. rell. χαλκόπ. τε θεῶς, cui Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. addunt Θύλαμον. Θεάν est e coniectura Musgr. qui citat Helen. 231. (228.)

V. 1103. ἐλὼν de Menelao accipit Seidler. probante Elmsleio ad Med. p. 211. not. ὄνυχον αἶσχος accipio dictum pro αἶσχος δυστυχῶς γάμου. vid. ad Ilipp. 67. quod melius convenit cum dativo Ἑλλάδι τῇ μεγ. et aptius opponitur verbis μέλαια πάθει Σμ. φοῖσιν, quam si δυσγ. αἶ. cum Seidlero Helenam interpreteris. Herm. annotavit, pessime locum explicasse Vanvilliersium ad Soph. Antig. 997.

V. 1105. Flor. om. ταῖς et post Σμοεντίσι habet καὶ

pro τ' αὐ. puto. Victor. καὶ ταῖς Σιμ. τ' αὐ Havn. καὶ Σιμοεντίαις omissis τ' αὐ.

V. 1106. ῥοῆσιν egregia est Musgraviū emendatio pro Τρωῆσιν.

V. 1108. καινὰ καινῶν Havn.

V. 1109. Havn. λείσσεται.

V. 1112. κτείναντες e Seidleri coniectura pro κτείνοντες. Sio etiam Lenting. p. 87. Et κτείναντες perspicue Harl. teste Burgesio.

V. 1113. Elmslei. in *Classic. journ.* n. 9. p. 202. hanc orationem non Talthybio, sed uni e Neoptolemi comitibus tribuendam esse censet; itaque scribendum ἄγγελος. Si esset unus e Neoptolemi comitibus, mirarer, quod non cum domino solvisset.

V. 1114. Ald. rell. Ἀχ. τάφου. Harl. Flor. Havn. τόκου, quod restituit Musgrav.

V. 1116. Elmslei. l. c. et Mus. crit. T. II. p. 295. ad Med. 56. pro Νεοπτόλεμος, ut vitetur anapaestus in quarta sede, corrigit δεσπότης.

V. 1119. ἢ χάριν μονῆς ἔχειν corr. Herm. citius, quam ut manere iucundum esset. At Infinit. post comparat. et ἢ significat, id, quod infinitivo designatur, impediri eo, quod in comparativo inest, quod idem latina locutio citius quam ut significat. Tantum vero abest, ut celeritas discessus impediatur, quominus iucundum sit manere, ut contra idcirco discedat, quia manere non amplius iucundum est. Ego sic accipio: quare citius abiit, quam qui manendo delectaretur. Sic Soph. Oed. C. 890. οὐ χάριν δεῖρ' ἔξα θάσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός citius, quam alioqui voluissem.

V. 1120. Havn. μετ' αὐτοῦ δ' Ἀνδρ. quod verum videtur; πολλῶν ἐμοὶ δακρύων ἀγωγός, multas mihi lacrymas eliciens, ut ἐξάγειν τινὲ δάκρυ dicitur Suppl. 772. ἄγειν δάκρυ Alc. 1091.

V. 1122. πάτραν τ' ἀν. Harl. ap. Burges. Havn. Vulgo deest τ'.

V. 1123. καὶ σφ' ἠτήσατο θάψαι, i. e. et a Neoptolemo veniam petiit sepeliendi cadaveris. Med. 775. παῖ-

δας δὲ μέναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσονται; *liberis meis veniam petendi petam.* Cf. Helen. 1057 sq. Sic Elmsleius in *Classic. journ.* nr. 11. p. 223. (*and she obtained leave from him to have his corpse buried.*)

V. 1128. χαλκόνωτον ἀσπίδα - μή τιν πορεύσαι. Vid. Porson. Praef. Hec. p. X. Erfurdt ad Soph. Oed. T. 247. Wyttenb. ad Plat. Phaedon. p. 311. Heind. ad Gorg. §. 84.

V. 1131. Harl. ap. Bürg. κίδρων. Havn. τ' ἐλαϊνων.

V. 1135. Havn. τὸ τοῦ δεσπ. τ.

V. 1137. Elmslei. in *Classic. journ.* n. 16. p. 430. ad pronomem verbo praemissum offendit, quum alias subsequi soleat, ut Alc. 314. Andr. 648. Iph. T. 476. Hel. 1521. Mihi nondum in mentem venit quaerere, utrum saepius pronomem verbo praemissum, an subiectum reperiatur.

V. 1138. Havn. ἐπίσχορτες. Tum Ald. rell. αἰροῦμεν δόρυ. Reisk. et Musgrav. αἶρομεν δόρυ, Herm. et Seidler. αἰροῦμεν δόρυ, Elmslei. ad Heracl. 323. αἰροῦμεν δόρυ. recte. Vid. ad Med. 841. αἰροῦμεν δόρυ non esse posse *veta dabimus*, propter adiectum partic. ἐπαμπίσχορτες, sed *exigemus hastam in sepulcro*, contendit Seidler. At crigemus hastam, dum te sepulcro conditum habemus, non magis dici potest pro quum te sepulcro condiderimus. Scribendum videtur ἐπαμπίσχόντες ab aoristo ἤμισχον, unde ἀμπίσχω; Iph. A. 1417. Vid. Elmsl. ad Med. 1128. Praesens ἐπαμπίσχορτες non convenire intelligas ex Hel. 853. οἱ θεοὶ - - εὐφρον ἄνδρα - - Κούφη καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί.

V. 1139. σύ deest in Havn.

V. 1140. Flor. Vict. ἀνταλλάξας.

V. 1143. Havn. ἀνορεύων.

V. 1145. Havn. ὀρμήσει, quo fere modo Reiskius legendum suspicabatur ὀρμήσῃ.

V. 1148. ὄγκος δορός non eodem sensu dictum videtur, quo ὄγκος φρενῶν, sed ὄγκον δορός ἔχειν, i. q. ὄγκουσθαι δορί, *gloriarī bellica virtute*, ὄγκον φρενῶν ἔχειν, *magnam mentis vim et aciem habere.*

V. 1149. Havn. φόνων.

V. 1151. *Nihil valebatis, quum nos peribamus* cum ironia quadam dictum videtur: nam sensus hic postulatur, *An, quum Hectore bene rem gerente nos tamen graviter a vobis bello premeremur, nunc urbe diruta et fractis viribus nostris, hunc puerum timebatis.* Itaque interrogatio ad priora etiam οὐδὲν ἤτ' ἄρα pertinet.

V. 1153. Harl. ap. Burg. Havn. διολλύμεσθα. Havn. etiam μυρίους pro μυρίας.

V. 1159. Huc respexisse Platonem de rep. p. 568. B. monuit Porson. Praef. Hec. p. XXIX sq. Pro τῆς Harl. ap. Burg. γῆς.

V. 1161. Havn. γρούς δέ.

V. 1162. οὐκ οἶσθ' Ald. Herv. 1. οὐκ ἤσθ' Brub. Herv. 2. Canter. (ἤσθα). Sensus ita declaravit Hermann. in notis MSS. *vidisti quidem ista, sed nescis te vidisse, neque iis usus es, quum tamen domi haberes.*

V. 1163. Havn. οὗς ἔχειεν. Servavi interpunctionem Aldi post κρατός, revocatam a Seidlero, quia βόστρυχον nimis remotum sit. Sed quo nexu versum 1165. cum praecedentibus cohaerere dicas, nisi ita iunxeris ὡς τὸν βόστρυχον, ὃν ἐκῆπεν ἡ τεκοῦσα, ἔκειρέν σε ἀθλίως? et ipsum ἔκειρεν accommodatum est nomini βόστρυχον. Itaque minime durum est κρατός referri ad βόστρυχον, cuius significatio iam in ἔκειρεν inest.

V. 1164. Ald. Herv. 1. τύχη πατρ. Brub. Herv. 2. Canter. τείχη, probante H. Steph. et sic Vict. Havn.

V. 1169. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἐν ἄθροις. Harl. Flor. Vict. Havn. ἐν ἄρθροις, ut emendavit H. Steph. ediderunt Stiblin. et Canter. Post ἄρθροις addidi δ' ex Havn. Sic etiam Seidler. μοι in line versus om. Flor. Havn. vero ἐν ἄρθροις δ' ἐκλυτοί πρόσθ. Harl. ap. Burg. πρόκεισθε pro πρόκεισθε.

V. 1170. Ald. tell. ἐκβαλόν. ἐκβαλόν scribendum monuit H. Steph. et sic Harl. apud Burgesium. Mox Havn. φίλιον. Harl. ap. Burg. φίλιον.

V. 1171. λέχος pro πέπλος Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. quam lectionem Lentingio p. 87. confirmare videtur v. 1178. ὕπνοι' ἐκείνοι. Harl. et Havn. etiam εἰσπίντον.

V. 1173. πρὸς τάφον θ' ὄμηλ. Havn. Harl. ap. Burg. pro πρὸς τάφον θ' ὄμ.

V. 1178. Eleganter Herm. ad Suppl. 1169. ὕπνοι τ' ἄπνοι. Seidler vulgatam explicat: somni, ut tunc erant, scil. insomnes et interrupti; quo modo vereor ne non accipi possint. ἐκείνος, οὗτος, saepe ponuntur de re gravi, quae ob ea, quae efficit, vel vulgo nota est et celebratur, vel nobis in memoria haeret, ut Soph. El. 201. Iph. T. 196. supra 207. Sic etiam τότε usurpatur. Vid. ad Iph. A. 46. Tum Harl. τί δέ ποτε.

V. 1181. Ald. rel. τοῦπίγραμμ' ἐν Ἑλλ. Harl. Havn. τοῦπίγραμμά γ' Ἑλλ.

V. 1182. Havn. ἀλλ' οὖν πατρ.

V. 1186. σός neque cum praecedentibus, in quibus clypeus compellatur, convenit, neque ad Hectorem referri potest, quum legatur ἑσταζεν Ἐκτωρ. Utrique incommodo medearis, si cum Reiskio, Heathio, Musgr. legas ἐν πόρπαιά σοι. Nam τύπον brachii Hectoris intelligi, per se patet. Sin cum Seidlerō v. 1189. legas ἑσταζες, Ἐκτωρ, illud incommodum manet, quod a compellatione clypei subito ad Hectorem transitur.

V. 1193 sq. Hoc ordine versus leguntur in Harl. et Havn. ut eos ordinandos viderant Reiskius et Tyrwh. et hoc ordine eos dedit Musgrav. probante Brunck. ad Soph. Ai. 1358. In Ald. rel. ita ordinantur 1193. 5. 4. 6.

V. 1194. Porson. Adv. p. 264. ἀβίβαια χαίρει. Herm. in notis MSS. βίβαια χαίρει περιτροπαῖς γὰρ αἱ τ. Mihi explicatio ab eodem proposita apud Seidlerum satis facit.

V. 1196. αὐτός recte defendere videtur Seidler. explicans *per se ipse; suo Marte, sua opera.*

V. 1201. οὐκ ἐς πλησμονάς θηρόμενοι, non nimium his studiis se dantes. Notantur mores Atheniensium. Herm. in not. MSS.

V. 1206. 7. Hos versus, qui προφθοῦ loco sunt, ita disposuit Seidler.

ἔ' ἔ' φρενῶν
ἔθιγες ἔθιγες, ὦ μέγας ἔμοί ποτ' ὦν
ἀνάκτωρ πόλει.

Hermann.

ἔ ῥ ῥ ῥ, φρεῶν ἔθιγες ἔθιγες, ὦ
μέγας ἐμοί ποτ' ὦν ἄν. πολ.

Ex mea descriptione prior versus constat e dochmio et cretico (ἔθιγες ὦ ππ—)

V. 1210. deest in Havn.

V. 1216 sqq. Seidler vss. 1216. 17. 18. sunt στροφῇ, vss. 1219. 20. 21. 22. ἀντιστροφῇ. Hermann. eos sic disposuit in notis MSS.

Χορ. αἰ αἰ αἰ αἰ	στρ. α.
πικρὸν ὄδυρμα γαῖά σ', ὦ τέκνον δέξεται.	
στέναζε, μήτερ. Εκ. αἰ αἰ	στρ. β.
Χ. τεκνῶν ἱαχον. Εκ. ὦμοι.	αντ. β'.
Χορ. ἰὼ μοί μοι	αντ. α.
ἰὼ δῆτα τῶνδε σῶν ἀλάστον κακῶν.	

Cf. elem. doctr. metr. p. 262.

V. 1217. ὄδυρμα accipiendum de eo, qui gemitur, ἐφ' ᾧ ὀδύρονται, ut πένθημα pro ἧ νυμφεύεται. supra 422. ὑπαγκάλισμα 759. pro ὃ ὑπαγκალიζόμενος. *Mimus te sepulcro excipiet acerbis lamentis desletum.* Seidler. dedit: Χο. αἰ αἰ. Εκ. πικρὸν γ' ὄδυρμα. | γαῖά σ', ἰὼ τέκνον, δέξεται

V. 1218. ξέναξον, μάτερ Harl. ap. Burges. Havn. pro στέναζε, μήτερ, (μάτερ certe Havn.) Seidler. στέναξ' ὦ μάτερ.

V. 1219. αἰ αἰ bis omnes. Quater cur hic positum sit, non memini. Vera videtur Hermannii descriptio.

V. 1220. ἱαχον Ald. rell. ἱαχον Flor. Havn.

V. 1221. Ald. rell. ἰὼ μοί μοι. Havn. οἴμοι μοι.

V. 1223. in Havn. deest nota Εκ. idem ἰχσομαι.

V. 1224. φροντίσει edd. et Codd. quod vereor, ne cupidius in φροντιεῖ mutaverim. φροντιῶ legitur ap. Arist. Nub. 125. notante Elmsleio ad Iph. T. 342.

V. 1225. Chori nomen omittit Havn. Seidler. expulit χειρί. et ita hunc versum cum sq. digessit

Χορ.
ἄρυσθ', ἄρασσε, κρᾶτα,
Εκ.

πιτύλους διδοῦσα χειρός' ἰὼ μοί μοι.

Herm. in notis MSS. et elem. doctr. m. p. 262.

Χορ. ἄρασσ' ἄρασσε κραῖτα, εὐροφή
πιτύλους διδοῦσα χειρός.

Εκ. ἰὼ ἰὼ μοί μοι.

V. 1227. Hecubae personam om. Havn. et Seidl.

V. 1228. Ald. rell. σὰς ἐντεπε. Havn. σὰς ἐνν. σάφ'
est. a Musgr. Haec antistrophe est secundum Seidler.
respondens vs. 1225 sq.

ὦ φίλταται γυναῖκες.

Χο. Ἐκάβη, σάφ' ἐνεπε, τίνα θρ. ἂ.

Herm. in notis MSS.

ὦ φίλταται γυναῖκες,

Ἐκάβη, τὰ σ' ἐννέπω δῆ.

Χορ. τίνα θροεῖς αὐδάν.

haec nota addita: „Pessime haec corrupta. Nisi fallor, ad hunc fere modum corrigenda, ut sensus sit, carissimae mihi mulieres, iam quid vestri officii sit, dicam. Nam σάφ', quod Seidler. coniecit, alienissimum esse puto.“

V. 1229. Scribe οὐμοί π.

V. 1230. Harl. ap. Burg. ἔκκρυπτον.

V. 1231. Ald. rell. εἰ δ' ἡμᾶς θεός. εἰ δέ μὴ θεός
in cod. invenisse videtur Steph. et sic Flor. si ex eo,
quod ad edit. Canter. nihil inde diversitatis enotatum
est, conjecturam facere licet.

V. 1232. deest in Havn. Ald. et Codd. ἔστρεψ' ἄνω.
MS. H. Steph. ἔστρεψ' ἄνωθεν quod recepit Canter. et
sic, ut videtur, Flor. ἔστρεψε τάνω Harl. ap. Burg. qui
sic edidit.

V. 1233. ὑμνήθημεν Ald. rell. ὑμνηθεῖμεν est e con-
jectura Hermannii.

V. 1234. Havn. διδόντες αἰδοῖς pro δόντες ὑστέροις.
An igitur αἰδοῖς διδόντες αἰδοῖς βρ.? Ex Harl. etiam
αἰδοῖς (sic) enotavit Burges.

V. 1235. Ald. rell. θάπτετ' ἀθλίῳ τύμβον νεκρῶν.
τύμβῳ νεκρῶν Harl. Havn. ut emendaverat Pierson. Ve-
ris. p. 120. e X. II. 1455. ubi est θάπτετ' ὀλβίῳ τύμβῳ
νεκρῶν. ἀθλίον τύμβον πατρός est etiam El. 515. et

opponi videtur πλουσίους κτερίσασιν v. 1238. notante Seidlero.

V. 1236. Harl. ap. Burg. Havn. οἶα δὴ γε. X. II. l. c. ἔχει γὰρ οἶα δεῖ γεννητέων πέπλα, addito alio etiam versu, βαιὼν παρηγόρημα τοῖς τεθνηκόσι, qui non indignus Euripide videbatur Porsono apud Kidd. p. 227.

V. 1239. X. II. κενὸς δὲ κόμπος ἐστὶ τῶν ζώντων τάδε.

V. 1240 — 45. pro strophæ, 1246 — 1250. pro antistrophæ habet Hermann. Itaque post διερέσσοντας v. 1249. lacunæ signa posuit.

V. 1241. Ald. rell. μάτερ γ'. Barn. μάτηρ γ'. Sed γ' om. Harl. ap. Burg. et Havn. qui etiam μάτηρ.

V. 1242. Ald. rell. κατέγραψε. Masgr. κατέγραψε, 298. Porson. ad Hec. 302. κατέγραψε, Lenting. p. 88. κατέγραψε, nulla addita explicatione, Hermann. Lobeck. ad Soph. Ai. 1066. Seidler. Burg. κατέκαμψε. ἐγνάπτετο legebatur etiam ap. Soph. Ai. 1031. mutatum ab Hermannō in ἐκνάπτετ'.

V. 1243. Havn. ὀλβισθεῖς.

V. 1248. Flor. Vict. τίνας τίνας Ἰλ. Pro ταῖσθ' Lenting. p. 88. malit τοῖσθ'.

V. 1249. Harl. ap. Burg. Havn. μέλει.

V. 1251. Vict. τέταχθε ἑπιμπράναι.

V. 1253. Harl. ap. Burg. Havn. ἐν χερσὶ.

V. 1256. αὐτός Ald. rell. αὐτός Havn. Seidlero nimis turgere videtur vox μορῆς et coni. μοῖρας, ut idem sermo. duplicem vicem sustineat, coll. Aesch. Choeph. 235. Herm. μορῆς ut duplex vobis sit querelarum causa. μορῆς quidem, reprehendendi Graecos materiam, — hoc enim valet μορῆ, non simpliciter querelas — an praeberē voluerit Troianis mulieribus Talthybius, dubito. μορῆς δύο habet sermo, quia Troianas mulieres tum quum signum datum sit tuba, Hecubam nunc statim abire iubet. Sic fere μορφαὶ συμφορῶν Ion. 385. μορφαὶ πημάτων Antiop. fr. XXI, 2.

V. 1260. Harl. ap. Burg. σὺ δ' ὦ.

V. 1262. ὥς pro ὅς Harl. ap. Burg. ἐκπέμπει πᾶ-

τρας Ald. rell. *χθονός* pro *πάτρας* Cott. Flor. Vict. Havn.

V. 1264. Ald. rell. *πάντων ἤδη τῶν ἐμῶν κακῶν*. Ut metro subveniret, Barnes. *ἔστι* dedit pro *ἤδη*. Rectius transponendis vocibus locum sanavit Musgrav.

V. 1265. *πόλις* deest in Havn.

V. 1268. Wakefield. Silv. cr. II. pag. 129. coni. *ἐμπνέουσ'*, et sic X. II. 1699. *ὦ καυμέγ' ἐμπνέουσα βαρβάρους ποτὲ Πόλις*, et Harl. ap. Burg. In idem inciderunt Hermann. in notis MSS. et, dubitanter tamen, Seidler. Neque *ἀναπνεῖν*, neque *ἐμπνεῖν* *μεγάλα*, *αἰὲ* *spiritu esse*, *superbire*, alibi legitur; nisi *ἐμπνέουσ' ἐν βαρβ.* esse dicas pro *πνέουσα ἐν βαρβ.*

V. 1270. Ald. rell. *πυμπρῶ. σὺ, χῆμας ἐξάγ.* Flor. Vict. Harl. Havn. *πυμπρῶσί* (Flor. Harl. *πίμπρασι*) *σ'*, *ἡμας δ' ἐξ.*

V. 1271. *δούλους* malit Elmsl. ad Med. 1376. Vid. Gramm. §. 436. 3. a. *Τὺν καὶ τί* Flor. Vict. Harl. (is *καί* *τι*, si Musgr. credimus) Havn. In Ald. rell. deerat *καί*.

V. 1274. Harl. ap. Burg. *σὺν τῇ πατρ.*

V. 1275. Harl. *τοῖς αὐτοῖς κακοῖς*. unde Herm. *τοῖς αὐτῆς κακ.* Post *κακοῖς* interrogandi notam habent Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. colon Barnes.

V. 1278 sqq. in duas strophas duasque antistrophas descripscrunt Herm. et Seidl. Hermann. ita ut v. 1278 — 1283. sint *στροφ. α.* v. 1284 — 1291. *ἀντ. α.* v. 1292 — 1307. *στροφ. β.* v. 1308 sqq. *ἀντ. β.* Seidler. v. 1290. 91. pro *μεσοῦδῳ* habet.

V. 1279. Seidler. *ὦ Κρόνιε*, et coni. vel *ὦ Κρόνιε, πρῶταν Φρύγι', ἀνά- | ξια, γειρέτα, τῆς Λαοδάου | γονῶς τὰδ'*, vel *ὦ Κρ. πρ. Φρύγιε, γειρέ | τα, πάτερ ἄραξ τῆς Δ. | γονῶς* etc. *ἀνάξια* tamen ad sensum aptissimum esse fassus. De ea coniectura Hermann. E Seidleri coniecturis, inquit, *ἄραξ τῆς Λαοδάου* ferri non potest propter spondeum. Purus enim servari debet numerus trochaicus; *πόλισμ' ἄκρα τε τειγῶν* autem usui repugnat, nec sincerum esse puto *ἄκραν* in Archelai fragm. Itaque post *ὄροτοῖ* excidisse quaedam censet, sic.

στρ.
 Ε.κ. ὅτοτοί, ὅτοτοί
 • • •
 • • • Κρόνι-
 α, πρότανι Φρύγι, γενίτα πάτερ,

ἀντίξ' ἄρα Δαρδάνου
 γονῆς τὰδ' οἷα πάσχομεν δι-

δορκας;
 Χορ. δίδορκιν, ἃ δὲ μεγαλόπολις Χορ. ἀπολις ὠκωλιν, οὐδ' ἔτ' ἐστὶ
 Τροία.

ἀντ.
 Ε.κ. ὅτοτοί, ὅτοτοί,
 λίλαμπετ' Ἴλιος
 Περγῶν τε πυρὶ
 καταθίεται τέρενα καὶ
 πόλις κατ' ἄκρα τεχνίων (1.
 παν. τὰ τ' ἄκρα τεχν.)
 πτέρυγι δὲ κεντρός ὥς τις οὐ-
 ρανὸν πεισοῖσα δορὶ κατα-
 φθίνα γῆ.
 Χορ. καταφθίνα δὲ μακρὰ μέλα-
 θρα πυρὶ κατάδρομα δαΐψ
 τε λόγχῃ.

Cum hac vero descriptione comparetur ea, quam, satis diversam, in elementis doct. metr. p. 272 sq. dedit. Ego ab his et similibus versibus digerendis eo magis refugio, quod Hermannum etiam in his a se ipso dissidere video.

V. 1280. Δαρδάνιου Ald. rell. Δαρδάνου Harl. Havn. hic praeterea πάτερ ὕψια τὰςδε Δ.

V. 1281. Havn. γονῆς, τὰδ'.

V. 1282. Havn. ὕδρ.

V. 1283. ἔτ' om. Havn.

V. 1286. Ald. Περγῶν τε πυρὶ. Harl. Havn. Περγῶν τε πυρὶ. Ante Περγῶν ob versum τὰ addidit Seidler.

V. 1287. καὶ πόλιν Seidler.

V. 1288 sq. verba πτέρυγι — δορὶ Hermann. continuat Hecubae, ut Chori oratio a verbo καταφθίνα incipiat. Victor. V. L. 26, 13. πτέρυγα sumi intelligit, quatenus in altum evolat, collato loco v. 1312.

V. 1289. Ald. rell. οὐρανία. Herm. et Seidler. οὐρά-
 τια. οὐράνια πίπτειν est de alto s. de culmine decide-
 re, κατ' ἄκρας. Post γῆ male deest punctum.

V. 1291. δαΐψ Ald. Vict. Havn. δαΐψ Brub. rell. Flor.

V. 1293. Havn. ἔ' ε' μέλαθρα τῷ πυρὶ καταδίδρακεν, quae corrupta est lectio versus 1290. Idem, vel κατα-
 δίδρακε τῷ πυρὶ habet Harl. ap. Burges. qui ea post
 v. 1281. transtulit sic: καταδίδρακε τῷ πυρὶ μακρὰ δορὶ
 πετόντ' οὐρανία μέλαθρα δαΐψ τε λόγχῃ κατάδρομ' ἃ δὲ
 μεγαλόπολις - - sed taedet insanas istas corruptelas
 transscribere. Herm. qui in epit. l. c. personarum di-

stinctionem reliquerat, in notis MSS. etiam interiectiones *εἰ* *εἰ* Hecubae assignat.

V. 1294. Harl. *μητρόσ Havn. μῶσ.*

V. 1296. 7. choro tribuuntur in Ald. rell. Hecubae in Harl. Havn. *γεραιά γ'* malit Seidler. Sic etiam Herm. qui mox in notis MSS. *μὲλ' ἐμῶ.*

V. 1297. *κρύπτουσα* Ald. rell. *γλύπτουσα* MS. Steph. quod receperunt Canter. et Barn. *κροτοῦσα* vel *κτυποῦσα* coni. Musgr. quorum illud Seidler. probat, hoc Herm. et Burges. Herm. in epit. — *μέλεια, καὶ χέρεσσι γαῖαν κτυποῦσα δισσαις.*

V. 1298. *διάδογά σοι* Havn.

V. 1302. Chori personam ante *ἐκ πάτρ. γ' εἰ* delevit Seidler. cum Hermann. Pro *ἐκ πάτρας γ' ἐμῶς* Herm. in notis MSS. *ἐκ πάτρας τ' ἐμῶς.*

V. 1303. Havn. *ἰὼ ἰὼ.*

V. 1304. Ald. rell. *σὺ μὲν γὰρ ὄλ.* Harl. Burg. Havn. om. *γὰρ*, quod iam delevit Seidler.

V. 1305. Hermann. in duos dispescit:

*ἄταφος, ἄφιλος,
ἄταξ ἐμᾶς ἄιστος εἴ.*

V. 1306. 7. choro tribuunt Herm. et Seidl.

V. 1306. Ald. rell. *μέλαις γὰρ δ' ὅσσε κατακάλυψε.* H. Steph. *σ' ὅσσε κατακάλυψε.* quod receperunt Canter. et Barn. Sed *δ' s. σ'* om. Harl. ap. Burg. Havn. Vict.

ut iam delevit Seidler. Tum Vict. *κατακάλυψε* (sic) i. e. *κατακάλυψε* cum v. l. *κατεκάλυψε*, quod ipsum ab H. Steph. hinc sumtum videtur. *κατακάλυπτει* Harl. Havn. *κατεκάλυψε* Herm. qui in epit. tres priores syllabas versui 1306. addit, ultimam in sequentem versum transfert, non item in notis MSS.

V. 1307. *σφαγαῖσιν* Herm. Seidler. et sic Havn.

V. 1309. 11. 14. 15. 16. Herm. in epit. choro v. 1310. 12. 13. Hecubae, in notis MSS. vss. 1308. 9. 10. uni Hecubae assignat; Seidler. v. 1308. et 1310. Hecubae, mediam choro. Chori persona ante v. 1309. deest in Harl. ap. Burg. Havn.

V. 1311. Choro tribuunt Seidler. et Herm. *ἐμπέ-
σειοθ'* Ald. *πασείοθ'* Herm. Seidler. et sic Harl.
ap. Burg. Havn.

V. 1312. 13. Hecubae tribuunt Herm. et Seidler.

V. 1313. *αἴσον* Harl. ap. Burg. *με θήσει* e Scaligeri
coni. edidit Barn. (Cf. Valcken. ad Phoen. p. 190.)
pro *μεθήσει*.

V. 1314. 15. 16. choro tribuunt Herm. et Seidler.
hic scribens *ὄνομα δ' αἴας ἄφ.*

V. 1314. *ἄλλα δ'* Ald. *ἄλλα* Port. Reisk. Heath. et
sic iam Vict. *ἴσ. ἄλλα.*

V. 1317. Hecubae nomen non est in Havn. Mox
Herm. legit *τόν γε Περγ. κτ.* Seidler. *Περγάμων γε*
κτύπον, quae verba uterque chorō adscribit, sequentia
usque ad 1322. Hecubae.

V. 1318. Harl. ap. Burg. Havn. bis *ἐνωσις*, Havn.
etiam *ἅπαν* pro *ἅπασαν*.

V. 1319. *τρομερά* semel Flor. Havn. Sic etiam Seid-
ler. qui etiam mox *φέρ'* pro *φέρειτ'*. At Herm.

ἰὼ
τρομερά, τρομερά μέλα, φέρετ' ἔ-
μὸν ἴχνος, ἔτ' ἐπὶ
δοῦλειον ἀμέραν βίου.

V. 1322. 23. Talthybio tribuit Seidler. Choro Herm.
quod Seidlero etiam placet.

NOTAE IN CYCLOPEM.

Arg. v. 2. καί ante δουλεύοντας non est in Ald. ut nec verba τὰ δ' ἄλλα ὡς παρ' Ὀμήρῳ κεῖται quae addita sunt a Barnesio.

V. 5. ἔπειτα δ' ex Heathii emendatione pro ἔπει-
τά γ'.

V. 7. Elmslei. in *Classic. journ.* 16. p. 431. et ad *Soph. Oed. T.* 808. delet ἐς, et iungit ἱτέαν μέσσην θέ-
των δορί, Ἐκτεῖνα. Idem in *Classic. journ.* recte θενῶν
e Blomfieldii monitu ad Aesch. *Theb.* 378. Cf. Elms-
lei. ad *Heracl.* 272.

V. 15. Blomfield. gloss. *Pers.* 417. legendum putat
ἰδυρον, quo Aeschylus l. c. utitur. Cf. ei. not. ad
Pers. 779. Pro λαβῶν Scaliger (vid. Crenii *Mus. phi-*
lol. p. 57.) λαχῶν, quia λαβῶν σκάφος (hoc enim esse
ἀμφηγες δόρυ) dici non possit. Ego malim cum Hea-
thio ἀμφ. δόρυ de clavo intelligere.

V. 27. Scal. παῖδες μὲν οὐ μοί. Ald. Herv. 1. 2. Brub.
Κλυτίων ἐν ἐσχ. Canter. Barn. rell. κλυτῶν, ut Flor.
1. 2. Vict.

V. 28. Ald. rell. μῆλα τέα, νέοι πεφυκ. Pierson. Ve-
ris. p. 142. μῆλα νεανία πεφ.

V. 30. Pierson. l. c. γέρων pro μένων, eleganter, sed
non opus; μένων opponitur τοῖς κλυτῶν ἐν ἐσχάτοις νέ-
μουσι μῆλα παισίν. Tum Ald. rell. τῷδε δυσσεβεῖ. Vict.
τῷ τε δυσσ.

V. 33. Ald. rell. ἀπαγῇ. Vict. ἀπάγη, ut iam Mil-
ton. scribendum coniecerat probante Barnesio. Florens
Christ. *irpicem* intelligit i. e. *regulam cum pluribus*

dentibus, quam item est plaustrum boves trahunt, ut eruant, quae in terra sunt, ut explicat Varro de l. l. IV, c. 31. Hesychio et Polluci ἀρπύγη uncus est, quo vasa e puteis trahuntur.

V. 37. Σικερίδων Flor. 1. 2.

V. 38. Ald. ἡμῖν. Herv. 1. 2. rell. ὑμῖν, ut Florr. Vict.

V. 39. κῶμοι edd. Flor. 1. 2. Vict. κῶμους MSS. Steph. quod, vel potius κῶμον, probat Musgrav. Florens Christ. κῶμοι συν. Casaub. de sat. poesi p. 169. Cren. κῶμους συνασπίζοντ' (pro συνασπίζοντι) ἐς Α. δ. κῶμους συνασπίζειν dictum accipiens pro κωμάζειν. Porson. adv. p. 268. κῶμος συνασπ. Κῶμος verum esse non potest: nam Satyri unum tantum κῶμον faciunt, non plures κῶμους. Κῶμους vix aptum, quum συνασπίζειν non soleat cum accusativo iungi et quid est Βακχίῳ προσῆτε? comitabamini Bacchum verūt Casaub. l. c. contra vim vocis. Itaque Porsoni conjectura probanda videtur, quae eadem est Bothii.

V. 41. Vid. Herm. elem. doct. m. p. 565.

V. 43. Flor. 1. 2. τίση Ald. rell. τίση.

V. 44. Ald. rell. οὐ τῷδ'. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. οὐ τᾷδ', ut coniecit Scaliger, edidit Musgr.

V. 46. Ald. rell. διτῶν. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. διτῶν, ut edidit Musgr. Sequentia sic scribit Casaub. p. 169. ἐν πίστῆραις κεῖται πέλας δ' ἄντρον οὐ σοῖ βλαγαί τεκέων. in quibus οὐ placet.

V. 49 sq. Ald. rell. ψύττα. οὐ τᾷδ' οὐ, οὐ τᾷδε τέμῃ. et sq. v. οὐτ' οὐν κλ. δρ. Vict. οὐ τᾷδ' οὐ, οὐ τᾷδε οὐν e sq. v. pro οὐ in hunc transtuli, et sq. v. e Par. G. scripsi οὐτ' αὖ. Sed scribendum τεμῇ vel τεμεῖ. Nam in huiusmodi interrogationibus, excitandi vim habentibus, locus est futuro. Pro κλιτύν Flor. 1. 2. κλιτήν.

V. 51. ὦῃ metro adversatur: nam antistrophicus constat e palimbacchio, choriambo et syllaba. In fine deest syllaba, fortasse τόνδ'. Sed Bothius ὦῃ! πέτρον τάχα ῥίψω, deletο σου. Pro ῥίψω Flor. 1. ῥίψον. ῥίψω σου dictum est, ut λένας τινός Soph. Ai. 154. τοξεύειν
Tom. VIII. H

τινός Il. δ', 100. ψ', 853 sq. (vid. Schaeff. ad Lamb. B. p. 715.) etiam ὁρούειν τινός Pind. Pyth. 10, 95.

V. 52. Ald. rell. et Codd. ὑπάγω, ὑπάγω. Nostrum est ab H. Stephano, receptum a Barnesio. Sed nec hic versus respondet antistrophico.

V. 53. Corrupta vox στασίωρον.

V. 55. Verba μοι τοὺς om. Flor. 2. ab alia m. addita habet Flor. 2.

V. 60. Flor. 1. ἀμφιβάλου.

V. 61. Ald. Herv. 1. 2. Brub. λειπούσα. Cant. λειπούσα. Flor. 2. Vict. λειπούσα, in quo *ε* est ab al. m.

V. 63. Vict. bis τᾷδε.

V. 73. Legebatur Βακχεΐε.

V. 75. Flor. 1. σεΐεις. Flor. 2. Vict. σεΐεις, suprascriptum habentes alia m. *ω*τ.

V. 79. Both. δοῦλος ἀλαίωνων σὺν τᾷδε τράγου | Χλαίνα μέλι.

V. 88. Ald. Herv. 1. 2. Brub. κεχημένοι. Canter. rell. κεχημένους. Elmslei. ad Herack. Boi. Add. φέρονται πρὸς βορᾶς κεχημένοι. Alterutrum necessarium est. Sed qua re inducti librarii φέροντας-κεχημένοι scripserint, quum scriptum invenissent κεχημένους, vix intelligas: mutatione structurae permotos φέροντας scripsisse pro φέρονται non improbabile.

V. 93. Flor. 1. 2. Vict. ἀνδροβῶτα.

V. 94. Blomfield. ad Aesch. Pers. 176. scribi vult γένεσθ'. Vid. ad Hippol. 304.

V. 97. δίψους legi posse monet Blomfield. ad Aesch. Pers. 490. sed ibidem δίψος recentium Atticorum, δίψα antiquiorum videri addit. Cf. Duker. ad Thuc. VII, 87. — Ad λύβοιμεν repetendum est ἂν ex φράσαι' ἂν.

V. 99. εἴοιμεν recte Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. pro εἴοικαμεν Herv. 2. Brub. Canter. Musgrav. verba τί χοῦμα cum versu 100. coniungit, verbis Βρομίου πόλιν δ. εἰσβ. in parenthesi posit. Non opus; et mirantis personae accommodatius esse videtur per se positum τί χοῦμα, et reliqua sine copula addita. In Ald. nulla

distinctio est post εἰςβαλεῖν, sed post ἄντροις. Nostra interpunctio est a Cantero.

V. 104. Huc pertinere Eustathii verba ad Od. p. 110, 15. Εὐριπίδης ἐπὶ συνετοῦ εἴρηκε τὸ θριμνὸν, ὡς λέγει Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικός, monet Lenting. p. 93.

V. 108. ἤδειςθα. An ἤδησθα, ut Bekker. in Plat. Euthyd. p. 277. E. (P. II. Vol. I. p. 405.) edidit, sed sine libris.

V. 120. Porson. Praef. Hec. p. XXXIV. οὐδ' ἔν οὐδ' εἰς οὐδ' ἐνός, quasi idem sit οὐδεὶς et οὐδ' εἷς, ac non hoc multo fortius neget, ne unus quidem.

V. 123. ῥούς e Reiskii et Tyrwhitti emendatione pro ῥουῖς.

V. 124. ὄχαριν. Par. E. G. Florr. 1. 2. Vict. ὄχορον, supra scripto tamen in Pariss. et Vict. ἄχαριν. Placet ἄχορον, Sileni imprimis personae accommodatum.

V. 131. Canter. ὁ δρῶσον. Vid. ad Med. 597.

V. 136. citat Athen. XIV. c. 22, et ex eo Eustath. ad Od. δ'. p. 1485, 30. ubi Διὸς γάλα legitur pro βοός γ'.

V. 142. Ald. rell. ὃν ἐξέθρεψα παῖδ' ἐγώ. Vir D. apud Musgrav. em. ταῖδ' ἐγώ, et sic Flor. 1. 2. ταῖδ' Par. G.

V. 148. Ald. rell. ἰδεῖάν γ' ἐμοί. Recte e Par. E. G. ἰδεῖάν δ' ἐμοί recepit Musgrav. Vid. Elmslei. ad Med. 940.

V. 152. Ald. rell. φέψ' ἐκπύραζον. de quo Casaub. de satyr. p. 167. ed Cren. *Iocosum est et ἐκπύρασιον pro vinum ex utre effundere. Alludit autem ad sonum liquoris inclusi et in utre bilibientis, ut dixit Naevius: vel ad strepitum vini per angustum amici vicini canalem effluentis. Proprie est cum strepius percutere et foras eicere.* Pierson. Veris. p. 143. ἐγκύραζον, quod verum videtur, etsi Musgravii emendatio ἐκκύραζον propius ad vulgātam scripturam accedit. Sed ἐκκύραζον est ἐκπύς. Vid. Kuster. ad Arist. Equ. 105.

V. 154. Butler. ad Aesch. Ag. 294. scribit οὐ μὰ Δι' ἄλλ' ὁσσοι. quod facete ridet censor in *Edinb. rev.* n. 38. p. 498.

V. 157. Ald. rell. διεκάνεξέ σου. MS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. διεκάναξ, ut edidit Canter.

V. 164. Flor. 1. 2. ὡς ἐκπιεῖν γ' ἂν κύλ. μαινοίμην μ.

V. 171. ὀρχηστῦος Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Ald. ὀρχηστους Herv. 1. 2. Brub. ὀρχηστῦς Cant.

V. 172. Ald. rell. et MSS. εἴτ' ἐγὼ κυνήσομαι. In margine Par. G. notatum: οὕτως ἦν ἐν τῷ παλαιῷ, ἐγὼ τεκυνήσομαι. i. e. ἐγὼ οὐ κυνήσομαι. Tyrwhitt. coni. ἐγὼ οὐκ ὠνήσομαι, quod recepit Musgrav.

V. 175. Flor. 1. 2. διαλαλήσωμεν. Vict. διαλαλήσωμαι. Hic versus in Ald. rell. continuatur Sileno; Choro tribuendum esse monuit Tyrwhitt. sicut 177. 179 — 187.

V. 176. Flor. 1. πρὸς φίλους.

V. 181. Vict. ἦδετε.

V. 188. Rectius videtur, quod Scaliger. coni. ποιμῶν βοσκήματα, probatum etiam Musgravio.

V. 198. Ald. rell. ἐπεὶ τ' ἂν. Barn. An ἔπειτ' pro ἔπειτα, tum sane etc. Sic etiam Heath. — Tum στέγει Ald. rell. et MSS. Recte Canter. στένοι. De constructione vid. ad Hipp. 471.

V. 203. tribuebatur Sileno, ut et v. 212 sqq. 215. 217. 219. Correxuit Tyrwhitt. quem secutus est Musgrav.

V. 204. Ald. rell. οὐ Διόν. Paris. E. G. Vict. Διώνυσος, ut edidit Barnes. οὐχὶ Διόν. est e coniectura Musgrav. et Brunck. ad Soph. Oed. T. 993. οὐχ ὁ Διόν. Porson. Adv. p. 268.

V. 206. Cf. Porson. ad Orest. 73.

V. 207. Ald. rell. ἢ πρὸς γε μαστοῖς εἰσιν; (Herv. 2. Brub. Cant. Barn. Musgr. εἰσιν) ἢ γ' ὑπὸ μητέρων. Optime Musgrav. delevit ἢ e principio versus repetitum. Lenting. p. 93. εἰσιν, ἢ ὑπὸ μητέρων, in quo nec librarium γ' de suo addidisse probabile est, nec crasis ἢ ὑπὸ alibi obvia.

V. 208. πλευροῖς malit Elmslei. ad Heracl. 824. — σχοινίοις τ' ἐν τεύχεσι Ald. rell. σχοινίοις e Scaligeri coniectura edidit Musgrav. et sic Flor. 1. 2. Vict. τ' om. Vict. τεύχεσιν Flor. 1. 2. Vict.

V. 213. Ald. rell. τ' ἄστρα. Vict. recte τάστρα.

Ἰσρίωνα secunda correpta probat Choeroboscus in Bekkeri anecd. p. 1433.

V. 215. Ald. rell. εὐπρεπής. Canter. εὐτρεπής ex H. Steph. emendatione, et sic Par. G. Florr. 1. 2.

V. 218. Casaubon. p. 169. ὃ γ' ἄν θείης σύ. nempe γάλα. Sic etiam Reisk. ὡς ἄν θ. Flor. Christ. quamquam ad πίθον poetam respicere potuisse concedit.

V. 219. μή με κατ. Ald. rell.

V. 220. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. 45. ἐπεὶ τῶν.

V. 221. Arist. Par. 321 sq. μηδαμῶς πρὸς τῶν θειῶν Πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. ubi hunc locum adscripsit Bergler.

V. 227. πρόσωπον φαλακρόν comici coloris aliquid habet, quum proprie μέτωπον vel κάρα sit φαλακρόν, non πρόσωπον.

V. 230. Ald. rell. ὅτι τάδ' οὐκ. Par. E. Florr. 1. 2. τὰ σ' οὐκ i. e. τὰ σά, quod recepit Musgrav. ex eodem codice repositum iam a Markl. ad Suppl. 456.

V. 231. οὐκ ἦσαν. Sic recte Ald. Herv. 1. 2. Brub. et Florr. Vict. ἦσαν Par. E. ἴσαν Canter. ἴσαν Barnes. Vid. Picrson. ad Moerid. p. 174.

V. 234. Musgravii coniecturam ἐξεφροῦντο probat Gaisford. ad Hephaest. p. 242. ἐκφρεῖν novi, ἐκφρεῖσθαι nondum mihi occurrit. Cf. Hermann. elem. d. metr. p. 125.

V. 235. Ald. rell. κατὰ τὸν ὁ. μ. Canter. κατὰ τὸν ὁ. μ. quod probat Casaub. iungens ἐξαμήσασθαι τὰ σπλάγγνα κατὰ τὸν ὁφθ. μ. Notanda autem constructio κατὰ τὸν ὁφθαλμὸν μέσον, quae est etiam v. 174. quaeque idem quod κατὰ μέσον τὸν ὁφθ. valere videri possit. Sed hoc interest inter utramque constructionem, quod κατὰ μέσον τὸν ὁφθ. esset *in medio oculo*, i. e. non imo, nec summo, sed *in media oculi parte*, κατὰ τὸν ὁφθ. μέσον, *in oculo, qui medius est* in facie vel in fronte, κατὰ τὸν ὁφθ. μέσον ὄντα. Adiectivum autem cum articulo vel praemittitur substantivo articulum adiunctum habenti, vel subilicitor, quando plures eiusdem generis res intelliguntur, quarum una aliqua medium

locum tenet, ut ἀποκείκομαι τὸν μέσον δάκτυλον vel τὸν δάκτυλον τὸν μέσον.

V. 236. Recte Duportius ἐξαμύσεσθαι etiam propter sequentia ἀπολείπειν, ἀποδώσειν, καταβαλεῖν.

V. 237. ἀπολείπειν est e coniectura Ruhnkenii Ep. cr. II. p. 208, pro ἀποθλίπειν. Casaub. p. 170. ἀποδύπειν.

V. 238. θάδωλια. Sic, vel potius θῶδωλια, recte Seidler. ad Iphig. T. 335. pro τὰ δῶλια. Canter. θ' ἰδῶλια, Barn. τὰ δῶλια, ut est in Vict.

V. 240. ἧ ᾽ς μυλῶνα κατ. Sic Ruhn. ibid. pro ἧ μυλῶνα κατ.

V. 241. Legebatur οἰκοῦν. κοπίδας — μαχαίρας figura est ἐκ παραλλήλου. Vid. ad Phoen. 1135. 1517.

V. 242. Ald. rell. γάκελλον. Scribendum esse γάκελον monuit Casaubon. p. 170, et sic Par. E. Flor. 1. 2. Vict. Vid. Duker. ad Thuc. II, 77. Pierson. ad Moe-rid. p. 394.

V. 243. Flor. 1. 2. Vict. ᾧ σφαγ.

V. 244. Ald. rell. πλήσσουνσι. Canter. Barn. πλήσουσι, ut Flor. 1. 2. Vict. Malim tamen πλήσωσι, quod in margine habet Barnes. — ἐπ' ἀνθρακος Ald. rell. ἐπ' ἀνθρακος Flor. 1. 2. ut coniecerunt Reisk. Heath. Ruhnken. ap. Musgrav.

V. 245. Si lectio sana est, duae constructiones confusae esse videntur, altera πλήσονται τηδὺν τὴν ἐμὴν — ἔδοτος τοῦ κρεανόμου, altera πλήσουνσι τηδὺν ἐμοὶ ἔδοτος τοῦ κρεανόμου. Nam quod interpretes dedit, *quum edam cibum a carnium distributore coquo mihi datum vix quisquam probaverit*. Ruhnken. malebat τοῦ κρεανόμου.

V. 247. Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. δαιτός ἡμεροσκούου. Correxuit H. Stephanus. Cf. Valcken. ad schol. Phoen. p. 690. not. 18. Par. E. G. ἡμεροσκούου.

V. 251. Ald. rell. ἡδιόν ἐστιν. Canter. ἡδιόν ἐστιν — οὐ γὰρ αὖ τωστί γε. Ald. rell. οὐν est e coniectura Reiskii, et respondet fere Latinorum *ut omnes scimus*.

V. 252. Ald. rell. πρὸς ἄντρα τὰ σ' ἄφ. E Barnesii coniectura pro τὰ σ' dedi ταῦτ'.

V. 254. Pierson. ad Moerid. p. 155. em. ἡμεῖς βορὰν χοίζοντες ἐμπολῆς λαβεῖν, nos cupientes cibum pro mercibus accipere, emere. ἐμπολῆς probat Lenting. p. 94. ita tamen ut βορᾶς servet: constructionem enim hanc esse, ἡμεῖς χοίζοντες βορᾶς (ὥστε) λαβεῖν (αὐτήν) ἐμπολῆς. Debebat dicere constructiones duas mixtas esse, χοίζοντες βορᾶς et χοίζοντες βορὰν ἐμπολῆς λαβεῖν. nam ille usus particulae ὥστε a lingua gracca alienus est. At quidni ἐμπολὴν λαβεῖν accipiamus ἐμπολᾶν, emere? Vid. H. Steph. Thes. T. III. p. 643. Ut obiter moneam, in Soph. Ai. 978. ἄφ' ἡμπόληκας videtur esse, an lucrum fecisti, id est adeptus es id quod optabas et in lucro ponebas. Cf. 967 sq. Hermannus, qui quod ἐμπολᾶν significet negotiari, negotium transigere, ἡμπόληκας vertit perfecisti, du hast vollendet, vereor ne in fallaciam figurae dictionis, quam Logici vocant, inciderit.

V. 258. Ald. rell. τοῦτω. Barnes. in marg. τοῦτων.

V. 260. ἐπεὶ γ' ἐλήφθη coni. Heath. probante Valck. ad Hippol. 955. Vid. ad 234.

V. 261. Lenting. l. c. malit κακῶς ἂν εἴ.

V. 267. Ald. rell. μὴ τὰ δ' εἴ. Parr. E. G. (vid. etiam Markl. ad Suppl. 256.) Flor. 1. 2. Vict. μὴ τὰ σ' εἴ. ut edidit Musgr.

V. 268. Ald. rell. ξένοι σοι χρ. Correxerit H. Steph. adstipulantibus Flor. 1. 2. Vict. — κακοί contra Musgr. recte defendit Lenting. p. 94. asserens Troad. 448.

V. 270. Ald. ἔγωγε τοῖς ξ. haud dubie vitio operarum. Herv. 1. ἔγω τοῖς ξ. Herv. 2. Brub. ἔγω οὐ τοῖς ξ. ne accentu quidem mutato. Tandem H. Steph. ut Vict. ἔγωγε, cui debetur etiam περιάντα v. sq. ut est etiam in Flor. 2. Vict. pro περιάντα.

V. 273. Ald. rell. τοῦδε τοῦ P. MSS. Steph. τόνδε τοῦ P. — Τῷδε τοῦ P. est e Canteri coniectura.

V. 274. Ald. rell. Florr. Par. G. πολλὰ πέπονθα. MSS. Steph. πολλῶν πεποιθα. πέποιθα etiam Florr. 1. 2. Vict. Idem habere videntur Pariss. Ego πλῆθός πέποι-

θα dedi, e mea coniectura, an aliunde sumtum, non memini; nec nunc poenitet lectionis receptae.

V. 280. οἱ μετῆλθεθ' i. e. 'Ελένης ἀρπαγὰς μετερχόμενοι (τιμωρούμενοι, ut Orest. 413. Iphig. T. 14.) Ἰλίου πόλιν ἤλθετε.

V. 283. Flor. 1. εἵτινες μιᾶς γ.

V. 290. νεῶν Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1. 2. Vict. ναῶν Canter. Barn. Musgr.

V. 291. Ald. εἰδυσάμεσθα. et sic Codd. MSS. Steph. ἰδρυσάμεσθα, quod receperunt Canter. Barn. Musgr. ναοῦς vel ναῶν (νεῶν) ἰδρας ἰδρύεσθαι τιτι proba est locutio: σὸν πατέρα ἔχειν ναοῦς ἰδρυσάμεσθα dubito an simili locutione defendi possit, nisi forte constructionem e duabus mixtam dicas, altera πατρί σὸν ναοῦς ἰδρυσάμεσθα et πατέρα σὸν ναοῦς ἔχειν ἐποίησαμεν. At nec ἰδρύσασθαι Neptuno templa dici poterant Graeci qui Troiam expugnaverant, sed templa, quae iam antea erant, tutati esse. Itaque eiecta forma Ionica, quae ex Homeri lectione librariis familiaria facta erat, scripsi ἐρρύσάμεσθα, i. e. ἐρύσθ. τὸ τὸν σὸν πατέρα — ἔχειν νεῶν ἰδρας. νεῶν autem est a ναῦς, ut recte monuit Musgr. non a νεώς, qua vocis forma Tragici, si recte memini, pro ναοῦς non utuntur.

V. 292. ἱερεῖς Ald. rell. Par. G. Flor. 1. 2. ἱερός MSS. Steph. Par. E.

V. 293. Σουρίῳ minus recte Musgravio obsecutus scripsi pro Σουρίου. Genitivum locum designantem satis tumentur loca a Schaefero ad Lamb. Bosii ell. p. 697. adscripta, quae ipse mutanda censet. Cf. ad Hippol. 153.

V. 296. Par. G. Flor. 1. 2. δὲσφρονά γ' ὄν.

V. 299. Ald. rell. ἀποστρέφῃ. MSS. Steph. ἀποστρέφου. Si locus sanus est, vertendus: *secundum leges mortalium a crudelitate tua te avoca, et ad sermonem meum attende.* νόμοι θνητοῖ pro νόμοι θνητῶν, ut τὰ θνητὰ πράγματα Alc. 796. nisi forte νόμοις θνητοῖς e λόγους pendet.

V. 302. Ald. ἀμφιβουπόροις una voce. In duas divisit Flor. Chr. et Barnes. ut factum in Florr. Vict.

V. 313. Flor. 1. 2. Vict. τῶν γὰρ κρεῶν.

V. 314. Lenting. p. 94. ἦν δὲ τὴν γλ. δ. At inter γλῶσσαν et τὰ λοιπὰ τῶν κρεῶν nulla est oppositio. Sensus est: *nullam carniū huiusce partem praetermitto: nam cum reliquae iucundae tibi erunt, tum lingua eius loquacem te reddet.*

V. 315. Hinc glossam Hesychii emendat Ruhnk. ep. crit. p. 135.

V. 321. ὅ τι est e coniectura Markl. ad Suppl. 518. Sed vix opus erat ὅτι mutari.

V. 326. εὖ τέγγων τε e Reiskii coniectura pro ἐν στέγοντι. Scaliger. coni. εὖ στέγων τε γαστήρ ὑπὲρ.

V. 327. 8. Musgrav. πέδον κρούω, *terram pedibus pulso*, i. e. *salto, tripudio*. Ita intelligitur, cur additum sit, *Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κινῶν*. Catulli locus 32, 10. *et satur supinus Pertundo tunicamque palliumque*, in quo obsceni quid inesse videtur, comparari vix potest.

V. 329. Scribe Θρήκιος. Ald. Herv. 1. Θρηήκιος. rell. Θρηήκιος.

V. 333. τίκτουσα Plut. II. p. 435. B. φέουσα Athenag. legat. p. 103. Valcken. Phoen. 34. Porson. Adv. p. 268.

V. 334. Ald. ἄ ἔγω. Florr. 1. 2. Vict. ἄ ἔγω.

V. 336. Ald. rell. τοῦ πιεῖν. Reisk. et Musgr. τοῦμπιεῖν. Cf. Porson. ad Arist. Pac. 1143.

V. 337. σώφροσιν Flor. 1. 2. pro σώφροσι.

V. 343. Barnes. edidit τὸν λέβητα, quod τόνδε non nisi δεικτικῶς accipi possit, nondum autem in antro sint, ubi lebes iste fuerit. Ita τὸν πατρῶον λέβητα dictum esset. Tamen in τόνδε ego quoque haereo.

V. 344. Flor. 1. ἀμφέξῃ. δυσφύρητον Barnes. interpretatur, *pinguem*. Scaliger coni. διαφύρητον, non male, modo διαφορεῖν esset simpliciter *discerpere*, ac non *discerpti membra huc illuc portare*, quod ferae faciunt. vid. ad Herod. p. 514, 6. 15.

V. 346. Ald. rell. ἀμφὶ πόμον. MSS. Steph. Flor. 1. 2. ἀμφὶ βωμόν.

V. 353. Ald. rell. *φαινω̃ν*. Flor. 1. 2. Vict. *φαινω̃ν*.

V. 354. Ζεῦ Ξένι, ὄρα τάδ. Sic distinxit Canter. pro Ζεῦ, Ξένι ὄρα τάδ'.

V. 355. Vict. Ζεύς.

V. 356. Scaliger ponendum *ἦμιχ*. non *χο*. indicat, quem secutus est Barn. At verum non est, quod ait Scal. dimidium chori progressum antro iam paratis epulis Cyclopem invitare, alterum semichorium intus relictum esse.

V. 358. ἀπογαῖν una voce Ald. rell. ἀ. ἀπο γ. Toup. ad Suid. T. II. p. 269. et Musgrav. Porson. tamen ad Toup. T. IV. p. 476. Florentis Christiani emendationem, ἀνθρ. ἀπολαῖν, praefert. Pro ἀνθρακίᾳ; Vict. ἀνθρακίᾳ.

V. 559. βρύνειν et v. 371. βρύνων Casaub. pro βρύνων. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 99. coll. Buttmann. ad Soph. Phil. 745. — *χρεωκοπεῖς* Flor. 1. 2.

V. 360. Flor. 1. δασυμάλλων et καινόμεθα.

V. 362. μόνος μόνῳ κομ. π. σκ. *Solus soli mihi confer hanc celocem*, ut Plautus, fortasse huc alludens, loquitur; vult enim integram famem ad has epulas adferre. *Scal.* Locus Plauti Poenul. III, 1, 40. vix comparari potest. Dubitari non potest, quin v. 361. ad alium quemdam orationem convertat Chorus, fortasse ad Ulysem, etsi absentem. Superiora autem cum indignatione quadam proferebantur. Versui 363. Barnes. auctore Scaligero praescrisit *ἦμιχ*. ut semichorium intelligeretur modo foras egrediens.

V. 365. ἀποβ. ἄν. Sic Ald. Herv. 1. ἄν Herv. 2. Brub.

V. 369. Ald. ξετικούς ικιτῆρας. Heracl. 764. ξένους ικιτῆρας. et sic Both. Post δωματίων Flor. 1. inserit r'.

V. 372. Ald. δαιννόμενος.

V. 376. Ald. rell. μῶν γε θοινάται. Recte Reisk. μῶν τεθοίραται, quod probat etiam Elmslei. ad Med. 1334. not. f.

V. 378. Pro ἀθρήσας Canter. ἀθροίσας, quod recte refutare videtur Barnes. iudice Elmsl. ad Heracl. 341. Pierson. apud Valk. diafr. p. 172. σταθμήσας, eleganter.

Certe ἀθρήσας, si veritas *conspicatus*, non satis convenit sequenti ἐπιβυστιάσας. Sed est *contemplari*, nt Electr. 831. 843.

V. 379. Ald. Flor. 1. ἐντρεφέστατον. Correxuit Barnes. post Scaligerum, qui ἐντραφέστατον reponerat et ἐντρεφέστατον Flor. 2.

V. 381. πετραία χθών de *rupe* insolita locutio, ad quam recte offenderunt Reisk. et Musgr.

V. 386. ἔστῃσεν Ald. rell. ἔστρωσεν Pierson. Veris. p. 145. ἔιησεν Reisk.

V. 391. Lobeck. ad Aiac. 40. conl. ἐπέστησεν π.

V. 393. ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ γ', ἀλλὰ Ald. Herv. 1. Flor. 2. Vict. γ' in hac lectione om. Flor. 1. Sed Herv. 2. Brub. ξεστὸς δ' οὐ δρεπ. Canter. nov. lect. 6, c. 19. ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ οὐ γ', ἀλλὰ. Casaub. de satyr. poesi 1, 6. p. 159. ed. Cren. citat ξεστοὺς δρεπάνῳ γ' οὐκ, ἀλλὰ π. κλ. Barnes. ξεστοὺς δρεπάνῳ οὐ γ', ἀλλὰ — Canterum, relinquentem δέ, grammaticae negligentiore esse criminatus. Musgrav. edidit ξεστοὺς δ' οὐ δρεπάνῳ, τᾶλλα π. κλ. Si particulum negantem addes, δρεπάνῳ οὐ, vel δρεπάνῳ γ' οὐκ (οὐ γε vix usquam reperias) sensus erit, quasi *falx venatoria*, δρέπανον, proprium sit et idoneum poliendo instrumentum, *verua non falce polita*, sed — quod absurdum est. Possit ante ἀλλὰ omissum οὐ μόνον videri cuius usus exempla vid. ad Lamb. Bos. ell. p. 788. sed, ubi ἀλλὰ hoc modo accipi potest, apud antiquiores certe, v. c. Xen. Mem. S. II, 3, 8. Isocr. π. ἀντιδ. p. 117. ed. Orell. hoc non fit, nisi et praegressa et sequente negatione. An legendum: ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ, τᾶλλα παλιούρου κλάδῳ? τᾶλλα iam Scaliger, sed sic: ξ. δὲ δρεπάνῳ τᾶλλα, παλιούρου κλάδῳ. *Verua*, inquit, *ex paliuri durissimi ligni ramis aut sudibus praeustis quidem igne acumine, reliquo hastili falce dedolata*. quod vereor ut intelligam.

V. 396. Ald. rell. διδου μαγείρου. MSS. Steph. ἄιδου μαγ. quod receperunt Canter. Barnes. Musgrav. Tum vulgo δύω.

V. 397. Paris. ap. Markl. ad Suppl. 94. τιτὶ ῥυθμῶ. Initio versus Flor. 1. 2. ἔσφαζ'.

V. 400. Ald. λίθον. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. λίθου, ut iam edidit Canter. Tum Scal. πρὸς δὲ οὐκ ὄνυχα, non γ' ὄνυχα.

V. 403. Vulgo τὰδ' εἰς λ.

V. 409. Porson. adv. p. 268. φάρυγος αἰθέρ' ἔξανεις βαρύν. Cf. id. ad Arist. Equ. 523. ἔξανεις citat Athen. l. p. 23. E. Sed tempus minus convenit; et ἶνα primam corripit etiam Iph. A. 1088. Iph. T. 288. Nec φάρυγος quidem mutari necesse erat; vid. v. 558. 640. etc.

V. 412. Flor. 1. 2. Vict. ὦ τοῦ ποταμοῦ. θ. fortasse recte

V. 416. τ' post ἔσπασεν addit Barnes.

V. 418. Flor. 1. πρὸς καλόν. 2. πρὸς καλόν.

V. 421. τρώσει Ald. et Codd. quod Canter. e conjectura restituit, quum in Herv. 1. 2. Brub. irrepsisset δρώσει, quod Musgr. falso Aldinae tribuit.

V. 422. Ald. ἐπ' ἐγγύων. Correxerit Barn. post Aemil. Portum.

V. 424. Cf. ad Alc. 560.

V. 425. Ald. ἐπήχει. ut etiam Musgrav. ἐπηχεῖ Barn.

V. 427. οὐ χορῆετε pro uno verbo habendum; alioquin esse deberet εἴτε μὴ χορῆετε. Vid. ad Med. 88.

V. 429. Ald. rell. Λαταῖδων νυμφῶν μ. E conjectura Casauboni, qui Ναῖδων, Ναϊάδων edidit Musgrav. Cf. Valck. ad Phoen. 1669.

V. 433. Ald. rell. πτέρυγας ἁλῆει. Egregia emendatio est Musgrav. πτέρυγα σαλεύει: nam gravis animi perturbatio, qualem designat ὀλῆειν, non cadit in Silenum. Casaub. p. 171. coni. ληλημένος πτέρυγος, ὀλῆει.

V. 435. Ald. rell. ἀναλαβοῦ Κύνλαπι. Emendavit H. Steph.

V. 439. Ald. rell. et Codd. καταφαγεῖν, in Par. E. G. tamen supra scripto φυγεῖν. καταφυγεῖν est ex emendatione Scaligeri.

V. 440. Vulgo δὴ νῦν.

V. 445. Ald. rell. βακχίῳ ποιῶ. Flor. 1. 2. Vict. βακχίον.

V. 446. Ald. rell. ἐνθροισί νιν. MSS. Steph. ἐντῆρ-

οὐκ *νιν*. Casaub. p. 171. ὕσμῳσι *ν* ὕσμός *tractio*. *Cogitas securum in commissatione clam pede trahere et incensiem perdere*. Reisk. ὥσμοισι. Sed recte Tyrwh. ὀσμῳσί *νιν*.

V. 450. Casaub. ἀπαλλάξαι. Repete μενοινῶ.

V. 457 sq. Ald. rell. βαλὼν Κύκλ. ὄψιν ὀμματ' ἐκτ. π. Piersonus, quum ὀμματα Cyclopi μοροφθάλμῳ non viderentur convenire, corr. βαλῶ — ὀμμα τ' ἐκτ. Neque tamen dissimulandum, ὀμματα Cyclopi tribui etiam v. 468.

V. 463. εὐρήμασιν Flor. 1. 2. εὐρήμασι Ald.

V. 466. Flor. 2. ὀποστέλλω, supra scr. στελῶ ab eadem m.

V. 467. Respici videtur ad δαλόν, quo, aqua lustrali merso, sese conspergebant templum intrantes, de quo more locum accepit Flor. Christ. Vid. Hesych. v. δαλόν. Casaub. ad Theophr. c. 16.

V. 471. Legebatur ἀροίμην, contra metrum. Vid. Brunck. ad Soph. El. in.

V. 473. Paris. E. G. Vict. ἐκθρύψομεν. Scalig. ἐκθλίψομεν.

V. 474. Ald. ἐξεπίστασθε. Par. E. G. Flor. 1. 2. ἐξεπίστασαι, ut iam edidit Musgr.

V. 479. Ald. rell. ἐμοῦ φίλους. Scaliger ἐμούς φίλους.

V. 481 sqq. His versibus in Ald. rell. praeponitur Xo. versui 485. Ἦμι. versui 492. Ἦμι. et sic etiam Codd. Pro Xo. scripsi Ἦμιχ.

V. 482. Ald. rell. δαλῶ. MSS. Steph. Flor. 1. 2. δαλοῦ, quod receperunt Canter. Barn.

V. 485. Ald. addit ὡδὴ ἐνδοθεν, quam annotationem esse Grammatici, tantum Cyclopi ex antro audiri significantis, s. περιγραφὴν, recte monuit Tyrwhitt.

V. 488. χωρεῖ γε περ. Ald. γε om. Flor. 1. deletum in Flor. 2.

V. 492. De sqq. vid. Herm. elem. d. metr. p. 496. εἰνάξει i. e. βακχεύει s. βακχιάζει. ut explicat Elmslei ad Bacch. 1033.

V. 495. Ald. ὕπ' ἀγκάλῳν. Una voce primus scripsit Barnes.

V. 498. Ald. *μυρόχριστος λιπαρός*. Reisk. *μυρόχριστος λιπαρόν*, rectius Scaliger *μυρόχριστος λιπαρόν*. citans Horat. Carm. II, 7, 7. *coronatus nitentis malobathro Syrio capillos*. Idem v. 497. corr. *χλιδανήν* ε. *ἐταίραν*. Ad fores amicae autem cantat *θύραν τίς οἶξε μοι*;

V. 500. Hermann. l. c. *πά, πά, πᾶ*. Similiter Bothe et Lenting. p. 94. Versus ratio, inquit, legi vult: *παπαπαί*.

V. 501. *ἔβη* voluptatem significat, quae e convivii capitur. Vid. Interpr. ad Hesych. T. I. p. 1597. not. 6. Hic ex abundantia quadam additum *δαιτός*. *δέ* om. Flor. 1.

V. 502. Ald. *ὥς γεμισθείς*. *ὥς γ*. Vict.

V. 504. *εὐφρων* iungendum cum *ὑπάγει*, *εὐφρων ὦν ὑπ*. non cum *ὁ χόρτος*.

V. 507. Ald. *φίρ' ἀσκὸν ἐν δόμοις* Paris. E. Flor. 1. 2. *φίρ' ἀσκὸν εἰδος μοι*, quod recepit Musgrav. Recte autem Herm. post *φίρ'* interpunxit.

V. 508. *ῥμμασιν* Flor. 1. 2. pro *ῥμμασι*.

V. 509. Scaliger *καλός* Ald. et Codd. *μελάθρων*. Canter. *μελαθρον*.

V. 511. Ald. *λύγνα δ' ἀμμένα δαΐα*. Cant. et Scalig. conl. *λ. δ' ἀμμ. δαΐεν*. quae parenthesi includenda esse monet Scaliger ut iungentur *φιλέει τις ὑμῶς (sio) σὸν χόρα θ'*, *ὅς τίρ. v.* Par. G. *λ. δ' ἀμμένει δ.* Flor. 1. 2. *ἀμμεὶ δαΐα*. Vict. *ἀμμένει*, i. e. *ἀναμένει*. *ἀμμένει* Barnes. iam commemorat, et legendum conl. Reiske. Herm. l. c. *λύγνα δ' ἀμμένει διαί σον Χόρα*. Equidem *ἀμμένει* non intelligo. Barnes. sic locum explicat: *λύγνα ἡμμένα δαΐα, ἥγουν, δαλός, ὥς λύγρος ἡμμένος, δηγῶν σὸν χόρα τυφλωσων μένει*.

V. 512. Herm. *χὼς τερεῖνα Νύμφα*, delete puncto post *ἄνθρωπ*, et *δ'* post *στεφάνων* v. 514. ut iungantur *στεφάνων οὐ μία χόρα ἐξομιλήσει (σοι) ὥς τερεῖνα Νύμφα*. recte.

V. 517. Ald. rell. *πιών*. MSS. Steph. *πιεῖν*. Lenting. p. 94. conl. *οὐ πιεῖν*.

V. 522. Ald. rell. Flor. 1. 2. *οἶκους ἔχων*. Canter. *οἶκους*.

V. 523. Ald. rell. τιθεῖ. τιθῇ est a Porsono ad Orest. 141.

V. 524. δῶμα' e Piersoni coniectura Veris. p. 145. pro αἶμα'. δέρμασιν Flor. 1. 2. pro δέρμασι.

V. 525. Ald. rell. ἢ τόλδ. quod nihil attinebat mutari.

V. 527. Ald. rell. μένων οὖν. Par. G. Flor. 1. 2. μένων τῶν. ut iam edidit Barnes. e coniectura Canteri.

V. 538. λαγῶδες γ' οὐδα; Porson. ad Phoen. 1638. Advers. p. 38. pro λαγῶδες τούδα;.

V. 541. ἰδοῦ deest in Flor. 1. τίθει^ηs Flor. 1.

V. 543. κάτθες. Sic Ald. et MSS. κάτθ' Flor. 1. κάθες Herv. 1. 2. Brub. Canter. κατάθες Barn. e coniectura Casauboni p. 172. et Scaligeri.

V. 547. Lcutingio p. 94. Sileno tribuendus videtur; iniuria.

V. 551. Ald. rell. ἐπεὶ μου φῆς. Correxist Florens Christianns.

V. 552. Tyrwhitt. ἔγχει. πλέων δὲ τὸ σκύφος δίδου μόνον. eleganter, nisi quod in eiusmodi μιμήσει vix accommodatum est δέ. Scribi possit πλέων δὲ τὸ σκύφος δίδου μόνον. Cf. Theocr. Adonias. 30.

V. 554. δὸς οὕτως. Par. E. G. Flor. 1. 2. quo firmatur Tyrwhitti correctio, δὸς οὗτος, probata etiam Porsono ad Arist. Vesp. 632. De ἀπολείς vid. ad Hipp. 328. Tum Flor. 1. 2. Vict. πρὶν ἂν γέ σε.

V. 556. Ald. rell. ὦ οἰνοχόος. ὦνοχόος iam Barnes. e monitu Canteri nov. lect. II, 7. Mox ταὶ om. Flor. 1. 2. ὦνος Ald. ὦνος Canter. Barn. et sic Vict.

V. 557. Scribe λήπει.

V. 559. Flor. 1. 2. Θες τὴν (sic) τὸν ἀγκ. sed in 2 supra τὴν scriptum δὲ alia manu.

V. 560. ὥσπερ μ' ὀρεῖς. Flor. 1. 2. Vict. pro ὥσπερ ὀρεῖς, ut iam edidit Barnes.

V. 561. Casaub. ᾧσπερ τὴν ἐμέ. Probabiliter vulgatam explicavit Barnes.

V. 563. Ald. ἢ ἄμπελος.

V. 567. *σιγῶντα χορή* vulgo. Correxuit Casaubon.

V. 574. τοῦ Διὸς τε Flor. 1. 2. Vict. pro τοῦ Διὸς δέ

V. 576. αἱ Χάριτες. Sic Ald. Herv. 1. 2. Brub. non *εἰ χάριτες*, ut narrat Musgrav. quod vitium est ed. Cantabrigiae, propagatum a Barn.

V. 578. Vitiose Herv. 1. 2. Brub. Cant. ἥδομαι δὲ πῶς. Ald. ἦδ. δέ πῶς.

V. 580. interrogative legi vult Lenting. p. 94. recte ut videtur.

V. 581. Vulgo ἐγὼ ἔκ τοῦ Δαρδάνου. quod vitium tam manifestum mihi visum est, ut non dubitarim scribere ἐγὼ ἔκ τοῦ Γαργάρου. Sed est e Dardani domo, ut recte cepit Musgrav.

V. 583. Elegans est emendatio Casauboni *κάντροντᾶς πεπωκότι*. Vulgatam certe vel non intelligo, vel nimis languidam esse video.

V. 584. *πικρότ. ἔπρον* Ald. rell. *πικρ. οἶνον* Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. in marg.

V. 586. Legebatur *ἐνδον μὲν ἀνήρ*.

V. 587. Ald. rell. *φάρνγγος ὠθήσῃ*. ὠθήσει Par. G. Flor. 1. 2.

V. 592. Ald. rell. *μαθεῖν*. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. *παθεῖν*, ut edidit Musgrav.

V. 592. Ald. rell. et Codd. *ἀπαλλαγμόν*. unde Scaliger. fecit *πρὶν τι τὸν πατέρα μαθεῖν ἀλαλαγμόν*, quod recepit Barnes. *ἀπάλαμνον* est e Canteri coniectura. Paulo post Ald. rell. *τάνθιδ'*, recte. *τάνθιδ'* Barnes. Musgrav. e Scaligeri coniectura. E Florr. nihil notatum ut hos etiam *τάνθιδ'* habere conicias.

V. 595. *ἀπαλλάχθηθ'* ἄπαξ non *libera nos*, ut vertit Aem. Portus, sed *libera te uno ictu*: nam, ut omnibus diis, sic Vulcano molestus esse fingitur Polyphemus.

V. 599. Flor. 1. 2. *αὐτήν τε*.

V. 606. In Ald. rell. punctum est post *κόρας*, quod nunc verius videtur, ne *τάχα* et *ἦδη* in una sententia coniungantur. *ὁλεῖ* sc. *Κύκλωψ*. Post *ἠνθρακωμένος* nulla est interpunctio in Ald. Equidem utramque interpun-

ctionem coniungam: πρὸς γὰρ τάχα φωσφόρους ὀλεῖ κόρας. ἤδη δαλὸς ἠνθρακομένος κρύπτ.

V. 624. Ald. Herv. 1. διὰ πρὸς δ' ἐστὶ κ. Herv. 2 sqq. διάπυρος, et sic Flor. 1. 2. Vict. διάπυρος ἐξεστὶ Flor. 1.

V. 625. chori personam praefigunt Herv. 2. Brub. rell.

V. 626. Ald. rell. καὶ τὸν μοχλόν. καυστόν est e Scaligeri coniectura. Sed Pierson. Veris. p. 148. versum 629. post 625. transponit, ἐστῶτες in ἐστῶτας mutato, contra recte Musgr. monet bis idem dici. ἐκκαίειν Flor. 1. Vict. pro ἐκκαίειν Ald.

V. 628. Scal. et Canter. μικρότεροι, quod Barnes. vertendo expressit. Vulgatam defendit Casaub. de sat. poes. p. 172. qui p. 166. Satyri praeclearam operam, inquit, se navare posse confirmant, quia sint staturae grandioris. Itaque μικρότεροι ὠθεῖν accepit staturae grandioris sumus, ita ut eo facilius trabem in oculum impellere possimus; quod ut per se consuetudini Graecorum repugnat, qui infinitivum post comparativos ita ponunt, ut ἢ ὥστε cogitari possit, tum consilio loci non convenit; nam causas praetexunt Satyri, cur adiuvere Ulyssem nequeant. Legendum vel μακρότερον vel μακροτέρω.

V. 629. Ald. rell. πρὸς τὸν ὀφθ. Flor. 1. 2. ἐς τὸν ὀφθ.

V. 631. Ulyssi tribuebatur, ut et v. 633. Musgrav. totum versum cum sq. semichorio adscripsit.

V. 633. τὰ γ' ὅμ. Par. G. Flor. 1. 2. pro τὰδ' ὅμ.

V. 634. Ald. rell. μέεστιν ἡμῶν κόνεως. Optime Scaliger. μέστ' ἐστίν. κόνεως Musgrav. pro κόνεως, Barn. κόνιος, quae forma Ionum est.

V. 635. Puto ἄνδρες.

V. 638. Non debbam notam interrogationis delere, quae in Ald. est post τυπτόμενος, sed eam post πορηγία transponere. Sed Barnesium et Musgravium erroris duces habui.

V. 642. ἤδη σ' Heath. Pierson. ad Mœr. p. 174. Tom. VIII.

Valck. ad Hipp. 405. pro ἡδεῖν σ'. (Canter. ἡδεῖ σ'.) Cf. Porson. et Dobraeum ad Arist. Eccl. 646. Vesp. 633.

V. 653. Ald. et Codd. τυφέτω, καίτω. Correxerit Musgr.

V. 655. Flor. 1. 2. δ' pro' σ'.

V. 658. Ald. μέλπε μοι τόνδε Κίχλ. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. τόνδ', ὡ Κ.

V. 666. Porson. Praef. Hec. p. XXXIV. οὐκ ἄρ' οὐδ' εἰς ἡδ'. Ego σ' addidi ante ἡδίκει.

V. 667. Ald. οὐκ ἄρ' εἰ. Barn. οὐκ ἄρ' εἰ, et sic Vict.

V. 668. Ald. ὥς δὴ σύ. Barn. ὥς, vertens *Utinam et tu sis talis*. Tum Ald. rell. καὶ πῶς σύ; τίς σ' ἂν θείῃ τυφλόν; Canter. καὶ πῶς σ' οὐτίς ἂν θείῃ τυφλόν. Flor. 1. 2. καὶ πῶς σ' οὐτίς δ' ἂν θ. τ. Male Musgrav. hic etiam Οὐτίς.

V. 671. κατέκλασεν e Reiskii coniectura pro κατέκασεν. Idem versum 672. Choro, 673. Cyclopi tribuendum vidit, quum in Ald. rell. omnes Cyclopi continuarentur.

V. 674. ἐπήλυγα λαβόντες iungenda, pro ἐπηλυγασάμενοι, ut Plat. Lys. p. 207. B. τούτους ἐπηλυγασάμενος, *horum circulo tanquam umbraculo aliquo se occultans*. Etym. M. p. 356, 55. καὶ ἐπηλυγασάμενος, ἀπὸ τοῦ προβαλόμενος, ἐπίπροσθεν ποιησάμενος, ὥστε σκοτισθῆναι. Vid. Ruhnck. ad Tim. p. 117. Pierson. ad Moer. p. 163. Nominativum ἐπήλυξ non magis in usu fuisse credo, quam καλλιγύταιξ.

V. 675. Ald. rell. χερές. Correxerit Barnes. ut est in Florr. Vict.

V. 676. σου, quod post δεξιᾷ deerat, addidi e Flor. 1. 2.

V. 680. Corrige errorem typothetae et scribe πῇ γάρ;

V. 682. Ald. rell. οὗτος ἔστι σου. Florens Chr. οὗτις. Nil opus.

V. 684. δῶμ' Ὀδ. Ald. rell. σῶμ' Ὀδ. Par. E. Flor. 1. 2. ut iam edidit Canter.

V. 686. μ' om. Flor. 1. 2.

V. 687. δ' post δάσειν excidit in Herv. 1. 2 sqq. quum esset in Ald. et Flor. 1. 2. Vict.

V. 693. ἐθίσπισεν Flor. 1. 2.

V. 695 δέδορχ' ὅπως λέγω Ald. rell. δεδορχότως λέγω Casaub. ad quod Scalig. Plane ita olim, inquit, in ora libri annotatum est ante 31 annos. δέδορχ' ὅπερ λ. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 696. καὶ δ' ἐπ'. Flor. 1. Sq. v. εἰς τ' est etiam in Ald. rell. et MSS.

V. 699. Ald. αὐτοῖσι σὺν ναύτησι. Flor. 1. 2. ναύταισι. De structura vid. ad Hipp. 1203. Pro συντρέψω Flor. 1. τρέψω.

V. 701. Vitiose Herv. 2. δι' ἀμφιπρήτης. Brub. Canter. δι' ἀμφιπρήτης. Canter. nov. lect. II, 21. reposuit quod iam in Ald. Herv. 1. legebatur δι' ἀμφιπρήτος.

NOTAE IN BACCHAS *).

V. 1. Schol. Hephaest. p. 87. ed. P. p. 170. ed. Gaisf. citat *Θηβαίων χθ.* Sic etiam, monente Hermann, aliquot libri Prisciani. Hanc scripturam, in quam etiam Elmsl. in Add. inclinabat, recepit Herm. exposito discrimine harum formularum, ex quo facile, ubi haec, ubi illa adhiberi debeat, indicari possit. Dicit enim *Θηβαία χθών* simpliciter nominandae regioni inservire, *Θηβαίων χθών* autem cum oppositione quadam dici aliorum, quam Thebanorum. Quod discrimen vereor ne nullius usus sit: nam si oppositio ea intelligitur, quae discrete expressa est, vel necessario cogitatur, hoc nusquam fere locum habet; sin oppositio, quae cogitari possit, ut aliorum quam qui nominantur, urbs intelligatur, nullo non loco ea forma usurpari potest; nam *Θηβαία πόλις* haud dubie est etiam *Θηβαίων*. H. l. *ἐν-δε Θηβαίαν χθόνα* commode dici poterat; at quidni etiam *Θηβαίων*, ut significetur, non in aliorum, quam

*) Quem Elmsleius vocat Laurenianum C, is in eo conspirat cum meo Flor. 2. quod uterque est plutei XXXII. 2. et uterque desinit in v. 754. i. e. 711. nostrae edit. saepe etiam utriusque lectiones inter se conspirant. At non minus saepe a se discedunt ut v. 31. 55. 67 etc. Ad v. 755. annotavit de Furia, duo folia in codice vacua relicta esse, at Elmslei. scribit, v. 754 in penultima fabulae pagina scriptum esse, ultimam omnino vacuam relictam. Hanc igitur dubitationem is demum spatulerit, qui eos codices denuo diligenter inter se comparaverit. Florentinus, quem i. voco, eiusdem plutei est, cuius Elmslei. Laurent. D. Is ab eo versu, in quo desinit Flor. 2. exacte cum Aldina conspirat naque ad v. 1222. Musgr. sed nec vna in eo inani, quae commemorat Elmsl. Praef. p. 6 aq. neque de scriptura post v. 750. ab alio scriba continuata quidquam monitum est.

Thebanorum, urbem Bacchum vēnisse, huic eum prae ceteris sacra sua impertiisse. Cf. ad 706. Saepissime autem sit, ut ubi populus, cuius urbs est, praecipue spectatur, ita ut solum populi nomen poni possit, ibi dicatur *Θηβαίων* etc. πόλις, ut Suppl. 472. προσήκοντ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει, i. e. τοῖς Ἀργείοις. ibid. 1183. οὐδ' Ἀργείων χθόνα δίδρακας ἐσθλά i. e. τοὺς Ἀργείους. ib. 1202. κακῶς ὀλέσθαι πρόστρειπ' Ἀργείων χθόνα i. e. τοὺς Ἀργείους, urbem cum incolis. infra 50. *Θηβαίων πόλις* i. e. οἱ *Θηβαῖοι*. Ubi nihil, nisi locus spectatur, dicitur *Θηβαία πόλις*, ut Suppl. 1192. μὴ δῶς τὰδ' ὅσα τοῖςδ' ἐς Ἀργείαν χθόνα Παισὶν κομίζειν, i. e. εἰς Ἀργος. infra 616. Πενθεῦ, κρατύνων τῆςδε *Θηβαίας χθονος*, i. e. τῶνδε *Θηβῶν*. et sic in locis ab Elmsleio allatis. Neque tamen eiusmodi est hoc discrimen, ut, utrum quoque loco scribeudum sit, iudicare possis: Suppl. 875. τιμὰς δὲ πλείστας ἔσχεν Ἀργεῖα χθονί significare voluit ἐν Ἀργεῖ. sed quidni dicere etiam potuisset Ἀργείων πόλει, i. e. ἐν Ἀργείων? Ib. 810. non urbs proprie dicta, sed incolae urbis spectantur, et tamen dicit ὦ πόλις Ἀργεῖα, τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσοράτε, ut Orest. 1281. ὦ Πελασγὸν Ἀργος, ὀλλυμὶ κακῶς. sed quum, qui πόλιν nominat, simul cogitet τοὺς πολίτας, nimis tautologum fuisset πόλις Ἀργείων. Heracl. 834. ὦ τὸν Ἀργείων γῆν σπεύροντες. quidni Ἀργεῖον? ib. 837. ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον εἰς φυγὴν δόρυ metro coactus pro Ἀργείων. Recte vero Brunckium in Soph. Oed. T. 29. e Codd. edidisse puto δῶμα Καδμείον pro δῶμα Καδμείων, ib. 35. ἄστυ Καδμείον. Oed. C. 380. 736. τὸ Καδμείον πῆδον. Vid. Reisig comm. crit. in Oed. C. v. 370. Ita nec hac norma certi quidquam efficitur, nec ea, quam Herm. dedit; falsum vero est, quod Elmslei. dicit, libentius *Θηβαίαν χθόνα* quam *Θηβαίων χθ.* contra *Θηβαίων πόλιν* quam *Θηβαίαν* dixisse Euripidem.

V. 6. Soph. Ant. 1139. ματρὶ σὺν κεραυνία.

V. 8. Codd. et edd. τυφόμενα, δίου τε πυρὸς ἔτι ζῶσαν γλόγα. Ut anapaestum e quarta sede expelleret, Porson. ad Orest. 499. transposuit ἔτι, scribens δίου τ' ἔτι πυρὸς ζ. huius particulae non suo loco positae exemplum aptissimum asserens ex Orest. 412. ἔτι πυρὸς θεορμή τάφου. Hunc secutus sum; Barnesium te omit-

tentem sequitur Hermann. nam *τε* si relinquatur, ambiguum fieri sententiam: neque enim flammam ardentem videre Bacchum, sed fumum, testem ignis nondum penitus extincti. At, si ignis nondum penitus extinctus est, a rei natura non abhorret, ignem nonnunquam vel saepius inter fumum emicare, ut flamma etiam conspici possit, quod in aedificiis incendio absumtis videre licet. Cf. v. 554. 580. Sed ab illo tamen argumento progressus, deleta particula iungit *δόμων ἱρεΐπια τυφόμενα Δίου πυρός ἐτι ζῶσαν φλόγα*, quod sic, opinor, vertendum: *domus ruinis, quae vivam adhuc coelestis ignis flammam fumo produnt*. Num igitur *τύφεται δόμος φλόγα*, vel *δόμον τύφειν φλόγα* quisquam unquam dixit? nam passiva ad subiectum relata tum demum accusativum rei assumunt, si eadem activa accusativum et personae (vel eius ad quem vis verbi proprie pertinet) et rei recipiunt; et quamvis *τύφειν καπνόν* Herodotus dixerit (*τύφειν φλόγα* qui dixerit, nescio) et *τύφασθαι πόλις* saepius dicatur, et hinc conici possit, ut alia verba duplicem accusativum asciscunt, quae modo personae, modo rei accusativum habent, sic etiam *τύφειν πόλιν καπνόν* vel *τύφασθαι πόλις καπνόν* dici potuisse, tamen in critica tractanda non, quid dici *potuerit*, sed quid revera *dictum esse* e scriptorum consuetudine appareat, quaeritur. Itaque *ἱρεΐπια τυφόμενα φλόγα* dictum esse non prius credam, quam exempla et locutionis *τύφειν φλόγα*, et alterius *δόμος τύφεται φλόγα* allata sint: quamquam paulo timidior ad hanc disputationem accedo, quod Hermannus non dubium esse, quin recte *τύφασθαι* cum accusativo eius rei construi possit, quam prodit fumus, confidenter affirmavit. Plutarchus autem Sol. p. 79. A. non *τυφόμενα Δίου πυρός κ. τ. λ.* habet, ut citat Hermann. sed *τυφομένην* - - *ἐτι ζῶσαν φλόγα τὴν ἱρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν*, ut appareat, eum Eurididis verba non, ut scripta legerat, citasse, sed ad animum propositum accommodasse. Barnesium vero non credo *τε* consulto omisisse: nam nec verbum de correctione sua addidit, et, servato commate post *τυφόμενα*, in versione dedit: *aedium ruinas fumantes, et adhuc viventem flammam divini ignis*. De lectione Plutarchi ἀδμοῦ πυρός vid. ad Suppl. 861. De anapaesto autem, miror, quum hodie ad lectiones Codd. iam dudum pro-

scriptas (ut αὐτός pro αὐτός. εἰ ἀφ᾽ ἧν pro ἣν ἀφ᾽ ἧν) multi redeundum censeant, nondum existisse, qui anapaestorum etiam patrociniū susciperet, qui in permultis trimetrorum locis a Codd. summo cōsensu retineantur. Ceterum auctor Χριστ. πάσχ. monente Leningio p. 88 sq. hos versus ita pervertit v. 1567. Ποινὴν γὰρ ἀθροῶ
 συν ποτιμῶ ζωηφόρῳ Πῦρ ἐγγές οἴκων, καὶ δομῶν ἐρεί-
 πια Τεφρούμεν ἤδη, πρὸς ἄσβεστον φλόγα Ἀθάνατον
 Θεοῦ πόλιν πρὸς τήνδ' ὕβριν.

V. 10. Ald. Brub. Herv. 1. 2. αἰνῶ δὲ Κάδμον ἄβα-
 τον, ὅς πίδον τόδε. Correx. Canter.

V. 12. ἐγὼ κάλυπα Ald. rell. Correx. Heath. quem
 sequutus est Brunck.

V. 13. γυίας Flor. 2. Val. Vid. Elmsl.

V. 13. Legendum τοὺς πολ. γ. ut edidit Herm. Vid.
 Musgr. ad Heracl. 842. Elmsl. ib. 83g. et ad h. l. Frae-
 terea τῶν πολυχρύσων legendum censet Elmsl. Vulga-
 tam recte defendit Hermann. „Lydus de magistr. III,
 58. p. 256. περιηχηθεὶς γὰρ ὁ μηδὲν ἢ τεριτέριος δαίμων,
 ὡς Εὐριπίδης εἶπε, Λυδῶν ὑπάρχειν τὰς πολυχρύσους
 γαίας. Scribendum γυίας. Lydi interpretes male credidit
 Lydum respicere v. 787. lph. A. ubi αἱ πολύχρυσοι Λυ-
 δαί. Boisson.

V. 14. deest in duobus Pariss. Flor. 1. 2. Elmsl.
 scribendum suspicatur Περσῶν δ' ἡλ. πλ. ut haec et sqq.
 cum verbo ἐπελθῶν iungantur. Est hoc ex eo genere
 anacoluthorum, quo post aliquantum intervalli verbo, quod
 praecessit, aliud subiicitur eiusdem significationis, ut
 h. l. ἐπελθῶν post λιπῶν. Ita nec dici potest, ad quos
 accusativos λιπῶν referri debeat, et ad quos ἐπελθῶν:
 utrumque enim ad omnes pertinet.

V. 15. Βάκτροά τε Ald. rell. Correx. Barn. Mox
 scribendum δύσχιμον, ut ediderunt Elmsl. et Herm. Vid.
 Elmsl. *

V. 18. Dativus positus est, quia οἰκουμένας cogitabat
 poëta, ut recte Elmslei. Idem in Add. verbi πληροῦν
 dativo iuncti hoc exemplum affert ex Herc. f. 36g sq.
 πεινκασιν χέρας πληροῦντες. De πλήθειν cum dativo
 vid. Schaefer. ad Long. p. 410.

V. 19. Vict. *καλλιπύργωτος*.

V. 20. 21. 22. Vulgatum versum ordinem, quo v. 22. ante 20. 21. ponitur, recte contra Pierson. Veris. p. 122. tuetur Hermann.

V. 25. Ald. rell. *κίσσινον μέλος*. *βέλος* MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barnes.

V. 31. Ζῆν' ἐξεκαυχόμεθ' Ald. Herv. 1. Ζῆν' ἐξεκαυχόμεθ' Brub. Herv. 2. Canter. ut Flor. 2. ἐξεκαυχῶνθ' Barn. et sic MSS. Steph. Vict.

V. 32. Ald. Brub. Herv. et Codd. et Schol. Pind. Nem. 4, 3. *τοιγάρ νιν αὐτάς*. Herv. 2. *τοιγάρ* (sic) *νῦν αὐτάς*. Herv. 3. Canter. et Vict. *τοιγάρ νῦν αὐτάς*, quod corrigi iubet Canter. *τοιγάρ νιν αὐτάς*, ut habent MSS. Steph. Pleonasmum non esse in verbis *νιν αὐτάς*, quae significant *eas ipsas*, ad Med. 1263. not. et ad h. l. monuit Elmsl. et opponi *πᾶν τὸ σπέρμα Καδμείων* v. 35. Requiro quidem *τε, αὐτάς τε, καὶ πᾶν σπέρμα Καδμ.* sed servanda erat lectio prae ea, quam e conjectura recepi, *νιν αὐτός*. Mox ὥσπερ Elmsl. qui vulgatam scripturam librariis deberi disputat ad v. 686. Num igitur augmentum *ω* verborum ab *οι* incipientium ita ignotum fuisse librariis censendum est, ut *οι* scriberent, an eos hoc iam in antiquis exemplaribus reperisse et idcirco mutare non ausos esse?

V. 38. *εἴηται* Ald. rell. *ῆται* Brunck. e duobus Pariss. et sic Flor. 1. 2. Vict. Pal. *εἴηται* et *ῆται*, alterum e correctione. *ἀνορόφους-πέτρας* malit Elmsl.

V. 40. Quas in hoc versu difficultates sibi reperire visus est Elmslei, eas optime removit Hermann.

V. 46. *οὐδαμῶς* duo Pariss. Flor. 1. 2. quod recepit Brunck. Euripides respexisse videtur ad formulas *οὐδαμοῦ εἶναι*, *οὐδαμοῦ τιθέναι τινα*, de quibus vid. Ruhn. ad Xenoph. Mem. S. I, 2, 52. Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 174. Heind. ad Gorg. §. 25.

V. 51. *ἐξ ὀρους* (sic intervallo relicto) Ald. *ἐξόρους* Herv. 1. 2. Brub. rell. *ἐξ ὄρους*, quam lectionem conjectura assecutus erat Pierson. Veris. p. 124. e Pariss. E. G. recepit Musgr. et sic Laur. Flor. 1. 2. Vict.

V. 52. Palat. a corr. *ζητῇ* pro *ζητεῖ*. *ξυάγω* pro

συνάψω Laur. Flor. 1. 2. (V. 51. ξύν e coni. scripsi pro σύν.) συνάπτειν τινί, intellecto μάχην, ubique est pugnam cum aliquo conserere, aliquem aggredi. Itaque Μαινάσι non nisi a στρατηλατῶν pendet.

V. 53. 4. Herm. in his putidam tantologiam inesse ratus, edidit: ὦν οὐρεκ' εἶδος θνητὸν ἀλλάξας ἐγὼ, μορφὴν ἐμὴν μετέβ. εἰς ἀνδρὸς φύσιν. in quibus ipso invito, credo, post ἐγὼ distinctum est. Mihi eiusmodi tautologiae non abhorrrere videntur ab Euripidis ingenio.

V. 56. Hinc Etymol. M. p. 453, 57. corrigit Valck. ad Phoen. p. 68. Haec citat Strabo X. p. 469. C. (720. A. Alm.) sic scripta in Laur. A. C. teste Elmsleio: ἀλλ' ὦ ἰπτιουσαι τρωῶλον ἐρνεα λυδίας θίασος ἐμὸς γυναῖκες ἐμά θ' εὐφρόνια καὶ πόλις. V. 55. Pal. et a prim. m. Laur. ἀλλ' ὦ λιπούσα. Nihil eiusmodi e Florr. enotatum a Furia. V. 57. συνεμπόρου; Florr. 1. 2.

V. 62. πτυχάς Elmsl. et Herm. Vid. ad Phoen. 84. Nullus locus est, ubi πτυχάς a πτυχῇ necessario legendum sit; πτήχας a πτύξ metrum poscit et Il. λ', 77. et Od. ε', 432. Hinc etiam πτύχες et πτυχί apud Homerum. Hinc veteres πτήχας, non πτυχάς, dixisse suspicor, contra non πτυξί, sed πτυχάς tanquam a πτυχῇ. Sed neque πτύξ, neque πτυχῇ usquam legere me memini.

V. 64 — 72. in stropham (64 — 67.) et antistropham dispescuit Hermann. elem. d. m. p. 498. dissentiente Elmsleio, qui hunc proodum esse censet. Contra disputat Herm. in parodo tragicos non simul et proodum et epodum fecisse. Hoc nisi obstaret, libenter ego quoque proodum esse dicerem, non ob metricam aliquam rationem, sed quia his versibus praeparantur ea, quae post dicenda sunt, et quasi praefationem quamdam illi continent. Ceterum versus esse ionicos a minore, anapaestis vel praemissis, vel in fine positis, vel mediis receptis, ibid. ostendit Herm. Ego male pro anapaesticis acceperam.

V. 64. Hermann. ἀπὸ γαίας.

V. 65. Praeter necessitatem post Βρομίῳ interpunxi,

et obsequentem habui Elmsleium. Ita *θοάζω* esset *festino*, et verbis *πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον* appositio contineretur. Vulgatam distinctionem mutari non opus erat: optime enim iungi possunt *θοάζω πόνον Βρομίῳ*, *sallationem in honorem Bacchi furore Bacchico percita perago*. ut iam accepit Brunck. ad v. 215. laudans Hesychii glossam *θοάζει* - - *ἀνίει*, - *τελεῖ*. Iniuria enim Elmslei. locum minime comparandum *Afc. 499.* asserens veretur, ut aequè bene dici possit *θοάζω πόνον* ac *πράσσω πόρον*. ut enim locutionis *θοάζειν πόνον* nullum aliud exemplum exstet, analogia tamen se tuetur: nec locutionum a Brunckio ad v. 215. (cf. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 2.) congestarum alia exempla reperiuntur. Ludicram, ut hoc obiter addam, verbi *θοάζειν* originationem et explicationem habet Wyttenbach. ad Plut. p. 233 sq. Quod vero distinctioni a me factae rem ipsam repugnare dicit Herm. propriam verborum vim nimis ille urgere videtur. Dicit enim: *non ex Asia huc properare se chorus dicit: iam venerat enim.* — At quum *ἦκω* sit pro *veni*, *alsum*, quidni etiam *θοάζω*? — *nec profecto festinanter, quippe ubique locorum institutis sacris suis.* At nonne qui iis, quæ peragenda erant, peractis, primum Thebas, praetermissis aliis locis omnibus, advenit, Thebas properare dici potest?

V. 67. Pal. et Laur. a pr. m. apud Elmsl. *βάκχιον εὐαζόμενα*, omissis *τόν* et *θεόν*. Hinc Herm. *Βάκχιον ἄζομένα θεόν*. quia *εὐάζεσθαι* vix alibi reperias media forma usurpatum. Commode Elmsleius citat v. 143. *εὐῖα τὸν εὐῖον ἀγαλλόμεναι θεόν* pro *ἀγαλλοῦσαι*.

V. 68. Herm. *τίς ὁδῶ; τίς ὁδῶ; τίς | μελάθροις*. De *τίς* non muto sententiam ad Suppl. 1187. propositam.

V. 69. Ald. rell. *τίς δὲ μελάθροις ἔκτοπος ἔστω*; Primus Barn. *τίς δὲ μελάθροις; ἔκτοπος ἔστω*. Elmsl. delevit *τίς δέ*, in annotationibus autem legi etiam posse dicit: *τίς ὁδῶ; τίς ὁδῶ; τίς; μελάθροις ἔκτοπος ἔστω*, i. e. *ἐκ τῆς ὁδοῦ ἔκτοπος ἔστω ἐν τοῖς μελάθροις*, quod minus recte Hermann. et alienum et ambiguum vocat: nam posse etiam significare *absento aedibus*, quo sensu mihi quidem *μελάθρων ἔκτοπος ἔστω* dicendum fuisse videtur. Herm. δὲ tantum delevit auctoritate cod. Pa-

lat. Idem optime loci sensum declaravit, quamquam fateor, paulo impeditiorem esse structuram, qua verba ἐκπονος ἔστω non ad ea, quae proxime praecedunt, τίς δὲ μελαθροῖς, sed ad remotiora referenda, sunt: *sive quis in via, sive quis intus apud se est, cedat nobis qui in via est, omnes autem linguis faveant.*

V. 70. Elmsl. ἄπας ἐξουσιούσθω e Pal. quod Hermann. recte minus poeticum esse dicit, quam simplex οὐσιούσθω.

V. 71. Brub. Herv. 2. Canter. κατὰ νομισθέντα γὰρ. Verba τὰ νομισθέντα appositionem continent ad ca, quae sequuntur, Διόνυσον ὑμνήσω, ὃ αἰεὶ ἐνομοίθη.

V. 72. αἰεὶ vix sanum. Pariss. E. G. Flor. 2. Laur. D. ἀνὰ Διόνυσον (Διόνυσον Flor.) ἀναδιόνυσσον una voce Flor. 1. Brunck. e conl. dedit ἤδη. Hermann. elegantem Iacobssii Anim. in Eurip. p. 106. coniecturam recepit ἐνὸς.

V. 73 sqq. ad familiam Glyconeorum refert Hermann. quorum hae formae sunt:

— — — | — — — v. 73. a. b. cum syllaba ει v. 74.
— — — | — — — v. 75. praeter syllabas γὰν ἐν. 76. (ἔρρσαι)
— — — | — — — v. 74. 76. ὦν ὁσίῳις καθαρμοῖσιν.

V. 73. Coniecturam Musgravii αἰδήμων recepit Brunck. Recte Elmslei. εὐδαίμων explicat Θεοφιλής.

V. 76. ἔρρσαι Elmsl. et Herm. ὁσίῳις καθαρμοῖς Ald. rell. Flor. 1. 2. Pal. ὁσίῳις καθαρμοῖσι. Musgr. Brunck. ὁσίῳισιν καθαρμοῖς Elmslei. et Herm. ὁσίῳις καθαρμοῖσιν. Hermannō non displiceret ὁσίῳις καθαρμοῖς.

V. 77. Θεμετεύων e Musgrav. emendatione pro Θεμιστεύων. Sic etiam Elmslei. Herm.

V. 78. Molossum κισσῷ τε στ. pro ionico a minore habeo. Hermann. quia Strabo X. p. 469. copulam omittit, edidit κατὰ κισσῷ στεφανωθείς.

V. 80. Pal. ὦ ἴτε βάρχαι. ἴτε βάρχαι.

V. 82. εὐρυχώρους Ald. rell. Correxerit Barnes. ex em. Scaligeri Pal. εὐρυχώρους a prima scriptura, correctum in εὐρυχώρους eadem manu.

V. 83. ὃν ποτ' ἔχουσα, quem quum utero ferret. Ho-

rodot. V, 41. ἔχουσιν δὲ αὐτὴν ἀληθεῖ λόγῳ, οἱ τῆς ἐπελθούσης γυναῖκος οἰκῆτοί τε πυθόμενοι ὥχλεον.

V. 86. Pal. κεραυνία πληγᾶ. Hermann. coni. κεραυνοπληγᾶ.

V. 87. χρονίδα Ald. rell. Χρονίδας Brunck. fortasse e Pariss. nam sic Pal. Flor. 1. 2. Laur. Vict. Formam nominativi -α in patronymicis non obtinere monet Elmslei.

V. 88. Palat. χροσέαις. Laur. ap. Elmsl. χροσέαισι cum gl. συνίησις. Hoc verum est; molossus est pro ionico a minore, ut v. 76. Pro συνερείδει Flor. 1. ἐρείσει.

V. 90. Scribe ταυρόκερων, ut est in Ald. Herv. 1. et Brunck. ταυρόκερον Brub. Herv. 2. Cant. ταυροκέρων Barn. Musgr.

V. 91. Par. G. στεφάνωσαν.

V. 91. 92. Θηροφόροι Ald. rell. Par. E. G. Θυρσοφόρον sec. Musgr. Θυρσοφόροι sec. Brunck. qui sic edidit, et sic Flor. 1. 2. Laur. Vict. Tum Brunck. ἀμφεβάλοντο.

V. 96. χλοηρεῖ etiam Par. E. sec. Brunck. χλοηρεῖ Pal. χλοηρεῖ Par. G. Flor. 1. 2. Laur. Nentra forma alibi legitur, sed χλοήρης conspirat cum Sophocleo κισσῆρης. Itaque hoc praetulit Herm.

V. 96. μίλακι Pal. quod recepit Elmslei. Vid. Herm.

V. 97. καταβυκχιούσδε recte Lobeck. ad Ai. p. 350. interpretatur coronamini, landans Hesych. et Schol. Arist. Eqn. p. 511.

V. 98. ἐλάτας ἐν κλάδοις Pariss. uterque, Flor. 1. Vict. quod recepit Brunck. ἐλάτας ἐν κλάδοισιν Flor. 2. (Laur. ap. Elmsl. ἐλάτας ἐν κλάδοις). Hiatus ἢ ἐλάτας est etiam Phoen. 1515. Eum amovere studuit V. D. in Edinb. rev. 34. p. 391. legens ἢ ἢ ἐλάτας κλάδοις.

V. 99. ἐνδυτὴν Ald. rell. In quo quum γ, quod e sq. voc. adhaeserat, delere deberet Barnes. ἐνδυτὸν scripsit. Pariss. E. G. στ. δ' ἐνδυτὰ τεβρ. quod recepit Brunck. στ. τ' ἐνδυτὰ τεβρ. Musgr. ἐνδυτὰ etiam Flor. 1. 2. Laur. Vict. ἐνδυκτιά Pal.

V. 100. E Musgr. coniectura Brunck. edidit λευκο-
 τριχων πλοκάμους μαλλῶν. An sic locum melius intel-
 lerint, dubito: neque enim iniuria queritur Elmslei.
 quod nemo locum explicare operae pretium duxerit.
 Hermann. fasciis pelles consertas esse suspicatur, cu us
 tamen rei nullum usquam vestigium exstat. Quod vero
 στίφειν proprie esse dicit *constipare, compingere, con-*
serere, id vereor ne nullo loco comprobari possit. Nam
 etiam apud Aesch. S. c. Th. 49. Eur. Hel. 1360. est
addere, appendere, quod, ex parte certe, cingat. Et
 Elmsleium et Hermannum fugit explicatio Lobeekii ad
 Ai. p. 359. qui, Μαλλοὶ πλοκάμων, inquit, significant
 penicillos, quibus veteres quoque suas distinguebant ma-
 strucas, laudato loco Taciti de mor. Germ. 34. *Eli-*
gunt feras et detracta velamina spargunt maculis,
pellibusque ferarum, quas exterior pontus atque igno-
tum mare gignit, et Herod. IV, c. 109. ὧν τὰ δέσματα
 περὶ τὰς σισύρας παραρρέπτεται. Simili ratione, in-
 quit, probabile est Bacchas ante transvectas ex India
 Axides, pelles lyncum, vulpium, damalarum interstin-
 xisse, quae communi genere βασάνων dictae sunt.

V. 103. Βρομῶν est e Bothii coniectura. χορεύειν
 τινα illustravit Brunckius ad Soph. Ant. 1151. Quod
 Herm. dicit, ubi numeri mutantur, et alia pars stro-
 phae incipiat, ibi convenientius esse, etiam novae ora-
 tionis initium esse, et ita esse in antistropha, hanc re-
 gulam sibi scriptam esse, negant antiqui poëtae, quod
 ex uno Sophoclis carmine Philoct. 676 sqq. patet: vide
 ibi v. 680. coll. 695. 686. coll. 701. 700 coll. 685. 711.
 coll. 724. 721. coll. 703. Idcirco autem Bothii conie-
 cturam recepi, quod et illa αὐτίκα γὰρ πᾶσα χορεύσει ni-
 mis nude dicta videbantur, et vulgatae, Βρομῶς (ἐστίν)
 ὅστις ἄγει θιάσους, sententiam multo fortiore fieri
 videbam, quam res pateretur: quomodo enim cum vi
 proferri potest, tamquam novum vel imprimis memo-
 rabile, quod iam e praecedentibus facile apparebat? —
 Pro ἔστις ἄγει Pal. βρομῶς ὅτ' ἄγῃ θιάσους, Laur. ὅτ'
 ἄγῃ a prima manu, ὅστις ἄγει a correctore: e meis ni-
 hil enotatum. Hinc Elmslei. suspicatur, Euripidem
 scripsisse ὁπότ' ἂν ἄγῃ vel εἴτ' ἂν ἄγῃ. Mihi quoque
 locus mendosus videtur, quia ὅστις an pro ὅς usurpe-
 tur, dubito. Vid. ad Hipp. 900.

V. 106. Ald. Herv. 1. ἀφ' ἱστοῶν. ἀφ' ἱστοῶν iam Brub. ut coniecit Brodaeus, et sic duo Florr. Vict. ἀμφ' ἱστοῶν

Pal. Mox Pal. παρακερκίδων | τ'. Laur. π κερκίδων | τ'.

V. 109 sq. Aldus comma habet post Κρήτες, Pal. et Laur. a pr. m. κρήτας, hic nunc κρήτας sec. Elmslei. Etiam Strabonis X. p. 240. codd. Laurent. (vid. Elmsl.

ad v. 55.) A. κρήτας διογενέτορας ἐνθ' αὐλός. B. ζα-
θέοιο τε κρήτας διογενέτορος ἐνθ' αὐλοί. C. κρήτες διο-
γενέτορες ἐνθ' αὐλός. Hinc Elmsl. Κρήτας, quod multo
minus poëticum est, quam Κρήτες ἐναυλοί.

V. 111. Ald. rell. et Strabonis edd. τρικόρυθες τ' ἐν
ἄντροις. Paris. E. Flor. 1. 2. Vict. τρικόρυθες ἐν ἄν-
τροις. Paris. G. et Laur. ἐνθα τρικόρυθες ἐν ἄντροις,
sed vocabulo ἐνθα linea circumducta deleto: vid. Brunck.
et Bast. comm. palaeogr. p. 857. Hinc Musgr. dedit
ἐνθα τρικόρυθες ἄντροις. Etiam Strab. codd. apud
Elmsl. vel ἐνθα τρικόρυθες ἀνθοῦσι vel ἐνθα τρικόρυ-
θες ἀνθ' ὧν s. ἀνθ' οἷς. Quod Brunckium secutus dedi,
metro repugnat: nam σμίλαξ priorem longam habet.
τρικόρυθες vocantur Corybantes, monente Lobeckio ad
Soph. Ai. p. 358 sq. ob triplicem galeae marginem, qui
trium galearum super impositarum speciem reddebat.
En Pontificis Romani coronam!

V. 113. ἤυρον Elmsl. e Pal.

V. 114. Ald. rell. ἀνά δὲ βακχεία συντόνω κέραςαν
ἡδυβόα Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι, sine sensu. Barnea.
edidit βακχεία ἡδυβόα (βακχεία iam est in Commel.)
simulque cum Bacchica acuta voce (Aem. Port. in no-
tis: συντόνω suppl. φωνῇ.) miscuerunt dulcisonos Phry-
giarum tibiatarum flatus (igitur ἡδυβόα πνεύματα, ut
Portus in notis proponit) ἀνὰ δὲ βακχείαν σύντονον sc.
φωνήν Portus, Heath. et Brunck. Musgrav. legendum
censet βακχικὰ subintelligendo ὄργια vel ἱερά, Schae-
fer. Βακχεία. Par. G. βάκχια. Enumeratis VV. DD.
coniecturis, Elmsleius, „Tandem, inquit, veram
scripturam, metro quoque necessariam, protulit Matthiae.
Idem valet ἀνὰ δὲ βάκχια quod ἐν βακχείῳ. Ipsum vi-
de Gramm. Gr. §. 579. p. 888.“ Dolet, laudem a prae-

stantissimo Viro mihi impertitam me ipsum tueri non posse. Quamquam quae Herm. contra disputavit, ad Elmsleii explicationem refutandam valent, ad me nihil pertinent. Ego enim non iungebam ἀνὰ βάχια, in sacris Bacchicis, sed ἀνεκέρσαν δὲ βάχια sc. ὕμματα vel μέλη, vel simile quid, Bacchicos clamores, non Baccho dicatos, sed furore plenos, miscuerunt. Ut autem βάχιος, vinum (vid. Valck. ad Phoen. p. 21.) substantivi vim habet, sic τὰ βάχια etiam usurpari posse credebam, ut τὰ ἐπινίκια, τὰ ἐπιθαλάμια, similia dicuntur, et quum melius nihil succurreret, lectionem recepi, quae et codicis alicuius auctoritate munita esset, et sensum non ineptum haberet, et metro conveniret. Sed ex hoc ipso, quod Elmslei. et Herm. ἀνὰ βάχια iunxerunt, ego autem ἀνεκέρσαν βάχια iungi volueram, apparet, quam verum sit quod Herm. p. 24. dicit, imperite factam tmesin, si sequatur vocabulum, cum quo, qui haec recitari audiat, facilius, quam cum verbo κέρσαν, praepositionem construat. Imperite igitur Euripides supra 80. scripsit, ἀνὰ Θύρσον τὲ τινάσσων infra 519. τινάσσων ἀνὰ Θύρσον κατ' Ὀλύμπου pro ἀνατινάσσω. Hermann. edidit: ἀνα δὲ Βακχάδι συντόνω κέρσαν ἡδυβόα Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι, Βακχάς tamen quo exemplo firmaret, non habere se confitens, ita ut sola analogia haec lectio, et eo, quod dici possit, non minus quam mea, se tueatur. Ex eo vero, quod raritas vocabuli fidem non minuit, et illud non debet suspectum reddere, non sequitur, id quod nusquam legitur, fide aliqua dignum haberi, modo ne analogia desit. Dubitari etiam possit, an βυρσότονον κύκλωμα — hoc enim repetendum est — s. τύμπανα αὐλῶν πνεύματι κέρασαι recte dicatur pro τυμπάνων κύτπον.

V. 115. ἡδυβόα Elmsl. e corrupta apud Strabonem scriptura κέρας ἀνὰ δύο βοᾶν vel βοᾶν; quo Dorismo propter duplex α in hac voce usum esse Euripidem negat Herm.. Nollem addidisset: Harum rerum subtile iudicium est, quod sensim sensimque usu comparatur.

V. 116. 17. Ald. rell. — πνεύματι, ματρός τε Πέας εἰς | χέρα Θῆκαν, κύτπον ἔν τ' ὕμνασι Βακχᾶν. Ultima sic leguntur apud Strabonem: καλλίκυτον εὐασμα Βακχᾶν. Hac lectione et Aldina coniuncta Musgrav. con-

iecit καλλίκτυπον εὐάσμασι Βακχῶν, deinde, ne metrum corrumpere, neve vox ματρός bis recurreret, Θῆκῃν τε Πέας εἰς χέρα, καλλίκτυπον εὐ. B. Hoc recepit Brunck. quem ego secutus sum; quod nunc ipse miror. Nihil aliud nisi εὐάσμασι pro ἐν τ' ἄσμασι, scribendum erat, ut scripserunt Elmsl. et Herm. Pro ἐν τ' ἄσμασι Paris. G. ἐν τ' ἄσθμασι. Pal. ἐν ἄσμασι.

V. 119. Strabonis l. c. et edd. et MSS. Πέας pro Θεῆς, quod recepit Hermann. quia non certa indicatur mater cuiuspiam, quae dea esset. Praeterea Strab. Codd. Laur. A. B. C. ματρός ἐξαΰσαντο ῥέας. Ἐξανύσσθαι τι πυρά τιος ad h. l. explicavit Brunck.

V. 123. ὄρεσιν Ald. rell. οὔρεσιν duo Pariss. Flor. 1. 2. Vict. Elmsl. malit ὄρεσσιν, ut epodus a duobus paeonibus incipiat. Hermann. edidit, puncto in fine praecedentis versus posito, ἡδύς, ἐν οὔρεσιν, ὅς τ' ἂν etc. i. e. ἡδύς, ὅς ἐν οὔρεσιν, ὅς τ' ἂν πείσῃ πεδόσσε, laetitiae plenus est, in montes, quique ex velocibus thiasis in campos sese contulerit. At πεδόσσε nusquam est in campos s. in planitiem, sed in solam, in humum s. humi, ut infra 557. nec qui in aliquem locum se confert, πίπτειν unquam dicitur. Ita πεδόσσε πίπτειν nihil aliud esse potest, nisi humi recumbere. Quod vero Herm. dicit, non posse haec de Baccho accipi, ob sqq. 128. ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος, εὐοῖ, quia, ubi idem commemoretur, ipse sibi opponi non possit, eodem iure dici potest, verba ὁ δ' ἔξ. Βρόμιος non posse de Baccho accipi, quia v. 131. sequatur ὁ Βακχεὺς δέ - - Paulo post αἶμα τραγοκτόνον i. e. φόρον τράγων, ut recte Elmslei., ad epulas spectat, in quibus carne caprina vescitur Bacchus cum comitibus, quippe cui capri etiam immolantur. Ceterum pro πείσῃ πεδόσσε Pal. πένσῃ πεδόσσε et v. 125. ἀγορεύων, quod Laur. etiam a prima m. habere dicit Elmsl.

V. 126. ὁμοφάγον Ald. Brub. Herv. 1. Pariss. E. G. ὁμοφάγων Herv. 2. Canter. Barn. Musgr. Florr. 1. 2.

V. 128. Vict. Βρόμ. οὐ οὔ.

V. 130. Pal. νέκταρ Συρείας. Zonaras p. 1307. καρπός pro καπρός.

V. 131 sqq. Laur. a prima manu: ὁ βακχεὺς δ' ἔχων

πῦρ: ἐκ νάρθηκος αἴσσει· πυρσὺν φλόγα πείνας. Cor-
rector πῦρ delevit, transpositionis notas β α addidit.
αἴσσει recte Heath. vertit *impetu fertur*. Solemnis
mentio discursationum Bacchicarum; ignis vero quas-
sando concitati tamquam rei primariae, commemoratio,
quae inest in αἴσσει φλόγα, paulo frigidior.

V. 134. Par. E. τοῖς χοροῖς, omisso, ut videtur, καί.
Flor. 1. δρόμῳ γῆς χοροῖς. quod esset *per terram dis-
currendo*. In Pal. vocis χοροῖς duobus punctis sub-
scriptis notatum est: Hinc Elmsl. αἴσσει δρόμῳ τῶν χο-
ρῶν ἐρ. Herm. αἴσσει δρόμῳ, χορῶν ἐρ. πλ. Accu-
sativum repouendum iam Brunck. viderat, sed in-
commode addito articulo, τοῖς χορῶν. Accusativum
πλανάτας nude positus vix cuiquam placuerit. Itaque
χοροῖς - πλανάτας verum est, deleto καί. Non minus
ἐρεθίζων per se positum ambiguum videtur, nisi con-
iungas δρόμῳ ἐρεθίζων.

V. 135. Laur. Vict. λαγαῖς τ' ἄν ἀπ' ἄλλων.

V. 136. Ald. rell. τροφερὸν εἰς. Brunck. ἐς scripsit,
ut versus esset dimeter anapaesticus proceleusmaticum
habens in secunda sede. Eadem de causa Burges. apud
Elmsl. πλόκαμον εἰς. αἰθέρας Flor. 1.

V. 137. Laur. Vict. ἐπευάσμαιν. Post ἐπιβρέμει Pa-
riss. E. G. Flor. 1. 2. addunt ἐπιλεγει (sic sine ac-
centu) ἤχει, Laur. ἐπὶ (sic) λίγει ἤχει, c. gl. περισ-
σόν. e glossemate, ut putat Elmsl. Idem in Vict. ad-
ditum est post Βάγκαι v. 138.

V. 139. ὦ hic om. Par. E. Flor. 1. 2. Laur.

V. 140. Elmslei. scripsit χορσορῶα, quomodo certis-
simum esse non scripsisse Euripidem dicit Herm. quia
utrumque α ictu erigatur, quod molestum esse. χλιδᾶ
est e Reiskii correctione pro χλιδῷ. Vict. χλιδᾶ ἴσ.
χλιδῷ.

V. 145. Pal. ὅτ' ἄν. Elmsl. Ego, inquit, semper ὅτ'
ἄν scribo, licet codices optimi et vetustissimi haud ra-
ro ὅταν exhibeant. Mira vero diligentia.

V. 146. Flor. 1. παίγμα.

V. 147. Pal. βέμει.

V. 148. Herm. alterum εἰς ὄρος delevit, quia, quum
Tom. VIII.

ultima pars epodi numeris procedat valde aequabilibus, vehementer eam aequabilitatem turbaret versus mutilus *παίγματα βρέμη σύνοχα ποιτᾶσιν*, quem oportere ex duobus paeonibus totidemque dactylis esse, ut 143. 145. (adiectis verbis *ἱερὸς ἱερά*, quae quomodo duos dactylos efficere possint, non assequor.) Quum *εἰς ὄρος* ea ipsa verba sint, quibus Bacchas excitat Bacchus, bis ea posita videntur, ut v. 109. 138 sq.

V. 150. *Βάχχα* est e correctione Musgr. pro *Βάχχου*.

V. 151. 2. 3. in duobus Pariss. Flor. 1. 2. Laur. praefixum est *Θεράπων*.

V. 151. Elmslei. coni. *τίς ἐν πύλαισι; Κάδμος ἐκκύλει δόμων*. et sic iam Bergler. ad Arist. Pac. 178.

V. 159. *ἡσθόμεν* Codd. et edd. Musgr. et Porti conjecturam cum Brunckio recepi, quia absurdum esse videbatur dicere *quam vocem tuam audiui*: sic enim interpretabar *ὡς*. Sed recte monet Elmslei. in tali sensu dici potius solere *ἦδομαι* vel *ἡσθην*, Herm. autem *ὡς* recte dicit esse *nam*.

V. 162. *παιδὸς ἐξ ἐμῆς* malit Elmsl. ad h. l. et Muscrit. VI. p. 273. qui id agere videtur, ut *θυγατρὸς* e Tragicorum scriptis expellat.

V. 163. Ald. rell. *ὅς πέφην' ἀνθρ.* Barn. ex em. Stephani, ut ait Elmsl. *πέφηνεν*. et sic, ut videtur, Flor. 1. 2. *πέφηνεν* Laur. Vict.

V. 165. Pal. Laur. Vict. *ποῖ δὴ χορ.*

V. 169. Ald. rell. *ἡδέων*. Palmariam emendationem *ἡδέως* Miltono surripuit Barnes. (vid. R. P. Iodrell *illustr. of Eur. Vol. II.* p. 335. ed. 2.) Barnesio Brunckius. [P. P. D.] *Kidd. misc. tracts* p. 224 sq.

V. 170. Brub. Herv. 2. *ταῦτά μοι*. In codd. Steph. verba *ἐπιλελ. ἡδ. γέροντες ὄντες* tribuuntur Tiresiae, *ταῦτά μοι πάσχεις ὦρα* Cadmo.

V. 171. Quae hic Tiresiae sunt, praeter verba *ταῦτά μοι πάσχεις ἄρα*, in Ald. Cadmo tribuuntur usque ad 190. quae Cadmi, Tiresiae, ita ut versui 191. nova persona non praefixa sit. Veram personarum descriptionem restituit Canter. in editione usque ad 180. reliqua in nota. Eam confirmant Parr. E. G. Laur. Flor.

1. 2. — καπιχειρήσω κακοῖς Ald. rell. χοροῖς pro κακοῖς Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Vict.

V. 172. Recte Elmsl. post περάσμεν notam interrogandi habet; idem scripsit οὐκ οὐν, quod non necesse est imitari: *an igitur curru in montem proficiscemur?* Falso Elmsl. p. 187. in Ald. οὐκ οὐν esse dicit.

V. 173. Elmsleium scribentem ἀλλ' οὐχ ὁμοίαν ὁ θεὸς ἂν τιμὴν ἔχει, refutare studuit Herm. ὁ θεὸς ἂν legebat etiam Porson. ap. Kidd. p. 225, 303. Pal. ἔχει.

V. 175. Elmsl. ἀμοχθί minus recte, etsi res nondum ad liquidum perducta est. Vide tamen post Herm. ad Soph. Ai. 1206. Reisigium comm. in Soph. Oed. C. 1638. p. CC sqq. Pro γῶν (Pal. Laur. Flor. 1. 2. γῶν) Elmsl. tacite edidit γῶν, operarum errore, ut pulo.

V. 181. Soloecum est, οὐδὲν σοφίζόμεσθα quod Valck. diatr. p. 38. coniecit, recepit Brunck. Recte Ald. rell. σοφίζόμεσθα. Vid. Hermann.

V. 182. Ald. rell. πατρὸς παραδ. Valckén. conjecturam πατρὸς παρ. receperunt Brunck. Elmsl. Herm. Pro ὡς θ' ὁμῶς. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 335. ὡς γ' ὁμ. Vix opus. Verba ὡς ὁμήλικας χορόν τε κεκτήμεθα, adiectivi ad πατρὸς additi locum tenent, πατρὸς παλαιούς τε παραδ.

V. 183. Pal. οὐδ' εἰς αὐτὰ καταβάλλη λ. Vict. αὐτὸς pro αὐτά. Vid. Gramm. gr. §. 439. Barnes. e Scaligeri emendatione καταβαλεῖ, ut edidit etiam Brunck. Elmsl. coni. καταβαλεῖ λόγους. Quid tandem interest inter *Nulla disputatio ea evortet, et Nemo disputationibus ea evortet?* Prius poetam magis decet, alterum prosae scriptorem.

V. 184. Brunck. εὐρητας pro subiunctivo habens pro ei dedit ἦν. Herm. εὐρηται coniunctivum esse contendit, sed servandum ei. Eius doctrinam de ei cum coniunctivo mox accuratius explicatum iri speramus. Sed hoc non intelligo, cur indicativum hic ferri non posse dicat, *quia non sumatur, quod factum sit aut non factum, sed quod possit fieri.* Ego contra non possum, quin *sumi* hic aliquem dicam, qui summam sapientiam adeptus sit.

V. 186. Recte notam interrogandi post *ἐμὸν* delevit Elmslei.

V. 188. Pal. Flor. 1. 2. Vict. Laur. *εἰ χορή*, Pal. etiam *χρησεύειν*. An scriptum fuit: οὐ γὰρ διήρηχ' ὁ θεός οὐτε τὸν νέον, *Εἰ χορή χορ.*? post quae non necesse est mutare εἴτε τὸν γεραίτερον.

V. 190. δι' ἀριθμῶν αὐξέσθαι interpretor ita ut ii, qui honore aliquem prosequi debeant, qui non, dinumerentur, et a se secernantur.

V. 191. Cadmi personam addunt Pariss. E. G. Laur. et haud dubie Florr. 1. 2.

V. 193. Ald. rell. διὰ σπονδῆς. Correxerunt Stiblin. Stephanus.

V. 198. Pal. σώματ' pro δώματ'.

V. 201. Pal. διόνυσος ὅστις ἐστί.

V. 208. Ald. Herv. 1. παρδόμοις πρ. Pal. παρδήμοις. Iam Herv. 2. Brüb. Cant. rell. παρδήμοισι, et sic Laur. Flor. 1. 2. Vict.

V. 210. Laur. οἰνὸς τ' ἀγανήν θ'.

V. 212. καὶ σφας Brunck. Vid. Elmslei. ad Med. 1345. ἀρκυσιν Herm. et sic Flor. 1. 2.

V. 214. Pal. Laur. λέγουσι δ' ὅστις.

V. 216. Ald. rell. εὖσμον κόμην. MSS. Steph. εὐ-
κομος κόμην, unde sic ediderunt Canter. Barn. Musgr.
Lectionem repudiavit Brunck. quippe sublesta tantum
Stephani fide nixam, et cum εὖσμος κόμην comparat
Ovid. Metam. III, 555. *Et madidus myrrha crinis*. At
quomodo aliquid ξανθοῖσι βοστρέχοισι εὖσμον esse pot-
est? Iam in Troadibus saepenumero vidimus lectiones
a Stephano e MSS. prolatas postea in Florentinis re-
pertas esse, et h. l. ad Musgravianam scripturam e
Flor. 1. Furia enotavit βοστρέχοισιν εὖσμον, e Flor. 2.
nihil ut in hoc eadem lectio esse videatur, quae in ed.
Musgr. εὐκομος κόμην. Ad duplex x Euripidis aures
non magis offendisse puto, quam ad repetitum σ. Herm.
post βοστρέχοισιν commate distinxit, ut hi dativi per
se positi sint pro ξανθοῖς; quae Latinorum est, non
Graecorum constructio.

V. 217. Ald. rell. οἰνωπάς ὄσσοις γ. Α. ε. Par. G.

Flor. 1. 2. Laur. οἰνωπά τ' ὄσσοις. Par. E. Pal. a correctore, Vict. οἰνωπᾶς τ' ὄσσοις. Barnes. conl. οἰνωπός, ὄσσοις, quod receperunt Musgr. Brunck. Elmsl. At Hermann. propter librorum lectionem Scaligeri emendationem praetulit οἰνωπας. Hoc οἰνωπας χάριτας paulo audacius dictum in Aeschilo vel Sophocle ferrem, ab Euripidis, qui ad orationem pedestrem propius accedit, simplicitate abhorrere videtur.

V. 223. 24. Codd. et edd. Διόνυσον θεόν. Reisk. Διόνυσος θεός, quod cum Schaefero recepi, sed falsam sententiam habet: nam nec hospes ipse Dionysum se esse usquam dicit, nec chorus eum Bacchum esse putat, nec Pentheus id eum iactare usquam significat. Praeterea perversus esset verborum ordo. Ut enim ἔστι Διόνυσος θεός significare debet, non *Bacchus est deus*, sed *est aliquis deus, qui Bacchus vocatur*, (es existit ein Bacchus) sic ἐκεῖνος εἶναι φησι Διόνυσος θεός eundem sensum habere debet. In vulgata contra εἶναι loco suo positum est; vid. v. 490. Sed nec ea commoda est: quum enim ἐκεῖνος repetatur, fieri non potest, quin utroque loco illud ad eundem hominem referatur, ad hospitem, (ut Orest. 584 sq.) de quo dici non potest, hospes ἐν μηρῷ ποτ' ἐρῶάκη Διός. Itaque Reiskius pro ἐρῶάκη coniecit ἐρῶάφθαι, quam coniecturam probatam Musgravio recepit Brunck. At ita hoc quoque in laudem dei iactare hospes dicendus esset, tanquam id, quo divinus Bacchi ortus demonstraretur: quod absurdum est. Hoc enim irridentem Pentheum commemorare conveniebat, ut v. 267. Elmsleius pro priore ἐκεῖνος scripsit ἐκεῖνον. ὁ ξένος φησιν ἐκεῖνον εἶναι Διόνυσον θεόν. At quemnam ἐκεῖνον? de nullo enim praeterea sermo fuerat. Hermann. Brunckii lectionem recepit, servato tantum ποτ', quod ille praeter necessitatem in πιν mutaverat. Mihi, quid scriptum fuerit, non liquet. Si ita scripti legerentur versus:

θεόν γ' ἐκεῖνός φησι Διόνυσον, θεόν
ἔχειν, ὅς ἐν μηρῷ ποτ' ἐρῶάκη Διός.

difficultates omnes remotae essent. θεόν ἔχειν φησι. vid. v. 439 sq. et de repetito θεόν Elmslei. ad v. 961.

V. 227. Elmslei. nullum senarium apud tragicos exare dcens, qui in initio quinti pedis ἔστ' vel ἐστ' ha-

beat, praeterquam hoc loco et Orest. 604. pro ἐστ' ἄξια dedit ἐπάξια, quod recepit Hermann. Par. E. etiam in textu habet ἦν ἄξια, in margine ἐστ'. Lenting. probat ἦν.

V. 228. Elmsl. hic quoque. ὕβρισι' ὕβριζεν. Vid. ad Suppl. 495. et Herm. ad h. l.

V. 232. Par. E. G. Flor. 1. βακχεύοντα. Sic etiam Flor. 2. Laur. e correctione. Porson. Adv. p. 264. coni. νάρθηκι βακχεύοντα. αἰδοῦμαι, πάτερ. ἀναίρομαι recte defendunt Brunck. Elmsl. Herm.

V. 233. Post εἰσορῶν comina sustuli, quia cohaerent haec, τὸ γῆρας τοῦν οὐκ ἔχον, male sanam senectutem. Laur. a pr. m. οὐκ ἔχων.

V. 236. et 238. male interrogative accipi videntur. Elmsleio.

V. 238. Flor. 2. Laur. φέρον, supra scripto εἰν a correctore. Flor. 1. φέρον.

V. 239. ἐξερίετο Brunck. e Par. E.

V. 240. 'κάθησ' ἄν Ald. κάθησ' ἄν Brub. Herv. 2. Canter. ἐκάθησ' ἄν Herv. 1. καθήσ' ἄν Vict. Pal. Laur. In Herv. 2. huic versui prae fixum est κα. duabus primis litteris verbi κάθησ' male repetitis.

V. 242. γάμος Ald. rell. γάρος Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Laur. Etym. M. p. 221, 20.

V. 244. Genitivus τῆς εὐσεβείας vix commode explicari potest. Quod ego dedi, ut ironica esset exclamatio, iamdudum reprobavi, quum ironia nullo modo hic locum habere possit. Nihil melius Barnes. τῆς εὐσεβείας vertit *Proh Pietas*, quod est quodammodo invocantis deam, quae iniuriam sibi illatam ulciscatur; quo sensu non ponitur genitivus. Brunck. φεῦ τῆς ἀσεβείας partim e Musgravii coniectura. Reisk. et Porson. apud Kidd. p. 225. τῆς δυσσεβείας! quod recepit Elmslei. idque non familiari tantum colloquio convenire intelligitur ex Iph. A. 316. Hermannus iungit, οὐκ αἰδῆ θεοῦς, τῆς εὐσεβείας Κάδμον τε κατασχύνειν, (καὶ τὸ σὺν αὐτοῦ γένος, pro eo, mutata structura) Ἐχίονος δ' ὦν παῖς, κατασχύνειν γένος; Non vereris, propter pietatem et Cadmum, catorem gentis terrigenae, quum

autem Echionis filius sis, genus tuum contumeliis afficere? plane ut. Soph. Oed. T. 1425. τὴν γοῦν πάντα βόσκουσιν γλῶσα ἀιδεῖσθ' ἀνακτορ' Ἑλλίου, τοιόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύται. At et impeditior paulo est verborum ordo pro facilitate Euripidis; et quum κατασχύνειν Κάδμον τῆς εὐσεβείας nihil aliud esse possit, nisi *contumeliis afficere*, eo sensu, quo significat *conviciis proscindere*, hunc sensum nunquam habet κατασχύνειν, sed *dedecorare* i. e. facere, quae aliquo indigna sint et quibus splendor eius offuscetur, *einem Schande machen*. Cf. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 608. Itaque esse decet Zengma, quo αἰτιασθαι vel simile quid e κατασχύνειν repetatur supplendum.

V. 251. Sensus est *Θρασύς δὲ ἀνὴρ, εἰ δυνατός ἐστι καὶ οἶός τε λέγειν*. Mecum interpunxit Hermann. Ald. rell. *Θρασύς δὲ δυνατός, καὶ λ.* quam interpunctionem servavit Elmslei. *Θρασύς τε* e Pal. MSS. Stobaei Tit. XLV. p. 302. Gesn. 173. Grot. recepto, et *δυνατός* cum Musgravio explicans *δυνάστης*, quod falsum esse ostendit Herm.

V. 257. Ald. Herv. 1. ὁ πόμα δ' ὀπότερον. Brub. ὁ πόμα τ' ὀπότε. Herv. 2. ὁ πόμα τ', ὀπότε. MSS. Stephani ὄρομα δ' ὀπότε quod receperunt Canter. Barn. rell. et sic duo Pariss. apud Brunck. Flor. 1. 2. (Laur.) Vict.

V. 259. Ald. rell. ὅδ' ἤλθ' ἐπὶ τὰντ. Barnes. ὁ δ' ἤλθεν ἐπὶ τὰντ. quod autem venit in certamen cum Cere. Sic etiam Brunck. et Elmsl. Rectius Commel. Musgr. ὁ δ' ἤλθ'. Nam post αὐτῇ μὲν nemo non expectat ὁ δὲ de Baccho dici, inquit Herm. Hic ὁ δὲ scripsit i. e. οὗτος δὲ nam in bonis codd. ὁ, si sit pronomen demonstrativum, accentu notari. Ἀντίπαλον non est, ut Barn. vertit quod in certamen venit, neque, ut Brunck. quod aequiparandum est, sed quod e altera parte respondet, ut Cic. or. 32. vertit Aristotelis verbum ἀντίστροφον εἶραι. De asyndeto in sq. v. vid. ad Hec. p. 88.

V. 260. Scribe πᾶμ'. Vid. ad Hec. 389.

V. 253. Ald. rell. Pal. ὑπνον τε λήθην, quod ut explicari possit, contortius tamen est, et Codd. Pariss. E. G. Florr. 1. 2. Laur. ut coniecit Canter. ὑπνον δὲ Vict. — καθήμεραν Ald. rell. Flor. 1. 2. καθ' ἡμέραν Pal. Laur.

V. 264. Hermannus, quum verum non sit, vinum unicum esse malorum remedium, e coniectura dedit διδωσ', ἵν' οὐκ ἔστ' ἄλλο φάρμακον πόνον. Non magnifica profecto laus, vinum facere, ut homines malorum obliviscantur, ubi nullum aliud eorum sit remedium. Qui autem aliquid laudare volunt, eos veritatem transgredi notum est. et sic infra v. 729. οἴτου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι.

V. 266. Porsoni Adv. p. 264. coniecturam διὰ τοῦτον ὥστε non necessariam esse ostendit Elmslei.

V. 267. Ald. Herv. 1. ἐν ἐξήρατῃ. Sed iam Brub. Herv. 2. rell. ἐνεξήρατῃ.

V. 270. δ' post ἐς vel εἰς om. Pal. Herv. 2. Pro νέον Flor. 1. 2. Laur. Pal. Vict. Θεόν.

V. 273. ἀγκυλουμένου Flor. 1. 2. Ingeniose sensum loci aperuit Hermann. quem nimis obscure significavit Euripides. Sic enim Herm. iungit: τόνδε (αἰθέρα, pro τόδε, αἰθέρος μέρος) ἔθηκε Διόνυσον, ὅμηρον ἐκδιδούς αὐτὸν partem aetheris in Bacchi formam transmutavit. nec aliter verba construi possunt, si hic sensus est loci. At imperiti poetae est, ponere verbum, cum quo, qui haec recitari audiat, facilius, quam cum eo, quo proprie pertinet, construat, ut ait Hermann. supra ad v. 150. p. 24. Ita qui hic ἔθηκε τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδούς Διόνυσον recitari audiat, τόνδε ὅμηρον potius iungenda esse, quam τότδε Διόνυσον, credat. Virgulae autem legentibus, non recitari audientibus, ponuntur. Neque vero recte, quid ipso vero Baccho fecerit Iuppiter, memorare supersedit poeta. Quia verba ῥήξας μέρος τι τοῦ χθον' ἀγκυλουμένου αἰθέρος ἔθηκε τόνδ' sive legerit, sive recitari audiverit, nihil aliud suspicari potest, nisi voluisse poetam intelligi ἔθηκε τόνδε ἐν τῷ αἰθέρι, in aethere Bacchum abscondidit, atque ita a deorum coetu amovit, ut hoc quasi pignus esset, quo Iunio rixari desineret, si causa odii et rixarum semota esset.

V. 276. Eleganter Pierson. Veris. p. 126. coniecit ῥαφῆσαι, ipse tamen non necessariam esse correctionem dicens.

V. 279. καὶ γὰρ βυαχ. Brub. Herv. 1. 2. Canter.

V. 283. ἄρεος τε Pal.

V. 285. Scrib. διεγείν.

V. 286. Latine male diceretur, *hoc est insania*, Graece non item. Plat. Phaëdon. p. 73. D. τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνάμνησις. Apol. S. p. 29. A. καίτοι τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία ἐστὶν - - Phaëdr. p. 245. C. τοῦτο πηγή καὶ ἀρχὴ γενέσεως, quod Cicero Tusc. I, 23, 53. vertit: *hic fons, hoc principium est movendi*. Cf. Gorg. f. p. 492. C.

V. 287. Flor. 1. 2. Laur. ἐν δελφοῖς ἔτ' αὐτὸν ὄψει καπνὶ δελφίσι (Laur. δελφίσιν) πέτραις. Originem huius scripturae indicat Pal. qui δελφοῖσιν pro δελφίσιν.

V. 288. in Ald. rell. et post πλάκα et post βάλλοντα commate distinctum est, quod servavit Elmslei. Barnes. post πλάκα comma delevit, δικόρ- πλάκα βάλλοντα iungens, et *bicipitem rupem percutientem*. Sic etiam Musgrav. Contra Brunck. πηδῶντα δικόρυνφον πλάκα iungit, et comma post βάλλοντα expungit. At βάλλειν Βακχεῖον κλάδον esset iaculari thyrsūm tanquam missile; etsi vero thyrso nonnunquam pro missili utebantur Bacchae, tamen quomodo huic loco convenit, quum nihil esset in Parnasso, quod missili suo pateret? Hermann. post πέικαισι distinxit, et δικόρυνφον πλάκα βάλλοντα accipit de Baccho rupem facibus collustrante. Βάλλειν φλογί legitur Phaeth. fr. 1. at βάλλειν per se non adiecto φλογί vel σίλα vel αἴγλη pro collustrare quis unquam dixit? Βάλλειν simpliciter pro collustrare dicitur etiam id, quod sua natura lucidum est, ut Suppl. 652. λαμπρά μὲν ἀκτὶς ἡλίου - - ἔβαλλε γαῖαν. at Baccho quomodo haec natura tribuitur? In edit. Commel. qua a puero usus sum, annotatum a me olim video πάλλοντα. Hoc etiam nunc placet: Euripidem quidem vocabula duo ἰσοδυναμοῦντα saepe iuxta se ponere notum est. Sic infra v. 331. ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν. 486. δοῖπον τοῖδε καὶ βύρσης κρύπου. 554. οὐ λείσσεις, οὐδ' αἰγάξῃ. Cf. 573. Ceterum cum hoc loco apte Boeckh. de trag. gr. p. 320. comparavit fragm. Hypsipyles ap. Schol. Arist. Ran. 1292. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νιβῶν δοραῖς καθάπτει ἐν πέικαισι Παρνασσὸν κατὰ πηδᾶ χορείων παρθένους σὺν δελφίσιν. Ceterum pro πέικαισι Pal. πέικαισι, Flor. 1. πέικεσι.

V. 289. βύκιον κλ. Ald. rell. βακχεῖον κλ. Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Pal. quod recepit Brunck. Βάκχιος,

monente Elmsleio, in trimetris non usurpatur, nisi ubi ipse Bacchus intelligendus est.

V. 290. Pal. μέγαν τὰν ἑλλάδ'.

V. 292. Ald. rell. ποσῖ. Parr. E. G. Pal. Laur. Vict. ποσεῖ, quod recepit Brunck.

V. 295. Ald. rell. οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκ. Sic etiam Stob. Tit. V. p. 63. Gesn. ubi etiam ἀναγκά-σῃ, et Tit. LXXIV. p. 439. μὴ om. Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. (qui οὐ διόνυσος a pr. m.) Pseudogregor. v. 261. Pal. οὐχ ὁ διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει. Missis variorum de hoc loco hariolationibus nuperrimas excutiam. Et Porson. quidem apud Monk. ad Hipp. 79. legebat: οὐχ ὁ Διόνυσος ὡς φρονεῖν ἀναγκάσει γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' εἰ τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἐνεστὶν εἰς τὰ πάντ' αἰεὶ, τοῦτο σκοπεῖν χρὴ. Elmslei. οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ φρονεῖν ἀναγκάσει γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν. Hermann. οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ φρονεῖν ἀναγκάσει γυν. εἰς τὴν Κύπριν. In quibus omnibus ad locutionem φρονεῖν vel μὴ φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν offendō: μὴ φρονεῖν Herm. explicat *intemperantem ad Venerem esse*. At φρονεῖν verbum est mediae significationis, *sentire*, cui hanc ipsam ob causam adverbia adduntur, εὖ φρονεῖν et κακῶς φρονεῖν. Itaque nec φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν, nec μὴ φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν dici posse puto pro *bens s. male sentire quod ad Venerem attinet, in rebus venereis temperantem vel intemperantem esse*, sed εὖ φρονεῖν vel κακῶς φρονεῖν. quamquam nec huius locutionis exemplum habeo. Prorsus vero alienum est, quod Elmsl. affert Phoen. 1128. ὁ δ' οὐκ ἔλασπον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν. hoc enim est *non minus elato et concitato animo ad pugnam, quam Mars, non minus ferox*, ut Heracl. 386. οὐ σμικρὸν φρονῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, *non minores spiritus gerens contra Athenas*. Ut nunc locus legitur, deletο μὴ, quod metrum respuit, dicere voluisse videtur Euripides: Bacchus in neutram partem vim ullam habet, neque ut pudicae sint mulieres, neque ut impudicae. Si dixisset: *Neque vero efficit Bacchus, ut mulieres libidini indulgeant*, recta oratione respondisset ad Penthei criminationes. Nunc, quum modo potentiam dei laudibus extulerit, alia via rem aggreditur, et dicit: *Neque vero credere oportet, quum*

tanta eius potentia sit, futurum ut mulieres castas esse cogat. Ita quum, utrumque ostendi oporteret, alterum elegit, ad quod a laudibus dei aptissimus transitus esset. Qui vero ad Penthei criminationes respondendum esse credebant, et hoc dicendum, impudicitiam mulierum non esse Baccho vitio vertendam, addiderunt μή. Ita hunc locum defendi quodammodo posse existimo, quamquam haec non eo disputavi, ut Euripidem eleganter et recte rem gessisse ostenderem, sed ut non omni sensu locum carere.

V. 298. Ald. rell. τοῦτο σκοπεῖν γὰρ γρή. γάρ om. Flor. 1. 2. Lamr. Pal. Vict. edd. Cant. Barn. Musgr.

V. 299. Frustra Luzac Exerc. acad. p. 24 sq. legendum coniecit: καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν τοῦς, ἣν γε σώφρων, οὐ διαφθαρήσεται. *Namque et in Bacchi orgiis Mens, recte dum sit, labe non foedabitur.* eamque correctionem loco Suidae v. Ἀριστιππος firmare studet, quem eundem alia de causa Boeckhius attulit *de trag. gr.* p. 302. Quasi vero, qui poetae locum ad suas res accomodant, non saepe verba mutare et debeant et soleant! Et locum poetae ita scriptum, ut libri eum exhibent, habent Sext. Empir. Pyrrh. hypom. III, 24. Diog. L. II, 78. Athen. XII. p. 544. E. Stob. Serm. V.

V. 301. οὐνομα Pal. Laur. Flor. 1. 2. hic etiam Πενθείος.

V. 306. V. D. in *Class. journ.* 1. p. 30. corrigit οὐδ' ἄνευ τοῦ θεῶν τοσεῖς, laudans Herod. 4, 79. Aesch. Pers. 164. II. 6, 530. Eur. Phoen. 1634. Iphig. A. 411. Porson. Add. Hec. 1169. Burg. ad Troad. 784. Sensus est: *neque ita insanis, ut non remedium insaniae praevideri possit, nimirum mors tua crudelissima*, ut recte Hermann.

V. 312. μή θύραζε τῶν νόμων οἰκεῖν paulo insolentior locutio, ducta e similibus πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν Aesch. Prom. 263. ubi vid. Stanl. Propius etiam accedit Soph. Ai. 639 sq. οὐκ εἶσι συντρόφοις ἀργαῖς ἄμπειδος, ἀλλ' ἐκτός ὀμιλεῖ.

V. 314. Scribendum cum Hermanno καὶ μή γὰρ ἔστιν ὁ θεός οὗτος. Vid. ad v. 223.

V. 316. Ald. rell. ὥς ἔστι Σεμέλης, ἵνα δοκῇ. Si εἴ-
 ναι recte interpretatus sum ad v. 223. necessario reci-
 pienda Tyrwhitti correctio, ὥς ἔστι, Σεμέλη θ' ἵνα δοκ.

V. 317. ἡμῖν πατὴρ τῷ γένει vid. ad Med. 585. 981.

V. 318. Ἀκτίωνος Flor. 1. 2. Laur. a correctore.

V. 319. ὠμόσοιτοι Ald. Herv. 1. Iam Brub. ὠμος.

V. 320. Ald. rell. et codd. διεσπασαντο κρείσσον ἐν
 κυναγίαις. Reisk. διέσπασαν, τὸν κρείσσον' ἐν κυν. Si
 articulus additur, est, *illum qui gloriatus erat*; sed
 non minus bene omitti potest, ut κομπάσαντα sit *quia*
gloriatus erat. Accedit, quod Graeci libentius dicere
 videntur *discerpenti* sensu διασπᾶσθαι, quam διασπᾶν.
 — κυνηγία, an κυναγία dixerint Attici, dubitat Her-
 mann. Hic vulgo legitur ἐν κυνηγίαις.

V. 322. Verba δεῦρό σου στέψω χάρα neque διὰ μέσου
 posita esse cum Elmsleio, neque cum Hermanno apo-
 dosin facere puto. Qui enim enixe hortantur aliquem;
 membris et incisus uti solent, et oratio comprehensione
 aliqua vineta in his affectum frangit.

V. 324. Laur. Vict. καὶ βακχεύσεις δ' ἰών. In Mus-
 graviana legitur βακχεύεις; ad quod e Flor. 1. βακχεύ-
 σεις, e Flor. 2. nihil enotavit Faria.

V. 326. δ' post τῆς σῆς e coniectura addidi, quod
 necessaria videbatur particula, quia nunc a Cadmo ad
 Tiresiam sermonem convertit. Adstipulatur mihi Her-
 mannus. Pro τότῃ Flor. 1. 2. τήνδε, quo firmatur
 Elmsleii coniectura, sq. v. legentis δίκην, quam recepit
 Hermann.

V. 328. Θάκους τοῦδ' coniecit Musgr. receperunt
 Brunck. Elmsl. Hermann. Non videtur opus esse: Θά-
 κους τοῦςδε est *notas illas sedes*. Pal. ἔν' οἰωνοσκοπῇ.

V. 329. Ald. μοχλοῖς τριαίνης. τριαίνου e Scaligeri
 coniectura Barnes. et sic Pariss. E. G. Laur. Flor. 1. 2.
 In Vict. adscriptum est τριαίνου, et ad v. 350. ed. Barn.
 τριαίνης ἀνα, ut haec coniectura Victorii esse videatur.

V. 333. Ald. ἀνὰ π' λιν, cuius omissionis multa
 exempla ex illa ed. enumerat Elmslei. ἀνὰ πόλιν Brub.
 Herv. 1. 2. Canter. ἀνάπολιν Barn.

V. 335. Flor. 1. καὶ νῦν pro καινήν.

V. 340. Ald. tell. *μεμῆνας ἤδη, καὶ πρὶν ἔξ.* Musgr. Brunck. *μέμηνας ἤδη καὶ πρὶν.* Aldinam distinctionem revocaverunt Elmsl. Hermann. At quae tandem vis iust est in illo, *μέμηνας ἤδη, sive iam furis, sive nunc furis* interpreteris? *iam* alienum est, *nunc* superfluum, quum hoc per se patent. Contra vim suam habet particula, si dicas *iam olim de mentis statu deiectus es.* quo tamen nihil languidius fingi posse dicit Hermann.

V. 346. Pal. *γέροντες δ' αἰσχρόν.*

V. 352. *Ὅσα δ'* nescio unde, irrepserit pro *Ὅσα δ'*, quod unice verum. Egregie hunc locum explicavit Hermann. cuius disputatione vanae etiam Elmsleii coniecturae *ἢ κατὰ γὰς χρύσεια σκῆπτρα φέρεις* concidunt.

V. 352. Ald. tell. *χρύσεια πτέρυγα ψ. χρυσεάν* etiam Hermann.

V. 354. Pal. Laur. *τά δὲ πενθέως.*

V. 356. Laur. *εἰς τὸν Βθ.*

V. 361. Ald. tell. *ἀμφιβάλῃ, Pal. ἀμφὶ βάλη.* Barnesio debetur *ἀμφιβάλλῃ.*

V. 365. Bekk. anecd. p. 27, 19. *Ἀχάλινά στόματα, τὰ λοιδορά καὶ ἀπειδῇ πρὸς λοιδορίαν.* Cf. Jacobs ad Anal. II, 1. p. 124.

V. 367. Flor. *καὶ τὸ τέλος.*

V. 370. Ald. tell. *ἀσάλευτον μένει.* Copulam addendam monuerunt Heath. et Musgr. addidit Brunck. ex utroque Par. Sic etiam Flor. 1. 2. Laur. Pal. Vict.

V. 371. Hermann. elem. d. m. p. 300. hos etiam versus ad normam Ionicorum a minori describens: *τε μένει, καὶ συνέχει δῶ | μα πρόσω γάρ, ἀλλ' ὅμως αἰ | θέρα ταιόντες ὀρώσιν.* anacIASIN esse monet in v. 371. — *μα πρόσω γάρ, ἀλλ'.* Elmslei. vero, quia apud Stob. Tit. LVIII. p. 374. Gesn. in Trincav. Cod. A. et Voss. legatur *πόρρω γάρ ὀμῶς*, omisso *ἀλλ'.* edidit *συνέχει δῶματα.* (sic Trinc.) *πόρρω | γάρ ὀμῶς. πόρρω* legi monet apud Soph. El. 213. legendum etiam pro *πόρρω* Oed. C. 179. Hoc in editione secutus est Hermann. Si in cod. aliquo legeretur *πόρρω*, videretur hoc a poëta, non a librario, profectum. At legitur *πόρρω* quod in Stobaeo quidem vocis poëticae *πόρρω* librarium sub-

stituisse nil mirum. nec ex ea scriptura quidquam colligi posse videtur. Similiter elegantiam constructionis *πρόσω γὰρ, ἀλλ' ὁμῶς* (vid. Soph. Ant. 1105. Trach. 1122 sq. Eur. Phoen. 1459.) obliterasse videntur librarii. Idcirco a lectione vulgata non ausim recedere, qua servata, versus est choriambicus.

V. 374. Recte Herm. distinctione Aldinae revocata, post *ῥορεῖν* commate interpunxit, et *ἐπὶ τοῦτω* explicat hac conditione.

V. 377. Ald. rell. *φέρει*, quod, in *φέρει* mutatum a Brunckio, Hermannus revocavit, nihil esse, cur huiusmodi quidem in sententia *ἄν* cum indicativo praesentis construere nequeat, se alio loco ostensurum dicens, allato tamen interea loco Homeri II. 5, 484. *τῷ καὶ κέ τις εὖ χεται ἄνθρωπος ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκίῃρα λαπέσθαι*.

V. 378. Elmsl. *μαιομένων δ' οὔδε*, e Trincav. ed. Stob. *μαιομένων δ' οἶτε*. δ' alienum esse recte statuit Herm.

V. 379. Ald. *ποτὶ τὰν κύπρον*. Correxerit Canter. Elmslei. coni. *ἰκοίμαν ποτὶ τὰν τε | τῶσον τῶς Ἀφρ.* Herm. articulum deleuit.

V. 381. *ἴν' οἶ* Heath. Masgr. Brunck. Elmsl. Herm. Pyrrhichium si in basi non ferendum censebat Herm. (vid. elem. d. m. p. 70.) cur v. 383. (403. Herm.) edidit *Πάγον, ἄν ἱκατόστομοι*?

V. 383. Hermann. distinctionem post *Ἔρωτες*, et δ' post *Πάγον* deleuit, quo facto basis e pyrrhichio constat. Neque verò hoc modo difficultates remotae, quae in hoc versu vexarunt interpretes: nihilo enim magis intelligitur, quomodo Nilus (hunc enim Hermann. quoque intelligit) Cyprum vel Paphum *foecundare*, *καρπίζειν*, dici possit; nam quod Hermann. *καρπίζειν* interpretatur *dūare*, et opes omnigenas intelligit, quas *trabe Cypria mercator Paphi congerat*, per Nilum cum orientis regionibus commercia exercens, dubito num *καρπίζειν* usquam alio significato legatur, nisi proprio, quo *foecundare* valet, et non nisi de fluvio dici potest regionem, quam foecundat, permeante. Legi possit *ἰκοίμαν ποτὶ Κύπρον* - *Πάγον, τὰν δ' ἱκατόστομοι βαρβαρὸν ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἀρομβρον*, ut *ἰκοίμαν Κύπρον*,

Πάρον sit Homerica illa constructio, de qua egi Gramm. gr. §. 432. et regio, *τάν* (pro *άν*) *βαρβ. ποτ. ῥοαί κα-
πίζουσιν* sit ipsa Aegyptus. At non intelligo, cur prae-
ter Cyprum et Pieriam, in Aegyptum etiam pervenire
optet.

V. 385. *ἄρουβρον* scripsi pro *ἄρουβροι*, tum quia
ῥοαί ποταμοῦ dici non posse videbantur *ἄρουβροι*,
tum quia Aegyptum intelligi credebam, quae vere est
ἄρουβρος.

V. 386. Ald. rell. *ὅπου καλλ.* distinctione maxima
post *ἄρουβροι* posita, commate autem post *Ὀλύμπου* v.
388. Barnes. *ἢ ὅπου* dedit, quod ita probat Musgr. ut
χῶπου quoque legi posse dicat. Hoc cum Brunckio re-
cepi, non ob metrum: nam in basi iambo quoque lo-
cum esse scio, etsi respondeat spondens; sed quia pa-
rum aptum iudicabam asyndeton *ὅπου Πιερίᾳ ἔδρα*,
ἐκείσ' ἄγε με, quod aptissimum esse censerem, si anti-
strophā ab hoc versu inciperet; vel alia chori persona
loqui aggrediretur. Itaque inungebam *ἰκοίμαν ποτὶ Κό-
προν, Πάρον τε, χῶπου κ. τ. λ.* quibus, distinctione
maxima post *Ὀλύμπου* collocata, cum vi subiungeretur
ἐκείσ' ἄγε με. ab his verbis autem novam sententiam
inchoari suspicabar etiam propter anaphoram, *ἐκεῖ χά-
ριτες, ἐκεῖ δὲ πόθος ἐκεῖ δὲ Βάχχ.* Cum vi autem et
altiore spiritu illa subiungi metrum etiam indicat, bre-
vibus syllabis totum decurrens; quae vis frangitur, si
verba pro apodosi ad praeccedentia referuntur. Cete-
rum Pal. *ὅπου δ' ἂ καλλ.*

V. 387. Pal. *πιερίᾳ*. *Πιερίᾳ*, e Musgr. coniectura
recepit Brunck. *μουσιος* pro *μουσειος*. Flor. 1.

V. 388. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 2. Vict. *κλειτός*.
Flor. 1. *κλειτούς*. *κλειτός* Canter.

V. 392. Flor. 1. 2. *βάχχοι*.

V. 393. *παῖς* consuetudini Atticorum repugnat, *παῖς*
μετρο, nisi in strophā *τάν* deleas.

V. 397. Pal. Laur. a pr. m. *ἴσα δ' εἰς τὴν ἔλβ.*
ἴσα recepit Herm.

V. 398. Seidler. ad Eur. Troad. 263. scribit *τόν τε*
χείρον' ἔδωκ' ἔχειν.

V. 403. *σοφόν δ'* Ald. rell. *σοφάν δ'* Flor. 1. 2. Laur.

Pal. Vict. Pro ἀπέχειν Herm. elem. d. m. p. 547. et in edit. ἄπεχε ob metrum, quod item dedit Elmslei. Sed nondum occurrit locus, ubi chorus non certam personam alloquens, sed in universum, quid faciendum esset, praecipiens, imperativo uteretur. Si locus sanus est, pro tribracho basin sequitur anapaestus, ut Orest. 802.

οἰκτροτάτα θοινάματα καὶ hac forma:

Alioqui in vulgata quoque commodus sensus inest, si παρὰ eo sensu accipi licet, quo πρὸς saepe dicitur, πρὸς περισσῶν φωτῶν ἐστι, abstinere ab illis voluptatibus, ἀπέχεσθαι σοφῶς, pro eo ἀπέχειν πρᾶπ. φροτιῶτα τε σοφᾶν. Sed eius usus nullum exemplum habeo, quamquam ita *potuisse* dici non disliteor. Ita tenendum est hoc παρὰ περισσῶν φωτῶν, significare *est aliquid quod à nimium sapientibus proficiscatur*, et praecipitur, σοφῶς ἀπέχεσθαι τοῦ εὐαίωνα διαζῆν. Hermann. σοφᾶν πρᾶπιῶτα φρένα τε περισσῶν παρὰ φωτῶν iungit, *sapientiam (severam sobrietatem) a nimium doctis hominibus* et qui supra vulgus sapiant *profectam (commendatam)* quo sensu nescio an ne in prosa quidem ita dici possit pro τὰν περισσῶν παρὰ φωτῶν. Dicas Euripidem animo iam praesensisse partes, in quas adolescentes in Academiis nostris litterarum studiosi diversi discedunt; quorum alteri, πλῆθος τὸ φαυλότερον, id sibi propositum habent, κατὰ χάος νύκτας τε φίλας εὐαίωνας διαζῆν, alteri ad severiorem normam vitam dirigunt; qui alio etiam sensu περισσοί dici possunt, *superflui*; quippe amoveantur, et abire iubentur.

V. 405. ὅτι τε φαυλότερον Ald. rell. ὅτι περ φαυλ. Pal. et a pr. m. Laur. Bruuckio, ὅ-τε τὸ φαυλ. scribenti, obsecutus sum, probante Hermann. Mox ἐνόμισσε Canter. rell. inepte. λεγόμεν Herm. i. e. τόδε τοι τοι λεγόμεν νομίζειν χρῆσθαι τε. in quo particulam ἄν requiro. Quidni iungas: τόδε τοι νομίζειν χρῆσθαι τε λέγοιμ' ἄν i. e. παραινόμε' ἄν.

V. 408. Ald. Brub. Herv. 1. ἄκραν θ'. Litteras male divisas coniunxit Herv. 2.

V. 413. εὐτρεπές Ald. rell. εὐτρεπές est ex emendatione Canteri. In verba medio haeret Elmsleius: „Mus-

gravius interpretatur *meam operam facilem reddens*. Imo *facilem sibi reddens*, id est, *placide et patienter ferens*. Quae contorta est explicatio, in ambiguitate vocis Latinae posita. εὐτρεπὲς ποιούμενος nihil aliud est nisi εὐτρεπίζων, ut Iph. T. 234 sq. χέριβας δὲ καὶ κατάσχετα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῇ ποιούμενη. Hic autem vis mediī in eo cernitur, quod id, quod famuli munus erat, ad ipsum τὸν ποιῶντα pertinebat; itaque τοῦμὸν εὐτρεπὲς ποιούμενος est munus mihi mandatum, quod ad ipsum comprehendendum pertinebat, parans et expeditum reddens, omni mora remota.

V. 415. Ald. rell. ἐγὼ σε. MSS. Steph. ἄγω σε, ut duo Pariss. Flor. 1. 2. Laur. Vict. unde Canter. vestigiis alterius scripturae servatis ἄγῳ σε. — ἐπεμψεν Ald. rell. ἐπεμψ', ut Scaliger correxit, Pariss. Flor. Laur.

V. 420. αὐτοῖς Ald. rell. αὐταῖς Barn. Pal. Laur. Flor. 1. 2.

V. 421. κληῖδες Flor. 1. 2. Vict. κληῖδ' ἐστ' ἀνῆκαν. Laur.

V. 422. ὁδ' ἀνὴρ vulgo. Θανμασίων Ald. rell. Θανμάτων Par. E. G. Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 424. Pro λάζυσθε Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Pal. (supra scr. λάζισθε) Laur. μαίρεσθε. Vict. μαίρεσθαι. Hinc μέρεσθε Burges. quod recepit Hermann. Hanc emendationem sequentia flagitant. In Par. G. Laur. Vict. supra τοῦδ' scriptum ἐμοῦ.

V. 428. γὰρ σοῦ Ald. rell. γὰρ σου Pal. Ad οὐ πάλης ὑπο neque τραφεῖς supplendum censeo cum Elmsleio, neque cum Porsono οὐ πάλης per hyphen iungenda, ut sint pro ὑπ' ἀγυμνασίας. Gravior enim irritatio est, si dicas *Capilli tui prolixi sunt, non lucta tales facti*, quam *luctandi insolentia*. Pro πλέως Flor. 1. πλίων, quod haud scio an verum sit. Capillus enim quomodo πόθου πλέως commode dici posit, non intelligo.

V. 430. λευκὴν τε scribendum puto cum Elmsleio: haec duo enim πλόκαμός σου ταναός, et λευκὴν χροῖαν ἔχεις ad idem genus spectant, τὴν εὐμορφίαν, nec coniungi et inter se opponi possunt. χροῖαν Herv. 2.

V. 435. Recte notam interrogandi delet Elmslei. ut omissa illa est Andr. 555.

V. 439. εἰςέβησ' recte Abresch. Misc. obs. T. IX. p. 436. pro εὐσίβησ'.

V. 441. Ald. rell. οὐκ, ἀλλ' ὅς Σεμέλης ἐνθάδ' ἔτευξεν γάμοις. MSS. Steph. (vid. ad v. 216.) Σεμέλην. unde Canter. Nov. Lect. VI, 3. fecit Οὐκ, ἀλλὰ Σεμέλην ἐνθάδ' ἔτευξεν γάμοις, quod recepit Elmsleius; male: sic enim non respondetur ad id, quod quaesitum erat, ut monet Herm. Laur. ὅ habet pro ὅς, Pariss. ὁ. unde optime locum emendavit Musgrav. οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλην ἐνθάδε ζεύξας γάμοις. Sed, quum libri, quorum certa fides sit, omnes Σεμέλης, et unus codex γάμους habeat (is est Par. G. de quo Brunck. In G. quid librarius volnerit, liquido affirmare non ausim: incertum γάμους ne, an γάμοις.) Hermann. edidit: οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλης ἐνθάδε ζεύξας γάμους. Mihi vero nondum locus occurrit, in quo ζευγνύναι γάμους τινός diceretur; semper et ubique est ζευγνύναι τινὰ γάμοις. Phoen. 1365 sq. ἐπεὶ γάμοις ἔτευξ' Ἀδράστου παῖδα. Ion. 10. οὐ παῖδ' Ἐρεχθίδος Φωῖβος ἔτευξεν γάμοις βία Κρέονσαν. ib. 899. ἴνα με λέγῃσι μέλαι μελίοις ἐξεύξω τὰν δύστιανον. vel ζεύγνυσθαι γάμοις τινός Soph. Oed. T. 825. ἡ γάμοις με δεῖ μητρός ζυγῆναι. et sine genitivo Phoen. 337. γάμοισι ζυγίνια. cf. Ion. 949. Iph. A. 896. El. 99. vel ζευγνύναι τινα, omisso γάμοις Iphig. A. 688. ταύτην δὲ θνητῶν, ἢ θεῶν, ἔτευξέ τις; unde Troad. 678. τὸ παρθένειον ἐξεύξω λέχος i. e. παρθένον με ἐξείξω. Itaque ὁ Σεμέλης ζεύξας γάμους ne Graecum quidem esse videtur, et legendum vel quod Musgrav. coniecit vel ἀλλ' ὁ Σεμέλης ἐνθάδε ζευγθεῖς γάμοις. De confusis -εν et -ας clausulis vid. Bast. ad Greg. p. 143. Cf. comm. palaeogr. p. 759. 761 sq.

V. 442. σ' om. Flor. 1. 2. Laur. ἢ κατ' ὄμματ' ἦν. Ald. κατ' ὄμμ' MS. Steph. Par. E. G. Flor. 1. 2. ἡνάγκασε recte explicat Herm.

V. 443. Pal. ὁρῶν ὅ᾿ντα.

V. 446. τίνα Laur. quod verum esse monstrat locus Clem. Alex. Strom. IV. p. 637, 27. ab Emsleio adscriptus ad v. 470. καὶ πολυπραγμονῇ τις, ὅποῖα εἶη,

ἀντίς ἀκουσάτω, Οὐ θέμις ἀκοῦσαι σ'. ἴσιν δ' ἄξι' εἰ-
 δέναι. Per se quidem rem si spectes, nec τινά absurd-
 um est; neque enim verom est, quod Herm. dicit,
 nimis incredibile esse, celebrari a quoquam, quae in-
 utilia viderentur: nam multi multa faciunt, non quo
 utilia ea esse putent, sed quod ita lubet, vino, Veneri,
 somno indulgere. Sic nos quoque saepius interrogamur
 ab hominibus litterarum Graecarum expertibus, *ecquam*
utilitatem illa studia habeant, ad quod non tantum re-
 sponderi volunt, habere illa utilitatem, sed etiam
 quacnam ea sit. Ita in quaestione *Ecquam utilitatem*
res habeat, contineri intelligitur illam etiam *Quam*
utilitatem habeat.

V. 448. *Θέλων* Ald. Herv. 1. et MSS. *Θέλω* Brub.
 Herv. 2. rell. et sic Vict.

V. 449. Pal. Laur. ἀσκοῦνθ' ὄργη'.

V. 450. Ald. rell. τὸν θεὸν γὰρ ὄρᾱν σὺ φῆς σαφῶς
 ποῖός τις ἦ; σύ om. Par. E. G. (v. Brunck.) Flor. 1. 2.
 Laur. Pal. in quo a correctore supra scriptum est σύ.
 Hinc Musgr. τὸν θεόν, ὄρᾱν γὰρ φῆς σαφῶς, ποῖός τις
 ἦν, ut oratio sit ἀντιπόδοτος. Hoc quidem male, quum
 attractionem esse dicere deberet pro ὁ θεός ποῖός τις
 ἦν. Sed emendationem illam probans aptiorem sensum
 ei tribuit Herm. *dicis igitur te deum coram vidisse,*
qualis esset? Pro ποῖός τις ἦ (Barn. ἦ) duo Parisa.
 Flor. 1. 2. Laur. ποῖός τις ὦν. E Victor. annotatum ad
 v. 477. Barn. ὦν φῆς. quod ortum fortasse e diversa
 scriptura ὄρᾱν.

V. 452. Ald. rell. ταῦτ' οὖν. Par. uterque, Flor. 1.
 2. Pal. Laur. τοῦτ' αὖ, ut scribere volenti Musgravio
 operae non paruerunt. Praeterea Flor. 1. παρωχετί-
 σαρτος_εὔ.

V. 453. Stobaeus Tit. IV. p. 53. Gesn. 29. Grot. οὐκ
 εὔ λέγειν. Vulgatam recte explicat Herm.

V. 457. Ald. Brub. Herv. 1. οἱ νόμοι τε διαφ. Herv.
 2. rell. οἱ νόμοι δὲ διάφ. et sic Flor. 1. 2. Laur. Vict.
 οἱ λόγοι δὲ διαφ. Par. E.

V. 462. δέ pro σε Flor. 1.

V. 463. Ald. rell. σέ δ' ἀμαθίας, ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν
 L 2

Θεόν. Barnes. edidit, σὲ δὲ τῆς ἀμαθίας τὸν ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν Θεόν. Valck. ad Phoen. p. 449. σὲ δ' ἀμαθίας γε δυσσεβοῦντ' εἰς τὸν Θεόν, vel potius, inquit, cum lo. Piersono: σὲ δ' ἀμαθίας οὐκ εὐσεβοῦντ' εἰς τὸν Θεόν. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Laur. σε δ' ἀμαθίας γε κάσεβοῦντ' εἰς τὸν Θεόν, quod recepit Musgr. Mihi quidem καὶ in κάσεβοῦντα molestum est. An mutatam structuram esse dicas pro σὲ δ' ἀμαθίας γε καὶ ἀσεβείας εἰς τὸν Θεόν? Sed nulla alia in re, nisi ἐν τῇ ἀσεβείᾳ, posita est ἀμαθία. Elmslei. coni. σὲ δ' ἀμαθίας γ', οὐκ εὐσεβοῦντ' εἰς τὸν Θεόν. Porson. apud Kidd. p. 225. σὲ δ' ἀμαθίας γε τὸν ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν Θεόν. Utrumvis probandum videtur.

V. 465. τί μὲ τὸ δεινὸν ἐργάσει, i. e. τί τὸ δεινὸν ἔστιν, ὃ μ' ἐργάσει, secundum ea, quae attuli Gramm. gr. §. 469. Exemplis multis allatis Dobraeus ad Arist. Lysistr. 366. (apud Elmsl.) et Blomfield. ad Aesch. Agam. 263. non effecerunt, ut eos hanc structuram intellexisse credam, quippe corrigentes illa in Herc. f. 151. τί δὲ τὸ σεμνὸν σὺ κατείργασται πόσει. Ad idem genus spectant ea, quae commemoravi ad Hec. 497. Ph. 277.

V. 471. λύσει μ' ὁ δαίμων Ald. rell. Vitium ed. Commel. λύσει με δ. in Musgrav. Brunck. Schaef. et meam irrepsit negligentia editorum.

V. 472. Recte mihi videtur Reiskius notam interrogandi huic versui addidisse, quo facto apertior fit irritio. Nec obstat γε, ut opinatur Elmslei.

V. 475. αὐτὸν Elmsl. Herm. pro αὐτός. Recte.

V. 476. Pal. καταφρονεῖ μου καὶ Θήβης ὕδρ. καταφρονεῖν cum accusativo iunctum alibi non inveni, sed tuentur illud verba eiusdem significationis eodem modo structa ὑπερφρονεῖν, ὑπερορᾶν τινός et τινά. καταλογεῖν τε Herod. I, 144. Vid. Gramm. gr. §. 376. not. 3.

V. 478. δεῖν σε Herv. 2. et hinc Canter. Barn. Musgrav. Aldinam scripturam tuentur Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. et revocavit Brunck.

V. 479. Ald. rell. οὐκ οἶσθ' ὅτι ζῆς, οὐδ' ὄρας, οὐθ' ὅστις εἰ. ὅ τι ζῆς Musgr. οὐδ' ὁ δράς Reisk. Elmslei. legendum suspicatur: οὐκ οἶσθ' ὅπου ζῆς (coll. v. 312.)

οὐδ' ὁρᾷς ἔθ' ὅστις εἶ. Hermann. nihil nisi οὐδ' pro οὐθ' scripsit, interpunctionibus deletis, hoc sensu: *nescis te vivere et non videre ne qui sis quidem*, h. e. *vivis, et tamen ne illud quidem, qui sis, vides*. In quo mihi illud ὅτι ζῆς (i. e. οὐκ οἶσθ' ὅτι, καίπερ ζῶν, οὐχ ὁρᾷς) plane superfluum videtur: nam qui dicit *vis et tamen non vides*, significat eum, qui vivat, necessario, qui sit, videre; quod minime verum est. Alia ratio est loci Sophoclis Oed. T. 413. σὺ καὶ δεδορκῶς, οὐ βλέπεις, ἢ εἰ κακοῦ. qui nec ad Elmsleii coniecturam firmandam adhiberi potest. Tum duplex οὐδέ in hoc vicinia ferri vix potest, οὐδ' ὁρᾷς οὐθ' ὅστις εἶ pro οὐθ' ὁρᾷς ὅστις εἶ. Ego verissimam puto Reiskii correctionem. De ὁ τὲ ζῆς (sic Vict.) non pugno; sed ὁ τὲ pro nominativo accipio: *nescis quid sis*, nimirum victima dei vindictae destinata. Quid intersit inter τὲ ἐσσι et τὲς ἐσσι, indicavi ad Iphig. A. 945.

V. 481. Hos verborum lusus a quibus ne Sophocles quidem abstinuit, recte frigidos vocat Elmslei., magis etiam eo nomine dignos, si ad mythologiam explicandam exhibentur.

V. 486. κτύπον; Pal. quod recepit Herm. quod variare constructionem ament tragici, optimum illum codicem vocans.

V. 487. πάσας Flor. 1. 2. Vict.

V. 488. οὗτοι χρεών citat Porson. ad Eur. Hec. 286. pro οὗτε χρ.

V. 491. Perverse Sluiter lect. Andoc. p. 261. sic interpungi vult, ἡμᾶς γὰρ, ἀδικῶν καί τον, εἰς δεσμοὺς ἄγει, ut sensus sit ἡμᾶς γὰρ εἰς δεσμοὺς ἄγων ἐκείνον ἀδικεῖς.

V. 492. Lacunae notas ante hunc versum, quas primus addidit Musgrav. quum deesse versum monuisset Canter., rursus delevit Hermann. et contra v. 506. eiecit. Vid. ad eum v.

V. 494. παλαῖσιν Vict.

V. 495. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ὅ, τσ. Barn. ὅτε, et sic Florr. Vict.

V. 497. Ald. rell. ἔθ' ὡς διθύραμβ'. Herm. elem. d. m. p. 500. ἔθ' διθύραμβ'.

V. 499. ἀναφαίνω Herm. l. c. ἀναφ. σε ὀνομάζειν τόδε pro οὕτως, quia dicitur ὀνομάζειν τιτὰ ὄνομα. Poterat etiam Θήβας dicere, sed duas constructiones commiscuit, ἀναφανῶ σε Θήβαις et ποιήσω Θήβας σε τόδ' ὀνομάζειν.

V. 500. ὦ πότνια Δίκα coni. Elmslei.

V. 504. Pal. ἐτι τὰν^η τάν.

V. 506. In Laur. adscriptum περισσόν. Quo argumento fretus Herm. versum omisit, etiam quia additus languidam reddat sententiam inutili tautologia. Haec quidem an recte tautologia dici possit, quum, quod universe dictum erat, accuratius deinde describitur, οἶαν οἶαν ὄργαν ἀναφαίνει Περθεύς, — ὅς με βρόχοις τάχα ξυνάψει, dubito. Contra hoc ubique fere fit, ut quod singulis rebus commemorandis describere volunt, id sententia universe pronunciata quasi praeparetur. Illam vero notam optimis versibus adscriptam a Grammaticis vel librariis, nihil nisi aequalem versuum strophae et antistrophae numerum spectantibus, saepius iam vidimus, nec ea, quid in aliis codicibus legatur, sed iudicium sive Grammatici sive librarii indicat: hoc vero iudicium non satis idoneam causam affert, cur versum expungamus.

V. 512. Herm. in elem. d. m. p. 500. — σιν, ἐμ' ὅς βρόχοις τὰν τοῦ, Elmslei. σιν ἐμὲ μὲν βρ. τὰν τοῦ, ὅς nonnunquam male addi a librariis demonstrans loco Soph. Oed. T. 1213. Herm. nunc edidit: — σιν' ὅ μ' ἐν βρ. ὅ pro ὅς in choris ex Elmsleii nota ad v. 468. probans. Hoc quidem uno Hippolyti loco v. 525. (ubi vid. not.) non efficitur.

V. 513. τάχει συνάψει Ald. rell. τάχα Pariss. ap. Brunck. Pal. Laur. Vict. unde sic edidit Brunck. et ξυνάψει.

V. 514. Herm. τὸν ἐμὸν δ' ἐντός, quam scripturam confirmat Pal.

V. 515. Herm. σκοτίαισι κρυπτόν εἰρηταῖς.

V. 517. σὰς προφήτας Ald. rell. σοὺς πρ. Pariss. duo apud Brunck. Flor. 1. 2. Laur. Vict.

V. 519. Ut apud Soph. Oed. T. 189. Ant. 530. εὐώπα

est accusativus, sic h. l. χρυσῶπα, ut monuit Elmsl. quod recte Herm. cum θύρσον, ob flores crocei coloris ita vocatum, coniungit. Insolentem tmesin Elmslei. τινάσσων ἀνά vocat. Hinc Herm. τινάσσων, ἄνα, θύρσον. aliter suas sedes permutare debere μόλε et ἄνα.

V. 520. φονίου δ' ἀνδρός Ald. rell. φονίου τ' ἀνδρός Brunck. e Par. F. Ut dicitur, ἐλθὲ καὶ βοήθησον, (vel ἐλθὼν βοήθησον) non ἐλθὲ, βοήθησον δέ, sic h. l. μόλε, φονίου τ' ἀνδρός ὕβριν κατὰσχες dictum oportuit, quia haec non opposita sunt, sed coniuncta.

V. 521. Ald. rell. Νύσσης. Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict. νύσης. Elmslei. Νύσας, quem Dorismum tragicos admisisse docendum erat. Pal. ἄρα τὰς θηροτρ. quod receperunt Elmsl. et Herm.

V. 522 sqq. Musgravii infelicem coniecturam θυρσοφόρους θιασοῖς, *thyrsogeros congregas* recepit Brunck. θυρσοφορεῖν θιάσους e notissima tragicorum in melicis consuetudine est *thyrsus gerendo coetus concitare*. Duo Pariss. θυρσοφοραῖσιν, Florr. etiam θηροτρόφον θυρσοφοραῖσιν. Laur. Vict. θυρσοφοραῖσιν θ.

V. 524. Causa idonea non erat, cur πολυδένδρεσσιν (Pal. πολυδένδραισιν, Laur. Flor. 1. etiam Brub. πολυδένδρεσσιν) mutarem. Videtur enim ex eodem genere metaplasmis esse, ex quo est δονακόχλοα Iph. T. 389. ubi vid. not. imprimis quum frequentarentur δένδρεα, δένδρεσι. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 658. Praeterea Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. ἐν ταῖς - θαλάμοις, Pal. ἐν ταῖσι θαλάμοις. Barnes. ἐν ταῖς - θαλάμοις. Brunck. ἐν ταῖς - θαλάμοις.

V. 526. Ald. rell. utrobique σύναγε, Paris. alter Flor. 1. 2. Vict. σύναγεν.

V. 527. Herm. Elmsl. μάκαρ ὦ Π. Sic Iph. T. 632. τύχας μάκαρος. Hel. 375. ὦ μάκαρ - παρθένε.

V. 530. τε post εἰλισσομένας iam Heath. deleri iussit, deleverunt Brunck. Elmsl. Herm.

V. 531. τὰς Herm. et sensus et metri causa delevit. De Lydia flavio vid. Elmslei.

V. 535. ἰὼ extra versum positum esse monet Elmslei. et separatim posuit Hewm. Idem vidit antistrophica

esse, quae dicat Bacchus, nisi quod strophæ præmissum habeat *ῶ*. Chori canticum inter quinque chori personas distribuit, ut versus 537 sq. habeat *Χο. ἡ α*, vv. 541 — 546. *ἡ β'*; v. 547. (choro tributum) *ἡ γ'*, vv. 548 — 551. *ἡ δ'*. vv. 554 — 559. *ἡ ε*.

V. 536. *ὦ Βάχχα, ῶ Βάχχα* Elmslei. ut Hel. 1462. quia videatur Eurip. eosdem fere numeros huic versui et superiori tribuere voluisse. Sic etiam Hermann. ob verum antistrophicum 540.

V. 537. Herm. post *πάθεν* inseruit *ὅδ'* ut unus versus esset trochaicus tetrameter catalecticus, qui praeludat scenæ sequenti, trochaico metro scriptæ. Pro *Εὐδίου*. Flor. 1. 2. *εὐδίου* (sic).

V. 539. *ῶ* semel Ald. bis Pariss. Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 542. *μόλε νυν* Elmsl. Herm.

V. 543. Ald. Brub. Herv. 1. *Βρόμις, πέδον χθονός ἔροσι πότνια*. Prima Herv. 2. plene post *Βρόμις* interpungit. Post Canterus scripsit *πέδων*, quod servavit Barnes. quī exclamationem esse ob subitum terræ motum monet. *πέδων* contra sermonis graeci consuetudinem ceditum esse iam Lobeck. ad Ai. 459. monuit. Musgrav. *ἔροσι* tertiam dicit personam verbi *ἔρομι*, quasi dicas *δίδομι, δίδοσι*. Hinc sic edidit *πέδον χθονός ἔροσι, πότνια, solum contremiscit. πότνια* esse exclamationem, ut *πότνια* Iphig. T. 519. Brunck. edidit — *Βρόμις. πέδον, ὦ Χθών, ἔροθι, πότνια, Veneranda Tellus, solum concutito*. in quo *ἔροθι* ridet Buttman. Lexic. p. 271. not. E. Codd. nihil annotatum, nisi quod Laur. habet *ἔροσιπότνια*. In his angustiis exclamationem hic esse cum Barnesio statui, quod idem statuere video Elmsleium, qui, Terræ concussionem, inquit, ut aliquod numen alloquitur chorus, et Buttmannum loco cit. Proprie ita dicendum erat *πέδον χθονός ἔροσι πότνια*, (quod ipsum edidit Elmsleius, quamvis huius vocabuli non nisi formæ *πέδον* in nom. et acc. et dat. *πέδω* legantur.) sed gravi animi motu correptum chorus haec duo, tanquam inter se diversa, duobus vocativis per *ἐν διὰ δυοῖν* alloqui credebam, *O terræ solum, o divina* s. a deo affecta, *concussio*. Non multo

diversum est, quod Soph. Oed. C. 1471. tonitruū auditō chorū exclamantem facit: ὦ αἰθρή, ὦ Ζεῦ. In hanc vero lectionem ita invehitur Hermann. quasi ego cam coniectura invenissem, ac non potius, quod in Codd. et edd. repereram, servassem, distinctione tantum mutata, ut sensum qualemcunque efficere, quem in vulgata nullum videbam. Recte an secus ita locutus esset Euripides, aut sanusne locus esset an corruptus, in annotatione diiudicandum erat. Facile autem credo Hermannō, veteres non fecisse, quos in scenam inducerent, tam inconcinna oratione, quae alienissima sit a tragoediae dignitate, utentes, etsi non memini novitium tragoediarum scriptorem, qui concussionem terrae alloquentem induxerit. et vellem Codex aliquis meliorem lectionem subministraret, vel ipsa antiqua lectio ab aliquo commodius explicaretur, modo ne Hermannī coniectura sensui satisfacere credatur. Is enim comma pos. *Βρόμῃ* revocavit, et ad Bacchum retulit *ἔρῳσι πάντα* ita ut accusativus *πέδον χθονός* a verbo *ἔρῳσι* penderet, hoc sensu, ὦ Βρόμῃ, ὁ πέδον χθονός κινῶν. Adiectiva quidem a verbis activis derivata, cum casu verborum construi, novi: vid. Gramm. gr. §. 416. eamque figuram ibi tantum admitti, ubi nomen, quod accusativum regit, adiunctum sibi habeat verbum auxiliare eiusve participium, sive illud positum sit, sive intelligi debeat, Hermann. monuit ad Soph. Trach. 551. substantiva, quae quidem vere substantiva essent, non memini, nisi unum *μάρτις* Heracl. 65. *μάρτις δ' ἦσθ' ἄρ' οὐ καλὸς τάδε*, in quo tamen notandum, accusativum esse pronominis, neutrius generis, non substantivi. De illis *πομπῶν με* Oed. C. 1019. *ἐκείνον δημιουργός* Ai. 1035. dubitari potest. Ita dum demonstretur *ἔρῳσι χθόνα* pro *ἔρῳσι χθονός* Graece dici posse, hanc interpretationem repudiandam censeo.

V. 547. Ald. rell. hunc versum in duos divisum choro sine interpunctione continuant. In Pariss. E. G. verba *αἰβερε νιν* Baccho tribuuntur, et sic Brunck. Totum versum Baccho tribuendum esse censebat Tyrwhitt. Contra Musgrav. semichorio, quod magis etiam confirmavit Hermann. Is etiam verba *ὁ Διόρυτος* geminavit, ut hic versus inter duas chori personarum strophas interiectas versui 537. illidem inter duas Bacchi strophas

interiecto, hactenus responderet, quod uterque e trochaeis constaret: nam huic versui syllaba deest.

V. 549. Pal. ἴδετε τὰ λάϊνα ἔμβολα omisso κίοσιν. κίοσιν ἔμβολα dicta sunt pro κίοτων, quia ἐμβάλλειν τι τινί dicitur. Elmslei. ἐπιστύλια intelligit. Ego dubito an μοχλοὶ intelligendi sint; ut Phoen. 114. et hi pro foribus, dissiliunt fores.

V. 551. Ald. rell. βρόμιος ἀλαλάζεται στέγας ἔσω. Tyrwhitt. ut constaret senarius, coniecit ὁ Βρόμιος ἀλαλ. τῷς στέγας ἔσω. Musgrav. Βρόμιος, ὃς ἀλαλ. στ. ἔσω. quod probant Elmslei. et Herm. Sic 103. Βρόμιος, ὅστις ἄγει θ. Bromius est, qui ducit. quod, ut illo, sic hoc loco, quum vim addat sententiae vim non recipienti, languidum videtur. Pro στέγας Herm. στέγης. Nam in hoc trochaico numero, inquit, si harum rerum aliquem sensum habeo, offensioni fuisset forma Dorica.

V. 552. 3. recte Tyrwh. Baccho tribuendos vidit.

V. 553. Πενθίως Flor. 1. 2.

V. 556. Ald. Herv. 1. Cant. rell. Διὸς βροντῆς. Herv. 2. Brub. Διὸς βροντιά. Flor. 2. Vict. δίου βροντῆς. Parriss. apud Brunck. Flor. 1. Laur. δίου βροντῆς. Pal. δίου βροντῆς. Musgravii emendationem Διὸς βροντιά recepit Brunck. φλόγα δίου βροντῆς dictum ut δίου πυρὸς φλόγα v. 8. κεραυνοβόλος vocatur Semele.

V. 557. δώματα Ald. rell. et Codd. σώματα Barnes. e schol. Phoen. 641. et sic Etym. M. p. 279., 20. Recte etiam Herm. ex Etym. δίκτετε πεδόος (Etym. παῖδα), δίκτετε τρομερὰ σώματα Μαιμάδες. Nam, ubi idem verbum repetitur, alio verbo interiecto hoc fieri solet. Vid. Seidler. de vers. dochm. p. 278. Metrum in utrovis ordine constat.

V. 558. Pal. τίθη et τίθει, alterum a prima manu, alterum a correctore.

V. 559. Διόνυσος om. Pal. quem secutus est Herm.

V. 561. Ald. rell. ἦσθηθ' Canter. Barn. Brunck. ἦσθησθ'. Porson. Praef. Hec. p. L. ἦσθησθ'. Pal. aut ἦσθησθ' aut ἦσθησθ'. Laur. ἦσθησθ' a prima m. ἦσθηθ' a correctore.

V. 562. Ald. rell. διατινάξαντος δῶμα Πενθίως. ἀλλ'

ἐξαιρίσται. Simplicissima, ideoque vero simillima correctio est Musgravii *διατινάζαντος τὰ Πενθέως δώματ'* ἀλλ' *ἀρίσται*, quam Brunck. et Herm. receperunt. Ita scripsisse Euripidem, haud facile concedat Elmslei. quod permirum.

V. 563. Ald. rell. *Θαρσεῖτε σάρκας, ἔξαμείψ. τρόμον.* V. D. in Misc. obss. T. II. p. 321. *Θαρσεῖτε, σαρκὸς ἔξαμ. τρόμον*, quod receptum a Brunckio probat Porson. ad Med. 247. Musgr. *Θαρσεῖτε, σάρκας ἔξαμείψα τρόμον.* Herm. *Θαρσεῖτε, σάρκας ἔξαμείψασαι τρόμον.* *Ἐξαμείβειν τρόμον* enim quum re idem sit, ac semet obfirmare, recte posse cum accusativo *σάρκας* construi. Itaque vel *σάρκας* eo sensu accepit, quo vulgo dicunt omissum esse *κατά*, *vosmet ipsas obfirmantes quod attinet ad carnes s. ad corpus.* vel aliud agens addidit *semet*, quum vertere vellet *carnes s. corpus obfirmantes.* Hoc probabilius, quia *semet obfirmare* hac formula esse deberet *ἔξαμείψασθαι τρόμον.* Hoc ferrem, si pro *σάρκας* esset *θυμὸν.* Quum *σάρκας* additum sit, necessario *ἔξαμείβειν τρόμον* proprio sensu pro *tremorem expellere* accipiendum est.

V. 566. 7. Ald. Herv. 1. neque post *ἐξεπεμπόμην*, neque post *Πενθέως* distinguit. *ἤνιχ' ἐξεπεμπόμην Πενθέως*, ὡς εἰς - - Herv. 2. Bruh. rell. Recte monet Hermann. locutionem *ἐξεπεμπόμην Πενθέως* pro *ἐπεμπόμην εἰς Πενθέως*, exemplis firmandam fuisse. Is igitur post *ἐξεπεμπόμην* interpunxit; ut *Πενθέως σκοτεινὰς ὀρχάνας* iungerentur; quod nunc ipse quoque praefero. — *ὀρχάνας* Ald. rell. et Laur. *ὀρχάνας* edd. recent. inde a Canteriana. et Pal.

V. 568. Ald. rell. Pal. *πῶς γάρ; οὔτις μοι φύλαξ ἦν.* quod Canter. emendavit: *πῶς γάρ οὐ; τίς μοι φ. ἦν.* et sic Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Laur. nisi quod Pariss.

Flor. 2. *μου* habent pro *μοι*, Laur. Vict. ⁰⁴ *μον.* Pal. *τύχας* pro *τύχοις*. Constructionem recte explicavit Elmslei.

V. 569. Ald. rell. *ἐλευθερώθης.* Primus Brunck. *ἡλευθερώθης* e Par. E. G. Laur.

V. 572. *ταῦτα καὶ καθύβρις' αὐτόν*, ut Heracl. 941. *ὅς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ'*, ὅπου *σιτὶ νῦν*, *ἐμὸν παῖδ'*

ἡξίωσας ἐφινβρίσας. Si substantivo designaretur ros, qua illum illusisset, posuisset dativum. Vid. Gramm. gr. §. 413. not. 3.

V. 573. ἐλπίσιν pro ἐλπίσι Vict.

V. 574. Ald. Herv. 1. ὑμᾶς.

V. 575. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Pal. τῶδε (Pal. τῷδε) περιβρόχους ἔβαλε. περι βρόχους Canter. ἔβαλλε Barnes. et sic Pariss. E. G. Flor. 1. 2.

V. 577. χεῖλασιν ambo Pariss. Flor. 1. 2. pro χεῖλεσι. Tum πλησιον γ' ἐγὼ Flor. 1. 2. Vict.

V. 578. Laur. Vict. θῦσσον.

V. 579. ἀντιτίναξ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. et Codd. ἀντιτίναξ' Commel. Barn. Musgr.

V. 581. Ald. vell. ἤϊσ', Correxerit Brunck.

V. 584. ἔεται Ald. vell. Solus Brunck. ἔεται ut Laur. quod quum primam corripit, ad Arist. Eccles. 346. legi iubet ἔαιτο. Ipse ad Vesp. 423. recte monet ἔμας passivum esse verbi ἔημι. Vid. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1242.

V. 586. φῶς ἐποίησε libri, ἐποίησεν Vict. φάσμι' ἐποίησεν e Iacobsii Anim. in Eurip. p. 109. coniectura recepi.

V. 587. Ald. vell. ἤϊσσε, κακ. — αἰθέρ' e Canteri coniectura addidit Barn. Lacunam sic explent Flor. 1. 2. Laur. a corr. Vict. ἤϊσσέν τε κακέντι.

V. 588. Ald. πρὸς δὲ τοῖσδ' αὐτῶ. τὰ δ' ἄλλα — Brub. Herv. 1. 2. πρὸς δὲ τοῖς γ' αὐτῶ. τὰ δ' ἄλλα — Sic etiam Canter. Barnes. nisi quod punctum post αὐτῶ omiserunt. Musgravins τὰδ' ἄλλα, quod Herm. quoque recepit. et sic Vict. τὰδ'. in quo notata etiam v. l. αὐτόν. Elmslei. e Scaligeri coniectura edidit τὰ τ' ἄλλα, puta ut ad δῶμά τ' ἐρῶξεν referrentur. Sed τὰ.τ' ἄλλα, καὶ est cum reliqua, tum. Sed quatenam sunt illa reliqua? et nimis prosaica est illa formula.

V. 589. Recte Pal. Laur. δῶματ' ἐρῶ. quod ipse miror, cur non e coniectura saltem receperim, quum solum cum lectione in superiorem versum admissa congruat. Vid. ad Illec. p. 88. Sic etiam Porson. apud Kidd. p. 225. Ad συντεθράνωται in Vict. glossa est

συμπέπικε, quae eadem est Hesychii. An a Victorio illa addita?

V. 591. παρῖται om. Flor. 1. 2. Laur.

V. 592. Ald. rell. εἰς μόχην ἔλθειν ἐτόλμ'. ἥσυχος δ' ἐκ βάκχας ἄγων. Pro ἐτόλμ' Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ἐτόλμησεν. sic etiam Laur. a correctore, a pr. m. ἐτόλμησε. Pal. ἐτόλμησ'. Reliqua ut sanarentur, varii varia conati sunt, quorum coniecturas ex Elmsleii annotatione cognoscere licet. Quod ego dedi, proxime ad antiquam scripturam videbatur accedere. Ab ea vero nimium recedit, quod Elmsleius edidit -- ἐτόλμησ' ἥσυχος δὲ βασιλικῶν (ad Heracl. 7. scripserat ἥσυχος δ' ἐκ βασιλ.) δολμ. ἤκω. ansam tamen dedisse videtur Hermannio, ut ederet ἥσυχος δ' ἐκ Βακχάδων δολμ. ἤ. ex aedibus furore et perturbatione plenis ad vos exii. De voce βακχάς vide ad v. 115. Bacchi quidem numem adversariorum etiam eius domus sentinnt, concutuntur, implentur iis, quae deo sacra sunt, ut apud Aesch. fr. Lyc. apud Longin. 15. ἐνθουσιᾷ δὲ δῶμα, βακχεύει στείγη. Cf. Ovid. Metam. IV, 391sq. Sed *Bacchica* tamen num talis domus a Bacchi sacris alienissima vocetur, dubito. Neque tamen Βάκχας ἄγων verum esse potest; has enim e publico carcere in montem rediisse fingit Euripides supra v. 416 sq. ut recte inonet Elmsleius. Itaque locus nondum persanatus est. Iungerem Βάκχας ἑμᾶς (cf. v. 536.), ἥσυχος Βάκχας δ' ἐγὼ δαμιάτων ἤκω πρὸς ἑμᾶς, nisi haec duo nimis a se remota essent.

V. 595. τί ποτ' ἄρ' ἐκ τούτων ἔρεῖ; Ald. rell. ἄν pro ἄρ' e Par. E. recepit Brunck. a quo me inductum esse poenitet.

V. 597. Flor. 1. 2. Vict. εὐοργησία. Hinc Grammat. Bekker. anecd. p. 96; 32. Εὐεργεσία. Εὐριπίδης Βάκχας.

V. 601. Vulgo ὅδ' ἐστὶν ἀνὴρ. Mox Par. E. προσώπιος. De locutione ὁρῶν ὑπόθετες ἥσυχον πόδα vid. Hermann.

V. 605. Ald. rell. οὐκ εἶπον; οὐκ ἤκουσας, Pariss. duo, Florr. 1. 2. Vict. ἢ οὐκ ἤκουσας. quod recte receperunt Brunck. et Herin. Nam ἢ facile omitti potu-

erit; cur addiderit librarius, non facile dixeris. λύσει non debebat sollicitari ab Elmsleio.

V. 606. καινούς Ald. Cant. Barn. et Codd. κενούς Brub. Herv. 1. 2.

V. 609. cum vs. 611. Baccho tribuit Ald. cum rell. Pentheo Pariss. E. G. apud Brunck. Laur. Vict. quod haud dubie verum. Sed ea distinctione violatur σιγῆ-χομιθία personarum. Itaque Hermann. post v. 608. aliquot versus intercidisse statuit, esse autem eo deductum colloquium, ut Pentheus ipsum illum, qui ab hospite Bacchus perhiberetur, in urbe esse crederet, comprehendique posse speraret. Iam hoc ipsum, quod hospes e vinculis effugerat, incitare poterat Pentheum, ut portas claudi iuberet, ne hospes extra urbem se proriperet, et ad Bacchas in montem confugeret. Repente autem iubet Pentheus, quod iam ab initio constituerat, nunc demum, morae impatiens, eloquitur. Ita uno versu, si quid deest, comprehendi potuisse puto.

Ib. κλέειν Elmsl. κλέειν Pal. et a prima m. Laur.

V. 610. γὰρ τείχη Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. Primus, ex Ald. correxit Brunck. assentientibus Codd.

V. 611. Ald. rell. σοφός, σοφός εἰ. γ' ante εἰ inseruit Barn. et sic Par. G. Laur. a corr. Vict. Hoc igitur, Codicum auctoritate munitum, servare malui, quam Porsoni Adv. p. 265. conjecturam, e Pseudogregorio v. 1575. ductam, quamvis elegantem, quamque magis etiam confirmavit Elmslei. σοφός, σοφός σύ, recipere.

V. 614. Pal. ἀγγελλῶν.

V. 618. εὐανγείς ex Hemsterhusii praecepto, quod nunc dubium reddidit Elmsleii disputatio ad h. l. Ad Platonis loca de Legg. XII. q. 952. A. Timaeum p. 58. D. nullam varietatem e Codd. enotavit Bekker.

V. 619. ἥκεις δ' ὅποιαν Ald. rell. et MSS. quam lectionem soloeecam appellat Elmslei. duce Porsono ad Phoen. 892. et ad Arist. Eccl. 852. Hermann. etiam ἥκεις δὲ ποίαν. Vid. ad Rhés. 699.

V. 623. θαυμάτων τε κρίσσονα. Vid. Valck. ad Phoen. 896.

V. 625. Ald. rell. τὰ κεῖθεν. Musgr. τὰ κεῖθεν. Brunck. τὰ κεῖθεν.

V. 630. Ald. rell. εἵποις. Par. C. εἶπης. Flor. 1. 2. Pal. Laur. εἶπης.

V. 631. τὸν ὑποθέντα τέχνας Ald. rell. τὰς e Scaligeri coniectura tacite addidit Barnes. et sic Par. E. Flor. 1. 2. Laur. Vict.

V. 632. Ald. rell. προθήσομεν. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 636. Pal. a pr. m. θνάσους, et γυναικίων.

V. 637. Ald. rell. τοῦ δὲ δευτέρου. Correxuit Barnes. Elmsl. in Add. coniecit τοῦ δευτέρου μήτηρ δ' Ἀγυῆ σή.

V. 638. τρίτη Flor. 1. Pal. Laur. Hoc satis indicii esse putavit Herm. ut inde restitueret τρίτη δ' Ἰνώ τρίτου.

V. 639. σώμασιν παρεμῖναι dictum esse debet pro σώματα παρεμῖ. quum alias dativus passivus additus id significet, quo aliquid efficitur, ut κόπη παρῖται, ὕπνος παρεμῖνος. Nonnunquam tamen dativo id quoque designatur, ad quod proprie referendum erat passivum, (ut in illo Hec. 109. σχεδίας λαίφῃ προτόνοις ἐπερείδονται proprie τὰ λαίφῃ προτόνοις ἐπερείδονται dicenda erant) Orest. 695. καὶ ταῦς γὰρ ἐνταυθεῖσα πρὸς βίαν ποδί, ποῦς non est id, quo efficitur τὸ ἐνταυθεῖσθαι τῇ ταῦν, sed id in quo τὸ ἐνταυθεῖσθαι proprie valet: nam proprie ἐνταυθεῖται ποῦς, ut idem dicitur χαλῶσθαι v. 696. Idem fit in verbis neutris, ut Soph. Oed. T. 25. πόλις φθίνειν dicitur κάλυξεν ἐγκάρποις χθονός, etsi proprie κάλυκες φθίνουσι. ll. β', 148. λήϊον ἡμῖν ἀσάχεσσιν, in quo ἀσάχνες ἡμῖν ουσι. Ita in nostra locutione proprie ταῖς Βάκχαις τὰ σώματα παρῖται. pro eo αἱ Βάκχαι παρῖνται τὰ σώματα pro quo dici etiam potuit τοῖς σώμασι. Hermann. scripsit κώμασι παρεμῖναι. Κῶμα i. e. ὕπνος, vox epica, qua Pindarus etiam utitur Pyth. I, 21. (12) in tragicis nusquam legitur, κώματα vero ne apud Homerum et Hesiodum quidem, non magis quam ὕπνοι, nisi Troad. 1178. ubi plures noctes cogitantur. Σώμασι confirmatur loco hinc

expresso X. II. 1828. Ἀνεκλιθήμεν σώμασι παρειμέναι
κ. τ. λ. Ἄν σώματ' εὖ παρειμέναι?

V. 641. πρὸς πίδαον Ald. rell. πρὸς πίδαω uterque
Paris. Vict. πρὸς πίδαω Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 643. ὥρωμένας Elmslei. suo periculo edidit.

V. 644. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἤρωμένας. Stephani
conjecturam ἡρόνωμένας receperunt Canter. Barn. Sed
Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Vict. ἡρωμένας, quod re-
cepit Musgr. Pal. ἤρωμένας.

V. 648. Θαλερόν ὑπὸν recte explicat Herm.

V. 650. παρθένοι τε, κῆρυγες Ald. rell. παρθένοι τ'
εἰς ἄρυγες Musgr. e Pseudogregorio 1829.

V. 652. Pal. ὁμμάτων.

V. 653. Par. E. ἐλλέιο.

V. 654. Ald. rell. λιχμῶσαν γένυν. Pal. λιχμῶσαν γέ-
ναν. Heath. λιχμῶσιν γένυν, quam scripturam recepe-
runt Musgrav. Brunck. Elmsl. Herm. Confirmatur ea
Vict. qui λιχμῶσι γένυν.

V. 657. Pal. σπαυτῶν. Pro μαζύς Brunck. μαστός e
coniectura. Recepit Herm. Vid. Elmslei.

V. 659. μίλακος τ' ἀνθεσφόρους Ald. et Codd. ἀνθε-
σφόρου Brub. Herv. 1. ἀντεσφόρου Herv. 2. Cant. — σμι-
λακος Brunck. Herm. μίλακος rursus Elmsl.

V. 660. Flor. 1. λαβοῦσα ἔπασεν. λαβοῦσα etiam Flor.
2. Laur. Anon. π. σολοιχ. ap. Valck. ad Amm. p. 200.
qui etiam εἰς πίδαον pro εἰς πέτραν.

V. 664. Ald. Brub. Herv. 1. 2. πόματος. Canter. rell.
πώματος, et sic Codd.

V. 665. λιχμῶσαι γθ. Par. E. ^{λιχμῶσαι} διαμῶσαι Par. G. Pal.

V. 666. ἱσμούς Ald. rell. ἱσμούς Barnes. Brunck. Hoc
vocabulum. ut hoc obiter addam, non cum Hermannō
in Wolfii anal. T. II. p. 73. a verbo ἔζω, sed ab ἔω ea
significatione, qua ἔσμι ex se genuit, ductum puto. κισ-
σιτῶν Brub. Herv. 2. Canter.

V. 668. Par. E. τοῦτον pro τὸν τὴν.

V. 671. κοιῶν λόγων Ald. rell. καιῶν λόγων Par.
G. Flor. 1. 2. quod recepit Musgr.

V. 677. Probabilis est Elmsleii suspicio, pro *θῶμεν* legendum esse vel *θῶμεθ'* vel *δοῦμεν*. Nam *θεῖναι χάριν* nunquam dicitur, saepius autem *θείσθαι*, ut Herod. IX, 60. 107. Eur. Hec. 1187 sq. El. 61. Sio etiam *κατατίθεσθαι χάριν* Herod. VI, 41.

V. 678. Pal. *ἐλογίζομεν*.

V. 684. Pal. *κυρεῖ δ' Ἀγ.* unde recte sic ediderunt Elmslei. et Herm.

V. 685. *κἀγὼ ξυνηήθησ'* Ald. rell. *κἀγὼ ἔξηγηθησ'* Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict.

V. 686. Margo Barnesianae *ἐκρυπτόμην* unde receperunt Brunck. et Hermann. Nam, inquit Herm. si activo usus esset, aoristum, nisi fallor, posuisset. Quomodo genus verbi, quo vel activum est, vel passivum, vel medium, ad tempus constituendum ullam vim habere possit, non assequor. *ἐνθ' ἐκρυπτομεν δέμας* est, *ubi corpora occultata habebamus*, ut Ion. 1341. et saepius, non *occultaveramus*, *ἐκρυπτόμην δέμας*, *corpus meum occultatum habebam*.

V. 691. Laur. Vict. *σπαγαμῶν*.

V. 691. Pal. *νευομέναι*. Flor. 1. 2. *νευομίαις*.

V. 692. Omnes libri *χειρὸς ἀσιδήρου*, anapaestum in quarta sede exhibentes. *Elmsl.* Num igitur spondeus est in secunda sede Hec. 562. *τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαφύους*, vel Orest. 852. *ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμα ἀποφύξαι με δεῖ* etc. Ipse edidit *χειρὸς ἀσιδήρου*.

V. 694. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *ἐν χειροῖν δίχα*, et sic MSS. sine subscripto. Hinc Scaliger *δίχα* pro *δίχα*, quod etiam in Vict. notatum e. Victorii, puto, coniectura. Sic etiam Muretus ad Catullum p. 827. ed. Rubnk. monente Porpono Adv. p. 266. Oppugnat hanc emendationem Elmsleius, quia *πόρις* et *δαμάλη* idem sit; quod recte negat Hermann. Barnes. *ἐν χειροῖν δίχα*, Dorismo non offensus, Elmsl. *ἐν χειροῖν δίχη*.

V. 696. Ald. rell. *πλευράν*. Barnes. *πλεύρ'*, Schaefer. recte *πλεύρ'*.

V. 697. Ald. rell. *ἄνω καὶ κάτω*. τε post *ἄνω* e Scaligeri et all. coniectura addidit Barn. et sic Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict. Constructio *ἢ πλεύρ' ἢ δέξιον ἐμβασιν* Tom. VIII.

ῥιπτόμενα similis est ei, quam illustravi ad Hec. 84. vel ῥιπτόμενα ad solum πλευρά relatum est, sed verbis ἢ δίχηλον ἔμβασιν a nomine suo divulgum, ut Ion. 700 sq. νῦν δ' ἡ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ, πολὺν εἰσπεσοῦσαι γῆρας. Vid. Lobeck. ad Aiac. p. 294. Heind. ad Plat. Phaedon. §. 98. Alioqui scribi posset: ῥιπτουμένην ἄνω κάτω κρεμαστὰ δέ.

V. 698. αὐτῇσιν ἐλάταις ἀναπεφ. αἱ. hic olim lectum fuisse, e Schol. Eur. Phoen. 3. suspicatur Valck. ad eum locum.

V. 703. Ald. rell. ἡ σὺ ξυνάψαις. Par. E. G. Fl. 1.

2. Laur. Vict. ἡ σὺ ξυνάψαι. Pal. ἡ σὺ ξυνάψαι. Aldinam lectionem tuetur similis locus Hipp. 1176. καὶ θᾶσσον, ἢ λέγοι τις. In neutro necesse erat ἂν addi, quia in neutro conditio aliqua proposita est. Altera lectio codicum consensu nititur, ut ego quidem, utra lectio verior sit, decernere non audeam.

V. 705. Ald. rell. πεδίων ὑπὸ τάσεις. Una voce scribi ὑποτάσεις iussit Heath. et sic Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict. Ἀσωποῦ pro Αἰσωποῦ primus scripsit Musgrav.

V. 706. Θεβαῖον σιάχυν Ald. rell. Θεβαίων Par. E. G. duo Florr. Laur. Vict. Quae lectio si vera est, convellit regulam, ab Hermanno ad v. 1. propositam. Si illa regula vera est, hic legendum Θεβαῖον, et hoc revocavit Hermann.

V. 707. Ald. rell. Τολίας τ' ἐρυθράς, αἱ. Brodaeus post Ἐρυθράς addidit θ'. et sic Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Vict. nisi quod duo ἐρυθράς habent cum Pal. Τολίας δέ Brunck. quod me invito remansit.

V. 711. In hoc versu desinunt duo Codd. Pariss. Flor. 2. Laur. In Flor. duo folia a librario vacua relicta sunt.

V. 714. Emslei. οὐδ' ἔκαιεν, quod recepit Herm. οὐδ' ἔκαιεν, nimirum τοὺς βοστρέχους.

V. 717. Ald. Herv. 1. Flor. τοὺς μὲν γάρ. Brub. Herv. 2. Barnes. τὰς μὲν γάρ. ut legendum monuit Brodaeus. Pal. τὰς μὲν γάρ. τῶν μὲν γάρ H. Steph. e MSS. Canter. et sic Vict. Ex his lectio Aldina aperte vitiosa est. Itaque inter τὰς et τῶν optio relinquitur. τὰς re-

apueri oportebat, quippe nulla codicum auctoritate ful-
tum, antequam Palat. codicis scriptura prolata erat.
Utram vero illarum lectionum, τὰς ne σὺ τῶν, verisi-
milis sit a librario profectam esse si quaeras, τῶν cur
in τὰς mutatum sit vix dicas: τὰς in τῶν mutandi haec
causa esse potuit, quod τὰς. μέν, κεῖται δέ inter se op-
poni non posse videbantur. Ita plures veritatis notas
habet τὰς. At τὰς μέν non recte dicitur, sequente κεῖ-
ται δέ, et quae loca affert Erfurdcius in annotatione ad
Soph. Oed. T. 264. ed. min. ab Hermanno citata ab
hoc quidem loco aliena sunt: nam κεῖνος ibi ad eandem
quidem personam refertur, sed nulla est oppositio. Ac-
commodatius esset illud Or. 35. ἐντεῦθεν ἀγγίλα ξυντα-
κεις νόσῳ νοσῶσι τλήμων Ὀρέστης· ὁ δὲ περὶ ἐν δαμνίοις
κεῖται, nisi hic ipse locus dubitationem haberet. Mihi
res sic se habere videtur: oppositio in eo posita est,
quod eadem Bacchae primum patientes aliquid, ut ita
dicam, deinde agentes commemorantur, οὐχ ἡμάσσοντο,
ἐτραυμάτιζον δέ. Ita ipsae sibi pro diversa ratione sua
opponuntur. Sed debilis haec etiam est ratio, nisi alia
exempla proferantur: non enim satis est demonstrare
potuisse aliquo modo dici; demonstrandum etiam est
ita dixisse veteres, quod non nisi exemplis allatis effici
potest. Elmsleius edidit τοῖς, quod nulla nisi H. Ste-
phani auctoritate nititur. — λογχῶν βέλος Ald. rell.
Flor. λογχῶν β. Canter. e Steph. emendatione, et sic
Pal.

V. 720. γυναῖκας ἀνδρας Pal.

V. 722. Ald. rell. κρήνας ἐπ' αὐταῖς. Bentley. ad
Hor. Carm. III, 25, 13. coni. κρήνας ἐπ' αὐτάς, quam
coniecturam confirmat Pal. Nisi dicas αὐταῖς scriptum
esse propter sequens αὐταῖς et hinc κρήνας etiam in
κρήναις mutatum, vix probabilem eius mutationis cau-
sam afferas: contra quum praecessisset ἐχώρουν, procli-
vius erat κρήνας ἐπ' αὐτάς scribere. Sed huius versus
emendatio a lectione recte in sqq. constituta pendet.

V. 723. Versus ob omissum augmentum memorabi-
lis, cuius rei causam maxime probabilem Reisigium
coni. in Aristoph. p. 79. attulisse mihi videri dixi ad
Med. 1131. qui tamen, quod, quum dixisset, ita omitti

augmentum, si res magna quaedam et gravis aut admirabilis vel nova etiam narraretur, huc nostrum etiam locum retulit p. 81. equidem nullam in verbo *τίψαρτο* vim agnosco, quae insolita aoristi forma designanda esset. Hermannii copiosam disputationem in Praef. Bacch. quamvis saepius et diligenter lectam, non intelligo, quippe in qua id, quod dixit, addito augmento, quo anapaestus efficiatur, maiorem vim verbo addi, (v. c. p. XXXI. XLI. XLV. XLVIII sqq.) pugnare videatur cum eo, quod ibidem dixit, detracto eo plus dignitatis habere versum, nec minorem gravitatem p. XXXV sq. XXXVII. et anapaestum augmento effectum officere gravitati p. XL sq. (et tamen in hoc ordine *προγόνων* *τε* *Θῆκαι* gravior numerus inesse dicitur quam in illo *Θῆκαι* *τε* *προγόνων* p. XLI.) Contra p. XLV sq. augmentum, quo anapaestus efficiatur, omitti in verbo, quod non esset voce magnopere erigendum. cf. p. XLVII sqq. quare p. L. hunc versum inter eos refert, ubi nulla vis sit in verbo, ut id ad fortiorem pronunciationem extolli debuerit. — Equidem, quo duntius hanc quæestionem considero, eo minus mihi videtur causa omissi augmenti adhuc allata esse ea, quae omni ex parte satisfaciatur, et ad omnia loca accommodari possit. Reisigii quidem rationi et hic versus adversatur, et ex Hermannii certe sententia (p. XXXVII. et ad v. 1126.) v. 1087. Quod vero Hermannus dicit, anapaesto initio versus posito vim orationis augeri, id non cadit in locum Soph. Phil. 543. quem falso haud dubie explicat p. XXI sq. quum eius aperte hic sensus sit: *ἐκέλευσα* (non *ἐκέλευσε*) *τόνδε τὸν ξυνέμπορον ἐμοὶ φράσαι σε ποῦ πρῶτον εἴης*. Si vero augmentum omitti vult in verbo minus forti, quod non sit voce magnopere erigendum, miram, non plura omissi augmenti exempla reperiri, quum haud dubie multi versus a verbis minus fortibus incipiantur, sed fere non nisi in Oedipo Col. et Bacchabus. Levisima est Seidleri sententia: nam quum augmentum omitti non possit, nisi in temporibus historicis, quae communis lingua augmento signabat, haec vero tempora ibi tantum usurpari possint, ubi aliquid narratur, qui dicit augmentum omitti in narrationibus, nihil aliud dicit, nisi augmentum ibi omitti ubi omitti possit; id quod facile credimus. Itaque licuisse Tragicis augmen-

tum abiicere negare non audco, et ne ea quidem loca omnia mutare, quae propter omissum augmentum et Elmsleius et Hermannus mutarunt; quando et quibus de causis neglexerint, nondum patefactum esse videtur. Neque vero video, cur, quod v. c. in nominibus propriis et aliis concesserunt, ut metri necessitate coacti sibi aliquid condonarent, idem non in augmento concessum fuisse dicamus, ut augmentum metri causa abicerent, impruius quum, eo abiccto, antiquius quiddam sonarent vocabula. Sed Herm. eam disputationem ne ad hunc quidem versum referri se velle declaravit versu corrigendo. Eum cum praecedentibus ita corrigi voluit Porson. apud Kidd. p. 190. *κρήναις τ' ἐπ' αὐταῖς - - αἵματος ἐνίψαν σταγόνα, καὶ παρηίδων γλώσση δράκοντες ἐξεφαίδουρον χροά.* Quae audacissima est medicina. Hermann. aoristum *νίψαντο* tunc demum recte se habiturum dicit, si hoc esset aliquid praecipuum, quo denique finita fuisset ista Baccharum incursio; at multo rectius, si finem factum dicere voluisset poeta, *πάλιν ἐχώρησαν* scripturum fuisse; itaque, quum *νίπτοντο* potius, quam *νίψαντο* dicere debuerit, vel ex hac re apparere, corruptam esse scripturam. Quibus equidem nullo modo concedere possum: nam quum, postquam narravit, recessisse Bacchas et sanguinem sibi abluisse, nihil quod praeterea factum sit, addat, apertum est, finem factum indicasse poetam; *ἐχώρουσαν* autem dixit, quod, quum non agmine facto et ordinibus constitutis disoederent Bacchae, sed alia post aliam, haec actio est per aliquantum temporis continuata. Poterat etiam *νίπροντο* dicere; sed quum hoc non esset praecipuum, sed secundarium, rem levioris momenti non tanquam continuam; sed tanquam brevi perfectam et absolutam posuit; postea vero *ἐξεφαίδουρον* scripsit, non *ἐξεφαίδουραν*, quia *inter lavandum* serpentes guttas abstersisse significare volebat. His tamen argumentis praemissis, scripsit - - *πάλιν δ' ἐχώρουν* - - *κρήνας ἐπ' αὐταῖς, ὡς ἀνῆλθ' αὐταῖς θεός, νίψαι τόδ' αἷμα. σταγόνα δ' ἐκ παρ. recedebant, ut sibi sanguinem abluerent.* In quo primum mirifice languet illud *τόδε*, *illum sanguinem*, quasi dubium esse possit, qualis sanguis intelligendus sit, — nimirum is, quo e discerpis hibus iuquinatae erant: nam ex pugna sanguine infici non po-

terant, quum eas οὐχ ἤμασσε λογχωτὸν βέλος, τὸδ' αἷμα vero ad sanguinem modo memoratum referendum esset. Deinde vero, num ullo modo probabile, nuncium, qui modo inter fugientes fuerat v. 690. et tam fortia facinora edentes Bacchas viderat, nunc subito, animo aucto, tam prope Bacchas secutum esse, ut, *quid facturæ essent Bacchas, audire dictitantibus illis* — sunt haec Hermannii verba — posset, vel Bacchas tam prope sequentem laturas fuisse? Denique τίψαι αἷμα esset, *ut sanguinem* aliis abluerent, non *ut sibi*. Elmslei. nihil nisi obelo appicto versum notavit

V. 724. δράκοντες e Reiskii coniectura pro δράκοντος inde a Brunckio editum. Elmsleium, iungentem ἐκ παρηΐδων χροός, recte refutavit Hermann.

V. 731. τοὺς λόγους ἐλευθέρους non est pro τοὺς ἐλευθέρους λόγους, in quo alienus esset articulus, sed eo sensu accipiendum, quo dici etiam posset ταρβῶ, μὴ οἱ λόγοι, οὐς εἰπεῖν βούλομαι, ἐλευθεροὶ ὦσιν.

V. 733. Flor. ἦσσω.

V. 743. Recte Tyrwhitt. quae in Ald. nuncio tribuuntur, Baccho tribuenda esse vidit; quem secuti sunt Brunck. Elmsl. Herm.

V. 747. κινῶντι Ald. Brub. Herv. 1. 2. κινῶντα Canter. nescio quo auctore, et sqq. Hermann. revocavit κινῶντι, interpretans, *non continebit se, propter id, si tu Bacchas a agris eius abstrahere conaberis.* ut Androm. 962. ξυμφοραῖς δ' ἡνειχόμην. Probarem, si alibi quoque personae, non tantum rei, dativum hoc sensu usurpatum viderem; et in Androm. ξυμφοραῖς positum esse videtur ob praecedens ἦλγουν. vid. notam. Sed miror Euripidem non scripsisse vel οὐ σ' ἀνέξεται vel εὐίων σ' ὀργῶν ἅπο. Lentingio p. 90. legendum videtur Βάχας σ' εὐίων ὀρ. ἅ.

V. 749. Elmsl. σώσει τὸδ; in quo obsequentem habuit Hermannum. Vid. ad Hippol. 212. Pro σώσει Pal. σώση. Vict. σώσει τάς. σώσει τόδε recte explicat Brunck. *hoc tibi conserva: hoc ne amittas caveto*, quod male Elmsl. vertit *Keep this in mind* i. e. animo serva. At sic ne verteretur, ipse in nota cavit Brunck. δέσμιος

φυγών est, quum, quamvis vinculis constrictus, tamen effugeris, non simpliciter pro ἐκ δεσμῶν φυγών.

V. 752. Canter. Barn. θήσω, fortasse e Brodaeii coniectura inani. Vid. Elmsl.

V. 754 sq. Pentheo continuant Ald. rell. Primus Baccho tribuit Brunck.

V. 756 sq. *Agg.* tribuunt Ald. rell.

V. 757. Optime sensum loci declaravit Hermann. Elmslei. edidit ὅς, quamvis non nescius, ὡς esse nam,

V. 758. Ald. hunc versum cum duobus praecedentibus Nuncio tribuens ὅταν εἴ' ἴσθιν. ὡ τάν est a Scaligero. De ὅπ'αν (vel ὡ τάν. Herm. ὡτάν) vid. Herm. ad Soph. Phil. 1373.

V. 759. δουλίαις Pal.

V. 761. Pal. δούλιον. Flor. εἴ με.

V. 764. Ald. rell. καὶ μὴν ξυνεθέμην, τοῦτό γ' ἴσθι, τῷ Θεῷ. Musgravii coniecturam τοῦτό γ' ἴσθι recepit Brunck. Elmslei. καὶ μὴν ξυνεθέμην τοῦτό γ', ἴσθι, τῷ Θεῷ, ut Soph. Oed. T. 1022. δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών. ubi male ante et post ἴσθι interpungitur: cohaerent enim ἴσθι λαβών, alia, quam quae hoc loco est, sententiae conformatione. Hermann. nou satis accommodatam hanc responsionem verbis Penthei esse censet, qui non cum deo, sed cum Bacchis conspirasse hospitem autunaret. Hanc ipsam ob causam, quum Pentheus dixisset, *inter vos conspirastis tu et Bacchas*, apte Bacchus respondet, *Conspiravi, s. pactus sum, at non cum Bacchis, sed cum deo, cui me*

proprium dicavi. Quum vero in Pal. esset καὶ μὴ ξυνεθέμην τοῦτό γ' ἴσθι τῷ Θεῷ, littera γ supra appicta, Hermann. scripsit καὶ μὴ ξυνεθέμην, τοῦτό γ' ἴσθι τῷ Θεῷ, hoc quidem deo est, i. e. hoc ille suum sibi habet, neque sibi sibi patietur, ut semper bacchemur. Similiter in Iphig. A. 853. (842.) καὶ σοὶ τόδ' ἴσθιν ἐξ ἐμοῦ. At ibi hoc minime est tu quoque hoc tibi proprium a me habes, sed tibi quoque hoc, τὸ χαίρειν εἰπεῖν, a me impertitur, quod idem est ac χαίρει καὶ σὺ. Proprium esse alicui est εἶναι τιος, non εἶναι τι. Nam quem locum in Gramm. gr. §. 392. i. α attuli e

Xen. Cyrop. IV, 3, 10. οὐδὲν οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν, ὥς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς, eum male explicavi: est enim pro ἡμᾶς αὐτοὶ ἔχομεν.

V. 766. ᾧ. Sic Ald. Herv. 1. corrupte ᾧ βούλει Brub. Herv. 2. Canter. Voculam eiecit Barnes.

V. 769. Sensus: λυπρῶς ἂν ἐξοιτωμέναι εἶεν, εἰ αὐτὰς ἐξίδουμι. *Viderem eas vino gravatas cum malo suo.* Idcirco vehementer cupio (εἰς ἔρωτα πέπτωκα μέγαν v. 768.) eas congregatas videre, ut, si inebriatas viderim, malo inactem. Hel. 448. πικρῶς ἂν οἶμαί γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους. Cf. Med. 403 sq. Cycl. 584. Elmsl. ἐξοιτωμένας.

V. 771. Pal. σιγῇ δ' ὑπ' ἐλάταις. σιγῇ γ' ὑπ' ἐλ. Ald. Flor. γ' excidit in Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn.

V. 772. Pal. ἀλλ' ἐξ ἰγνέουσί σε. Mox Pierson. Veris. p. 128. correxit καὶ ἐλθῆς λάθρα, quod probarunt Reisk. Musgr. Branck. Elmsl. Herm. Videndum tamen, an ἵεναι animo suppleri possit, ut Il. ε', 252. μήτι γόβονδ' ἀγόμενε. Xen. hist. gr. II, 3, 54. ἐκέλευσε τὸ τῶν τριάκοντα κῆρυξ τοὺς ἑνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. ubi vid. Wolf.

V. 774. ἄγωμεν οὖν σε Codd. et edd. ἄγω μὲν οὖν σε Barnes. e Porti coniectura. Sq. in σ' ου crasin agnoscit Hermann. pro σοι οὖ, similem ei, quam Elmslei. ad Med. 56. not. 2. deprehendisse sibi visus est in Aesch. Choeph. 924. σοῦρίζει, Soph. Phil. 1149. μουκέτι. In praef. p. XIV. Herm. hanc crasin vocis monosyllabae, sed encliticae, in primo ictu tertiae dipodiae minus suavem vocat.

V. 776. στείλαι νῦν Ald. rell. στείλαι νυν Barnes. e Canteri coniectura. στείλαι νῦν Vict.

V. 781. Elmslei. malit ᾧ μὲ τουθ.

V. 783. Pal. τίνα στολὴν ἢ θῆλυν. ἢ neque hic, neo v. 825. (789.) ex Ald. servare debuisse monet Hermannus. ἢ, aut, recte se habere, ubi praecedens interrogatio latior retractetur quodammodo et corrigatur vel restringatur, monuit Heindorf. ad Plat. Parm. 22. Cf. Buttmann. ad Soph. Phil. 569. ad Plat. Criton. 1. p. 82. not. 10.

V. 790. Hermann. θύρσον γε, quia non opus hic

particula *τε*, sed requiratur potius usitata in huiusmodi responsione *γέ*. De *τε-καί* pro simplici *καί* vide ipsum Hermann. ad Soph. El. 873. *γς* vero in responsione ita tantum poni videtur, si ei, quod commemoratum est, maius quid subiicitur.

V. 795. Recte Elmsl. Herm. ἄσπεως. Vid. Elmsleium ad Soph. Oed. T. 762.

V. 797. Ald. rell. πᾶν κρείσσον, ὥς τε μὴ γελᾶν Βάχ-
 γας, ἱμοί. Pierson. Veris. p. 129. et Reisk. ὥς τε μὴ
 γγελᾶν, ut Med. 1352.

V. 798. in Ald. rell. tribuitur Ἄγγ. pro quo nunc
 in hac scena *Διο.* scribitur, v. 799. autem Pentheo,
 vss. 800. 801. Ἄγγ. Quam ego descriptionem secutus
 sum, eam Brunckio Heathius, mihi Brunck. submini-
 stravit. Sed Piersonus, Reisk. Tyrwh. v. 798. Baccho,
 tres sequentes Pentheo tribuerunt, quos sequitur Her-
 mann. recte, ut ex asyndeto apparet. Pal. ἂν δοκῇ βου-
 λεύσομαι. βουλεύσομαι etiam Flor.

V. 799. Recte Hermann. ἔξεστι· πάντα τό γ' ἐμὸν
 εὐτρεπές πάρα. εὐτρεπές est a Cantero pro εὐπρεπές.

V. 800. Pal. a pr. m. ἡ γὰρ.

V. 801. Pal. ἡ τοῖς σοῖσι πείθομαι βουλεύμωσιν.

V. 802. 3. inverso ordine leguntur in Ald. rell. 803.
 802. Sedes eorum intermutavit Musgrav. quem Brunck.
 rell. secuti sunt.

V. 802. ἀνὴρ Ald. rell.

V. 806. Pal. a pr. m. λύσαν.

V. 807. θελήσῃ Ald. rell. θελήσει restituit Brunck.
 et sic Pal. Quum Brunckius, Dawesium secutus, ubi-
 que futurum post οὐ μὴ scripsisset, nunc Elmsleius
 ubique fere subiunctivum revocavit. Porson. ad Hec.
 803. corrigebat οὐκ ἡθέλησε.

V. 810. Scribe ἄσπεως.

V. 815. ἐν τέλει Elmslei. ad Soph. Oed. T. 191. et
 ad h. l. explicat *absolute*, *omnino*; quod sane langui-
 dum est. Quid alii coniccerint, vix attinet commemo-
 rare. Hermann. ἐν τέλει interpretans *in fine*, *postre-*
mo, distinctione a praecedentibus et sequentibus seiun-
 xit, ut constructio esset γγώσκται δὲ ἐν τέλει Διόνυσον,

ὅς πέφυκε, θεὸς δεινότατος, ἀνθ. δ' ἦπ. Quis vero haec, recitari audiens, nec aliis interpunctionum notis adiutus non ἐν τέλει cum πέφυκε vel θεὸς δεινότατος potius, quam cum γινώσεται iungat, quod cavendum monuit Hermann. p. 24. Cf. eundem p. 104. Imperitus vero esset Euripides, si hoc ἐν τέλει aptius collocare nesciisset, ne audientes et legentes in errorem inducerentur. Itaque propter ipsam positionem verborum haec ἐν τέλει non nisi cum πέφυκεν vel θεὸς δεινότατος iungi possunt. Illud vero optime monuisse videtur Hermann. ὅς πέφυκε esse pro τίς πέφυκε, ut Soph. Oed. T. 1068. ὦ δῦσποτμ', εἶθε μὴ ποτε γνοίης ὅς εἰ. Vid. ad Iphig. T. 750. Itaque sic iungas: γινώσεται τὸν Διὸς Διόνυσον, ὅς πέφυκε, *Bacchum quis sit, cognoscet*, (distinguendum post πέφυκεν) nimirum *ad extremum vel in exitu* (non *potentissimus*, sed) *gravissimus, deus, ceteroquin autem erga homines mitissimus*. Hoc vero ad praesentem rerum statum respiciens dixit.

V. 817. Pal. πανυχίοισι. Tertia syllaba fuit χε. Versus ad Hermannii rationem describendi sunt.

V. 819. Elmsl. θέραν.

V. 820. Primam choriambi in duas breves solutans esse monuit Hermann. elem. d. m. p. 559.

V. 822. Ald. rell. ἐμπάζουσα. Correxerunt Scaliger et Portus. ἐμπαιζουσα Pal.

V. 823. Pal. φοβεράν.

V. 828. μόχθοις τ' ἀκύνδρομοις τ' αἰλλαις cum seq. coniungit etiam Hermann. qui recte Elmsleii, haec cum συντίσῃ δρόμ. κυνῶν iungentis, et totum locum a verbis ἡνίκ' ἂν v. 823. usque ad αἰλλαις in parenthesi ponentis, distinctionem improbat tanquam impeditam. μόχθοι ἀκύνδρομοι sunt μόχθοι δρόμου. Sed quid sibi volunt αἰλλαι? in quibus Hermann. etiam haesisse videtur, qui coni. αἰλλάς θραύσκει, nisi amore adiectivorum in -ας exeuntium eum abreptum esse dicas. Comparatione cursu cum procellis hic deprehendisse videtur Brunck. qui e coniectura edidit ἴσα δ' ἀκύνδρομοις αἰλλαις. Num forte αἰλλαι ἀκύνδρομοι audacioris metaphora valent δρόμον ἀκύν ἴσον αἰλλῇ? Sic αἶστρον αἰλλαι accipiendae videntur Hel. 1498. An pro αἰλλαις legen-

dum ἀμίλλαις, ut ῥιμφάρματοι ἔμιλλαι dicuntur a Soph. Oed. C. 1063? Vix puto ἀμίλλαις in ἀέλλαις mutare quemquam in animum induxisse. Itaque prior ratio amplectenda est. Tunc ὠκυδρόμοις bis cogitandum μόχθοις τε ὠκυδρόμοις ἀέλλαις τε ὠκυδρόμοις, e quibus prius τε ad hanc sententiam cum antecedentibus connectendam, ἥνικ' ἄν φύγη θρώσκη τε, alterum ad μόχθοις ἀέλλαις τε copulanda valet, non alieno autem loco positum est secundum τε, quia adiectivum ὠκυδρόμοις utriusque substantivo commune est. Pal. pro θρώσκη v. 829. θρώσκει, quod ut Hermannō, sic mihi placet, quod liberius conformata constructione magis poetica fieri videtur oratio. Tunc pro μόχθοις τε scribendum videtur μόχθοις δέ. Praeterea Pal. μοχθοῖς pro μόχθοις, quod non spernit Hermann. modo idonea auctoritate communiri possit.

V. 830. Ald. rell. παρὰ ποτάμιον. Una voce Reisk. et Brunck.

V. 832. Pal. σκιαροκόμου θ' ἔρρεσιν ὕ.

V. 833. Articuli non abundant ut putat Elmsl. τὸ σοφόν et τὸ κάλλιον γέρας sunt subiecti loco, *sapientia et decus hominibus a diis concessum quid aliud est nisi* etc. Cf. Hermann. ad Soph. Antig. 313. ed. 2. Dactylum in proceleusmaticum mutatum esse monet Hermann. elem. d. m. p. 543.

V. 836. Pal. κρέσω. Articulum delevit Herm.

V. 839. τὸ θεῖον Pal. om. γε.

V. 843. Ald. rell. συμμαυτομένα δόξα. Pal. συμαιομένα δόξα. sine ε subscr. Utrumque ex antiqua scribendi consuetudine ductum. Vid. Gramm. gr. §. 7, 6. edit. 2. Ad nostram scribendi rationem accommodavit Barnes.

V. 850. Ald. rell. ἰσχύν τ' ἔχειν. Lectio a Brunckio, Elmsleio, Herm. recepta debetur Heathio.

V. 852. τό τ' pro τότ' Barnes. Musgrav. rell. Vict.

V. 853. φύσει τε πεφυκός Ald. νόμιμον ἀεὶ φύσει τε πεφυκός Pal. τὸ πεφυκός Herv. 3. casu, puto. Sed sic deinde Canter rell. praeter Brunckium, qui e con-

iectione Musgr. dedit τὸ περικλός. E Flor. 1. nihil annotatum, ut hic etiam τὸ habere videatur. Recte Elmsleius, commate post δαμόνιον posito, τὸ περικλός revocavit.

V. 859. Θαλάσσης Brunck. vereor ut recte. Ald. rell. Θαλάσσης. Θαλάσσης tamen legitur Iph. T. 383.

V. 862. Ald. rell. ἐγίνεθ'. Brunck. ἐγίγνεθ'. ἐγένεθ' firmat Pal. ἐτέρα δ' Ald. rell. Pal. ἐτέρα δ' Barn. Musgrav. Brunck. ἑτέρα δ' ob metram Elmslei. Herm. Ita ἑτέρα dictum ut ἀμφοτέρα. Plat. Protag. p. 326. A. οὐ τ' αὖ καθαριστῶν ἑτέρα τοιαῦτα σωφροσύνης τε ἐπιμελοῦνται κ. τ. λ. tali itidem modo, ut vertit Heindorf vel potius alia eiusmodi ratione.

V. 864. δέ post μυρίας addidit Hermann. non minus sensus quam metri causa. Ita versus est trochaicus dimeter, ut 860. 862. Idem ἔτ' εἰοῖν ad sequentem versum retulit, Pherecrateum cum anacrusi.

V. 868. Barnes. Musgrav. Brunck. τὸν δὲ καὶ ἡμαρ male. Vid. Elmslei. ἀμαρ Elmsl. improbat Herm.

V. 871. Pal. σπένδοντά τ'. Iph. T. 192. σπένδεις δ' ἀσπείδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων.

V. 874. ἐκ λόγου Herm. quod mihi ad κατάσκοπος superflue additum videtur. Turba Bacchantum vocatur λόγος, ut agmen Thebas profectum apud Soph. Oed. C. 1089.

V. 875. μορφήν coni. Musgrav. quod mihi quoque verum videtur, ne μορφήν μὲν iungantur.

V. 879. κέρη τε Ald. Herv. 1. κέρητε Brub. Herv. 2. rell. et sic Flor. 1. Vict. κέρητα Pal. De media syllaba producta praeter Brunckium ad h. l. Elmslei. citat Maltbium Observ. c. XXII. cui titulus: de vocibus κέρη, κέρης, κέρηα.

V. 880. Non videntur hic ἀλλ' ἢ satis aptae particulae. Quare ἀλλ' ἢ scripsi. Herm. Vellem interpretationem addidisset. ἀλλ' ἢ significare nisi, et post negantes sententias vel interrogationem poni adhuc creditum est. vid. Heindorf. ad Plat. Prot. §. 108. quod non video quomodo huic loco conveniat.

V. 881. Pentheo continuat Ald. Bacchi nomen v. 880. demum praeposit. Correxuit Tyrwhitt.

V. 882. Recte Elmalei. Aldinam lectionem revocavit, quam corruerat Brunck. scribens ἐναπονδες ἡμῶν οὐν ὁρῶς ἢ χρεῖ σ' ὁρῶν.

V. 883. τί spectat ad sequens ἐστάναι, quid facere vel quo loco esse videor. Pertinet hoc ad idem genus, de quo monui ad Hipp. 851. τί δῆτα; οὐχὶ φαίνομαι ἐστάναι. Videntur autem duo membra in unum confusa esse, ut apud Plat. Symp. p. 202. Δ... τί οὖν ἀνέστη ὁ Ἐρως θνητός; pro τί οὖν; εἴη ἂν ὁ Ἐρ. θν. ubi Bekker. aliam interpunctionis notam post Ἐρως posuit. Probarem, si sequeretur: ἢ θνητός; Illo modo si accipiendus est Euripidis locus, nota interrogationis post δῆτα delenda est.

V. 884. γ' post μητρός om. Pal. γε Herm. explicat adeo, cuius usus exemplum aliud mihi non innotuit. Nec adeo h. l. aptum videtur: utpote convenit, quo significat non mirum esse quod eodem modo consistat, quum illa mater sua sit.

V. 888. g. in margine additos habet Pal.

V. 897. Notam interrogandi post ἰδὲς delevit Elmsl. ut ἦπου sit ἴσως, ὥς εἶπε. Vid. ad Phoen. 378. Med. 690. Hic tamen interrogatio minus apta videtur. — παραλόγον Pal. παράλογον Herm. ut scribitur Orest. 381. et reponendum monuit Porson. Adv. p. 267.

V. 909. τῶν νυμφῶν Ald. rell. τὰ Νυμφῶν ex emend. Stephani dederunt Canter. Barn. rell.

V. 910. Ald. rell. καὶ καπνός ἔδρ. Brodaeus καὶ Πανός ἔδρας, unde sic Herv. 2. Brub. Canter. rell. Idem notatum in Vict. e codice an e coniectura Victorii, incertum.

V. 913. Pal. κρυφῆναι.

V. 917. Elmsl. Οὐκ οὖν - - φύλαξ;

V. 920. Pal. εἰμ'. Elmalei. numeris huius versus offensus edidit μόνος γὰρ αὐτῶν εἰμ' ἀνὴρ. Vid. Hermann.

V. 920. ρόds Ald. rell. τάds Brunck. quod me invito remansit.

V. 923. εἰμ' ἐγώ Pal. ut edidit Schaefer.

V. 924. Recte in hoc versu interrogationis notam delevit Elmslei. quam primus addidit Barnes.

V. 927. ἀναγκάσεις. Ald. ἀναγκάσει Herv. 2. Brub. rell. Recte Aldinam revocavit Elmsl. nota interrogationis deleta, quam e Musgravii coniectura addiderat Brunck.

V. 928. Neque Musgravii explicatio accommodata esse videtur sermoni tragico, et Elmsleii, ἄς ἐλεξά σοι suppleendum dicentis, languidam reddere sententiam. Nec iniuria sequentia ἀξίων μὲν ἄπτομαι suspecta sunt Hermannō, γάρ pro μὲν scribendum suspicanti. Vereor, ne et post τρυφας γε τοιάςδ' duo dimidiati senarii intercederint, et post ἀξίων μὲν ἄπτομαι integer senarius.

V. 935. λίσσας Elmsl. Mox Pal. εἰς ὄρος. quod recepit Hermann. recte monens οὔρος ne Homerum quidem, nisi in casibus trisyllabis οὔρεος, οὔρεα etc. dixisse, nedum Tragicos.

V. 939. Ald. rell. μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη. Brunck. λυσσώδεα. Quum verba σκοπον λισσώδη legitimum dochmiacum facerent, et Μαινάδων exitum saltem dochmii, delevi κατὰ et notas lacunae ante Μαινάδων addidi. Hermannō nil nisi una syllaba excidisse videtur post Μαινάδων, ut δυσκατασκόπον, formatum ut Δύσπαρις, Δυσελένα, δυσευνάτωρ apud Aeschylum.

V. 943 sq. δ' e Musgravii coniectura delevit Brunck. nec habet Pal. unde omiserunt Elmsl. et Hermann. Mox Ald. μαστήρ οὔρειδρόμων, | εἰς ὄρος etc. Pal. ὀρειδρόμων. E Porti coniectura Barnes. οὔρειδρόμων, e Musgravii Brunckius οὔρειδρόμων receperunt. Quod ego dedi, probavit Hermann.

V. 944. Pal. εἰς ὄρος, εἰς ὄρος ἔμολεν ἔμολεν, ὦ Βάχαι. unde Elmslei. scripsit ἔμολ' ἔμολεν improbane Hermannō.

V. 945. Brevis syllabae in fine dochmiorum, ubi interrogatio est, positae exempla vid. apud Seidlerum p. 86.

V. 946. Pal. γυναικῶν ὅδ' ἔφν.

V. 947. Pal. om. γε. Itaque Hermann. particulam omisit, ob τινός non numerose collocatum, et, quum idem codex superiore versu ὅδε haberet, hanc vocem

post τινός collocavit. Quod Reisigius comm. crit. in Soph. O. C. p. 379. dicit particulas δέ γε, adaugere aliquid (γε) adversando (δέ) id in hunc locum cadit, et probabilius est particulam excidisse, quam additam esse a librario.

V. 950. Ald. rell. δαίμων διαμπαῖ. Correxuit Tyrwhitt.

V. 954. Ald. rell. περὶ τὰ βάκχ' ὄργια ματρός τε σῶς in qua lectione Pal. τὰ omittit. Pro eo σά e Scaligeri coniectura recepit Barnes. et deinceps omnes. ὄργια disyllabum esse, syllabis για per synizesin in unam confusis, monuit Hermann. elem. d. m. p. 54. 251. 253. Cf. ad Hipp. 581. Synizesin non plane repudiatum esse a poetis etiamnum se credere dicit Herm. sed Semelae non aptam esse huic loco mentionem. Itaque sacra ab Agave Baccho celebrata intelligenda esse censens, quod sit huic loco convenientissimum, scripsit περὶ τὰ βάκχ' ὄργ' ἄς ματέρος. At quidni apta sit h. l. Semelae mentio, quum eam simul cum filio coli solitam esse et per se consentaneum sit, et e locis ab Elmsleio allatis constet? Praeterea ὅς pro ἰός apud Euripidem non nisi uno loco legitur Hel. 1124. et quidem de mea qualicunque coniectura. Gravius est etiam, aliquem contra sacra, in dei deaeque honorem instituta, quam contra sacra a matre celebrata furere.

V. 955. Ald. μανῆσα sine & subscr. Canter. μανίσσῃ e Brodaeii et Stephani emendatione.

V. 957 sq. Pal. τὰν ἀνίκτων. Tum punctum post βίῃ omittunt Ald. Herv. 1. 2. Brub. Post σώφρονα v. sq. commate distinguit Ald. Herv. 1. puncto Herv. 2. Brub. Itaque Herm. scripsit: τὰν ἀνίκτων ὡς κρατήσαν βίῃ γνῶμαν σώφρον', ἃ θνητοῖς ἀπροφάσιτος κ. τ. λ. In quo illud primum male me habet, quod, quum in strophā ab hoc versu novae sententiae initium fiat, idem non factum sit in antistrophā; hanc enim regulam bis in hoc carmine secutus est Hermannus, v. 117. et 857. Deinde vero quid est τὰν ἀνίκτων γνῶμαν σώφρονα κρατήσαν? Nam γνῶμη σώφρων non potest esse religio s. cultus, qui deo praestatur, sed modestia, qua a sacris dei cuiusque contemnendis, aspernandis, violandis abstinemus, a qua modestia maxime alienus erat

Pentheus. Hanc quomodo quis potest βία κρᾶσιν? Sed totus hic locus difficillimus est non solum huius tragoediae, sed omnium Euripidis tragoediarum, quem ipse Brunckius, audacissimus alioqui non emendator, sed versuum fabricator, insanabilem vocat. Quo magis mihi ipsi irascor, quod coniecturas aliquas meas statim in textum receperim. Nam aliis quoque irasci soleo, quoniam suas coniecturas eos in textu posuisse video, vulgatis lectionibus saepe nihilo meliores, quod cum alias saepe, tum in hoc carmine editores compluribus locis commiserunt. In promptu quidem est dicere non nisi eas coniecturas admittendas esse, quae omnes veritatis notas habeant; at quia tandem nota discernas, utrum hanc virtutem habeat coniectura tua? Suam enim quisque coniecturam plurimi facit, et eo magis, quo est confidentior. Neque satis est dicere, scripturam coniectura effictam habere saltem, quod intelligi possit: nulla enim gravior pestis his litteris inferri potest, quam si, quid scribi potuerit, non quid scriptum fuerit, spectes. Itaque non nisi re diu multumque deliberata, omnibus quae contra dici possint ponderatis, quasi non tuam rem agas, sed de aliorum sententia iudicium feras, coniecturae locus in textu dandus est; locus corruptus per aliquod tempus seponendus est, ut, quum ad eum redieris, inventi amor aliquantum refrixerit, nec tibi amplius fucum facere possit, exploranda aliorum iudicia, ut, quae ipsi invenire non potuimus coniecturae nostrae contraria, alii suppeditent, et quo pluribus satisfecerimus, eo melius de coniectura nostra ipsi iudicare possimus. Sed, ut ad nostrum locum redeam, in eo facilius, quomodo non fuerit scribendum, quam, quid legendum sit, dixeris.

V. 958 sqq. Ald. rell. γυναικων σώφρονα θάνατος ἀποφάσιτος quae lectio et sensu caret, et metro contraria est. Quid alii coniecerint, in Elmsleii annotatione videre licet. Quod ego dedi ἀθάνατος, metro quidem satisfacit, sensui non item. Hermann. dedit: κρᾶσιν βία γυναικων σώφρον, ἢ θάνατος ἀποφάσις | στος εἰς τὸ θῆναι ἔρῃ, quod ferri non potest, nisi eiusdem V. D. distinctionem etiam probaveris, de qua vid. ad 957. ἀποφάσιτος est, qui sine praetextu et sine tergiversa-

tione aliquid agit, οὐδὲν προφασίζόμενος. vid. H. Steph. Thes. T. IV. p. 519. *nullo praetextu detrectandum*, quo sensu Herm. accepit γνώμαν σώφρονα ἀπροφάσιστον, an unquam significaverit, nescimus, quum nullo loco ea vi positum reperiatur, et dubitari potest, quum προφασίζεσθαι τε nunquam sit *praetextu allato aliquid detrectare*, sed *praetexere*. Vid. H. Steph. Thes. I. c. p. 1734 sq.

V. 959. Ald. Herv. 1. εἰ τὰ τε θεῶν ἔφν (non ἔφη, ut est apud Herm.) Sic etiam Flor. 1. εἰς τὰ τε θεῶν ἔφν Herv. 2. Brub. et sic sqq. Pal. εἰς τὰ θεῶν ἔφν, om. τε quod omittas, an addas, nihil fere interest: omisit Hermann.

V. 960. Ald. rell. βροτείῳ τ' ἔχειν. Canter. et Heath. βροτείων τ' ἔχειν. absurde, quum βρότειοι pro βροτοί non dicantur. Scaliger βροτείῳ - βίῳ, quod recepit Hermann. Sed plures formulam ἄλνπος βίος ἔφν pro ἄλνπὸν ἔστι aegre sibi evelli patiantur. Sic enim Iph. T. 1090. τὸ γὰρ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι θνατοῖς βαρὺς αἰὼν pro βαρὺ ἔστι. Cf. Orest. 592. Med. 246. Sensus mihi hic esse videtur: Modestiam et in rebus sacris et erga homines exercere, molestia vacat, vitam iucundam reddit, γνώμαν σώφρονα εἰς τὰ τε θεῶν τοὺς τε βροτοὺς ἔχειν ἄλνπος βίος.

V. 961. Ald. rell. τὸν σόφρον. Scaligeri coniecturam τὸ σοφόν confirmat Pal. *Sapientiam libenter consector, modo invidia absit.*

V. 962 sqq. Gravior es etiam procellae excitantur. Ego scripturam Ald. reliqui, nisi quod comma post μέγαλα delevi et τῶν αἰεί ut Pal. habet scripsi pro τῶν αἰεί. Ita egregius saltem dochmiacus dimeter exit, Hermann. post ἔπειτα distinctione posita, v. 963. cum Reiskio κατὰ scripsit pro καλά, et e lectione cod. Palatini ἀγουντ' pro ἄγοντ' fecit εὐαγουντ', ut constructio esset: τὰ δ' ἔπειτα, φανερά ἐστι τῶν αἰεί μεγάλα ὄντα ἐπὶ τὰ κατὰ βίον, altera illa aperte inter ea, quae quodque tempus fert, magnum momentum habent ad vitas statum. in quibus illa τῶν αἰεί et ἐπὶ τὰ κατὰ βίον vix concoqua. Ad τῶν αἰεί, inquit, proprie intelligi debet μέγαλων ὄντων, i. e. inter ea, quae quoque tempore aliquid conferunt ad felicitatem vitae. Est igitur quod nos bre-

vius dicimus *unter andern*, quod non habeo, quomodo non vehementer frigere dicam. Hoccine addere oportebat poetam eum, qui pietatem plurimum ad felicitatem vitae conferre dicere volebat, *cum multa alia, tum pietas plurimum confert*? Quorsum vero illa tot verborum congeries ἐπὶ τὰ κατὰ βίον pro simplici ἐπὶ τὸν βίον? Accedit ambiguitas verborum τὰ δ' ἕτερα μεγάλα φανερά, quae qui primum audierit, non poterit quin ita iungat τὰ δ' ἕτερα μεγάλα φανερά ἐστὶ, donec nota editoris admonitus fuerit hunc ordinem verborum esse τὰ δ' ἕτερα φανερά ἐστὶ μεγάλα ὄντα. μεγάλα καὶ φανερά ἔργματα, magna et conspicua s. illustria facinora commemorantur infra v. 1150. ἡμαρ εἰς νύκτα Elmslei. explicat *diem usque ad noctem*, i. e. *totum diem*, probante Hermenno. Sic Herc. 499. ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι. Sed nec Brodaeī explicatio, *diu nocturnus*, *nullo non tempore*, inepta est. Pind. Nem. 7, 4. ἀνευ σίθεν οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακόντες εὐφρόναν τεὰν ἀδελφεῶν ἱλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν.

V. 971. γ' post πολύκρανος om. Pal. et deleverunt Elmsl. Herm. ut iambelegus esset pro senario.

V. 974. Ald. ἰθ' ὦ βάκχε, θηραγρέτα, βακχῶν γελ. πρ. Comma post βάκχε omittunt Herv. 1. 2. Brub. θηραγρέτα et πεσόντι e Musgravii coniectura edidit Brunck. Ego Seidlerum de verss. dochm. p. 159. secutus sum, non tantum ob accusativum πεσόντα, sed etiam ne iungerentur θηραγρέτα γελῶντι. περίβαλε βρόχον θηραγρέταν idem est quod αἶρει (ἀλίσκε Graecis ignotum est.)

V. 979. Ne δράκων et ὄφις in eodem versu legerentur, Barnes legendum coniecit ὄφειον. Hanc coniecturam recepit Hermann, etsi non habens aliud exemplum huius adiectivi. Magis etiam miror quod addit, Sed haec sunt eiusmodi, ut videantur etiam sine exemplis emendari posse. Δράκοντος ὄφειον θερος mihi non minus tantologicum videtur quam ἀνδράπινον ἀνδρὸς γένος. Eo autem difficilior est emendatio, quod ad sententiae integritatem nihil deest.

V. 981. In Medes 54. alius versus sequitur κακῶς πιτνότια καὶ φρενῶν ἀνθρώπιται. Hunc itaque Porsonus hic quoque addendum suspicabatur, Dobraus ad

Arist. Plut. 886. delendum esse v. 981. Hermann. in τὰ δεσποτῶν e praegresso substantivo συμφορὰ intelligi posse πλεῖα συμφορᾶς censet. Pal. συμφορὰ τῆς δεσποτῶν, ita scripta media voce, ut etiam pro τις accipi possit.

V. 982. Recte Brunck. Elmsl. Herm. τί μην, an novī quid nuncias. Ald. τὶ μηνύεις i. e. τί μηνύεις. Vid. Elmslei. ad v. 832.

V. 984. Pal. omittit verba καὶ γάρ, quae verba recte abesse suspicatur Elmslei. ut versus dochmiacus sit, licet ne sic quidem ex omni parte sanus. Hermann. edidit ἀναξ Βρόμιε, θεός, θεός φαίνη μέγας, parum nervosum additamentum appellans illud καὶ γάρ.

V. 985. Ald. rell. ἦ. Brunck. Elmsl. ἦ. Hermann. rursus ἦ.

V. 987. 8. στροφή est Seidlerō de vers. dochm. p. 264. et Hermannō, ἀνιστροφή v. 994. 5. μεσοδόγ est v. 990. 1. ex Hermannī sententia.

V. 989. ἄγεις i. e. ἡγῇ. Vid. Wyttēbach ad Plut. p. 293. Lobeck. ad Phryn. p. 418 sq. Versum mutilum esse in fine monuit Brunck.

V. 990. duobus antispastis subiectum habet molossum. Herm. elem. d. m. p. 239. 274.

V. 994. Recte ἔλεπε Brunck. Elmsl. Herm. — τίρε μορῶ Pal. Propter hiatum Herm. in fine versus notam interrogandi posuit, ut altero versu ad ea, quae nuncius dixerat, responderet chorus: quod mihi praeposterum videtur.

V. 996. Si Therapnae Boeotiae urbs intelligenda esset, inutiliter adderetur τῆςδε Θηβ. χθ. Quum enim res Thebis agatur, per se patet, Therapnas nec Laconicae, nec Thessaliae intelligi. Vid. ad Trōad. 213.

V. 997. Pal. ῥοᾶς. De constructione ἐχβαίνειν τι vid. Gramm. gr. §. 377. not. 1.

V. 1001. ποιηρόν. Brub. ποτηρόν. Pal. πικρόν. ἴζομεν Ald. Herv. 1. ἴζομεν Herv. 2. Brub.

V. 1002. Scribe τὰ τ' ἐκ ποδῶν cum Porto et Barn.

V. 1003. ὀρώμεν Ald. rell. ὀρεῖμεν Musgrav.

V. 1004. Non possum adduci, ut versum, quem lau-

dat Schol. Hephaest. p. 87. ed. Gasf. ἡδ' ὄγκος ὑψικρη-
μῶν ὄρεσι περιδρομῶν, cum ex hoc loco deauntum esse
putem, sed aliunde, e dramate satyrico, petitum esse.

V. 1008. Pal. αὐτίς.

V. 1013. Ald. rell. ὅσοι νόθων. MSS. Steph. ὅσον
μόθων. Canter. ὅσοι μόθων, sed conī. ὅσσοις μόθων.
Scaliger ὅσαι μαθεῖν. Heath. ὅσσοις μόθων. Musgrav.
ὅποι μόθων, quam coniecturam Brunck. recepit. Elmsl.
ὅσοι μόθων sed conī. ὅσον ποθῶ. Porson. apud Kidd.
p. 226. „Fortassis ὅσσοις ἀθρῶν. Sed bona satis lectio
ὅποι μόθων.“ Tandem Hermann. edidit: οὐκ ἐξικνου-
μαι Μαινάδων, ὅσσοις ὅσον, *quantum oculis, non asse-*
quor Maenades. ὅσον ubique ita usurpatur, ut animo
suppleri possit τοσοῦτον, ut in illis familiari consuetudine
tritis, ὅσον αὐτίκα, ὅσον οὐδέπω, τυτθὸν ὅσπον ἄπωθεν
i. e. τοσοῦτον ἄπωθεν, ὅσον τυτθὸν ἔστι, i. e. paulum
modo. Ita hoc loco sententia hoc modo absolveretur,
οὐκ ἐξικνουμαι Μαινάδων τοσοῦτον, ὅσον ὅσσοις ἐξικνε-
σθαί τις δύναιτο. quod vereor ut commodum h. l. sen-
sum habeat. Possunt plura conici, ut οὐκ ἐξικνουμαι
Μαινάδων ὅσσοις μαθεῖν, sed quomodo e notissimis
verbis μαθεῖν, ποθῶ, ὅσον errore librarii oriri potue-
rit μόθων vel adeo νόθων vix dicas. Μόθων quidem
vox videtur comoediae, quam tragoediae, accommoda-
tior, sed tamen lectam hic fuisse vocem, quae *lasciviam*
significaret, e sq. αἰσχροεργίαν probabile sit.

V. 1014. Ald. rell. ὄχθον δ' ἐπεμβάς εἰς ἐλάτην
ὑψαύχενα. Pal. ὄχθων δ' ἐπ' ἐμβάς εἰς ἐλάτην ὑψαύχενα.
Heath. conī. ἐς ἐλάτην ὑψ. quod recepit Schaefer. et
probat Porson. apud Kidd. p. 226. Tyrwhitt. ἡ λᾶτην
ὑψ. quod receperunt Brunck. et Elmslei. Hermann.
dubitāt, an recte crasis fieri possit in prima syllaba
talīs nominis, quale est ἐλάτη. Non enim in quovis
vocabuli initio crasin usitatam esse, sed fere in solo
augmento et praepositione sive nuda sive adhaerente
voci compositae. Itaque repudiata Tyrwhitti coniectura
scripsit ὄχθω δ' ἐπεμβάς ἐς ἐλάτην ὑψαύχενα. ὄχθον
quidem haud scio, an non mutandum fuerit: nam et
ἐπιβαίνειν τι, et ἐμβαίνειν τι et ἐμβατεύειν τι Aesch.
Pers. 447. dicitur. Ad crasin quod attinet, crasin h. l.
Hermann. vocat, quam alii rectius elisionem: nam, ne

diversa confundantur, crasis ea dicenda videtur, qua duae vocales in unam, eamque soni diversi, et longam transeunt, elisio, ubi alia vocalis alia expellitur. Crases sunt *ῥοτίον μοιγκώμιον*, σοῦστε pro ἄ. μοι ἔγκ. σοι ἔστι. elisio *ἐμοί σσι* Soph. Phil. 812. *νικώμενοι κύριссον*. Cf. Wolf. anal. litt. II. p. 432 sq. ἡ *ῥάτης* autem simile est ei, quod legitur Med. 1302. ἡ *ῥωθεν*. Arist. Ran. 64. *ἄρ' ἐκδιδάξω τὸ σαφές*, ἡ *ῥερα φράσω*, et similia. Sed mirum mihi videtur Pentheum non satis habere vel collem vel abietem conscendere, sed abietem colli superimpositam, quamvis per se satis alta esset. Neo in sequentibus ulla collis mentio fit, quo opus fuerit, ut ex abiete melius dispiceret. Itaque lectio *ὄχθον δ' ἐπεμβάς ἐς ἱλάτην ὑψαυχένα* etsi librorum auctoritate nititur, peior tamen mihi esse videtur ea, quam Tyrwh. proposuit.

V. 1016. Pal. *τι* a correctore additum habet.

V. 1019. *ἐκυκλῶτο* Brunck. et Elmsl. Pal. *κυκλῶται*.

V. 1020. Ald. Herv. 1. *περὶ φορὰν ἔλκη δρόμον*. Herv. 2. Brub. Cant. *περιφορὰν ἔλκε δρόμον*. In his nihil nisi *ἔλκη* mutavit Barnes. in nota tamen se Aldum sequi malle dicit, *περὶ φορὰν ἔλκη δρόμον*. MS. Steph. *περίφορον*. Pal. *περιφορὰν* (sic) *ἔλκη δρόμον*, sed *ἔλκει* a prima manu scriptum suspicatur Elmsl. Vict. *περιφορὰς ἔλκει*. Inde recepi *περιφορὰς ἔλκει*, *δρόμον* e conjectura Stephani in *δρόμου* mutato. Sic etiam Elmsl. nisi quod *περιφορὰν* praelulit et recte quidem. *ἔλκει* quidem necessarium videbatur: nam conjunctivi in comparationibus usus Homeri est, non Tragicorum, nisi forte in lyricis. Vid. ad Hec. 1003. *περιφορὰν ἔλκει δρόμον*, quo sensu accipiendum sit, parum liquere sibi ait Elmslei. Explico dictum pro *περιφερῇ δρόμον ἔλκει*. Hermann. ordinem verborum ita instituit: *τῶχος ἔλκει δρόμον, τότῳ γραφόμενος περιφορὰν*, quod nunc, ad servandum *δρόμον* accommodatum, praefero.

V. 1021. *ὥς* Ald. rell. *ὡς* Barnes. Brunck. Herm. *ὥς* an Homeri exemplo pro *οὕτως* usurpetur a Tragicis, etiamnum dubito, vid. ad Hec. 438. ad Hippol. 1051. Hoc loco *ὥς* est *sicut*, *quemadmodum*; ut saepe relati-

va et pronomina et adverbia pro absolutis ponuntur v. c. ipsum *ὥς*, *quia*, pro *nam*. Cf. ad Med. 581.

V. 1025. *μὴ ἄναχαιτίσεις* cum Ald. rell. an cum Elmsleio e cod. Pal. et Herm. *μὴ ἀναχαιτίσεις* scribas, non multum refert; illa elisio est, haec *συνεκρώνσεις*.

V. 1036. Ald. rell. *ἐστήριξε*. Coniecturam Valcken. ad Herod. III, 135. *ἐστήριξε* confirmat cod. Pal. In hac formula *ἄμ' ἡγόρευε καὶ ἐποίησιν* semper ponitur imperfectum secundo loco, quando actiones duae simul et eodem tempore fiunt.

V. 1037. Porson. apud Kidd. p. 190. *Ἀθήρ δ' ἐσίγα*. Sed recte de hoc loco iudicat Hermann, Praef. p. XXXIII. V. 1038. auctor X. II. 2241. pro *βοήν* habet *ψόφον*.

V. 1043 sq. *πελείας ἀκύτητα οὐχ ἥσσονες ποδῶν ἔχουσαι* i. e. *ἀκύτητα ποδῶν οὐχ ἥσσονες πελείας* et *ἀκύτητα ποδῶν οὐχ ἥσσονα πελείας* (*τῆς πελείας ἀκύτητος*) *ἔχουσαι*. Frustra Heath. *ἥσσονα*, quam conjecturam probatam Musgravio, receperunt Brunck. et Elmsleius. Hermannō *ἥσσονες ἔχουσαι* dictum esse videtur omisso participio *οὔσαι*. „Muta id in imperfectum, iuquit, et videbis recte dici, *οὐχ ἥσσονες πελείας οὔσαι εἶχον*.“ Recte, si cum *εἶχον* cogitaveris *ἀκύτητα*; sin simpliciter *οὔσαι εἶχον* προῆσαν accepit, neque *ἔχω* ἂν unquam legere me memini, neque *ἔχω* nisi cum participio verbi activi coniunctum reperire. Locus autem Platonis Cratyl. p. 404. C. plane alienus est. Vid. Gramm. gr. §. 559. p. 814 sq.

V. 1049. Ald. rell. *κραταβόλους*. Vict. *κρατα βόλους*. Heathio debetur *κραταιβόλους*.

V. 1051. Herm. *ὄζοισι τ' ἔλατ*. Recte.

V. 1052. Ald. rell. *ἄλλοι δέ*. Canter. e Brodaeii et Steph. conjectura *ἄλλαι δε*, et sic notatum in Vict.

V. 1053. Ald. rell. *Περθίως τ' ὄχον δύστηνον*. Egregia est conjectura Reiskii *Περθίως*, *στύχον δύστ*. quam recepit etiam Herm. Elmsleius satis habuit versum obelo notare. Idem *οὐχ ἦνυτον*. Vid. ad Hec. 1143. Phoen. 453.

V. 1055. *λελησμέτος* vulgo. *λελημμένος* est e Musgravi emendatione. Vid. Elmsl.

V. 1067. Elmsl. recta *ισρία*.

V. 1068. Elmsl. *προσπίπτει*. Vid. ad Suppl. 693. Tum *κόμας* ἀπο Ald. rell. quod primus Brunckius emendavit. Et Pal. *κόμης*.

V. 1069. *πάνος* Brunck. Elmsl. Quum Graeci libenter ab oratione obliqua ad rectam transeant, et iis verbi temporibus ac modis utantur, quibus qui inducitur, ipse in loquendo usus esset (vid. Gramm. gr. §. 507. p. 711. §. 519. p. 736.) non mirum, eos post *ως* quoque, *ἴνα* etc. nonnunquam coniunctivum pro optativo posuisse.

V. 1076. Ald. rell. *χρή*. Brunck. *χρήν*.

V. 1077. Pal. *ἐκ βαρχείου κατέλ χεῖ'*. Inter *κατέλ* et *χεῖ'* aliquid erasum est. *Elmsl.*

V. 1083. Recte Herm. monet prius *τε* sententiae praecedentibus adnectendae inservire; et hanc ipsam ob causam comma posui post *σύρκας*, quum in Ald. rell. plene distingueretur.

V. 1085. Pal. *ὁ μὲν στενγνάζων, ὅσον ἐτύγγατε πνέων*. a pr. m. *πλέων*. ἦν δὲ πᾶς ὁμοῦ βοή, ὁ μὲν στεν. dictum est pro *πᾶσαν δὲ ὁμοῦ βοήν ἴσαν*, ὁ μὲν στ. ut Phoen. 1462. ἦν δ' ἔμεις στρατηλάταις, οἱ μὲν - pro *ἤριον δὲ στρατηλάται*, οἱ μὲν -

V. 1086. Ald. rell. *αἶ δ' ἡλάλαζον. ἀνέφερε δ' ἡ μὲν ὦλ*. Sic etiam Pal. nisi quod pro *ὦλέτην* habet *ἐλέτην*. Duporti coniecturam *ἔφερε* a Musgravio probatam admisit Brunckius. Ingeniosa est Hermannii coniectura: *αἶ δ' ἡλάλαζον ἄγε, φέω ἡ μὲν ὦλέτην, ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ὑρβύλαις γυμνοῖτε δὲ πλευράς σπαραγμοῖς*. At parum sibi constaret Euripides, si, quum mulieres mente a deo ita perturbatas linxisset, ut leonem interficere, non hominem, sibi viderentur (vid. v. 1095. 1231.) tamen ita eas sibi acclamantes faceret: *age, raps alia brachium, alia pedem, et quidem cum ipsis calcis*. Haec enim esset non seminarum Bacchico furore correptarum, et infelici errore feram a se lanari credentium, oratio, sed furiarum sanguinolentarum, hominem sese discerpere probe intelligentium, quales Parisiis olim fuisse accepimus. In vulgata vero lectione reprehendenda calumniari videtur Hermann. verba enim γυ-

μνοῦντο δὲ πλευραὶ σπαραγμοῖς non explicationem continent, ut vel brachiis pedibusque avulsis quasi armis et praesidio nudata dicantur latera, vel quum membra illa abrumperentur, tantae carnum laciniae sequutae esse existimari debeant, ut costae in lateribus nudarentur, sed de universis valent, et, quum antea singulis partes quaedam distributae essent, nunc quid universae fecerint, indicant. Ita vis est in verbo γυμνοῦντο, quod summam quasi complectitur eorum, quae antea dicta erant; qua ratione Herm. alibi omissionem augmenti defendit. Sic Homerus saepe postquam commemoravit, quos singuli interfecerint, imaginem universos complectentem subiicit. Accuratus hoc etiam significatur sqq. πᾶσα δὲ ἰ. e. ἐκάστη, ut recte Herm. διεσφαίριζε σάρκα Πενθίως.

V. 1089. σάρκα ob metrum Porson. apud Kidd. p. 246.

V. 1090. Ald. rell. τυφλοῖς. Barnes. στυφλοῖς. Sed scribendum στυφλοῖς, ut monuit Elmsleius.

V. 1094. Ald. πτήξας. Correxerunt Brodaeus et Stephanus.

V. 1098. τειχέων ἔσω τόνδ' Ald. Herv. 1. 2. Brub. Correxerunt Canter. et τῶνδ' Pal. Flor. 1.

V. 1100. Ut ἡ haberet quo referretur, Elmsleius comma post ἄγρας sustulit, ut τὸν καλλίνικον adiectivi loco haberetur. Eum recte secutus est Hermannus.

V. 1101. τῇδ' ante ἐκποδῶν e coniectura Reiskii addidi. Pierson. Veris. p. 130. τῆςδ' ἐκποδῶν τῆς ξυμπορᾶς, quod etsi bene Graecum sit, sine necessitate tamen in hunc locum inferri indicat Porson. ad Eurip. Suppl. v. 1113. in ed. Markl. Oxon. p. 211.

V. 1102. Hermann. persuasam habens, Euripidem non ita contra leges rhetoricas Agavae nomen, ubi nulla oppositio esset, in principio collocaturum fuisse, edidit ἀπειμ' Ἀγανῆ, πρὶν - - Τῇδε τῇ ξυμπορᾷ esse propter hoc malum. In Ἀγανῇ, etsi nulla oppositio, vis tamen inest, quum in eam praecipue illa calamitas ingruerit, quippe quae et filium occiderit, et eius cruentum caput manibus gerat. Nec maior vis inest in Κάδμου θυγατέρας in initio posito v. 1156.

V. 1104. Ald. rell. et Pal. οἶμαι γ' αὐτό. E Reiskii

coniectura est ταῦτό, quod recepit etiam Elmslei. quamvis ταῦτό raro inveniri apud Atticos saepe monuerit. Pseudogregor. 1143. οἶμαι δ' αὐτό. Ilinc recte Hermann. κάλλιστον οἶμαι δ' αὐτό καὶ σοφ.

V. 1106. Pal. βακχείων. Recte Elmsl. post Hermann. ad Hec. praef. p. LXVI sq. Βάκχων. Ita hic et sequens versus e dochmio et cretico constat.

V. 1108. τοῦ Hermann. iam in elem. d. m. p. 122. delendum monuit, quia molestus esset articulus, et omittit Pal. Itaque Elmslei, quoque delevit. Deleto articulo versum ex iambico monometro hypercatalecto et dochmio constare monet Hermann. elem. l. c. puto, ut disyllaba dochmii esset anacrusis: nam haec genitivi forma α nunquam breve habet. Elmsleius cum Burgesio Πενθείως etiam delctum malit, nescio quo odio nominum priorum ductus.

V. 1110. πιστὸν αἶδαν Ald. rell. quod alii aliter emendare conati sunt. Quod dedi est e conjectura Seidlerii de vers. dochm. p. 116. Elmslei. πιστὸν revocavit, πιστὸν Αἶδαν (sic scripsit) cum Brodaeo interpretatur *certain ac manifestam necis suae causam*, Hermann. dedit πιστὸν Αἶδα ἔλαβεν εὐθυρσον ταῦρον, *fretum Orco thyrsigerum taurum ducem habens exitii*. πιστὸς fretus est apud Soph. Oed. C. 1031. ἀλλ' ἔσθ' ὅτιρ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε. Vid. Porson. ad Eur. Hec. 1125. At quomodo taurus ille, Pentheum in exitium adducens dici potest *fretus Orco*? quum enim dens esset sub forma tauri latens non conveniebat eum ad necem infligendam Orco fretum esse eiusque opem expectare. Ego ex parte Brodaeum sequor: αἶδης quidem ubi pro necis causa ponatur, non habeo dicere: sed tamen saepe appositio declarat id, quo aliquid efficitur, ut in illis θάνατόν νύ τοι ὄρνι' ἔταμνον. Vid. ad Ilcl. 172. Proprie thyrso confidebat Pentheus, se eo instructum tuto in Baccharum coetum prodire posse. Quod thyrso conveniebat, id cum acerba irrisione ad αἶδαν retulisse videtur, imprimis quum πιστὸς αἶδης esset ipse thyrsus.

V. 1111. Mihi quoque τάροθθα εὐθυρσον iungenda videntur, vid. Elmsl. Hermann. εὐθυρσον ταῦρον iungit, quia hic nihil ad rem, quod ille taurus visus esset, sed

quod esset Bacchus. At sub tauri forma latere Bacchum quivis sciebat, quippe e vulgari etiam superstitione *ταυρόμορφον, ταυρόκρανον θεόν*. Ita taurum ubi in hac rerum ratione nominabant, etiam non adiecto *εὐθυροον* intelligebant Bacchum.

V. 1114. *τὸν καλλίνικον* sc. *ὕμνον*. Vid. Elmslei. nec opus est scribi *τὸ καλλίνικον* cum Brunckio. *ἐξεπράξατε* e Scaligeri coniectura Elmsl. et Hermann. *ἐξεπράξατο* esset *Bacchus a vobis exagit*.

V. 1115. *εἰς γόνον* primus Canter. pro *εἰς γόνον*.

V. 1116. 17. sic digessit Seidler. de vers. dochm. p. 152.

V. 1118. Ald. rell. *ἐς δρόμους*. Correxerit Stephanus.

V. 1120. *κῶμον εὖιον* Herm. quod an ad sonum elegantius sit, quam *εὐίου θεοῦ*, nescio. Nec in *εὐίου θεοῦ* epitheton plane otiosum, quod non ipsum Bacchi, sed generis nomen positum sit. Sic 143. *τὸν εὖιον ἀγαλλόμεναι θεόν*.

V. 1121. Ald. rell. *τί με δὴ ὀρθεῖς ὦ*. Pal. *ὀρθεῖς ὦ*. MSS. Steph. *ὀρθοῖς*, ut edidit Canter. Seidlerum *ὀρθοῦν* explicantem *excitare, provocare* recte refellit Herm. ad h. l. Musgr. *ὄρσεις*, quod recepit Brunck, qui praeterea scripsit *τί με δὴ τ' ὄρσεις ὦ*. Hermann. *τί μ' ὀρθύνεις ὦ*. *ὀρθεῖς* et *ὀρθοῖς* vitiosa esse, negari non potest. Videtur librarius de *ὄρθια* cogitasse, ut *ὀρθεῖν* vel *ὀρθοῦν* esset *ὀρθία φωνῇ βοῶν*.

V. 1122. Plut. T. I. p. 564. E. T. II. p. 501. B. et Polyaen. VII, 41. *ἐξ ὄρεος*, quod recepit Herm. ut sp. tius, quia Cithaeronem intelligat Agave. Sq. v. *εἰλας* Herm. recte de thyrso accipit.

V. 1124. Ald. rell. *μακάριον θήραμα*. Apud Plat. T. I. p. 564. F. est *μακαρίαν θήραν*, apud Polyaen. I. c. *μακάριον θήραν*. Hoc dedit Hermann. At Euripides semper dicit *μακαρία* feminino genere, non *μακάριος θήραμα* glossa esse videtur vocis *θήρα*. vid. Schaefer ad Gregor. C. p. 126. Sic Soph. Phil. 609. *Ἐλεον Ὀδυσσεύς εἶλε θήραν καλήν*.

V. 1125. Pal. om. *γῆ* et *ὦ*. Hermann. *γῆ* hic nullo modo ferri posse censens dedit *τε*. Mihi *γῆ* hic eam-

dem vim habere videtur, quam alias in responsionibus habet, ut verbo, cui additum est, confirmando et vi quadam insigniendo inserviat. Tum Herm. σύγκωμος pro σύγκωμον. At socius cuiuscunque rei non solet dici δέχεσθαι alium, eiusdem rei principem, sed ipse recipi vel assumi, nec unquam quisquam dixit συνοδίτης, συστρατιώτης σε δέχομαι, sed δέχομαι σε συνοδίτην, συστρατιώτην. Itaque quum chorus dicit se δέχεσθαι Αγα- ven, significat se iam ante Agavae adventum instituisse solennes choreas ad gaudium suum declarandum, quarum nunc participem esse velit Agaven.

V. 1127. Ald. rell. νέον νιν. MSS. Steph. νέον λιν, unde sic edidit Canterus. De accentu vid. Herm.

V. 1129. De hoc versuum genere vid. Hermann. elem. d. m. p. 264.

V. 1131. γ' om. Pal. et deleri volebat Elmslei. ad Med. p. 287. not. quum γε in interrogatione poni non posse sibi persuasisset. In editione Baccharum servavit, sed delevit Herm. scribens πρώτα. Tum Ald. ἐμόν ἐμόν τὸ γέρας. Plutarch. l. ip. 564. semel ἐμόν, unde sic edidit Musgr. quod metrum iam fieri iubebat.

V. 1132. totum cum Seidlerō Agavae continuavit Hermann.

V. 1133. Scribe:

	Χορος
Τίς ἄλλα;	
	Ἀγαυή
	Κάδμου —
	Χορος
	τί Κάδμου;
	Ἀγαυή
	γένεθλα

γένεθλα bis Ald. rell. semel Heath.

V. 1137. ἀριγένυν (sic) una voce Ald. rell. Aemil. Porti coniecturam, ἄριτι γένυν divisim legentis, confirmat Pal. Elmsleio locum recte explicare videtur Heath. qui sic vertit: *Juvenilis hic catulus, sub verticem delicate capillatum, genam modo pilosam emittit.* Itaque κατάκομον non cum proximis κόρυθ' ἀπαλότριχα, sed cum remotiore γένυν iunxit, ut γένυν κατάκομος esset

pro γένειον s. πώγωνα, et γένυν βάλλειν i. e. ἐκβάλλειν
pro πώγωνα φύειν accepit, quorum neutrum fieri potest.
Rectius Hermann. ἀπο scribens, quod iungendum cum
βάλλει vertit: *vitulus hic, iuvenis adhuc genas, comatum
mollis crine amisit capitis ornamentum.*

V. 1140. Choro tribuit Tyrwhitt. quum in Ald. rell.
Agavae continuaretur. φόβη Ald. φόβη Brod. Steph. e
codd. et Reisk.

V. 1141. ὁ βάκχιος Pal.

V. 1142. σοφὸς σοφῶς cum Brunckio Elmal. 'et
Herm.

V. 1143. Ald. ἐπὶ Θῆρα τόνδε. Brod. Steph. ἐπὶ Θῆ-
ρα τόνδε. Herm. ἐπὶ Θῆρα τοῦδε, ut iam ante Bro-
daeum nonnulli legerunt, gravi errore, ut ait Steph.

V. 1145. Pal. om. τί δέ. Herm. recte distinxit: τί
δ'; ἐπαινώ.

V. 1146. Pal. τάχα δὲ καὶ καδμεῖοι. Hermann. sqq.
ita inter chori personas et Agaven distribuit:

Ἀγαυη
τάχα δὲ Καδμεῖοι.
Χορος
καὶ παῖς γε Πενθεὺς ματέρ'
Ἀγαυη
ἔπαινέσεται,
λαβοῦσαν ἄγρην τάνδε λεοντοφυῇ
Χορος
περισσάν
Ἀγαυη
περισσῶς
Χορος
ἀγᾶλλη κ. τ. λ.

V. 1147. Pal. ἐπαινεύσεται.

V. 1148. Ald. Herv. 1. περισσᾶς περισσῶς. Herv. 2.
Brub. περισσᾶ περισσῶς. Canter. ex em. Brodaeī πε-
ρισσῶν περισσῶς. quod etiam in suis codd. reperiri te-
statu Steph.

V. 1150 sq. Ald. γέγηθα, μεγάλα, μεγάλα, φανερά καὶ
τάδ' ἔργα καταιργυρημένα. Pal. γέγηθα. μεγάλα μεγάλα
καὶ φανερά τὰδ' ἔργα κατ. καὶ φανερά pro φανερά καὶ

iam Seidler. invenerat, quem in ceteris etiam secutus sum, φανερά μὲν, καὶρὰ δέ. Herm. γέγηθα. μεγάλα μεγάλα καὶ φανερά τάς γ' ἐγὼ κατ. Magis tamen placeret, inquit, si libri adiuverent, γέγηθα μεγάλα μεγάλα τὰδε φανερά τ' ἐργ' ἐγὼ κατ.

V. 1152. Pal. δείξον νῦν. ut Herv. 2. Brub. Canter. Vitium post Portum sustulit Barnes.

V. 1155. Pal. ὥς ἴδεται.

V. 1157. Vid. Schol. Flor. ad Hec. 1132.

V. 1160. κτῶσθαι mea sententia ε κομπάζειν pendet. *Gloriari debemus, nos instrumenta eorum, qui hastas fabricantur, i. e. tela frustra nobis comparare, quum etiam sine telis, manuum vi, hostes vincere possimus.*

V. 1164 sq. Ald. αἰρέσθω λαβὼν πλεγκτῶν πρὸς οἴκων κλιμάκων προσαμβάσεις. αἰρέσθω Barnes. qui in nota etiam emendat πηκτῶν πρὸς οἶκον. sed αἰρέσθω male vertit surgat; imo attollat, ut Heath. Pro οἴκων Pal. οἴκους, quod admisit Elmsleins.

V. 1168. Post βάρως distinguīt Ald. ut iungantur Πενθίως πρόσπολοι. Recte comma post Πενθίως translulit Canter.

V. 1172. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἐν ταυτῷ πείσω. Herv. 3. Stiblin. Canter. ἐν ταυτῷ πέδῳ, et sic Pal. ἐν ταύτῳ πέδῳ.

V. 1173. ἐν ὕλῃ δυσευρέτῳ, in silva ita abdita, ut vix inveniri et explorari possit. Hermann. edidit δυσευρέτως, addens, In huiusmodi vocabulis nihil refert, utrum reperiantur in lexicis, an non. Recte: nam in lexicis multa desunt. At expectandum tamen, puto, dum vox in probati scriptoris loco inveniat, an ne hoc quidem quidquam referre censet Vir eximius, modo analogia vocem tueatur? Adverbia vero cum εὐρέτως composita vix usquam reperias. Quid autem horum omnium, inquit Lobeck. ad Phryn. p. 46. erudita antiquitas receperit, non internis eorum notis et vestigiis iudicari, sed tantum exemplorum copia vel inopia ad verisimilitudinem quandam aestimari potest.

V. 1174. Ald. rell. ἤκουσα γάρ του. που pro του Flor. 1. quod me recepisse nunc nolle.

V. 1176. *Βακχῶν πάρα α* *Bacchis redux* e coniectura Musgravii ediderunt Brunck. Elmsl. Hermann. Quum utrumque dici possit, et *ἤκουσα θυγατέρων τελέμματα*, et *ἤκουσα περὶ θυγατέρων*, utrumque, interiectis aliquot verbis, coniunxit, sed ita ut quum priore loco filias tantum commemorasset, deinde Bacchas nominaret, inter quas illae quoque versabantur. Ita ad vulgatam defendendam nōn argumentis opus est, sed commoda explicatione, qua ipsa gravius argumentum proferri non potest.

V. 1179. *ἀριστία ποτε* Ald. rell. *Ἀριστάου* Miltonus. *Ἀριστάου* Heath. Musgr. Brunck. rell.

V. 1182. Ald. rell. *τήνδ'*. Correx. Barnes.

V. 1183. *οὐδ' ἄκραν τ'* Ald. rell. quod correctum iam in Herv. 2.

V. 1184. Eleganter Scaliger *αὐτήν*, quam coniecturam receperunt Brunck. Herm. Sed parū referre mihi quoque videtur: nam qui infelicem adspectum filiae videt, is haud dubie filiam videt, triste spectaculum.

V. 1189. Pal. *εἰς μείζον ἤκω θῆρας*. *μείζον* praetulit Hermannus.

V. 1192. Herm. *ὥς ἀγκρεμασθῆ*, non convenire enim *ἄν*, ut in re minime dubia. Mihi nondum exploratum est, *ἄν* in dubiis tantum rebus coniunctivo addi. Supra v. 483. verba *ὥς ἄν σκότιον εἰσορᾷ κνέφας* reddere nolim cum Hermannō, *ut, si libet, tenebras adspiciat*. Nam qui in obscuro carcere inclusus est, tenebras adspicere debet, sive ei libeat, sive non libeat. Et hoc loco negare tamen poterat pater, quod filia petebat.

V. 1193. Pal. *τοῖς ἐμῆς ἀγρεύμασιν*.

V. 1197. Pal. *ἐξαιρεγασμένων*, quomodo scribendum esse, miratur Elmslei. non vidisse interpretes. Equidem in vulgata nihil incommodi video: nam et accusativus in exclamationibus usitatus, et *εἰργασμαι* passivo sensu positi exempla ipse attulit Elmsl. ad Heracl. 601. in Add. *Πένθος* vero non est *facinus luctuosum*, ut explicat Elmsleius, sed *luctus*, et *πένθος ἐξαιρεγασμένων φόνον* esset *luctus propter eas, quae caedem commisissent*, vel potius *ἐξαιρεγασμένων* absolute positum esset pro *αὐτῶν ἐξαιρεγασμένων*. Sed quum Agave de se prae-

cipue gloriata esset, eamque solam mox alloquatur Cadmus, minus convenit de pluribus eum loqui.

V. 1204. Pal. σκυθρωπός.

V. 1205. Adde comma post τρόποις.

V. 1206. *ἐν* et *ἅμα* iuxta se posita ad id genus pleonasmorum referenda sunt, de quo egit Hermann. ad Viger. p. 886. *ἐν νεανίαις Θηβαίοις* et *ἅμα νεανίαις Θ.* ὅτε ὁριγνῶτο autem non est *quoties*, ut Elmslei. vertit, sed *quando* vel *quum*, et optativus significat, hoc ex iis esse, quae fieri optat Agave. Varias de h. l. conjecturas apud Elmsleium videre licet.

V. 1209. Pal. om. verba καμοί, μὴ σοφοῖς χαίρειν κακοῖς ποῦ'στιν.

V. 1218. τί μοι τῶνδ' Ald. Herv. 1. 2. Brub. Correxerit Steph. e MSS.

V. 1219. Ald. rell. ἔθ' ὡντός. Pal. ἔθ' αὐτός. Quae in Add. T. VII. p. 502 sqq. de hac forma disputavi, ea egregie confirmari iis, quae Bekkerus e Codd. adscriptis ad Demosth. p. 11. not. e. (Olynth. 1. §. 3.) p. 299. not. b. (de cor. §. 177.) non sine gaudio vidi.

V. 1221. Sic Ald. Sed quum in Herv. 1. 2. Brub. rell. excidisset τῷδ', varii varie locum emendare conati sunt. Pal. τῷδ' τε.

V. 1224. σαφῶς coni. Reisk. quod probatum Musgravio receperunt Brunck. Elmslei. Herm.

V. 1225. Pal. ὡς ἐλέλησμαι γ'.

V. 1229. Pal. ἐμοί τε.

V. 1232. Pal. νῦν. Elmsleio placet νιν, quod elegans est, nec tamen necessarium. Verba βραχὺς ὁ μόχθος εἰσιδεῖν Pal. tribuit Agavae.

V. 1233. φέρομαι explico *tanquam praemium fortitudinis reporto*. Respicit ad id, quod adhuc ei visum fuerat.

V. 1236. Vulgo προροικίνας. Correxerit Brunck.

V. 1238. ὀμωγμένον Elmslei. qui in interpretatione se haerere fatetur. Caput Penthei vel potius ipse Pentheus ante defletus erat a Cadmo, quam Agave eum agnosceret; quod ad infelicitatem matris significandam

valet, ad quam ne sensus quidem infortunii pertineret, quodque non agnosceret, quem alii non agnoverant solum, sed etiam desseverant. Musgrav. *ἐμαγμέρον*, quod recepit Hermann. *ἢ, σὲ γινώσκου* Ald. rell. et Elmslei. Recte: nam vis est in pronomine; *quam tu*, mater, quam primam agnosce filium conveniebat, *eum agnosces*. Syllaba brevis autem ante *γ* nusquam corripitur, (vid. Gramm. gr. §. 24. p. 78. not. f.) quod necesse esset, si *σ* esset enclitica.

V. 1239. Pal. *ἡλθες χέρας*. Elmsleio non valde placeat pes quintus *ἡλθ' εἰς*, nec reponere dubitaret *ἡλθεν*, si certum esset praepositionem recte abesse posse. At Hermann. Est hoc ex eo genere, inquit, in quo facile existimari potest, quid ratio linguae permittat. Itaque *ἡλθεν χέρας* scripsit, etsi nec ipse exemplum huius formulae in promptu habens. Equidem, etsi causam locutionum ubique praecipue quaerendam existimo, hoc tamen non tantum valere debere censeo, ut, quodcunque ratione sola (*a priori* vulgo dicunt) dici *potuisse* intelligas, id dictum etiam *esse*, etsi nulla eius usus exempla suppetant, statuas. Nam analogia est illa quidem in iis, quae dicta sunt, a causa sua repetendis praecipue utilis, abutatur tamen ea; si quis ex ea, dicta etiam esse, quae nusquam leguntur, colligere velit. Itaque ut Latine recte dicitur *domi fui*, at *domi paternae fui* non item, etsi Scioppius hoc dici potuisse contendit (vid. Ruddimanni gramm. lat. p. 277. not. 17. ed. Lips.) sic *χθόρα ἔλθειν*, *γούρατα ἰκάνειν*, *μηστῆρας ἀγικέσθαι* saepe legitur, *χείρας τινός ἔλθειν* nusquam, hanc fortasse ob causam, quod in illis satis erat, accessio-nem aliquam seu appropinquationem indicasse, qui autem *εἰς χείρας ἔλθειν* dicitur, is non *prope* manus *accessit*, sed ipsis manibus deinde *tenetur*. Cycl. 351 sq. quidem legitur *κρίσσορας γὰρ Ἰλλου πόνορας ἀγίγμαι κἀπὶ κυδύρου βιάθρα*. sed praepositionem secundo nomini additam quidni ad prius etiam referri liceat, ut saepissime fit? nec in ipsos labores iam incidit, sed ad eos accessit, *ἐπὶ κυδύρου βιάθρα*.

V. 1241. Scribe *καρδία*, ut est in Ald. Recte enim Elmsleius monuit *καρδία πρήθη' ἔχει* esse idem quod *δέδοικας*. hinc accusativum adiungi.

V. 1242. Ald. rell. καὶ κασιγνήτη σέθεν. Pal. καὶ κασιγνήτῳ σέθεν. κασιγνήταις e Musgravii coniectura receperunt E.msl. Herm. Markl. ad Suppl. 1181. malit καὶ κασιγνήταις σέθεν. Vid. ad Suppl. 1188.

V. 1243. Herm. ἢ κατ' οἶκον, ut est in Ald. rell.

V. 1244. διέλαχον, ita discerpserunt, ut alius aliam partem quasi sortito acciperet. Simile est δῶμα διαλαχεῖν σιδήρῳ Phoen. 68. de re, in qua dividenda fortuna reguat.

V. 1248. Pal. ἐμάνη τε πᾶσα τ'.

V. 1250. Ald. rell. ὕβριν ὕβρ. Heath. inseruit γ, quod receperunt etiam E.msl. et Herm.

V. 1253. Ald. rell. συγκεκλειμένον. Barnes. et Brunck. συγκεκλεισμένον (Br. ξυκ.) Pal. συγκεκλημένον, unde E.msl. et Herm. scripserunt συγκεκλημένον. Vid. ad Andr. 495. Notam interrogandi prima addidit Herv. 2. delevit Brunck. Aldinam secutus; recte. Nam filii corpus foede dilaceratum videns cum acerba ironia haec dicit Agave. Post hunc versum aliqua deesse iam Victorius observavit, qui in margine Aldinae haec annotavit: Animadvertendum an nonnulla desiderentur. Apud Apsinem certe rhetorem περὶ ἑλέου 723. haec leguntur: Ἀμέλει παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ τοῦ Πενθέως μήτηρ Ἀγανὴ ἀπαλλαγίσα τῆς μανίας καὶ γνωρίσασα τὸν παῖδα διεσπασμένον κατηγορεῖ μὲν ἑαυτῆς, ἔλει δὲ κινεῖ. et paulo post: τοῦτον τὸν τρόπον ἐκίνηκεν Εὐριπίδης οἶκτον ἐπὶ τῷ Πενθεῖ κινήσας βουλόμενος. ἕκαστον γὰρ αὐτοῦ τῶν μελῶν ἢ μήτηρ ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦσα καθ' ἕκαστον αὐτὸν οἰκτιρίζεται. quae omnia nusquam in hac fabula reperiuntur. Ant igitur credendum est, Euripidem alteram fabulam confecisse, quae Pentheus inscriberetur, aut affirmandum est in utro horum locorum haec omnia deesse, scilicet aut in superiori aut paulo post ante personam Λορέσσου. Haec ille rectius quam Musgrav. qui loca Apsinis ad v. 1282. in Suppl. retulit. Ex hac perperdita tragoediae parte hand dubie suntus est versus citatus a Schol. Arist. Plut. 908. εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος. Fortasse inde sumti etiam sunt duo vs. apud Psendogregorium 1309 sq. πῶς καὶ νῦν ἡ δύσσηνος εὐλαβουμένη πρὸς σιέφτα θῶμαι; πῶς δὲ θρηνησῶ

τρόπον, quos Porson. apud Kidd. p. 169. ad lacunam post v. 1282. refert.

V. 1261. Pal. ^{ὅν} ὦ δῶμ' ἀνέβλ' ὅν recepit Brunck. e Stephani annotatione, qui sic in veteri cod. legi testatur. De dativo vid. ad Suppl. 319. Syllabae brevis ante βλ non productae exempla attulit Hermann.

V. 1265. ἐλάμβανεν codd. et edd. quod revocarunt Elmslei. et Hermann. quum in ἐλάμβαν' ἄν mutassent Heath. et Brunck. Elmsl. ad Med. p. 150. not. coniecerat ἀξίαν ἄν ἔλαβεν ἄν. Si dicendum est *poenas dedisset*, ἄν decesse non posse, etiamnum censeo: vid. ad Alc. 923. Sed potest locus sic etiam accipi: ὕστες γὰρ ἰβρίξειν ἐθέλοι, δίκην ἀξίαν ἐλάμβανεν, quasi revera fuissent, qui Cadmum contumeliose tractare vellent.

V. 1266. Falso Brunckium ἐκβεβλήσομαι et ἐκβληθήσομαι significatione nihil inter se differre existimare monui Gramm. gr. §. 498.

V. 1271. Ald. Herv. 1. *Θιγγάνων*. Herv. 2. Brub. Cant. rell. *Θιγγάνων*. et sic Vict. e cod. an e coniectura, nescio.

V. 1273. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *τίς σ' ἀδικεῖ*. σ' tacite delevit Barn.

V. 1280. σῆς δ' ἔχει δ. quum in vetustis codd. legi affirmasset H. Stephanus, scripserunt Canter. Barn. rell. pro σός. Recte Elmsl. monet παῖς παιδός pro uno vocabulo habitum esse, *nepos*, sicut πατήρ πατρός ponitur pro πάππος.

V. 1282. cum sq. in Ald. rell. tribuuntur Baccho. Rectius hunc Pal. Agavae tribuit, ut vidit iam Tyrwhitt. Idem lacunam esse post hunc versum primus monuit. Huc retulerunt editores omnia, quae ad v. 1253. adscripsi; versum a Scholiaste Aristophanis allatum, Hermann. subiecit post v. 1282. Victorius annotavit: Videndum an aliquod hic mendum lateat: verba Διοτίσου cum superioribus non cohaerent.

V. 1283. e scholiasta Dionysii Periegetae inedito v. 391. primus protulit Bredovius in epist. Pariss. p. 44. ubi cum duobus sqq. citatur. Cf. Osann. in Wolfii anal. IV. p. 540.

V. 1284. Canter. ἐκθηριώθης et inde Musgrav.

V. 1285. Pal. ἀφρονίας.

V. 1286. Pal. ὄχων δέ α. De explicatione vid. Musgravium.

V. 1292. Ald. Herv. 1. 2. Brub. κατιδρύσει. Pal. Flor. 1. κατιδρύσει, ut iam correxit Canter.

V. 1296. Brunck. et Hermann. εὐδαιμονεῖτ' ἄν, e Musgravii coniectura, quod ille vertit, *felices fuissetis*, hic rectius *essetis felices*. Hanc emendationem reprobaverat Herm. ad Viger. p. 813. Verum quidem est, in enunciationibus hypotheticis poni indicativum eo sensu, ut factum non esse significetur, quod certa conditione posita, futurum fuisse dictum erat. At hoc non est in vi indicativi ipsius positum, sed in natura rationis eius, qua res praeterita ad aliam, tanquam conditionem suam et causam, refertur. Nam qui dicit, si illud factum esset, factum etiam esset hoc, necessario significat, quum illud factum non sit, ne hoc quidem fieri potuisse: sublata enim hypothesi, sublatum est etiam consequens. Indicativus autem in enuntiationibus hypotheticis ponitur tantum aoristi, et imperfecti, aoristi, ubi duae res praeteritae commemorantur, imperfecti, ubi res, non praesens, sed e praeterito tempore in praesens continuata indicatur, ut supra 239 sq. εἰ μὴ σε γῆρας πολλὸν ἐξεβόλευτο, καθῆσ' ἄν ἐν Βάκχαις δέσμιος μέσαις, iamdudum sederes; εἰ μὴ ἐκρύβοιτο, κάθοι' ἄν, esset nunc primum sederes. Quod si indicativus eam vim haberet, ut rem, quae certa aliqua conditione posita futura fuisset, non locum habere significaret, in re praesenti, quae fieri negatur, poneretur etiam praesentis temporis indicativus; at de re praesenti semper ponitur optativus, quia de eventu praesenti vel futuri ex verisimilitudine tantum aliqua iudicari potest. Itaque optativus ponitur etiam post praeterita, quando conditio posita est in re praeterita. Ita h. l. τὸ σωφρονεῖν iamdudum locum habere debuisse significatur; id si factum esset, nunc felices essetis, εὐδαιμονεῖτ' ἄν, non εὐδαιμονεῖτ' ἄν, quod esset, iam antea et ad hoc usque tempus felices essetis, quum felices vos esse non dubitabatis.

V. 1297. 99. 1301. recto Agavae tribuere videtur Elmsleius, cuius sententiam probat etiam Hermann. V. 1297. Pal. λισσόμεθα δ'.

V. 1298. Pal. ὅψ' ἐμέθεθ' (sic) ἡμᾶς. ὅτε δ' ἐχοῖν, οἷα εἶδετε. εἶδετε reponendum censuerunt etiam Heath. et Brunck quia Plusquamperf. ἔδειν secunda pluralis esset ἔδειτε, nusquam ἦδετε. εἶδον quidem alibi semper est *vidi*, non *sciebam*, *cognoram*. Sophocles tamen Ai. 1026. dixit εἶδες ὅς χρόνος ἐμελλέ σ' ἔκτωρ καὶ θανάων ἀποφθίσειν, pro ἔδεις. Sic etiam accipiendum videtur εἶδομεν ἢ θροεῖς Soph. El. 853. Apud Pind. Nem. 7, 36. ἰδέμεν est quidem *animo videre*, *perspicere*, sed hoc tam prope abest ab *intelligendi* vocabulo, ut, quomodo alterum pro altero poni potuerit, facile inde assequare. ἔδειτε quidem non nisi hoc loco pro ἔδειτε legitur, gratum illud Elmsleio, qui antiquos ἐπαπόνθεμεν, — θετε, — θεσαν dixisse sibi persuasit ad Arist. Acl. 323.

V. 1299. Pal. ἐγνώκαμεν ταῦτ', ut correxit Barn. et sic Elmslei. Hermann. Sed vix opus videtur. μὲν nonnunquam poni, non sequente δέ, notum est. Vid. ad Phoen. 743. Med. 641. Et h. l. facile suppleri potest: *sed te tamen errori nostro ignoscere aequum erat*.

V. 1300. Ald. πρὸς ἡμῶν. Canter. πρὸς ὑμῶν, et sic Flor. 1. Vict.

V. 1302. Pal. τάγε.

V. 1303. Post hunc versum Elmslei. e Pal. addidit illum:

Διόνυσος
τί δῆτα μέλλεθ', ἄπερ ἀναγκαῖος ἔχει.

V. 1305. Recte Herm. φίλαι languidissimum additamentum vocat. Eo quia caret Pal. delevit, signo lacunae ante σύγγονοι posito, ubi excidisse putat παῖς τε.

V. 1306. Elmsleius recte distinctionem post τλήμων delevit, quae nec in Ald. rell. est, primum apposita a Brunckio. Ita quum dicendum esset ἐγὼ δ' ὁ τλήμων, ὅς ἀφίξομαι haec duo in unum coniuncta sunt.

V. 1307. τὸ θέσφατον illud oraculum, quod Bacchus commemoravit v. 1286 sq. Vid. ad Alc. 153. Eleganter tamen Herm. ὃ τι δέ μοι τὸ θέσφ. quaecunque

hoc mihi datum est oraculum, adducturum me esse etc. interpunctio minore post *στρατόν* v. 1308. posita; quanquam, quae tautologia in vulgata fuerit, et quomodo ea hac interpunctio sublata sit, non intelligo.

V. 1310. *φύειν* om. Pal.

V. 1315. Ald. rell. *στερηθεῖσα*. Correx. Barnes.

V. 1316. Flor. 1. *ἀμφιβάλλεις*.

V. 1317. Flor. 1. *κηφῆναι*. *κηφῆνα* Hermann. per commata a praecedentibus et sequentibus separavit, ut iungantur, *τί μ' ἀμφιβάλλεις, κηφῆνα ὄντα, ὥς κύκνος*. Nobis quidem interpunctio hoc commodi affert, ut, quod quidque pertineat, oculis videamus; recitari haec audientibus vix licebat alio modo haec accipere nisi sic *ὄρνις ὅπως κηφῆνα ἀμφιβάλλει*. Vereor ne cum Musgravio *πολιόχρον κύκνον* scribendum sit. Ita nec pietatis in parentem significatio obliteraretur, relicto *ὄρνις*.

V. 1319. *σμικρός* ex Elmsleii sententia dedit Hermann.

V. 1320. *ὦ πατρία* Elmslei. et Blomfield. ad Aesch. Pers. 929. Ille posse etiam *χαῖρε πατρία π.* legi monet. Vid. ad Hec. 78.

V. 1323. Pal. *στεῖχε νῦν*. Ad *τὸν Ἀρισταίου* Brodaeus et Elmslei. *οἶκον* supplent, quamvis hic aliud huius ellipsis exemplum desiderans: nam *εἰς διδασκάλου* etc. diversa sunt. Hermann. versum post hunc excidisse suspicatur, hoc etiam argumento usus, quod, quum v. 1320. 21. 22. respondeant versibus 1326. 7. 8. vs. autem 1324. 5. versibus 1331. 2. versibus etiam 1329. 30. hic duos anapaesticos respondere conveniat.

V. 1324. Eleganter Elmslei. *στένομαί σε*, quod recepit Hermann.

V. 1325. *κασιγνήτους* Ald. rell. *κασιγνήτας* Brunck. Cf. ad 1242.

V. 1326. Ald. rell. *δεινῶς γάρ δεινῶς. γάρ* delevit Brunck. Pal. *δεινῶς γάρ τάνδ' αἰκίαν*. Hinc Hermann. *δεινῶς γάρ τοι τάνδ' αἰκ.* Elmsl. etiam *τήνδ' αἰκίαν*, de qua scriptura dixit ad Soph. Oed. C. 748.

V. 1328. Elmsl. coniicit *τοὺς σοὺς εἰς τοὺςδ' οἴκους* *ἔφερε. τοὺςδ'* Hermann plane otiosum atque iners vi-

detur, sic autem scriptum fuisse τοὺς σοῦς, πάτερ, εἰς οἶκους ἔφερεν. Itaque inter σοῦς et εἰς signum lacunae posuit.

V. 1329 sq. Hæc Bacchi oratione Hermannō nihil frigidius atque ineptius videtur. Itaque hos versus Cadmo tribuit, et in priorē ἐπὶ προσχέν scripsit. Verissime: absurdum enim Bacchum, quum post v. 1303. loqui desiisset, nunc denuo quaedam dicere, et ea, quae iam supra dixerat.

V. 1339. Ald. rell. ἀγέρατον, quod tacite correxit Barn. Pal. ἀγέρατον ὄνομ' ἔχον.

V. 1332. καὶ σύ γε om. Pal. et metri causa addita videntur Elmsleio et Hermannō. δ' post χαλεπῶς e Reiskii coniectura addidit Herm.

V. 1335. Ald. λήψωμ' οἰκτράς. λήψομαι Brunck. et Erfurdt. ad Soph. Ai. 190. Pal. ληψόμεθ', unde Elmsl. et Herm. ediderunt ληψόμεθ' οἰκτράς.

V. 1337. μ' ἐσιδοι e Musgravii coniectura addidit Brunck.

V. 1338. Herv. 2. rell. ὅσσοισιν μ' ἐγώ; unde Canter. et Milton. coni. ὅσσοισιν μιᾶ. Primus Brunckius Aldinam lectionem revocavit.

V. 1339. Θύρσου coni. Stephanus, quam coniecturam confirmat Pal. Θύρσων Brunck. non *clam*, sed *tacite*.

V. 1340. Pal. βάχχαισι δ' ἄλλαισι-μελοῖεν.

V. 1344. Pal. πόρων εὖρε θεός.

NOTAE IN HERACLIDAS *).

V. 1. Rectius Stob. X. p. 126. Gesn. τοῦτό μοι δε-
δογμένον: nulla enim emphasis est in pronomine, quae
est Med. 817. Sic indicat etiam Blomfield. in cens. ed.
Elmslei. *Quart. rev.* 18. p. 351.

V. 2. ἀνὴρ non cum δίκαιος copulandum, sed iun-
genda sunt πέφυκ' ἀνὴρ, *vir fortis est aliis*, i. e. eos
iuvat vel cum suo periculo. Similiter infra 993. El. 698.

V. 3. ἀναιμένου ἐς πῦδος Blomf. l. c. comparat cum
lectionibus *corpora in Venerem solvunt* Virg. Georg. IV.
198. *solvitur in somnum* id. Aen. IV, 530. quae tamen
aliquantum diversa sunt. Animus ἀναιμένος ἐς τι dici-
tur ita ratione et legibus solutus, ut uni alicui rei to-
tum se dedat, reliqua omnia negligens, modo unum ali-
quod assequatur, quem Latini *effusum* dicunt. Locum
Platon. Rep. VIII. p. 447. quem idem Blomf. citat, re-
perire non potui.

V. 4. Stob. φίλοις τ' ἄλλοις καὶ συναλλάξαι β Stob.

V. 6. αἰδοῖ recte interpretatur Elmslei. Omnino αἰ-
δώς est pudor, quo a rebus turpibus prohibemur, non
pudor ob res turpes patratas.

V. 7. Elmsl. ἡσυχον τακτεῖν, Blomfield. l. c. ἡσυχῶ τ.
nescio quare in voce ἡσυχῶς offensi. Neque vero post
ἐξεῖσι accusativum adiectivi usitatioem esse, quam da-
tivum, cum Elmsleio dixerim, qui dativum legitimum
esse credam.

*) In hanc quoque fabulam annotationes habui Hermannii, quae
secundis curis expositae ad me redierunt die IV. m. Maii anni 1824.

V. 8. *πλεῖστον* Elmsl. satis leviter. Vid. Gramm. gr. §. 461. Lobeck. ad Soph. Ai. 1328. Blomfield. gloss. Pers. 333. — Flor. 2. εἰς ὧν ἀνὴρ, quod idem in marg. habet Vict. Tum Ἡρακλέει dedi pro Ἡρακλεῖ o monitu Porsoni ad Med. 675.

V. 10. Ald. rell. τὰ κείνου. Barnes. τὰ κείνου, quod metrum poscit.

V. 12. ἀπαλλάχθῃ pudendo errore Herv. 1. 2. Brub. Canter. Musgr.

V. 14. ἀλλ' ἐξέδραμον Ald. rell. et Codd. ἐξέδραμεν (ab ἐξέδραν) e Reiskii coniectura edidit Musgrav.

V. 18. Ald. rell. ἐς ὑμῶς. Correxuit Brodaeus.

V. 19. ὅποι γῆς Elmsl. Vid. ad Suppl. 762. ὅπου tamen Flor. 1. 2. Vict.

V. 21. π. προτιμῶν A. Ald. rell. προτιμῶν Flor. 1. προτιμῶν e Canteri coniectura recepit Musgrav. Sq. v. ἐχθραν γετέσθαι Ald. ἐχθραν γε θέσθαι Pariss. E. G. Vict. quod recepit etiam Elmsl. In προτιμῶν inest significatio verbi λέγων: *Argorum urbem minaciter ostentans* et dicens *eam non parvum* (sed grave) *odium suscipere propter amicos neglectos vel violatos*, quo nomine se ipsum intelligit Eurystheus. Hermauno placet φιλεῖν, ἐχθραν τε θέσθαι. quod vix dubito, quin verum sit.

V. 23. τὰπ' ἐμοῦ i. e. τὰ ἀπ' ἐμοῦ, *opem quam ego fortasse ferrem.*

V. 33. Ald. rell. καθεζώμεσθα. Correxuit Barnes.

V. 33. Ald. τόνδ' ἀφικ. ὄρον. MS. Steph. τήνδ' ἀρ. ὁδόν, quod receperunt Canter. Barn. Musgr.

V. 40. Ald. χαλκαῖω. Ex emendatione Brodaei καλχαῖω ediderunt Canter. Barn. καλχαῖων e MSS. scribendum esse monet Elmsl. ad Bæch. 1150. et sic Flor. 1. 2. Vict. Optime: idem enim est ac si dixisset δύο δὲ γέροντες τῆς φυγῆς στρατηγούσιν, ἐγὼ μὲν-καλχαῖων.

V. 42. Ald. ἀπηγκαλισμένη. Reisk. coni. ὑπηγκαλισμένη, quod ipsum est in Flor. 1. 2. Vict.

V. 44. Erfürdt. ep. Heron. καπιβωμίους ἄγειν.

V. 46. Ald. rell. ζητοῦσιν ὤπη. Barnes. ζητοῦσ'. Pro

ὅπη Pariss. Flor. 1. 2. Vict. ὅπου, ut supra 19. ὅπου ma-
lit Elmslei.

V. 52. Ald. rell. ἡ δὲ πέμπτης ἀνέρε. Barnes. ὁ inter-
seruit praeter necessitatem, ut recte monet Elmsl. Sq.
v. ὡς πολλά accipio *quam multa*. Blomfield. in Quart.
rev. interpretatur ἐπεὶ.

V. 56. Ald. rell. καλῶς φρονῶν, Tyrwhitt. κακῶς φρο-
νῶν, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 58. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. ἀχρεῖαν δ. quod
Barnes. corrigens scripsit ἀχρεῖαν. Debebat ἀχρεῖον, ut
est in Flor. 1. 2.

V. 60. οὐδὲ pro οὐ σε Flor. 1. 2. Tum *μενεῖ* Vict.

V. 64. Mirus est Blomfield. qui, quum οὔτοι-γε vix
reperiat, nisi in οὐτῶρά γε, legendum censcat οὔτοι
βίη σύ μ', οὔτε τοῦδ' ἄ. λ. Primum οὔτοι-γε reperitur
etiam Electr. 361. et nulla causa excogitari potest, cur
ita dicere non licuerit, si quidem γε subiicitur voci, ad
quam restringitur oratio et quae cum vi pronuntianda
est. At qui in particularum usu explicando versantur,
id fere spectare solent, quae particulae coniunctae repe-
riantur, quid per se singulae valeant, non curantes, quod
primo loco quaerere oportebat et ex eo explicationem
particularum petere. Non necessario vero scribendum est
οὔτοι βιά γ' ἔμ', οὐδέ. ut citat Reisig. comm. crit. in Soph.
Oed. C. p. 316. Vid. Hermann. ad Soph. Phil. 47. Sic
Il. φ', 226. πειρηθῆναι ἀντιβιήν, ἣ κέν με δαμάσσειται,
ἣ κεν ἐγὼ τάν.

V. 65. Ald. rell. οἷσθ' ἄρ' οὐ α. Reisk. ἡσθ' ἄρ' et
sic Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 68. Praeter necessitatem Elmslei. κομίζων, i. e. κο-
μίζων αὐτοὺς Εὐρυσθεῖ, οὐτέρ εἰσι. Νομίζων αὐτοὺς Εὐ-
ρυσθεῖως εἶναι, οὐτέρ εἰσι, non magis tautologum est,
quam illud, *quampis ille felix sit, sicut est*.

V. 69. Ald. τὰς Ἀθηναίους. Canter. Ἀθήνας, et sic
Flor. 1. 2. Vict.

V. 73 sqq. Hoc carmen in strophas et antistrophas
descripsit Seidler. de vers. dochm. p. 331 sqq. quem in
plerisque seculis sum. At Hermann. in notis MSS. ad
h. v. Non est credibile, inquit, tale scenarium ab Eu-

ripide factum esse, praesertim ubi alii numeri requiruntur. Systema hoc e proodo (v. 73. 74.), tribus strophis, mesodo et tribus antistrophis constat, hac lege, ut proodus sit solius chori, mesodus chori et Iolai; deinde in prima strophā atque antistrophā Iolai et chori personae sibi inverso ordine respondeant; in secunda et tertia antistrophā Iolai vices suscipiat Copreus. Forma carminis haec est:

X. 73. 74.	προοδός	
I. 75. 76.		
X. 77.	post quem excidit versus	} α
I. 78. 79.		
X. 80—83.		} β
I. 84—85.		
X. 86. 87.		} γ
I. 88. 89.		
X. 90. 92.		} μεσοδός.
I. 93. 94.		
X. 95. 96.		} α
I. 97. 98.		
K. 99. 100.		
X. 101—104.		} β
K. 105. 106.		
X. 107. 108.		} γ
K. 109. 110.		

Proodum quem vocat, sic scribit Herm.

ξα, εα, βοη
 τίς ἦδε βομου πέλας
 ἔστηκε; κ. τ. λ.

V. 75. Ald. rell. ἴδετε τὸν γέροντα | μᾶλλον ἐπὶ πέδῳ.
 Hesych. ἀμαλόν, ἀπαλόν, ἀσθενῆ. Εὐριπίδης Ἡρακλεί-
 δας, unde hunc locum correxerunt Hemsterh. et Wesseling.

V. 77. πινεῖς. Vid. ad Suppl. 693.

V. 78. Herv. 2. rell. ὅδ'; ἐκ τίνος γῆς. Ὅδς pro δεῦ-
 ρο, *hither* accipit Elmsl. quod si esset, minus recte ab
 initio posuisset poeta, quasi vis esset in pronomine. Mihi
 idem h. l. valere videtur, quod alibi οὗτος, in allocu-
 tionibus increpantium, *heus tu*. Herm. explicat; *quis*

tu hiecc? Σὺ δ' ἐκ τίτος γ. corrigebat Tyrwhitt. in not. MS. Vid. *Classic. journ.* 16. p. 392.

V. 82. ἢ πέραθεν recte Ald. rell. praeter Barnesianam. Vid. Elmslei.

V. 83. Ald. rell. κατέσχετ'. Hermann. de metr. p. 245. κατέχετ' ἐκλ. Supple κατέχετε τετράπτολιν λαόν, vel potius, cuius significatio in illis inest, τόνδε τὸν τόπον. Κατέχειν τόπον est in loco aliquo esse s. *versari*. Reisig. Coni. in Arist. p. 71. κατέσχετε λιπόντες. Si *arphulists* dicere voluisset Euripides, praeterito perfecto potius usus esset; nam continuatur status, qui appellendo effectus est. Priora sic distinxit Herm. ξύνοικον ἤλθετε | λαόν, ἢ πέρα - | θεν ἄλιον πλάτα | κατέχετ' - - -

V. 83. Elmslei. scripsit Εὐβῶιδ' ἀκτιάν, ab Εὐβοία fieri Εὐβωῖς, non Εὐβοῖς ratus, de qua forma vid. Loebek, ad Phryn. p. 39 sq. Εὐβῶιδ' Seidl. ad Eur. El. 440. et Hermann.

V. 87. Elmsl. et Herm. ἀνόμαζεν λεώς. Nec ego, cur molossum cretico praetulerit Euripides, assequor, imprimis quum in antistrophico sit ξένων προστροπᾶν.

V. 88. 89. τὸν Ηρακλ. — Ἰόλαον cum nota interrogationis Ald. rell. rectius Elmslei. colo interpunxisse videtur, quem conf. ad Bacch. 462.

V. 90. Ald. rell. ἀλλὰ ποῦ. Correxerit Brodaeus. Sq. versum in senarium redegit Barnes. χειρὶ σᾶ κομίζεις νεοτρεφεῖς κόρους, φράσσον. ut scripserunt etiam Musgrav. et Seidler. Hermannum coniecisse ἀλλὰ τοῦ ποτὶς | ἐν χειρὶ σᾶ κομίζεις κόρους νεοτρεφεῖς, φράσσον, narrat Boeckh. ad Pind. Ol. 6, 53. in notis MSS. scripsit: χειρὶ σᾶ | κομ. κόρους νεοτρ. φράσσον. Reisig. coni. p. 71. οἶδ' εἰσακούσας καὶ πρὶν· ἀλ' | λὰ τοῦ ποτ' ἐν χειρὶ σᾶ κομίζεις κόρους | νεοτρεφεῖς, φράσσον. Ex mea descriptione v. 91. est dochmiacus, praemisso cretico.

V. 95. τί χρέος non tantum est *Quid rei est?* sed *Quid est, quo indigeatis, quodque assequi velitis.* Mox Elmslei. et Herm. πόλεος. Post ἐνέπε μοι pone comma.

V. 96. Ald. rell. μελομένην τυχεῖν. μελόμενοι est a Cantero et Scaligero.

V. 102. χειρὶ Ald. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. Vict. χειρὶ

Herv. 2. et rell. casu, ut videtur, sed qui metro subvenerit.

V. 103. ἀπολείπειν cum Seidlero ad Troad. 176. scripti metri gratia pro ἀπολείπειν. Sensus bene declaravit Hermann. *nec vi coactum ab aris recedere*: i. e. *non facere, ut te vi repelli necesse sit*. Inepta est Reiskii coniectura ἀπολέπειν, *decorticare*, quod pro *denudare* poni posse opinabatur; paulo melior Musgravii ἀπολείπειν σφ' ἴδη. sed durum suppleri καὶ μὴ ποιεῖν σφε ἢ ἀναγκάζειν ἀπολείπειν. Ceterum Herin. versus ita descripsit: καὶ μὴ βιαίῳ | χειρὶ δαιμόνων | ἀπολείπειν σ' ἴδη.

V. 105. τῆςδε pro τοῦςδε edidit Elmslei. maiorem vim ita inesse censens quasi dicat Copreus Ἐκπεμπε γῆς τῆςδε τοῦς αὐτῇ μὴ προσέχοντας, sed idem sensus inest in verbis τοῦς Ἐὐρυσθέως, etsi non addito τῆςδε γῆς.

V. 108. προστροπῶν Canter. et Milton. pro πρὸς τὸ πᾶν. Quae de his versibus disputaverat Elmslei. ea ipsa ad Med. 719. not. L retractavit pro πόλει tamen reponebat πέλει.

V. 113. Ald. Herv. 1. 2. Brub. γῆν σέβου τ' ἔλ. MS. Steph. γῆν σέβειν τ' ἔλ. σέβοιτ' edidit Canter. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 116. In Par. G. deest Coprei persona. Pro πρὸς τόνδ' Flor. 2. Vict. πρὸς τοῦτον, supra scr. τόνδ' in Flor. πρὸς τούτων ἀγών δ' ἄρα Flor. 1. — Twn Ald. rell. ἄρα.

V. 129. Reiskins ὥστε μ' ἐκβ. quod probant Lobeck de apostr. p. 33. citatus a Diindorfio ad h. 1. Erfurdt. et Herin. Locutionem quidem βάλλειν τινὶ δάκρυα alibi non inveni: sed respondet ei altera ἐξάγειν vel ἄγειν τινὶ δάκρυα Alc. 1091. Suppl. 772. unde δακρύων ἀγωγὸς Troad. 1121. nec verisimile, librarium, quum scriptum invenisset ὥστε μ' ἐκβαλεῖν δάκρυ, insolentiores structuram substituturum fuisse ὥστε μοι βαλεῖν δάκρυ. Sed non debebam scribere ὥστ' ἐμοί, quum in Ald. rell. recto esset ὥστε μοι.

V. 130. Elmsl. edidit καὶ μὴν στολήν γ', Ἑλληνά τε φ. π. propter ea quae disputavit in *Quarterly rev.* 14. p. 462 sq. quam tamen scripturam ipse in dubium vocat ad Iphig. T. 96.

V. 131. τὰ δ' ἄλλα. Elmsl. ad Med. 88. not. f. praefert τὰ δ' ἔργα, quod se in tribus codd. reperisse dicit. Sic legitur in Flor. 1. 2. Vict. sed mihi ex interpretatione ortum videtur. Ibidem Elmslei. malit χειρός.

V. 132. Reisig. ad Soph. Oed. C. comm. crit. p. 257. scribit μὴ μέλλειν τ'. nam μήτε vel μή τε in negante sententia alicui opposita insolens. Ego suspicabar μὴ μέλλοιτ'.

V. 135. Ald. rell. ἐφ' οἷσι δ' ἦκω, καίπερ οὐ λέγειν θεῶν. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. Brub. commate interpunctum post καίπερ οὐ, fortasse e Brodaeī sententia, qui locum sic interpretatur καίπερ οὐ, (θέλεις μαθεῖν) λέγειν θεῶν. Stiblinus edidit: καὶ παρ' οὐ, λέγειν θεῶν, quod receperunt Canter. rell. confirmatum Paris. E. teste Musgravio, qui in margine var. L. notatam affert, καίπερ οὐ λέγεις, θεῶν.

V. 140. Ald. rell. τοὺτους δραπέτας ἔχον. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. nisi quod post τοὺτους habent γε. Scalliger: τοῦσδε δραπέτας, quod recepit Barnes. et nuper Elmslei. Hanc coniecturam confirmari dixeris lectione Codd. Florr.

V. 143. Elmslei. αὐτοὶ καὶ αὐτῶν, persuasum habens Sophoclem et Euripidem nunquam αὐτόν et similia de prima aut secunda persona usurpasse. Quod haud dubie verum esse apparebit, quum omnia illorum poetarum loca ad Elmslei mentem correctā erunt. Interea vid. Hermann. ad Soph. Trach. 451. et nos Add. T. VII. ad p. 368. v. 10.

V. 145. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσιδ' (vel τοῖσιδ') ἔς. e Canteri emendatione, quum in Ald. rell. esset ἐν τοῖσδε δ' αὐτοῖς τοῖσιν ἔς. λ.

V. 147 sqq. Reisk. et Tyrwh. probante Musgravio, ἀλλ' ἢ τιν' cum interrogatione, Elmslei. ἀλλ' ἢ τιν' - - - cui respondeat v. sq. ἢ κινδ. ἐξ ἀμ. sic enim ibi legi vult, probante Hermann. Neutrum necessarium videtur; nam vel oratio est ἀνανταπόδοτος, ut saepe post εἰ alterum membrum omittitur, v. c. ll. φ, 487. 556. 567. χ, 111. vel apodosis est in v. 153. — ἐς σέ. Ald. rell. εἰς σέ, sed sq. v. ἐς κίνδυνον, ubi Flor. 1. 2. Vict. εἰς κίνδυνον. εἰς σέ Musgrav. pro ἐν σοὶ dictum accipiebat,

Elmslei. iungit *μωρίαν τινά ἐσκεμμένοι [ἐν σοί] δεῦρ' ἡλ-
θον εἰς σε*. Hoc quidem positus vocularum non pati vide-
tur. Neque vero *σκέπτεσθαι τι ἐν τινι* dici posse videtur
pro *ἐπορεύειν τί τινι*, et, si dici posset, haec sententia minus
congrueret cum versu 150. Itaque *μωρίαν τινά εἰς σέ
ἐσκεμμένοι* esse videtur *quia stultum ac temerarium ali-
quod facinus excogitarunt, ad quod adiuuandum te ex-
citarent*. Similiter Herm. interpretatur: *Profecto quam-
dam stultitiam, quam tu in te admitteres, commentii
huc venerunt, periculum facturi, utrum, quod volunt,
fieret, annon.*

V. 148. Elmsl. *ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμυχ. ῥίπτ.* quia non di-
catur *ῥίπτειν εἰς κίνδυνον*, sed *ῥίπτειν κίνδυνον*. Hoc est
ipsum subire periculum. Sed quid si iungamus *ῥίπτον-
τες σε εἰς κίνδυνον*?

V. 149. *ῥίπτοντες* Elmslei. recte, puto: nam quod
discrimen Hermann. ad Soph. Ai. 235. interesse statuit,
id locis iis, ubi *ῥίπτειν* legitur, non comprobatur; et
quam prona fuerint librarii in *ῥίπτειν*, apparet ex Herc.
I. 921. ubi Ald. *ἐκχεῖτε πηγὰς, ῥίπτειτ' ἐκ χειρῶν κανῦ*.

V. 151. Elmsl. *ἤς ἐπῆλθον*. Sed idem ad Med. 291.
de scriptura *ἣν ἐπῆλθον*, Quam scripturam, inquit, ho-
die aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarém.

V. 152. *κατοικίσεις* Ald. rell. *κατοικίσειν* Brodaeus,
quam lectionem supra scriptam habent Pariss. E. G. In
Vict. notatum *ἴσως κατοικίσειν*. Elmslei. *κατοικτεῖν*. Vid.
ad Troad. 1224.

V. 153. Ald. rell. *τούςδε γ' εἰς γαῖαν παρείς. τούςδε
τ'*, ex Reiskii coniectura scripsi.

V. 159. *πάλιν* pro *πάλην* Vict.

V. 161. Ald. rell. *δόξης ἀγῶνα*. Barnes. primus *δό-
ξης*. Ald. rell. Flor. 1. 2. *χαλυβικοῦ*. Totum versum sic
scribebat Valck. ad Callim. eleg. p. 155 sq. *ἔγχους ἀγῶνα
τόνδ' ἄτερ χαλυβδικοῦ, χαλυβδικόν* simpliciter, voce *σι-
δηρος* non adiecta, vel e vicinia facile supplenda, dici
posse negans pro *ferro*, ad *μή γάρ* intelligens *νομίσσης,
δόξης*.

V. 163. Ald. rell. *Τιρυνθίοις Θῆς πόλεμον Ἀργείοις
ἔχεν*. Tyrwhitt in nota MS. in *Class. Journ.* 16. p. 395.
et Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 450. (cf. id. ad Med.

p. 84. not. x.) *Τιβυνθίας γῆς*, quam coniecturam in editionem recepit, utpote extra dubitationem positam. Ut mittam, locutionem *πόλεμον ἔχων γῆς* pro *περὶ γῆς* non satis idonea auctoritate munitam videri, mihi bellum Demophonti pro Herculis liberis suscipiendum minus recte dici posse videtur *πόλεμος περὶ Τιβυνθίας γῆς*. nam ut hunc eventum bellum illud habere potuerit, non hoc nunc spectatur, sed auxilium, quo Heraclidas ab Eurysthei iniuriis tueri debebat Demophon. Itaque Musgravii coniecturam praetuli, probatam etiam Hermannō in notis MSS.

V. 165. Barnes. Elmslei. *ἡ κακὸν λόγον.*

V. 168. Ald. rell. et Codd. *ἐμβήσῃ πόδα*. Quod cur mutaverim, non amplius habeo dicere; sed sic Reiskius.

V. 169. In Ald. rell. totus versus sine distinctione scriptus est. Barnes. vertit: *Sed dices, hoc unum, quod optimum est, te inventurum esse, spem.* Stiblinus: *Dices, quod optimum sit, id solum fortunam inventuram:* Si pro fortunam scribas *spem*, habeas, quod intelligi possit. *Dices* civibus tuis, *idcirco te istos pueros adiuvare, quia spes sit fore ut adulti magnum commodum civitati afferant.* *ἐλπὶς εὐρήσει τὸ λῶστον*, spes id quod optimum est, salutem, inveniet et inventum suppedabit. Herm. *Dices, quod optimum, spem te tantum inventurum esse, fore ut illi redeant aliquando in patriam.* Musgrav. *τὸ λῶστον, tandem.*

V. 170. καὶ τοῦτο. *id quod spes ostentat.*

V. 171. Hermann. coni. *καλῶς*, ut ironice verbis uti videatur, quae Demophon dicat: *pulcre illi adulti cum Argivis pugnabunt.*

V. 172. ἀνηβήσαντες Ald. rell. ἂν ἡβήσαντες Pierson. Veris. p. 176. et Vict. ἴσ. ἂν ἡβήσαντες. ἀνηβῶν pro ἡβῶν illustravit Ernest. ad Callim. h. in Iov. 56. sed requiritur μάχωντ' ἂν. Tum Ald. rell. εἰ τοῦτό σε, claudicante versu. εἴπερ τοῦτό σε tacite Barnes. εἴ τι τοῦτό σε Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79.

V. 173. Ald. rell. *χ' ὦν μ. χούν* primus Elmslei.

V. 175. Ald. rell. *δοὺς μηδέν*. Flor. 1. 2. Vict. *δοὺς μηδέν*, quod coniectura assecutus est Dobraeus ad Arist. Plut. 913.

V. 176 sq. μήδ', ὅπερ φιλ. δρ. etc. inter locutiones diversi generis affert Reisig. comm. crit. in Oed. C. p. 387. Vid. ad Hec. p. 88.

V. 179. Ald. rell. Stob. XLVI. p. 306. κρίνοιν. Correxerit Portus. Apte Lenting. p. 95. comparat Senec. Med. 199 sq. *qui statuit aliquid parte inaudita altera, Aequum licet statuerit, haud aequus fuit.* Cf. Bergler. ad Arist. Vesp. 725. — ἐκμάθη σαφῇ Ald. vitio e simili terminatione orto. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. Stob. σαφῶς, ut edidit Musgrav.

V. 184. Legendum οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ, cum Valcken. ad Hipp. 224. et Elmsleio.

V. 188. Ald. rell. ὅδ' ὄντας ἡμᾶς. Tyrwhitt. ὅδ' ὄντας ἡμ. quod edidit Elmslei. Tum Ald. rell. ἀπῆλασσαν. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. ἀπῆλασαν.

V. 189. Barnes. ἦ. Tum Ald. rell. τῶν Ἑλλ. ὄρον. Canter. Barnes. τὸν Ἑλλ. ὅ. quod metrum poscebat et sic Vict.

V. 190. ὅστις excidit in Herv. 1. 2. Brub. Canter. Ex Aldina restituit Barnes. φύγη scripsi pro φύγοι e nota regula.

V. 191. οὐκ ἄρ' Ἄργ. Ald. rell. Flor. 1. 2. Sic etiam Par. E. ut videbatur, non pro οὐκουν, ut annotat Musgrav. MSS. Steph. οὐ γάρ pro οὐκουν secundum Musgrav. quem errorem iam notavit Elmsl. Hinc Canter. Barn. οὐ γάρ Ἄργ. φ.

V. 192. Ἡρακλέους Herv. 3. Brub. Canter. Barnes. Musgr.

V. 193. Flor. 1. 2. οὐκ ἄρ' (sic) τι Τρ.

V. 197. Elmslei. καὶ λόγους κρανοῦσι σοῦς. Recte: nam κρίνειν vix alibi per se pro *probare, praeferre* ponitur.

V. 200. πάρος Τοῦ ζῆν e Reiskii et Tyrwhitti conjectura edidit Elmslei. ut ἀλογύνη sit id quod *aidώς, de-decoris vitandi studium*, ut apud Thuc. I, 84. Soph. Ai. 1098. Sed vix opus: saepe enim ἀλογύνη est etiam *rerum turpium conscientia*.

V. 203. γ' post λίαν delevit Elmslei. sicut v. sq. post ἄγαν.

V. 208. πατήρ δὲ τῆσδε malit Elmslei,

V. 209. MSS. Steph. ἄνυμι pro ἄνειμι.

V. 211. Ald. rell. αὐτανειφίω. Stiblinus vertit: *consobrini igitur* etc. etsi in textu servavit dativum. Tandem Commelin. αὐτανειφίω. Sed durissima est constructio et cuius vix aliud exemplum reperiās, πατήρ σός τε καὶ τούτων γεγώς ἂν εἴη αὐτανειφίω. Reisigius moviit comm. crit. in Oed. C. p. 332. non Herculem sed Theseum fuisse ἀνεπιούς, sed Aethram et Alcmenam, illam Pelopis filia Pittheo, hanc Pelopis filia, (Lysidice) sorore Pitthei, natam. Hinc Reisig. l. c. αὐτανειφίω. Sed v. 982. Eurystheus se ipsum Alcmenae αὐτανέφιον vocat: itaque ad Herculem et Theseum relatum, quod proprie ad matres eorum pertinebat.

V. 213. ἦκεις pro προσήκεις, ut Soph. Oed. C. 738. οὐνεχ' ἦκέ μοι γένοι τὰ τοῦδε περθεῖν πῆματα πλείστον πόλεως.

T. 215. Scribe τίσαι. Tum pro παισὶ Elmsl. coni. τοῖσδε.

V. 218. ἐρμηνῶν Ald. rell. et Codd. Correx. Barn.

V. 221. 2. a sciolo additos esse suspicabatur Pierson. Veris. p. 177. Legebantur enim supra v. 97. 8.

V. 223. Ald. rell. σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρίς, ἐν τε πόλει κακόν. Elmsl. coni. σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν, ἐν τε σῇ πόλει κακόν. V. D. qui in *Quart. rev.* 18. p. 357. editionis Elmslei. censuram egit: σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν καὶ πρὸς ἐν πόλει κακόν, vel χάμυ τῇ π. κ. Reisig. comment. crit. in Soph. Oed. C. p. 186. σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸς χωρίς ἐν πόλει κακόν. χωρίς persuadere mihi non possum a librario profectum esse; nec tam civitati κακόν est, quod commemoratur, quam αἰσχρὸν. Hinc Erlindtii scripturam recepi, propositam ad Soph. Oed. T. 1492. (quamquam idem in ed. min. legit σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρίς ἐν πόλει κακόν). Sed in ea offendit articulus τῇ ante πόλει. Fortasse scribendum: σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρίς, ἐν δὲ καὶ πόλει. ἐν δέ, *praeterea*. vid. Schaeff. ad Soph. Ai. 674. ad Oed. C. 55. Elmsl. ad Oed. T. 27. Herm. coni. σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν, χωρίς ἐν πόλει κακόν. tibi hoc turpe, praeterquam quod in civitate malum.

V. 224. Hermann, ad Soph. Oed. T. 1493. verba ἐκέ-
Tom. VIII. P

τας ἀλήτας συγγενεῖς coniungenda censet, ut συγγενεῖς pro substantivo, caetera adiectiva sint.

V. 226. Comma post καταστέφω posuit Musgrav. improbante Elmsleio. Variam lectionem in Oed. C. 467, κατέσπεψας Schol. explicat μεθ' ἱκετηρίων ἀφίκου, καθι-
κταύσον.

V. 228. Elmslei. λαβεῖν ob locum Herc. f. 602. οὐκ ἀτιμάσω θεοὺς προειπεῖν. Non necesse est eandem ubique dicendi formulam sequi: illud μὴ ἀτιμάζειν eo efficitur vel declaratur, quod puerorum patrocinium suscipit.

V. 232. Elmslei. ad Med. 1202. tres cōdices habere dicit ἀκούσας τοὺςδε συμφορὰς ἄν. quorum is quem Musgrav. G. appellat, a correctore habeat τάσδε συμφορὰς. Victor. certe τοὺςδε, (sic) συμφορὰς. Haec lectio si in pluribus est, praefereunda videtur, tum quod haec constructio exquisitior est, quam pro librarii ingenio, tum quod ob similitudinem soni vocis συμφορὰς facile scribi potuit τάσδε. Elmslei. edidit τῶνδε συμφορὰς.

V. 236. τρισσαὶ συμφορὰς ὁδοὶ dictam accipio pro τρισσαὶ συμφοραί.

V. 237. τοὺςδε Elmslei. ex eo praesidium quaerens coniecturae, quod alibi τῇ σῇ, τὰ σά saepe confundantur cum τῇδε, τάδε.

V. 238. Ald. rell. βωμίους. MSS. Steph. βώμιος, unde sic ed. Canter. Barn. βώμιος etiam Flor. 1. 2.

V. 243. Ald. Herv. 1. 2. Brub. συλλᾶσθαι, peius etiam Herv. 3. Canter. συλλᾶσθαι. Prima Commelin. συλᾶσθαι.

V. 244. ἐλευθερον Ald. rell. in quo non iniuria offendit Elmslei. In Lycurgi oratione p. 165. ed. Reisk. Bekker. e cod. dedit γυναῖκας ἐλευθέρους pro ἐλευθέρους, et h. l. Flor. 1. 2. Vict. ἐλευθέρων, quod reponendum censeo.

V. 245. ὄκνω Ald. rell. Recte Musgrav. ὄκνη. Hoc enim, τὸ ἱκέτας προδοῦναι ita cohaeret cum praecedentibus βωμόν συλλᾶσθαι ἔαν, ut non possit pro altero capite turpitudinis haberi.

V. 246. Elmsl. coni. καὶ τὸδ' ἀγρόνης πέλας, probante Reisigio comm. crit. in Oed. C. p. 327. quia referatur ad

τὸ ἰκέτας προδοῦναι. Imo ad τὸ οὐκ ἐλευθέραν πόλιν οἰκεῖν δοκεῖν. Et firmari videtur illa coniectura Flor. 1. qui τόνδ' ἀγγ. Sed non videntur ita diligenter τόδε et τάδε inter se distinxisse Tragicæ.

V. 249. ἀποσπάσει. Sic Elmslei. et Lenting. p. 95. pro ἀποσπᾶση.

V. 251. Flor. 1. 2. πρὸς τοῖςδ' εἴ' εἴτε. Tum τοῖσιδ' Musgr. pro τοῖσί γ'.

V. 253. ἦ τε Heath. Musgr. Elmslei. Lenting. p. 96. (qui ἦ τε.)

V. 255. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἀλλὰ σὺ βλ. Ex emendatione Brodaeï Canter. Barn. ediderunt ἀλλὰ σοὶ βλ. Musgravius coni. οὐκοῦν ἐμοὶ τὸδ' αἰσχρόν, ἀλλ' οὐ σοὶ, βλάβος. Melius Elmslei. hæc interrogative accipit: οὐκ οὖν (ipse scripsit οὐκ οὖν) ἐμοὶ τὸδ' αἰσχρόν, ἀλλὰ σοὶ βλάβος; ita ut negatio ad utrumque membrum pertineat. Sed recte Herm. signum interrogandi deleri iubet: *Non mihi turpe est meos abducere, sed tibi malum, si vi uti cogor, et Argivos tibi hostes reddis.*

V. 258. Ald. rell. πλεῖον φρονῶν. Par. E. G. Flor. 1. 2. πλεῖω φρονῶν, ut Elmslei. etiam edidit.

V. 262. Ald. rell. τῶνδ' ἐνθάδ'. Reisk. Pors. Adv. p. 268. τῶν ἐνθάδ'. Notam interrogandi in fine versus posuit Barnes. quo facto scribendum etiam erat οὐκ οὖν. Elmslei. οὐκ οὖν — κύριος;

V. 263. Legebatur ἂν σὺ σωφρ. Elmsleius post βλάβων addidit γ', quam particulam abesse vix pati sententia ei videtur.

V. 264. βλάβιπτεςθ' Elmslei. pro imperativo accipit, *Laedimior, modo ego non polluam deos.* Itaque interrogandi notam delevit.

V. 268. Elmsl. οὐ τὰς ἐς Ἄργ. Notam interrogationis, quæ in Ald. erat post πάλιν, primus sustulit Pfortus.

V. 271. τολμήσεις Elmsl. et Flor. 1. 2. pro Ald. τολμήσεις, quod tamen defendere videtur Schaefer. ad Gnom. p. 318. Tum recte Elmslei. θενεῖν.

V. 279. Ald. τέρμασιν μένειν. Herv. 1. τέρμασι μένειν. Herv. 2. Brub. rell. τέρμασι μένει. Barn. τέρμασιν μένει.

Et μένει Par. G. Flor. 1. μέτειν Flor. 2.

V. 282. *κεκτώμεθα* Ald. rell. *κεκτώμεθα* scribendum monuit Hermann. in Museo antiqu. stud. p. 231. Cf. Buttinnann. Gramm. gr. ampl. p. 442. *κεκτῆμεθα* Brunck. ad Soph. Phil. 119. ut edidit Elmslei.

V. 284. *τὸ σὸν Ἄργος*. Vid. Brunck. ad Soph. Ant. 578.

V. 286. Elmslei. edidit *πόλιν*, quia sibi persuaserat veteres libentius dixisse *ὑπήκοος τιπός*, quam *ὑπῆκ. τινί*. Ita ordinem esse οὐ γὰρ ἔχω *τῆνδε πόλιν ὑπήκοον Ἄργείων*.

V. 297. Ut hic *τοῦδε*, - ἧ, sic Med. 550. *τί τοῦδ' ἄν εὖρηται* ευρον εὐτιχέστερον, ἧ *παῖδα γῆμαι* βουσιλίως. - Cf. Od. ζ', 182. Plat. Gorg. §. 120. 158.

V. 298. Apud Stob. LXXVII. p. 454. Gesn. additur hic versus: *καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἄξιαν τιμὴν νέμειν*. quem Grotius p. 337. recte a praeccedentibus seiunxit scribens *χρὴ τοῖς τεκ.* Valck. diatr. p. 228. *δεῖ τοῖς τεκ.* sine illo versu Stob. LXXXVI. p. 498. (p. 359. Grot.) citat versus 297 — 304.

V. 301. *λιπεῖν* Codd. et edd. *κακοῖς ἐκοινώρησεν, ὥστε λιπεῖν*, ut explicat Elmslei. Rectius, puto, iungas οὐκ ἐπαινίσω *τὸ αὐτὸν λιπεῖν*. Sed adhuc placet *λιπών*, quod e coniectura scripsi. Pro *ἐπαινίσω* v. 300. inutilis est Luzacii coniectura Exercit. acad. p. 16. οὐκ ἐπῆρσε' ἄν.

V. 304. Stob. *εἰς τοῦσχατον πλείοντες*. Elmsl. *ἡύρομεν*.

V. 309. Ald. rell. *ἐλθωμεν*. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. *ἡλθωμεν*. quod coniectura invenerat Portus.

V. 310. Ald. rell. *ἡμῖν*. Barnes. tacite *ὑμῖν*. Cf. Schaeffer. ad Dionys. Hal. p. 105. qui etiam ad *τιμὰς πατρός* verbum accommodatum ex *οἰκῆσθε* supplendum, v. c. *λάβετε*, significat, rectius quam Reisig. qui comm. crit. in Oed. C. p. 193. *τιμὰς οἰκᾶν* pro locutione legitima habet.

V. 313. Herv. 2. Canter. vitiose *αἴρεσθε*. Ad sententiam cf. Suppl. 1176 sqq.

V. 315. Ald. rell. *ἄξιοι γ' ὑμῖν σέβειν*. Par. E. G. Flor. 1. 2. *ἄξιον ὑμῖν σ.* omisso *γ'*. Hinc scripsi *ἄξιόν γ' ὑμῖν σέβειν*. ut Phrix. fr. VIII. *ἀνέρος οὐκ ἄξιον δειλὸν κεκλῆσθαι*. Hec. 405. οὐ γὰρ ἄξιον sc. *σεῖ σπασθῆναι*. Cur δὲ sententiae convenientius videatur Elmsleio quam *γέ*, non intelligo.

V. 317. Ald. rell. et Codd. ἀππλλάξαντο. ἐγγλλάξαντο est e Musgravii conjectura.

V. 320. ὅταν θάνῃς Ald. Herv. 1. 2. et Codd. Sed Herv. 2. Cant. rell. ὅταν θάνα, ut emendavit Brodaeus, ὡς ἂν σθένω Lennep. ad Phalarid. epist. p. 114. ὅσον σθένω Valcken. praef. ad Phal. p. XV. Non videtur sollicitandam esse ὅταν θάνῃς, mortuus mortuum laudabo Theseo adstant, Θησείως πέλας.

V. 322. Leg. ἀρῶ. Vid. ad Med. 841.

V. 324. Post Ἡρακλείους plene interpungebatur in Ald. rell. Musgrav. commate interpunxit, ut Iolai ad Theseum sermo, inquit Elmsleius, etiam verba εὐγενῆς δ' ἂν Ἑλλάδι σώξεις πατρῶν δόξαν comprehenderet. Mihi haec omnia verba Iolai ad Demophontem, non ad Theseum esse videntur.

V. 334. Ald. rell. μνημονύσειθ' ἡ χάρις. Quod Elmslei. e conjectura reposuit μνημονεύσεται χάρις, legitur in Flor. 1. 2. Vict.

V. 336. Verum videtur quod Elmslei. e conjectura edidit τάξω θ', ὅπως ἂν - -

V. 339. Ald. rell. ταχὺς γὰρ εἶργει. Scaliger iam emendavit ταχὺς γὰρ ἄργει, et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 340. μάντις τ' ἀθρόας Ald. rell. ἀθροίσας H. Steph. et Canter. nov. lect. V, 29. et sic Flor. 1. 2. Vict. μάντις θ' ἀθροίσας Elmsl. μάντις δ' ἀθρ. Lenting. p. 96. quod respondeat praecedenti πρῶτα μὲν σκοπούς -- Imo huic μὲν respondet σὺ δ' ἐς δόμους --

V. 344. Elmslei. ἐξώμεσθα δῆ, quasi nunc demum ad considendum se et reliquos excitet Iolais.

V. 347. Flor. 1. 2. κυκλίσιν.

V. 350. Ἀθάνα Elmslei. e monitu Porsoni ad Or. 26.

V. 355. Erfurdt. in catal. lectt. hibern. Regiom. a. 1812—13. corrigit ὡ ξεῖν, Ἀργόθεν ἐλθὼν, ob metrum, servata in antistropa lectione θεῶν ἐκίηρας ἀλάντας. Probat Hermann.

V. 356. Flor. 1. μεγαληγορίαις. Dindorf. in edit. Elmslei. Lips. μεγαληγορίαῖσιν et in antistropa ἀντιστοιχείουσι. Idem legendum coni. Hermann.

V. 358 sqq. Erfurdt. l. c. ita disponit: μήπω ταῖς μεγάλοιςιν οὐ | τω καὶ καλλιγόροις Ἀθά | ναις εἴη. σὺ τ' ἀφρων ὅ τ' Ἄρ | γε Σθενέλου τυραννος. Ceterum Flor. 1. μεγάλας pro μεγάλοιςιν.

V. 364. Ald. rell. et Codd. ἰκτῆρας ἰκτορας est e coniectura Musgravii.

V. 370. Ald. rell. πάρα γ' εὐφρονοῦσιν. Correxerit Barn.

V. 371 sqq. etiam ad glyconeorum normam digestis Erfurdt: εἰρήνη μὲν ἐμοὶ γ' ἀρέ | σκεῖ· σοὶ δ' ὦ καλ. ἀναξ, | λέγω, εἰ πόλιν ἤξεις, | οὐχ οὕτως, ἢ δοκίς, κύρη | σεις. οὐ σοὶ μόνω· ἔγχος, οὐδ' | ἱεῖα κατὰ γυλπος δ | σταιν. ἀλλ' ὦ πολέμων ἔρα | στα, μή μοι δορὶ συνταρά | ξης τὴν εὐχαρίως ἔχου | σαν πόλιν. ἀλλ' ἀνάσχου, ὡς ut Blomfield. in Quart. rev. 18. Hermannō v. 371 — 373. videntur strophæ, in qua scribendum λέγω δ', servato antea σὺ δ', 374 — 76. antistrophæ, deletæ δεσιν. quod deleri voluit etiam Blomfield.

V. 372. Ald. rell. et Codd. σὺ δ' ὦ κακ. σοὶ δ' est emendatione Canteri. σὺ δ' defendunt Elmsl. et Blomfield. in Quart. rev. σὺ δε-κυρήσεις iungentes. Saltem non opus erat corrigi.

V. 377. Ald. rell. ἀλλ' οὐ πολ. ἐραστάς. ὦ est a Cantero, ἐραστά a Musgrav. hoc quidem minus necessario. Elmsleius vulgatam defendit cum Porto vertens: *Sed non sum amans bellorum.* quod minus convenit, quum et antea et post Eurystheus compelleretur, et nihil aliud significetur illis verbis, nisi quod iam dictum erat v. 371. εἰρήνη μὲν ἐμοί γ' ἀρέσκει.

V. 378. Ald. rell. συνταράξης contra metrum. Barnesii coniecturam συνταράξῃς confirmant Flor. 1. qui συντάξεις, Flor. 2. Vict. qui συνταράξεις.

V. 379. Ald. rell. εὐχαρίστων. Cauter. Barn. Musgr. εὐχαρίστως e Brodaei emendatione, et sic Flor. 1. 2. Vict. Propter metrum scribendum erat εὐχαρίως. Sed magis nunc aridet Elmsleii coniectura in Quart. rev. 14. p. 452, proposita, τὰν εὐχαρίων ἔχουσαν. ut Erfurdtium etiam coniecisse commemorat Hermann. Ex eo quum factum esset εὐχαρίων eodem errore quo v. 370. εὐφρονοῦσιν scriptum erat, facile Ald. lectio oriri potuit.

V. 381. ὄμμασιν pro ὄμμασι Flor. 2. Vict.

V. 384. Ald. rell. ψεύσῃ γε κῆρ. λόγους. Brodaeī et H. Stephani emendationem receptam in Herv. 2. rell. λόγος confirmant Flor. 1. 2. Tum ψεύσει γε scripsi propter οὐ μὴ. sic autem ut scribatur, ne sententiae quidem ratione permitti iudicat Reisig. comm. crit. in Oed. C. p. 252. κῆρυκα enim esse Copreum, qui iam verba fecerat, ut in hanc sententiam dicta accipi debcant: *minime te fefellerit praeconis oratio*. At quod particulis οὐ μὴ subiicitur, sive aoristo coni. sive futuro, semper et ubique futuri significationem habet, nunquam aoristi, ita ut sive οὐ μὴ ψεύσῃ scribas, sive οὐ μὴ ψεύσει, hoc nihil aliud sit, nisi *non te fallat*. Nec hoc sententiae rationi repugnat: nam ψεύδειν κῆρυκος λόγος tum demum potest quum eventum non habet; *ante eventum* vero hoc non nisi futurum cogitari et poni potest. Praeterea Elmslei. et Herm. ψεύσῃ σε, quod mihi minus necessarium videtur. Lening. p. 96. coni. σὲ γάρ τε μὴ ψεύσῃ γ' ὁ κῆρυκος λόγος, om. ὅρα, *Cave tibi quidquam imponant praeconis verba: vel. σὺ γάρ τε μὴ ψεύσῃ σ' ὁ κῆρ. λ.* Neutrum sententiae convenit, nec σὲ recte collocatum est.

V. 385. Tyrwhitt. εὐτυχῆς τὰ πρόσθεν ὦν, recte, opinor, non quò εὐτυχῆς τὰ πρὸς θεῶν dici non posso existimem, sed quia sententia repugnat; *Eurystheus felix est ope deorum*, is optime diceret, qui quantum periculi ab eo immineret, declarare vellet; sin per ironiam aliquid dictum accipias, frigida est et clumbis ironia.

V. 386. Recte Elmslei. et Herm. εἰσιν, *veniet*: nam εἶσιν et per se languidum est, nec solet in initio verius poni.

V. 387. εἰς τὰς Ἀθήνας Elmsleius cum Porto et Barnesio iungit cum οὐ σμικρὸν πορονῶν propter Hipp. 6. σφάλλω δ' ὅσοι ποροῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα. Mihi cum εἰσιν iungendum videtur, sed ita ut simul ad verba οὐ σμικρὸν πορονῶν referatur. Ita vim habet illud καὶ μάλα. *Athenas veniet, et quidem non mediocri spiritu.*

V. 390. Ald. rell. ἄνδρα δὲ χρωῶν. Erfurdt. ad Soph. Ai. p. 629. et ἄνδρα γὰρ χρ. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 393. Ald. rell. πεδία μὲν οὖν γῆς εἰς τόδ'. εἰς τὰδ' MSS. Steph. et in Vict. notatum ἴσ. τὰδε.

V. 394. Ald. rell. *Λεπάραν* (sic littera maiuscula) δ' ὄφρ' ῥήν. Littera minuscula scribens Brodaeus vertit *in aspero iugo castra* — *metatus*. *λεπαίαν* δ' ὄφρ. primus edidit Stiblin. quam lectionem commemorat etiam Portus. Codd. *λεπάραν*, cui in Flor. 2. nota adscripta, *ὄνομα τόπου*.

V. 395. Verba *δόκησιν δὴ τόδ' ἂν λέγοιμί σοι* in parenthesis posita esse primus vidit Brodaeus. Hic etiam MSS. Steph. *τάδ' pro τόδ'*.

V. 396. *ποία* Ald. rell. *ποία* Portus. *ταῦν* *δορός* haud dubie corrupta sunt: *ταῦν* plane otiosum, *στρατόπεδον* *δορός* insolita locutio. Pro *δορός* Reisk. coni. *ἔσοις*, quod probat Hermann. Musgrav. *στρατόπεδον τ' ἄνευ* *δορός*, quod recepit Elmsl. Quomodo aliquis *ἄνευ* *δορός*, *sine Marte γῆν* *κτᾶσθαι* possit, intelligo; sed *στρατόπεδον* *προσάγειν* (quo ipso infestus animus proditur) *ἄνευ* *δορός*, non concoquo, nisi forte dicas brevius dictum esse pro *qua parte exercitum adducat*, *sed ita ut sine Marte controversiam dirimere cogitet*. Tutam autem in terra hostili stationem is etiam imperator quaerit, qui quam maxime acie configere vult.

V. 397. *τῇδ' ἰδρύσεται* Ald. *ἰδρύσεται* MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. ut primus edidit Canter. *τῆςδ'* Tyrwhitt. et sic Par. E. Vict. E *ποία* repete *καὶ ποῦ ἰδρύσεται*.

V. 398. *ἄρηθ'* Ald. rell. *ἄρηθ'* Brunck. ad Med. 323. Cf. Porson. ad Orest. 1323.

V. 401. Musgrav. cum Tyrwhitto versum 402. ante hunc poni volebat. Sed vid. Elmslei. *Τὸ θυπολεῖσθαι* *ἄστυ* erat *τροπαῖον τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήριον*.

V. 402. Ald. *τροπαῖά τ' ἐχθρ.* Herv. 1. *τροπαῖα τ' ἐχθρ.* Herv. 2. *τροπαῖά τ' ἐχθρ.* Tum *σωτηρία* Ald. rell. *σωτηρία* Brodaeus, Barnes. et sic Vict.

V. 408. Ald. rell. *κόρην Δημητρί γ', ἥτις* — Barnes. *κόρη Δημητρος, ἥτις* — quod recepit etiam Elmslei.

V. 411. *κτανῶ* Ald. rell. *κτανῶ* Elmsl.

V. 415. Ald. rell. *καὶ νῦν πικρὸν ὄν.* Coniecturis VV. DD. ab Elmsleio commemoratis adde Lobeckii conjecturam, qui ad Soph. Ai. 58. scribendum censet *καὶ*

μὴν παρών ἄν συστ. πικράν ἄν Par. C. πικράς ἄν Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 416. Ald. rell. ὡς δίκαιον γ. Elmslei. ὡς δίκαιον ἦν, ut dudum antea correxerat Schaefer. melet. p. 110.

V. 417. μωρίαν ἐμοῦ Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 465. et in edit. Ex eo quidem, quod dicitur κατηγορεῖν v. c. ἀδικίαν Φοῖβον, non colligam κατηγοροῦσι μωρίαν ἐμὴν falsum esse.

V. 418. Ald. rell. ἦν δὲ μὴ δράσω τὸδε, vel hoc sensu: *nisi iis, qui stultitiam meam accusant, cedens, supplices hostibus dedam, vel, ut Herm. interpretatur, si hoc non faciam, ut abstineam alterutrum imperare;* quae utraque contorta est loquendi ratio. Commodius est, quod in Flor. 1. 2. Vict. legitur: *εἰ δὲ δὴ δράσω (futur.) τὸδε, si bellum pro supplicibus suscipiam;* quo fieri necesse est, ut virgo nobilis immoletur; quem sensum esse loci e vss. 421. 22. apparet.

V. 426. cum nota interrogationis Elmsleius, quae mihi a chori persona aliena videtur. Chorus enim sententiam suam de iis, quae geruntur, ferre solet; non, quid fiat, interrogare, praesertim ubi res antea iam exposita est, ut nulla amplius interrogatione opus sit, vel id quaeritur, ad quod nemo sanus respondcat, ut h. l. *deusne* sit, qui civitatem impediat. Equidem vereor, ne ἀλλ' ἢ e primis superioris versus verbis ortum, et legendum sit, ἀλλως πρόθυμον οὔσαν. - - nam frustra placris civitas est ad opem ferendam, si deus hoc fieri non sinit.

V. 429. εἰς χεῖρα γ᾽ συνῆψαν recte Elmslei. a locutione συνάπτειν τινὶ εἰς λόγους ductum censet. Est *ad terram ita prope accedere, ut eam manu quasi prehendere possis.* Hinc εἰς χεῖρα prope, ut explicat Hermann. Valck. ad Phoen. 1409. coni. ὡς χεῖρα γ᾽ συν. *simulac manu terram tetigerunt.*

V. 430. προαἰδίσιν Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. προαἰσιν Herv. 2. rell. Hoc praetulit etiam Elmsl.

V. 431. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἀπωθούμεσθα. Canter. Barn. ἀπωθούμεσθα, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 435. Ald. rell. εἰ μὴ θεῖλοι. θεῖλει Elmslei. Herm. Lenting. p. 96. quod mihi quoque rectius videtur: nam

nolle se neque suam, neque civis ullius filiam occidere ipse Demophon. v. 411. dixerat; ut hoc commemorari non potuerit tanquam res, quae sola suspitione nitatur.

V. 436. αἰρέσαι δ' ἔγω Valck. ad Phoen. 712. quod recepit Elmslei. αἰρεῖν ἔγω legitur infra v. 485. at non minus saepe ἔγω cum Partic. ut Hec. 1013. Iph. A. 659. Troad. 318. συμπαινεῖσας ἔγω Arist. Av. 851. Idem esse, quod alias ἦρεσα, ἐπὶ ἦρεσα, παρήρεσα, recte Hermann. monet ad Viger. not. 162. Lenting. p. 97. coni. αἰρέσας τ' ἔγω. iniuria.

V. 437. εἰ θεοῖται-ἐμ', ad sequentia referenda esse primis vidit Heath. Elmslei. ad Iph. T. 96. εἴτε θεοῖται δῆ, ut θεοῖται dissyllabum sit, in editione nihil eiusmodi significat. Herin. in notis MSS. εἰ δὲ θεοῖται δῆ -

V. 438. Flor. 1. οὔτε πρό οὔτοι.

V. 443. Ald. rell. et Codd. κάμου μέρ. MSS. Steph. κάμοι μέρ. unde sic ediderunt Canter. Barn. Musgrav. Recte κάμου defendit Elmslei. loco Med. 346. τοῦμου γὰρ οὐ μοι φορτίς, εἰ φερόμεθα. Sic etiam Lenting. p. 96.

V. 451. Ald. rell. οὐχ ἄπασα γάρ. quod defendit Musgrav. pro παρίανασι dictum accipiens. Hoc ut probetur, aliis locis opus est, quam his, quae a Musgravio ad Soph. Oed. T. 40. et ab Elmslei. ad h. l. citantur. Nam in Oed. T. 40. πᾶσιν cum κράτιστον cohaeret, et in Oed. Col. 1446. ἀράται γὰρ πᾶσιν ἐστὶ δεξιγυῖν dictum est, ut Σωκράτης ἀξίως ἐστὶ θανάτου τῇ πόλει apud Xenoph. Mem. iii. Hoc loco ἄπασα MSS. Steph. quod probat Porson. Adv. p. 268. et post Canter. Barn. recepit Elmsl.

V. 454. σωθήτω Flor. 1. 2. Orell. in append. ad Isochr. or. π. ἀντιδ. p. 389. σωθήτω τέ σοι τέχνα. Vix opus.

V. 456. Notandum με encliticum pro ἐμέ. Vid. ad v. 64.

V. 458. ἀνῆρ Elmsl. pro ἀνῆρ.

V. 460. Ald. rell. αἰδοῦς καὶ τύχης τίς ἂν τύχη; Barn. τίς ἂν τύχη sine interrogatione. τύχη soloecum correxit Elmsl. deleta interrogationis nota. Pro καὶ τύχης τίς Grofsius in Excerptis p. 954. et Tyrwhitt. καὶ τύχης τίς, quod probant Musgrav. et Hermann. recepit Elmslei. Mihi

vix dubium est quin τύχης ortum sit e vicinia verbi τύχη vel τύχοι. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. καὶ δίκης τις ἂν τ.

V. 462. ψεύδος pro κέρδος Flor. 1. 2. Vict.

V. 470. λύμης Elmsl. λύμης est accus. plur. Nam accusativum quoque asciscit μεμνησθαι. Vid. Gramm. gr. §. 325. not.

V. 475. προςθῆτε Elmsl. πρόσθῃτε non abhorret ab analogia, quum etiam κατάθωμαι, μετάθῃται, πρόσθῃται, ἐπίθωμαι in Atticorum libris scripta legantur. Tum Porsoni. ad Eur. Med. 139 sq. (p. 401. ed. Lips.) πρώτον μὲν τόδ' propter γὰρ brevi intervallo repetitam. V. 474. ἐξοδοῖς ἐνταῖς non explico cum Elmsleio ἔρετα ἐξοδῶν ἐμῶν, sed additum est ad accuratius declarandum μοι, ne me, id est; egressum meum, impudentias accusate, quod simillimum est duplici dativo v. 63.

V. 472. Elmsl. Lenting. p. 97. εἶπω θ' ἦσ. recte, ut puto.

V. 480. Vid. ad Phoen. 371.

V. 482. In margine Flor. 2. adscriptum est τοῦτο καὶ κατ' ἐρώτησιν ὁρθῶς ἔχει.

V. 487. εἰς ἀμήχανον Ald. rell. εἰς ἀμήχανα Elmslei. exemplis etiam congestis, quibus terminationes ον et α saepe inter se confundi probaret: nam si ἀμήχανον adhibuisset poeta, inquit, articulo, ni fallor, addito dixisset εἰς τὰμήχανον. Hoc ipsum quum deinde in Rom. C. scriptum invenisset, reponi iussit ad Med. 397. not. n. Idem habent Flor. 1. 2. ut hoc non dedisse nunc ipse indigner.

V. 488. 490. Verbum σημαίνειν ad oraculorum interpretes, κελεύειν ad ipsum Demophontem referendum esse censet Elmsl. Num igitur oraculorum interpretes significare, Demophontem iubere - -? quod ineptum est. σημαίνειν et κελεύειν tautologiae crimine liberari non posse video; sed illae tautologiae non adeo rarae sunt in Tragicis. Vide tamen, an legendum sit: χορημῶν γὰρ ὁδοῖς φασὶ σημαίνειν τόδε· οὐ ταῦτον - - σφάζαι κελεύειν, de qua constructione vid. supra ad v. 176.

V. 490. Ald. Herv. 1. σφάζαι κελεύειν μητρός, ἥτις εἰγενής. Comma post μητρός deletum in Herv. 2. Brub.

rell. Ingeniose Pierson. Veris. p. 178. σφάξει πόρη Δημητρός, ἥτις εὐγενής. quo simul tautologia illa σημαίνειν κελεύειν tollitur. Sed lenior medicina est Brodaeī, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς, ΜΡΟΣ in ΠΡΟΣ mutato, quae lectio a Barnesio et Elmsleio adoptata, confirmatur v. 409. 513. Herm. coni. κελεύειν, ἥτις ἐστὶν εὐγενής.

V. 491. Assentior Hermannō, bis vel χρή vel χρῶν legendum esse in not. MSS. dicenti.

V. 493. Elmslei. σφάξειν. Sed recte Reisig. comm. crit. ad Oed. C. p. 190. monet, in verbis eis, quae futurum aliquid sua vi ostendant, nihil offensionis habere praesentis infinitivum, quia futuri temporis notio verbo illi, ex quo hic pendet, insit. Possit etiam de more accipi, *dicat non sui ingenii esse immolare.* Cf. ad Orest. 738.

V. 494. Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. κάμοι δὲ λέγειν δέ eiecit Barnes.

V. 495. Codd. et edd. εἰ μὴ τι τούτων εξαμχανήσομεν. Herm. coni. εἰ μὴ τι τούτων ὅξυ μῆχαρ ἤσομεν, addens: Schneiderus in critico lexico verbum εξαμχανήσας finxit. Culpae particeps Riemerus neque hoc, neque alia expulit innumerabilia ex eo lexico barbara verba. Ab Herm. coniectura ego progressus dedi, εἰ μὴ τι τούτων μῆχαρ ἐξευρήσομεν secundum illud Hipp. 481. εἰ μὴ γυναῖκες μηχανάς εὐρήσομεν. Med. 263. ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ. At μῆχαρ vocabulum est Aeschyleum, non Euripideum. Itaque nunc rectius puto, εἰ μὴ τι τούτων μηχανήν (vel μηχανάς) εὐρήσομεν.

V. 497. Pro βούλεται Hermann. leg. suspicatur βούλεσθαι. Non assentior.

V. 498. Codd. et edd. ἐν τῷδε κεύχόμεσθα. κεισόμεσθα eo confidentius scripsi quod Spitznerus mihi aliquando narraverat, hanc lectionem, a se quoque inventam, Lobeckio eximie placuisse. Sed futurum tempus minus accommodatum est. Egregie Elmslei. κἀχόμεσθα i. e. καὶ ἐχόμεσθα. eu et a quoties confusa sint, nemini ignotum esse potest. ἐν τῷδε λόγῳ (in eo quod tu dixisti, i. e. in eo quod tu subeundum ostendisti) ἐχόμεσθα παθητικῶς familiariter Graecis attractione dictum est pro ἐν τῷδε λόγῳ ἔχεις ἡμᾶς παθῆναι; ex hac re nunc pendet, & in hac

re nunc positum est, ut servetur, sicut ἔχουσιν ἐν πό-
τι, ἐν ἀπορίᾳ dicitur.

V. 499. τὰλλα δ' εὐτ. Ald. rell. τὰλλὰ γ' e Par. G. scripsit Musgrav. et sic Flor. 1. 2.

V. 500. Ἀργεῖον δόρυ Elmslei. Vid. ad Bacch. 1.

V. 502. Ald. rell. ἐτοίμα. Elmsl. ἐτοίμη, et sic Flor. 1. 2.

V. 504. Elmslei. αἶρεσθαι. Locationis αἶρεσθαι s. ἄρασθαι κίνδυνον exempla Stephan. in Thes. T. II. p. 207. attulit Thucyd. II, 71. Demosth. λ. ἐπιτ. p. 1395, 13. Reisk. Sed idem tentantem inhibuit me Isocr. epist. p. 409. D. ed. Steph. ἀμιλλᾶσθαι τοῖς-εἰκῇ τοὺς κινδύνους προαιρουμένοις. Et cum dilectu h. l. αἰρεῖσθαι positum videtur pro sponte suscipere.

V. 509. Ald. rell. φύντες. MSS. Steph. φύντας, vel φῦντας, unde sic ediderunt Canter. Musgrav. φύντας, Barn. φύντας. φῦντας etiam Flor. 1. 2.

V. 513. Ald. rell. κᾶπειτα δέ τινα. Correxerit Tyrwhitt.

V. 515. Ald. rell. ἀλητεῖω. MSS. Steph. ὀλητεῖσιν.

V. 526. πρέπει Codd. et edd. Scaliger malebat πρέ-
πος, in quod Virum magnum quasi divinitus incidisse dicit Reisig. de partic. ἄν p. 130 sq.

V. 539. Edd. οὐκ ἔτ' ἄλλ. Elmsl. οὐκ ἔστ' ἄλλ. et sic Flor. 1. 2. Vict. In hoc uno haereo quod ἔστι eo loco positum est, ut cum vi quadam pronuntiandum sit, quae potius in ἄλλοθεν inest.

V. 541. Formam Ionicam — κλῆος non alibi in Tragicis me legere memini. Elmsl. Ἡράκλειος. Sed ut recte dicatur ἡ Τυνδάρειος παῖς Orest. 1505. Ἡράκλειος tamen, non adiecto παῖς vel θυγάτηρ dubito an usquam reperiatur.

V. 542. (αἰσχύνουμαι) τοῖς σοῖς λόγοισι. Vid. Gramm. gr. §. 403. c.

V. 550. προθύμως Ald. rell. et Codd. προθύμη Barnes. in marg. quod probatum Musgravio, recepit Elmsl.

V. 551. ὅδ' recte solus Barnesius. Ald. rell. ὅδ' αὖ λ. peius etiam Commel. Musgrav. ὁ δ' αὖ.

V. 553. Elmslei. in ὑπερφέρεις νόλμαν haeret, quum

alias *ὑπερφέρειν* cum genit. iungatur. *ὑπερφέρειν* videtur h. l. esse non *antecellere*, sed *supra ferre*, *exaggerare*.

V. 556. *ἑνῆσκειν γ'* Ald. rell. Cum Reiskio et Elmsleio scripsi *ἑνῆσκειν δ'*.

V. 558. *ἔλευθέως θανεῖν* dici videtur is, qui *ἄνευ πάλου* mortem obit. Cf. v. 551. De vi conjunctivi vid. etiam Elmslei. ad Med. 1242. ad Bacch. 341. Porson. et Dobraeum ad Arist. Plut. 965.

V. 566 sqq. in Ald. rell. tribuntur Iolao. Demophonti assignant Heath, Tyrwhitt, Musgrav. Elmsl. At is post v. 473. scenam reliquisse videtur. Itaque hanc *ῥῆσιν* praeunte Herm. Choro dedi.

V. 572. Misere languet illud *μοι* in fine additum et e sq. v. ortum videtur. Itaque Tyrwhitt. coni. *πρόςφθεγμα σόν*, quod non melius. Elmslei. dedit *πρόςφθεγμα δῆ*. Blomfield. *Quart. rev.* 18. *ὑστάτοις πρόσφθεγμασι*, quia *πρόςφθεγμα* singulare alibi ab Euripide non usurpetur: nam Troad. 784. variat lectio. Verum videtur, quod Herm. coniecit *ὑστατον πρόσφθεγμάτων*. Sed post curas secundas addit: Nescio tamen an praestet, quod Elmslei. dedit.

V. 574. *τοὺςδε* in Herv. 1. 2. Brub. Canter. excidit: ex Aldina revocavit Barnes. *τοιούσδε*, *tales*, *qualis tu es*. Hoc explicatur verbis *εἰς τὸ πᾶν σοφούς ὥσπερ σύ*.

V. 575. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ἀρέσκουσι γάρ*; nulla distinctione post *μᾶλλον* posita. *ἀρκέσουσι γάρ* MSS. Steph. unde sic edidit Canter. Sic etiam Flor. 1. 2. *ἀρκέσουσι γάρ* sc. *τοιοῖδε ὄντες*, i. e. *ἀρκέσει αὐτοὺς τοιούσδε εἶναι*. Vid. ad Orest. 657.

V. 582. Elmsl. *πάροιθε*.

V. 584. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *τιμῶ τε*. Canter. *τιμᾶ τε*. Barn. *τιμᾶτε*. Musgr. *τιμῶτε* ad quod nihil enotatum e Florr. Elmslei. *τιμᾶτε τιμῶτε* defendas, si optandi vim potius, quam imperandi et admonendi, inesse dicas.

V. 591. *κάτω χθονός* Stob. CXIX. p. 602. Gesn. CXXI. p. 493. Hoc dicere videtur: *si quis sensus est in mortuis*. *Utinam vero ne adsit sensus!*

V. 593. *οἱ θανόμενοι* non *nece functi*, ut verūt Grotius, sed *quibus moriendum est*.

V. 596. Ald. rell. *εὐψυχίας*. Correxuit Scaliger.

V. 597. *τιμωτότη* sc. *οὔσα*, ut explicat Valck. ad Hipp. 304. Ita si accipias, quo tandem nexu sequens versus cum hoc cohaerebit? Imo deleto commate post *τιμωτότη* iunge: *ἔσει πολὺν τιμωτότη ὑφ' ἡμῶν* i. e. *τιμωθήσῃ*, ita ut *ἔσθι* positum sit *διὰ μέσου*.

V. 600. *κόρη* Elmsl. etsi non negans parum referre *κόρη* an *κόρη* legas.

V. 601. Ald. rell. *δύεται μέλη*. Miltono debetur *λύεται*.

V. 607 sqq. In describendo, hoc carmine maxime secutus sum Boeckhium de tragic. p. 262. Versus 607. 8. 614. 15. leguntur apud Stob. ecl. phys. p. 11. Canter. 168. Heer.

V. 610. Ald. rell. *παρὰ δ' ἄλλον γ' ἄλλα*. Elmslei. Burgesium ad Troad. p. 137. secutus nil nisi γ' delevit. Nostra lectio est a Seidlero, commemorata Hermannno in notis MSS. Vulgatam firmare videtur Alc. 915. *συμφορὰ δ' ἐτέρους ἐτίγα πιέξει φανείσα θνατῶν* et alios homines aliam sortem habere in sequentibus additur.

V. 613. in metrum peccat. Boeckh. scripsit *τὸν δὲ πλάτη' εὐδαίμονα τεύχει*, Seidler. apud Herm. *τὸν δ' εὐδαίμονα τεύχει ἀλίταν*. Sed vix casu chiasmus ille, quo τῷ ἱψηλῷ et τῷ βραχέϊ inverso ordine opponuntur *ἀλάτας* et *εὐδαίμων*, effectus videtur. Herm. in notis MSS. „f. τὸν δ' ἀλίταν εὐδαίμονα τεύχει. *Ἀλιτεῖν* proprie videtur esse supplicari ob aliquod peccatum, ut a flagitando flagitium dictum est, translatum deinde ad peccata. Itaque *ἀλίτης* miser erit et supplex.“ Et nominis *ἀλίτης* auctoritas non satis certa est, et *ἀλιτεῖν* nullo alio sensu, nisi *peccandi*, legitur.

V. 615. Post *ἔξει* addebatur γ'.

V. 616. Ald. rell. *ἀλλὰ σὺ μὴ προσπίτων τὰ θεῶν ὕπερ, | μὴ δ' ὑπεράγει*. in qua nec metrum, nec sensus constat. MSS. Steph. *προσπίπτει*, quod Flor. 2. etiam ab alia manu supra scriptum habet. Flor. 1. 2. *προσπεσών*, Vict. *πρὸς πεσών*. Elmslei. edidit *ἀλλὰ σὺ μὴ προσπίτων τὰ θεῶν φέρε*. *μὴ προσπίτων* vertens *erecto corpore atque animo*: nam lolauum humi iacentem surgere inbere Chorum. Hermann. in *Classic. joura.* 38. p. 284. (quae

nota inserta editioni Elmsleii Lipsiensi p. 57 sqq. ἀλλὰ σὺ μὴ, προσιπνῶ, τὰ θεῶν ὑπο, μὴδ' υπεράλγει φροντίδα λῶπα, at tu, oro, ne aut deorum decretis aut cura tua nimis dole. Iolaum quidem supra v. 604. et iis quae fiant, immolatione Macariae, dolere, et oraculo, quod virginem immolari iussisset, video; sed sua cura dolere i. e. dolere quod cura aliqua angaris, quid sibi velit, non intelligo. Et illa quae v. 604. leguntur, non duo sunt, ut inter se opponi possint, sed unum, oraculum de immolanda virgine, quo ipso fiebat, ut Macaria se immolandam offerret. ὑπερ haud dubie e sq. υπεράλγει repetitum est; sed quid ceteris faciam, non habeo.

V. 619. Ald. rell. πρὸς ἀδ. Scaliger πρὸ ἀδελφῶν, Barnes. πρὸ τ' ἀδ.

V. 623. Ald. rell. ἄξια δ' ἀδελφῶν τάδε γίνεται. Sed Par. E. G. Flor. 1. 2. ἄξια δ' εὐγενίας τάδε γίν. ut editit Musgr. ἀδελφῶν e v. 619. repetitum videtur.

V. 624. Ald. rell. εἰ δὲ σέβεις σύ γε θ. σύ γε deleverunt Burges. et Seidler. apud Hermann. et omittunt Flor. 1. 2. in hoc tamen ab alia manu suppletum.

V. 625. γέρον est a Brodaeo, unde sic ed. Canter. quum in Ald. rell. legeretur γέρον. et γέρον Flor. 1. 2.

V. 626. μήτηρ δὲ π. Ald. rell. μήτηρ τε π. scribendum vidit Musgr. recepit Elmslei.

V. 627. Ald. Barn. οἷα δὴ γ' ἐμ. In Herv. 1. neque spiritus, neque accentus apparet. Herv. 2. Canter. Musgrav. οἷα δὴ γ'. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 182. coni. οἷα γ' ἢ π' ἐμοῦ παρουσία.

V. 628. Flor. 1. 2. κατηφθέν pro κατηφές.

V. 629. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. ἤλθεν οἰκείος. Correxerit Barnes. Tum Elmslei. ξυνεσχόμεν, quia aoristum *δοχόμεν* nunquam passiva significatione usurpare videantur Attici. Vid. ad Hipp. 27. In Mus. crit. II, p. 35. not. ad Med. se malle *ξυνισχόμεν* dicit, quam notam non repetiit in edit. Medae ad v. 1128.

V. 632. Flor. 1. ἦκω γε μὲν χάσμα συμφέρων μέγα.

V. 634. De Penestis vid. Ruhnken. ad Tim. p. 212.

V. 635. Flor. 1. 2. Vict. ἦμες, Ald. Herv. 1. σωτήρων. Herv. 2. rell. σωτήρ νῶν. Verba transposuit Por-

son. Praef. Hees p. XXXIV. quod impugnât Hermann. elem. d. metr. p. 116. Mihi etiam Porsoni collocatio verborum numerosiorem versum efficere videtur.

V. 636. τὰ νῦν τὰδε, *nunc ipsum.* Vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 121. not. 71.

V. 638. Elmsl. et Lent. p. 97. τοῦδε φιλτ. λ.

V. 641. Ald. rell. τι χρημ' αὐτεῖς; πᾶν -- Pierson. Veris. p. 181. scribendum monuit τι χρημ' αὐτῆς πᾶν -- στέγος; et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. τι χρημα est *quare*, ut v. 628. 704.

V. 644. Ald. rell. τὸ σὸν δ' εἰδέναι. Canter. edidit τόσον δ' εἰδ. ex H. Stèph. emendatione, qui praeterea οὖν vel ἄρ' post δ' subiici malebat. Canter. conl. το-
σοῦτον δ' εἰδ. Barnes. ed. τόσον δέ γ' εἰδ. Nostrum e Parr. E. G. dedit Musgrav. quibus accedunt Flor. 1. 2. Tum Elmslei. εἰδέναι σε χοῆν.

V. 646. Ald. rell. ἦτ' ἄρ' ἐκ.

V. 647. Elmslei. προσθίξει.

V. 649. Ald. Herv. 1. μητέρας uno vocabulo.

V. 652. σέ sc. ἐβόησα, quod inest in βοήν ἐστησας. Male Brodaeus σὺ πρ. quod receperunt Canter. Barn. Musgr. πέλας non cum τοῦδ' innendum, *prope hunc virum*, ut vult Musgr. sed adverbii vice fungitur, *ut ante hoc templum prodires prope ad me accedens*. Vix enim scriptor accuratus τοῦ τοῦδε iuxta se posuerit, ita tamen ut divellerentur, et alterum e πρόσθε, alterum e πέλας penderet.

V. 653. Edd. οὐκ ἴσμεν. ἤμ. τ. Recte Hermann. in notis MSS. οὐκ ἴσμεν.

V. 657. παῖς νῦν ἄπ. legendum coniecit Elmslei. in Add. quamvis duplicem interrogationem in una verborum comprehensione coniungi non ignorans. Est enim *pro αἰτῶ τί νῦν ἀπεσι καὶ ποῦ νῦν ἄπ.*

V. 658. Ald. Herv. 1. τέμψας, Brodaeus corr. τέμψαι, unde sic Herv. 2. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 660. Notam interrogationis post μέτασι δὴ dele-
vit Elmslei. probante Herm.

V. 664. Hermann. deleri vult δ', collato v. 711.

V. 667. Malim cum interrogatione haec legi.

V. 668. τὰ σφάγια τάων ἐκάς Ald. Herv. 1. 2. τά-
ξων Herv. 2. rell. Par. E. Flor. 1. 2. τά delevit Canter.
et in Flor. 2. est ab alia manu. Sed quid hoc sibi ve-
lit, quod dicit, victimas iam procul ab ordinibus ab-
ductas esse, non intelligo.

V. 669. Ald. πόσον, τί δ' ἐστ' ἄ.

V. 672. εἰκάζομεν Ald. rell. ἡκάζομεν Par. G. Flor. 1. 2.
Vict.

V. 673. Iolao, sq. v. famulo tribuit Ald. rell. Utram-
que notam omittunt MSS. H. Steph. quos secuti sunt
Barnes. et Musgrav. item Flor. 1. 2. Vict.

V. 675. ταῦτα Ald. rell. Musgrav. ταῦτά Barn. quum
iam Portus vertisset *eadem*.

V. 677. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. post σοῦ distin-
guunt, Barnes. post ἥκιστα. Recte Canter. Nov. lect. VII,
29. omnem interpunctionem sustulit. Recte Hermann.
vertit: *minime te decebat stulta loqui*.

V. 678. Par. E. apud Markl. ad Iph. A. 173. ὥς μὴ
μ. Canter. I. c. καὶ συμμετασχεῖν. Portus καὶ δὴ μετ.
Notam interrogationis deletam in Herv. 2. 3. Brub.
Cant. revocavit Barn. denuo delevit Elmslei. sensum esse
dicens καὶ ἥκιστα πρὸς ἐμοῦ ἐστὶ μὴ μετασχεῖν ἄλλ. μ.
φίλοις. Ego supplendum censeo καὶ πρὸς ἐμοῦ ἐστὶ μὴ
μετ. Saepe enim ex iis, quae praecesserunt, contra-
rium supplendum. Cf. ad Alc. 41.

V. 679. δρώσης Ald. et Codd. quod Herv. 1. 2. 3.
Brub. in τρώσης depravarunt, Portus in τρώσης. Verum
viderunt Canter. Duport. Schl. et ex Ald. revocavit Barn.
qui etiam sensum recte declaravit.

V. 680. θένοιμι et vs. sq. θένοις est a Piersono Ve-
ris. p. 191.

V. 684. Edd. et Codd. ἀλλ' οὖν μαχοῦμαι ἀριθμόν οὐκ
ἐλάσσοσι. quae lectio recte suspecta fuit Erfurdio ad
Soph. Ai. 190. p. 516. propter diphthongum αι elisam,
Elmsleio propter omissam particulam γε, quae alias post
ἀλλ' οὖν addi solet. Itaque uterque scribendum con-
iecit ἀλλ' οὖν μαχοῦμαι γ' ἀρ. οὐκ ἐλ. quod non dubi-
tavi recipere. Elmsleii vero explicatio melior videtur,
supplentis ἢ οὐκ ποτε (i. e. *iuvēnis*) ἐμαχόμεν.

V. 685. Ald. rell. σήκωμα προστίθεις. σήκωμα Par. G. Flor. 1. 2. Vict. De voce vid. Lennep. ad Phalar. p. 187. (206. Lips.) Tum Par. G. προστίθης, suprascr.

προστίθεις. Flor. 1. προστίθης, 2. προστίθεις.

V. 686. Ald. rell. μή τι μ' ἔρ. Barn. μήτοι μ' ἔρ. et sic Par. G. Flor. 1. 2.

V. 688. Supra μενούντα in Par. G. Vict. scriptum μενούντος. Cf. Rhes. 145. Blomfield. tamen ad Aesch. Agam. 1394. se malle μενούντος dicit etiam post Elmslei adnotationem. Mok Reisig. comm. crit. in Oed. C. p. 352. scribi iubet τὰμά σοι λέγειν πάρα. me non mansurum, de me licet profiteri. cuius constructionis similem aliam nondum inveni. τὰλλα significat quae praeterea dicere possit famulus de Iolai imbecillitate.

V. 689. Elmslei. ὀπλίης, quia sic est in Androm. 459. γοργὸς ὀπλίης φανεῖς. Quid sit ὀπλίης ἀτερ τευχέων, fateor me non intelligere.

V. 691. Flor. 1. 2. οὔσι pro οἷσι, sed in 2 οἷσι supra scriptum al. m.

V. 700. ἡμετέραν Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ὑμετέραν Ald.

V. 701. χοῦν Elmsl. Recte se habet χοῦ. sperat enim Chorus propter adhortationem suam sententiam mutatum esse Iolaum: χοῦν valet de re facta, quae infecta reddi nequit. — τὴν ἡλικίαν Ald. rell. σὴν Porson. Adv. p. 268.

V. 705. λέπειν Elmsl. qui ubique post μέλλειν infinitivum praesentis reponendum censet. Tum Flor. 1. 2. σὺν τέκνοις ἑμοῖς.

V. 706. Flor. 1. 2. χοῦν. Ald. rell. μέλλειν. μέλειν primus Stiblin.

V. 708. πᾶσι Ald. rell. παισί Cant. Aem. Portus Scalliger.

V. 714. Flor. 1. αὐτὸς εἶδεν.

V. 716. οὐκ ἐν τοῖσδε Barn. Musgrav.

V. 717. Ald. rell. ἀγών.

V. 718. μέλλοντος Ald. Herv. 1. μέλλοντος Herv. 2. rell. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 722. Ald. *ἐνθεν* ὀξύην. *ἐνθεν* correxit Canter. et sic Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ὀξύην in ὀξύνην depravatum est in Herv. 1 sqq. hinc Canter. fecit ὀξύην contra metrum. ὀξύην revocavit Barnes. MSS. Steph. *ἰξύην*, adscripto *ἰγνύην*.

V. 727. Ald. rell. *ληφθεῖς*. *λειφθεῖς* est ex emendatione H. Steph. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 728. *δοκῶ* Ald. rell. Correxerit Tyrwhitt et *δοκῶν* Flor. 1. 2. cum commate post *ἐγώ*. Praeterea Elmsleij. in *Mus. crit. Cant. I.* p. 487. *σύ τοι βραδύνεις, οὐκ ἐγώ*, nescio qua de causa.

V. 729. Scribendum videtur *οὔκουν*, nonne igitur -- ut Brunck. edidit in simili loco Aristoph. Plut. 257. *οὔκουν ὄρῳς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως, ὥς εἰκός ἐστιν, ἀσθενεῖς γέροντας ἀνδρας ἤδη;* pro *οὔκουν* -- ἤδη. quem comparat Bergler. Lening. p. 97. confert Ter. Eun. V. 3. Chr. *move vero ocius te, nutrix.* Nutr. *moveo.* Chr. *video, sed nil promotes.*

V. 731. Ald. rell. *σὺ ταῦτα λίξεις.* οὐ pro *σύ* Reisk. et Heath. hic etiam *ταῦτά*.

V. 733. Elmsl. *θείνοντα, θενόντα*, ut scribendum coniecerat in *Edinburg. rev.* 18. p. 484. sententiae minus convenire monens. *θενών* autem et *θενεῖν* aoristi secundi esse monuit supra ad v. 272. Cf. Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 378.

V. 734. Ald. rell. *ἤδη ποθ' ἤξομέν γε.* εἰ δὲ pro ἤδη Scalig. Tyrwh. Heath. et sic Vict.

V. 738. *οἶος* pro *ῶςτε*, ut saepe. vid. exempla citata Gramm. gr. §. 479. not. 2. Sed et hoc singulare, quod optativus cum *ἄν* sequitur, non infinitivus, et quod verbum non ad eandem personam refertur, ad quam praecedens, *εἶθε γένοιτο, οἶος ἄν* -- *θείην*. Videntur duae constructiones in unam conflatae esse, *εἶθε γένοί μοι τοιοῦτος σύμμαχος, οἶον ἤβήσαντά σε μεμνήμεθ' ἡμεῖς*, et *εἶθε τροπήν Εὐρυπείως θείην*, hoc deinde ad τοιοῦτος relatum.

V. 753. Sequentium responsionem antistrophicam primus indicavit Canter..

V. 745. Elmsleij. post Musgrav. *φασειμβρότου*, quia

Homericum *φασμιβρότου ἡλίοιο* manifestò respexerit poëta. Propter hoc ipsum minus probabile est librariorum Homericam locutionem in reconditiorem mutasse. Itaque idem V. D. ad Bacch. 121. iure veretur, ut Aldinam scripturam recte immutarit.

V. 746. Ald. Herv. 1. *ἐνέγκατ'*. Herv. 2. rell. *ἐνέγκατε*, ut dactylus responderet spondeo in antistr. Hermann. in notis MSS. *ἐνέγκατ'*, quod probare videtur in elem. doctr. m. p. 540.

V. 747. Ald. rell. *ἰαχήσατε*.

V. 749. Ald. rell. *γλανκᾷ τ' ἐν Ἀθάνα*. Recepti emendationem Schaeferi ad Greg. Cor. p. 46. quam olim Hermann. etiam probabat. Nunc vero scribendum coniecit: *ὅς παρὰ θρόνον ἀρχέταν γλανκᾷ τ' ἐν Ἀθάνα μέλλει τὰς πατρ. γῆς, μέλλει περὶ δωμάτων*, eum, qui secundum Iovis voluntatem, et favente Minerva, supplex receptus, de patria et domo dimicaturus est. Vid. ad Soph. Antig. 24.

V. 752. *ὑποδεχθεῖς* pro *ὑποδεξάμενος*, comparato *χρησθεῖς* pro *χρησάμενος* ap. Soph. Antig. 24. illustrat Reisig. comm. exeg. in Oed. C. 1421. Adde *ἐτεκνώθη* Phoen. 868. pro *ἐτεκνώσατο*. Sq. v. *τέμνειν κίνδυνον* non videtur esse *subire periculum*, sed *propulsare*, propter *σινδάρω* ita dictum.

V. 756. Ald. rell. et Codd. *πολυαινέτον* Canter. Barn. Musgr. *πολυαίνετον*, e Brodaeii emendatione, ut suspicatur Elmslei.

V. 757. Ald. rell. et Codd. *ἐμὲ χθονί*. H. Steph. coni. *ἐμῇ χθονί*. Canter. *ἐμᾷ χθονί*. *μῆνιν κεύθειν* cum *σκαίουσιν* *φυλάσσω* Soph. Oed. C. 1213. comparat Reisig. comm. exeg. in Oed. C. 1209. Vid. Elmslei. ad h. l.

V. 760. Legebatur *καὶ λείσιμον Ἄργος*. Pro *Ἄργος* vet. cod. H. Steph. *ἄλγος*. *κελεύμασιν Ἀργούς* Musgrav. post Reiskium, quod firmari censet scriptura Par. E. *κελεύσιμον Ἄ*. Vulgata orta videtur e v. 60. *ἐς Ἄργος, οὗ σε λείσιμος μένει δίκη*. Herm. coni. *κελεύσιμον Ἄργος*, *imperandi licentiam habens Argos malum est*.

V. 764. Ald. rell. *ἥσπονός ποτ' ἂν εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται*. Coniecturam H. Steph. et Scaligeri οὐτ' ἐμοῦ confirmant Flor. 1. Vict. e quibus ille *ἥσπον οὐτ' ἐμοῦ φαν*

νοῦνται. Idem fuerat in Flor. 2. sed recentior manus scripsit quod editum est. Sed in sensu haereo. *Δύ* (quod ipsum omitti durum est) *non inferiores apparent mortalibus*, quid sit, perspicuum est; sed quorsum additum *neque me inferiores sunt*? Nec iniuria Elmslei. in repetito *ποῖς* haeret. *ἄν* futuro indicativi addatur, nec ne, quaeritur: nostrates concedunt: vid. Heind. ad Phaedon. §. 13. p. 22. Schaeff. ad Greg. p. 66. cf. Gramm. gr. §. 598. d. Angli negant, in epico tamen et lyrico sermone, ni fallor, tolerant. Erfurdt. l. supra ad v. 353. indicato *ἥσσονές ποῖ ἄνευ γ' ἐμοῦ φανοῦνται*, *nunquam mortalibus inferiores erunt, nisi ego quoque vincar*. Reisig. de *ἄν* partic. p. 101. et in syntagm. crit. p. 43. οὐποτὲ θνατῶν ἥσσονές ποῖ ἄν ἐκ γ' ἐμοῦ φανοῦνται. Herm. in notis MSS. *ἥσσονες ποῖ ἄν*, εἰ θεοὶ φανοῦνται, i. e. οὐποτ' ἄν ἥσσονες εἴησαν θεοί, εἰ φανοῦνται. *ἐν γ' ἐμοί* Lenting. p. 97. Reiskio sublegit.

V. 765. Elmsl. τὸ γὰρ οὐδας ob metrum e Musgrav. coniectura.

V. 766. *σόν*. Similiter vocabulum, in quo vis est, repetitur Rhes. 575. *Θρασὺς γὰρ Ἐκτωρ νῦν, ἐπεὶ κρατεῖ, Θρασὺς*. Cf. Bacch. 921. ubi vid. Elmsl. v. 961.

V. 768 sq. Ald. *πόρευσον, ἀλλὰ τὸν οὐ δικαίως. τὰ δ' ἐπάγοντα δορύσσοντα σιγῇ*. Arg. Pro *ἀλλὰ* Cant. *ἀλλή*, Scal. Barn. *ἄλλα*. τὰ δ' ἐπάγοντα Herv. 2. rell. Neque ad *ἄλλα* (sic Musgr.) neque ad τὰ δ' quicquam enotatum e Florr. ut hi *ἄλλα* et τὰ δ' habere videantur. *δορύσσοντα* Brunck. ad Soph. Ai. 1188. Erfurdt. ib. 1177. p. 636. Hermann. ib. 1167. contra Musgravium satis defenderunt.

V. 772. Ald. Herv. 1. *ἀλλ' ἐπεὶ σοὶ πολ.* Herv. 2. *ἀλλ' ἐπεὶ σοι*. Brub. Herv. 3. Stüblin. *ἀλλ' ἐπεὶ σοι*. Canter. *ἀλλ' ἐπὶ σοι*. Flor. 1. *ἀλλ' ἐπὶ σόν*. Certe, quum in Musgrav. sit *ἐπὶ*, e Florr. nihil annotatum. Quum metra non aequentur, Hermann. pro πολύθυτος scripsit πολέθουτος, servans *ἐπεὶ σοι*, ego *ἐξαί*.

V. 773. Par. E. *κρίνεται*. Tum Ald. rell. οὐδὲ κεύθει. Par. E. Flor. 1. 2. οὐδὲ λήθει, quod receptum dāmnat Musgrav. in Suppl. κεύθει Elmslei. quoque retinet, explicans *neque latet*, i. e. *neque celebrations carent*, quo sensu dubito, an κεύθειν sumi possit.

V. 775. Elmslei. *τάων* o Barnesii coniectura, non tam ob metrum, quam propter sensum; et Flor. 1. 2. *ταῶν* i. e. *ταῶν*. Sed quidni *ταῶν ἀοιδαί* esse possint sollemnes cantus in templis instituti.

V. 776. Ald. rell. *ἀνεμόντι δὲ γ' ἐπ' ὄχθῳ*. Recepi egregiam Hermannii in not. MSS. et Erfurdtii ad Soph. Ai. 1177. emendationem, probatam etiam Reisigio comm. crit. p. 380. Nunc tamen Herm. mavult scribere *ἀνεμόντι δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδ'*.

V. 780. Flor. 1. *ἐμοί γε*. Tum Elmslei. *τούςδε* „pro frigido illo *τῷδε*.“ Elegans est Iacobsii coniectura Em. in Eurip. p. 128. *λέγειν τε τῷδε*, quod non multum abest, quin pro vero habeam. Ad *τῷδε* adscriptum *ἐμοί*.

V. 783. *διήλασεν* quid sit, non facile dicas. Reisk. *διήνυσεν*, quod probat Hermann. in not. MSS. Diversum est et vix aptum sententiae, quod Elmsl. legendum coniecit *διήγαγεν*, de quo vid. ad Androm. 27. *διήνυσεν* eodem sensu, quo *διήγαγεν* apud Soph. usurpatur Or. 1658. cum participio iunctum; sed ubi significat *perfecit*, infinitivus sequi debet. Sed fortasse simili significatione h. l. *διελαύνειν* positum est, ut *ἐλαύνειν κινά* eis συμφοράν, *Λοξιάς δὲ τὴν τύχην ἐς τοῦτ' ἐλαύνει* Ion. 68. Sic h. l. *ἥδε ἡμέρα διήλασέ σε ἐς τοῦτο, ὥστε ἡλευθερωσθαι*.

V. 784. Flor. 2. Vict. *ἡλευθερωσάι*. — Idem mox *ἀγάλασι*. *ἀγγέλμασιν* Flor. 1.

V. 788. Placet Elmsleii correctio: *ὁ μὲν γέρον οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι*; Nam *Senex quidem Iolaus non hic adest* vertere non licet propter id, quod respondet famulus. Blomfield. in *Quart. rev.* 18. *ὁ μὲν γέρον οὖν Ἰόλεως οὐκ ἔστι δῆ*, ut Orest. 1069. 1074. quod vix verum ob δῆ, quo sequens versus finitur.

V. 789. *πράξας γ'* Elmsl. recte. Tum Flor. 1. 2. Vict. *μάλιστα δῆ*.

V. 794. Elmsl. *σημαεῖ*.

V. 796. Elmsl. *ἐκτρέινοντας*, ad *ὀπλίτην στρατόν* relatum. Sic scribere potuisse Euripidem nemo negabit, scripsisse nihil est quod credere cogat.

V. 800. Ald. rell. *ἤκεις ἐπὶ τῇδε γαίῳ, οὐκ εἶα σά μὲν καὶ τὰς Μυκ.* Pro *οὐκ εἶα σά μὲν* Vict. *οὐχὶ τὰ σά*.

ελάσαμεν coni. Elmsl. Recepi Hermannī emendationem in notis MSS. in eodem communicatam, sed, quum ille verterit, *quoniam hanc civitatem prohibemus*, i. e. *notamus affligi*, ego, sic dici non posse censens, cum Hea-thio et Elmslejo unam versum vel duo excidisse puto.

V. 803. μάχη Ald. rell. μάχην Rcisk. et Valcken. ad Phoen. 1235. quod probat etiam Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 266.

V. 805. πατρίδας Flor. 1.

V. 808. λόγῳ Ald. Herv. 1. λόγῳ Flor. 1. 2. λόγων Herv. 2 sqq. et sic MSS. Steph.

V. 809. Ald. rell. αὐτὸς αὐτοῦ. Barnes. αὐτοῦ. Vid. Addend. ad Iphig. A. p. 368.

V. 815. Flor. 1. ἔγνωσαν ἐντελουμένας.

V. 819. Elmsl. πλευροῖς. Vid. ad Iph. T. 288.

V. 820. Flor. 1. παρήγγελλ'.

V. 823. Ald. Herv. 1. ὅδ' αὐτὸ τῆγορος. Herv. 2. Brub. ὅδ' αὐτὸ τῆγορος. Canter. ὅδ' αὐτὸ τῶτ' Ἀγορος. Tandem Commelin. ὅ δ' αὐτὸ, τ' Ἀγορος. Tum Elmslei. μὴ κατασχῶναι θελεῖν, quia alioqui dici deberet οὐ κατ. θέλων, quod ita tantum verum est, si negationem cum participio iungere oportet, οὐ θέλων κατασχῶναι. sin cum infinitivo recte se habet μὴ, θέλων μὴ κατασχῶναι.

V. 828. Ald. rell. πόσον τινὰ τιναγμόν. Par. E. sec. Elmsl. ad Med. 569. πόσον τιναγμόν. πόσον τινὰ στεταγμόν ex emendatione H. Steph. edidit Canter. et sic Par. G. Rom. C. sec. Elmsl. l. c. Flor. 1. 2. Vict.

V. 829. Legebatur μὲν νῦν. Elmsl. μὲν νυν, ut emend. Schaefer. ad Soph. Ai. 1129. Cf. Reisig. comm. crit. in Oed. C. v. 96.

V. 831. ποὺς ἐπαλλαχθεῖς ποδί est id, quod Tyrtaeus dicit ap. Stob. I. p. 191. καὶ πόδα παρ ποδὶ θεῖς.

V. 832. μάχη Elmslei. quasi καρτερεῖν esset καρτερόν εἶναι. Dele corrupta post στάς.

V. 833. Genitivum τοῦ κελεύσματος (κελεύματος vi-tium ed. Commelinianae in Musgrav. propagatum est). nemo interpretum explicavit; nec ego, quid eo faciam, habeo, nisi forte insolentem ellipsin comminisci velis;

ἦν δὲ πάντα μετὰ τοῦ κελ. Potest etiam versus excidisse hoc fere sensu: ἅπαντα μετὰ, καὶ παρῆγγελλον λόχοις. Hermann. in notis MSS. coni. ἦν γὰρ τὰ κελεύσματα.

V. 834. Vict. Ἀργείων.

V. 837. Ald. rell. Ἀργείων contra metrum. Ἀργείων duo Florr. ut edidit Canter. Tum Flor. 1. ἐτρεψάμεθ'. 2. ἐθρεψάμεθ'.

V. 843. λόγοι μὲν ἄλλος Ald. rell. et Codd. λέγοιμ' ἄν ἄλλου Valck. ad Phoen. 826. λέγοιμ' ἄν ἄλλον Elmsl. et quia alibi est pluralis, ut Aesch. Pers. 266. Eur. Troad. 481. et quia terminationes -ος et -ων saepius inter se permutantur.

V. 844. γάρ om. Flor. 1.

V. 849. ὑπὸ ζυγοῖς Ald. rell. et Codd. ἐπὶ ζυγοῖς Reisk. et Musgrav.

V. 850. σταθέντες Flor. 1. 2.

V. 851. παῖδά γ' οἱ Ald. et Codd. παῖδά θ' Reisk. παῖδά σ' vitium ed. Commel. in Musgrav. manavit.

V. 852. Ald. rell. ἐκδὺς αἰθροῦ. Correxerit Musgr.

V. 854. πόλεως Ald. Herv. 1. Ἰόλεως, ē Brodaci emendatione Herv. 2. rell. In Vict. annotatum: ἴσ. Ἰόλεως.

V. 858. Ald. rell. πάροισιν· τῇ δὲ νῦν τύχῃ. Reisk. πάροισιν· ἡ δὲ νῦν τύχῃ, eleganter. Sed multo leniore medicina Elmslei. πάροισι· τῇ δὲ νῦν τύχῃ. ut est in Florr. duobus.

V. 871. Ald. rell. ἐμβατεύσεσθε. Musgr. ἐμβατεύσετε ē Par. G. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. et teste Elmsleio ad Med. 93. not. h. Par. E. Rom. C.

V. 872. θήσεται Flor. 1. pro θύσεται.

V. 878. Flor. 1. εἴ νιν.

V. 879. κρατοῦντα recte explicare videtur Hermannus in notis MSS. ut videas dominantem, et tuae dominationi subiectum, i. e. ut antea dominantem, sic nunc tuae potestati traditum. Ita malim: ὥς νιν δοξαζομένους ἰδοὺς Κρατοῦντα δὴ, σὴ δ. χ.

V. 881. ἀνάγκη Elmsl.

V. 883. μέμνησός μου Ald. rell. μέμνησός μοι Reisk. μέμνησ' ὁμοῦ Porson. Adv. p. 274. quod recepit Elmsl.

V. 885. ἐλευθερώσειν Porson. I. c. Elmslei. praeter necessitatem.

V. 888. Ald. rel. ἐνὶ θαλ. Canteri emendationem ἐνὶ θαλίῳ recepit Barnes. ἐνὶ γὰρ θαλίῳ absurdum est. Sed quum rarissimum apud Tragicos sit ἐνὶ, Elmslei. coni. ἐπὶ θαλίῳ. Sic Med. 196. ἐπὶ θαλίῳ, ἐπὶ τῷ εὐλαπίνῳ, Herm. ἐνὶ τε θαλίῳ, i. e. ἐνέσῳ, et hoc pro ἐνέσῳ.

V. 889. Elmsl. εἴη τῷ, commate post θαλίῳ posito quia particulae μὲν respondeat δὲ v. 890. Recte, quod ἐμοὶ χορὸς μὲν ἦδύς --, τετραπλὸν δὲ τι sibi respondere dicit. Sed idcirco δὲ quod praecedat, non mutandum. Quod vero ad ἐμοὶ χορὸς μὲν ἦδύς, supplendum esse dicit εἴη, falsum puto. *Iucundae sunt chorae, iucundus amor; sed iucundum etiam amicorum felicitatem videre.* Ita ἐστὶ accommodatius.

V. 894. τελεσιδωτέρῳ Ald. rel. τελεσιδωτέρῳ Paris. E. G. Flor. 1. 2. Quum ω in hac voce analogiae repugnare videretur, Blomfield. in *Quart. rev.* scribi iubet τελεσιδωτέρῳ, quocum consentire videtur Hermann. in nota editioni Elmsl. Lips. subiecta. Non dissimile est ὀλβιодωτέρῳ, de quo vid. ad Hipp. 745. Nec miraculo est, inquit Lobeck. ad Phryn. p. 770. ex totius generis ambiguitate, δόσις, δωτός, δοτήρ, δωτήρ etiam illuc aliquantulum transfluxisse. Nunc Herm. scribit τελεσιδωτέρῳ.

V. 895. αἰών videtur esse *vita hominis*, notione diurnitatis adiuncta, quo sensu Pindarus voce saepius utitur, etiam Aeschyl. Agam. 238. Blomf. Pro Κρόνου Vict. χρόνου.

V. 896. ὁδὸν - δίκαιον. Vid. ad Iph. T. 1169. ὁδὸς δίκαια eodem sensu dictum est, quo toties apud Pind. ὁδοὶ εὐθεῖαι, σχολιαί. Sed Herm. interpretatur: *ἔχεις ὁδὸν τιν', ὡς πόλιν (δίκαιον | οὐ γὰρ ποτε τόδ' ἀφελίσθαι) δίκαιον τόδε*, hoc institutum.

V. 897. Elmslei. metri causa scribendum censet οὐ γὰρ ποτέ σ' ἀφελ. et τόδ' deest in Flor. 1. In 2 fuerat τοῦδε, sed deletum. Hermann. in not. MSS. οὐ γὰρ τόδε γ' ἀφελίσθαι. Et mihi τόδε ad sensum necessarium videtur. Haec verba διὰ μέσου posita sibi videri, Musgrav. vertendo significavit. Hand dubie sic proce-

dere debebat oratio: ἔχεις ὁδὸν τιν', ὃ πόλις, δικαίαν, τὸ τιμῶν θεούς. sed qui meminerit Graecos saepissime ex enunciatione secundaria nectere, quae ad primariam pertinebant, τιμῶν θεούς potius cum τὸδε iunget.

V. 898. ὃ δὲ μή σε φάσκων Flor. 1. 2. Vict. quod probat Elmslei. in Mus. crit. VI. p. 304. Vulgo δεῖστ σε. Herm. coni. ὃ δὲ μή γε φάσκων, qui etiam neget.

V. 899. Elmslei. ματιῶν.

V. 903. 4. λύπης ἀφαίρει Iph. A. 1585. vituperavi. Huius loci alia ratio est adiecto αἰεῖ. Non uno impetu superbiam deprimit deus, sed diversis temporibus.

V. 906. θεός γ. Ald. rell. τεός γ. MSS. Steph. Flor. 1. 2. Idem supra scriptum habent Pariss. E. G.

V. 907. Elmsl. φεύγω λόγον. Mihi verba ὡς τὸν ᾠδα δόμον κατέβη subiecti, quod vocant, vicem sustinere videtur pro τὸ αὐτὸν καταβῆναι λόγον φεύγει i. e. λόγον οὐκ ἔχει.

V. 909. Ald. rell. δαῖσθεῖς. Cum Elmsl. et Herm. scripsi δαισθεῖς a δαίνυμαι.

V. 910. ἐραστόν Flor. 1. 2. Vict. — χροῖζει. vid. Valcken. ad Phoen. 1619. Herm. ita hos versus distinguit, ut λέχος ad sq. v. referatur.

V. 913. Elmsl. ἀξίωσας, nefas fortasse putans in lyrico carmine Dorismum non ubique servari.

V. 914. συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς dictum accipio pro πολλὰ πολλοῖς συμφέρεται τὰ πολλὰ, multa multis plerumque congruunt, similia accidunt. ut sit sententia generalis. Aliter illud τὰ πολλὰ explicare non possum. Hermann. ita explicat: Congruunt, quae multa sunt, multis, i. e. haec multa (Herculis honor) convenit multis eius liberis et utilis est.

V. 918. Ald. rell. ἔσωσ' ἐκείνας. Vict. ἔσωσε κείνας.

V. 919. ἔσχε δ' ἔβρεις Ald. rell. ἔσχεν δ' ἔβρειν ob metrum Heath. et Musgrav. Elmsl. autem legere malit ἔσχεν δ' ἔβρεις ἀνδρός, cessavit, quo tamen sensu usurpatum ἔχειν neque ipse aliis exemplis comprobavit, neque ego probari posse puto. Quum scriptum esset ἔσχε δ', metricus aliquis, quum scribere deberet ἔσχεν, ἔβρειν

in ὕβρεις mutasse videtur, ut spondeo et anapaesto, Ἥβας τ' ἐρατόν, responderet dactylus et spondeus.

V. 920. πρὸς δίκας Flor. 1. pro πρὸ δίκας, quod Blomfield. in *Quart. rev.* explicat, *cui iras explendas facultas pluris erat, quam iustitia*, ut apud Plat. Crit. 16. (p. 543.) μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦν, μήτε τὸ ζῆν μήτ' ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου. Hic si sensus est, pro βιαίως, pro quo in Par. G. est βίαιον, cum Musgravio legere malim βίαιος. Hermann. in not. MSS. ἔσχεν δ' ἔβριον ἀνδρὸς, ὡς θυ | μὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος. in quo illa ὡς θυ | μὸς ἦν, languere mihi videntur.

V. 925. Ald. r ll. τῶνδε τ' οὐχ ἦ. Ex emendatione Canteri nov. lect. VII, 29. τῶδέ τ' edidit Barnes.

V. 926. Lenting. p. 97. τόθ', ad quod referatur ὅθ' v. 84.

V. 927. Ald. rell. πολυπόρων σὺν ἀσπίδι. Hermann. πολυπόρῳ σὺν ἀσπίδι. ἀσπίδα, ubi *exercitum* significet, singulare fere adhiberi, ostendit Elmslei. πολύπορος ἀσπίς autem *ad labores pugnas tolerandos aptum*.

V. 928. μείζω τῆς δίκης, quod hic non male legi posse dicit Elmsl. est in Flor. 1. 2. Vict. Sed vulgatum praefero.

V. 930. Ald. rell. καὶ μετέστησε τύχας. τύχαν MSS. Steph. τύχη Flor. 1. τύχην Par. E. G. Flor. 2. Vict. *et sortem eius immutavit*. τύχας ob βράτας v. 84. τύχαν ob ἐναντίαν v. 929. scriptum videtur.

V. 932. Elmsl. ἔστασαν, quod tempus mihi non magis convenire videtur, quam *statuebant* tropaeum pro *statuerunt*. ἔστασαν significatione activa apud Homerum frequens est v. c. ll. μ', 56. Od. γ', 182. θ', 435. σ', 307. apud Tragicos hoc solo loco legitur. Sunt vero in hoc carmine plura ex antiquo sermone servata, etsi non tam multa, quam in Rhese, v. c. infra τίονσαι v. 1008.

V. 936. rectius sine interrogatione legi censet Elmsl.

V. 938. ἐναντίους Ald. rell. ἐναντίον Elmslei. Herm.

V. 941. τὸν ὄνθ' ὅπου ὅστι νῦν non est, ut Elmslei. explicat, τὸν οὐκέτ' ὄντι νῦν, sed τὸν ὅπου δῆποτε νῦν ὄντι, *filium meum ubicunque nunc sit*. Quod qui dicit, hoc ipso significat, cum abesse, et fortasse mor-

tuum esse. Hinc Alc. 1102. post verba κείνην, ὅπου πέρ ἐστι (ubi tandem sit), τιμᾶσθαι χρεών, Admetus v. 1106. subiicere potuit, θάνοίμ' ἐκείνην, καίπερ οὐκ οὔσαν, προδοῖς. ubi non idem significant verba ὅπου πέρ ἐστι et καίπερ οὐκ οὔσαν, sed hoc ex illo sequitur. Nostra locutio comparari potest cum illis ἐπλευσ' ὅπως ἐπλευσα Orest. 79. ubi vid. not.

V. 943. ἐφρυβρίσαι hic etiam Ald. rell. καθυβρίσαι Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 944. παρ' ἡδῇ Flor. 1. 2. Vict.

V. 954. χοῇ γάρ Ald. rell. At non agitur de eo, quod fieri etiamnum debet, sed de eo, quod faciendum erat, et quo dignus erat Eurystheus. Itaque recte Elmsl. post Reiskium χοῇ.

V. 956 sqq. Quae hic Nuntio tribuntur, in Ald. rell. Chori sunt, quae Alcmenae, Nuntii, praeter quam v. 968. 970. ubi Ald. etiam Ἀλκ. Pro Ἀγγ. scribendum esse Ἀλκμ. vidit Barnes. pro Choro Nuntium substituit Tyrwhitt.

V. 956. Elmslei. οὐκ ἔστιν ὅσιον, qua de causa, nescio.

V. 957. Recte interrogandi notam in fine versus delevit Elmslei.

V. 960. τοῖσι δ' Ald. rell. ταῖσιδ' iam Barnes. τοῖσιδ' Elmsl. qui etiam interpunxit: τί δὴ τόδ'; ἐχθρ.

V. 962. δόξαν θ' Ald. Correxuit Stiblin.

V. 963. Notam interrogationis addidit Barnes. Sed adversatur οἶμαι, quod sic in interrogatione poni non solet. In ironia solenne οἶμαι explicavit Elmslei. ad v. 512.

V. 964. Ald. μὴδ' ὄρᾶν φάος ἔτι. Barn. μὴδ' ὄρᾶν φάος τότε (voluit τόδε) Musgrav. μὴδὲ φάος ὄρᾶν ἔτι. Erfurdt. ap. Herm. in not. MSS. μὴδ' ἔτι εἰσορᾶν φάος, ut Alc. 18. Herm. μὴδ' ὄρᾶν φάος γ' ἔτι. Mihi verum vidisse videtur Barnesius, quem secutus est etiam Elmslei. et Lenting. p. 97. φάος τότε in fine trimetri est Hipp. 904. 990. Alc. 1149. ἔτι adscriptum videtur ab aliquo, qui sensum postulare videret Oportebat Eurystheum non amplius vivere.

V. 965. Dele comma post *πρῶτον*. Sensus videtur esse: tunc primum iniuria facta est Eurystheo, quod vivus captus est in acie, non statim occisus. Nam ignominiosum est vivum capi. Igitur satis iam poenas dedisse Eur. monet Nuntius, ut non conveniat nunc eum interfici. Sed Hermann. Hic versus, inquit, iratam Alcmenam, non nuncium meliora suadentem, decet. Quare locum commutare debet cum sq. v., qui cum interrogatione prolatus nuntio aptissimus est, et omnino ibi, ubi dixi, positus facit, ut nexus colloquii restituatur.

V. 968. Ald. *rell. ἔγωγε καὶ τί φημι καὶν μέναι τινα*. Correxerit Tyrwhitt. Hermann. autem malit *ἔγωγε καὶ γάρ φημι καὶν εἶναι τινα*. Nam *καίτοι* ferri non posse.

V. 973. *ὅστις ἂν θέλοι* Ald. *rell. Θέλη* Flor. 1. 2. Reisig. de usu partic. *ἂν* p. 111. scribit: *ὅστις ἂν θέλοι*. alioqui sequi debere *λεξάτω*, non *λέξει*. quod equidem non intelligo. Coniunctivum Elmslei. etiam reposuit.

V. 974. Flor. *καὶ τῶν φρ.*

V. 976. Musgrav. *δεινόν τι κασύγνωστον*, quod probat Hermann. Equidem non intelligo, quomodo *ασύγνωστον* dici possit Alcmenae, quod cum nuntio rixetur. Contra quae quis animi affectu abreptus facit *συγνωστά* dicuntur, ut Androm. 937. Bacch. 992.

V. 978. Ald. *rell. θωπεύσαντά σε*. Canter. Barn. Musgrav. *θωπεύσοντά σε*, et sic Flor. 2.

V. 979. *ἐμῆς*, quod exciderat in Herv. 1. ex Ald. restituit Barn.

V. 980. *ὀφλεῖν* recte Elmslei.

V. 982. *ἤδη γε* Ald. *rell. ἤδη γε* a Schaefero correctum (sic etiam Lenting. p. 97.) memorat Hermann. in not. MSS. ipse malit *ἤδη δέ* Elmslei. *οὐ δῆτα, σοὶ μὲν*.

V. 983. Ald. *rell. Ἡρακλέϊ*; quam formam Atticis recte abiudicare videtur Porson. ad Med. 675.

V. 989. *συνθακῶν*, ut scripsit Elmslei. pro *συνθακῶν*, est in Viet.

V. 990. *δηώσας* Ald. *rell. διώσας* coni. Erfurdt. apud Herm. not. MSS. et Seidler. de vers. dochm. p. 102. et sic Flor. 1. 2. Viet.

V. 994. *ἀκούσεται τά γ' ἐσθλά* e Canteri emenda-

tione edidit Musgrav. τὰ deest in Ald. absorptum a praecedente τας.

V. 996. πρὸ τῶνδε Flor. 1.

V. 999. Ald. rell. τὰμὰ γίγνεται ἄσφ. Emendavit Musgrav. probante Erfurdio ad Soph. Ai. 190. Flor. 1. τὰ μὲν γένεται ἄσφ.

V. 1000. οὐκ οὖν sine nota interrogationis Ald. Herv. 1. 2. Brub. Hanc notam primus addidit Canter, puncto post κακοῖσιν relicto, quod Barnes. in comina mutavit. Οὐκ οὖν Musgrav. Notam interrogationis reprehendit Elmslei. Esse enim ironiam. Tum scribendum Οὐκ οὖν vel Οὐκ οὖν cum Elmsleio. Tum recte Reiskius σύ γ' ἂν λαβοῦσα. ut edidit Elmslei. prob. Herm. nam ἀναλαμβάνειν est vel *recuperare* vel *reparare*.

V. 1001. δυσμενῇ Ald. rell. δυσμενῇ MSS. Steph. quod receperunt Canter. Barnes. Musgr. Elmsl. Aristoph. Vesp. 1155. ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαι ποτε Ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῇ καττίματα comparat Bergler. ad eum l.

V. 1005. Verba τοῖσιν Ἑλλ. νόμοις recte cum sqq. coniungit Elmslei. post Heath. et Musgrav. Quod idem coniicit propter verba πόλις τ' ἀφῆκε v. 1007. legendum esse vel τοῖσι θ' Ἑλλ. νόμοις vel sq. v. οὐθ' ἄγρός εἰμι, equidem minus necessarium esse puto.

V. 1006. καταναεῖν Elmslei. propter Soph. Oed. C. 37. ἔχεις γὰρ χώρον οὐχ ἄγρὸν πατεῖν. Qui οὐχ ἄγρός εἰμι καταναεῖν dicit, significat τὸ καταναεῖν praecedenti verbo tanquam causa aliqua, effici, ubi etiam ὥστε καταναεῖν dici posset; qui καταναεῖν, verbum ἄγρός absoluto, ut ita dicam, sensu accipit, et idem discrimen est inter utramque vocem, quod inter ξύμφορόν ἐστι ταῦτα πράχθῃναι, et ξύμφορά ἐστι ταῦτα πράχθέντα et alia, quae attuli Gramm. gr. §. 550. not. 4.

V. 1009. πρὸς ἃ γ' εἶπας. Anapaestus tribus vocibus inclusus sine exemplo est in antiqua tragoedia. Itaque πρὸς delendum monuit Hermianum. Praef. Bacch. p. XLIII. cui se non multum repugnare fatetur Elmsl. ipse. tamen edidit προεῖπας, ἀντήκουσας, quod mihi sophista aliquo seniorum temporum, Alciphronem, Longo, aliis, dignum videtur. ἃ γ' εἶπας non ipsa verba, quibus usa erat Alcmena, significat, sed universam eius sententiam verbis

expressam, seu summam orationis, quae in conviciis ingerendis Eurystheo posita erat. Haec igitur convicia vicissim in Alcmenam confert Eurystheus. — Sequentium hic sensus mihi esse videtur; *ex his* quae vicissim in te congressi, *me et supplicem*, qui mortem deprecetur, *et fortem*, qui mortem contemnat, *dicere licet*. καλεῖν τὸν προστρόπαιον, ut supra 973. πρὸς ταῦτα τὴν θρασείαν λέξει. Cf. ad Iph. A. 1333. Gramm. gr. §. 266. extr.

V. 1011. ἔχεις Flor. 1. 2. Vict.

V. 1012. Ald. rell. ἀχθοίην, ad quod corrigendum H. Stephani MSS. opus fuit. ἀχθοίμην etiam duo Florr. Vict.

1013. Χο. ἡ Ἄγγ. praefigit Par. E. Vict. μικρόν Ald. rell. μικρόν Flor. 1. 2. Elmslei.

V. 1015. Ald. rell. τί δ' ἂν θάνητε. θάνητε primus Portus, et sic Vict. Florr. θάνητε Stibl. ἦν pro ἂν scripsit Elmsl. et πιθώμεθα quamvis, τὸ πείθεσθαι actionem continentem significet, non certo temporis articulo inclusam, ut τὸ θανεῖν.

V. 1017. Flor. 1. καὶ δὲ διδ.

V. 1019. τὸ γὰρ σῶμ. non habeo pro accusativo absoluto quem vocant, sed iungo τὸ γὰρ σῶμα διδόναι οὐκ ἀπιστήσω πόλει, ut πείθεσθαι τι τιρὶ dicitur.

V. 1021. Ald. rell. τήνδε δὴ πτ. Elmsl. τήνδε δὲ πόλιν.

V. 1026. δίκας πάροιθε Ald. rell. δίας coni. Canter. recepit Barnes. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1028. αἰεί Flor. 1. 2. pro αἰεί.

V. 1032. πεπεισμένος MSS. Steph.

V. 1033. χρησμόν ἡρώμην θεοῦ Ald. rell. χρ. ἡρώμην MSS. Steph. χρ. ἡδούμην legendum coni. Musgrav. αἰ-δαῖσθαι est *revereri*, et propter reverentiam obtemperare.

V. 1034. Ald. rell. τομίω. Barnes. in marg. τομίζω, quod recepit Musgrav. Tum μεῖζω Ald. rell. E Flor. 1. 2. Vict. recepi κρείσσω.

V. 1035. κοὺν ἂν προδοῦναι μ', id est ὅτι οὐκ ἂν προδοίην με, quod lenius est, quippe e veri similitudine tantum aliqua dictum, quam οὐκ ἂν προδώσειν με. Vid. Gramm. gr. §. 597.

V. 1036. *μήθ' αἰμ'*. Respicit ad superstitionem, qua puellas vel pueros deo vel heroi immolabant ad iram eius avertendam, ut Polyxenam Achilli. In fine Ald. *τόπον*. Heath. recte *τάφον*.

V. 1041. *ἐξ ἡμῶν* Ald. rell. *ἐξ ὑμῶν* Par. E. G. ut iam coniecerat Brodaeus et ediderat Barn.

V. 1042. De praesenti *κτείναν* vid. Hermann. ad Med. p. 394. ed. Lips.

V. 1044. Scribe *ἀνῆρ*.

V. 1048. *ταῦτα* recte Elmslei. defendit contra Heathium reponentem *ταῦτά*. In fine haec notavit Hermann. in not. MSS. Fabulae extrema pars videtur intercidisse, in qua fieri non poterat, quin de Macaria referretur, eaque res solitis celebraretur lamentis. Potuerunt in ea fabulae parte locum habere duo isti trimetri, quos Stobaeus in Floril. Tit. LXXIX. (p. 335. Grot. LXXVII. p. 454. Gesn.) ex Heraclidis affert. Quamquam in ed. Trincav. omissum est fabulae nomen. Haec ille. In exemplo ed. Grot. Valcken. Tit. Heraclidis delevit, et pro eo scripsit incerto dram. Musgrav. fragm. inter falso citata retulit IV. p. 593. (479. editionis Lips.)

IN HELENAM.

Fabulam, quam in hac tragoedia sibi tractandam sum-
sit Euripides, a sacerdotibus Aegyptiis se accepisse scri-
bit Herodotus II, 112 — 120. Narrat autem, Parisem
cum Helena rapta tempestate in Aegyptum delatum, ibi
vero comprehensum et ad Proteum regem adductum He-
lenam et quas cum illa rapuisset opes, apud regem re-
linquere coactum esse, ipsum Troiam rediisse. Graecos
vero Troiam oppugnasse, quamvis negantibus Troianis
Helenam apud se esse, capta demum urbe, errorem suum
agnovisse. Alii a Stesichoro hoc inventum esse nar-
rant, ut Plato Rep. IX. p. 586. C. (269. Bip.) καὶ περι-
μαχίτους εἶναι, ὥςπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἰδωλὸν ὑπὸ τῶν
ἐν Τροίᾳ Στῆσιχορος φησὶ γενέσθαι περιμύχτιον ἀγνοίᾳ
τοῦ ἀληθοῦς. Aristid. Milt. T. II, p. 54. ὅλλ' ὥςπερ τῶν
ποιητῶν φασὶ τινὲς τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης τὸ εἰδω-
λόν, αὐτὴν δὲ οὐ δυνήθῃναι, ubi Schol. εἰς Στῆσιχορον
αἰνίσσεται. λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι ἔλθων ὁ Ἀλέξανδρος
ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου τῆς Φάρου ἀτηρέσθῃ παρὰ τοῦ Πρω-
τέως τὴν Ἑλένην καὶ εἰδωλὸν αὐτῆς ἐδίδεκε. Vid. Ste-
sich. fr. apud Fulv. Ursinum p. 86. ap. Blomfield. p. 263.
Ex Anticlides Eustath. ad Il. δ, p. 173. narrat, Helenam
apud Proteum in Pharo insula asservatam esse, nihil de
Menelai in Aegyptum adventu; idem ad Il. γ' p. 301. ea
repetit, quae Herod. l. c. c. 120. tradiderat. Ex Hero-
doto sua sumsisse videtur etiam Philostratus vit. Apoll. IV,
16. p. 153 sq. Heroic. 20. p. 693. Euripidem autem se-
qui Sext. Empir. VII. §. 181. 255. Simili commento Ovid.
Fast. III, 702. de Caesare: *Quae cecidit ferro, Cas-
saris umbra fuit.* Iniuria igitur a nonnullis, ut a Schle-
gelio *über dram. Kunst und Litt.* p. 261. reprehensus

est Euripides, quasi miram hanc fabulam, comoediae ingenio aptiorem, ipse finxisset. Quod vero comoediae eam aptiorem dicit, hac una ratione pro vero haberi potest, quod fabulae exitus talis est, ut ii, quibus ut fa-
veremus poeta arte sua effecit, ea assequantur, in qui-
bus consequendis elaboraverant; idem vero exitus est
Orestis, Alcestidis, quam idem p. 247. summis laudibus
effert, Iphigeniae Tauricae, Heraclidarum, Ionis. Dis-
crimen vero, in quo et Helena et Menelaus versantur,
quis tandem comoediae aptum esse dicat? et si Theo-
clymenus astutia et dolo fallitur, nonne idem accidit
Thoanti in Iphigenia Taurica? Si vero Stesichorus huius
fabulae auctor fuit, vereor ne vanitatis cum aliis multis,
tum hoc argumento convincatur sacerdotum Aegyptiorum
gens, quae rem tanquam ex annalibus suis petitam nar-
raverit, quam verisimile est eos a Graecis demum acce-
pisse: nam Stesichorus vix octoginta annis post Aegyp-
tum a Psammetichio exteris nationibus patefactam vixit.

V. 1. *καλλιπαρθένους ῥοὰς* Schaefer. ad Schol. Apoll.
Rh. p. 287. recte explicat *καλὰς καὶ καθαρὰς*.

V. 2. 3. *πίδον* et *γύας* figura *ἐκ παραλλήλου* sibi re-
spondent. Vid. ad Or. 1452. Ph. 1135. 1517. Lobeck.
tamen ad Soph. Ai. 459. coni. *ὕγραίνε γοαῖς*. Vid. Reis-
sig. comm. crit. in Oed. C. p. 290. V. 3. pro *γύας* Ald.
rell. Flor. 1. 2. *γυίας*. Vid. ad Phoen. 746.

V. 7. *Διακοῦ* ex emendatione Musgravii et Valcken.
ad Callim. fr. p. 114. pro *Διόλου*.

V. 9: *μέν* post *Θεοκλύμενον* inseruit Scaliger, ut ver-
sui subveniret. Barnesius: Si iambum et tribrachyn ex
primo vocabulo feceris, tum dactylum, dein tres iam-
bos, versus satis sibi constare videbitur. Et *Θεοκλύμενε*
secunda longa legitur infr. 1643. Tunc versus similis
est illi, *Αἰνῶ σε, Μενέλα' ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν* Iph.
A. 496. Cf. Or. 303. 238. Cf. Reisig. Coniect. p. 245 sq.
Etiam post *Θεοκλύμενον μέν ἄρσενα* requirebatur *παρ-
θένον δέ*. Itaque *μέν* rursus eiiciendum censeo.

V. 10. 11. Legebatur *εὐγενῇ τε παρθένον Εἶδος*. Sed
R 2

nomen puellae omitti non debebat, quum pueri memoratum esset, et additum sit, quo nomine illa appellata esset adulta. Itaque Musgrav. versum post v. 11. intercidisse suspicabatur, ut κεκλημένην πρὸς πατρός *Εἰδοθείαν ἀεὶ*. Sed nec εὐγενής εἶδος usquam legitur, quamvis εὐγενής δέσση, εὐγενής παρήϊς, εὐγενές πρόσωπον dicantur. *Εἰδῶ* diminutivum ab *Εἰδοθεία* ductum commemorant Etymol. M. p. 264, 7. 505, 34. 760, 54. Etym. Gud. p. 316, 31. 531, 26. Hoc itaque non dubitavi reponere, diminutivo locum esse ratus propter adiuncta τὸ μητρός ἀγλαΐσμη, ὅτ' ἦν βρέφος.

V. 12. ὦραιαν recte Musgr. pro ὠραιων. ἦβη ὠραία γάμων est ὦραν ἔχουσα γάμων. vid. Herod. I, 107. 196. Xenoph. Cyr. IV, 6, 9.

V. 17. ἔστιν δὲ δῆ Ald. rell. ἔστιν δὲ δῆ Barnes. Vict.

V. 20. ὑπ' αἰετοῦ. Musgr. coni. ἀπ' αἰετοῦ. Mihi si hoc in Codd. et edd. legeretur, scribendum videretur ὑπ' αἰετοῦ. nam ubi is nominatur, a quo vel per quem actio perficitur, quam verbum declarat, haec ratio praepositione ὑπό exprimitur, ut Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν ἦσαν εἰσανέβησαν Il. 9, 319. 336. ἀπό autem remotionem tantum significat. Hic autem duae locutiones in unam conflatæ videntur, φεύγων δίωγμα αἰετοῦ, et φεύγων ὑπ' αἰετοῦ.

V. 27. εἰ καλόν. Sic Ald. Brub. Herv. 1. et Codd. ὅτι καλόν Herv. 2. Cant. ὅ, τι καλόν Barnes.

V. 29. λιπὼν δὲ βούσταθμ' Ἰθαίης χθονός Elmslei. ad Iph. T. Mus. cr. VI. p. 296. not. vix satis idonea de causa.

V. 32. Ἀλεξάνδρου Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. et Codd. Ἀλεξάνδρον Barnes. Musgr. Vulgata non erat, cur mutaretur; Barnesii tamen lectionem, si in uno saltem codice legeretur, ipse etiam praeferrem, ut exquisitiorem.

V. 40. Quae hic et Orest. 1636. de Iovis et deorum consilio tradit Euripides e Stasini Cyprii sumsit. vid. Schol. min. ad Il. 6, 5.

V. 42. Nisi cum Musgr. legendum προὔτεθην, non satis probabiliter, hoc etiam exemplum est mediae vocis pro passiva positæ, quod fieri posse non dubitat Schaeff. ad Gnom. p. 166. negat Lobeck. ad Phrynich. p. 319.

sed non, nisi locis, quae adversarentur, e coniectura correctis.

V. 43. Ἑλλησι. Sic recte Flor. 1. 2. Vict. ut dedit Barn. pro Ἑλλήσι.

V. 46. ἰδρύσατο Flor. 1. Paulo ante v. 44. comma post αἰθέρος positum transfer post Ἑρμῆς, ut haec cohaereant: ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος νεφέλη καλύψας.

V. 50. ἀναρπαγᾶς cum delectu positum de eo, qui subito, uno velut impetu, abripitur. Vid. Valck. ad Phoen. 1086. ad Herod. p. 720, 42. Frustra Barnes. ἀν' ἀρπαγᾶς.

V. 54. Herv. 2. καπάρατος errore typographi.

V. 58. γνόντος sc. αὐτοῦ, pro σύν ἀνδρὶ γνόντι. Vid. Schaeff. ad Lamb. Bos. p. 51. et Gramm. gr. §. 561. b.

V. 59. ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρ. τ. cum Θεοῦ τόδ' εἰς-ήκουσ' ἔπος Ἑρμοῦ iungendum recte monnit Musgr. Poterat etiam scribi ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσαιμι τῷ, sed hoc esset, ne aliquando, si tempus ita ferret, alicui nubercm, et de re, quae fieri posset, valeret; nunc ἵνα μὴ ὑποστρώσω τινι dicit, quia hoc ipso tempore in eo discrimine est, ut Theoclymeno nubere cogatur.

V. 61. ἄσυλος ἦν γάμων i. e. οὐκ ἐσυλῶμην τοὺς γάμους, vel οἱ ἱμοὶ γάμοι οὐκ ἐσυλῶντο.

V. 65. Codd. et edd. διασώση, sc. Πρωτεύς, quod mutatum non oportuit.

V. 69. V. D. in Quart. rev. 18. p. 358. corrigit πλουτεῖ γὰρ οἶκος ἄξι', ὡς προσεικάσαι. temere. Duas sunt lectiones in unam confusae, οἶκος γὰρ ἄξιός ἐστι Πλούτου, et οἶκος ἄξιός ἐστι προσεικάσαι οἶκῳ Πλούτου.

V. 74. 5. Ald. rell. Vict. Θεοὶ σ' ἔσον μίσση' ἔχεις Ἑλένης, αποπτ. Flor. 1. 2. Θεοῖς (sic) ὅσον μίσση' ἔχ. Ἑλένη σ' αποπτ. sed in 2 correctum, ut est in Musgrav. ed. qui μίμη' e Stephani MSS. recepit post Canterum et Barnes. ὅσον i. e. ὅτι τοσοῦτον. De ἀποπτύσαιεν Vid. ad Hec. 803.

V. 76. πόδ' εἶχον egregia est correctio Tanaqu. Fabri, probata Musgravio et Elmsleio ad Iph. T. Mus. cr. VI. p. 291. pro πότ' εἶχον. Elmsl. l. c. malit etiam πτέρῃ

pro *πέτρῳ*, credo, ut *πιτρῶ* sit pro *οίστρῳ*, quo sensu an illud ponatur, ipse viderit.

V. 77. Ald. rell. et Codd. ἀποίλλυς, ἔν' εἰκοῦς „Egregie Reiskius ἀπόλαυσιν εἰκ. Vid. Musgr.“ Porson. ad Arist. Plut. 314. p. 95. ed. Lips. Pro ἀποίλλυς Par. B. ἀπόλες.

V. 78. τί δ', ὡς τ. i. e. τί δέ μ' ἀπεστράφη; ὅστις ὦν μ' ἀπεστρ. Vid. ad Orest. 403.

V. 83. Med. 661. πόθεν γῆς τῆςδ' ἐπιστροφῇ πέδον.

V. 85. Flor. 1. 2. οὐτ' pro οὐκ, sed correctum in 2.

V. 86. Ob anapaestum in quarta sede Heath. em. αἰτάρ τις εἰ ποτε; τίνος; ἔξ. Porson. Adv. p. 269. αἰτάρ τις εἰ; πόθεν; τίνος τ'; αἰδῶν σε χοῆ. V. D. in *Quart. rev.* 5. p. 393. αἰτάρ τις εἰ; πόθεν ποί; ἔξ. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 329. αἰτάρ τις εἰ, πόθεν; τὰ σ' ἐξανδῶν σε χοῆ. i. e. τὰ σά, citans Soph. Oed. T. 450. Phil. 339. El. 1499. Quid verum sit laet. Vulgatae satis grave patrociniū habere videtur responsio, et hac de causa locum sine corruptelae suspitione citat Valck. ad Theocr. Adon. p. 382. sed fortasse ob hoc ipsum, ut ad singula interrogata responderetur, Grammaticus illud πόθεν invexit, quo iam v. 83. interrogaverat Helena.

V. 88. Elmsl. ad Heracl. 839. τοὺςδ' ἐπιστρέφει γύας, femininum γύη Atticis ignotum fuisse existimans.

V. 100. Ald. rell. Codd. θανῶν δ' ὅπλων ἔ. Recte Aemil. Portus θανῶν ὅδ' ὅπλ.

V. 103. πῆμασιν Vict. ut edidit Barn.

V. 109. Ald. ἀπόλλυνται.

V. 115. Flor. 1. 2. Σπαριάτην.

V. 124. ἐν Ἄργει γ' οὐδ' o Musgr. coniectura pro ἐν Ἄργει οὐδ'.

V. 127. πορθμός αὐτός Ald. rell.

V. 131. Flor. 1. 2. Μενέλαον οὐτις εἶδ'. Ald. etiam et rell. *Μενέλαον, non Μενέλαων, ut annotavit Musgr. Μενέλεων est a Barnesio.

V. 135. Ald. rell. et Codd. οὐπω νιν ἔλ. Correxit Musgr. et Vict. οὐπω. Sed videndum, an οὐπω eo sensu

positum sit, quo alias οὐ τί που usurpatur, *πῶς*, quod est eius, qui rem, de qua quaerit, factam non esse cupit, vel an vera sit, dubitat, vid. supra 95. infra 475. 541, et quo οὐ δὴ ποτε ponit Soph. EL 1108. 1202. Trach. 876. De confusis οὐπὺν et ἤπου vid. Markl. ad Iph. A. 670.

V. 138. Flor. 1. 2. καὶ οὐ τεθν. sed in 2 κοῦ supra scriptum. In fine λόγος scribendum videbatur Schaefero melet, cr. p. 16.

V. 154. Blomfield. gloss. Aesch. Pers. 55. magnopere suspicatur legendum *κυσὶν γεγηθώς*, quamvis multa exempla ibidem afferens partic. *πειθόμενος*, *πεποιθώς* ita usurpatorum, ut latina *fidens*, *fretus*.

V. 164. 5. 6. faciunt προφθόν.

V. 169. γόοις e Pär. E. addidit. Musgrav. Idem habent Flor. 1. 2. Vict.

V. 172. σύντοχα ἰ. e. συντοδά, ut Bacch. 147. λοιτὸς ὅταν εὐκλειδος ἱερὸς ἱερὰ παίγματα βρέμῃ σύντοχα φοιτᾶσιν εἰς ὄρος. Proprie dicendum erat -- σύριγγας δάκρυα φερούσας συν. *κακοῖς τοῖς ἱμοῖσι*, *πάθεα συν. πάθεσι*, *μέλεα συν. μέλεσι*. Pro hoc ipsas σύριγγας per appositionem vocat δάκρυα, *πάθεα*, *μέλεα*. Sic infra 195 sq. Ῥίου κατασκευὰ vocatur δάκρυα. Vid. Gramm. gr. §. 432. not. 2. ad Phoen. 1353. ad Andr. 291.

V. 174. μουσεῖα hic esse videntur *coetus carmina lugubria canentium*: nam de loco, ubi Musis quis vacat, (quo sensu loca infera carminibus resonantia Passovius in lex. gr.) accipere vetat adiunctum *πέμπει*, *μουσεῖα cantus* interpretatur Brodaeus.

V. 177. Ald. rell. et Codd. παρ' ἐμέ | θ' ὑπὸ μέλ. Recte Seidler. de verss. dochm. p. 102. not. ††. παρ' ἐμέθεν. Totum locum sic legendum existimat Lobeck. ad Aiac. 611. φόβια, φόβι, ἀχάριτας | ἔν' ἐπὶ δάκρυσι παρ' ἱμοῦ | ὑπὸ μέλαθρα νέχια παι | ἄνας ὀλομένοις λαβῇ, cieto νέχυσιν. sin hoc retineatur scribendum νέχισι μελομένοις. Similiter Elmslei. ad Iph. T. 566. φόβι ἀχάριτά θ'. Ego χάριτας non existimo mutandum esse, quod interpretor *carmina*, vel *cantus*: cantus lugubres quum accepti esse fingantur diis inferis, vix dici h. l. poterat ἱρα ἀχόριτας παιᾶνας λαβῇ. Hoc χάριτας, *can-*

με, explicatur adiecto παιῶνας γένουσιν ὀλομένοις, quod recte defendit Seidler. ad Iph. T. 174.

V. 181. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. ἄλιαπέπλους una voce. Hinc ἄλιω (i. e. ἁλίου) πέπλους Scaliger. quod recepit Barnes. Rectius Canter. em. ἁλίου πέπλ. ἁλίου superscriptum habet Par. E. Vict. et solum sine ἁλίω Par. 1. 2. Itaque recepit Musgr.

V. 182. Flor. 1. ἐν ταῖς χρυσταῖς ἀγαῖσιν.

V. 183. Θάλπονσ', ἀμφὶ τ' ἐν δόνακος ἔρνεσιν Ald. rell. Recepi emendationem Seidleri de verss. dochm. p. 102. not. † †

V. 185. tanquam in parenthesi positus est, et cohaerent ἐνθεν οἰκερὸν ἀνεβόασεν, ὃ τι ποτ' ἔλ. αἰάγμ. σκ. Νύμφα τις οἷα ταῖς. ἔλεγον deest in Flor. 1. Pro eo θρήνον Flor. 2. sed alia m. delevit et supra scripsit ἔλεγον.

V. 186. Legebatur ὅτι ποτ' ἔλ. Vict. ὃ τι ποτ' ἔλ. Flor. 1. ποδέλακεν. 2. πόδ' ἔλακεν.

V. 188. Ald. rell. et Codd. γάμον ἰεῖσα, sine sensu. E coniectura dedi τόμον ἰεῖσα.

V. 189. Ald. rell. et Codd. μύγαλα. μύγατα est e Canteri emendatione. In fine versus Seidler. l. c. addidit παιῶνας, cuius appositio sit γάμους. Flor. 1. Vict. κλαγγάς addunt post γύαλα, sed hoc in Flor. alia manus circumscripta linea reiecit.

V. 190. An Πανὸς γάμους? an Πανὸς μύγαλα, secessus? Brodaeus. Ad γύαλα retulit Barnes. mihi ad γάμους referendus videtur genitivus: Tanquam nympha, quas ob vim a Pane sibi illatam vociferatur.

V. 194. ἔμολεν ἔμολε Flor. 1. 2. ἔμολεν bis Ald. rell.

V. 197. Ald. rell. et Codd. πυρὶ μέλλουσαν Ἰδαίω. μέλουσαν ex H. Steph. coniectura receperunt Canter. Barnes. Musgr. et sic habere videntur Florr. δαῖψ est a Musgr.

V. 199. Ald. rell. πολύπονον.

V. 201. 2. Ald. rell. αἰσχύνασ' ἡμᾶς ἐπ' ἀλγέων. Par. E. αἰσχύνασ' ὑμᾶς, et in marg. ἐμῆς. Muret. V. L. IV, 14. correxit αἰσχύνας ἐμᾶς ὑπ' ἀλγέων, quod ipsum est in Flor. 1. 2. ὑπ' ἀλγέων correxit etiam H. Steph.

V. 209. *νεανῖαν πόνον* conl. Lenting. p. 99. ut pedestres scriptores loquuntur.

V. 210. *αἶ* bis Flor. 1.

V. 215. 16. inverso ordine leguntur in Flor. 1.

V. 219. Flor. 1. 2. *ἔτλησας* i. e. *ἔτλησ'*. Vict. *ἔτλησα*.

V. 228. *καὶ τὰν γαλκ.* Ald. Flor. 1. 2. Vict. In Brub. sqq. *τὰν* excidit. Tum *ὀλβιοῖς* Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. *ὀλβιεῖς* MSS. Steph. ut coniecit Scaliger ap. Barnes.

V. 229. In Ald. rell. deest persona Helenae, quam addidit Canter. Victorius haec annotavit: Deest, ut puto, hic persona *Ἑλένης*. quod quum ex his, quae sequuntur, manifeste apparet, tum ex aliquo vestigio V. C. sic nempe stat subter signatum.

V. 238. *ἀ δὲ δόλιος*. Suspiciari possis, *ἄτε δόλ.* commate post *ἑμὸν* posito: ut *ἔπλευσε* commune sit nominativis *ὁ Πριαμίδας* et *ἄτε δόλιος*. Sed melius est haec tanquam in parenthesi posita, nec ad primariam sententiam pertinentia accipere. Ita ad hunc nominativum *ἀπὸ κοινοῦ* repetendum *ἔπλευσε*, vel verbum cognatae significationis cogitandum, *ἐφέσπετο*. Cf. Troad. 933. 976.

V. 242. *Ἥρα* e margine in textum irrepsisse suspicatur. Elmslei. Mus. cr. VI. p. 296. ad Bacch. 1153.

V. 243. Flor. 1. 2. *γόνος*.

V. 249. Flor. A. *Πριαμίδεσσιν*. ut Iph. A. 605. inter *νεανίδαισιν* et *νεανίδεσσιν* fluctuabant libri.

V. 253. *συμφέρον* Ald. rell. Flor. 1. *σύμφορον* e Parr. E. G. recepit Musgr. *σύμφορον* (ε ab al. m.) Flor. 2. Vict. *σύμφορον* mihi vulgari consuetudine accommodatius videtur, nec in poëta praefereendum.

V. 261. *τὰ μὲν δὲ Ἥραν* - - pro *τὸ μὲν δὲ Ἥραν*, *τὰ δὲ διὰ τὸ κάλλος*, ut recte explicat Schaefer. in Ind. graec. ad Eur. Phoen. ed. Porson. (Lips. 1824.) v. *δρᾶν*.

V. 262. *ἄγαλμα* de tabula picta dici uni Smidae non crediderim. Recte V. D. in *Quart. rev.* 29. p. 124. statuas etiam pingi solitas monet e Plat. Rep. IV. p. 420. C. (de quo loco falli Grammat. in Bekk. anecd. p. 210.)

Paus. VII, 26. Virg. Aen. 1, 493. XII, 67. Plin. H. N. 35, 10.

V. 263. Ald. rell. ἀντὶ τοῦ καλοῦ λάβω, quod soloeum est (vid. ad Suppl. 1028.) et *nimium* etiam *probare* videri debet iis, qui nuper Coniunctivum etiam in optando locum habere contenderunt. Illi enim pro optativo eum poni posse volunt; hic autem est pro indicativo temporis praeteriti; quod fieri posse nemini adhuc in mentem venit. Nam non hoc optare potest Helena, ut nunc demum turpem pro pulchra formam induat, sed ut olim accepisset. Sed ne Codd. quidem vulgatam tuerentur: nam Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict. λαβεῖν, 2. et Vict. cum v. l. γρ. λάβω. De Infinitivo post εἶθε vid. Gramm. gr. §. 547. et Schaefer. ad Gnom. p. 156. et exemplis ibi citatis adde Od. ω', 311 sqq. Cogitabat scriptor εἶθ' ὠφελον λαβεῖν. Hic certe vix corrigenti vel Grammatico vel librario debetur. Porson. Adv. p. 269. Censor edit. Alcest. Monk. in *Quart. rev.* 29. p. 123. Herm. ad Soph. Phil. 1081. corrigunt ἀντὶ τοῦ καλοῦ λαβόν. quod praeferrem, si Codd. adstipularentur.

V. 264. Ald. rell. Flor. 1. 2. τὰς καλὰς et sq. v. τὰς κακάς. Par. E. hoc versu καλὰς et sq. v. καλὰς. Hinc Musgrav. bis κακάς scripsit. Si Aldina lectio vera est, inepte dicitur τὰς δὲ μὴ καλὰς (i. e. τὰς κακάς) ἔσωζόν, ὥσπερ τὰς κακὰς σώζονσί μου. Τὰς τύχας τὰς κακάς intelligit infamiam, δόσκειαν v. 270. τὰς τύχας τὰς μὴ κακάς felix coniugium: totum autem pendet ex εἶθε, εἶθε ἐπελάθοντο — ἔσωζόν.

V. 268. Ald. ὅμοι. Herv. 1. ὅμοι. ὅμως iam Brub. Herv. 2. auctore Brodaeo, vel H. Stephano, ut ait Musgr. Canter. Barn. Sic Codd.

V. 271. τῆς ἀληθείας i. e. ἥ ἐν τῇ ἀληθείᾳ προσῆν τινὶ μείζον κακόν, ὅστις κέκμηται pro μείζον κακόν τὸ κεκτῆσθαι.

V. 278. Flor. 1. 2. Vict. ἀπαλλάξαι, quod recipiendum fuisse videri possit, non quo de re sperata aoristus poni non possit (vid. ad Alcest. 146. et Add.) sed propter hanc viciniam futuri ἥξειν. At, si ἀπαλλάξαι scriptum fuit, qui factum esse dicas, ut ἥξειν καὶ ἀπαλλάξαι scriberetur. Brunck. ad Aesch. Prom. 1021. citat

ἀπαλλάξιν et superiore versu ὥχει, illud ex Heathii, hoc e Musgravii coniectura. Scaliger. ἄγκυρα δ' ἡ μου, non male. Sed similis orationis conformatio est Androm. 407.

V. 281. Musgrav. coniecit ἀδόκως — τῷδοκον, ut citat Brunck. l. c. Non assentior: ἀδόκως olim legebatur Troad. 793. praeterea nullo alio loco. Quid sit ἀδόκως εἰμι φονεὺς, non intelligo, minus etiam quid sibi velint illa τῷδοκον τόδ' ἐστ' ἐμόν. Μητρός φονεὺς εἰμι ἀδίκως est matris caedis causa sum, sed ita ut iniuria mihi eius caedis culpa tribuatur.

V. 283. πόλις est adverbium, dictum ut Soph. El. 962. ἤλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναί τε. Flor. 1. 2. πολὺ.

V. 286. τὰ πράγματα constat esse res civiles, vel omnino res eius, qui civitatis particeps est et inter cives censetur. Hinc τοῖς πράγμασι est *rationes et conditiones vitae*, ut explicat Reisig commentar. in Soph. Oed. C. 1573. et τοῖς πράγμασι τεθνηκέναι dicitur h. l. is, quem nos *civiliter mortuum* vocamus. Cf. ad Hec. 657. Plane diversum est, quod comparat Blomfield. Mus. cr. l. p. 66. locum Soph. El. 60. ὅταν λόγῳ θανάων ἔργοισι σωθῶ.

V. 289. δοκοῦντες dixit, quasi praecessisset κλείθροισιν ἄν' μ' εἰργοίεν. Quia Menelaum mortuum esse credebatur Helena, Brunck. ad Aesch. Prom. l. c. em. Μενέλεω μ' ἔλθεῖν ἄτερ, Lenting. p. 99. Μενελεών μ' ἔλθεῖν μέτα i. e. ἐμὲ μετελθεῖν τὸν Μενέλεον. Poterat Helena cum Menelao Troia rediisse, hic autem in itinere mortuus esse.

V. 291. Versum adeo immodulatum ne a Comico quidem, nedum ab Euripide scribi potuisse indicans Porson. ad Orcst. 51. corrigit εἰς ξυμβολ' ἔλθόνθ', ἃ φανέ' ἄν' μόνοις ἄν' ἦν. Reisig. Coniect. p. 245. ἔλθόντες εἰς ξυμβολ', ἃ φανερά μόνοις ἄν' ἦν.

V. 294. τῶν κακῶν ὑπαλλάγας Ald. rell. et Codd.

V. 297. Legebatur καὶ τὸ σῶμ' ἐστὶ πικρόν.

V. 298. Ald. rell. et Codd. προθάνομι' ἄν' οὐ καλῶς. MSS. Steph. πῶς θάνομι' ἄν' οὐ καλῶς. Par. E. supra καλῶς scriptum habet κακῶς. Aristoph. Equ. 80. comparat Bergler. ad eum l.

V. 308. Ald. rell. et Codd. *ἔλεξεν*. Barn. Musgrav. *ἔλεξ'*.

V. 310. Ald. rell. καὶ τᾶμπαλιν γε τῶνδ' ἀληθείας σαφῇ. H. Steph. coni. τοῦμπαλιν pro τᾶμπαλιν. Αἱ τᾶμπαλιν est τὰ ἔμπαλιν. Tum Canter. τῶν δι' ἀληθείας σαφῇ, anapaesto in quartam sedem illato, Scaliger. τῶνδ' ἀληθῆ καὶ σαφῇ, Musgr. καὶ τᾶμπαλιν γε τῶνδ' ἀλήθεια σαφεῖς, Heath. καὶ τοῦμπαλιν γε τῶνδ' ἀλήθεια σαφῆς, Lenting. p. 99. καὶ τοῦμπαλιν γε τὰ δι' ἀληθείας σαφῇ. Mihi legendum videtur καὶ τᾶμπαλιν γε τῶν ἀληθείας σαφῇ. τᾶμπαλιν τῶν ἀληθείας, contraria ratione quam ea quae vera sunt. Haec enim nunquam falsa esse videntur, quam ea, quae falsa videntur, saepe vera sint.

V. 311. Par. E. Flor. 1. 2. φέρῃ. Ald. rell. φέρει, casu servata Attica terminatione. Hunc versum interrogatione legi vult Lenting. l. c.

V. 325. Ald. sine distinctione ὅθεν εἶση πάντα τὰ ληθῆ φράσαι. in quibus φράσαι interpretabantur *cognoscere*, φράσασθαι, *γινώσκειν*. Nostra interpunctio debet Musgrav. τὰ ληθῆ φράσαι, *dictu vera*.

V. 332. ἐντὸς οἰκῶν Flor. 2. ἐντὸς δόμων Ald. rell.

V. 334. Elmslei. ad Med. 580. not. k. corrigit *θελουσαν οὐ με δις καλεῖς*, quod comparat cum Aeschyleo Pers. 173. εὐ τὸδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆςδε, μή σε δις φράσειν Μῆτ' ἔπος μῆτ' ἔργον - - -

V. 338. Ald. rell. μὴ πρόματις ἀλγεται; Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἀλγίων pro ἀλγεται, quod recepit Musgr.

V. 343. δέ post ἀστέρων addunt Flor. 1. 2.

V. 344. Ald. rell. et Codd. ἢ νέκυσι. Heath. ἢ νέκυς κατὰ χθ. De coniectura dedi ἢ ἔν νέκυσι. Sic etiam Lenting. p. 99.

V. 349. Ald. rell. Flor. 1. 2. δόνακι χώρον. χλωρόν pro χώρον MSS. Steph. Elmslei. ad Iph. T p. 277. hos versus ita legit Σὲ γὰρ ἐκάλεσα, σὲ δὲ κατόμοσα, | τὸν ὑδροῖντα δόνακι χλωρῷ | χλωρόν Εὐρώταν θανόντιος | εἴ τι βούξις | ἔτυμος ἀνδρὸς αὐδὲ μοι.

V. 352. Choro tribuit Musgrav. auctoritate Par. E. cui accedunt Flor. 1. 2.

V. 356. Ald. rell. διὰ σάρκας, ἄμιλλα, | θῦμα - - -
διὰ σαρκός Flor. 1. 2. Vict. ἄμιλλαν est a Musgravio,
i. e. ἀμιλλωμένη αὐτὴ ἔμνευε διὰ σαρκός σίδηρον δια-
περῶν.

V. 358. Ald. rell. τῷ τε σύριγγ' (Brodaeus σύριγγ')
ἄοι | δαί σείβιζον Πριαμίδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Pro
τῷ τε Par. E. τόν τε. In ἄοιδαί nomen Idae montis la-
tere suspicatus iam sum in Observ. cr. p. 21. Itaque
ausus sum scribere σύριγγ' ἀν' Ἴδην, melius fortasse
scripturus ἀν' Ἴδην, ut ἀνὰ Γαργάρον. σείβιζοντε est a
Musgravio, qui σείβειν σύριγγα comparat cum τέχνην
τήνδ', ἣν ἔχω ξενόκτονον, τιμῶσα lph. T. 54. Idem
Πριαμίδας βουστάθμους iungit, quomodo dubito an dici
possit: nam etiam τῶν Ἀτρεϊδῶν οἴκων lph. T. 178. du-
bium est, sitne οἱ Ἀτρεΐδαι οἴκοι, an οἱ Ἀτρεϊδῶν οἴκοι.
Ita versus e tribus creticis constabit, secunda quarti cre-
tici arsi in duas breves soluta, a quibus numeris deinde
ad iambicos transitur. Elmslei. ad Med. 1224. not. n.
coni. Θῦμα τριζύγοις θεαῖσι, | τῷ τε συρίγγων αἰοδαῖς |
ἐντραπέντι Πριαμίδαν Ἴ | δας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους.
„Τῷ Πριαμίδαν, illi Priamidarum, ut τῷ Ἀτρεϊδῶν
lph. T. 139.“

V. 362. Barnes. et Heath. coni. δι' ἔργ' ἀνεργά γ' ὄλ-
λυσαι, μὲλέα τ' ἔτλας.

V. 363. τὰ ἐμὰ δῶρα intelligo δῶρα ὑπ' ἐμοῦ δοθέν-
τα. Sed ἔτεκε nimis alienum. Brodaeus: ἐμὰ δῶρα, ac
propter me, quae Paridi, ut credunt; a Venere tradita
sum. An igitur ἐμὲ τήν Πάριδι δοθεῖσαν.

V. 365. Fortasse: δάκρυσιν· ἔλαβε πάθει sc. ἡ Τροία.
nam ad Venerem hoc vix referri potest.

V. 371. Ald. Brub. Herv. 1. Cant. κἀνοτότυξεν. Barn.
κἀνοτότυξεν et in marg. al. κἀνωλόλυξεν.

V. 379. Θηρῶν Ald. rell. Θηρῶν iam Brodaeus. Pro
λάγχνα γυνίων Reisk. Musgrav. λαγνογυνίων, quod probat
Maltby ad Morell. T. II. p. 586.

V. 379. ὄμματι λάβρων Musgr. et Maltby l. c. Cal-
listo in Icaenam, non in ursam, commutatam dicere
videtur Euripides; quae fabula alibi non narratur. Val-
ckenaer. tamen ad Callim. el. fr. p. 174. expendenda
commendat haec ex homiliis Clementinis, quas Cotele-

rio debemus, Homil. V. cap. 13. Ζεύς - - Καλλιστοῖ (Καλλιστοῖ) ἡγρώθη λίων καὶ ἄλλον τίκει Ἀρκάδα. Disputarunt de hoc loco Franc. Robertellus Emend. II, 50. Sigonius Emend. I, 45. p. 240. Grut. Thes. Victorius V. L. XIII, 18. Muret. V. L. IV, 14. sed ita ut nihil magis opere lucis afferrent.

V. 380. Ald. rell. ἐξαλλάξας et supra 378. ἄ, quod mutari non debuit. Pro ἄγεα λύπης Musgr. coni. ἀχέων ἐλύθης, quod probat Maltby L. c. Mihi dubium non est, quin iungenda sint ἃ ἐξαλλάξασα ἄγεα λύπης μορφῇ θηρῶν, quas *moerorem forma ferina commutavit*, i. e. forma ferina induta moerorem deposuit. ἐξαλλάσσειν τί τιτι legitur infra 1344. Androm. 1006. Τυνι λάβροι σχῆμα iungenda, οὗ τὸ σχῆμα λαβρόν ἐστι.

V. 381. De hac fabula ignota vid. Barnes. et Musgrav. ἐξεχορεύσατο Brodacus interpretatur e caeterarum nymphaeum choro amovit.

V. 382. Flor. 1. 2. Vict. χρυσοκέρατ' sed 2. et Vict. supra scripto ω. In Ald. rell. est χρυσοκέρω τ', intervallo inter ω et τ relicto. Recte enim Elmslei. ad Soph. Ai. 382. in Mus. crit. 3. p. 359. monet, poetas Atticos adiectiva a κέρας derivata, βοικέρως, εὐκέρως, χρυσοκέρως eodem modo flectere, quo λεώς. Hinc χρυσοκέρατ' h. l. scribit ad Bacch. 919. Pal. χρυσοκερατ'.

V. 386. Οἰνομάου Ald. rell. Οἰνομάω Flor. 1. 2.

V. 389. πρισθείς MS. Steph. πεισθείς Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict.

V. 391. Flor. 1. 2. οὗς ἐξέφ.

V. 394. Ald. rell. διορίσας. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. διορίσαι, ut coniecerat Canter.

V. 402. χοῆζω Ald. Brub. Herv. 1. 2. χοῆζων Canter. auctore H. Stephano, et sic Flor. 1. 2. Vict. Paulo ante Flor. 1. 2. καὶ εἰς. in 2. supra scriptum al. m. καίς.

V. 404. Ald. rell. Αἰβύος. Correxerit Canter. et Αἰβύης habent Flor. 1. 2. Vict.

V. 411. ἐλῆφθη Ald. rell. ε' Codd. Emendavit H. Steph.

V. 412. ἐφ' οἷς Ald. rell. Flor. 2. Vict. ἐφ' ἧς Canter. Flor. 1.

V. 414. Ald. rell. ὄνομα δὲ χώρας, ἥδε καὶ λεών. Sic etiam Par. G. nisi quod λεώς habet. MSS. Steph. ὄνομα δὲ χώρας τῆςδε καὶ λεών. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ὄν. δὲ χώρας ἥτις ἥδε καὶ λεώς.

V. 416. ὥςθ' ἱστορῆσαι sc. αὐτούς, quo factum esset ut illi sciscitarentur. Male Lenting. p. 99. ὥς μὴ ἱστορῆσαι, crasi adhuc ignota, et ὥς cum infin. atque ἴνα confundens.

V. 418. Male Aem. Portus et Reisk. εἰς ἀηθίαν.

V. 419. μείζω τοῦ π. δυσθ. pro εἰς ἀηθίαν πίπτει κακὴν μᾶλλον, ἢ ὁ πάλαι δυσδαίμων.

V. 420. σῖτον Ald. rell. et Codd. Recte Masgrav. dubitat an σῖτον nom. sing. in usu fuerit. Cf. Schaefer. ad Soph. El. 1366. not. p. 247.

V. 432. Ald. rell. ἐκ τε πλ. δ. Correxuit Musgr.

V. 440. De ἐπιστροφῇ vid. Blomf. gloss. Aesch. Theb. 645.

V. 441. Ald. rell. ταῦτα ταῦτ' ἐπη. MSS. Steph. Par. Florr. ταῦτα πάντ' ἐπη.

V. 442. ἔξεστι Herm. ad Bæch. 835. esse dicit omnia concedentis, dummodo alter finem loquendi faciat. Musgrav. interrogative legit, *licetne?* Fortasse οὐκ ἔστι, ut his verbis continuetur sententia praecedentium. ἄρες λόγον, *mitioribus verbis utere*. nam ἀνέναι est remittere, quod antea intentum erat.

V. 445. Legebatur μὴ προσεῖλα χ. Parr. E. G. μὴ προσεῖλει, superscripto tamen in G. προσεῖλα. E conjectura dedi πρόσαιε, quod probat V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 353. not. Sic Herc. f. 1189. τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον, de eo, qui manus motu prope accedere vetat, itaque *deterret*. At in θαλλόν προσείων, de quo Ruhnken. ad Tinn. p. 136 sqq. alliciendi notio inest. Possis etiam οὐ μὴ προσείσεις χ. quod legitur Hipp. 601. Bacch. 324.

V. 450. Legebatur εἴν τιν' ἀντὶ τοῦδ' ἔ.

V. 452. Similiter Arist. Ach. 456. λυπηρὸς ἴσθ' ὦν, κάποχώρησον δόμων.

V. 455. Iph. A. 932. θαυμαστά δ' ὥς ἀνάξ' ἡγεμαμένη. ἀτιμούν pro ἀτιμάζειν positi haec exempla avert

Elmslei. Mus. cr. l. p. 481. Aesch. Suppl. 651. Choeph. 433. Plat. Apol. S. p. 30. D. et apud Xenoph. Rep. Ath. 1, 14. ἀτιμούσι. ib. 3, 12. ἡτίμωσται legendum suspicatur.

V. 458. An: οὐκον - - δώσεις φίλοις;

V. 462. γάνος pro γένος Vict.

V. 463. οὐ τοιῦτ' Par. E. οὐ κείν'.

V. 465. ὄντιν' ὄνομ. *quocunque tandem eum nomine appellas.*

V. 474. Ald. rell. Αἰα. τῆς δεῖρο νοστήσας ἄπο. Pro τῆς Flor. 1. τοῖς. 2. Vict. τοῖς, ubi Victorius adscripsit: fortasse leg. γῆς. γῆς Brodaeus Canter. rell. Tum Flor. 1. Vict. νοστήσας ἀπο, ut iam edidit Canter.

V. 475. λελήσμεθ' recte Brodaeus pro λελήσμεθ', λέχος pro λέχους Musgr. et Heath.

V. 478. τύραννος ἢ ταρ. δόμος. Sic distinxit Musgr. pro τύχη τύραννος, ἢ ταρ. δ. Brunck. ad Orest. 1326. τυράννων ἢ ταρ. δ.

V. 479. Legebatur οὐδέν. οὐδέν' Musgr. et citat etiam Elmslei. ad Med. 126.

V. 489. Αἰὼς δ' ἐλεξε Flor. 1. 2. Vict.

V. 490. ἀλλ' οὐτις legendum contendit Elmslei, ad Heracl. 987. nescio qua de causa.

V. 491. παρ' ὅχθας Flor. 1, 2. Cf. ad Med. 1048. Tum Flor. 2. ὅτε.

V. 492. ἵνα ῥοαί e coniectura scripsi pro ἵν' αἰ ῥοαί, probante V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 463. not.

V. 498. ταῦτ' Ald. rell.

V. 505. γ' deest in Ald. rell. et Codd. Primus addidit Barnes. Musgr. verba transponit: δισσάς δέ μοι ἔχει φυλάξεις.

V. 510. Ald. rell. et Codd. κακῶν δέ θ' ἡμῖν. Herm. ad Viger. p. 836. n. 316. scribit δέ γ' ἡ. Porson. ad Arist. Nub. 1472. δ' εἰθ' ἡ. Sic etiam Blomfield. ad Aesch. Pers. 212. V. D. in *Edinburg. rev.* n. 35. p. 175. κακῶν τόθ' ἡμῖν. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 302.

V. 513. σοφὸν δ' ἔπος Parr. E. G.

V. 515. Hoc carmen Hermann. elem. d. metr. p. 549.

melius descriptum dedit, ita tamen ut ubique fere descriptionem Aldinae servaret, nisi quod v. 517. vocabulum οὐπώ inter duos glyconeos divisit:

δόμοις, ὥς Μενέλαος οὐ-
πω μελαμπαῖς οἶχεται.

V. 516. χρῆζονσ', χρησμοφδοῦσα. vid. Barnesius. Hoc sensu legitur etiam apud Soph. Oed. C. 1436. Recte autem sine & subscripto scribendum praecipere videntur Grammatici: est enim a χρᾶω, non a χρεία. At χρῆζω, peto, indigeo est a χρή, unde optativus χρείη, et subst. χρεία. Tum ἐφάνην Flor. 2. Vict.

V. 520. Vid. Herm. elem. d. m. p. 558.

V. 522. Recte Hermann. ψεύσειεν. Flor. 1. ψεύσειε.

V. 526. Herm. l. c. εἰναλίη, ut Pherecratei basis sit anapaestus, et tribrachys sit pro iambo.

V. 530. Mira locutio ἐν φάει φέγγος εἰσορᾶν. An: φησὶ δ' ἐμφανῶς, plane? Lenting. p. 100. φησὶ δεῦρ' αἶε.

V. 531. ἄμόν. Ex Brunckii praecepto (vid. ad Andr. 1151.) scribendum ἄμόν. At sicut ἡμεῖς pro ἐγώ, quidni ἄμός 1. e. ἡμέτερος pro ἐμός poni potuerit? Sic certe Apollon. π. ἀντων. p. 402. C. sq.

V. 532. Legebatur πεπλωκότα, quae forma Herodoto familiaris Atticis ignota est.

V. 533. Ald. rell. ἐκεῖσ' ἐκεῖσε. Flor. 1. 2. ἐκεῖσε κεῖσε. ἐκεῖσε κακεῖσ' est ex emendatione Canteri.

V. 540. Duplex locutio coniuncta, ὥς μοι ἦκοις et πότε ἦξεις. Musgr. coni. οἶμοι· πόθ' ἦξεις.

V. 542. Flor. 1. 2. Προπτός. sed in 2. ab alia m. supra scriptum ω.

V. 546. Ald. rell. ὄρυγμα. Vict. ὄραγμα. Par. E. G. Flor. 1. 2. ὄρεγμα.

V. 547. Ald. rell. τύμβου πὶ δ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστ. Sic etiam Par. G. τύμβου καλῶ πὶ δ' ἐμπ. τ' ὀρθ. MSS. Steph. unde Scaliger vel Barnes. τύμβου καλῶ πόθ' ἐμπ. Καλῶ, quod in Herv. 2. Brub. καλῶ in fine versus additum, haud dubie e glossa fluxit. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. τύμβου πὶ κορηπὶδ' ἐμπ. τ' ὀρθ.

V. 549. Legébatur προστιθεῖς.

V. 555. Valck. ad Phoen. 522. φόβον μεθεῖσα. Vix opus, in modo mecum interpungas.

V. 556. τάφου pro τόπου em. Elmslei. ad Heracl. 1041.

V. 558. αὐτός Ald. rell. ὁνός Valck. ad Phoen. 927.

V. 559. Flor. 1. 2. προστερέστερον. De προστερέτης, similis vid. Valck. diatr. p. 6. C. Ante sq. v. deerat persona Helenae.

V. 561. deest in Flor. 1.

V. 564. Flor. 1. σε· οὐκ ἔχω. Cf. Arist. Thesmoph. 910. a. not. Brunck.

V. 570. πρόςπολον Ald. rell. et Codd. Correxerit Canter.

V. 572. Flor. 1. ἄλλος.

V. 575. Flor. 1. οὔπου. Par. G. Flor. 2. Vict. ^{ἡ ποῦ} οὔπου. Cf. ad v. 135.

V. 577. τὸ σῶμα ἀποσπασθεῖ με τὸ σῆμα, eripit, vel negat mihi certam persuasionem, facit, ut incertus sim:

V. 578. Ald. rell. σκέψαι τί σου δεῖ. τίς ἐστὶ σου σοφ. Victorius annotavit: videtur esse supervacaneum illud σου, etsi V. C. retinet. Wytttenbach. ad Plut. p. 239. con. vel σκέψαι τί δεῖ. τίς ἐστὶ σου σοφ. Considera quid desit mihi ad similitudinem Helenae, quo minus ego ipsa sim Helena: quis enim ad hoc iudicium te perspicacior sit? vel Σκέψαι· τὸ δ' οὐδεὶς ἐστὶ σου σοφώτερος, Considera: ad hoc enim considerandum nemo est te perspicacior. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 329: σκέψαι· τὰ δ' οὐδεὶς ἐστὶ σοῦ σοφ. Quod dedi, est, e Musgravii coniectura, non videtur tamen Helenae, quo tunc eam animo fuisse dicas, satis consentaneum esse. Nunc prae ceteris placet Wytttenbachii correctio τὸ δ' οὐδεὶς ἐστὶ σου σοφ. quocum optime convenit v. 580.

V. 580. Ald. rell. ἢ τὰ σά γ' ὄμματα. Quod dedi, probat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 329.

V. 581. Ald. rell. ἐκείνο σοῦ μὲν, quod frustra explicare et defendere conatur Tonp. Em. in Suid. T. II. p. 450. Recte Scaliger ἐκεῖ νοσοῦμεν, quod probant

etiam Porson. ad Toup. T. IV. p. 486. Dobraeus ad Arist. Plut. 689. extr.

V. 586. Ald. rell. "Hρα. Flor. 1. 2. "Hρα. Par. E. "Hρας, ut coniecit Scaliger. Dobraeus ad Arist. Plut. 314. extr. distinguit: "Hρας (πλασάσης)* ἄλλ. in quo nudum διάλλαγμα vix cuiquam placuerit.

V. 587. Ald. rell. πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθ' ἐν Τρ. θ' ἄμα. Barnes. ἦσθ' ἔ' ἐν Τρ. Musgr. ἦσθ' ἐν Τρ. quod in textum adeo admisit. V. D. in *Quart. rev.* 19. p. 392. πῶς οὖν ἄμ' ἐνθάδ' ἦσθ' ἄρ' ἐν Τρ. θ' ἄμα. ἂν non video quomodo conveniat.

V. 589. λῦπη; em. Elmslei. ad Heracl. 471. Non necesse est post ἄλις genitivum ponere El. 73. ἄλις ἔχεις τᾷσθε ἐργα. Med. 1097. ἄλις βιότον εὖρον. Tunc vis est in nomine, in altera constructione in ἄλις.

V. 592. λαβοῦσά τ' Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. non Ald. ut ait Musgr.

V. 597. Legebatur κίχ' αἶμα.

V. 600. Flor. 2. οὐπου.

V. 601. Brodaeus ad θαυμαστά supplet ἀγγέλλω. Barn. θαῦμα' ἴστ' — ἔχον.

V. 602. Ald. Brub. Herv. ὡς ἄδην. Herv. 2. Cant. ὡς ἄδην. Hinc Musgrav. ἄδην. Pro eo Flor. 1. θαυλωῶς, quod in 2 supra scriptum est. Nulla causa erat, cur vox non solum Homero, sed etiam Platoni usurpata (vid. Valcken. ad Herod. p. 711, 10.) Tragico indigna iudicaretur, et expelleretur coniectura Miltoni et Barnesii ὡς μάτην.

V. 621. ᾧ πόσει Ald. rell. Correxerit Milton.

V. 624. ἦ σ' εἰς. Sic Canter. et Scaliger pro ὡς εἰς, ut iam edidit Barnes. σ' ante εἰς inserendum iam Brodaeus vidit.

V. 628. iambicum ischiorrhogicum appellat Hermann. elem. d. metr. p. 280. vel, si dochmius sit, unam brevem syllabam dochmio praemissam esse ibid. p. 282.

V. 632. Sequentia in strophas duas totidemque antistrophas, descripsit Reisig. Coni. p. 280. de qua dispositione recte iudicari non licet, quia mutationes, quibus ea indiget, non indicavit. Versibus autem 638. (632.) —

642. (636.) contineri censet stropham *ά*, quam finire verbis *ω πόσις*, paucis emendandis ante. Huic adiungitur antistr. *ά*. v. 636. *ω φιλότιη προς*. — 640. Stroph. *β'* in versibus versatur 649. (643. *τό κακόν δ' άγ.*) — 654. (649.) antistr. *β'* in 655. (650.) — 661. (655.) Versus autem 647. (641.) 648. sunt mesodi loco habendi.

Ab. De horrore, subitae laetitiae comite, vid. Musgrav. et Hermann. ad Soph. Ai. 678.

V. 634. Elmslei. ad Med. 581. not. m. hos versus ita constituit: *περι δέ γυνή χέρας έβαλον, άδονάν, | ω πόσις, ως λάβω*. Mihi post *έβαλον* excidisse videbatur *χρόνιον*, *περι δέ γυνή χει | ρας έβαλον, χρόνιον | άδ. ως λάβω*. Aliud quid latere visum Reisigio, qui his versibus respondere vult v. 639 sq. *αν υπό λαμπάδων | κόροι λεύκιπποι | ξυνοίμονες ώλβισαν, ώλβισαν*.

V. 636. Verba *ω φιλότιη πρόσους* Elmsleius quoque l. c. Menelao tribuit, quod verum videatur, ut versus *ω φιλότιη πρόσους, ονκ έμίμφθην* respondeat v. 632.

V. 638. Reisig. et Elmslei. post *Διός* addunt *τε, έχω τὰ του Διός τε λέκτρα Αήδας θ'*. *Διός* λέκτρα de uxore Iove procreata Reisig. confirmat Med. 591. *λέκτρα βασιλέως ά τνν έχω*, quae ipsa verba in disceptatione vocat Elmsl. Ipse amplectitur Schaeferi coniecturam *τὰ τας Διός*.

V. 640. Reisig. legit: *ξυνοίμονες ώλβισαν, ώλβισαν, reconditiu* vocabulum *ξυνομαίμονες* natum putans ex *ξυν* scriptura *ομαίμονες*: Elmslei. *κόροι λευκόπω | λοι ξυτομαίμονες τ' ώλβισαν, ώλβισαν*.

V. 641. Ald. vell. *τοπρόσθεν. εκ θ. δ' ενόσφ. θεοί σ' όμου. έμου* est e correctione Aemil. Porti. Reisig. legit *τοπρόσθεν εκ δόμων σ' ενόσφισαν θεοί. όμου* enim confinxisse aliquem ex Grammatici unnotamento *έμου, σ'* autem orae versus adscriptum esse ab eo, qui *δ'* in medio versu corrigeret. Elmslei. *τό πρόσθεν, εκ δόμων δέ ροσφίσας έμου Πρός άλλαν ελαίνει θεός ξυμφοράν ταςδε πρείσσει*.

V. 642. Hos versus Helenae tribuendos esse vidit Tyrwhitt. ap. Musgr. v. 646 sq. autem Menelao. In Ald.

ρὴν ταῦδε κρείσσω, dipodia trochaica dochmiaco dimetro subiecta. Sed dubitat Hermann. elem. d. m. p. 263. Pro bacchiaco pentametro habet Caisford. ad Hephaest. p. 332. sed recte Herrn. ib. p. 292 sq. Graecos Bacchiacis versibus usos esse negat. συμφορᾶς Par. E. quod probare videtur Lobeck. ad Ai. 275.

V. 643 sq. Ald. rell. uno versu: τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε καὶ συνάγαγε πύσιν Herm. l. c. p. 275. ita dispescit: τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε καὶ συνάγα | γέν πύσι — χρόνιον, ἀλλ' — — — Elmsl. συνάγαγεν πάλιν.

V. 647. Flor. 2. ^{οἶν} θυεῖν.

V. 650. ἐμὸν Seidler de verss. dochm. p. 67. obsecutus duplicavi, ut dochmiacus dimeter exiret.

V. 654. χαρμονᾶν Ald. rell. χαρμονά Flor. 1. 2. χαρ-
^{αὶν}μονά Par. G. Vict. χαρμονά per appositionem ad δάκρυα adiectum, lacrymae meae quae sunt gaudii indices, fere ut 643. τὸ κακὸν ἀγαθόν. Elmslei. in *Classic. journ.* 17. p. 50. em. ἐμὰ δὲ χαρμονῶν δάκρυα πλέον. ἔχει χάριτος, ut χαρμονῶν e χάριτος pendat. Vid. Suppl. 79.

V. 656. ἤλπισεν Flor. 1. 2. ἤλπισε Ald.

V. 661. πικρὰν ἐς ἀρχάν Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 664. ἐροῖσμεν Lenting. p. 100.

V. 666. ἐπὶ λέκτρον Flor. 2. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἐπιλέκτρον Flor. 1. ἐπὶ λέκτρον Canter. Barn. quod verum videtur, alterum e simili terminatione sequentis vocis ortum.

V. 668. ἀθλίων γάμων Ald. rell. ἀδίκων pro ἀθλίων Par. E. Flor. 1. 2.

V. 669. Decrat γάρ post τίς.

V. 670. Elmslei. ad Iph. T. 884. (Mss. crit. VI. p. 297.) not. corrigit Ὁ Διὸς, ὁ Διὸς, ὦ πύσι, Μαΐας τε παῖς Ἐπίλασεν Νεῖλω, duo verba Μαΐας τε non minus sententiae, quam metro necessaria esse dicens. Quod metri genus intelligat, nescio: nam dochmiacum tum demum est, si Μαΐας priorem corripit. Seidler. de verss. dochm. p. 152. πύσι pro duabus brevibus syllabis intersertis habet, tum in unum dochmium iungit παῖς μ'

rell. unus versus est πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς συμφο-
ἐπέλασε Νεῖλω. Fortasse παῖς e glossa ortum. ἐπέλασεν
Flor. 1. et sic citat Hermann. elem. d. m. p. 277.

V. 672. Ἀν: θανμασιά· τοῦ πέμψαντος;

V. 675. Hermann. Praef. ad Dracon. p. XXVII. "Ἡρα
cum signo interrogandi Menelao tribuit, ut aequalis in
antistrophis distributio personarum conservetur et pro
τῶν legit τί-των. "Ἡρα; τί τὸν χορῆζουσα πρ. κακῶν,
elegant. In vulgata confusio est duarum constructio-
num τῶν κακῶν χορῆζουσα et τίνα κακὰ προσθεῖναι χορῆ-
ζουσα.

V. 676. λοιπὰ et κρήνας Helena vocat ἐμὰ δεινά,
ut alias etiam appositio significat id, quod aliqua re ef-
ficatur. vid. ad Phoen. 1353. Androm. 291. Rhese. 257.

V. 679. Ἀν κακὰ pro κακῶν? Pro τῶνδ' Musgr.
coni. τήνδ', quod probat Reisig. comm. crit. in Soph.
Oed. C. p. 299.

V. 680. Ald. rell. Κύπρις. Canter. et Barn. Κύπριν,
et sic Flor. 1. 2. *Ut me Veneri eriperet* quod explicat
v. 681. nimirum Paridi, cui me promiserat.

V. 686. lectio suspecta propter brevem syllabam ante
βρ productam. Vid. Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. Elmsl.
in *Classic. journ.* 16. p. 421. corrigit ἀγρόνιον δὲ βρό-
χον, ut idem metri genus sit, quod Androm. 758. 991.
Alc. 896. 915. infra 1107. Ion. 770. Reisig. autem Con-
iect. p. 113. dochmiacum metrum requiri recte dicens,
οὐκ ἔστιν μάτηρ· ἀγρόνιον βρόχον, ut secundus doch-
mius a cretico incipiat.

V. 687. δι' ἐμὲ κατεδήσατο pro dochmiō habet Seid-
ler. p. 77. ὄνυγματος αἰσχύναν Ald. rell. et Codd.
Correxerunt Brodaeus et Canter.

V. 689. ὦ πόσις Flor. 1. 2.

V. 690. αἰσχύναν Ald. rell. αἰσχύναν e Par. E. G. re-
cepit Musgr. Flor. 2. Vict. αἰσχύναν. Deleto γάμον legen-
dum puto ἄγαμον αἰσχύναν, dedecus vitae coniugii ex-
pertis.

V. 693. πολλάς vel ψυχὰς adhibet Elmslei. ad lph.

T. 884. in quo *μυριάδας ψυχάς* dictum ut *μυριάδας πόλεις* Rhes. 913.

V. 694 sqq. in dochmiacos descripsit Seidler. de verss. dochm. p. 67.

V. 695. Ald. rell. *ἐβαλλε*. Flor. 1. *ἐβαλε*. Hoc recepto — nam aoristus h. l. aptior est imperfecto de re non continuata — *τε* addidi post *ἀπό* prius, non ut *ταυτολόγως* iungerentur *ἀπό πατρίδος ἀπό τε πόλεως*, sed ut haec *ἀπό τε πόλεως ἀπό τε σέθεν* uberiorem declarationem, gravitati inservientem, continerent verborum *πατρίδος ἀπο*.

V. 698. Brodaeus *τά λοιπά* vertens *ceteris in rebus* dubitat tamen, an *τά λοιπά* pro *τὸ λοιπόν*, in posterum accipiendum sit.

V. 700. *τι* egregie languet. Itaque verum vidisse videtur V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 462. qui pro *πρόςδοτέ* *τι* legendum coniecit *προσδοτέα*.

V. 701. Flor. 1. *ἦν μανθάνομεν καὶ αὐτός*. 2. etiam *καὶ αὐτός*.

V. 704. *δ'* post *Θεῶν*, quod exciderat in Brub. Herv. 1. 2. Canter. rell. restitui ex Ald. Flor. 1. 2. Vict.

V. 706. Turbata est aequalitas versuum, nec *τί φης* extra versum poni solet. Itaque V. D. in *Class. journ.* n. 3. p. 614. sic versus ordinat. V. 705. *Ἀγγ. τί φης; Μεν. ἄγαλμα ἔχοντες ἐν χειρὶν λυγρόν. Ἀγγ. νεφέη ἄρ' ἄλλως* — — quo non magis aequalis personarum attributio conservatur, quam v. 675. nec convenit nuntium accuratius, addito *νεφέλης*, commemorare, quod Menelaus ipse minus definite dixerat. Itaque ego *τί φης* potius aliunde inductum dixerim. Pro *λυγρόν* Valck. ad Phoen. 1448. mavult *ὕγρόν*.

V. 711. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ὥς ἔφη, τί ποικίλον*. Brodaeus *ὥς ἔφη* *τι ποικ.* quod confirmant Flor. 1. 2. Vict. Versum e Stobaeo ita scriptum affert Heath. *σκεψαί γὰρ ὁ Θεός ὥς ἔχει τι ποικίλον*.

V. 718. Flor. 1. *οὐδὲν εἶχε*.

V. 723. Culpa operarum in Musgrav. excidit *καὶ* ante *λαμπάδων*.

V. 725. ἔλιπες Flor. 1. 2.

V. 726. Sequentia citat Stob. Tit. 60. p. 387. Gesn. 62. p. 233. Grot. σέβη Flor. 1.

V. 727. συνωδίσεις Flor. 1. 2.

V. 728. καὶ πέφυχ' Ald. rell. Stob. καὶ πέφυχ' coniecit Musgr.

V. 731. δέ deest in Stob. Gesn. ^{οἱ}δυσὲν Flor. 1. ^{οἱ}δυσὲν 2.

V. 732. Stob. Gesn. ἐνδόντα χρ.

V. 735. ἐκ πόρων ἐμῶν Ald. rell. et Codd. i. e. *labores ortos e meis aerumnis*. Barnes. ἐκπορῶν ἐμοί, Musgr. ἐκπορῶν ἐμήν, quod in textum adeo recepit.

V. 738. ὡς ἔχων εὖρ. Ald. rell. ὡς ἔχονθ' εὖρ. MSS. Steph. Flor. 2. Pro οἱ τ' ἐσμὲν τύχης Tyrwhitt. οὐ τ' ἐ. τ. In vulgata hic sensus inest: καὶ οἱ τύχης βεβήκαμεν.

V. 740. An: οἱ μένουσί μ', ὡς ἐλπ. ut con. Musgr.

V. 741. Ald. Brub. Herv. 1. 2. καὶ τήνδε πῶς δυν. ἐκπλεῦσαι χρ. καὶ τήσδε Canter. rell. At Flor. 1. 2. καὶ τήνδε πῶς δυναίμεθ' ἐκπλεῖσαι χρ. An fuit: καὶ τήνδε πῶς δυναίμεθ' ἐκπλεῖσαι χρ.?

V. 750. Ald. rell. εἰσορῶ φα. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. εἰσορῶν, ut coniecit Scaliger.

V. 751. Ald. rell. οὐδὲν γε, ἀλλὰ -- Palmaria emendatio est Porsoni apud Kidd. p. 226. Gaisford ad Hephaest. p. 240. (Cf. Maltby ad Morell. l. p. 299.) οὐδ'.

"Ελενος, ἀλλὰ -- -- "οὐδὲν γε Aldus i. e. οὐδ'ενο."

V. 753. Ald. τί δέῃτα μαρτυρόμεσθα. δέῃτα servant Herv. 1. 2. At iam Brub. τί δῆτα μαρτυρόμεσθα.

V. 757. De sententia cf. Blomfield. gloss. Aesch. Pers. 229. et Meineck. ad Menandri fr. p. 78.

V. 762. ὑπὸ pro ἀπό Flor. 2.

V. 765. Ald. rell. μ' ἐν ὀλίγῳ. Egregie Pierson. Veris. p. 181. μ' ἐνὶ λόγῳ, ut legebat etiam Porson. Vid. Dobraeus ad Aristoph. Nub. 23. μὴ θ' ὀδῶ, nil singillatim inquirens, quae bello, quae pace, quae terra, quae mari gesserim. Brod.

V. 766. τὰς ἐν Αἰγαίῳ συμφοράς Ald. unde Scaliger. coni. τὰς ἐν Αἰγαίῳ φοράς, vel τὰς ἐν Αἰγαίῳ συμφοράς, inepte vulgatam defendit Barn. τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθοράς e Par. E. recepit Musgr. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 774. ἐφθείρου. Vid. Brunck. et Erfurdt ad Soph. Oed. T. 1488.

V. 780. e Phoen. 972. huc translatum hinc efficiendum esse monnit Valeken. ad Phoen. p. 357.

V. 788. Ald. rell. αἶγμ'. αἶνιγμ' debetur Miltono et Cantero, et sic habere videntur Florr.

V. 790. τοῖς pro τοῖςδ' Ald. rell. Flor. 1. 2. τοῖςδ'. Barnes. auctore Scaligero.

V. 791. Par. E. G. Fl. 2. οὐ^ῆπον.

V. 792. Ald. rell. εἶλογ. recte. τοῦνομα τοῦδε, nimis-
rum πτωχός, non vocabar mendiculus.

V. 802. σ' post τανυστολεῖν e coniectura addidi.

V. 803. Ald. ξίφος μὲν εἶσι μ. unde Canter. Scalig. ξ. μένει σε μ. Musgr. ξ. μένει σε, quod in Florr. legi videtur, e quibus nihil diversitatis enotatum sit.

V. 807. τὰμὰ λέχη ἀποκτείνει σε connubium meum
causa est cur tu interficiaris.

V. 809. Legebatur οὐκ ἂν πύανης, soloecce, quum sensus sit non interficias, non credo te interfecturum esse, vel non interficies. Ita iam Musgr. πύανος conieciat.

V. 811. ἀδύνατον Ald. et Codd. ἀδύνατ' Scaliger. Barnes. Musgr.

V. 814. Notam interrogandi, in Ald. post θαρεῖν positam, deleuit Musgrav.

V. 817. σ' post τύραννος addidi e Schaeferi emendatione meilem. p. 132, 89.

V. 823. πάντ' εἶδ' Ald. rell. πάντ' οἶδ' iam Barnes. edidit, auctore non nominato, et sic, ut videtur, Florr. certe Victor.

V. 829. κοινῇ γ' ἐκ. e coniectura Reiskii et Musgravi pro κοινῇ τ' ἐκ. — λάθρ' οὐδαμῶν Ald. rell. Sed λάθρα apud Atticos certe ultimam producit, ut α finale

abici nequeat, Flor. 1. 2. λάθρα δ' ὁμοῦ, sed in 2. vulgata lectio supra scripta. An fuit λάθρα δὲ πῶς; cuius interpretatio sit οὐδαμῶν.

V. 830. γύναι Ald. et MSS. Emendavit Brodacus e coni. et H. Steph. e Plutarch. T. II. p. 51. E. Terent. Phorm. IV, 5, 14. *mulier mulieri magis congruum* citat Brodacus, et qui huius notas ubique compilavit, Barn.

V. 834. προδοτής Ald. rell. Flor. 1. 2. sed in 2. ab alia m. et scriptum supra η. προδοτὶς Barnes. e Scaligeri et Aem. Porti emendatione. Mox τήνδε βίαν Ald. rell. Expunxi δε.

V. 836. Flor. 1. 2. ἀλλάξει σὸν λέγη.

V. 838. Ald. rell. ἐπὶ τοῖςδε τοῖς νυν. et sic MSS. Emendavit Canter.

V. 842. Ald. rell. ἐμὲ πτανεῖ. Tyrwhitt. et Reisk. ἐμὲ πτανῶ. Vid. Porson. ad Orest. 929.

V. 845. Ald. rell. et Codd. λέχος pro κλέος. Emendavit Scaliger.

V. 854. Ald. rell. et Codd. ἐφ' ἔρμα. MSS. H. Steph. ἐφ' ἔρμα. Cf. Buttman. Lexil. p. 114. Tum Flor. 2. ἐκβάλουσι.

V. 864. Flor. 1. ἐκπεσῇ.

V. 865. Elmslei. ad Med. 481. not. a. malit ἡγοῦ σὺ μέν propter σὺ δ' αὖ. v. 868.

V. 866. Elmslei. l. c. his tribus. verisimil. adscriptis, Qui medium, inquit, versum emendarit, haud vulgare critici acuminis specimen dederit. Et sane plura in eo suspiciosa sunt: primum σεμνοῦν, quod in Tragicis hoc solo loco, in Herodoto bis legitur, sed alia vi, 1, 95. οἱ μὴ βουλόμενοι σεμνοῦν τὰ περὶ Κῦρον, ἀλλὰ τὸν ἐόντα λέγειν λόγον. III, 16. αἱ μὲν νυν ἐκ τοῦ Ἀμάσιοις ἐντολαὶ αὐταὶ -- οὐ μοι δοκεῖσι ἀρχὴν γενέσθαι, ἀλλ' ἄλλως αὐτὰ Αἰγύπτιοι σεμνοῦν. quo utroque loco est fingendo aliquid augustius et splendidius reddere. Nec magis θεσμός in Tragicis legitur. Si sanus est locus, hic sensus esse debet: *sanctam legem, quas ad aerem purgandum spectat, religioso ritu exerce.* nam de sulphure, θεῖον, vix quisquam cum Reiskio et Heathio cogitaverit. Scribendum autem videbatur σεμνοῦν

i. e. σέμνος, non σεμνοῦ pro σεμνόου, ut in Ald. rell. legitur. Respexisse autem videtur Euripides ad morem sacerdotum Aegyptiorum, de quo Plutarch. l. p. 383. B. ἐπεὶ τοίνυν ὁ ἀήρ, ὃ πλεῖστα χρώμεθα καὶ σύνεσμεν, οὐκ αἰετὴν αὐτὴν ἔχει διάθεσιν καὶ κρᾶσιν, ἀλλὰ τύκτωρ πυκνοῦται καὶ πύζει τὸ σῶμα καὶ συνάγει τὴν ψυχὴν εἰς τὸ δύσθυμον καὶ πεφροτικὸς, οἷον ἀγλυώδη γινομένην καὶ βαρεῖαν, ἀνασιάντες εὐθύς ἐπιθυμῶσι ῥητίνην, θεραπεύοντες καὶ καθαίροντες τὸν αἶρα τῇ διακρίσει --- αἰθίς δὲ μεσημβρίας τὴν σμύρναν ἐπιθυμῶσι. quem locum laudavit iam Musgrav. Ceterum Flor. i. 3. δὲ εἰς σεμνοῦ, 2. 3. δὲ σεμνοῦ, sed εἰς ab alia m. supra scriptum.

V. 867. δεξώμεθα ex emendatione Schaeferi pro δεξάμεθα. Hoc enim esset, ut, si fieri possit, *purum coeli spiritum ducamus*, quod vix aptum. δεξώμεθα probare etiam videtur Elmslei. ad Soph. Oed. Col. 11.

V. 869. δὸς καθαροῖσι φλογί. Vid. Seidler. ad Troad. 1180.

V. 870. ἵνα διεξέλθω pro ἵνα ἂν διεξ. *ubicunque transiero*. Pro πύρος Reisk. et Musgr. πάρος, satis probabiliter.

V. 871. νόμον τὸν ἱμόν, *legem a me observandam*.

V. 873. Vid. Granum. gr. §. 609. p. 898.

V. 875. Ald. rell. Par. G. Florr. Vict. τοῦ τε σοῦ τιμήματος. Corréxit H. Steph. e MSS.

V. 876. Ald. rell. οἴκους διαφ. MSS. H. Steph. Flor. i. 2. οἶους δ.

V. 877. οὐκ οἶσθα νόστον οἰκαδ' pro οὐδ' οἶσθα εἴτε οἶκον τοστήσεις.

V. 878. Ald. rell. Flor. i. 2. ἐν θεοῖσι. An πέρι in fine versus ex interpretatione ortum.

V. 883. ψευδονυμφεύτου Herv. i. 2. Canter. Corréxit Barnes, ex Ald.

V. 886. ἀνοήτοις γάμοις ex emendatione Pierisoni Veris. p. 182. pro ὠρητοῖς γάμοις.

V. 888. ἀδελφῶν σ' ἐνθάδ' ὄντα Reisk. pro ἀδελφῶν γ' ἐνθ. ὄντα. διολέσω Lobeck. ad Phryg. p. 746. pro futuro

accipit, ut ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις Arist. Av. 1506. ἀπολέσω apud Platon. Com. sed potest etiam esse coniunctivus.

V. 890. ὁμαίμονι Ald. Brub. Herv. 1. 2. ὁμαίμον' Canter.

V. 892. τις εἶδ' ἀδ. - - - σημαῖον ἐμῶ ex emendatione Scaligeri pro τις εἶς; ἀδ. τόνδε σημαῖον γ' ἐμῶ.

V. 896. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ὃν σὺ μόλις σὺ eiecit Canter.

V. 902. Flor. 1. 2. καὶ ἀδίκους.

V. 904. οὐκ ἐς ἀρπαγῆς. Vid. ad Iphig. A. 940.

V. 905. λατῆος δ' ὁ πλ. Sic Par. E. Flor. 1. 2. Vict. λατῆος ὁ πλ. ἄδικός τις ὢν. Ald. rell. Metri causa post ἄδικος Porson. Adv. p. 269. inseruit ὥς, *quippe quas divitiae iniustae sint.* Elmslei. ad Med. 837. citat λατῆος δ' ὁ πλούτος ἐκδικός τις ὢν. Hermann. annot. ad Elmsl. Med. p. 376 sq. Lips. Vereor ego quidem, inquit, ne hic versus nihil sit, nisi adnotatio librarii, metro politico scriptus in margine. Certe, si cui genuinus videretur, aliter eum emendare debebit, quam vel Porsonus vel Elmsleius fecerunt.

V. 913. τοῖς θανοῦσιν ἂν ἀποδοίη ποτε contra metrum Ald. rell. nec melius Barnes. τοῖς θανοῦσ' ἂν. Quod dedi, est e Porsoni emendatione App. ad Toup. T. IV. p. 450.

V. 916. ἣ οὐ βούλονται ἂν. Sic recte Cant. pro ἣ βούλονται ἂν.

V. 919. καὶ τὰ θεῖ' ἡγουμένη sc. εἶναι, ut θεοὺς ἡγούμεθα Hec. 783. Vid. Porson. ib. 794.

V. 921. δώσεις χάριν Reisk. et Tyrwh. pro δώσεις δίκην.

V. 924. Legebatur τήν τ' ἀθλίαν ἐμ'. οἷσιν pro ὅτε τούτοις. Vid. ad Orest. 1114. Iph. T. 147.

V. 928. Ald. rell. φρυγῶν τ' ἤκησα. τ' om. Par. E. Flor. 1. 2. Sed fortasse ab altera ad alteram constructionem transiit pro ὥς προδοῦσα ἐμὸν πόσιν οἰκήσασα τε vel ὥς προῦδακα ἐμὸν π. φρυγῶν τ' ἤκησα.

V. 929. πάλιν om. Flor. 1. 2.

V. 931. Etymol. M. p. 430, 15. hinc citat: ἐγὼ δὲ

προδοτής οὐκ ἤμην τέκτων. unde Pierson. ad Moerid. p. 172. οὐκ ἤμην legit pro οὐκ ἄρ' ἦν.

V. 932. αὐθις αὖ e Canteri emendatione pro αὐθις ἄν. Sic αὐθις αὖ πάλιν Soph. Phil. 952. Vid. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 360.

V. 933. ἐκδώσμαι legendum suspicatur Elmslei. ad Med. 303.

V. 935. ὠνήσσομαι Flor. 1. 2.

V. 936. εἰς πινύαν Par. E.

V. 938. Recte post ἀπαιρεθήσομαι notam interrogationis habet Ald.

V. 941. παιδί γάρ Ald. rell. et MSS. Sed Stob. Tit. LXXXVII. p. 500. Gesn. LXXXIX. p. 361. Grot. παιδί, quod praefert Porson. Adv. p. 217 sq. Cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 713.

V. 953. Ald. rell. et Codd. τοπρόςθε τῆς εὐδαιμονίας, quod falsum esse et sensus et metrum evincit. Optimum est, quod Tyrwhitt. reponendum coniecit τῆς εὐφυχίας. ex quo quum factum esset εὐτυχίας, huic pro interpretamento adscriptum sit εὐδαιμονίας.

V. 961. Recte Heath. pro πόθῳ coniecisse videtur πειτῶ, quamvis vulgata aliquo modo explicari possit: nam quum a Proteo auxilium petat, eius desiderium quoddam indicat.

V. 965. ἀπολύσεις Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. ἀποδιώσεις MSS. H. Steph. ut coniecit Brodaeus.

V. 973. ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν γ' εὖσ. π. Ald. rell. ἀνάγκασόν ποτ' est ex emendatione Barnesii.

V. 974. τῷ ἀποδοῦναι λέξη Ald. rell. et Codd. τὰμά γ' ἀποδ. λ. reposuit Barnes. non monito lectore.

V. 976. τῷ λόγῳ Par. E.

V. 977. κεκλήμεθ'. Vid. ad Androm. 495.

V. 980. Ald. rell. μή ποτ' ἀντ. Brodaeus coni. μή πόδ' ἀντ. quod recepit Canter.

V. 981. θηρεῖν Ald. rell. Flor. 2. θηρεῖ Par. E. Fl. 1. et sic iam Canter.

V. 985. Flor. 2. καταστάζουσι. 2. καταστάζουσι.

V. 987. νόγος δέ. Vid. ad Troad. 491.

V. 992. *ἄν* deest in Ald. rell. addendum vidit Cant.

V. 1004. *Μενέλεως* Ald. rell. *Μενέλεων* Brodaeus et Canter. et sic Flor. 1. 2.

V. 1006. *ἡ χάρις* Ald. rell. Flor. 1. 2. *ἡ Κύπρις* Canter. Vid. v. 884.

V. 1007. *συμβέβηκε adstilit mihi*, ut Soph. Ai. 1281. ubi vid. Herm. v. 1260. Hinc vim ad me movendam et amore irretiendam nunquam habuit, vel nunquam mihi placuit, ut Arist. Ran. 807. *οὔτε γὰρ Ἀθηναίους ξυνέβαινεν Ἀσχύλος*.

V. 1010. Legebatur *ὅδ' αὐτὸς μῦθος*, quod tamen defendi fortasse possit, si dicas sensum verborum *ὁ αὐτός, αὐτός* inesse in *ὅδε, hic ipse sermo est*. Sine causa idonea Kidd, p. 382, legendum censet vel ob sensum, *ἀδικοῖνεν τιν ἄν, impia essem in patrem*. De *ἀδικοίῃ -μεν ἄν, εἰ -ποδώσω* vid. ad Hipp. 471.

V. 1012. *τῇνδ'* e Musgrav. emendatione pro *τὴν γ'.*

V. 1017. Ald. rell. *ὥς οὖν παραινῶ*. MSS. Steph. Flor. 1. 2. *ὥς οὖν περαινῶ*. Musgravii nota perverse scripta est in ed. Lips.

V. 1021. Ald. rell. *ἐξ εὐσεβείας - τίθημι νῦν*. Quod dedi est a Brodaeo et vel e MSS. vel e coniectura H. Steph. unde iam sic edidit Canter.

V. 1028. *ὅσον γ'* e Par. E. edidit Musgr. pro *ὅσον*. Sic etiam Flor. 1. 2. Paulo ante pro *αὐ* Flor. 1. 2. *ῶ*.

V. 1041. *ἄν* deest in Flor. 1. 2.

V. 1043. Verba *ἀδύνατον εἶπας* in Ald. rell. tribuntur Helenae, contra rationem et descriptionis aequalitatem.

V. 1045. *οὐκ ἄν ἀνάσχ.* Ald. rell. et Codd. *σ'* addit Aem. Portus.

V. 1050. *λέγεσθαι - λόγῳ θανεῖν* tautologia est non minus ferenda, quam illa *εἰ βλέψειεν εἰσροομένη* Soph. Tr. 907. *προσώπει ὁρῶν* Antig. 763. quae avertit Lobeck. ad Soph. Ai. 882. Phil. 79. *ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ περὶ υκότα*, imprimis ib. 55. *τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγῳ σιν ἐκκλέψει λέγων*, ubi coniecturae olim a me propositae et a Buttmanno ad eum l. probatae non amplius locum esse censeo. Locum a Reis-

kii et Musgravii coniecturis vindicat etiam Porson. ad Med. 289.

V. 1051. Similiter Soph. El. 59 sqq. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ'; ὅταν λόγῳ θανάων ἔργοισι σωθῶ καὶ ξενέγκομαι κλέος; δοκῶ μὲν οὐδὲν ὄημα σὺν κέρδει κακόν. λέγουν est e Barnesii correctione pro λέγειν.

V. 1056. in Ald. rell. tribuebatur Helenae. Correcxit Tyrwhitt.

V. 1059. παρῆκεν. Vid. Gramm. gr. §. 510. 7. Hermann. ad Viger. p. 839. not. 331.

δν

V. 1060. Flor. 1. 2. κοιταζοῦντ', in quo quid lateat, non assequor.

V. 1061. Flor. 1. 2. κελεύων. Mox Musgrav. coni. καθήσομεν, satis probabiliter. Cf. v. 1068. „Alii καθίσομαι.“ *Brod.* nescio qui libri.

V. 1067. κατορθοῖς sc. τοῦ λόγου, idem quod τοῦτ' αὖ εὖ εἶπα; quod Suppl. 417. erat. διορθεῖν λόγους.

V. 1068 videtur cum interrogatione pronuntiandus esse.

V. 1080. ναυτικῶν ἐρειπίων iungo cum ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη. ut ναυτικὴ ἐρείπια sint eadem, quae ταὸς ἐκβολα v. 422.

V. 1089. Hermann. ad Bacch. 760. coniungit φόνιον χροός.

V. 1090. Ald. rell. μέγας γάρ ὁ ἄγων. Flor. 1. 2. μέγας γάρ ἄγων. Mox legebatur δύναι. Vid. Brunck. ad Orest. 857. ad Aristoph. Ran. 1405.

V. 1092. ἡ πατρίς ἀπελθεῖν Ald. rell. ἡ πατρίδα κ' ἐλθεῖν Flor. 1. 2.

V. 1099. Ald. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἦν μ' ἐλυμ. In Brub. rell. μ' excidit.

V. 1104. δωμάτων pendet ab αἵματηρά, φίλτρα, ἃ αἵματός δώματα, ut v. 1089. φόνιον χροός.

V. 1107. Ald. rell. ἐν αὐλείοις. Flor. 1. 2. ἐναυλείοις. Scaliger. ἐναύλοις, quod receperunt Barnes. et Musgrav. quamvis metro contrarium: deleri quidem posse ἐν in antistrophico 1122. ait Musgr. sed illud a librario pro-

fectum vix dicas. et nim consentaneum est, coniecturam coniectura firmare velle? Ut ab αὐλή est non tantum αὐλῖος, sed etiam αὐλῆιος, ἢ αὐλῆιος (αὐλῆϊα) Θύρα, sic ἐναύλῆιος formatum videtur, ut τὰς προναυλείους τύχας Rhés. 269. hinc τὰ ἐναύλῆϊα pro οἱ ἐναυλοὶ. De metro vid. ad v. 686.

V. 1111. ἔλθ' ὦ e Musgrav. emendatione pro ἔλθῃ. Arist. Av. 210 sqq. χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὐς διὰ θείου στόματος ὕμνηται, Τὸν ἑμὸν καὶ σὸν πολὺδακρυον Ἴενν' ἑλελίζομένην διεροῖς μέλεσιν Γένους ξουθῆς. quem locum iam comparavit Valcken. ad Phoen. 1517. Hinc iungenda videntur ἑλελίζομένα Ἑλένας μέλειας πόνοους.

V. 1114. Ald. Brub. Herv. 1. αἰδοῦσα. Herv. 2. Canter. αἰδοῦσα c Brodaeī correctione, quā tamen αἰδουσα.

V. 1117. 18. Canter. et Scaliger. ὅσ' ἔμολεν -- ὅσ' ἔδραμε, ut hoc ad πεδία et ῥόδια referatur, ut ait Barnes. Equidem, si ita legatur, neque constructionem nec sensum expedit: ὅς referendum ad πόρος. In repetito ὅς et mndo ῥόδια — nam μέλαι hand dubie cum λέχεια iungendum — colorem tragicum non agnosco. Non male Musgrav. ὅτ' ἔδραμε ῥόδια.

V. 1119. 20. De metro vid. Seidler. de vers. dochm. p. 227. quocum ἐπλεν scripsi pro εἴλε. Musgrav. edidit λέχε, ἃ, σέθεν ὥς, εἴλε II. αἰν. haud scio, an de his versibus cum fabulae oeconomia (vid. v. 33.) in concordiam redigendis nimis sollicitus: quidni enim secundum vulgarem Graecorum opinionem chorus loquatur. Videtur autem λέχεια et ex ἄγων et ex ἐπλεν aptum esse.

V. 1123. Ald. rell. αἰδαν μέλαιν, quem errorem esse, e simili terminatione ortum, accentus indicat. Correxerit Brodaeus, et Victor. MSS. Stephani, Florr. μῆλαιν. Tum ἔχουσιν Flor. 2.

V. 1124. Legebatur τῶν ἀλόγων contra metram. De ὅς pro ἑός rarissimo apud Tragicos vid. Elmslei. ad Med. 925. Blomfield. gloss. Agam. 519. καίρατες ἔθειραν, effecerunt ut in eorum funeribus coram tonderent uxores. Brodaeus. Vid. ad Bacch. 954.

V. 1126. πολλὰ pro πολλοῖς Flor. 1. 2. ἔντοὶ νασμοί, ἔντὰ παγὰ usurpantur, ἔντῃ νῆσος circumspūa, vix

legitur. Si πυρσεύειν τόπον dici potest pro *locum illustrare*, ἀμφιρουτάν una voce legerem, ut constructiones πυρσεύειν σέλας et πυρσεύειν νήσον in unam conflatae essent.

V. 1129. Καφηρίαίς Ald. rell. Καφηροίαιν Musgrav. et Heath.

V. 1130. ἐναλίοις Ald. rell. ἐνάλοις Musgr.

V. 1132. Ald. rell. ἀλίμενα δ' ὄρε' (Brub. Canter. ὄρεα) μέλα quod Brodaeus cum ὅς ἐδύμας ῥόθια coniungit. Nostrum est a Tygwhitto. Sed in sqq. magnae difficultates sunt, quae priusquam expediuntur, vix quidquam de lectione tuto pronuntiari potest. Primum στολή vix aliter, nisi pro στόλος accipi potest, quo sensu hoc uno loco legitur. Hesych. tamen στολή, στάσις, πορεία, κίνησις - - - Photius p. 398. Στολήν, μᾶλλον μὲν τὴν ἀποστολήν καὶ ἐκπεμψιν. λέγουσι δὲ καὶ τὴν ἐσθῆτα, ὡς ἡμεῖς. Brodaeus explicat: barbarae gentis, Asiaticae scilicet, quae alio uteretur habitu quam Graeca. Στολή vero βάρβαρος non Graecorum, sed Paridis navigatio vocari potuit; quod quomodo cum praecedentibus congruit?

V. 1133. Ald. rell. ὄρε σὺ τὸ πατρίδος ἄπο, προ | χεῖμάτων προῶ, quod ne ipsum quidem mutare ausus est Musgravius, quamquam pro σὺ τὸ (τὸ deest in Flor. 1.) iam Canter. nov. lect. VI, 29. emendavit σύντο, ἀποπρό χεϊμάτων Heath. σύντο nimirum Paris.

V. 1135. νεφέλας Ald. rell. νεφέλαν Par. E. νεφέλαν^{as} Par. G. Flor. 2.

V. 1137. Scribendum videtur ὃ τε θεός, ut erat in MSS. H. Steph.

V. 1138. Ald. rell. τί φῆς. Flor. 1. 2. τί φῆς. MSS. Steph. τίς φαίη, quod receperunt Canter. Barn. Musgr. qui tamen coni. τίς φάνη, soloece. Coniectura ductus dedi τίς φησίν. In Herv. 2. Canter. Musgr. interpungitur τί φῆς; vel τίς φαίη; ἐρευνήσας, in Barn. τίς φαίη ἐρευνήσας βροτῶν; utrumque male. εὗρεῖν ex redundantia quadam ad ἐρευνήσας additum, quasi esset ἐρευνήσας καὶ εὗρεῖν βουλόμενος.

Tom. VIII.

T

V. 1141. Pro *δεινά* Dobraeus ad Arist. Av. 649. scribi iubet *δεῦρο*, comparans Arist. Ran. 1109. Av. 425. Schol. ibid. ad 347. et de *τά θεῶν* Elmsleium ad Heracl. 618. imprimis Eurip. Troad. 1194 sqq. *δεῦρο* optime sensui satisfacit, *δεινά* non item.

V. 1142. *ἀμφιλόγος* Dobr. l. c. sed dubitanter. Pro *ἀντίλογα* sunt *ἀντίπαλα* Troad. 286.

V. 1147. Codd. et edd. *καὶ λαχὴ σή*. Dochmiacum restitui scribendo *λαχὴ σέθεν* i. e. i. *περὶ σοῦ*. $\begin{array}{c} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \\ \cup \cup \cup \cup \cup \cup \end{array}$ cui respondet haec forma v. 1161. $\begin{array}{c} - \cup \cup \cup - \cup \\ \cup \cup \cup \cup \cup \cup \end{array}$ Elmsleio ad Heracl. 752. Add. sub litteris *καὶ λαχὴ σή* latere videntur verba *καίροι κέκλησαι*.

V. 1148. Famae ea tribuuntur, quae ei proprie conveniunt, de quo fama est; — debet enim proprie dici *λαχὴ σέθεν*, *ὅτι ἄδικος* etc. *ἦσθα*. Hoc ex altera parte respondet mori, quo nomina virtutum et vitiorum pro gloria virtutum, infamia vitiorum ponuntur.

V. 1151. Barn. *τὸ θεῶν δ' ἔπος*.

V. 1154. Legebatur *ἀπαθαῖς*. Recepi emendationem Musgravii, cuius reliquae coniecturae melius omittuntur. *καταπαύεσθαι* (pro *καταπαύειν*) *πόνους θνατῶν* ad sensum idem est quod *κρίνειν ἔριδας θν*.

V. 1155. *κρυῖ* ex Heathii emendatione pro *κρίνει*.

V. 1158. *αἶ*, puto *ἐριδες* vel *ἄμυλλαι αἵματος*. Sed *ἔλιπον* verum esse non potest. Duport. apud Barnes. *ἐρεπον*, ad sensum bene.

V. 1162. Ald. rell. *φλογερὸς ὥστε Δ*. MSS. Steph. et Paris. G. *φλογμός* pro *φλογερός*, ut ediderunt Canter. Barnes. Musgr.

V. 1163. Ald. rell. *ἐπὶ πάθει πάθει φέρεις*. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. sed *ἐπὶ δὲ π. φέρουσ'* pro *φέρεις* Canter. rell. auctore H. Stephano, et sic Par. E. G.

V. 1164. *ἀθλίοις* suspectum est, quum versus modulum excedat. Pro *ἴλίοις* (sic Ald. rell.) *αἰλίοις* Flor. 2. supra quod tamen alia m. scripsit *ἴλίοις*. Hinc *ἀθλίοις* e var. lect. ad *ἴλίοις* adscripta, ortum suspicor.

V. 1174. *ἀφίχθαι καὶ λεληθῆναι σκ*, pro *ἀφίχθαι λαθόντα σκ*.

V. 1176. Ald. rell. ἦν γε συλληφθῆ μόνον. Sed Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἦν γε δὴ ληφθῆ μόνον. Par. G. ἦν γε ληφθῆ μόνον.

V. 1182. Flor. 1. 2. πόνον.

V. 1190. πεπληγμένη pro πεπεισμένη scribendum censet Lobeck. ad Phrynich. p. 611 sq. Vix opus.

V. 1195. ἐν τῷ δέ. Sic recte Ald. rell. ἐν τῷ, (i. e. τίνι) δέ. Barnes. Musgr. ἐν τῷδε.

V. 1197. V. D. in *Class. journ.* 3. p. 615. coni. τί δυστυχίς. Nihil mutandum videtur: idem est quod τὰ μὲν ἀχθομαι σοῖς λόγοις, τὰ δ' εὐτυχῶ. Primum ponit ea, quibus ad ea, quae Helena dixerat, responderi par erat, et ita quidem, quasi nihil additurus esset. Nam paulo inhumanius esset statim ab initio dicere se *ex parte* tantum dolere iis, quae narraverit Helena. Respondent autem hi duo versus Theoclymeni duobus Helenae versibus 1193. 4.

V. 1199. ὅ τε παρών. Vid. Add. ad Suppl. p. 281. v. 8.

V. 1205. δοκῶ μοι Ald. rell. δοκῶ μὲν Flor. 1. 2.

V. 1206. Ald. rell. ὅδ' ἀνήρ.

V. 1209. Ald. rell. οἰκτρότατον, ἔγροῖσι κλυδ. ᾧ. Quod dedi, est e coniectura Tyrwhitti ap. Musgr. nec minus bene Scaliger, probante Elmsleio in *Class. journ.* n. 16. p. 431. οἰκτρότατον ὑγροῖς ἐν κλ. ᾧ.

V. 1210. πελάγεσιν Flor. 1. 2. pro πελάγεσι. Sed delenda videtur nota interrogandi post ποῦ, quamvis usitatus sit ποῦ βαρβύρων πελάγεων.

V. 1212. Flor. 2. κοινῶν πλάταις.

V. 1216. Quum in eo esse videretur Helena, ut de-nuo in questus erumperet, Theoclymenus, Mitte que-relas, inquit: periit enim, nec lamentis tuis eum ex in-feris excitabis. Tum ad interrogandum redit.

V. 1218. ποῦ δὴ Scaliger pro ποῦ δέ.

V. 1220. ὡς addiderunt Scaliger et Milton.

V. 1228. πῶς οὖν; τόνδ' ἔτ'. Sic Ald. Brub. Herv. 1. Distinctionem sustulerunt Herv. 2. Canter. Barn. Musgr.

V. 1250. πιστὴ γὰρ ἐσσι Ald. rell. et Codd. ἐσσι,

quamvis Atticis incognitum, tamen in Aristoph. Lysistr. 600. de mera coniectura intulit Brunckius, ad nostrum locum provocans. Cf. id. ad Orest. 446. Sed aliud quid latere videtur in ἰσοῖ, quam quod de coniectura dedi, εἰ σύ. εἰ σύ coni. etiam Elmsl. ad Arist. Ach. 795. Pro φεύγουσά με melius videtur φεύγουσ' ἐμέ, quia opponuntur sibi πόσσι σὺ et ἐμέ.

V. 1233. Vulgo λαθόμεθα, quod esset *utinam obli-
visceremur*; absurde, et sequitur τέμωμεν. λαθόμεθα scri-
bendum vidit Elmslei. ad Soph. Oed. C. 11.

V. 1235. Par. E. χέωμεν, et in marg. τέμωμεν.

V. 1240. Flor. 1. 2. τί δ' ἔστ' ἀπ. Tum Ald. rell.
ἢ θάψεις σκ.

V. 1243. Ald. rell. ἐν πέπλοις ὑφάσμασιν. πέπλων pro
πέπλοις Scaliger, probante Schaefero ad Lamb. Bos.
p. 232.

V. 1244. Flor. 1. κτέριζ'.

V. 1246. πῶς θαί. Vid. ad Hec. 1232. λείψιμα
τῶν ἐν "Ε. v. Vid. ad Hippol. 323. Hermann. ad Soph.
Ai. 539.

V. 1257. Ald. rell. ἀρχέσεις γάρ. Correxerit Barnes, qui
etiam διδῶς pro διδως. Sed ἄν est iam in Ald.

V. 1259. δυσγενές, mutilum: imo integrum eximium-
que. Brod.

V. 1261. Ald. rell. Flor. 1. 2. φέρεται. Canter. rell.
φέρεται.

V. 1264. τάδ' - ᾧ pro ταῦτα, ᾧ, quod rarissimum
est. Vid. Hermann. ad Hec. 485. Buttmann. ad Soph.
Phil. 87.

V. 1267. Ald. rell. νῦν δεῖ, sicut Flor. 2. Vict. νῦν
δὴ Flor. 1. νῦν δεῖ Par. E. ταῦν est a Cantero. Tum
Ald. καὶ ῥετμῶν.

V. 1269. Flor. 1. μόλοις pro μόλις.

V. 1271. ἐκβάλῃ Flor. 1. 2.

V. 1278. Ald. Brub. Herv. 1. ἦτω. et sic Flor. 1. sed
2. ἦτω cum gl. γρ. ἦτω ἦτω ἢ δόξα κυρίου εἰς τοὺς
αἰῶνας. ἦτω Vict. et sic iam Brodaeus, Herv. 2. Canter.
Formula est concedendi, ut Soph. Phil. 120. οὕτω γε-
νέσθω, ut explicat Brodaeus.

V. 1279. *ἔξελω* rarius futurum pro *ἐξαίρησω*. Vid. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. 365.

V. 1282. *ἀγλανίας* Ald. rell. *ἀγλαυνίας* Canter. et sic Florr. Vict.

V. 1286. Flor. 1. 2. Vict. *τρύχουσα σαυτήν*. Elmslei. ad Ach. 68. *τρύχου σαυτῆς*. Vid. ad Hipp. 144. Mihi versus ante hunc excidisse videtur, ad quem commode referretur *τρύχουσα σαυτήν*, quam lectionem veram habeo, quum nec formae *τρυχῶ* aliud exemplum exstet, nec *τρύχου σαυτήν* pro *τρυχε* dici posse videatur.

V. 1292. 93. Hoc ordine Canterus hos versus scribendos vidit. In Ald. rell. et Codd. leguntur ita *οἶαν γενέσθαι* -- *παύσω ψόγου*.

V. 1300. *χεῖν*. Imo *χεῖ*.

V. 1301 sqq. in hoc carmine sermonem esse de Rhea, Magna Matre, intelligitur ex eo, quod *ὄρεϊα μάτηρ θεῶν* vocatur v. 1301. 2. et quod *κρόταλα Βρόμια*, et *τυμπανα βυρσοτενῆ* commemorantur 1308. et 1347. tum quod curru belluis iuncto vehi fingitur v. 1310. Sed Cererem significari cum ex eo colligi licet, quod de filia rapta doluisse dicitur dea v. 1306. 1312. eamque quaesivisse, et ob eius raptum irata hominum generi frugum proveniunt impedit v. 1327, tum ex nomine ipso *Ἀγοῖ* v. 1343. Videtur igitur Euripides Matrem deorum cum Cerere confudisse, quod eo facilius fieri poterat, quod utraque habet, quae ei cum Terra matre communia sint, utriusque etiam sunt sacra arcana. Hinc *χαλκῶκροτος* etiam *Δημήτηρ* apud Pindar. Isthm. 7, 3.

V. 1301 sqq. De metro vid. Herm. elem. d. metr. p. 560.

V. 1307. Hesych. quem indicavit Beck. ad h. l. *Ἀδύπητος κόρη, ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρου*. Cf. Musgrav. De metro vid. Herm. elem. d. m. p. 556.

V. 1310. Frustra Barnes. de metro sollicitus edidit ὄρε, quod ipsum est in Par. G. De hoc versuum genere vid. ad Hec. 467. Seidler. de verss. dochm. p. 261. Sed constructio laborat ὄρε ζεύξασα sine verbo finito. Hinc Canter. *Θηρῶν ὄρε ζυγίους Ζεῦξ' εἰς ἄν θεὰ σατίαν*, Musgravinus *Θηρῶν τ' ἔχει ζυγίους Στύξου θεὰ σατίνας*, Elmslei. ad Iphig. T. 153. not. *Θηρῶν ὄρε ζυγίους Ζεῦ-*

ξασ' ἦεν διὰ σατίνας. Mihi nunc cogitandum esse videtur ἐξήται, e quo, non ex ἀνεβόα, pendeant accusativi τῶν ἀρπασθεῖσαν, huius autem verbi ἐξήται notio inesse in ξεύξασα σατίνας, ut facilius illud omitti potuerit. Pro σατίνας Ald. rell. σατίαν, H. Steph. in vet. cod. vestigia vocis σαγήναν reperiri dicit. σατίνας est a Musgravio.

V. 1314. κοῦραι Tyrwhitt. et Heath. ut citat Hermann. elem. d. m. p. 557.

V. 1316. Deerat syllaba ad complendum versum. Itaque ἐν addidi.

V. 1317. Lobeck. ad Phryn. p. 46. coni. ἐξ οὐρανόθεν.

V. 1318. Deest syllaba. Hinc Musgrav. addi voluit παῖς filius i. e. Iuppiter.

V. 1321. Ald. rell. μαστεύουσα πόρους. πόρους MSS. H. Steph. Scripsi ἀπόρους - ἀρπαγᾶς, pro quo πόρους - ἀρπαγᾶς Scaliger. Sed deest syllaba; fortasse ἐκμαστεύουσα ἀπόρους.

V. 1323. δ' ἐπέρα | σ' Ald. r ll. non διεπέρασ', ut ait Musgrav. διεπέρασ' H. Steph. quod receperunt Canter. et Barn. γ' ἐπέρασ' Par. G. Flor. 2. Viet. ut edidit Musgr. Elmslei. ad Med. 1317. τ' ἐπέρασ' - ῥίπτει τ' ἐν πένθει.

V. 1324. Ald. rell. ἰδαίαν νυμφῶν σκοπιᾶς. Brodaeus Canter. rell. Ἰθαίαν ν. σκοπιᾶς. Sed scribendum erat Ἰθαῖαν. Vid. Elmslei. ad Med. 1230. Hermann. ad Pind. P. 5, 8.

V. 1325. ῥίπτει pro ῥίπτει ἑαυτὴν accipit Heath., ut Cyclop. 166. ῥίπτει τ' ἐς ἄλμην λευκάδος πέτρας ἄπο.

V. 1326. θρύα Ald. Brub. Herv. 1. θρύα Herv. 2. Cant. Barn. θρύα Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 1328. οὐ καρπίζουσα, non foecundans, ita ut ἄγχοι essent. Sic Bacch. 383. Πάφον θ' ἄν ἑκατόστομοι Βαρυβάτου ποταμοῦ ῥοαὶ Καρπίζουσιν ἄνομβρον.

V. 1329. δέ quod addit Ald. rell. et sensui et metro nocet, sicut Elmsleii τε ad Iph. T. l. c. Tum γένναν Ald. Metro accommodatius est γενεάν, ut Seidler. scribi iussit de verss. dochm. p. 345. et sic etiam Elmsl. l. c.

V. 1330. ποίμνας Flor. 1. 2.

V. 1335. Rursus constructio e duabus mixta, πηγᾶς

τε λευκῶν ὕδατων ἀμπαύει et πηγὰς ἀμπαύει λευκά ὕδατα ἐκβαλεῖν. Post hunc vs. alium addunt Par. E. G. Flor. 2. πένθει παιδὸς ἀλίστωρ, superscripto περισσόν.

V. 1337 sq. De his versibus vid. Herm. elem. d. m. p. 538.

V. 1340. Legebatur ἐννέπει. De hoc metri genere vid. Herm. elem. p. 567.

V. 1343. Ald. rell. θήρ. Canter. rell. Ἀγοῖ.

V. 1344. Ald. rell. λ. ἐξαλλάξει' ἀλαλῆ contra metrum. ἀλλάξαι' pro ἐξαλλάξει' Musgrav.

V. 1345. Ald. rell. χορόν.

V. 1346. Rectius H. Steph. χαλκοῦ τ' αὐδάν χθ.

V. 1347. τε delendum est ob metrum. τύμπατα βυρσ. explicationem continent verborum χαλκοῦ αὐδάν χθονίαν. βυρσογενῇ est ex emendatione Canteri pro πυρσογενῇ, pro quo Brodaeus βυρσογενῇ.

V. 1348. Ald. rell. κάλλιστα τότε πρώτα μ. Sed κάλλιστα non respondet voci βακχεύου-σα v. 1364. πρώτα servatum oportuit. Versus e spondeo, choriambō et cro-tico constat.

V. 1349. est huius formae

∨ | ∟ ∟ ∟ — | ∟ ∟

in quo ultima choriambi soluta est

≡ | ∟ ∟ ∟ ∟ ∟ | ∟ —

Vid. Herm. elem. p. 555. 558.

V. 1353. MSS. Steph. Vict. ὥς οὐ θέμις. Versus hic et sequens hand dubie corrupti sunt. Canter. em. ὅν οὐ θέμις, quam emendationem recepit Barnes. *Quem neque fas neque pium erat* (Plutonem) *amoris flamma incendisti in thalamis.* Sed hoc satis iam refutavit Heath. monens etiam haec ad Proserpinam non posse dicta esse. Hermann. de metris p. 227. sic corrigebat: ὦν οὐ θέμις, ὦν οὐχ ὅσια, Ἐπηύρησας ἐν θαλάμοις, at in elem. d. m. p. 538. ὦν οὐ θεμίον', οὐδ' ὅσια, Πύρρωςας ὅμμ' ἐν θαλάμοις, nulla explicatione addita. Si ὦν verum est — et videtur verum esse, quum aliud vix ab explicante grammatico vel aberrante librario proficisci potuerit — verbum quod sub ἐπύρρωςας latet geni-

tivum addiscere debet v. c. ἐπηύρησας ἐκείνων, ὧν οὐ
 θίμης ἐπαυροῖν. Sed eo minus sperare licet hunc locum
 sine libris emendatum iri, quod sententia latet.

V. 1356. ματρός Flor. 1. 2. μητρός Ald. rell.

V. 1358. Flor. 1. μέγα τε, quod ipsum scribi voluit
 Heath. ita metrum restitui posse ratus. Haud dubie
 cum Musgravio legendum δύναται. vid. Herm. ad Soph.
 Trach. 517.

V. 1360. κισσῶ Ald. rell. Emendavit Musgrav. Vid.
 Herm. ad Bacch. 115.

V. 1361. Ald. ἐς. Choriambus poscit εἰς ἱεροῦς, ut
 scribi iussit Heath.

V. 1362. ῥόμβου Heath. pro ῥόμβου.

V. 1363. κυκλίοις Ald. rell. κύκλιος Scaliger.

V. 1364. Βρομῖω Flor. 2. Vict. pro βρομίων.

V. 1366. 7. Hos versus, in quibus merae tenebrae
 sunt, ita emend. Hermann. elem. d. m. p. 558. εὐτέ
 νιν ὄρμασιν ὕ | περίβαλε σελάνα | ὄρφα μελαναυγεί. Νιν
 refertur ad παννυχίδες.

V. 1374. Ald. rell. ἀνήρπασεν ἐν τύχῃ πόσις. Nostra
 lectio est a Barnesio, non probata illa Porsono apud
 Kidd. p. 383. (quem vide Praef. Hec. p. XXVII. coll.
 Hermann. elem. d. m. p. 112.) corruptelam manifestam
 se attingere neganti. Musgrav. ἀνήρπασεν τύχην πόσις,
 comparans cum τύχην εἰλεῖν Aesch. Suppl. 385.

V. 1375. ἐμελλεν Ald. rell. et Codd. ἐμελλον prima
 pers. Musgrav. provocans ad v. 1067. (1058.)

V. 1376. ὄρπακι Ald. rell. πόρπακι MSS. Stephani et
 Vict.

V. 1381. Flor. 1. 2. εἰσβῶμεν εἰς σκάφος.

V. 1382 sq. Legebatur ἀμείψας ἀντὶ v. στ. Κάγῳ νιν
 ἐξ. Correx. Pierson. Veris. p. 183. De formula λου-
 τροῖς χρῶα ἔδωκα vid. Seidler. ad Eur. Tr. 1180.

V. 1388. κρατεῖν τε Ald. rell. κρατοῦντα MSS. Ste-
 phani. εὐνοῦν Musgrav. accipit pro εὐνοῦν εἶναι, ut ἔτοι-
 μος, πρόθυμος dicatur pro ἔτ. εἰμί, πρόθ. εἰμί. At hoc,
 nisi fallor, fit tantum in primo casu, onisso εἰμί, non
 in quarto. προςποιεῖσθαι autem est sibi conciliare, in

suas partes pertrahere, de quo sensu vid. Valck. ad Herod. VI, 66. cui significationi infinitivus non idoneus est.

V. 1389. *συνσῶσαι* scribi in Pariss. testatur Markland. ad lph. A. 407. et sic Flor. 1. 2.

V. 1391. *στερίσματα* Flor. 1. 2.

V. 1395. *δίδοι καὶ γάρ σοι, μή* Ald. rell. *ος* Par. E. Florr. 1. 2. Vict.

V. 1399. *καιρός* pro *κλειός* praeferre videtur Elmslei. in *Classic. journ.* 15. p. 207.

V. 1403. Ald. rell. *ξυγκαιθανόντι*, quod ex antiqua scriptura continua remansit. Primus tamen divisit Pierson.

V. 1407. *χοῖν* *ἔχειν* Ald. rell. quod vix convenit. *χοή* Flor. 1. 2. hinc *χοή σ' ἔχειν* dedi. Cf. ad 1415.

V. 1410. Barnes. *δώσειν*.

V. 1413. Ald. rell. *καὶ ῥετμῶν*.

V. 1415. *τοῖςδε* Par. E. *χοή* Reisk. pro *χοῖν*. Cf. ad 1407.

V. 1421. *ἄλλως* pro *ἀπλῶς* Flor. 1. 2. Vict. quod fortasse verum est, nisi ex similitudine praecedentis vocis ortum est.

V. 1424. Musgrav. coni. *τῆς τύχης με δεῖ μόνον*. Frustra: sensus est, *fortuna tantum*. — intelligit autem eventum consilii cum Menelao capti — *mihī cura est*.

V. 1433. *χοή*. Legebatur *χοῖν*.

V. 1434. *γαῖαν βοᾷσθαι* Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1094. comparat cum *ὑψέϊται δὲ πᾶν μέλιθρον* lph. T. 357. *θυηπολείται δ' ὕστν μάντεων ὑπο Heracl. 402.* sensu passivo, *clamoribus, tibiae cantu resonare*, active pro *βοᾷν* Dobree ad Arist. Vesp. 1223. qui non debebat citare Schweigh. ad Athen. T. VII. p. 455. (ad XIV. p. 633. E.) *ὑμέναιον* *Ἑλένης καμόν* appositionem continent praecedentium, ὅ, *τὸ γαῖαν βοᾷσθαι, ὑμέναιος ἔσται*. Sic idem Elmslei. in *Class. journ.* p. 207. in censura Here. fur. Sed potest etiam *βοᾷσθαι* pro *βοᾷν* accipi, *πᾶσαν γαῖαν χοή βοᾷν ὑμέναιον*, ut lph. A. 428.

V. 1443. *πρὸς λύπης* Ald. rell. contra metrum et sensum. Egrogric Musgrav. *πρὸς λέπας*.

V. 1447. *κέκλησθέ μοι*, testor vos. *Brodaeus*.

V. 1448. Ald. rell. *καὶ λυπρά γ' ὄφειλα*. Scaliger. iam *καὶ λυπρ' ὄφρ*.

V. 1452. Ald. rell. *ρόθοισι μήτηρ*. Canter. rell. *ροθίοισι*. Musgrav. in eo haeret, quod chorus remum alloquens nihil dicat, quod eo effici velit. Sed vid. Seidler. ad Eur. Electr. in. Monk. ad Alc. in. Simillimus nostro locus est Hippol. 747. Tales vero compellationes, ad quas in sqq. non amplius respicitur, frequentes sunt etiam in Pindaro.

V. 1454 sqq. Similis locus est Electr. 432 sqq. ubi vid. Seidler. Simile est, sed diversum tamen, quod Sophocles *χοράγον ἄστρον* vocat Antig. 1146. de quo loco praeclara exstat dissertatio Naekii.

V. 1456. Musgrav. coni. *πέλαγος εὐήμερον*. absurdum enim esse *πέλαγος ἡήμερον* dici, quum vela auris captandis pandantur. Non nimis urgenda videtur propria vocis *ἡήμερος* potestas et haec nihil nisi *γαλήνόν* significare, ut mare tempestate et ventis non agitatum, etsi modico vento spirante intelligatur. *αὔραις ἡήμερον* autem eadem ratione dictum est, qua rebus vis in utramque partem et concitandi et sedandi tribuitur, v. c. Soph. Ai. 674. *δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν Στένοντα πόνητον*. Trach. 653. *νῦν δ' Ἀρης οἰστροθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἄμεραν*. Cf. Pind. Pyth. 1, 138. Isthm. 2, 59.

V. 1462. *ἰώ* om. Flor. 1.

V. 1470. Legebatur *νύχιον εἰς εὐφρόναν*. Et metri et sensus causa dedi *νυχίαν εὐφροσύναν* i. e. ὅ, n. τὸ ξυνελθεῖν χοροῖς, vel χοροῦς ἵσταναι, *νυχία εὐφροσύνα ἵσται*.

V. 1471. *ἐξαμύλλησάμενος τέρμονα*, *metam attingere contendens*. Sic e coniectura dedi pro *τέρμονι*.

V. 1473. Delendum videtur τᾶ, ut hic versus strophico melius respondeat: οοοο--οοοο et οοοο-οο οοοο--

V. 1474. Flor. 1. 2. *ἐβούθυτον*. δὲ addidi ob metrum.

V. 1475. Ald. rell. et Codd. ὁ Διὸς δ' εἶπε. δ' deleuit Musgray. et metro et sententia iubente.

V. 1476. *λίποιν'* (i. c. ἄλιποντο) e coniectura Musgravii pro *λίποι'*. Deesse versum e strophis patet cum

ante v. 1476. supplevit Barn. hoc modo Σπάρτην δ' αὖ
ἰδὴ μήτηρ, rectius Musgrav. post hunc versum, θάλλου-
σαν ἐν πατρίοις.

V. 1477. πρὸς γάμων Ald. rell. πρὸ γάμων est ex
emendatione Canteri.

V. 1478. Sic Ald. rell. Barnes. edidit εἶθε ποτανοί,
et sic versus antistrophicus cum hoc conciliari potest, si
in eo legas ἱππικόν.

V. 1479. Ald. Brub. Herv. 1. 2. γενοίμεθα. Canter.
rell. γενοίμεσθα. Sed ad sensum deest aliquid, γενοί-
μεσθα Λίβυες οἰωνοὶ νίσσονται - - Itaque non male Mus-
grav. γενοίμεσθ', ἢ Λίβυες, quemadmodum *Libycae aves*.
Ita sibi opponerentur --- | --- et --- | ---
ἴμενα choriambus est etiam Phoen. 152.

V. 1480. Ald. rell. στοχάδες. Sed Parr. E. G. Flor. 1.

2. στολάδες, quod recte explicat Musgr. Vict. στολάδες.^{2a}

V. 1481. Ald. ὄμβρον λιποῦσαι χειμ. Metri gratia
Heath. et Musgrav. λείπονσαι, quo quomodo hic versus
cum antistrophico in concordiam redigi possit, non in-
telligo, nisi forte versum cum Heathio pro antispastico
dimetro habeas, cuius secundus antispastus disyllabam
anacrusin habeat. At omnes fere huius carminis versus
glyconeï sunt vel glyconeis similes. Leni transpositione
sic loco succurras:

ὄμβρον χειμέριον λιποῦ-
σαι νίσσονται πρεσβυτάτα

et in antistrophā

λαμπρῶν οἳ τ' ἄστρον ὑπ' ἀέλ-
λαισιν ναίει οὐράνιοι.

ut aliquando Hermann. hos versus scribendos esse per
litteras mihi significabat. Sed vide nunc Herm. elem. d.
m. p. 564.

V. 1485. discrepat ab antistrophico. Fortasse legendum:

καρποφόρου τε γᾶς
πεδία τε γᾶς καρποφύρα

et in antistrophā

κυανόχρωτα τε κυμάτων.

De te alieno loco posita vid. ad Hec. 459.

V. 1486. Pherecrateus, cuius dactylus primam solutam habet. Vid. Hermann. elem. d. m. p. 546. *ιαχεῖ* ob metrum scripsi pro *ιαχεῖ*. V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 360. coni. *ἐπιπετομέναιον ἄχεῖ*.

V. 1487. Edd. et codd. *ὁπόταν αἰ' δολιχ.* e qua lectione H. Stephanus feliciter nostram eruit. Sed quum dubium sit, an basis creticum etiam recipiat, fortasse praeferenda est Canteri lectio *ὦ πταναι' δολιχ.* ut versum citant Hermann. de metr. p. 226, Seidler. de vers. dochm. p. 354.

V. 1488. *συνν. τεφρών δρόμου.* Vid. ad Hipp. 976. Exemplis ibi allatis adde Philoct. 202. *κτύπος σύντροφος σωγῆς ὡς τειρομένου.* Antig. 451. *ἔυνοικος τῶν κατωθεῶν.*

V. 1489. Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 2. Vict. *πελειάδες*. Flor. 1. *πελιάδες*. Herv. 2. Canter. rell. *πελειάδας*. MSS. H. Steph. *Πλειάδας*. *Πελειάδες* pro *Πλειάδες* dixerunt Simonides, Pindarus, Aeschylus, teste Athenaeo XI. p. 490. E. sq. sed apud Euripidem non nisi *Πλειάδες* legitur, quum *πελειάδες* sint columbae. βῆτε *Πλειάδας* citat Hermann. elem. d. m. p. 547.

V. 1492. Ald. Brub. Herv. *Εὐρώπαν*. Brodaeus Herv. 2. Canter. rell. *Εὐρώταν*, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1493. Legendum videtur *Μενέλειος ὅτι Λαοδάμου.*

V. 1495. Vid. ad v. 1478. *ἐπικλόν* legit V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 362. Totus versus deest in Flor. 1. in Flor. 2. circumscriptis lineis inclusus, cum annotatione *περισσόν*. In eo pro *ἄρμα* est *οἶδμα*, sed in margine γρ. *ἄρμα*.

V. 1497. *τυνδαρίδες* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *Τυνδαρίδαι* Barnes. e Scaligeri emendatione, et sic Flor. 1. 2. (suprascr. in 2. sq. supra ai) Vict.

V. 1498 sq. Vid. ad 1481.

V. 1500. Musgr. *σωρῆς*. Nil opus. Vid. ad Hec. 467. Tum Ald. *τάς' Ἐλ.* quod iam correctum in Brub.

V. 1502. Vid. ad v. 1485.

V. 1506. *δε'* post *δύσκληαν* e Flor. 1. 2. addidi.

V. 1507. *βύλετε* Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 2. ut scribi

inbet Herm. elem. d. m. p. 542. βάλλετε ex Herv. 2. fluxit. Sic tamen Flor. 1.

V. 1509 sq. MSS. Steph. ταῖς οὐκ ἐλθοῦσαις. unde Barn. coni. τὰς οὐκ ἐλθοῦσας contra metrum. Sed sic ab aliquo scriptum arbitror, qui τὰν ἐλθοῦσαν ad ἄν relatum non concoqueret. Inde factum ταῖς οὐκ ἐλθοῦσαις. Ob metrum legendum videtur Οὐκ ἐλθοῦσαν ἐπ' Ἠλίου Φοιβείους ποτὲ πύργους.

V. 1512. Ald. rell. ἄναξ, τὰ κάκιστ' ἐν δόμοις εὐρήκαμεν. Barnes. τὰ χείριστ' ἐν δ. e Duporti coniectura, quamquam ipse aliud legendum suspicauit. Pierson. Veris. p. 184. ἄναξ, τὰ κάλλιστ' ἐν δόμοις σ' εὐρήκαμεν, *opportunissime te domi invenimus*. Sed huic lectioni ille locus ipse adversatur, quem ad stabiliendam sententiam suam affert Iph. A. 1093 sq. *Ἀθήδας γένεθλον, ἐν παλῶ σ' ἔξω δόμων Εὐρηχ'.* — Igitur e coniectura dedi κάκιστα τὰν δόμοις, *res domesticas tuas*, matrimonium cum Helena ineundum.

V. 1519. ταικληρίαν Flor. 1.

V. 1532. Ald. rell. καὶ ῥετμῶν μέτα. in quibus μετὰ et ἔχουσαν, ut pro μετέχουσαν essent, iungebatur Scaliger, Aem. Portus, Barn. quod a tragico sermone abhorret. Reisk. coni. μέτρα pro μέτα et sic Par. E. Flor. 1. 2. et edidit Musgrav.

V. 1534. καθίστατο Ald. rell. Flor. 1. 2. Scaliger καθήστατο, barbare, pro καθείστατο, rectius Barn. καθίστατο. Miror vero pleonasmum πλάτην τασόν τε. Certe quid inter utrumque intersit, non assequor. πλάτην καθίστασθαι interpretor *remum suo loco, recte, ponere* i. e. aptare.

V. 1535. Recte εἰς ἔν ἥν suspecta sunt Musgravio. Non enim comperi, inquit, vela, navibus in navalia deductis, distracta fuisse, postea vero tempore usus consui debuisse. Neque vero de velis contractis, dum in portu versatur navis, explicandis denique, quum in altum evehi incipit, intelligi potest: nam si dicas, malum constituebant, vela vero contracta erant, significes, vela malo, antequam constitueretur, iam aptata fuisse, quod absurdum est: dicendum enim erat: *et vela malo aptabant.* Non magis εἰς τι εἶναι pro ἐν τινι usquam,

apud Tragicos certe, legere me memini. Itaque non dubito, quin corrupta sit clausula; quid autem reponendum sit, non succurrit.

V. 1536. Brodaeus: ferrum e clavo pendens ad orbiculos accommodabatur atque inserebatur; his porro pūppi affixis sustinetur, huc illucque vertitur gubernaculum. Eos autem per metaphoram ζεύγλας appellat. Musgrav. ζεύγλας accipere videtur de loris, quibus clavis alligatur: citat enim Orph. Argon. 274 sq. ἐπὶ δ' αὐτ' οἴηκας ἔδθησαν, Προυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγγαντο δ' ἱμάσιν. et Acta apostol. 27, 40. ubi nominantur αἱ ζευκτηρίαι τῶν πηδαλίων.

V. 1539. ναυφόροις Ald. rell. ναυφθόροις, ut ex Brodae, Canteri et Scaligeri coniectura edidit Barnes. Flor. 1. 2. Vict. Pro ἡσθημέτοι Porson. secundum Blomfield. gloss. Pers. 187. corrigebat ἡσκημέτοι, e v. 1383. quod tam ineptum est, ut vix putem Porsoni esse posse: bonis enim vestibibus ἀσχεῖται aliquis, non laceris. Vid. Etymol. M. p. 382, 52.

V. 1542. οἰκτρόν Flor. 1.

V. 1545. ὀλούμενον Ald. rell. Flor. 1. 2. ὀλόμενον MSS. H. Steph. unde sic edidit Canter.

V. 1546. ἄκοντα Ald. Brub. Herv. 1. ἄποντα (sic) Herv. 2. Canter. ἀπόντα Brodaeus MSS. Steph. Flor. 1. 2.

V. 1551. διεσκοπῶμεν Ald. Brub. Herv. 1. 2. unde Brub. signum lacunae post εἷη habet. διεσιωπῶμεν MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. ut edidit Canter.

V. 1554. Ald. rell. Flor. 1. 2. καὶ ταῦτα (non ταῦτ') μὲν δὴ. MSS. Steph. καὶ πάντα μὲν δὴ. καὶ τὰλλα μὲν δὴ est e Canteri coniectura. Ferri potest καὶ ταῦτα μὲν δὴ; nim. ποτήσιατα v. 1548.

V. 1555. ἐθέμεσθα Ald. rell. ἐθέμεσθα Flor. 1. κουφίζοντα, i. e. κουφα ὄντα, ut explicat Heath. citans Hesiod. ἔργ. 463. εἰτε κουφίζουσιν ἄρουραν, ubi κούφην οὔσαν Tzetzes.

V. 1558. παρ' ἐμβλέπων Ald. rell. παρεμβλέπων Brodaeus Barnes. Musgr. et sic Vict. fortasse etiam Flor. 1. 2.

V. 1561. Ald. rell. οὐκουν ἀναρη. Flor. 1. οὐκ ἦν.

Par. E. G. Flor. 2. Vict. οὐκ εἶ, suprascripto in Flor. οἶκον, in Vict. οὖν supra εἶ'.

V. 1564. Pro ᾧσαι Musgrav. ᾧρεῖ i. e. φυλάττει, perperam, ut recte iudicat Ruhnken. epist. cr. l. p. 100.

A. 1566. φέροντες δ' εἰς ἐθ. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1570. πλήσασα. Vid. Porson. ad Orest. 54.

V. 1571. Flor. 1. 2. ἰδωλίων. καθ' ἐξόμην, καθ' ἡμην sine augmento dicere solere Tragicos monuit Porson Praef. Hec. p. XVII.

V. 1573. Flor. 1. 2. Ald. Brub. Herv. 1. κλιμαντήρας. Herv. 2. rell. κλιμακτῆρας.

V. 1574. Ald. rell. ἔζοντο, ὑφ' εἶμ. quod correctum a Barn. in Musgraviana rediit.

V. 1575. ὀρθριά τ' ἐξ. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. ὀρθιά τ' ἐξ. Brodaeus, Canter. Barn. Musgr. ῥόθιά τ' ἐξ. Pierson. Veris. p. 186. qui etiam κλειυστοῦ pro κελύθου v. 1576.

V. 1580. μελουσί σοι Elmslei. ad Iphig. T. 199. not. Recte; vid. v. 1552.

V. 1581. ὁ δ' εἶπεν, ᾧς Ald. rell. ὁ δ' εἶφ' ᾧ. Barn. ὁ δ' εἶπ' (sic) ᾧ. Musgr.

V. 1584. δαίμον' ἤνχετ' Ald. rell. Flor. 1. 2. λαιμόν MSS. Steph.

V. 1588. οὔριος Elmslei. ad Med. 43. not.

V. 1589. τότ' pro τόδ' legendum suspicatur Elmslei. in *Classic. journ.* n. 15. p. 213.

Ναξίαν

V. 1590. ἀξίαν Par. G. Locus Naxia ignotus est, nisi forte, ut ait Barnes. ipsa Pharos insula per πρόληψιν Naxia vocatur ob pharum a Sostrato Cnidio vel Naxio exstructum. Miram Brodae explicationem vide apud Barnes. Toup. ad Suid. T. II. p. 16. em. πάλιν πλέωμεν ἐναντίαν, Musgrav. primum ἐστίαν, tum τεσσάν, alii aliud.

V. 1591. ἐκ δὲ ταυρείου φόρου, statim post caesdem tauri. Vid. quos citavi Gramm. gr. §. 574. not. c. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 463.

V. 1595. *πανάταις* Ald. rell.

V. 1597. Ald. rell. οὐκουν ὁ μὲν τις, Par. E. Flor. 2. οὐκ εἶ' ὁ μὲν τις, cum v. l. γρ. οὐ | κουν ἢ μέ τις, quod ipsum est in Flor. 1. — ἀρεῖται pro αἰρεῖται Elmslei. ad Heracl. 323.

V. 1602. Elmslei. in *Class. journ.* n. 16. p. 431. em. φόνω δὲ ναῦς ἐξήρει· τὸ παρακ. δ' ἦν. Vid. Iphig. T. 310. Nam ῥέομαι barbarum.

V. 1607. Elmslei. ad Iph. T. 110. ὄπη.

V. 1615. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. ὀρμιατόρων, sed Flor. 2. in marg. γρ. ὀρμιάν τίνων.

V. 1628. ἀφίστασ'. Sic Porson. Praef. Hec. p. 43. pro ἀφίστασθ'.

V. 1633. καλὴν δὲ πρ. Flor. 1.

V. 1638. Ald. rell. ὅσια δρᾶν τάνθ' ἐκδικᾶ. Correxit Porson. ad Hec. 1270.

V. 1640. Legebatur ἀλλ' ἐμέ - πρὸ δεσποτῶν. Τοῖσι γενν. δ. Nostrum est a Porsono l. c. Idem in mentem venerat Hermannō, teste Erfurdio ad Soph. Ai. p. 629. Reisig. autem Coniect. p. 113. ἀλλ' ἐμ', εἰ-πρὸ δεσπ. εἰ pro ἐπεὶ accipiens, ut Med. 88. ad quem locum quae annotavi si vera sunt, non convenit hic partic. εἰ. Pro πρὸ Flor. 1. πρόσ.

V. 1644. Διόσκουροι Ald. rell. Correxuit Barnes.

V. 1647. Legebatur ἐκγόνη. quod barbarum est. Vitium e simili terminatione sq. vocabuli ortum.

V. 1650. εἰ μὲν γὰρ αἰεί Ald. rell. ἐς μὲν γὰρ αἰεί MSS. Steph. quam venustam circuitionem vocat Porson. ad Orest. 1679. vituperans Musgravium, qui corrigere hyperbaton volebat sic: αἰεὶ γὰρ εἰς μὲν. Flor. 1. χρόνον νῦν.

V. 1653. Ald. Brub. Herv. 1. παρέσχετ' οὖνομα, οὐκέτι. Herv. 2. Cant. Musgr. παρέσχε τ' οὖνομα οὐκ. Barn. παρέσχετ' οὖνομα οὐκέτι.

V. 1656. σύ Flor. 1. pro σῆς.

V. 1657. πρᾶσσειν scribendum erat, ut Troad. 449.

V. 1658. καὶ πρὶν ἐξεσῶσ. Ald. rell.

V. 1660. ἦσσαν ἦμεν Pierson, Veris. p. 66 sq. pro ἦσσονες ἦμεν.

V. 1663. ἄξετ' Ald. Brub. Herv. 1. εἴξετ' Herv. 2. rell.

V. 1670. Ald. rell. οὐδ' ὠρίσιν σε. Vict. οὐδ' ὠρίσιν σοι. (σοι etiam Flor. 1. 2.) quod non dubitavi recipere. Sic iam Canter. *Ubi te Mercurius constituit.* Similiter ὀρίζειν et ὀρίζεσθαι βωμούς dicit Soph. Trach. 237. 754.

V. 1673. Ald. Brub. Herv. 1. 2. φρουροῦ παρ' ἀ. τεταγμένη. Flor. 1. 2. φρουροῦ - τεταγμένους. MSS. Steph. φρουρά - - τεταμένη. Pro νῆσον Flor. 2. Vict. μνήσον, sed ille in marg. γρ. νῆσον.

NOTAE IN IONEM.

Argumentum dedi, ut a Barnesio editum est. Sed hic interpolavit verba κατὰ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκωδοντιδῶν v. 7. et 11. Ἀπόλλων δὲ χρησομένῳ et sequentia usque ad τὸ δράμα ἀποτελεῖται.

V. 1. Hic versus quum propter numeros reprehensus esset a Porsono, Hermann. in elem. d. metr. p. 116. recte censet, consulto Euripidem onus, quod humeris sustineret Atlas, impeditiori numero depingere voluisse.

V. 2. Par. E. παλαιῶν.

V. 4. Ald. rell. λάτρην, ut Flor. 1. Vict. λάτρην⁷⁷ Par. G. Flor. 2. λάτριν Par. E. ut primus edidit Barnes.

V. 6. Brodaeus citat Eustathium, ita, nescio quo loco, notantem: Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐπὶ μαρτείας τοῖς τὸν ὕμνον δίδωσιν, εἶθα τὸ ὑμνωδεῖν ἀντὶ τοῦ θεοπίζεν τίθῃσι.

V. 9. Ald. rell. χρυσολόγου cum duobus Florr. et Vict. puto etiam Pariss. χρυσολόγγου MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barnes. Musgr. ut iam coniecerat Brodaeus.

V. 11. Flor. 2. προσβόροις^{out} πετραις^{at}.

V. 12. τῆς Ἀθηναίων χθονός quo referri possit in constructione, nescire se fatetur Musgrav. itaque τῆς Ἀθηναίων πρόμου. Dictum est, ut οἶσθ' οὖν τὸν Οἶτης Ζητὸς ὕψιστον πάγον Soph. Trach. 1193. πρὸς τὰ Χαλκωδοττος Εὐβοίας σταθμά Philoct. 489. ἢ τε Σουρίου Διὸς Ἀθάνας σῶς ὑπαγγυρος πέτρα Eur. Cycl. 293. Nam quum dici posset et ὁ Ζητὸς πάγος, τὰ Χαλκωδοττος σταθμά, ἢ Ἀθάνας πέτρα, et ὁ Οἶτης πάγος, τὰ Εὐ-

βοίας σταθμά, ἡ Σουρίου πέτρα (vid. Gramm. graec. §. 354. 6. a.) nihil mirum, duas constructiones conunctas esse.

V. 14. Ald. rell. etiam Musgr. ἀγνώς. ἀγνώς primus dedit Hülsemaun.

V. 15. Ald. rell. et Codd. οἶκον. ὄγκον est ex emendatione H. Steph. et Brodaeī, et in Vict. notatum: γρ. ὄγκον.

V. 19. ἀντίπηγος. „De hac voce cf. Valck. ad Adonias. p. 334.“ Boisson. Nominativus ἀντίπηγος Grammaticorum commentum esse videtur.

V. 22. φρουρῶ. Sic MSS. Steph. Flor. 1. 2. pro φρουρῶν. Pro φίλακας Porson. ad Eur. Phoen. 1419. coni. φύλακας, recte, ut opinor. Sic etiam Lenting. p. 102.

V. 24. οἰεί pro ἐκεῖ coni. Elmslei. ad Med. p. 240. not. ἐκεῖ sane superfluum.

V. 32. αὐτῶ σὺν ἄγγει. Vid. ad Hipp. 1203.

V. 35. Elegans est Reiskii coniectura, ἐνεργας Δελφῶν τὰμά πρὸς χρ. quam veram esse censeo.

V. 37. κίτος MSS. pro σκύτος. Sic etiam v. 39.

V. 40. Ald. rell. ὡς ὀρεῦσθ' ὁ παῖς. Par. E. Flor. 1. 2. ὡς ὀρεῦσθ' ὁ παῖς. Recte Scaliger. ὡς ὀρεῦσθ' ὁ π. Imperite vulgatam defendit Lenting. p. 102 sq.

V. 41. Codd. et edd. ἀνιππείοντας. Recte Musgrav. emend. ἄμ' ἱππ. Ἄμα κύκλω ἡλίου una cum sole, est, i. q. ἄμ' ἡλίῳ ἀνίσχοντι.

V. 42. βαίρουσα pro εἰςβαίρουσα Flor. 1.

V. 59. Ald. rell. Χαλκωδοιτίδαις. Χαλκωδοιτ. recte Eustath. ad Il. β' p. 281, 44. loco iam a Brodaeō et Barnesio adscripto.

V. 60. Legebatur Εὐβοῖδα.

V. 70. Ald. rell. τὸν αὐτοῦ παῖδα, recte. Vid. Add. ad Iph. A. p. 368. v. 10.

V. 73. Ald. rell. παῖς τ' ἔχει. Canter. Barn. Musgr. παῖς τ' ἔχη, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 81. νιν addidit Scaliger. Sed Flor. 2. Vict. ἐγώ-γα (sic).

V. 83. λάμπει v1 activa, ut Hel. 1131.

V. 84. Ald. rell. ἄστρα δὲ φλέγει. φεύγει pro φλέγει
φλέγει
coni. Canter. et sic Par. G. φεύγει Flor. 2. Vict.

V. 85. Ald. νύκθ', quod primus correxit Barnes. et
e Par. B. Musgrav.

V. 87. Ald. rell. καταλ. τὴν ἡμέραν. Canter. τὴν ἡμε-
ρίαν Flor. 1. τὴν πραεῖαν, quod in margine, tanquam
scholion, ab eadem manu habet Flor. 2. Hoc recepi,
non quo verum esse contendere audeam, sed quod et
metro satisfacit, a quo abhorret ἡμέραν, et ita βροτοῖσι
habet, unde pendeat, quod non idem fit in ἡμερίαν.

V. 90. πέτεται e Musgravii coniectura pro πείταται.

V. 99. Scribe ἐθέλουσιν, ut est in Flor. 1. 2. Vict.
et v. 104. στέφασιν D. Superiore versu ἀγαθόν mihi
quoque suspectum est.

V. 100. μαντεύσθε Ald. rell. μαντεύεσθαι coni. Sca-
liger et sic Parr. E. G. μαντεύεσθαι Flor. 2. Vict. Sq. v.
ιδίας γλώσσης dictum, quia suo ore ministri proferebant,
quae Pythia divino numine instincta suggesserat.

V. 103. πτόρθοις Ald. Brub. πτόρθοις vitio typo-
thetarum Herv. 1. 2. Canter.

V. 107. Ald. rell. ἂ βλάπτουσιν. Quod coniecerat
Scaliger αὖ βλ. est in Flor. 1. 2.

V. 115. Ald. rell. σαίρει. Par. E. Vict. σαίρεις, quod
recepit Musgrav.

V. 122. Ald. rell. ἡλίου. ἡλίου dedi ob metrum.
Hermann. elem. d. m. p. 546. citat ἄλλου et θοῶ. Ver-
sum e glyconeo et choriambō, primam solutam habente,
constare dicit Herm. eo loco; mihi iambicus trimeter
esse videtur.

V. 133. εὐφόμεους μόχθους corrigit Porson. ap. Monk.
ad Hipp. 301. sed videntur duae constructiones confu-
sae esse, οὐκ ἀποκάνω εὐφήμεις πόνοις, et οὐκ ἀποκ.
εὐφήμεους πόνους μοχθεῖν.

V. 134. Ald. rell. οὐκ ἀποκόμψω. E Par. E. οὐκ ἀπο-
κόμψω edidit Musgrav. Nec necessario μοχθεῖν in μοχ-
θῶν mutandum, quamquam haec usitatior est con-

structio: nam οὐ κάμνω μοχθεῖν, quamvis exemplum non suppetat, dici posse video, quia τὸ μοχθεῖν efficitur τῷ οὐκ ἀποκάμνειν, μοχθῶ ὅτι οὐκ ἀποκάμνω.

V. 137. τὸ δ' ὠφέλ. est e Musgravii coniectura. Ald. rell. τὸν δ' ὠφ.

V. 148. Ald. rell. ἀρά. H. Steph. e vett. ll. ut ait Barn. ἄρα. Flor. 1. 2. ἀρεί, quo confirmatur Elmsleii suspicio *Mus. crit.* VI. p. 304. not. ἀσι legentis.

V. 149. Flor. 1. 2. παυσαίμην, et sq. v. Flor. 2. εἰ, supra scripto ἤ eadem manu.

V. 159. πρὸ θυμίας Ald. rell. πρὸς θυμ. Canter. et Florr.

V. 160. Ald. rell. κύκλος· οὐκ, ἀλλὰ. Κύκνος est a Victorio et Brodaeo: in Vict. adscriptum. γρ. κύκνος. Brodaeus et κύκλος et κύκλον explicare studet; sed videtur potius, inquit, legendum κύκνος. Sic primus edidit Canter. ὅδ' ἄλλος ὄρνις, nimirum κύκνος. οὐκ ἄλλα ex emendatione Canteri edidit Barnes. et sic Flor. 1. 2. ἄλλα Vict.

V. 164. πάραγε e Scaligeri emendatione pro παρὰ τῶ.

V. 165. τὰς Δηλ. Ald. Herv. 1. 2. Brub. τὰς Δηλ. Brodaeus et Canter. τ' post λίμνας deest in Ald. Herv. 1. 2. Brub. Addidit Canter.

V. 180. οἷς δ' ἔγκειμαι μ. pro ὅτι τούτοις ἔγκ. μ. quos labores sustineo, i. e. pro laboribus, quos sustineo. Vid. ad Orest. 1114. Iph. T. 147.

V. 184. εἰσὶ pro ἦσαν Barnes. marg. quod recte refutat Lenting. p. 103.

V. 185. Ald. rell. ἀγιάτιδες Θεραπεῖ. ἀγυιάτιδες o cod. Heinsio-Scaligerano dedit Barn. et sic Flor. 1. 2. ἀγυιάτιδες Par. E. Vict. ἀγυιάτιδες Θεράπαισαι citat Eustath. ad Il. β', 12. p. 166. sed recte Hesych. Θεραπεῖαι v. Ἀγυιάτιδες, ubi vid. Interpr. Cf. Bekk. anecdot. p. 340, 2.

V. 186. γε Herm. elem. d. m. p. 540. dubitat, an a metricis additum sit.

V. 188. Ald. rell. καλλίφαρον. καλλιβλέφαρον e Brodaei, Scaligeri, Canteri, Miltoni coniectura edidit Barnes. καλλιβλέφαρον φῶς nihil aliud est nisi καλὸν φῶς,

sed cum delectu positum, quia διδυμα πρόσωπα commemorantur, i. e. duplex aedium facies, ut recte explicat Musgrav.

V. 189 sqq. In Ald. rell. haec tribuuntur Ioni cum Choro colloquenti, ita ut Ionis sint v. 189—192. verba καὶ πέλεις - αἶρεϊ. 193. 4. 196—202. 204. 5. 207. 8, 210—219. 220. ubi Ionis persona denuo adscripta. (In Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. Ioni tribuuntur tantum vv. 210. 11. Choro v. 212—219. in Brub. Ioni vss. 210—216. Choro 217. 18. 19.) 222. 225. 228—230. 233. 236. reliqua Chori. Ego, secutus sum distinctionem Boeckhii de tragg. p. 81 sqq. nisi quod haec non inter duodecim chori personas distribui.

V. 191. Vict. ἄρπαις.

V. 192. Vulgo ὄσσοισιν contra metrum.

V. 194. πτανόν Ald. rell. πανόν Pierson. Veris. p. 3.

V. 195. Ald. rell. τίς ἄρ' ὅς ἐμαῖς μυθεύεται | παρὰ πῆναισιν. Metro verba accommodavit Boeckh.

V. 203. Ald. rell. πάντα. Musgrav. παντῆ. Et iam Barn. πάντα] παντῆ. Alii παντῆ.

V. 204. 5. Musgr. ob metrum ἐν πτυχαῖσι λαίτναισι, laudans τειχέων περιπτυχαί Phoen. 1357. τοίχων πτυχαῖς fragm. inc. CLVI, 2. δόμων περιπτυχάς Arist. Av. 1241.

V. 206. Flor. 2. δερκόμεσθ', supra scripto ω alia manu.

V. 210. Scribendum: τί γάρ; κερ. ἀμείπ. cum Elmsleio ad Med. 466. not. u. E praecedentibus v. 207. supple λείσσεις, ut necesse non sit cum Elmsleio post χερσὶν addere ὀρεῖς.

V. 211. Ald. ἐκηβόλης. Herv. 1. 2. Brub. Canter. ἐκηβόλης, quod pro genitivo singulari habens Aem. Portus coni. ἐκηβόλου, idque recepit Barnes. ἐκηβόλησι Musgr. cuiusmodi feminina quum rarissime apud tragicos inveniuntur, Elmslei. l. c. ἐκηβόλοις χερσὶν (et Flor. 1. ἐκη-

βόλοις) vel potius ἐκηβόλοιιν χερσὶν legi vult, quomodo ita scriptus hic versus antistrophico 232. respondeat, docere oblitus. Raritas autem non satis tutum argumentum est falsitatis.

V. 215. Ald. rell. ἀπολεμίους κισσίνους βάντροις. Bar-

nes. ἀπολλέμοις κισσίνοις β. Musgrav. tacite edid. ἀπολλέμοισι κισσίνοισι β. quod poscit antistrophicus.

V. 216. Ald. Herv. 1. Brub. τέκν' ὁ βακχεύς Herv. 2. τέκνον βακχ. Canter. Barn. Musgr. τέκνον ὁ β. et sic Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 219. deest spondeus, ut ἡμᾶς. λευκὸν pro epitheto simpliciter ornante pedis habeo cum Schaefero ad Orest. ed. Porson. (a. 1824.) v. 240. non de nudo pede accipio cum Musgr. et Elmsl. ad Bacch. 664.

V. 220. Ald. rell. ὦ ξένοι.

V. 221. Ald. Brub. οὐδ' ἄν ἐκ σέθεν ἄν πυθοίμαν αὐδάν; αὐδάν excidit in Herv. 1. 2. et hinc in Canter. Barn. Musgr. coni. οὐδ' ἄν | ἐκπυθοίμαν αὐδάν σέθεν. Melius strophico respondet quod ego dedi, secluso αὐδάν, ut versus e cretico et dochmio constaret.

V. 222. Ald. rell. τίνα δὲ θέλεις. Musgr. coni. τίνα τήνδε θέλεις;

V. 225. Ald. rell. ἐνδυτός. Correxuit Musgrav.

V. 227. Ald. rell. εἰ μὲν ἐδύσατε. Flor. 2. Vict. ἐδύσατε. Par. E. Flor. 1. ἐλύσατε. MSS. Steph. et Brod. e coni. ἐθύσατε, quod receperunt Canter. Barn. Musgr.

V. 229 sq. ἐπ' ἀσφάκτοις μήλοισι, nisi victimas sacrificaveritis. Vid. Gramm. gr. §. 586. et ad Phoen. 786. Haec sunt τὰ νομιζόμενα Herod. VII, 140.

V. 235. εἰσιδεῖν Ald. rell. contra metrum: iambo in strophico καταί — respondet tribrachus — λα τῷδ' ἐς —

V. 236. δέ om. Flor. 1.

V. 237. Creusae hos vs. tribuunt Ald. rell. et Flor. 1. Χόρος ἢ Κρέουσα Flor. 2. Χόρος Par. E.

V. 239. Ald. ἀμφὶ τᾶσδ' ἐμώτα. Vict. ἴσως τᾶσδ'. Flor. 2. τᾶδ' Par. G. τᾶδ'. ἑρωτᾶς Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 244. συγκλήσασα Ald. et MSS. sine & subscr. Herv. 1. 2. Brub. συγκλείσασα Canter. Barn.

V. 248. Ald. rell. ὅ πάντες ἄ. Pierson. Veris. p. 9. οὐ ob sequens ἐνταῦθα, et sic Flor. 1. 2. λείσοιτες Ald. rell. ut semper.

V. 251. Ald. rell. ἔλθων. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἔλθειν. Vulgatam Lenting. p. 103. defendit, quum τὸ μὲν σὺν οὐκ ἀπ. ἔχεις dictum sit pro σὺ οὐκ ἀπ. ἔχεις, recte inferri ἔλθων. Imo τὸ σὺν est quod tu dicis et significas.

V. 254. Ald. rell. ἔρχομεν. MSS. Steph. ἔρχον quod receperunt Canter. Barn. Musgrav. Flor. 1. 2. ἔρχομεν, quod recipiendum duxi. Nam si ἔρχον scriptum reperissent librarii, adiecto οὐσα retenti fuissent, quod minus ἔρχομεν vel ἔρχομεν scriberent. Sed sic infra 1249. διωκόμεσθα -- κρατηθεῖσα. Herc. f. 1178. ἰκετεύομεν -- προσπιπῶν. Vid. Porson. suppl. praef. Hec. p. XXXVIII. Elmslei. in Mus. crit. V. p. 20.

V. 256. Ald. rell. ἀνήσομεν. Musgr. coni. ἀνοίσομεν.

V. 257. ὀλοῦμεθα Ald. rell. E coniectura scripsi ὀλοῦμεθα. Nam τὸ ὀλλυσθαι τὰς γυναῖκας τῶν κρατούντων ἀδικίας ita pro explorato habet Creusa, ut optativo, tanquam in re dubia, locus non sit. ὀλοῦμεθα a linguae ratione postulari monet Lenting. p. 103.

V. 258. Ald. rell. τί χεῖμ' ἀνερέν. Barn. τί χεῖμά γ' ἀνερ. Musgr. τί χεῖμ'; ἀρ' ἀνερ.

V. 259. μεθῆκα τόξα, i. e. ἐξετόξευσα τὸν λόγον. Cf. Andr. 366. Barnes. ad h. l. Bergl. ad Arist. Plut. 39. Wytenb. ad Plut. p. 282.

V. 260. Ald. rell. φρόντιζε τι. Barnes. non monito lectore φρόντιζ' εἰ, quod retinui cum Musgrav. sic enim Florr.

V. 265. Schaef. melet. p. 83, 28. γενναίων θ' ὑποτραφ. Γενναίων ἀπὸ πατέρων τραφεῖσα idem est quod γενναίων ἀπὸ πατέρων γεγῶσα, ut infra 694. ἄλλων τραφεῖς ἀπ' αἱμάτων.

V. 268. Delenda nota interrogationis post βροτοῖς. nam hic versus cum 270. iungendus est.

V. 271. Ἐρχομένου γε, sc. ἔχρονός εἰμι coni. Elmsl. Edinb. rev. n. 37. p. 70. quam coniecturam ipse retractat Mus. crit. VI. p. 295. dubitans tamen num coituptus sit versus.

A. 274. Wytenbach. Bibl. crit. III. 4. p. 27. coniiicit ἐν τροφῇ, Dat autem scilicet eum, ut in nutritione fieri solet. Quasi vero, quem alii nutriendum tradunt, eum

οὐχ ὁρῶμενον tradere moris sit! Ovid. Metam. II, 555 sq. *Virginibusque tribus, gemino de Cecrope natis, Hanc legem dederat, sua ne secreta viderent.* νομίζεται, more receptum est, nunc vel pueris notum est.

V. 277. Flor. 1. τί γαρ. sic.

V. 278. Ald. rell. τί δαί; τόδ' ἄρ' ἄλ. Rectius Musgrav. τί δαί τόδ'; ἄρ' ἄλ. Elmslei. ad Bacch. 820. coni. τί δὴ τόδ'; ἄρ' ἄλ. Porson. apud Kidd. p. 389: et Hermann. ad Viger. p. 848. τί δ' αὖ τόδ'; quamquam etiam vulgata, inquit Herm. sed magis illa ad familiarem sermonem accedens, ferri poterit. Pro ἡ μάτην λόγος Elmslei. ad Heracl. 965. temere scribit ἡ μάτην λέγεις.

V. 279. οὐ κάμνω σχολῇ recte Brodaeus: *non moleste fero hoc otium.*

V. 286. Flor. 1. 2. κεκλημέρος.

V. 288. Legendum videtur τιμᾷ σφε Φοῖβος ἄστρ. τε Π. De ἀστραπαῖς Πυθίαις vid. C. O. Mülleri hist. Hellen. II. p. 241 sq.

V. 289. Ald. rell. τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μήποτ' ὦφελον σ' εἰσιδεῖν. Scaliger. et Dupont. σφ' ἰδεῖν legendum viderunt pro σ' εἰσιδεῖν, et ἰδεῖν pro εἰσιδεῖν Flor. 1. 2. Iacobs cur. sec. in Enrip. p. 189. τιμᾷ γε, τιμᾷ μή ποτ' ὦφελον σφ' ἰδεῖν. Kidd. Porson. p. 193. τιμᾷ τιν' ὦν γε μήποτ' ὦφελ' εἰσιδεῖν. Lenissimum est et ad sensum aptissimum quod coniecit V. D. in Ephemerid. Lips. 1804. n. 13. p. 205. τιμᾷ; τί μὴν; ὡς μήποτ' ὦφελον σφ' ἰδεῖν. Hoc unum obstat, quod τί μὴν (de quo vid. Koen. ad Greg. p. 109. — 236. Schaeff. ad Soph. Tr. 390.) vix alibi apud Tragicos legitur.

V. 291. οὐδέν· ξύροιδ' ἄτρ. ex egregia Tyrwhitti emendatione pro οὐδέν· ξέν' οἶδ' ἄτρ.

V. 297. πόλις de regione hinc illustrat Strabo VIII. p. 356. quod monuit Brodaeus.

V. 303. Flor. 2. ἐνστρέφει, et in marg. ἐνστρέφεται τῷ τοῦ Τροφωνίου σηκῷ, quae in textu habet Flor. 1. οὐ στρέφει Vict. σηκοῖς δ' ἐνστρέφει Τρ. Scaliger et Dupont. quod recepit Barn. ipse tamen praeferebat σηκούς δ' ἀνστρέφει Τρ. Accusativum σηκούς cum ἐνστρέφει iunctum firmare studui exemplis aliorum verborum

Gramm. gr. §. 425. extr. et consentit Relsig. obs. crit. in Oed. C. p. 319.

V. 311. Flor. 1. ὠλβισαν. ὀλβίζειν *beatum praedicare* illustravit Blomfield. gloss. Agam. 901.

V. 314. Flor. 1. πλήν ἐνός, et v. sq. ἡμεῖς γ' ἄρ'.

V. 317. τοῖσιδ' hic etiam pro τοῖςδὲ γ' legi vult Monk. ad Hipp. 1391.

V. 318. ἅπαν non intelligere se fassi Musgrav. coni. ἀπανταχοῦ μοι δῶμ', Iacobs ad Athen. p. 10. ἀρκοῦν θεοῦ μοι δῶμ'. δῶμα his cogitandum: ἅπαν θεοῦ δῶμα δῶμά μοι ἐστιν. Cf. Hermann. ad Soph. Phil. 81.

V. 322. Male Musgrav. ἦ δ' εἰσέρεψε με, ut sermo v. 324. demum absolvatur.

V. 327. Porson. Adv. p. 269. corr. τάλαινα σ' ἢ τεκοῦς ἄρ'. ἦ τις ἦν ποτε. coll. v. 566. cuius mutationis idoneam causam non video.

V. 328. Vulgo ἀδίκημα τοῦ γυν. ἀδίκημα vocat, qui ex ἀδικία matri illata, i. e. stupro (vid. v. 344.) conceptus est.

V. 333. Vulgo ταῦτ'.

V. 334. Imperativus εἰπον vel potius εἰπόν (vid. Schaeff. ad Dion. p. 436.) vix apud tragicos, imo ne apud antiquiores Atticos quidem, reperitur; eo Menander demum usus esse memoratur. vid. Menandri fragm. ed. Meineke p. 273. Tum quod in Ald. rell. legitur, εἰ μοι ξυλλάβη, soloecum est. Itaque e coniectura edidi ξυλλάβοις. Sed melius Elmslei. ad Med. 266. not. i. τίς, εἰπέ. καὶ μοι ξυλλάβοι -- ξυλλάβοι sc. ἡ ἄλλη γυνή. Sin legas ξυλλάβοις vel ξυλλάβῃ a ξυνελαβόμεν ducas cum Musgravio, qui vertit *si mihi operam tuam commodaveris*, nihil adhuc dixerat Creusa, ex quo, eam adiuturam esse Ionem, colligi posset. συλλαβεῖν pro συλλαβεῖσθαι legitur Soph. Trach. 1019. Eur. Med. 808.

V. 336. Male Musgrav. post γύναι nota interrogandi distinxit. Est enim: *nam ministerio meo te adiuvabo, vel dic, ut te adiuvem.* In Ald. rell. comina est post χοῦζουσ', post γύναι nota interrogandi.

V. 338. Ald. rell. ἡμεῖς δ' ἄλλὰ. Paris. G. ἡμεῖς τᾶλλα, Flor. 2. τ' ἄλλὰ.

V. 340. Ald. rell. οὐτ' ἄρα. Scribe οὐ τὰρα i. e. οὐ τοι ἄρα. Pro θεος V. C. αἰδώς. Vict. quod etiam adscriptum in Flor. 2. Nimirum hanc deam intelligit. Verecundia autem ab agendo aliquid deterret: hinc ἀργός vocatur.

V. 343. Ald. rell. λάθρα πάρος. πατρός pro πάρος MSS. Steph. Flor. 1. 2. ut coniecit Brodaeus.

V. 344. Quam alias αἰσχύνοσθαι τινα sit pudore hominis captum esse, ut coram eo aliquid facere vel dicere refugias — vid. v. 934. 1074. — hoc loco est pudore rei affici, pudet eam stupri a viro allati; ut infra 370. αἰδοῦμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι Hipp. 243. Quae sequuntur ὃ φησὶν αὐτῇ, iungenda cum v. 343.

V. 352. Ald. rell. et Codd. ἔγνωσ. Emendavit H. Steph. et Brodaeus.

V. 355. Flor. 1. καὶ τε.

V. 357. εἰχ' ἄν μέτρον. „Solum huius elisionis exemplum, quod in veteribus tragicorum editionibus exstet. Si certum esset, Atticos eam vitasse, facile reponi posset, Σοὶ ταῦτ' ἄν ἤβης, εἴπερ ἦν, εἶχεν μέτρα. Elmslei. ad Med. 416. not. p.

V. 359. Post γόνον Ald. Herv. 1. Brub. habent signum interrogandi, quod recte sustulerunt Herv. 2. Canter. Barn. etc.

V. 361. Cogitandum δρῶν, τὰ κοινὰ δρῶν μόνος χαιρών, οὐ δίκαια δρῶ i. e. οὐ δίκαια δρῶ, εἰ τὰ κοινὰ μόνος δρῶν χαίρει.

V. 364. καί· μή γ' ἐπ' ο. Sic Musgrav. pro καὶ μή γ' ἐπ' ο.

V. 371. Scribe δὲ γῆ παθοῦσα cum Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 212.

V. 373. In Ald. Herv. 1. huic versui praefixa est Creusae persona, quam recte omiserunt Herv. 2. Brub. Canter. rell. Victorius haec adscripsit: Videntur esse verba Ionis, et supervacanea persona Creusa. Nec e Florr. quidquam enotatum, unde eos h. l. a Musgraviana discrepare intelligas. αὐτοῦ Ald. rell.

V. 378. Ald. rell. ἐκόντας. Vict. ἰσως ἐκόντες. Bro-

laeus, Canter. Barnes. Musgr. ἀκόντας. ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας, nimirum ὥστε τῷ Θεῷ τὰναντία μαρτυνεσθαι.

V. 381. ἂν γάρ Ald. rell. ἂν γάρ e Stephani, Cant. Scalig. emendatione edidit Barn.

V. 382. Ald. rell. et Codd. ἄκοντα κεκτῆμ. H. Steph. coni. ἀνόνητα κεκτ. quod receperunt Barnes. et Musgr. Propius ad veterem scripturam accedit, quod e conjectura dedi, οὐκ ὄντα, bona quae nulla sunt.

V. 384. βροτοῖς Stob. XCVI. p. 531. Gesn. XCVIII. p. 409. Grot. Eadem sententia est Aeschyli Suppl. 339. Ἀναξ Πέλασγών, αἰὼλ' ἀνθρώπων κακά. Πόνου δ' ἰδοὺς ἂν οὐδ' αὖτις ταῦτόν περὶόν.

V. 385. Stob. μορφαῖς δὲ διαφ. Tum Stob. Gesn. ἐν δ' ἄνευ τύχης, ubi Gesn. coni. οὐδ' ἄνευ τ. Stob. MS. A. ἐν δ' εὐτυχίαις. Grot. edidit ἕνα δ' ἄνευ τύχης — et βίον sq. v. ut est in Stobaeo, Par. G. Flor. 2. supra scripto ω. βίον Flor. 1. Ibidem Stob. Gesn. μόλις ποτ' ἐξείροισεν ἀνθρώπου βίον. Grotius e MS. A. dedit, quod in Euripide legitur, nisi quod ἀνθρώπου βίον servavit. Vulgata sanissima est. ἐν εὐτυχίᾳ, s. μίαν εὐτυχίαν, felicitatem unius generis, ideoque unam eandemque felicitatem, quae sine varietate perdurat, continuam. ὅνευ τύχης esse hominum vitam, vix quisquam dixerit. βίον e simili terminatione vocis ἀνθρώπων ortum videtur. Inde factum βίον. De dativo βίῳ vid. ad Hec. 590. Quod Musgrav. coni. ἕνα δ' ἂν εὐτυχῇ - βίον, non mihi eiς sequente particula negante pro οὐδεὶς poni.

V. 393. Ald. rell. ἀλλ' εἰς γὰρ τὰδ', εἰ -- In Viet. adscriptum λείπει. Reisk. coni. ἀλλ' οὖν (εἰς γὰρ γὰρ τὰδ', εἰ --) Musgr. ἄλλως εἰς γὰρ τὰδ' αὖ, εἰ. Ex utroque mixtum est, quod ego dedi. ἀλλ' οὖν formula est, qua, quod fit, fieri nos pati significamus. Nunc Reiskii ratio et simplicior et verior esse videtur, ut post ἀλλ' οὖν sit aposiopesis: at quando res ita se habet, acquiescam.

V. 394. Schol. MS. Townlei. in Iliad. v', 257. Ἐπιπύδης οἰονικῶς λυόμεθα. Herodian. Villos. Anecd. gr. T. II. p. 88. παρ' Ἐπιπύδῃ κείται Ἰωνικῶς λυόμεθα. Lege utrobique Ἰωνικῶς λυόμεθα μὴ μαθεῖν. μαθεῖν habet Herod. et primo habuit Townl. sed mutatum in πα-

θεῖν. P. P. D. apud Kidd. *miscell. tracts* p. 207. Cf. Schol. Ven. L. c.

V. 397. Flor. 1. λιπόντας.

V. 398. cum sqq. citat Stob. LXXII. p. 440. Gesn. LXXIV. p. 325. Grot. ubi est ἐξελίσσομεν, et in Gesn. οὐχ ἥπερ αὐτὸν ἡμεῖς ἐξελ. correctum a Grotio.

V. 404. Ald. rell. Flor. 1. 2. πρῶτον μὲν θεός. Articulum addidit Barnes, ut iam factum in Brubach.

V. 406. ὁρῶσθ' ἡμῶς nomin. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. ὁρῶσθ' Baru. Musgr. quod haud dubie melius. Nec discrepare videntur Florr.

V. 409. συγκαθίσταται citat Porson. ad Phoen. 16.

V. 411. Ald. rell. Flor. 1. 2. μάντευμ', Brub. μάντευμ' με. ἔν γοῦν - Barn. μαντείμαθ'.

V. 418. ὦ ξέρε Duport. et Barn. τρέπιδος ξέρε Ald. rell.

V. 419. πάρος pro πάλος Vict.

V. 423. Flor. 1. 2. βούλομαι δ' ἐν ἡμ.

V. 434. Scribe: (αἰτίσσειται) ἦτοι φιλ. ut est in Ald. rell. non ἦ τοι, ut edidit Barn. φιλοῦσα γῆς Ald. rell. MSS. Pariss. φευγούσα γῆς MSS. Steph. unde receperunt Canter. et Barn. *An exsulans pro patria consulit oraculum?* At hoc esset φεύγουσα. Recte Musgrav. edidit φιλοῦσα γ' ἦς. i. e. φιλοῦσα ἐκείνην ὑπὲρ ἦς μ. in quod incidit etiam Vict. ἰσως φιλοῦσά γ' ἦς. Et sic habere videntur Florr. Wakefield. ἦ τοι φιλοῦσα, τῆς ὑπὲρ - Tum ὑπερμαντεύεται una voce Ald. rell.

V. 437. Ald. rell. προσήκει τ' οὐδας. Vict. τοῦδας. Iustin. Mart. π. μοναρχίας p. 108. (ed. Colon. 1686.) citatus II. Steph. προσῆκέ μ' οὐδέν. Wakef. προσῆκεν οὐδέν. Fortasse προσῆκοντ οὐδέν, ut Suppl. 472.

V. 438. πρόχοισιν scribendum suspicabatur Porson. apud Dobracum ad Arist. Nub. 270. et sic est apud Iustin. χροσείους πρόχοισιν.

V. 440. τί πάσχει Ald. rell. τί παρέχει Iustin. Correxerit Cant.

V. 441. Ald. rell. παῖδας τεκνούμενος λ. MSS. Steph. παῖδας καὶ τεκνούμενος λ. Iustin. M. παῖδας ἐκτεκνούμενος λ. unde Musgr. nostram lectionem dedit.

V. 442. Ald. rell. et Iustin. *Θνήσκοντας· ἀμέλει μὴ σύ γ'· Θνήσκοντας ἀμέλει· μὴ σύ γ'* Musgr. De ἀμελεῖν c. accus. vid. nunc Heind. ad Phaedon. p. 184.

V. 443. Ald. rell. ὅστις ὢν βροτῶν κακὸς πεφύκει· ὅστις ὢν βροτῶν, *quum unus ex hominibus sit*, in hoc quidem sententiarum tenore dici non posse puto: ne ὅστις ὢν βροτός quidem commodum sensum habet. Barnes. e Iustin. Mart. recepit ὅστις ἂν βρ. Κακὸς πεφύκει· quod recepi.

V. 446. Iustin. M. ἀδικίας pro ἀνομίας.

V. 447. Ald. rell. τῷ λοιπῷ δὲ χρ. MSS. Steph. τῷ λόγῳ δὲ χρ. Iustin. M. εἰ δ' οὐ πάρεστε, τῷ λόγῳ κεχρησώμαι.

V. 450. δ' post τίνοντες addunt edd. et codd. Delevit Barnes. Iustin. M. καὶ οἱ στένοντες ἀδ. κενώσαστε. Loci seusum optime declaravit Barnes.

V. 451. Iustin. M. τῆς προμηθείας πέρας.

V. 452. Iustin. M. κακούς pro κακῶς.

V. 453. Ald. rell. et Iustin. τὰ τῶν θεῶν καλὰ. κακά e MSS. Steph. recepit Canter.

V. 454. Iustin. M. τοὺς διδάξαντας.

V. 455 sq. Ald. rell. σὲ τὰν ᾠδίων λογίαν, | εἰλείθυιάν τε ἑμὰν | Ἀθ. ix. ἀντελείθυιαν ex Eustathio, Hesychio, Suida restituerunt VV. DD. Vid. Interpr. ad Hesych. T. I. p. 359. 4. Hesychii eod. apud Schow. Ἀντελείθυι· ἀνάτοκον. i. e. ἀντελείθυιαν, ἄτοκον. Gregor. Cor. Schol. in Hermog. T. VIII. p. 891. Reisk. orat. gr. Εἰληθυῖαι δὲ λέγονται παρὰ Λαοιεῦσιν αἱ ᾠδίνες· ὅθεν καὶ ἀντελήθυια ἢ ἄγονος γυνή. Cf. Bekk. anecd. p. 596. 12. λογίαν scripsit Hemsterh. ad Hesych. l. c. τε v. 456. in καί mutavit Barnes, quod delendum erat et sensu et metro iubente: nam ἀντελείθυια est ipsa Ἀθῆνα. et sic, sine τε, locum citat Porson. ad Orest. 613.

V. 460. Legebatur κορυφάς. πότνα recte Ald. Herv. 1. Brub. πότνια Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. νίκα om. Flor. 1. ὦ μάκαιρα νίκα Laur. a prima manu, teste Elmsleio ad Baccb. 530. De Νίκα cognomine Minervae vid. Buttmann. ad Phil. 134.

V. 462. Ὀλύμπου χουσίῳν θαλ. pro ἐξ Ὀλ. χρ. θ. ut

Soph. 324. ὡς δόμεν ὄρω τήν σήν ὕμαιμον -- ἐντάφια
χειρὶν φέρουσιν, quo loco utitur Elmsl. ad Bacch. 636.
τὸ οὐρανοῦ πύσθημα Eur. Iph. A. 1349.

V. 464. Ald. rell. γᾶ. Reisk. Musgr. Wakefield. γᾶς.

V. 466. παρὰ χορευομένῳ divisim Heath. pro παρα-
χορευομένῳ.

V. 467. πνεύματα pro μαντεύματα Flor. 1.

V. 468. ᾧ excidit in Canter. Barn.

V. 475. Flor. 2. ὑπερβαλλούσης.^{at}

V. 477. MSS. Steph. ἀκίνητος ἀφορμά. Oratio sic
debebat procedere εὐδαιμονίας ἀφορμὰν ἔχει τὸ τέκνων
ἥβας λάμπειν, pro τὸ - λάμπειν posuit οἷς ἂν λάμπωσι,
quasi praecessisset ἀκίνητος ἀφορμά ἐστιν ἐκείνοις, οἷς.
Sic fere Heath. Vid. ad Iph. T. 592.

V. 478. Musgr. coni. κουροτρόφοι. Καρποτρόφοι vo-
cantur propter ea, quae sequuntur a v. 481.

V. 481. διαδέκτορα πλοῦτον non accipio cum Barne-
sio τὸν ἐκ διαδοχῆς προσγιγνόμενον, sed divitias, quae
in domo reconditae alium post alium heredem excipiunt.

V. 489. ob molossum cretico respondentem memo-
rat Hermann. elem. d. metr. p. 528.

V. 497. Ald. rell. μυχοὶ δαισὶ μακραῖς. MS. H. Steph.
δυοὶ pro δαισὶ. Tyrwhitt. coni. μυχοῖσιν Μακραῖς, in-
geniose, sed propius ad veterem lectionem videbatur
accedere quod e coniectura dedi. Hülsemanui conie-
ctura μυχθισμοῖσι Μακρῶν vix digna est quae comme-
moretur.

V. 499. MSS. Steph. ἄγραυλοι. Vid. Musgr. hic et
ad v. 23.

V. 502. MSS. Steph. ὕμνον. An fuit: -- ἰαχᾶς, ὕμνον
"Ὅταν αὐτ. συρ. Sed nil opus. ἰαχᾶ est et συρίγγων, so-
nus quem fistulae edunt, et ὕμνων, quo carmina ca-
nantur. Hinc utrumque iunctum.

V. 503. Ald. rell. αὐλίοις. Scal. Barn. αὐλίοις. —
συρίγεις Flor. 1.

V. 508. Ald. φονίαν. Versus videtur esse dochmia-
cus dimeter. οὐτ' ἐπὶ κερκίσιν, neque in opere textorio,

telarum pictura, nimirum *εἶδον*, quod per zeugma e sq. supplendum: nam deorum filios plerumque gravibus laboribus implicatos exhibebant telae.

V. 513. Ald. rell. et Codd. *ἔχοντα*. MSS. Steph. *ἔχουσαι*.

V. 521. Ald. rell. *ἀμφὶ πτυγᾶς. ἀμφιπτυγᾶς* una voce Flor. 1. 2. Vict. ut scribendum monuit Valcken. ad Phoen. 1665.

V. 522. *μὲν* in interrogatione positum illustravit Hermann. ad Elmsl. Med. p. 388. ed. Lips. Mihi vero *μὲν* in interrogatione poni videtur, ubi quis de eo, quod dicit, dubitat, verumne sit nec ne, ut h. l. non opinari se sanae mentis esse Xuthum indicare potest Ion; sed dubitare se, num sanus sit. Sic Med. 1190. nuncius dicens *φρονεῖς μὲν ὁρθὰ καὶ μνίει, γύναι*, vereri se significat, ut satis sanae mentis sit Medea. Eodem modo *υγιαίνεις μὲν* Arist. Av. 1214. Hinc factum, ut nonnunquam modestiae significationem habeat.

V. 523. Jacobs. Exerc. p. 189. corrigendum suspicatur: *οὐ φρονῶ τὰ φιλεῖται^α εὐρών, εἰ φιλεῖν ἐπίεμαι*; comparans Electr. 564. *Πλ. πάλαι δίδουκα, μὴ σὺ γ' οὐκ εἴ^α εὐ φρονῆς. Πρ. οὐκ εὐ φρονῶ γὰρ σὸν κασίγνητον βλέπων*; At ibi bis additur *εὐ*, sine quo *φρονεῖν* est *superbire*. Cf. ib. 1205. Ald. rell. *εἰ φυγεῖν ἐπίεμαι*. MSS.

Steph. *φιλεῖν* pro *φυγεῖν*. Flor. 2. Vict. *φυγεῖν*.

V. 524. Ald. rell. *ῥήξεις*. Barnes. recte *ῥήξῃς*.

V. 526. *τόξα, sagittas*. Vid. Buttmann. ad Soph. Phil. 652.

V. 527. Ald. rell. *φεύγεις ἐμὲ* contra metrum; nec sententiae conveniunt pronomen *ὁρθοκροτούμενον*. *φεύγεις με* Heath.

V. 528. *οὐ φιλῶ* e Scaligeri emendatione pro *ὀφείλω*.

V. 530. Flor. 1. 2. *ἐμοῦ*.

V. 531. *οὐ· τρέγων*. Sic distinxit Reisk. quum in Ald. rell. nulla esset interpunctio post *οὐ*, sed interrogatio in fine versus,

V. 535. Flor. 1. 2. *ἐσφάλαν*.

V. 539. δῶρον ἄλλως *nisi nisi donum*. Mox vulgo δῶρον ὄντα σ' ἐξ ἐμοῦ. Quum δῶρον et ὄντα ἐκ Ξούθου inter se opposita sint, non coniuncta, necessario cum Musgravio scribendum erat, δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ.

V. 542. Ald. rell. μητρός πέφυκα. πέφυκα μητρός iam Canter. Barn.

V. 543. Ald. rell. τερφθῆς τούτῳ. Par. E. Flor. 1. 2. τερφθῆς τούτο, et sic iam Canter. Barn.

V. 547. Pro τοῦ νέου Vict. glossam habet τῆς νεότητος, quae in Flor. 2. quoque adscripta est.

V. 549. MSS. Steph. συντρέχεις, quod probat Wakefield.

V. 551. Ald. rell. ἀπαιολῆ. Musgr. ἀπαιολᾶ, quem vide.

V. 551. ~~ἐθίασε~~ pro ἐθίασέ σ', et Μαινάσιν γε pro μαινάσιν τε ex emendatione Musgr.

V. 555. Ald. Herv. 1. Brub. κάτοικον. Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. κάτοικον.

V. 556. νῦν Ald. νυν Musgr. casu, ut puto: nam nihil de eo monuit τοῦτ' ἐκεῖ, *tunc ipsum*. Sic τὰ νῦν τὰδε Heracl. 636. Herod. 7, 104. Vid. Gramm. gr. §. 471, 9. Elmslei. ad Med. 97. coni. τοῦτ' ἐκεῖν ἔν' ἐσπ. — Mox delendum videtur σ', ut suppleatur ὁ πότμος ἐξῆυρε τὸ σὲ τότε σπαρῆναι.

V. 561. Ald. rell. ἡ Διός. Barn. Musgr. ἡ Διός. recte: nam cohaerent haec: καὶ τί βουλόμεσθα γ' ἄλλο, ἢ Διός παιδὸς γενέσθαι παῖς; Mox Scaliger. ὅ pro ἡ, quod verum videtur.

V. 562. πειθόμενος Ald. rell. πιθόμενος Heath. Musgr.

V. 567. Ald. rell. οὐδὲν δυνάμεθα. Flor. 1. 2. Vict. οὐδὲν ἄρ' δυν. Par. G. οὐδὲν ἂν δυν. quod recepit Musgrav. Sed de sensu laboro, num sit ἡμεῖς δ' οὐδὲν (pro οὐκ. vid. ad Orest. 182.) ἂν δυνάμεθα εἰσιδεῖν σσ. An legendum: οὐδὲν ἄρ' ὀναίμεθ' ἂν? In ὀναίμεθα Scaliger incidit. Wakefield. οὐδὲν ἀντιωρήμεθα, et citat Alc. 346 sq.

V. 571. Xuthi personam apposuit Herv. 2. Brub.
Tom. VIII. X

quum in Ald. Herv. 1. ea desideraretur. Pro ἀνείρεσιν Flor. 1. ἀναίρεσιν.

V. 578. Pierson. Veris. p. 10. coni. Θεοῦ δάπεδα λατρεῖαν (vel θητεῖαν) τε σήν. Sed ἀλητεία omnino videtur esse eius, qui sedem certam nullam habet, (vid. v. 318.) quum domo absit. Helen. 934. τὴν ἐνθάδ' ἐκλιποῦσ' ἀλητεῖαν πικράν. Hinc per se sequitur inopia.

V. 580. Ald. rell. ἀναμενεῖ. Recte Portus et Heath. ἀταμέει, quod recepit Musgrav.

V. 587. Ald. Herv. 1. οὐ ταῦτ' ὄνειδος. Brub. οὐ ταῦτ' ὄνειδος. Herv. 2. οὐ τ' αὐτ' ὄνειδος. Hinc Cant. οὐτ' αὐτ' ὄνειδ. Flor. 1. τὸ αὐτὸ τ' ὄνειδος sine οὐ. Flor. 2. τὸ αὐτὸ οὐ ταῦτ' ὄνειδος. οὐ ταυτὸν εἶδος e Stanleii ad Aesch. Agam. 1378. coniectura, quam eandem Scaligeo quoque et Grotio in mentem venisse dicit, recepit Barnes.

V. 595. Musgr. ἀσθ. μένων.

V. 596. Ald. rell. μηδὲν καὶ οὐδὲν ὦν κεκλήσομαι. cui in Flor. 2. et Vict. adscriptum est λείπει. E coniecturis VV. DD. quae exstant, proximo ad verum accedit Scaligeri coniectura Τὸ μηδὲν ὦν καὶ οὐθένων κεκλήσομαι, quam ita refictam a Valck. ad Phoen. 601. ut ὁ scriberet pro τό, recipiendam duxi. Emendasse locum Ruardum in Treslingii Advers. p. 34. monet Boissonad.

V. 597. Ald. rell. πόλεως. Barn. πόλιος. Musgr. πόλεος, ut Flor. 1. 2.

V. 603. Ald. rell. φόβου πλέα. MSS. Steph. φόφου πλ. quod receperunt Barn. et Musgr.

V. 604. An: τῶν δ' ἐν λόγῳ τε. De voce λόγιος vid. Thom. M. p. 579. et Interpr. Moerin. p. 249. sed vox illa est τῶν λογογράφων.

V. 607. Stob. XLIII. p. 302. Gesn. XLV. p. 173. Grot. οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξιώμα τε, quod praefert Porson. Adv. p. 270.

V. 612. Flor. 1. 2. αὐτήν. Num etiam κατ'?

V. 613. πῶς δ' οὐχ Ald. rell. Flor. 1. 2. quod non

ex errore librarii ortum esse videtur. Nam solent sic Attici etiam *δέ* repetere, quum ad initium sententiae, in quo erat *δέ*, ut h. l. v. 609. reditur. Vid. Buttmann. ad Demosth. Midian. p. 152. Debebat dici: *ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον, γυναῖκά θ' ὡς ἄτεκνον* -- ὑπ' αὐτῆς εἰκότως *μισήσομαι*, sed opposuit praecedentibus *αὐτὴ καθ' αὐτὴν τὴν τύχην οἷσι πικρῶς*. quasi esset: *αὐτὴ μὲν καθ' αὐτὴν τὴν τύχην οἷσι πικρῶς, ἐμὲ δὲ μισήσει*.

V. 618. 19. a praecedentium constructione seclusos interrogative accipiendos esse monuit Tyrwhitt. cui *τε* etiam post *φαρμάκων* debetur.

V. 623. Hunc locum cum locis Platonis, Isocratis, Ciceronis comparat Wytttenbach. Bibl. cr. III, 4. p. 40. Citat haec Stob. Tit. XLVII. Gesn. XLIX. Grot. ubi ante Grotium *τῆς πάλαι θρυλλομένης* legebatur.

V. 626. Ald. rell. *καὶ παραβλέπων βίον. περιβλέπων* Stob. *βίαν* MSS. Steph.

V. 632. *ψόφους* Brod. et Barn. in marg. alii *ψόγους*.

V. 634. *ζῆν* e coniectura supplevit Scaliger, quo tamen addito constructio non procedit: haud dubie enim cohaerent *εἴη ἐμοὶ μέτρια*. quid tunc illo *ζῆν* facias? sin iungas *εἴη μοι ζῆν, μέτρια* non habet quo referatur. An duas constructiones confusas esse dicas? *εἴη γ' ἐμοὶ μέτρια* et *εἴη γ' ἐμοὶ ζῆν μέτρια ἔχοντι*? Brub. *εἴη γ' ἐμοὶ μὲν μέτρια*, quod probat Reisk. In idem incidit etiam Milton. Et *μὲν* ante *μέτρια* facile excidere potuit. Sed melius Lenting. p. 104. *εἴη δ' ἐμοιγέ μέτρια μὴ λυπ.* Ne tamen respondere sibi putes *ἐμοὶ μὲν* — *αὐτῷ δ' ἐνθάδ'*. *ἐμοὶ μὲν* absolute positum est, *mihi quidem* etsi non aliis. Vid. ad Phoen. 643.

V. 635. *ἄκουσον, ὦ πάτερ* V. D. in Edinburg. rev. n. 37. p. 81.

V. 640. Ald. rell. *Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἣ γόοισιν, ἣ βροτῶν Ἱπηρετῶν, χαίρουσιν οὐ γοωμένοις*. Hugo Grotius in Excerpt. *Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἦγον αἰῶν, ἣ βροτῶν*, quam scripturam recepit Barnes. iunxerunt itaque *βροτῶν χαίρουσιν* soloecce pro *βροτῶν τοῖς χαίρουσιν*. Musgrav. *λόγοισιν* coni. pro *γόοισιν*, quam sacre λόγος

et γόοι inter se confusa sint, recordatus. Iacobs. p. 191. *Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἢ χοροῖς, ἄνευ πόνων* - - Equidem γόοισιν e sq. γωμμένοις ortum suspicor, et Musgravii emendationem recipiendam duxi, sed ἡ secundo in ἐν mutato. ἐν λόγοισι βροτῶν est φιλοσοφοῦσι διαλεγόμενος, ut loquitur Heliød. Aethiop. I. p. 108. Bourdel. loco a Musgravio adscripto.

V. 641. ὑπηρετούν pro ὑπηρετῶν est e MSS. Steph. quibuscum conspirare videntur Florr. Sic iam edidit Canter. Sed γωμμετος pro γωμμένοις (ut est in Ald. rell. Flor. 1. 2.) ex iisdem recipi non debuit: respondent enim sibi χαίρουσιν, οὐ γωμμένοις.

V. 651. Flor. 2. Vict. φίλοις. γρ. λόγοις.

V. 667. Elmsl. ad Heracl. 710. ἐκλείπειν, quamvis non nescius bene graecum esse μέλλω λιπεῖν, sed ubicunque levi mutatione praesens restitui possit, hoc praefendum ratus.

V. 668. Ald. rell. Flor. 1. δμῶιδεσι. Flor. 2. δμῶιδεσσιν. Barn. δμῶιδες.

V. 675. ἦν τις Ald. Herv. 1. 2. Brub. Barn. et Codd. ἄν τις Canter. Commel. Musgr.

V. 677. πέπαντας Ald. rell. Coniecturam Canteri πεπαται confirmant Parr. E. G. Flor. 1. 2.

V. 678 sqq. Hoc carmen tractavit Seidler. de verss. dochm. p. 222.

V. 678. Seidl. καὶ πένθημ' propter antistrophicum. Vocabulum legitur in Aesch. Choeph. 429. Theocr. XXVI, 26. Hermann. elem. d. metr. p. 273. vulgatam defendit, ut sit dochmius cum cretico, cui in antistropha respondeat molossus.

V. 679. Ald. rell. στεναγμῶν. Musgravii conjecturam στεναγμαίων probarunt Herm. et Seidler. Hic ἄλλας τε στ. quod ob πένθημα necessarium erat; Herm. καὶ πένθιμους ἀλαλαγὰς, στεναγμαίων εἰςβ. γε post ἄλλας sensu non vacat: erigit enim ad gravitatem voc. ἄλλος, *et alias quidem*.

V. 681. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἦδη. MSS. Steph. Flor. 1. 2. ἰδη.

V. 684. εἰς ὑμνωδίαν. Ald. rell. εἰς delendum esse monnerunt Heath. et Musgrav.

V. 687. οὐ με σαίνει θέσφατα eundem sensum habent quem δέδοικα, μὴ τὰ θέσφ. τιν' ἔχη δόλον.

V. 690. iambicus ischiorthogicus. Vid. Herm. elem. p. 250. 280.

V. 691. ἄτοπος* ἄτοπα γάρ Ald. Herv. 1. Brub. et Codd. ἄτ. ἄτοπα μὲν Herv. 2. Cant. Barn. Musgr.

V. 692. aperte corruptus. Flor. 1. τὸ δῆποτε. 2. τὸ δὲ ποτ'. Vict. τοδέποτε.

V. 693. δόλον τύχαν θ'. pro δόλον τύχαν fortunam dolo et astutia, ortum se a Xutho mentiendo, comparatam? Tyrwh. coni. δόμον pro δόλον, Musgr. ὄλβον.

V. 694. Flor. 1. τραφεῖς ἀμφαιμάτων, 2. τραφεῖς ἐξ αἱμάτων, supra scripto ἀφ' eadem m.

V. 695. MSS. Steph. ξενήσεται, Vulgatam recte interpretatur Wakefield. et Seidler: *quisnam in his mecum non consentiet?*

V. 697 sq. ἐς οὓς γεγωνήσομεν πόσιν post Barnesium explicavit Erfurdt. ad Soph. 212. ed. min.

V. 700. ὁ δ' εὐτυχεῖ in parenthesi positum est, ut opponatur aliquid verbis ἢ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, pro ἐκείνη ἔρρει συμφοραῖς, αὐτοῦ εὐτυχοῦντος. Hinc in sqq. ad haec non amplius respicitur. Sic rectius puto explicari locum, quam eum ad Bacch. 697. post Lobeckium explicavi.

V. 702. ἀτίετος, *inhonoratus* legitur apud Aeschyl. Eum. 383. 837. Suppl. 866. *inultum* significat apud eundem Agam. 1440. H. l. Seidler. ita explicat, ut aut active sumatur, *non honorans coniugem*, aut passive, *inultus ab amicis*. Propter v. 705 sq. fraus aliqua Xuthi Creusae illata, qua filium ex illegitimo concubitu susceptum (vid. v. 555 sqq.) pro legitimo venditare velit, significari videri possit; qua fraude cognita ipsum de fastigio, in quo nunc sit, deiectum iri et honorari ab amicis desitutum praevideat Chorus. Sed simplicius est, de fortuna, qua adhuc propter ἀπαιδίαν usus sit Xuthus, accipere, qua factum sit, *ut ab amicis non honoraretur*, et domus Erechthidarum pristina felicitas concideret.

v. 703 sq. Sic Paedagogus infra v. 966. filium Creusae perisse credens, οἴμοι! δόμων σὼν ὄλβος ὥς χεῖμά-
ζεται!

V. 704. Ald. rell. ἔσωσε τύχης. Heath. ἔσωσεν τύχας. τύχας pro accusativo habeo, *fortunam*, quam nactus est peregrinus in regni societatem adscitus, non conservavit, qudm filiis, in succedendi spein natis, careret. Bothius vertit: *der einst elend aus der Fremde nahend, durch ihr Haus zu Schützen kam, und nun so vergilt.* et coni. οὐκ ἔσωσεν τύχας, quae eadem Wakefieldii et Seidleri est coniectura, *fortunam et suam et uxoris non aequavit, fortunae suae coniugem non participem fecit.* Cf. v. 816 sqq.

V. 705. ὄλοιτ' ὦ πότνια Ald. rell. In vet. cod. ὁ legi, non ὦ testatur Steph. Hinc Canter. Barn. ὄλοιθ' ὁ πότνια.

V. 708. De hoc versu vid. Seidler. p. 225 sqq.

V. 710. Sine lacunae nota Ald. rell. Lacunam primus notavit Canter. Barnesius de suo supplevit, φῖλα ante τυραννίδος ponens. τυραννίδος semel esse videtur in Florr. et Vict. Si scriptum esset τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται τυραννίδος φίλον, sensus saltem appareret, *me autem re-*
am
giae stirpi amicam cognoscat.

V. 712. Ab hoc versu epodum incipiunt Canter. Barn. Musgr. commodè, si novi carminis initium ibi ponas, unde novus sententiarum ordo procedit, sed ad-
versante metrorum responsione. Ald. rell. ἦ δὴ πελάσας, δειπνῶν κυρεῖ. Metri causa pro πελάσας cum Seidlero scripsi πέλας. Recte etiam Reisk. ἦδη scripsisse videtur, ut citat Elmsl. ad Bacch. 306.

V. 713. Ald. Herv. 1. Brub. νέως νέων. Herv. 2. Cant. rell. νέος νέων. et sic Florr. Vict.

V. 714 — 718. in stropham v. 714. 15. cum lacunae nota post δειράδες et sine τς et antistropham v. 716. 17. 18. distribuit Seidler. Ego τς addidi (vid. ad Phoen. 745.) ut dochmiacum dimetrum efficere.

V. 716. ἀμφιόρους Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. ἀμφιπύρους Herv. 2. Brub. rell. ut coniecit Brodaeus.

V. 719. Ald. Herv. 1. 2. Cant. μήποθ' εἰς, quae ipsa lectio indicat, inquit Seidler. quomodo locus emendandus sit.

V. 721. στενωμένα. Vertunt *gemens*; quo sensu rara est forma media. vid. Blomfield. ad Aesch. Pers. 62. Musgrav. interpretatur βαρυνομένα, *oppressa*, quo sensu apud Hom. est στενόμενος Wakefield: *coarctata*, *angustata*, quasi advenarum turba irrueute, ideoque *versata*, *moesta*. Hoc optime sententiae convenit, quamquam aliud vocis eo sensu a Tragicis usurpatae exemplum non habeo. Eodem redit Musgravii interpretatio.

V. 723. Ald. rell. ἄλῃσας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὦν Ἐρ. ἅ. Tyrwh. ἄλῃς ἄς, quod recepit Musgr. Seidler. ἄλῃς δ' ὁ πάρος. Mihi Scaligeri coniectura potior videbatur, sed addito ποτ' post πάρος.

V. 731. Stob. Gesn. CXII. εἰ δ' ἄρα συμβαίνοι τι δυσχερέστερον. Grotius Tit. CXIV. posuit quod in Euripide legitur. τυγχάνοι sine ὦν Porsoni sententiae ad Hec. 782. p. 60. ed. Lips. noviss. adversatur; unde qui eam sequuntur συμβαίνοι praesferant. Possis etiam: ὃ μὴ γένοιτο δ' εἴ τι δυσχερέστερον i. e. ὃ μὴ γένοιτο, εἴ τι δυσχερ. γένοιτο, sed dura esset oratio. Super. v. Stob. omisso γάρ, σὲν τοῖς φίλοιςιν ἡδύ.

V. 732. Stob. et Plutarch. II. p. 49. F. 69. A. ἐμβλέψαι, quod probat Valck. diatr. p. 178.

V. 737. Ald. et Codd. τοὺς σοὺς παλαιούς ἐκγότους αὐτόχθονας. in quo ἐκγονοι quomodo maiores dici possint, nemo dixerit. Dedi quod conieceram in Observ. crit. p. 22. τοὺς σοὺς, παλ. etiam Wakefield. τοὺς οὐς παλαιούς εὐγενεῖς αὐτόχθονας Reisk.

V. 739. αἰπηνὰ δέ μοι μ. Ald. rell. δέ eiecerunt Barnes. et Valck. ad Phoen. 466. qui pro μοι malebat τοι.

V. 741. ὅπου τιθεῖς Ald. Herv. 1, 2. Brub. Cant. τιθεῖς Barn. et sic Flor. 1, 2. Vict. ὅπου τιθῆς MSS. Steph. i. e. ὅπου ἂν τιθῆς.

V. 742. ἐρείδου i. e. ἐρείδόμενος διαπορεύου, ut explicat Herin. ad Herc. f. 108. Idem ad v. 121. περιφερῇ στίβον χθονός accipere videtur de pedo titubante, quod quomodo fieri possit, non intelligo. Est *semita*

in orbem se circumagens in ascensu. Cod. Heinsio-Scaligeranus apud Barn. παραφερῇ στίβον ποδός.

V. 743. Ald. rell. ἀλλὰ μὴ παρῆσκέπω. Barn. ἀλλὰ μὴ παρῆσκέπω, ut est in Flor. 1. 2. Vict. i. e. μὴ ἀπάρεσκε, ne moleste feras. At ἀπαρέσκειν est *displicere*; moleste ferre ἀπαρέσκεσθαι τι. Tigrwh. ἀλλὰ μὴ πάρες κόπη. πάρες sc. σεαυτόν, ut κόπη παρῆμαι Phoen. 852.

V. 748. τίνα τύχην παιδῶν λαβῶν πρό πῶς παιδῶν τυχῶν.

V. 750. μηνύσατε Ald. rell. et Codd. μηνύσετε e Barnesii coniectura.

V. 752—756. omnia choro tribuuntur in Ald. rell. Verba τὸ φροῖμιον μὲν — εὐτυχίς Creusae tribuit Cant.

V. 755. Ald. rell. ἀλλὰ τί. Musgr. ἀλλ' ἤ τι. ad quod nihil diversitatis notatum e Florr.

V. 761. Ald. rell. ἐπ' ἀγκάλας. Barn. ἐπ' ἀγκάλας. Sed nec ἐπ' ἀγκάλας λαβεῖν usitatum pro εἰς ἀγκάλας, ἀγκάλας, ἐν ἀγκάλας. Itaque legendum videtur ἐν ἀγκάλας vel ἐτ' ἀγκάλας, nisi forte ἐπ' ἀγκάλας dictum est ut βλέπειν ἐπὶ τινι Soph. Ai. 345.

V. 762. Iacobs. et Wakefield. ποτε pro τῷδε, quod sane frigidum et otiosum.

V. 763. In Ald. Herv. 1. Brub. verba ὃ τάλαιν' ἐγὼ continuantur Paedágo. Creusae tribuit Herv. 2. Canter. ut faciendum monuit Vict. Post hunc v. in Ald. Herv. 1. Brub. iteratur v. 759. quem h. l. omittit Herv. 2.

V. 764. Sequentia Seidler. de verss. dochm. p. 229. descripsit in προσηδόν v. 764—69. stropham α' v. 770. antistr. α' v. 771. stropham β' v. 772—777. antistr. β' v. 778—783. stropham γ' v. 784—790. antistr. γ' v. 791—798. quae descriptio placet, nisi quod nonnulli versus non satis accurate sibi inter se respondent, quod in melicis fieri solet. συμφοράς Barn. e Brodaeii, et Scaligeri coniectura. ἄχθος malebat Musgr. Vid. ad v. sq.

V. 765. βίον Ald. et MSS. ἀβίον ex H. Steph. emendatione ediderunt Canter. Barn. Musgr. Seidler. ἀβίον, ut Elmslei. apud Monk. ad Hipp. 823. Vid. ad Hipp. 816. Seidler. monet, si cum Musgravio ἄχθος legatur, retineri posse βίον, tanquam fortunae onus

accepī, sustinui vitam. Musgr. ipse ἄχθος ἀβίωτον iungebat, Brodaeus ἄχος βίωτον, quod interpretatur *in hoc dolorem perpetior, quod vivam.* Mihi ἀβίωτον legendum esse videtur: alioqui enim ultima syllaba v. ἄχος vel ἄχθος produceretur, quae corripienda erat, ut ultima longa dochmii in duas breves solveretur. Fortasse leg. ἀβίωτον, φιλαι, deletο ὦ, ut Seidler. voluit, ut versus sit dochmiacus, βιω. in unam syllabam coalescentibus.

V. 768. ἔτυπεν bis Ald. Flor. 1. 2. Vict. semel Herv. 1. 2. Brub. rell. quod dochmiaco convenientius. Sed auctoritatem habet sola Aldina scriptura, qua servata sio hos versus disponit Seidler.

αἶ αἶ αἶ αἶ.

διανταῖος ἔτυπεν ἔτυπεν ὀδύνα
με πνευμόνων τῶνδ' ἔσω.

Aesch. Choëph. 635. τὸ δ' ὄχι πνευμόνων ξίφος διανταῖαν ὀξυπνευκὲς σοῦται διὰ δίκας.

V. 772. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Musgr. ταῦτα. Recto Canter. ταῦτά. quod iam interpretando expressit Brodaeus: *eodem in statu constitutus.*

V. 775. εὐτυχῶ Flor. 1. 2. Vict.

V. 776. ἔλακας semel Ald. rell. bis Seidler.

V. 778. Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. πότ. διαφύνας (διαφύνας Florr.) δῆ. Emendavit Scaliger.

V. 780. ἐντελῇ legendum putat Blomf. gloss. Pers. 223,

V. 783. Seidler. scripsit ἄφατον, ἄφατόν τιν', verbis πῶς φῆς; ad hunc versum relatis.

V. 784. 5. utrumque Choro tribuit Seidler.

V. 788 sqq. Seidl. ὀπποιοιοιοιοι. τὸ δ' ἐμόν ἄτεκνον ἄτε | πνον ἔλαβεν ἄρα βίωτον· ἐν ἐρημίᾳ δ' | ὀρφάνους | δόμους οἰκήσω.

V. 789. Barnes. e Brodaeī conī. ἀρά. τὸ δ' ἐμόν videtur esse *mea vero sors.*

V. 791. 2. Paedagogo tribuit Seidler.

V. 792. Ald. rell. πῶς δέ που γιν εἰσίδω. Emendavit Scaliger. Flor. 1. 2. εἰσίδω.

V. 795. Ald. rell. ἄν πταίην. Wakefield. ἀμπταίην

prob. Seidler. et V. D. in *Edinburg. rev.* II. 38. p. 486. not.

V. 796. πρόσσω Ald. rell. πρόσσω Seidler.

V. 797. Seidl. ἀστ. ἐσπέρους.

V. 802. Flor. 1. 2. μητρός δ' ὁποίας ἐ.

V. 806. Ald. rell. παῖδα παιδί. δαῖτα pro παῖδα MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. Non magnam metri peritiam prodit Brodaeus corrigens ξυνάψων πόδα, ut v. 555. κάτοχον pro κύτοιον.

V. 807. Aut σὺν γάρ σοι cum Aldo, aut σὺν σοὶ γάρ legendum monet Elmslei. ad Oed. C. 115.

V. 822. ἐκτετραμμένον Ald. rell. ἐκτετραμμένον prius Barnes. et e Par. E. Musgrav.

V. 824. Ald. rell. ὅδ' ἐπείσαστο. E. Canteri nov. lect. VI, 27. emendatione ὅδε δ' ἐπείσ. edidit Barn.

V. 827. ἐλὼν ex emendatione Canteri l. c. pro ἐλθὼν. ut esset aliquid, quod verbi ἀλούς μὲν responderet: neque enim ἀλούς μὲν, ἐλθὼν δὲ inter se opponi possunt. Verba e foro petita sunt, ἀλούς proprie si causa cecidisset i. e. si propositum non esset assecutus, ad deum rem reiciebat, a quo Ion Xuthi filius editus esset; sin causam vicisset i. e. si Ionem pro filio suo vindicare posset, ita ut dolus lateret. Sic in ἐλὼν etiam inest, quod Musgrav. scribi volebat, λαθὼν. Iacobs p. 193. coni. λαβὼν (vel εὐρὼν) δὲ καιρόν, φθόρον ἀμύνεσθαι θίλων, comparans v. 661. τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θίλων esse videtur iniuriam a tempore, sibi illatam, quod diu filium dissimulare coactus fuerat, ulcisci, compensare cupiens, ut fere Reisk. Wakefield vertit: *intervallum temporis sibi auxiliari volens*, i. e. interea sperans, dum puer Delphis lateret et adolesceret, fortunati aliquid eventurum esse, Creusae puta mortem, favorem conciliatum populi, quod innuitur ad v. 858. (839.) vel aliud quoddam beneficium a Deo per filii diuturnum ministerium sibi devincto.

V. 832. μηχανάς Ald. rell. μηχαναῖς MSS. Steph.

V. 833. ἀναλαβεῖν Ald. rell. ἄν. λαβεῖν. MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barnes. Musgr.

V. 837. MSS. Steph. ἄγων.

V. 846. Ald. rell. *εἰ γὰρ ὑφήσεις, τοῦδ' ἀπ. βίου.* Musgrav. non monito lectore, *εἰ γὰρ ὑφήσεις τοῦδ', ἀπαλλ. βίου*, quod melius.

V. 849. Flor. 1. 2. *ἀγὼ* pro *ἐγώ*.

V. 850. *ἐπεισελθὼν δόμοις* Ald. rell. Flor. 1. 2. *δόμευς* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. *ὑπεισελθὼν* Wakefield. *clam ingressus domum*. Nunc nolim quicquam mutari. Sequentium sensus hic est: *cum dominis utramque fortunam subire*. Utraque fortuna significatur verbis *θαεῖν τε, ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν*.

V. 852. Musgrav. non male coni. *σῶν τε* sc. *τῶν δεσποτῶν*.

V. 860. *δ'* quod post *αἰδοῦς* est in Ald. Herv. 1. Brub. et Codd. excidit in Herv. 2. et hinc in Cant. Barn. Musgr.

V. 862. *πρὸς τίν' ἀγῶνα τιθέμ.* Ald. rell. contra metrum. Hinc Musgr. *ἀγῶνας*. Mihi aptius videbatur *ἀγῶν' αὐ*.

V. 863. *γέγονεν* Flor. 1. 2. Vict. *γέγνε* Ald. rell.

V. 869. Flor. 1. Vict. *οὐ τὸ μὰ Διός.* In Flor. 2. *μὰ* supra scriptum est. — Ald. Herv. 1. 2. Brub. *πυλῦα-στρον*, quod vitium primus Brodaeus correxit.

V. 874. Ald. rell. *ἀποτισαμένη*. Scal. coni. *ἀποτιναμένη*, Barn. *ἀποσεισαμένη*, Valcken. diatr. p. 164. *ἀποττησαμένη*, quod ipsum est in Flor. 1. Hesych. *ἀπονησαμένη*, *ἀποσφρεύσασα*. Sic etiam Schneider. in lex.

V. 882. 3. inverso ordine leguntur in edd. et Codd. Transposui, ut anapaestici paroemiaci continuo ordine legerentur.

V. 884. *μορφάν* Brub. pro *μομφάν*.

V. 885. Post *αὐγάν* in Flor. 1. est *αἰθέρος*, sed circulo circumducto inclusum. Recte Lenting. p. 104. vertit: *solī* vel *lucī* narrabo. Ad hunc v. in Par. G. adscriptum est *στροφή*, ad v. 896. *ἀντιστροφή*, ad v. 906. *ἐπώδός*.

V. 890. *ἐμφύσας* corruptum: nam aorist. 1. ubique vim activam habet. An: *λευκοῖσιν δ' ἐμφύς καρποῖς*. *ἐμφύς* etiam Wakefield.

V. 892. Ald. rell. *κραυγάν μ' ὦ μάτερ* (sic) *μ' αὐδῶσαν*. Prius *μ'* omittunt Flor. 1. 2.

V. 894. in Ald. rell. legitur post v. 895. Transposui quia 894. proceleusmaticum habet pro anapaesto, ut antistrophicus 904.

V. 896. Ald. rell. *δίστηνος*.

V. 897. Ald. rell. *μητρός* Flor. 1. 2. Vict. *ματρός*.

V. 899. *μελίαν* Ald. rell. *μέλεια* Hermann. apud Seidler: ad Iph. T. 186. Idem *μέλιος* pro *μελέοις*, quod non satis accommodatum Phoebo.

V. 903. *καί* vix locum habere potest, quum *μοι* praecedat, non *ἐμός*. Desunt autem versui, si deletur *καί*, tres syllabae, siu servatur, duae. Post hunc versum excidisse unum versiculum e strophe apparet. In Flor. 2. Vict. inter v. 904. et 905. alia manu notatum *λείπει*.

V. 912. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *νυμφέτα*. Cant. rell. *νυμφεύτα*.

V. 914. Mira socordia Cant. Barn. Musgr. *παῖδ' ἐς οἶκ.* Sq. versu *ἀμαθής* non necesse est interpretari *inexploratum*, *incognitum*: videtur enim significare *eum, qui matrem non cognovit*.

V. 917. Ald. rell. *ματέρος*.

V. 921. *λοχεύματα σιμνά* non est *partu venerando*, ut Barnes. vertit, sed est appositio ad *σε* v. 922. pertineus, ita tamen ut cum Apolline simul cogitetur Diana.

V. 920. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *φοῖνια*, quem non errorem typhotetarum esse ex eo apparet, quod idem habent Flor. 1. 2. Correxerunt Brodaeus et Canter.

V. 922. *δίοισι καρποῖς* vix sanum. Barn. „al. *δισσοῖσι*,“ quod arripuit Bothe, comparans v. 814. et vertens: *Wo das Paar der Himmelskinder, die Doppel-frucht, Lato gebahr*. Ita *καρπός* de eo, quod partu editur, cepit, et *ἐλοχεύσατο δισσοῖσι καρποῖς*, vel pro *δισσοῦς καρποῦς* accepit, vel *καρπός* de ipso partu. Brodaeus: *καρποῖς, Iovis semina*. Wakefield. *κόλποις*, provocans ad Callim. in Dian. 26. *ἀλλ' ἄμογητι γῶλον ἀπεθῆκατο κόλπων*. An *καρποί* intelliguntur lauri et palmae, ut sit *δισσοῖσι σε καρποῖς*?

V. 925. Ald. rell. *θύγατερ* sine *ὦ*. Solus Barn. *ὦ*

addidit. — ἐμπίπλαμαι Ald. rell. Una Barnes. ἐμπί-
πλαμαι, unde error ortus Lobeckii ad Phryn. p. 96.

V. 928. Flor. 1. 2. Vict. ^{πο}ὑπερ.

V. 930. καινάς e coniectura Musgr. pro κακάς. Iunge:
οὓς τῶν παρῑστώτων κακῶν pro περὶ τῶν παρ. κ. ad λό-
γους relatum.

V. 932. Ald. rell. πόλεος.

V. 933. Ald. Herv. 1. 2. Brub. θύμβενμ'. Correx-
it Canter. ut habent Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 937. spurius esse e v. 11. conflatus videtur V.
D. in *Class. journ.* n. 3. p. 615.

V. 945. τοῦτ' ἦν, ἄ, ut Med. 544 sq. ἄ δ' ἐς γάμους
μοι βασιλικὸς ἀνείδισας, ἐν τῷδε δείξω — Vid. ad
Hec. 977.

V. 948. Sic distinxit Barn. quum vulgo sine distin-
ctione legeretur, etiam in Musgr. ποῦ τίς λοχεύει σ'?

V. 952. Ald. rell. τέθνηκεν; Ἀπόλλων. Barn. Musgr.
τέθνηκε; Ἀπόλλ.

V. 953. Ald. rell. αἰδοῦς δ' ἐν δόμ. Ἄιδου ex emen-
datione H. Steph. et Brodaeii recepit Canter.

V. 959. Elmslei. ad Med. 1103. not. i. quia πῶς δ'
pro ὅπως soloecum sit, legendum censet: ὡς οἰκτρὰ
πολλὰ στ. ἐκβ. ἐπη. Hermannō in cens. p. 388. ed.
Lips. multo gravior hic esse interrogatio videtur repe-
tens ipsum senis verbum: *quomodo vero? tu vero di-
cere potes „quomodo.“* Mihi δ' delendum esse vide-
tur, ut πῶς non positum sit pro ὅπως, sed senis inter-
rogatio cum vi repetatur a Creusa, quippe mirante eum
sic quaerere potuisse.

V. 965. σώσοντα con. Wakefield. et Lenting. p. 105.
— τόν γ' αὐτοῦ γόνον Ald.

V. 972. Elmslei. Add. ad Med. p. 110, 6. (ad v. 162.)
con. τόν πρόσθεν ἀδικήσαντα, quamquam vulgatam
πρῶτον non improbaus.

V. 990. Ald. rell. αὐτῆς. Flor. 1. αὐτοῖς.

V. 995. Ald. rell. Ἀθάνας, ut Flor. 1. 2. Ἀθάναν
MSS. Steph. Vict.

V. 999. καὶ τί γ' οὐ μέλλεις, i. e. καὶ πάντῃ γε μέλλεις. Hermann. ad Soph. Phil. 439. Flor. 1. 2. Vict. τί γ' οὐ μ.

V. 1002. μέλλον ἔπος, cunctans verbum, s. tardum, pro cunctanter eloquentia. Barn. coni. μέλλεις γάρ τε προσφέρειν ἔπος.

V. 1004. Ald. rell. ἰσχύν ἔχουσ' ἄν. Par. G. ἔχουσ' ἄν. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἔχουσ' γ' ἄν. MSS. Steph. ἔχουσ' ἄν. E Scalgeri coniectura ἔχοντ' ἄν edidit Barn. i. e. ἔχοντε, quia sunt δισσοὶ στ.

V. 1009. Ald. rell. αὐτὸ γὰρ χερὸς. At vocalis ab initio posita non eliditur praecedente brevi vocali. Ita scribendum erat: αὐτ' ἔγώ. Sed quae vis est in pronomine? Itaque de coniectura dedi αὐτὸ τῆς χερὸς.

V. 1010. δέρος θεᾶς Ald. rell. Flor. 2. Vict. θέρος θ. Flor. 1. δῶρον θ. MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barn. Musgr. Elmslei. ad Med. 5. 6. probat Reisk. coniecturam γέρας θεᾶς. δέρος e v. 995. fluxisse videtur, nec ullo modo huic loco accommodari potest. Si inde fluxit, non opus est vestigia antiquae lectionis persequi, et iis commendationem coniecturae Reiskianae quaerere. δῶρον contra aptissimum.

V. 1011. φόνου Ald. rell. Flor. 1. recte: nam supplendum ὅστις σταλαγμὸς φόνου ἀπέσταξε κοίλης φλεβός. Flor. 2. Vict. φόνου. Musgrav. ex coniectura Canteri edidit φόνος.

V. 1016. Ald. rell. εἰς ἔν δὲ κραθὲν ταυτὸν ἰχῶρ' εἰσφορεῖς. Palmaria emendatio est Snapii (vid. Musgrav. supplem. III. p. 535. b.) εἰς ἔν δὲ κραθέντ' αὐτόν, ἧ χωρεῖς, φορεῖς; κραθέντ' αὐτόν iam Canter. nov. lect. I, 9. et Barn. E Vict. afferuntur duae lectiones κραθέντ' ταυτόν et κρανθέντ' αὐτόν.

V. 1020. Victor. V. L. 29, 4. comparat Virg. Aen. I, 77. *tuius, o regina, quid optes, Explorare labor, mihi iussa capessere fas est.*

V. 1023. Ald. rell. πῶς ἄρ' ὑπείδου. Recte iam in Herv. interpunctum post ἄρ'.

V. 1026. αὐτοῦ νυν αὐτόν κτεῖν, ἴν' ἄρν. Sic Barn.
pro αὐτοῦ νυν αὐτόν κτεῖνον, ἴν' ἄρν. φ.

V. 1028. λαθεῖν MSS. Steph. Flor. 1. 2. pro λαβεῖν
Ald. Creusae ignotum manere cupit Xuthus, se filium
clam sustulisse, et hoc, Ionem esse Xuthi filium scire
Creusam, latebit Xuthum. καὶ σὺν γε λήσεις πόσιν εἰδυῖα
ἰὼν αὐτοῦ εἶναι Ἴωνα, ἢ σε στ. λ.

V. 1029. χειρός Ald. rell. χειρός Barn. Musgr.

V. 1030. Ald. rell. χρύσωμ' Ἀθάνας, τόδε παλ. ὄργ.
Nostra distinctio Musgravio debetur.

V. 1035. μὴ γὰρ πᾶσι Barnes. pro μὴ πᾶσι. Musgr.
μὴ σὺ πᾶσι.

V. 1038. Flor. 1. 2. Ἀθάνας.

V. 1048. Hecaten intelligi, iam Barnesius vidit. Cf.
Hermann. ad Soph. Antig. 1199. imprimis I. H. Vossii
dissert. in Novis actis soc. lat. Ien. I. p. 365. ubi de
nostro loco agit p. 379. Ea hominum, quibus favet,
coepta omnia fortunat, itaque itineribus etiam, eo con-
silio susceptis, praecst.

V. 1049. Flor. 1. νυκτιπόδων, quod supra scriptum in
Flor. 2.

V. 1052. ἐφ' οἷσι sc. πληρώμασι κρατήρων; *ad quas*
pocula ministranda, πέμπει, omissa notatione eius,
quem mittit, quia inceptum est clandestinum. Possis
etiam sic explicare, ut ἐφ' οἷσι non ad πληρώμασι refe-
ratur, sed haec verba explicationem praecedentium ha-
beant, ὁδῶσον ἐκεῖνα, ἐφ' οἷσι πέμπει κρατήρων πληρώ-
ματα, *successum praebe iis, ad quas perficienda etc.*
Utrum praeferas, repudianda certe est Barnesii inter-
pretatio, *ducto poculorum plenitudinem ad eos, contra*
quos mittit --

V. 1062. ὄρε Ald. Herv. 1. Brub. ὄ, τε Herv. 2. Cant.
rell. et sic Florr. Vict.

V. 1063. ἄρε Ald. Herv. 1. Brub. ἄ, τε Herv. 2. Cant.
rell. Erfurdt. ad Soph. Ai. citans ἄν τε νῦν φέρετ' ἐλ-
πίς, nihil impedire dicit, quominus hic quoque φέρετ'
pro imperfecto habeamus. Num igitur pro ἐφίεμερο?
quomodo congruunt νῦν et ἐφίεμερο? Etsi αἰ. tertiae per-
sonae et infinitivi non elidi a Tragicis persuasum ha-

beo, hoc tamen de iis locis valet, ubi et dialecto attica et metro attico, i. e. iambico vel trochaico, utantur; in lyricis Homeri eos et lyricum exemplum secutos esse multa loca probant. Sensus vero facilis est, *et si spes, quas nunc est*, fore ut Ion interficiatur, *irrita est, αἰετλῆς ἐστὶν* vel *ἄπεισι*.

V. 1064. Ald. rell. ἡ δαίμων ἐξάψει. λαμῶν legendum esse vidit Scaliger, quod recepit Barn. non Musgrav. ἐξάψει coniecit Reisk. et sic Vict. Haec de Creusa intelligenda sunt, et est zengma, ἡ θηκτὸν ξίφος ὥσεθ' δὲ ἥπατος, ἡ βρόχον ἐξάψει λαμῶν. Per abundantiam quamdam, Euripidi familiarem, additum ἀμφὶ δειρῆν, ut metrum legi poscit pro δέρην.

V. 1067. ἄλλαι βίότου μορφαὶ designant βίον τὸν ἐν ἄδου.

V. 1073. Ald. rell. ᾠ. Barn. ᾠ. et sic Vict.

V. 1074. Sensus est: Pudet, peregrinum et alienigenam pro rege accipere, et hunc pudorem mihi incutit (vid. Musgr.) Bacchus, patriorum Atheniensibus sacrum Eleusiniarum cum Cerere praeses.

V. 1075. Vict. παρὰ pro περί.

V. 1076. εἰκάδων. vid. Barnes. et Valck. ad Herod. VIII, 65. p. 647, 28. λαμπάδα θεωρὸς εἰκάδων ὄψεται ἐννόχιον coni. Musgr.

V. 1077. ἐνύχιος Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. Vict. ἐννύχιος Herv. 2. rell. Ad Ionem haec recte refert Musgrav. idem tamen male αἰδνός legendum coniiciens. αἰπνος significat eum pervigilia illa, sicut unum ex ingenuis Atheniensibus, celebrare.

V. 1081. κοῦραι Ald. rell. Ob metrum scripsi κόραι cum Heathio.

V. 1082. αἴ Ald. rell.

V. 1083. Flor. 1. 2. ἀενάων.

V. 1085. Ald. rell. χρυσεοστέφανον. quod metri causa mutavi cum Elmsleio *Mus. crit.* n. 5. p. 33.

V. 1087. ἴν' recte ad Καλλιγόροισι παγαῖς refert Musgrav. ut versus 1078—1086. in parenthesi sint.

V. 1088. ἄλλον πόνον τ' εἰσπεσεῖν Ald. rell. contra

metrum. ἄλλον iam Brodaeus, εἰσπεσών Heath. Lenting. p. 105. κάλλον πόνον εἰσπεσεῖν.

V. 1090. ὄρᾱθ' Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ὄρῳθ' Ald. rell. δυσκελάδοισιν Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2.

V. 1091. Locationem κατὰ Μοῦσαν ἰέναι non habeo quo alio exemplo illustrem. Nec ulla coniecturarum, quas VV. DD. protulerunt, satisfacit: lenissima tamen Musgravii est emendatio κατὰ μούσαν ἰέντες, contra nos (καθ' ἡμῶν) carmina edentes, non ut Musgrav. explicat. Quod Lenting. p. 105. coniecit, διὰ μούσαν ἰόντες coll. Med. 1070. metro adversatur. Elegans est quod Wakefield. coni. ὅπ' ἄμουσον ἰέντες.

V. 1094. Ald. rell. εὐσεβεία.

V. 1095. Recte Barnes. ἄδ. ἄροτον ἀνδρῶν pro inepto ἄροτρον.

V. 1096. Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. παλίμφορος. Herv. 2. παλίμφοτος. Canter. Barn. παλίμφομος ex em. H. Steph. et Brodae, quas contrariam priori famam habet. Cf. Med. 418 sqq.

V. 1097. Ald. rell. καὶ μούσιος ἄνδρας ἴστω. Emen-
darunt Canterus, Scaliger, Duportus, cui; non Cantero,
ἴτω debetur.

V. 1098. ἀμφὶ λέκτρων Ald. rell. περὶ λ. Heath. Musgr.

V. 1099. Ald. rell. δείκνυσσι.

V. 1100. Canter. ἀγνωμοσύναν, quod probant Musgr. et Wakef. ἀμνημοσύναν recte Barnes. vertit ingrati-
tudem. ὁ Διὸς ἐκ παιδῶν est Xuthus.

V. 1105. Flor. 2. νόθων παιδῶν.

V. 1106. Reiskius κλεινάν, quia famulae, e quibus constat chorus, non recte κλειναί vocari possent, et eadem de causa Elmslei. ad Eur. Iph. T. 9. (Mus. crit. n. 6. p. 273.) φῖλαι γυναῖκες. Mox Ald. Herv. 1. 2. κό-
ρον. Brub. rell. κόρην, ut correxit Brodaeus.

V. 1107. πανταχοῦ Lenting. p. 105. Idem interest inter πανταχῇ et πανταχοῦ, quod inter πῇ et ποῦ. παν-
ταχῇ est in omnes partes versus.

V. 1108. ἔξέπλησα. Vid. Porson. ad Orest. 54.

V. 1111. Ald. rell. αἰδ' ἐπιχώριοι. Scaliger αἰ' πῇ
Tom. VIII. Y

χάριτοι. Rectius Elmslei. Praef. Oed. T. p. XI. ἀπὶ χάριτοι, ut ἀντρεαι apud Thom. M. p. 121.

V. 1116. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1. 2. ἔφθη. MSS. Steph. ὠφθη.

V. 1118. Ald. Herv. 1. Brub. οὐ μίαν θῆναι θέλων. Herv. 2. οὐ μιανθῆναι θ. e corr. Brodaeii et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1120. Ald. rell. ὑμᾶς. Emendavit H. Stephanus.

V. 1121. Canter. Barn. ἦθ' ὄρῳ φ.

V. 1128. Ald. Herv. 1. 2. ἀμφήρης μὲν. Brub. ἀμφήρης ἑμὸν. ἀμφήρεις correxit H. Steph. μένων pro μὲν Scalig. et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1131. Ald. rell. μετῶ. Locus Elmsleio ad Iph. T. 1480. suspiciosus est propter formam ἑστῶσαν. Vid. ad Iph. T. 1446. et ipsum ἑστῶσαν habet Plato Soph. p. 231. A. et permultis locis aliis.

V. 1136. Interpungebatur post ἀκτῖνας. Veram constructionem viderunt Reisk. et Heath.

V. 1137. Elmslei. ad Med. 1150. not. n. scribit εἰς ἐγῶνιαν, qua auctoritate hanc vocem firmari, vel quo sensu accipi velit, non addens. De re vid. Musgrav.

V. 1138. ἔχουσαν recte ad σκηπὴν, vocem repetendam e περιβολᾷ σκηνωμάτων p. 1133. refert Musgrav.

V. 1146. ἐνῆν dictum esse videtur, quia sensus est ἐνῆν δὲ τοιαυτὰ γράμματα. γράμματα illustravit Valck. ad Theocr. Adon. 81. p. 374.

V. 1150. Cf. Heindorf. ad Horat. Serm. II, 6, 100.

V. 1154. Ald. rell. οὐραία, contra metrum. Canter. Barn. οὐραῖα. Sed quid sit οὐραῖα στρέφειν, non habeo dicere. Wakefield. adscripsit locum Hygini Poët. Astron. III. p. 418. Munker. utraeque Arcti — ita collocatae, ut alternis unaquasque earum resupinata caput alterius tegere videatur, ita tamen, ut caput eius, quae superior fuerit, ad caudam inferioris contendat. Cf. Arat. 28. Hocce igitur οὐραῖα στρέφειν dici potest? Tum Ald. Herv. 1. χρυσήρη πώλω, χρυσήρη etiam Herv. 2. Brub. Canter. sed eadem πώλω, ut correxit Brodaeus. χρυσήρη Barn. ex emendatione H. Steph. πόλω Flor. 1. 2. Vict.

V. 1164. Ald. rell. Flor. 1. 2. σπεύραις, σπεύρας
MSS. Steph. et hinc Cant. Barn.

V. 1167. ἐγγωρίων malebat Lobeck. ad Soph. Ai. 1135.

V. 1170. Ald. rell. ἀνησαν. Correxuit Musgrav. et
Brunck. ad Soph. Oed. T. 1405.

V. 1171. Deest pes primus. Aem. Portus supplebat
αἶας vel γαλας, Duport. τίως, Barn. σκηνης, Heath. (et
iam alii apud Barnes. in his Milton.) ὁ μὲν, Reisk. βο-
ρῶς vel δαιτός, Musgr. δειπνων.

V. 1172. Ald. Herv. 1. Brub. σὺν δειπνοῖς. συνδείπ-
νοῖς iam Herv. 2. Canter. ex emend. Brodaeī et sic
Flor. 1. 2. Vict.

V. 1175. Ald. Herv. 1. 2. Brub. συμῖρης. Canter.
σμήρης, ut est in Flor. 1. 2. Vict.

V. 1177. ἦκεν dictum ut ἕι, νίγει, ἔσεισε pro σει-
μὸς ἐγένετο Thuc. IV, 52. vid. Elmslei. ad Heracl. 830.

V. 1178. κοινόν ex emendatione Musgrav. pro και-
νόν. — γέρων ἐλεξεν Ald. rell. Flor. 1. 2. ἐλεξε Par. E.
ἐλεξ Barn.

V. 1179. οἰτηρά τεύχη ex emend. Lobeck. ad Ai. 1066.
et Porsoni Adv. p. 270. pro οἰτηρά σκεύη. Locum Diogen.
Laert. Anach. §. 104. sicut Platonis Leg. VII. p. 800. B.
C. ad 1189. Brodaeo sublegit Barnes. Vid. Casaub. ad
Diog. L.

V. 1181. Ald. Herv. 1. Brub. μόχθους. Herv. 2. Cant.
μόχθος, ex emend. Brodaeī, ut habent Flor. 1. 2. et pro
v. l. Vict.

V. 1185. Ad hunc v. Boissonad. citat Bernard. ad
Nonn. T. I. p. 137.

V. 1187. κοῦδεις τάδ' ἦδει. ἐν χερσὶν ἔχοντι δέ. ἦδειν
scribendum monuit Pierson. ad Moerid. p. 174. ἐν χε-
ρσὶν e Par. E. dedit Musgrav. ut iam Canter. conie-
cerat.

V. 1194. σιγῇ Vict.

V. 1195. Βιβλίνου. Blomfield. ad Aesch. Prom. 836.
scribendum monet Βυβλίνου, et fere persuadet allato
loco Eustath. Od. φ' p. 1913, 31. Sed Censor in *Class.*
journ. n. 24. p. 413. contra assert Mazochium ad tab.
Heracl. p. 200.

V. 1198. Quam excidisse versum nemo ante Reiskium animadvertisset, Scaliger. em. ὥς δ' ἀπέσπασαν μέθυ sc. αἱ πελειαί, (at ἐπισπᾶσθαι dicitur, non ἀποσπᾶν) κείς αὐτό (Ald. αὐτά quod correxit Brodaeus), Canter. κείναι τὰ χεῖλη.

V. 1202. Ald. rell. ἦδ' ἔζε'. Barn. Musgr. ἦ δ' ἔζε'.

V. 1204. Ald. Herv. 1. Brub. κἀκβάκχευσεν. Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. κἀβάκχευσεν, et sic Par. E. fortasse etiam Flor. 1. 2.

V. 1205. Ald. rell. etiam Canter. Barn. αἰάζουσα. Θάμβησε. Correxuit Heath.

V. 1207. Ald. rell. θνήσκουσα δ' ἀπασπ. Canter. et Scalig. coni. θνήσκει δ' ἀπασπ. quod confirmant Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1209. ἦκεν ὁ μαντ. Ald. rell. ἦχ' ὁ μαντ. Barn. in marg. et Heath. γυνὴ ἐκ πέπλων μέλη, membris e pallio, reiecto scilicet, ut in graviore et corporis et animi motu fieri solebat, exsertis. Cf. Iphig. T. 1469.

V. 1219. Vocem κοίρατος illustrat Lenting. p. 105.

V. 1227. Vulgo Φοῖβον πάρα. παρὰ τινα ἔλθεῖν insolita locutio. Itaque scripsi Φοῖβον i. e. παρὰ Φοῖβου πυθέσθαι θέλουσα περὶ παιδων, sed ambigue dictum, quia venerat etiam, ut fortunam filii e Phoebo concepti sciscitaretur.

V. 1229. ἔστιν pro ἔστι scripsi e Victor.

V. 1232. Ald. rell. θοᾶς. MSS. Steph. χοᾶς. ipse autem praefererat θοᾶς, ut Brodaeus legendum coniecerat. Et sic Flor. 1. 2. Vict. In constructione haereo: σπονδὰς μίγνυμένας non intelligo, nisi suppleto εἶναι, σπονδὰς μίγνυσθαι s. ὅτι σπονδαὶ ἐμίγνυντο, ut haec a φανερά τὰδ' ἐστὶ pendeat. Sed eius constructionis exemplum aliud requiro. φόνω non esse videtur ad eandem ut vertit Barnes. quod esset ἐπὶ φόνω, sed vel ἐκ παραλλήλου adiectum ad σταγόσιν, vel cum Heathio legendum φόνου, ut v. 1011.

V. 1238. Debebat dici ὑπὸ χθονίους μυχοὺς πορευθῶ, sed relatum videtur ad ἀποφεύγουσα.

V. 1243. λαθεῖν e coniectura H. Stephani pro λαβεῖν.

V. 1245. Ald. rell. μέλεα. MSS. Steph. μέλλεα. Sed haud dubie verum est quod coniecit Aemil. Portus μέλει.

V. 1250. Ald. rell. Πυθίω. Emendavit H. Steph.

V. 1251. Ald. rell. ἔν' εὐτυχῆς. Flor. 1. 2. Vict. εὐτυχεῖς. Correxerit H. Steph.

V. 1252. ἐκ γὰρ οἶκον ex emendatione Porsoni ad Med. 44. pro ἐκ γὰρ ἄκων. et sic Vict. Canter. ἐκ κακῶν γὰρ, quod H. Steph. in codicibus suis invenisse videtur; nam Flor. 1. 2. ἐκ γὰρ κακῶν.

V. 1263. Ald. Herv. 1. Brub. ἔφη. Herv. 2. Canter. rell. ἔφν, ut emend. Brodaeus et sic Flor. 1. 2.

V. 1266. Παρηγοῦ Ald. rell.

V. 1267. Flor. 2. Vict. ^{sv}διοκηθήσεται.

V. 1274. Reisig. comm. exeg. ad Soph. Oed. C. 1328. ἀλλ' οὔτε βομός. In his Ἀπόλλωνος et ad βομός et ad δόμος pertinet. Vid. Elmslei. ad Heracl. 131.

V. 1280. Vulgo sine interrogatione haec legebantur. Cf. Lenting. p. 106.

V. 1282. ἔν' ἔσταμεν, ad cuius dei aram stamus, dictum videtur, quia dicere licebat ἐν Θεοῦ στήναι.

V. 1285. Ald. rell. κάπειτ' ἔκταρες. Barnes. κάπειτ' ἔκτεινας, falso primam syllabam vocis communem esse ratus. Duport. et Heath. ἔκαινες.

V. 1287. δ', quod post πατρός legebatur, delendum menuit Canter. nov. lect. V, 11. Est eadem appositionis conformatio, qua Sophocles dixit Trach. 9. μνηστήρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῶον λέγω.

V. 1289. Supra εὐσειβῇ Flor. 2. scriptum habet εὐσεβεῖς.

V. 1290. Elmslei. ad Heracl. 1003. ἔκτεινον ὄντα. Sed vid. ad Androm. 694. Malim tamen ἔκτεινά σ' ὄντα.

V. 1291. Ald. rell. σὺν ὄπλοισιν. Correxerit Barnes.

V. 1282. ἀντίμπαρς γ' Musgr. c Parr. E. G. et sic Florr. Vict. pro κάπ. δ'.

V. 1293. Ald. rell. ποίοισι δαλοῖς. Quum in Par. G.

esset *πανοῖς*, supra scripto *δαλοῖς* (sic etiam Flor. 2.) Musgrav. vocem *πανοῖς* in his latere suspicatus est. *πανοῖς* etiam Vict. *πανόν* et *πανόν* permutata supra 194. De voce vid. Pierson. Veris. p. 3 sqq. Blomfield. gloss. Agam. 275.

V. 1294. Flor. 2. Vict. ^β*λαχών*.

V. 1295. Flor. 2. ^{γ^a}*πατρός τε*.

V. 1299. τοῦ μέλλειν, nimirum *ἐμὲ οἰκεῖν τὰ σά* v. 1294. pro quo dici etiam possit τοῦ μέλλοντος φόβῳ.

V. 1300. μέλλον τύχοις i. e. μέλλοις οἰκεῖν τὰμά. Nam εἰ ἐμέλλεν Ἴων τὰ τῆς Κρεούσης οἰκεῖν, ἔθανεν ἂν ἡ Κρέουσα.

V. 1303. Pro *πατρικῆς* Flor. 1. 2. *πρὶ γῆς*.

V. 1304. Ald. tell. ἦδέ σοι παμπ. Recte Barn. ἦδε σοι π. perverse Musgr. ἦ δέ σοι π.

V. 1305. Ald. Herv. 1. 2. Flor. 2. Vict. *ἐκλινε β*. Flor. 1. *ἐκλινες*. Brub. Cant. tell. *ἐκλινε. θεηλάτου* *ἔδρας* explico *dei instinctu* vel *deo auctore aedificatas*, ut ad fabulam respiciatur, qua ipse sibi Apollo Delphos oraculi sedem delegerit et designaverit; Brodacus *deo plenas*. Wakefield. huic loco ad amussim respondere dicit Hesychii glossam *θεήλατον, ἐπὶ θεοῦ πεπηγμένον*, et respici putat artificium, quod commemoratur a Callim. in Apoll. 58. *θεήλατος quod ad deos pertinet* interpretatur Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 256. quod ne illi quidem loco convenire videtur.

V. 1306. Memorabilis traiectionis vocum in attractione *τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστὶ*, pro *τὴν σὴν μητέρα, ὅπου ἐστὶ*, similis illi apud Soph. Trach. 98. *Ἄμιον αἰτῶ τοῦτο, καρύξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖς ναίει ποτέ*. Male Elmslei. ad Heracl. 946. verba *ὅπου σοι ἐστὶ* per *ἦτις σοι ἐστὶ* v. 566. explicat.

V. 1307. *κτείνουσ' ἐμέ* i. e. *ὅτι ἐμὲ ἔκτεινες*, ut ὦν ponitur pro *ὅς ἦν*. vid. ad Hec. 804. Suppl. 651. Add.

V. 1308. Flor. 2. *θέλεις*.

V. 1309. *ἐν στέμμασι*. Vid. v. 225.

V. 1310. Valck. ad Hipp. 728. em. οὐ. Est pro *τιτά*

ἐκείνων, ὑφ' ὧν, ut non Phoebus tantum, sed Xuthus etiam et Ion cogitari possint.

V. 1316. Ald. rell. ἰρὰ καθ. Correx. Barn. Pro ἐχρῆν in Gramm. gr. §. 387. 9. scribendum monui ἔδει, quia insolens videbatur structura verbi χρῆ cum dat. Alio loco Soph. Antig. 736. Ἄλλω γὰρ ἢ μοι χρῆ γε τῆςδ' ἀρχειν χθονός defendit eam Elmslei. ad Med. 1334. not. f. Cf. Erfurdt. ad Soph. l. c. v. 732.

V. 1320. Alias dicitur ὑπερβάλλειν τι, et scribi posset θριγκούς τοὺςδ', ut corrigit V. D. in Quart. rev. 18. p. 359. Sed quum ὑπερβάλλειν idem sit quod ὑπερβαίνειν, dictum est ut supra 218. γυάλων ὑπερβῆναι.

V. 1324. Elmslei. ad Heracl. 689. scribi vult: ἀλλ' οὖν λεγόμεθα γ', ἢ φάτις. quia post particulas ἀλλ' οὖν uno alterove vocabulo interposito plerumque adhibeatur γε. Et λεγόμεσθ' est in Ald. Herv. 1. 2. λεγώμεσθ' in Brub. Cant. Musgrav. ubi nihil notatum e Florr. λεγώμεθ. Barn.

V. 1329. Ald. rell. μητρναῖς τε. E Flor. 1. 2. μητρναῖς γε recepi.

V. 1332. καθαρός Porson. Adv. p. 270. Vix verisimile, librarium, qui v. sq. καθαρός legerit, hic scripsisse καθαρῶς, sed contra.

V. 1336. ἄγκος pro ἄγγος Flor. 1. 2. Quum Musgr. ad vocem χερός offendisset, et legendum coniecisset τὸδ' ἄγγονος πλέκος, Jacobs legendum suspicabatur ὀρᾶς τὸδ' ἄγγονος κύτος ὑπ' ἀγκ. ἐμ. provocans ad Cycl. 398. quam coniecturam probat Wakefield. Elmsl. ad Heracl. 42. Ὀρᾶς τὸδ' ἄγγος χερός ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς. Vulgatam defendit Lobeck. ad Ai. 308. ita tamen, ut, quid suspicionem moverit Musgravio, minus attendisse videatur. Is enim non id aegre ferebat, quod χερός ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς pro ἐμῆς dictum esset (sic enim etiam Pindar. Ol. 8, 55. τεαῖς χερὸς ἐργασίαις, loco a Lobeck. allato) sed quod χερὸς ἀγκύλαι dici non posse videbatur. Neque vero quidquam proficitur Elmsleii coniectura: non magis enim χερὸς ὑπαγκάλισμα usquam legitur, quam χερὸς ἀγκάλαι, et quod est ὑπαγκάλισμα χερὸς id haud dubie est etiam ὑπ' ἀγκύλαις χερὸς. Sed in multis Tragi-

corum locis ita adduntur *χερός, ποδός* etc. ut salvo sensu etiam abesse possint.

V. 1337. *ἐν στέμμασιν, villis redimitam*, ut Herc. f. 665. *ἐν στεφάνοισιν*.

V. 1346. *τότε* Par. G. pro *τόδε*, superscripto *τόδε*.

V. 1347. *δρᾶσαι* coni. Musgrav. ut mox *σῶσαι*. Probat Elmslei. Mus. crit. VI. p. 300. ad Iph. T. 937.

V. 1350. MSS. Steph. *κίχρυμαι*, Flor. 1. *κρύπτεται*. Tum Ald. rell. *σπαργάνοισιν* *οἶσθαι* *σύ*; Musgr. coni. *σπαργάνοισιν* *οἶσθ'* *ἃ σοί*; 'quasi vero fasciae variorum generum fuerint. Rectius Reisk. et Porson. Adv. p. 270. *σπάργαν' οἷς ἐνῆσθαι* *σύ*;

V. 1355. Ald. rell. *Ἀσίαν*, contra metrum. Scalliger. *Ἀσιάθ'* quod recepit Barn. probat Musgr.

V. 1359. Ald. rell. *οὔτου δ' ἐβούλεθ' οὔνεκ', οὐκ ἔγω λ. οὔνεκ'* delevit Milton. et omittunt Flor. 1. 2. Supplendum videtur *οὔτου δὲ κτήμα ὃν ἐβούλετό με σῶσαι* *τόδε*.

V. 1363. Ald. rell. *ζητεῖσθαι* *χρή*. Barn. *ζητεῖν σε* *χρή*, non monito lectore, ex emendatione Canteri, quae lectio in Flor. 2. supra vulgatam scripta est.

V. 1367. *ὅς μέτεσχε τῆς τύχης*. Vid. v. 48.

V. 1377. Ald. rell. *ἴλ. δέ θ' ἡ τεκ.* Correxerit Schaefer. ap. Herm. ad Vig. not. 316. p. 837.

V. 1379. Ald. rell. *οἶσον* *θεῶν*. MSS. Steph. Vict. *οἶσω θ.* ut Brod. coni. et Canter. edidit.

V. 1380. *μηδέν*. Flor. 1. 2. pro *μηθέν*.

V. 1385. *ὅς γ' ἔσωσέ μοι* ex emendat. H. Steph. pro *ὅς ἔσωσέ μοι*.

V. 1387. *ὑπερβαίην* Barnes. pro *ὑπερβαίη*. Wakef. servans Aldinae scripturam *οὐδ' ὑπερβαίη τις ἄν*.

V. 1389. *καὶ σὺν δέ θ' οἶσι* Ald. Herv. 1. Brub. *καὶ σύνδεθ' οἶσι* Herv. 2. Canter. rell. ex emend. Brodaci et Flor. 1. 2.

V. 1395. Ioni tribuendum esse, quum antea Choro adscriberetur, monuit Heath. Fortasse leg. *καὶ πάροιθ'*, *ἔδθησά μοι* propter *πάροιθε*. Cum acerba ironia tacere eam iubet Ion, quum antea multa tacuerit, nimirum

insidias ipsi structas. Aliorum coniecturas consulto relinquo.

V. 1396. Cf. Valck. ad Phoen. 1282. et nostra ib. ad 1265.

V. 1397. Barn. ὃ 'ξέθηκ' ἐγὼ ποτὶ. Sed vulgata quoque explicari potest. Ionem quidem se exposuisse, dicere non potest, quum hoc ex agnita arca demum colligat; arcam potest. Itaque quum dixerit se arcam exposuisse, correctionis cuiusdam causa, addit *te quidem, mi fili*. Lenting. p. 106. scribit οὐ 'ξέθηκ', ubi i. e. in qua arca, ut Hel. 607.

V. 1403. σφάζοντες οὐ λήγοιτ' ἄν, *non desinetis me mactare, nihil intercedo, quominus continuo me mactetis*. Barnes. ita vertit, quasi esset μὴ λήγετε. Sed aptius esset, si λήγειν significatione transitiva accipi liceret, qua apud Homerum dicitur οὐ λῆγε μένος etc. Ita esset (καίπερ) σφάζοντες οὐ λήγοιτ' ἄν ἐμὲ ἀντεχομένην.

V. 1404. τῶν τ' ἔσω κεκρ. e Tyrwhitti coniectura pro τῶν τε σὼν κεκρ.

V. 1409. λήψομαι σ' ἐγὼ Tyrwhitt. pro λήψομαι δ' ἐγώ.

V. 1410. Ald. rell. τοξεύσαι. Par. E. G. τοξεύω. Flor. ^{σαι}
1. 2. Vict. τοξεύω.

V. 1420. Ald. rell. ἡτρίων, Musgr. ἡτρίοις. In Vict. εὐῆτρίον ἱμάτιον, haud dubie adscriptum a Grammatico, qui usum vocis explicare vellet. Sic enim est in Flor. 2.

V. 1422. Ald. rell. κίεκρασπέδωτ' ὄφειν. Par. E. G. κεκρασπέδωτ' ὄφ. Vict. κ' εκκρασπέδωτ'. Flor. 1. 2. κεκρασπέδωτ' ὄφ. Barn. κικρασπέδωται τ' ὄφειν.

V. 1423. ὕψασμα θέσφαθ', ὡς εὐρ. Ald. rell. In MS. E. ita scribitur θέσφαθ', ut simul appareant ductus litterae μ. Hinc Musgr. coni. δεσμά θ', ὡς εὐρ. A v. 1422. lacuna est in Flor. 1. usque ad 1583.

V. 1425. εὐστοχεῖς Pierson. coniecit Veris. p. 13. pro εὐνυχέις; *an hoc solum bene coniciis*, ipse οὐκ εὐστοχῶν. Sensus est: *an hoc solo laetaris, quasi re felici*.

V. 1426. Ald. Herv. 1. Brub. παγγρύσω γένει. Herv. 2. Cant. ex emend. Brodaci παγγρύσω γένν. Tourp. Em. in

Suid. T. II. p. 301. πάγχρυσοι γένν. Wakefield. παγχρύσω γένν, de γένν importune provocans ad Andr. 1158. Porson. apud Kidd, p. 225. δράκοντες μαρμαίροντες πάγχρυσον γένν. éléganter. Certe quomodo ἀρχαίων τι in hoc tenore verborum locum habere possit, non assequor.

V. 1427. Creusae continuandum censet Pierson. Veris. p. 13. Ionem scire, unde haec serpentum simulacra et quo consilio data acceperit Creusa, non adeo mirum post ea, quae supra dixit v. 272 sqq. Ald. Herv. 1. ἢ τέκν'. Herv. 2. ἢ τέκν'. Brub. rell. ἢ τέκν'. ut correxit Brod. Barnes. coni. ἢ τέκν. ἐντρ. Vid. v. 25.

V. 1429. Ald. rell. χρυσώμια. MSS. Steph. χρυσώματα, quod recepit Canter.

V. 1433. Ald. rell. σκόπελον εἰσηνέγκατο. MSS. Steph. σκόπελος, ut coni. Brodaeus εἰσηνέγκατο e conjectura Scaligeri. Sed quidni ἦν πρῶτ' Ἀθάνια σκόπελον εἰσηνέγκατο. quandoquidem Minerva primam oleam terra edidisse dicebatur.

V. 1434. Ald. rell. οὐπερ, propter εἵπερ. οὐτοι' est ex em. Barnes.

V. 1440. ἐνέρον iungendum cum μετά v. sq.

V. 1441. Blomfield. ad Aesch. Pers. 633. χθονίων. Haec vulgaris esset constructio.

V. 1444. Vulgo ἀναπτυχαί. Scripsi ἀμπτυχαί, ut versus esset dochmiacus dimeter.

V. 1445. Ald. rell. αὐσσω. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. αὐσω, ut iam edidit Canter.

V. 1453. ἐπέβαλον Ald. Herv. 1. Brub. ἀπέβαλον Herv. 2. Cant. rell. et Flor. 1. 2. Vict.

V. 1454. πόθεν bis Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. secundum Herv. 2. Canter. rell.

V. 1455. Ald. Herv. 1. ἀγάλ." i. e. ἀγάλων, ut est in Herv. 2. Brub. Canter. ἀγαλῶν Barn. ἀγκάλαιν coni. Musgrav. ἀγκαλῶν iungendum cum πόθεν, ex quibus ulnis? monuit Wakef. quod vix aptum est. Verum videtur ἀγκάλαιν.

V. 1461. Vulgo γενεάσι et v. sq. ἡδονᾶς.

V. 1465. τῷδε. Scaliger. et Brod. τόδε. Sed quis ita

dixerit pro δῶμα δὲ τόδε ἐστ. ἔχει δὲ τυρ. Musgr. γὰρ δ' ἔτ' ἔχει τυρ. τὰδε non ad solum δῶματα refertur, sed domum cum tota urbe, ut Latin. *haec*. v. c. *qui non haec stare cupiat* apud Cicer.

V. 1466. Versus videtur esse dochmiacus hypermeter, a quo transitur ad anapaesticos numeros et inde ad dochmiacos.

V. 1468. Herm. elem. d. m. p. 276. νύκτα δέρεται ut prior versus finitus verbo νύκτα sit anapaesticus dimeter hypercatel. alter dactylus cum dochmiaco dimetro, in quo αἰλίου pro ἁλίου scribit.

V. 1472. In Ald. rell. verba ὦ τέκνον, τί φῆς: Xutho, illa οἶον οἶον ἀνελ. Ioni, v. 1475. 1475. 6. 7. Xutho tribuuntur. Veram personarum descriptionem monstravit Tyrwhitt.

V. 1473. Ald. rell. γέγονας γὰρ. Recte Heath. γέγονας ὄρ. Idem cum Tyrwh. interrogationis notam delevit, quae erat post αἰλλοθεν.

V. 1478. Vict. ποθέιν.

V. 1482. Fortasse αἶ αἶ! λέγεις μοι δόλια κοῦ σαφῇ τὰδε, ut hic etiam versus sit iambicus trimeter, ut reliqui, quibus Ion utitur.

V. 1486. Ald. Herv. 1. τι κεδνός. Herv. 2. Brub. Cant. rell. τι κεδνόν ex emend. Brodaeii. Par. G. τι καινόν.

V. 1488. κρυφίον γ' ὠδίν' Heath. quum decesset γ'.

V. 1492. Par. E. ἀνῆψα pro ἐνῆψα. — Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. ἐμὰς πλ. quod nisi Scaligeri ingenio, sanari non potuit. κερκίδος πλάνους, an quia radius telam *pererrare* videtur?

V. 1494. χειροῖν Heath. pro χειρῶν.

V. 1497. Ald. rell. αἶδαν.

V. 1501. Vid. Hermann. ad Soph. Ai. 1105. p. 138sq.

V. 1503. Addidi αἶ, quod ratio grammatica poscere videbatur.

V. 1504. Ald. rell. δειλία δὲ καὶ τὰδε. Brodaeus et Scaliger δειλαῖα. (Corrige vitium o Musgr. propagatum.)

V. 1505. Ald. rell. δυστυχίαισιν.

V. 1513. καὶ θεις αὖ Pierson. Veris. p. 13. pro καὶ θεις εὖ.

V. 1516. Ald. rell. φαιεναῖς. Par. E. G. Flor. 2. Vict. φαερναῖς. Vid. ad Phoen. 84.

V. 1521. ἐς οὓς σοι pro γὰρ citat Schol. Phoen. 909. quod praefert Porson. Adv. p. 251.

V. 1522. Ald. Herv. 1. 2. Cant. τοῖς πράγμασι. Brub. Barn. τοῖσι πρ.

V. 1523. Ald. rell. μὴ σφαλεῖσα παρθένος Ἐγγίνεται ad quod in Vict. notatum: ὅρα ἢ λείπει στοίχος. Recepi emendationem Musgravii.

V. 1525. Ald. rell. προστιθείς. Flor. 2. Vict. προστιθείς, ut edidit Musgr. προστιθῆς e MSS. Steph. ediderunt Canter. et Barn. quo admissso, scribendum etiam φῆς v. 1527. pro φῆς. Sed hunc aoristi sec. coniunctivum esse recte monere videtur Elmsl. auct. annot. secundariae ad Med. p. 135, 2, 14. Itaque tutius est cum Elmsl. προστίθης et φῆς scribere. Vid. ad Phoen. 93.

V. 1529. Ald. rell. Ἀθηναῖν.

V. 1535. αὐτοῦ Ald. quod nunc non mutaverim, etsi v. 1532. et 1536. ibidem αὐτοῦ legatur.

V. 1538. ταράσσων Ald. rell. ταράσσει Par. G. ut conii. Reisk. ταράσσει Flor. 2. Vict. Superiora accipienda pro ὁ θεός, εἴτε ἀληθής ἐστι, ἢ μάτην μαντεύεται. Vid. Dobraeus ad Plut. 598.

V. 1539. Ald. rell. δὴ νῦν. Tum Ald. Herv. 1. Brub. ἄμ' ἐξεῖλθεν.

V. 1545. Ald. rell. ὅδ' ὠφελ.

V. 1549. Ald. rell. Flor. 2. Θεοδότων. Θεοδόκων est ex em. Pierson. ad Moerid. p. 271.

V. 1550. ἀντήλιον. Magis ex more Atticorum ἀντήλιον. Vid. Blomfield. gloss. Agam. 502. Vict. ἀντήλιος.

V. 1553. Elmslei. ad Markl. Iph. A. 99. (Quart. rev. 14. p. 456.) conii. με λούσσετε pro φεύγετε, hoc ex initio verbus repetitum censens. Recte.

V. 1558. Ald. rell. μέμψιν. Par. E. Flor. 2. Vict. μέμψις.

V. 1561. Ald. Herv. 1. 2. Brub. οὐ φασί σε, in Brub. cum asterisco praefixo. MSS. Steph. οὐ φύσασί σε.

V. 1562. Ald. rell. ἀλλ' ὡς νομίζεις. MSS. Steph. ἀλλ' ὡς νομίζεις. Par. E. G. Vict. ὅλλ' ὡς νομίζης.

V. 1563. Ald. rell. ἀνώχθη, quod esset ab ἀνώγειν. Scribendum erat ἀνεψήθη, in quo ε et φ in unam syllabam coalescunt.

V. 1579. De quatuor his tribus Atticis disputavit Boeckh. in ind. lect. univ. Berol. per semestres aestiv. a. 1812. Cf. id. Staatshaush. II. p. 28. Müller. de Orchom. p. 307. Schoemann de comit. Ath. p. 358. Pro Τελίων Canter. nov. l. V, 19. Τελίων ex Herod. ubi etiam legendum videtur Τελίων. In fine Ald. rell. εἰτα δεύτερος. Correxerunt Canter. et δεύτερον Flor. 2.

V. 1580. Ald. rell. ὁ πάντες ἀργολῆς τ' ἐμῆς ἀπ' αἰγίδος. Flor. 2. ἀργαλῆς: Margo Brub. οἱ ad ὄ, ἀργαδῆς ad ἀργολῆς adscriptum habet. Locum ita, ut nunc legitur, constituit Canter. Musgrav. tamen dedit Ἐργαδεῖς. Wakefield. Ἐργαδῆς.

V. 1581. Ald. αἰγικορῆς, recte, ut Ἀργαδῆς.

V. 1591. Flor. 1. πόλεις.

V. 1592. Par. E. τῆς pro γῆς.

V. 1594. Ald. Herv. 1. κεκλησθε. Correxerunt Brodaeus.

V. 1603. Flor. 1. εἴη. 2. εἴη. Optativus post coniunctivum positus esse videtur, quia hoc se non tam futurum praevidere, quam optare profitetur Pythia, pro σὺ τ' ἔχουσα ἦς — εἶθε ἔχουσ' εἴης, quemadmodum locum Homeri Il. χ', 244. explicavi Gramm. gr. §. 506. not. 2. Sed Porson. apud Wakefield. ἦς.

V. 1605. Ald. rell. ἡμῖν. Correxerunt Canter.

V. 1608. Porson. Adv. p. 283. citat: καὶ πρὶν ποῦ τόδ' οὐκ ἄπιστον ἦν. ex certa Musgravii emendatione, inquit, qui scribi volebat: Λοξίου καὶ τῆςδ', ἐπεὶ πρὶν ποῦ τόδ' οὐκ ἄπ. ἦν; καὶ-δὲ in eodem sententiae membro non occurrere apud antiquiores contudit Porson. ad Or. 614. cui contradixerunt Schaef. ad Long. p. 350. Hermann. ad Vig. not. 345 b. Sed ipsa sententiae con-

formatio *πρὶν ποῦ τόδ' οὐκ ἄπιστον ἦν* i. e. *πρὶν. τόδ' ἄπιστον ἦν* gravior est quam pro rei natura, imprimis si καὶ cum Porsono intactum relinquas: nam *antea etiam* significat nunc esse, quod iam antea fuerit.

V. 1613. Ald. rell. *πύλαις*. Margo Barn. *πύλας*. unde sic edidit Wakefield.

V. 1614. Ald. rell. *μεταβαλοῦσ' αἰεί που*. Pro *αἰεί που* Barn. *αἰδορίας*. Grotius post *μεταβαλοῦσ'* plene distinxit, et reposuit *αἰεί γέ που* ut haec cum sqq. cohærerent. Ego melius putavi *αἰεί δέ που*, quamvis molestum est *που*, statim sequente *πώς*. Elegans est Musgr. coniectura *μεταβαλοῦσ' ἀμείνονα*, quam vellem codex aliquis confirmaret.

V. 1616. Ald. rell. *στείχοιμεν*. *στείχομεν* est e Schaeferi coniectura, probata Elmsleio ad Bacch. 843. ad Oed. C. 11. — *στείχεσθ'* Ald. rell. Correxerit Canter.

V. 1618. δ' pro γ' e Flor. 1. 2. recepi.

V. 1622. Ald. rell. *εὐπράξειαν ἄν*. una voce, quod ne Barnes, et Musgrav. quidem correxerunt. ὥπερ πέφυκας sc. οὐποτε εὐ πράττειν.

NOTAE IN HERCULEM FUR.

V. 1. Ald. *rell. οἶδε*. Flor. 1. *εἶδε*.

V. 3. Ald. *rell. ἔτικτεν ὁ Περρ*. Correxuit Barnes. in nota. Tum *Ἡρακλῆος* vulgo, *Ἡρακλίου* Hermann. citans Porson. ad Med. 675.

V. 4. *ἔσχεν, habitavit*.

V. 5. Servavi lectionem Ald. et Codd. etsi suspectam ob *us* nominis barytoni productum, quum alias non nisi oxytona *us* producant. vid. Draco p. 33, 19. Hinc Barnes. fulcrum *γ'* infersit, quod probatum retinuit Musgr. idem legi posse dicit *στάχυσ βλάστησεν*: paulo melius Reisk. *στάχυσ ἀνέβλασεν*. Quum *us* nominum oxytonorum a Tragicis nonnunquam corripitur, (vid. Spitzner de vers. Gr. heroico p. 67 sq.) quid mirum, *us* nom. barytonorum ad similitudinem oxytonorum productum esse?

V. 7. *τεκνοῦσι παίδων παισίν* Codd. et edd. Hoc idem esse dicit Wakefield. ac *πόλει τεκνοῦσι παίδων παῖδας*, inauditam enallagen commentus. Musgrav. *coni. στέφουσι, ornant; coronant*, Bothius *τεχνοῦσι. πυργοῦσι* est ex emendatione Iacobsii Exerc. I. p. 199. Aliud quid elici fortasse possit e v. 775 sq.

V. 10. Reisk. et Tyrwhitt. *ῆς*, vel quod *συναλαλάζειν τινά* dici non posse censebant, vel duplici dativo *υμεναίοισι λωτῶ* offensi. At haec est figura *ἐκ παραλλήλου*. Cf. Reisig. observ. crit. in Oed. C. p. 266.

V. 14. *Μεγάραν τε τήνδε* Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. Vict. *Μεγ. δὲ τήνδε* Herv. 2. Canter. Barn. Musgr.

V. 15. Flor. 1. 2. *Κυκλωπίαν*.

V. 17. Ἡλεκτρῶνα Ald. rell. Ἡλεκτρώνα Barnes. et Hermann. qui citat Wesseling. ad Diod. IV, 58.

V. 19. καθόδου ex emendatione Reiskii et Tyrwhitt. pro καθόλου.

V. 20. ἐξημερῶσαι per appositionem additum: nam τὸ ἐξημερῶσαι γαῖαν μισθὸς ἦν καθόδου.

V. 21. Ald. Herv. 1. Brub. Cant. Musgr. εἶξέ του χρ. Herv. 2. Barn. εἶξε του χρ. Hermann. εἶξε τοῦ χρ. ut legi voluit Porson. Adv. p. 261. Cf. Monk. ad Hippol. 1251. „Semper apud nostrum articulum adsciscit. Vid. Iphig. T. 1486. Helen. 1656. fr. Temen. ap. Stob. CXXIII. p. 617, 18.“ τοῦ χρεῶν μέτα, *ducente fato*, ut Suppl. 592. δαίμονος τοῦμου μέτα, *fortuna mea duce*. Cf. Heindorf. ad Phaedon. §. 43.

V. 23. Elmslei. ad v. 1279. in *Class. journ.* XV, p. 217. τὸν λοίσθιον δέ. Vix opus.

V. 27. Δίρκης τις εὖν. Paris. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ut legendum coni. Pierson. Veris. p. 218. In Ald. rell. deest τις. Brub. Δίρκης μὲν εὖν.

V. 31. De altero hoc Lyco vid. Heyn. Observ. ad Apollod. p. 179.

V. 35. ἀνημμένον amicus Musgravii, probante Hermann. in Cornig.

V. 38. ὁ κλεινὸς οὗτος Elmsl. in *Class. j.* p. 206. malit ὁ καινὸς οὗτος, coll. v. 535. 750. ubi, ut in omnibus locis a Piersono Veris. p. 228. allatis, legi vult καινός. Vulgatam tueri videtur v. 535. et κλεινός non tantum illustrem, celebrem significare, sed eum, qui in alto dignitatis fastigio constitutus est. Cf. EL 780.

V. 39. Ald. rell. ἐξελθεῖν. Corrèxerunt Brodaeus et H. Steph.

V. 40. δάμαρτά θ' ὥς e Canteri correctione pro δάμαρθ' ὥς. et sic Flor. 1. 2.

V. 43. μήτρῳσιν in *gratiam avunculorum*, ut Asius μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο, Αὐτοκασίγνητος Ἐκίβης II. π., 717.

V. 45. Pro τροφόν Elmslei. in *Class. journ.* τροφία, quia τροφός masculino genere non usurpetur. Recte vulgatam defendit Hermann. ad Soph. Phil. 344.

V. 47. Ald. rell. Ἡρακλῆος. Flor. 1. Ἡράκλεον.

V. 51. Ald. rell. χοῖοι. Heath. et Musgr. χοῖτοι. φυ-
λάσσομεν. Apte Wakefield. comparat Od. ε. 208. Soph.
Phil. 1328. Similiter φροῖρεῖν usurpat Aesch. Prom. 31.

V. 53. Elmslei. ad Heracl. 824. πλευράν τιθ. Vid.
ad Iph. T. 288. — ἐσφαγισμένοι Flor. 1.

V. 55. οὐ σαφοῖς Ald. Herv. 1. οὐ σαφῶς Herv. 2. Brub.
Cant. οὐ σαφεῖς ex emendatione Brodaeī edidit Barnes.
et sic MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict.

V. 58. 59. non cum Hermanno mutatam esse con-
structionem existimo, quia in mente haberet Euripides
ἦν μήποτε λάχοι (possis etiam, quum et τυγχάνειν τινός
et τυγχάνειν τι dicatur, — Gramm. gr. §. 363. not. —
utramque constructionem confusam esse dicere) sed est
per appositionem dictum, pro ὃ (τὸ δυσπραξίας τυχεῖν)
φίλων ἐλεγχος ἀψευδέστατός ἐστι. Vid. Gramm. gr. §. 432.
4. Sic etiam accepit Elmslei. in censura p. 207.

V. 61. Suppl. 593. στρατηλατήσω κλεινός ἐν κλεινῷ
δορί.

V. 63. Barnes. non monito lectore ἀπηλαύθην *haud
fructum tui patris fortunae*, quod barbarum est. Me-
liorem Musgraviana explicationem non habeo; sed ta-
men insolita est locutio εἰς πατέρα ἀπηλάθην τύχης pro
τῆς τοῦ πατρὸς τύχης ἀπηλάθην. quam ita defendas, ut
ἀπηλάθην τύχης idem esse dicas, quod ἐδυστύχησα, et
δυστυχεῖν εἰς τι dici v. c. Soph. Oed. C. 800. Recte au-
tem Musgrav. monet, quum dicendum esset οὐτ' εἰς πα-
τέρα, οὐτ' εἰς πόσιν, pro hoc altero dictum esse καὶ
ἔδωκε παιδὶ σῶ. Victor. ἐγὼ γὰρ οὗτος πατέρ' ἀπηλ. τ.

V. 64. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ὡς οὐνεκ' ὄλβου. MSS. Steph.
ὅς οὐνεκ' ὄλβου, ut edidit Canter. et sic Flor. 1. 2. ὡς
οὐκ ἐν ὄλβῳ Vict.

V. 65. Ald. μαρά. Herv. 1. iam μακρά. ἧς πέρι et
ἧς ἔρασι ad figuram ἐκ παραλλήλου pertinet.

V. 68. Flor. 1. ἐπίδημον.

V. 71. ὑπο πτεροῖς e correctione Pierisoni Veris. p. 73
pro ὑποπτεροῦς.

V. 72. ὑπεμμένη, *eubmisse ad melius legendos pullos*
Tom. VIII. Z

corpore. Apud Soph. Antig. 527. ὑφειμένη est in insidiis subsidens.

V. 73. Ald. Herv. 1. Brub. ἄλλης ἄλλοθεν. Herv. 2. Canter. rell. ἄλλος ἄλλ. ut est in Par. E. G. Flor. 1. 2. Viet.

V. 74. ποῦ πατήρ ἄπεστι, i. e. ποῦ βεβηκώς ἄπεστι. Minus recte Elmslei. ad Iph. T. 358. scribi iubet 'ποῦ πατήρ ἄπ.

V. 80. Ald. rell. ἡ πέδον σωτηρίας. Barnesius e Canteri coniectura, probata Aem. Porto, ἔμπεδον σωτ. Melius Musgr. ἡ πόρον σωτ. quod Hermann. quoque recepit.

V. 83. κρέσσονες Ald. rell. Correxuit Hermann.

V. 86 sq. μὴ θανεῖν ἔτοιμον ἦ etc. id est, μὴ, τοῦ θανεῖν ἔτοιμου ὄντος, χρόνον μηκύνωμεν. Vid. Wolf. Anal. I. p. 318.

V. 89. παραινεῖν. Reisk. et Heath. περαινεῖν, sine idonea causa: nam et παραινεῖν, consilium, ab Amphitruone expetiverat Alcmena, et παραινεῖν τι non inusitatum est. φιλίας explicatur verbis ἄνευ πόνου, et σπουδάζειν ἄνευ πόνου est ex illis oxymoris, quibus delectatur Euripides: nam σπουδάζειν dicitur etiam, qui aliquid efficere tentat, quamvis levi opera.

V. 90. προσδεῖ σ' Ald. rell. προσδεῖς Musgrav. ut ἐνδεῖς, ἐνδέομεν Iph. Ai. 41. Troad. 799. Sensus esse videtur: an non satis iam doloris habes, ut eum angere etiam velis, dilata morte, an ita vitam amas, ut ne expediendae quidem salutis rationem ullam anquirere velis, quae periculum asserat?

V. 95. Ald. rell. γένοιτ' ἄν, ὦ θύγατερ, οὐριος δρόμος. Barnes. μοι infersit ante θύγατερ, quod servavit Musgrav. uncinis tamen inclusum. Wakefield. γένοιτο νῶν, ὦ θύγ. Herrmann. ex Erfurdii emendatione γένοιτό τῶν, Elmslei. in censura p. 207. γένοιτ' ἄν ἔτ' ἄν, ὦ θυγ. οὐριος δρ. Mihi satius videbatur e v. 97. repetere ἔτ'

V. 96. τῶνδ' exiecit in Herv. 2. Canter. Commel.

V. 97. Ald. rell. ἐλθοι τέ ποτ' ἄν. Musgrav. MS. 2714. (Bibl. Paris. duas tantum Eurip. fabulas habens, Hercu-

lem et Electram) ἔλθοι τ' ἔτ' ἄν. Sic etiam Flor. 1. 2. ἔλθοι τ' ἔτ' ἄν τέκνων Vict.

V. 98. Ald. Herv. 1. τέκνον. Herv. 2. rell. et Codd. τέκνων. quo spectare etiam videtur τέκνων, quod e Vict. ad super. v. enotatum est.

V. 102. Musgrav. καὶ πνεύματ' ἀνέμων· οὐδ' αἰὲ ρώμ. ἔχει, non probante Schaefero ad Dionys. Halic. p. 114. Quod vero idem Vir egregius hunc versum pro spurio habet, qui certe orationem minus commode interpellat, non assentior. Dictum enim est pro ὥσπερ πνεύματ' ἀνέμων οὐκ αἰὲ ρώμην ἔχει, οὕτως οἱ αὐτοχ. — —

V. 104. ἐξίσταται Ald. rell. et Codd. μεθίσταται Stob. Tit. III. p. 461. Grot. quod nollem cum Hermannno recepissem: nam ἐξίσταται πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα commodam explicationem habet, ἐξίσταται ἀλλήλοις, cedunt inter se i. e. per vices sibi inter se succedunt, ut Soph. Ai. 672. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰαντὸς κύκλος τῇ λευκοπύλῳ φέγγος ἡμέρα φέγγειν. et brevius dictum est pro ἐξίσταται ἀλλήλοις ὥστε ἀπ' ἀλλήλων δίχα κειχωρίσθαι.

V. 106. Wakefield. comparat Pind. Isthm. 8, 32. χρὴ δ' ἀγαθὸν ἐλπίδ', ἀνδρὶ μέλειν.

V. 107 sqq. Hoc carmen antistrophicum esse primus monuit Tyrwhitt. ap. Musgrav.

V. 107. 108. ὑπώροφα. Vid. ad Orest. 146. Quum verbum deesset, e quo penderent hi accusativi, Scaliger. eumque secutus Barnes. post γεραῖά addiderunt λιπών. At repugnat metrum. Musgrav. ἐστάλην mutandum censet in ἐξηλθόν, quod per se vix verisimile pro voce poëtica ἐστάλην substitutum esse vocabulum e vulgari consuetudine petiit. Pendent illi accusativi ab ἐστάλην. μέλαθρα ἐστάλην est ad aedes regias accessi, venio, ut recte cepit Bothius, et γεραῖά δέμνια sunt lecti senum Amphitruonis et Alcmenae. Hermann. ἐρεισμα θέμενος accipit pro ἐρειδόμενος et hoc pro διαπορευόμενος, ut Ion. 741. βάκτρον δ' ἐρειδοῦ περιφερῇ στίβον χθονός. In illo igitur loco περιφερῇ στίβον χθονός de solo vel via, qua ingrediendum est, accepit, nec aliter ea verba accipi posse censeo. At v. 121. Intelligitur pes titubans, inquit. Eamdem rem similiter in Ione l. c. per περιφερῇ στίβον χθονός indicavit. Num igitur περιφερῆς στίβος

χθονός est *pes titubans*; etiam adiecto *χθονός*? Quod etiam - si sic explicari posset, consideret interpretatio ad v. 108. proposita. Quid enim est *διαπορεύεσθαι πόδα σφαλερόν*? Nec *διαπορευόμενος μάλιστα* sensui convenit, sed *διαπορευθείς* i. e. *λίπών*, et quis tandem *πυλαὶά δέμια διαπορεύεται*? Mendosum esse locum e metro apparet; sed mendum in antistrophia esse probabilius est. *ἔρεισμα* (Flor. 1. *ἔρισμα*) *θέμενος* est *ἐρειδόμενος* et iungendum cum *ἀμφὶ βάκτροις*.

V. 110. *πολιὸς ὄρνις*. Cf. infra v. 680.

V. 111. *ἔπεα καὶ δόκημα* recto casu ad senes ipsos referri recte monuit Heath. De plurali in appositione vid. ad Hec. 262. Orest. 1046. *ἔπεα* senem infirmum appellat, ut infra 226. *γλώσσης ψύφον*. Cum *δόκημα ἀνείρων* comparari potest quod legitur Phoen. 1722. *ὥς τ' ὄνειρον ἰσχύον ἔχων*.

V. 113. *τρομερὰ μὲν* ex emendatione Tyrwhitti pro *τρομ. μόνον*.

V. 114. Ald. rell. *ἰὼ τέκνα τέκνα*. Herm. *ὦ τέκνα*, unde sumsi *ὦ*, sed *τέκνα* duplicato.

V. 118. Musgrav. scribendum. censet *μὴ πόδα προκάμψετε*.

V. 120. *ζυγηφόρον* Ald. rell. Metri indicio *ζυγοφόρον* scripsit Hermann. Sed nec sequentia strophico versui respondent, qui est iambicus trimeter. Itaque Hermann. ante *ἀνέντες* syllabam deesse suspicatur, et scribendum *ἑξανέντες*, quod *remittendi* vi legitur in Soph. Phil. 705. De sensu vid. Hermann.

V. 121. *φέρων* Ald. rell. et Codd. *φέρων* Vict. *φέρω* Hermann. cum Heathio, sed ita ut sit indicativi modi; *nam opus fero*, credo; quod mihi languidum videtur. Interpuxi post *ἀνέντες*, ut cohaereant *λαβοῦ χειρῶν*, *ὥς φέρων*. — *κώλου* est e MSS. Steph. pro *πωλου*. Sed *τροχῆλατον κῶλον* quomodo significare possit *tremulum pedem*, ut vertit Barnes. vel *titubantem pedem*, ut Hermann. non assequor. Musgr. *τροχ. βώλου*, *lapidem molarem* intelligens, quem sequitur Wakefield.

V. 126. *δόρατα* Both. et Hermann. pro *δούρατα*. Vss. 125. 6. sedes inter se permutare vult Musgrav. probante Elmsleio.

V. 132. Both. ἐκ τοκέων quod δυσυλλάβως pronuntiandum sit, Hermann. ἐκ πατρὸς τέκνοις, οὐδ' ἀποίχ. γ. Certe λελοιπέναι ἐκ τινος pro *relinquere aliquem* quis dixerit, nescio. Equidem hunc versum διὰ μέσου positum esse censeo, et cohaerere ista, πατρὸς ὡς -- προσφερσίς ὁμμάτων αὐγαί, οὐδ' ἀποίχεται χάρις, inter media vero esse pro *quavis infortunium inde a parentibus (ἐκ τοκέων) non deficiat.*

V. 133. χάρις male Musgr. — Post v. 136. incredibili socordia omissi sunt duo versus:

Ἄλλ' εἰσορῶ γὰρ τῆςδε κοίραν ὅσον
Λύκον περῶντα τῶνδε δωματίων πέλας.

in quibus περῶντα pro παρόντα dedit Musgrav. e Par. E. G. et 2714. Idem habent Florr.

V. 142. ἢ libri.

V. 143. Vulgo. ὥςθ' ὑπὲρ τὴν ἄ. ἰαυα. quod non debueram in ὡς mutare.

V. 146. Θεόν e coniectura Erfurdii addidit Hermann. Similiter Wakefield. ὡς σύγγ. σοι Ζεὺς τέκος Θεὸν τέον. Sed elegans est Reiskii coniectura ὡς σύγγαμός σοι Ζῆνα Ζεὺς τέκος τέον. Milton. et ex eo Barnes. ὡς σύγγ. σοι παῖδα Ζεὺς τέκος τέον. Valck. ad Phoen. 431. p. 161. ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τόκου τε ξυνών.

V. 148. τί δὴ τὰ σεμνόν i. e. τί δὴ τὸ σεμνόν ἐστίν, ὃ κατέργασται. Vid. ad Bacch. 465: τὸ σεμνόν dixit, quo significaret ea, quae Almena de Hercule iactaret.

V. 150. ἐν βρόχοις εἶσιν leonem censet Lycus, non eum suffocasse; quem quum revera retibus cepisset, falso iactat se brachio suffocasse. Monui propter Wakef. qui coni. βρόγχοις ἔχων, i. e. βρόγχοις ἐνέχων, instars et inhaerens gutturi.

V. 153. Ἡρακλείους iam Ald. Herv. 1. 2. Brub. Ἡρακλέους ex Herv. 3. Canter. Barn.

V. 158. ὅπλων sine haesitatione scribi vult Ehnsl.

V. 161. ταχίαν Ald. tres Pariss. duo Florr. Vict. ταχίας (sic) Herv. 1. hinc ταχίας Herv. 2. Brub. Canter.

V. 162. τοῦμόν. Vid. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 170. Ego verto: *id quod ego facio.*

V. 166. δεδραγμένων Ald. rell. δεδραμέτων Canter.

Elmslei. ad Med. 256. iungit *τιμωροὺς δίκην τῶν δεδραμένων* i. e. τοὺς ἐμὲ τιωομένους *δίκην τῶν δεδρ.* „Verbale casum verbi sui regit.“ At quis unquam *τιμωρεῖσθαι τινὰ δίκην* dixit? τῶν *δεδραμένων δίκην* in clausula trimetri bis infra legitur, v. 721. et 738. ut vix temperare tibi possis a suspicione. verba ista illinc in h. l. translata esset. Fortasse tamen exciderunt aliqua in hanc fere sententiam: οὐκ οὖν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμοὺς χρεῖζω λησέσθαι, τοὺς θ' ἐλόντας ὕστερον ἴσως ἀπαιτεῖν τῶν δεδραμένων δίκην.

V. 171. Plutarch. Cat. min. p. 785. A. πρῶτα et ὡς Ἡράκλεις.

V. 174. ἡρόμην recte Musgrav. dictum accipit, ut εἶπον, ἐπύρεσα etc. quae recte Hermann. ad Viger. p. 746. vertit: *edictum volo*. Sic h. l. *interrogatum volo* *Iovem*.

V. 176. *Γίγασι* πλευροῖς non cum Musgravio interpretor *lateribus giganteis*, sed potius cum Barnesio, τοῖς *Γίγασιν*, ἡγουν τοῖς τῶν *Γιγάντων* πλευροῖς. e consuetudine illa Graecorum, qua loti; quod commemoratum est, eundem casum, et dativum et accusativum, eius partis adiungunt, cui proprie verbum convenit. Vid. ad Med. 981. Sic Pind. Isthm. l. 86. ὅς' ἀγώνιος *Ἑρμῆς* *Ἡροδότῳ* ὥπασεν ἱπποῖς pro *Ἡροδότου ἱπποῖς*. Hinc fortasse et Barnesius et Hermann. post *Γίγασι* commate interpunxerunt.

V. 177. τὸν καλλίνικον sc. κῶμον ut recte Wakefield. Cf. Lenting. p. 107.

V. 180. V. D. in Edinburg. rev. 37. p. 67. not. coni. τὸν ἀνδρ' ἄριστον ἂν κρίνειαν ἂν.

V. 181. Ald. rell. ἢ οὐ παῖδα.

V. 182. *Δίωκην* τ' ἐρωτῶν Ald. rell. *Δίωκην* τ' ἐρ. Brub. *Δίωκην* Musgr. Herm. hic etiam δ' pro τ'. Instituta est oratio, ac si sequeretur, οὐκ ἂν ἐπαινεθείης ὑπ' αὐτῆς, vel *Δίωκος* δέ, εἰ αὐτὴν ἐρωτῆς, οὐκ ἂν σ' ἐπαινέσειν.

V. 183. οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπου, *neutiquam enim*, ut Soph. Aiac. 1069. Oed. I. 449.

V. 186. Ald. Herv. 1. μέμφη κλύων. νῦν τ' ἀπ' ἐμοῦ.

Herv. μέμψη, κλύων τὸν τ' ἀπ'. Brub. sine interpunctione. Cant. rell. μέμψη. κλύων τὸν τ' ἀπ' ἔ. Musgr. τὰν' ἐμοῦ. — Tum σοφὸς γίνου Ald. rell. γενοῦ Barnes.

V. 188. τοῖσι συνταχθεῖσι τέθνηκε dictum videtur, ut Soph. Ai. 1128. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι, quod ad hunc, *Aiacem*, attinet, quantum in hoc fuit.

V. 191. Ald. Herv. 1. Brub. θάνατον, ἀμῦναι γ' ἂν ἔχων ἄλλ. μ. et commate post γ' ἂν translato, Herv. 2. Cant. Barn. ἀμῦναι, μίαν ἔχ. eleganter Tyrwhitt. quod recepit Hermann. ἀμῦναι, τηδ' ἔχων ἄ. μ. Pierson. Veris. p. 220. et Reisk. prob. Wakef. ἀμῦναι γ' ἂν, ἐν ἔχων ἄ. μόνον Toup. ad Suid. T. II. p. 43. ἀμῦναι γ' ἀντέχων ἄ. μ. Musgrav. quod probat Porson. ad Toup. Em. App. p. 466. Wakefield, recte plane otiosam dicit particulam γε. γοῦν ἔχων ἄλλην μόνον Iacobs ad Athen. p. 150.

V. 193. Ald. rell. οἷστους.

V. 194. Comma post ἀφείξ positum transfer post αἰ-
λοις, ut in vulg. interpungitur.

V. 200. Ald. Herv. 1. Brub. μὴ πτύχης ὄρου. Herv. 2. Cant. μὴ πτύχης ὄρου. Barnes. μὴ π-τύχης ὄρου. quod recte defendit Herm. ὀρμισμένη Flor. 1. Puto Graecos dixisse ὀρμίζειν ναῦν ἐξ ἀγκύρας, ut προμνηστὴν κἀλὼν ἀνάπτειν ἐκ τινος Med. 765. Hinc ducta metaphora: non in fortunae libidine spem repositam habentes.

V. 204. Ald. Herv. 1. τί σοι δ' ἔδρ. Herv. 2. Brub. Cant. Barn. τί σοι δ' ἔδρ. Dawes. Misc. cr. p. 345. et Reisk. τί σ' οὔδ' ἔδρ. ut edidit Musgrav. nec dissidere videntur Florr.

V. 207. Ald. rell. εἵνεκα.

V. 212. βίᾱ — βίαν. Sic Tyrwhitt. et Reisk. pro βίαν — λίαν.

V. 213. Ald. Herv. 1. ὅταν θεοῦ σοι πν. μεταβαλὼν τύχη. Hinc Herv. 2. Brub. Canter. rell. μεταβαλόν. θεός e Par. G. recepit Musgrav.

V. 216. τοιαῦθ' ἀμύνετε, hocine modo opem fertis, ut ταῦτα, τὰδε pro οὕτω ponuntur. vid. ad Iph. T. 289.

V. 217. Anapaestum in nomine proprio aliis exemplis defendit Porson. suppl. praef. Hec. p. XXXIII. Finslei. in *Class. journ.* conii. Μινύαις ὅς εἰς ἅπασι διὰ μ.

μ. V. D. in *Edinburg. rev.* 37. p. 70. *Μινύαισιν* εἰς ὅς πᾶσι διὰ μ. μ. Anapaesti in sede pari positi exemplum est etiam *Hel.* 88. lon. 21.

V. 223. Flor. 2. *ἐμόχθησας*, sed manus recent. em. *ἐμόχθησεν*.

V. 224. Vulgo *τάδ' οὐ*. Musgr. *τά δ' οὐ*, fortasse errore typothetae.

V. 225. Flor. 1. 2. *φίλου*.

V. 226. Flor. 1. 2. *ψόφω*, sed emendatum a m. rec.

V. 232. Elmslei. ad *Med.* 1271. not. pro ἄν legendum arbitratur *ην*, ad *Soph. Oed. C.* 885. versum sine suspitione citat.

V. 233. Chori personam primus praefixit Canterus, nec dissentiunt *Parr. G.* et 2714. et *Flor.* 1. 2.

V. 240. *βαμόν* ex emendatione Brodaci et H. Steph. recepit Canter. et sic *Parr. G.* 2714. *Flor.* 1. 2. Wakefield. vulgatam defendit locis *Herod.* IV, 15. *πέριξ αὐτῶν*, 152. *πέριξ αὐτοῦ*. at hic de una tantum ara sermo est.

V. 242. Ald. *rell.* *οὐνεκ' οὐ κατθ*. Correx. Cant. et sic, *οὐνεκ' οὐχ' ὁ κατθ*. superscriptum habet *Par. G.* in textu habere videntur *Flor.* 1. 2.

V. 244. *πρόσβεις* pro *γέγοντες* non nisi h. l. et apud *Aesch. Pers.* 842. legi notat Elmslei.

V. 245. Wakefield *γνώμας λόγους*, quod consideratione dignum esse videtur Elmsleio p. 48. *σιναῖς* Ald. *σιναῖς* eoni. Heath. et Musgrav.

V. 249 sqq. Amphitruoni tribuit Ald. *rell.* Choro MSS. Steph. et *Flor.* — *λογεύμαθ'*, οὐς Pierson. Veris. p. 74 sqq. pro *λόγευμα*; *τοὺς*, quod servavit Hermann. ὁ pro ὅς poni a Tragicis ubi hiatus tollendus esset, vel brevis syllaba producenda, nunc satis constat; hic nulla causa erat, cur *λόγευμα* necessario scriberetur.

V. 251. Ald. *Herv.* 1. 2. Brub. *δρίσματα*. MSS. Steph. *ἐρείσματα*, quod receperunt Canter. Barn. Musgr. Herm.

V. 252. *Flor.* 2. *αἰρεῖτε*, sed in marg. *ἀρεῖτε*.

V. 254. *Flor.* 1. *ἄρχη* (sic). *τῶν νέων*, quippe qui eius dominationi favent.

V. 255. Flor. 1. 2. ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ γε δεσπ. quod verum videtur.

V. 256. Flor. 1. 2. αὐδ' ἄν πόνησα. ἄπόνησα, ut in crasi scribendum est, primus Hermann. quum antea scriberetur ἄ πόνησα, ut in Ald. Herv. vel ἄ πόνησα, ut in sqq.

V. 257. ἀπέχθων, Brodaeii et Aem. Porti nota admonitus scripsit Barnes. pro ἀπ' ἐχθών.

V. 263. Senes πολλὰ πράσσειν seu πολυπραγματεῖν significaverat Lycus v. 244 sqq. Male Wakefield. πράσσειν τὰ καλ' ἐγώ. sine nota interrogandi post δεῖ, quam ponendam monuit Monk. ad Hipp. 785. et posuit Hermann.

V. 264. Notam interrogationis post δεῖ posuit Hermann. Sic etiam Monk. ad Hipp. 785.

V. 265. In Vict. annotatum: ἴσως λείπει πρόσωπον.

V. 266. Ald. rell. τὸν πότμον. Plutarch. II. p. 793. C. τὸν πόθον, ut legendum monuit Pierson. Veris. p. 220. Et sic Par. E.

V. 268. ὠκήσαμεν, incoluissimus, dixit eo respiciens, quod eas non amplius εὐχλεῶς οἰκοῦσι. Sic paulo ante ἔπανσ' ἄρ, non coërcerem, sed iamdiuturno coërcuissem. Hermann. ὠνήσαμεν, quod quam aptum sit huic loco, recte se intelligere negat Elmslei. *Class. Journ.* p. 208 sq.

V. 269. Flor. 1. χαίροις.

V. 277. Elmsl. coni. πῶς γὰρ οὐ γίλα. Mox Ald. Herv. 1. 2. Cant. ἄ τικτον ἄ μόχθησα. Brub. ἄ τικτον ἄ μόχθησα. Coalescere hic syllabas iam Barnes. viderat.

V. 280. ἀντιείη Flor. 1. βροτῶν pro βροτῶν Pierson. Adv. p. 271. Elmslei. in *Class. Journ.* 15. p. 206. Mihi genitivo ibi tantum locus esse videtur, ubi adiectivum est subiecti loco, non ubi *praedicati*.

V. 283. Scribe οὐ μοί, ut est in Ald. i. e. ὃ ἐμοί.

V. 284. ὀφειλομεν δώμασιν, i. e. stirpi nostras multa honesta debemus, tanquam debitum persolvere debemus. Ita vix opus Reiskii coniectura δαίμοσιν, quam recepit Hermann.

V. 286. *Θανεῖν σ' ὑπο* Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *σ'* deest in Ald.

V. 287. *ἀμαρτύρητος δ'.* i. e. *ἀμαρτύρητον δέστιν* (nullis testibus demonstratum) *ὥς οὐ μὲς εὐγενῆς πόσις οὐκ ἂν θέλοι ἐκσωσαι*, ut explicatum in Lips.

V. 288. *ὥς* Ald. Herv. 1. Brub. et Codd. *ὄς* Herv. 2. Cante. Barn.

V. 290. Ald. rell. Par. E. Flor. 1. 2. Viet. *τοῖς ἐχθροῖσι*. MSS. Steph. *τοῖς αἰσχροῖσι*. Hoc receperunt Canter. Barn. Musgr. Herm. *καμν. τοῖς αἰσχροῖς, probra aegre ferunt pro liberis propugnantis*, igitur quae in liberos congeruntur.

V. 296. Plene distinguendum esse post *ἥμιστα* monuit Heath.

V. 298. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ῥᾶον γὰρ αἰδοῦς ὑπολαβὼν, φίλ' ἂν τελοῖς*. Parr. E. G. et 2714. *τέλοισι*, adscripto etiam in marg. MS. G. *τέμοις. τέμοις* Flor. 1. 2. Viet. sed 2 in marg. γρ. *φίλ' ἂν τελοῖς. τύχοις* MSS. Steph. Tam Viet. *αἰδοῦς ὑπο λαβὼν φίλ' ἂν τύχοις*. Brunck. ad Androm. 114. *ῥᾶον γὰρ αἰδοῦς, ὑποβαλὼν φίλ', ἂν τύχοις*.

V. 301. *περιλαβεῖν* Brunck. L. c. male.

V. 303. *ἐν τ' ἡμαρ*. Sic MSS. Steph. in Ald. deest τ', ut in Parr. Florr. Viet. Sed haud iniuria Elmslei. ad Med. 548. not. mouet non τὰ ξένων πρόσωπα, sed πενήτων aut φευγόντων vitare amicos. Itaque legendum censet ut in Aldina, addita distinctione: *ὥς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν, φίλοι, ἐν ἡμαρ ἡδὺ βλέμ' ἔχον φασὶν μόνον*, ut dativas pluralis sit *φεύγουσιν*, vocativus φίλοι, quo Chororum alloquatur Megara. Sed de sensu et vulgatae et Elmsleianae scripturae laboro. Brodaeus explicat, *ἐν ἡμαρ, quo transacto deinceps molesti sint hospites*, et ad *ἔχειν* supplet τοὺς ξένους. Imo *ἐν ἡμαρ μόνον ἡδὺ βλέμ' ἔχει, unus tantum dies iucundum aspectum habet, s. iucundus est*, nimirum quo primum adveniunt hospites. At quomodo unus dies iucundus esse potest iis, qui, e patria eiekti, hospitum ora fugiunt. Nam ξένους non possunt esse ii, qui hospitum opem implorant, sed ii, quorum opem expetunt. Commodius esset *φεύγουσιν φίλοις*, ut constructio sit τὰ ξένων πρό-

σοπα ἔν μόνον ἡμαρ (*per unum tantum diem*) ἡδὺ βλέμμα ἔχει τοῖς φεύγουσι φίλοις, *s. ἡδέως βλέπειν φίλους, amicos exsules.*

V. 305. ὦ γέρον Ald. Herv. 1. 2. Brub. ὦ γέρον Canter. Barn. rell. ad quod nihil diversitatis notatum e Florr.

V. 306. γ. ἐκμοχθεῖν pro ἐκμοχθεῖ Reisk. et sq. v. ἢ προθυμία γ' ἄφρων Musgr. pro ἢ προθ. δ' ἄφρων. Duae autem locutiones in unam confusae sunt οὕτως προθυμός ἐστιν ἐκμοχθεῖν, ἄφρων ἐστιν, et τοῦ ἐκμοχθεῖν ἢ προθυμία ἄφρων ἐστιν. quae confusio similis est ei, quam ad Iphig. Γ. 592. illustravi.

V. 308. μὴ χρεῶν ex emendatione Porsoni ad Phoen. 5. pro θεῶν.

V. 310. Ald. rell. ἦν τις ὑβρίζων. Musgr. e Paris. E. edidit ἦν τις δ' ὑβρ. ut legendum coniecercant iam Dawes. Misc. cr. p. 343. et Reisk. Idem habere videntur Flor. 1. 2. Sed Elmsl. in *class. journ.* p. 209. malit εἰ μὲν οὐ. τῶν ἐμῶν βραχιόνων ἦντις, ὑβρίζων ῥαδίως ἐπαύσατ' αὐν. *si Lycus in brachia mea adhuc vigentia incidisset, facile ab insolentia deiectus esset. αὐτῶν* quum significat *occurrere, obviam venire*, iungi cum genitivo, neque Musgrav. ad Troad. 211. neque Elmslei. ad *h. l.* demonstravit; quando est pro *τυγχάνειν*, dubio vacat. Sed possis etiam legere non mutata distinctione, εἰ μὲν, οὐ. τῶν ἐμῶν βραχιόνων, ἦντις (sc. ἐμοί) ὑβρίζων, ῥαδίως ἐπαύσατ' αὐν, sc. ὑβρίζων.

V. 317. πάτρας ἀπο Ald. rell. Florr. 1. 2. Vict. πέτρας Canter. e coniectura Brodaeii, et sic Par. G.

V. 322. ἢ προθ. εἰ e coniectura dedi pro εἰ προθ. εἰ. Idem coniecit Elmslei. Nunc minus necessarium esse videtur.

V. 325. ἡμῖν, quod deest in Ald. rell. e Par. E. et 2714. inseruit Musgrav. et sic Flor. 1. 2. Vict. — ὑποεγγήσης, ut conij. Reiske, Par. G. et 2714. Flor. 2. pro ὑποεγγήση.

V. 326. παιδί Ald. Herv. 1. 2. Brub. παῖσι MSS. Steph. (et inde Cant. rell.) Flor. 1. 2.

V. 327. Scribe ἐκκεκλήσμεθα.

V. 328. ταῦτ' ἀπολάχοσ' Ald. rell. ταῦτά γ' ἀπολ.
Barn. et sic Flor. 1. 2. Vict. Ita superscriptum habet
Parr. E.

V. 332. Ald. rell. δούσαν χρ. Canter. e coni. δώσαν,
et sic Parr. G. et 2714. Flor. 1. 2.

V. 337. τοι νεών Ald. rell. τόν νεών^{ος} Parr. E. G. et
2714. Flor. 2. τον νεόν^{ος} Vict. τὸ νεόν (sic) Flor. 1. qui
etiam τε pro δέ. Scaliger. coni. κοιτῶν ἐκλγζόμεν, Mus-
grav. ποιητῶν ἐκλ. Valcken. ad Phoen. 431. p. 161.
Ξυνεῶν, Herin. παιδὸς γονεῖα νεῶν, nobis i. e. mihi et
Alcmenae, Elmslei. ad Med. 1229. not. x. γονεῖ^{ος} ἐμῶν
ἐκλ.

V. 346. Ald. rell. λαχεῖ. λακχεῖ scribendum esse iam
Musgrav. monuit. Vid. ad Or. 814. Superiore versu
Ald. rell. ἐπεντυχεῖ, quod primus in duas voces distin-
xit Barnes.

V. 347. Ald. rell. Parr. Florr. MS. Steph. 1. καλλί-
νον, quod idem notatum in Victor. sic: γρ. καλλίνικον,
2. καλλίφθογγον, quod recepit Musgrav.

V. 352. στεφάν. μ. i. e. ὅ, τὸ ὑμνεῖν δὲ εὐλογίας,
στεφάνωμα μόχθων ἐστὶ.

V. 358. Ald. rell. πυρσῷ δ'. Vict. βυρσῷ. MSS. Steph.
πυρσοῦ.

V. 361. ὀρεινόμον Ald. Herv. 1. 2. Brub. ὀρεινόμον
Cant. et sic Florr.

V. 364. ἐναιρῶν Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. ἐναί-
ρων Barn.

V. 366. αἶρουραι Ald. Herv. 1. 2. αῖρουραι iam Brub.
ut est in Florr. et Vict. ἄκαρποι quippe pascuis tantum
idonea.

V. 367. Θεράπναι. Vid. ad Troad. 213. Et Bro-
daeus vertit *Peliasae valles*.

V. 368. τ' Ομόλας Ald. Herv. 1. Brub. Barn. Musgr.
τ' Ομόλας Herv. 2. Cant. Vitium primus, quod mire-
ris, sustulit Hermann.

V. 374. Ald. Herv. 1. Brub. ἀγροῖσταν, Herv. 2. Cant.
rell. ἀγροσιάν, nec dissentire videntur MSS.

V. 375. Ald. rell. *θηροφόρον θ*. Cant. rell. *θηροφόρον* ex H. Steph. coniectura.

V. 376. Ald. rell. *οινόα τίν*. In Flor. 2. Vict. ad *τίν* adscriptum: *γρ. τήν*. Victorius e V. C. (vet. cod.) citat *οινόατιν*, addens: ap. Varinum *οινόατιν* *Ἄρτ. τήν ἐν Οἴνῃ τῆς Ἀργείας*. Apollod. II, 5. 3. *ἦν δὲ ἡ ἑλαφος ἐν Οἴνῃ, χρυσοκέως, Ἀρτέμιδος ἱερὰ*.

V. 378. Maltby ad Morell. thes. I. p. 488. b. malit *ἐδόμασσε*, ut sit versus logaoedicus, et in antistroph. *ἐσπερίαν ἐς αὐλάν*.

V. 380. *ἐδόαζον*. Vid. Brunck. ad Bacch. 215.

V. 381. *καθ' αἶμα* Ald. Herv. 1. 2. Brub. *κάθαιμα* Canter. ex emendatione Brodaeii. Tum *γέννυσι* Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. *γέννυσι* iam Herv. 2.

V. 382. *ἀνδροβῶσι* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1. 2. Vict. *ἀνδροβρῶσι* MSS. Steph. et Parr. ut edidit Canter.

V. 384. Ald. rell. *ἐξεπέρασεν ὄχθον*, quo fit, ut versus non respondeat antistrophico. Hermann. *ἐξεπείρασ'*, *ὄχθαν*. *περίαν*, *transire*, non memini unquam cum diphthongo scribi, ne in Homero quidem. Itaque Heathii coniecturam recepi *ἐκπείρασεν*. Idem coni. *ἀργυροῦρύτου* *Ἐβρον - ὄχθον*. hiatum nimium amans. Melius Musgrav. *μόχθον* pro *ὄχθον*, nisi quod hoc cum *πονών* iungendum erat, non cum *ἐξεπείρασε*. Hermann. Duplicem accusativum, inquit, verbo iunxit. At e duobus accusativis, qui verbo iunguntur, alter personae, alter rei esse solet, ut *διαπεράν ἵππους ποταμόν*, vel diversas uterque res significare, ut *διαπεράν δόρυ κνήμην*. Itaque dicendum erat voci *Ἐβρον* additum *ἐκ παρὰ Ἀλλήλου* esse *ὄχθαν*, quae figura ex eodem fonte fluxit, unde tot aliae, e duabus locutionibus confusis *ἐξεπέρασεν Ἐβρον* et *ἐξεπείρ. ὄχθαν Ἐβρου*. Elmslei. ad Med. 631. not. z. malit *πέρα δ' ἀργυροῦρύτα θ' Ἐβρον* *ἐξεπέρασεν ὄχθαν*, et in antistrophico *ἐξέβαινε*. ubi, quid *θ'* sibi velit, non assequor. Mihi egregie placere Musgravii coniecturam *μόχθον* M. *πονών* τυρ. non diffiteor.

V. 385. Aldinac sive vitium sive scripturam religiose e Cod. expressam (nam in Vict. nihil diversitatis notatum) *Μηκυνταίω* fideliter retinuerunt Herv. 1. 2. Brub.

V. 386. τάν τε Πηλ. ἀκτ. Sic Ald. Herv. 1. Brub. Barnes. τάνδε Π. ex Herv. 2. in Canter. et hinc in Musgravianam etiam fluxit. Pro Πηλιάδ' ἀκτάν Herm. Μηλιάδ' ἀ. citans Holsten. ad Steph. Byz. v. Μηλος, quem suspicor (nam liber non est ad manus) formam Μηλιάς pro usitatiorē Μηλῆς exemplis firmasse. Poterat vero Μηλῆς sive Μηλιάς ἀκτῇ commodē etiam Πηλιάς vocari a Pelio monte.

V. 387. παρὰ πύλας Ald. rell. παρὰ πηλιάς Par. G. et 2714. παρὰ πηγῆς Par. E. Flor. 1. 2. Vict. πύλας Musgrav. defendit e Philostrato.

V. 388. Κύκνον δὲ ξ. Ald. rell. τε pro δέ Herm. Pro ξενοδαίκτην Lobeck. ad Ai. v. 445. legi iubet ξενοραιστάν, quā de causa vulgatam falsam existimans, non video.

V. 393. Hermann. ad Viger. p. 891. et ad Soph. Phil. 1106. hoc dictum accipit pro χρύσειον πετάλων ἀπο μηλοφόρων χρ. καρπὸν ἀμέρξων, ut legendum cōfi. Wakefield. et Lenting. p. 109. Possis etiam μηλοφόρον καρπὸν interpretari καρπὸν μήλων, ut in locis ad Hipp. 67. allatis, et χρύσεια πέταλα vel auro, aureis pomis, *splendentia*, vel simpliciter *splendentia*, ut Pind. Nem. 1, 27. φύλλα ἑλαιῶν χρύσεια dixit.

V. 396. Ald. rell. ἀμφ' ἑλικτόν. Barnes. ἀμφελικτός e Scaligeri coniectura. ἀμφελικτός ἑλικά ἄπλῆτον dictum eo sensu, quo dici posset ἀμφ. ἀπλάτως, si in usu fuisset ἀπλάτως. (Vid. Gramm. gr. 415.) *immensis orbibus amplexus*, scil. arborem, cuius nominis notio in praecedentibus inest. Hermann. addidit σφ', ὅς σφ' | ἀπλάτον - - -

V. 399. ταλανίας Ald. rell. γαλανείας e coniectura Heathii et Musgravii dedit Hermann. θνατοῖς ἑρπετοῖς non mortalibus remis, sed mortalibus s. hominibus, nimirum remis eorum, ut supra v. 176. Γίγασσι πλευροῖς.

V. 400. μέσαν Ald. rell. μέσαν Barn. Herm.

V. 403. ἀστρωπούς non iniuria suspectum est Hermann. quum Euripides alibi ἀστρωπός habeat. Ut ab ἀστῆρ sit ἀστρωπός, sic ἀστρωπός ab ἀστρον.

V. 407. Elmel. in *Class. journa.* p. 209 sq. legi vult

λίμαν, Μαιῶτιν λίμαν. Nam sic Aristoph. Nub. 273. ἡ Μαιῶτιν λίμνη. Sic dicere potuisse Eurip. nemo negaverit; οἶδμα λίμανς dici non potuisse, vel ad Μαιῶτιν necessario addi debuisse λίμαν, vix effeceris. Idem recte vidit, versus 408. 9. parenthesi a reliquis separandos esse.

V. 409. ἀγοράν male Barnes.

V. 410. Pro πέπλων Reisk. coni. σκυλῶν aut στελῶν, aut πέμπων. Musgr. τ' ἔλλα. πέπλων Elmslei. etiam corruptum censet ad Heracl. 217. nulla tamen emendatione proposita. πέπλων φάρος quidem non offendit Wakefield. qui comparat 366. ἀφουραι πεδίων, 652. ζωᾶς βιοτάν, 778. λέκτρων εὐνάη. sed quum accedat χρυσεόστολον, emendat χρυσ. φάος, *splendidissimam vestem* intelligens, quam venustissimam dictionem vocat, nec tamen exemplis idoneis firmat. Pendent haec omnia ex ἔβα, ἔβα ἐπὶ σιγατόν, ἐπὶ φάρος.

V. 413. κόρης, ut in trimetro, scripsit Hermann.

V. 414. Erfurdt. ad Soph. Ai. 190. καὶ σώζειτ' accipit καὶ σώζετο, dubitans tamen an κάσώζειτ' potius scribendum sit. Imperfectum mihi alienum videtur, et in melicis elisionem diphthongi αι ferendam censeo.

V. 416. πολύφωνον Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1. 2. Vict. πολύφωνον.

V. 418. ἀμφέβαλλε ex Heathii et Musgr. emendatione pro ἀμφίβαλε recepit Hermann. Significatur res saepius repetita. ἀμφίβαλε et ἀμφέβαλλε permutata reperies etiam v. 459. βέλεσιν ἀμφέβαλλε, ut ἀμφίβαλε φόνος Androm. 800.

V. 422. Ald. rell. τὸν πολυδάκρυτον. Wakefield. τὸν τε πολυδάκρυτον, ut edidit Hermann. πολυδάκρυτος legitur ap. Tyrtaeum cl. II. (Stob. Tit. L.) v. 7. Apollon. Rh. II, 916.

V. 424. Ald. rell. ἦν' ἐκπεράνη, eodem errore, quod alibi etiam ἦνα pro ut accipiebatur. Correxuit Heath.

V. 427 sqq. τὰν ἀνόστιμον βίον, e qua via negant redire quetsquam, i. e. mortem.

V. 430. δάματ' οὐ παρόντος ex emendatione Musgr. vii pro. σῶμα τοῦ παρόντος edidit Hermann.

V. 436. Ald. rell. τὰς εὐδαίμονας ἡβας. Correxīt Barnes.

V. 437. φθιμέρον (sic, non φθίμερον) Ald. Herv. 1. Brub. quem errorem librarii esse accentus arguit. φθιμέρων Herv. 2. Canter. rell. ut coniecērunt Brodaeus et H. Stephan. Sic etiam Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 438. ἔνδον ἔχ. Ald. rell. etiam Hermann. ἔνδον recte correxerunt Heath. et Musgrav.

V. 442. Flor. 1. δύστηνος κάγω.

V. 444. γεραιῶς malebat Hermann. ad Hec. 64. in edit. omisit. Mirum certe, quum versu abhinc quarto γεραιόν esset media syllaba correpta, idem non hoc quoque loco maluisse Euripidem.

V. 446. Ald. rell. τῆς ἐμῆς ψ. nec aliter Codd. τῆςδ' ἐμῆς ψ. Herm.

V. 447. Vulgo male interpungebatur signo interrogandi post τάδε, commate post φονεύς. Correxīt Hermann. quum iam monuisset Musgr.

V. 448. ἀγόμεσθα Ald. rell. ἀγόμεσθα Herm. et Flor. 1. In fine Ald. Herv. 1. νεκρόν. νεκρών est iam in Herv. 2. Brub. Canter. ut coniecerat Brodaeus, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 450. Flor. 1. 2. Vict. ξυῶν τε.

V. 451. Ald. rell. τοὺςδ' οὕς. τῶνδ', οὕς ex emendatione H. Stephani Canter. rell. et sic E superscriptum habet. τῶνδ' οὕς etiam Vict.

V. 454. Spes gignit expectationem; et quem sua frustratur expectatio, illum non inepte dici potest spes ab illa expectatione detrudere. *W a k e s*. Simpliciter est *Spes me frustrata est*, pro eo *spes* non vicens sed *adempta* (vid. Schaef. ad Soph. Ai. 674.) *deiecit me de eo, quod expectabam*.

V. 459. Ald. rell. Flor. 1. 2. ἀμφέβυλες σὺ κ. Canter. rell. ἀμφέβαλλε σὺ κ.

V. 462. τῶν φιλαρμάτων. Vid. Musgrav. ad Soph. Antig. 857. (837. Erf.)

V. 463. Ald. rell. ὥς ἐξέπειθε, ad quod Barnes. supplet ἢ ἐλπίς, ἢ ἡ δόξα. Scalig. coni. ὥς ἐξέπειθον. Sic

etiam Reiskius vel *ἔξειπαισα*. Pierson. Veris. p. 221. a Barnesio inductus *ὡς δόξ' ἐπειθε*, assentiente Musgravio: Heath. *ὡς ἐξέπειθε τὸν κατωσπείραντά με*. Hermann. *ἔξειπειθε*, quam veram scripturam esse Elmslei. etiam agnoscit, addens: The child is supposed to say, *Pray, papa, make me King of Thebes*.

V. 465. Herm. dedit: *ξύλον καθ' αἵε δαιδαλον, ψευδῇ δόσιν*. Nam „nec tradidit quisquam, inquit, a Daedalo Herculi datam clavam esse, neque si data fuisset, dici potuisset *ψευδῆς δόσις*.” At non magis diserte tradidit quisquam, clavam illam assabre factam fuisse, et non minus singulare est, quod apud Diodor. Sic. IV, 14 legitur eam Vulcani donum fuisse. Accedit, quod, si *δαιδάλεον* fuit illud *ξύλον*, poterat eandem ob causam *δαιδάλον* donum vocari. *ψευδῆς* vero *δόσις* appellari poterat, quia spem Herculis postea frustravit. *δαιδαλος* pro *δαιδάλεος* uno tantum loco legitur apud Tragicos, Aesch. Eumen. 632. Elmslei. suspicatur lectum hic aliquid fuisse, quo indicaretur, quomodo clavae possessio et Oechaliae regnum inter se cohaererent; quod idcirco minus necessarium puto, quia nec quomodo Argorum regnum et pellis leoninae donum inter se cohaerereut, indicatum est.

V. 468. *ὑμᾶς* monente Cantero, addidit Barnes. De numero liberorum Herculis vid. Dissen. ad Pind. p. 509.

V. 469. Elmslei. persuasum habens formam *ἀνδρεία* Atticis certe inusitatam fuisse, et solam legitimam esse *ἀνδρεία*, ut *βασίλεια*, *δουλεία*, *γοθεία*, *παρθενεία*, *πρωχεία*, legendum monet *μέγα φρονῶν εὐανδρεία*. Ego nec *ἀνδρεία* damno, quod et metrum tuetur apud Aristoph. Nub. 510. et forma Ionica *ἀνδρηήη*, quippe ab adiectivo *ἀνδρείος* ductum, nec *ἀνδρεία* reiicio, quippe vel ab *ἀνὴρ ἀνδρός* formatum, vel eadem lege leviter detortum, qua *ἀσπερία*, *αἰθαδία* et sim. ab *ἀσέβεια*, *ἀνθαδεια* etc. a poetis efficta sunt (vid. Schaefer. melet. p. 41 sq.) Nomina vero *βασίλεια*, *δουλεία* etc. non efficiunt, ut *ἀνδρεία* quoque ubique scribatur; illis enim respondent vel nomina in -*ης* vel -*εύς* exeuntia vel verba in *εἶν*, ut *βασίλειός*, *βασιλεύς*, *δουλεύς*, *γοθεύς*, *παρθενεύς*, *πρωχεύς*, nomini *ἀνδρεία* neque *ἀνδρός* vel *ἀνδρείός* neque *ἀνδρεῦν* respondet.

Tom. VIII.

A 2

V. 470. Elmslei. sensum hoc modo expedit: ἐγὼ δὲ [τρισὶν οὖσιν ὑμῖν τριπτύχας] νύμφας ἤκροθ'.

V. 472. Ald. rell. κάλως. Correx. Heath. κάλως scribens.

V. 477. μεταβαλοῦσα non accipio *mutata fortuna*, sed iungo ἢ τύχη μεταβαλοῦσα νύμφας ἀντίδωκε, ut νύμφας et e μεταβαλοῦσα et ex ἀντίδωκε pendeat.

V. 478. Valde probabilis, et fortasse vera, est Reiskii coniectura πικρόν pro πατρός, quam recepit Hermann., silentio suo comprobavit Elmslei.

V. 485. Θνητός pro τεθνηκώς legebatur etiam Suppl. 272. et ap. Simonid. Grot. CXXII. p. 495. βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχύς· κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κεῖται θνητός τὸν ἅπαντα χρόνον. Elmslei. in *Class. journa.* h. l. coni. φθιτῶν. Sed iungere etiam licet φθόγγον θνητῶν, quamvis alterum aptius.

V. 487. Ald. rell. διὰ σ' ἐκλ. Rectius Hermann. διὰ σ' ἐκλ.

V. 489. Ald. rell. ἱκανόν. Barnes. Herm. ἱκανός. Iunge: ἄλλος ἱκανός (ἀρῆξαι) ἂν γένοιτο σύ ἐλθὼν, εἰ *veneris*, vel, ut Herm. *etiamsi nihil aliud quam veneris*, in quo duae locutiones confusae ἄλλος γὰρ ἐλθὼν ἂν γένοιτο σύ, i. e. ἄλλος ἂν γένοιτο σὲ ἐλθεῖν et ἐλθὼν γὰρ ἱκανός ἂν γένοιτο ἀρῆξαι. Tyrwhittum Musgrav. narrat coniecisse, σκιά γὰρ ἐλθὼν ἱκανόν ἂν γένοιτο σύ. quod non intelligo. Iacobs ad Athen. p. 65. tuetur, quod olim (Exerc. crit. l. p. 16.) coniecerat: σκιά γὰρ ἐλθὼν ἱκανός ἂν γένοιτο σύ Κακούς ταράσσειν.

V. 491. Flor. 1. 2. εὐπρεπῇ, in 2 τ supra π scripto.

V. 493. Dele comma post τέκνοισιν. cohaerent enim τέκνοισι τοισίδε.

V. 508. Ald. rell. λείσω. Vict. λείσσω, ut iam edidit Barn. Paulo post tamen v. 511. Ald. rell. λείσσομεν, ubi Florr. unum σ habent, ut h. l.

V. 514. MSS. Steph. ἐκκρέμασθε.

V. 515. Par. G. a prima manu μὴ μεθεῖτ'. Vitium Ald. μεῖθ'τ' correctum in Herv. 2.

V. 522. Parr. G. et 2714. τίνας et in marg. τίνος. Flor. 1. 2. συμφορᾶς (sic) τίνας, 2 in marg. γρ. συμφο-

ρὰς τινος. Vict. συμφορὰς τίνος et in alter. marg. γρ. συμφορῶν (sic) τινος. Verum videtur τίνος.

V. 523. Elmsleio in *Classic. journ.* p. 211. scribendum videtur, Φέρ', ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς, Τί καινόν ἤλθε τοῖςδε δώμασιν χρίος. Nam primum, si poeta scripsisset γύται v. 524. probabile esse eum τῆςδε pro τῶνδε scripturum fuisse; deinde elegantiolem fieri orationem verbis τί καινόν etc. cum ἐκπύθωμαι coniunctis, ut Cycl. 94. Quum τοῖςδε excidisset, metrum aliquem sarcire voluisse addito γύται. Valde haec verisimilia esse negare non possum, praesertim quum persuaserit Elmslei. vss. 525. 6. Amphitruoni non Megarae, tribuendus esse. Nam cur uxor diceret ὦ φάος μολῶν πατρί. Et Hercules respondens patrem, non uxorem, alloquitur.

V. 540. τί ταρβῶν Ald. Brub. ταρβῶν sine τί Herv. 1. 2. Canter. Hinc Barnes. προτιαρβῶν.

V. 541. Κρέοντος Ald. rell. et MSS. Κρέοντι Barnes. Musgrav. quod aliud agens retinui.

V. 542. Ald. Herv. 1. 2. Brub. κόσμος δὲ πέπλων τίς ὁδε νεκτέροις πέπλων; Flor. 1. 2. κόσμος δὲ παιδων τίς ὁδε v. πέπλων; Brod. et H. Steph. πρέπων pro secundo πέπλων, quod receperunt Canter. Barn. et sic Par. E. in marg.

V. 545. φίλων γ' ἔρημοι Herrmann. in Corrig.

V. 551. τῆςδε τῆς χθόνος scribit Elmslei. ad Med. 437. Iniuria: θεός intelligitur ἡ βία, ut recte Brodaeus, Barnes. et Musgr. *verecundia abhorret a vi*. Sic τυραννίς vocatur θεός Phoen. 526. φιλοτιμία ib. 531. ὁσία Bacch. 351 etc. et omnino notiones rerum *abstractae* quas vocant, a poetis deorum nomine celebrantur. In Vict. ad Θεοῦ glossa adscripta est ἰοτίας.

V. 553. τινές; Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. Herm. τίτες Barn. Musgr.

V. 556. Non debebat Musgrav. iungere ῥίψετε κόμης pro ῥίψετε ἀπὸ κόμης. Non raro enim duo genitivi ex uno substantivo pendent. Vid. ad Phoen. 934. Suppl. 49. Itaque sunt περιβολαὶ κόμης, *vittae*, quibus redimebantur morti destinati; hinc eadem sunt περιβ. Ἄιδου. vid. Musgr.

V. 565. τοξεύμασιν est in Florr. pro τοξεύμασι. διαφορῶν non videtur esse *distrahens, dividens*, ut Bacch. 1162 ἄρθρα διαφορήσαμεν, quemadmodum interpretatur Musgrav. sed quum proprie dici posset διαφορεῖν τοξεύματα εἰς ἐχθρούς, huc illuc conicere sagittas, ut ὅπλισμα διαφείρων ἐσφενδόνα Suppl. 717. locutionem invertit διαφορεῖν ἐχθρούς τοξεύμασιν, quo factum est, ut hoc esset *hostes huc illuc fugientes sagittis petere*.

V. 575. ἐκπονῆσαι coni. Musgrav. sed enallage est structuræ, (ut 575. 825 sq.) qua fit ut τὸ ἐκπορεῖν remi futuram significet, ad quam se ipse hac formula excitat. ἐκπορεῖν θάνατον explico in nece avertenda (quæ notio est in ἐκ, ut ἐκμοχθεῖν v. 316.) labores suscipere.

V. 576. ὡς πόροιθς Elmslei. ad Heracl. 583. recte.

V. 577. 8. recte Choro tribuit Tyrwhitt. quum antea Herculi continuarentur.

V. 586. Ad ὑπ' ὀργίας in Vict. adscriptum est σοῦ βροδύνοντος. Male; Sensus est: res autem eorum familiaris sumptibus exhausta est, in quibus faciendis inest inertia et incuria.

V. 587. πόλει Flor. 1.

V. 594. δώμασιν Vict. ut iam edidit Barn. pro δώμασι.

V. 599. V. D. in Quart. rev. μὴ συνταράξῃς.

V. 601. Ald. Herv. 1. 2. ἐξανηλίων una voce ἐξ ἀνηλίων Brub. rell. ut est in Vict.

V. 602 τ' post κόρης addiderunt Reisk. Wakefield. et Monk. ad Alc. 868. recte, ut videtur. Ad ἀτιμώσω προσηπεῖν Wakefield. confert Soph. Ai. 1339. Antig. 544.

V. 605. Ald. rell. τὸν τρικάρηνον. Pierson. τρεῖςκαρον, quod recepit Hermann.

V. 611. Legebatur οὐκ οἶδεν· ἐλθὼν τ. quod de optato accipiebat Musgrav. *utinam scirem*. Sed dum hæc loquitur Hercules, iam sciebat rerum domesticarum statum, quod recte monuit Elmslei. Male etiam verterunt, *veni, ut scirem prius*, quomodo se hic res haberent. Hermann. interpretatur: *reversus rei domesticæ statum prius cognoverim*. id spectans hand dubie, quod ad Aiac. monuit 904. optativum aoristi sine ἄν poni, ub

praeteriti significatio insit: de quo vid. ad Hipp. 468. Sed, etiamsi hoc concedatur, quod concedi non posse censeo, quis tandem optativo aoristi hac significatione sine ἄν positi locus est in sententia per se absoluta, non è coniunctione vel pronomine relativo pendente? Non aliter, puto, nisi ubi dicere velis: *scire cupiebam*. Cuius locutionis quae tandem alia similis reperire potest? Elmslei. coni. ἔλθ' ἂν τὰνθάδ' ἐν θείμην παρὸς *Classie. journ.* p. 211. et ad Med. 896. quod non magis procedit. Itaque e conjectura dedi: οὐκ οἶδ' ἔν' ἔλθ' ἂν etc. Nescit Eur. i. e. non renuntiavi ei, quod idcirco facere omisi, ut rerum domesticarum statum antea cognoscerem. Ante ἵνα, ὥς etc. nonnunquam omittuntur, quae facile intelligi possunt, ut Ion. 950. ὁ παῖς δὲ ποῦ ἵσται; ἵνα οὐ μήκ' ἤς ἄπαις. quod quaero, *ne tu amplius prole careas*. Cf. ib. 336.

V. 613. ἔξ Ἰδίου e Canteri conjectura pro ἐν Ἰδίου.

V. 619. Ald. Herv. 1. 2. Bruh. ἐξανύεται. Brodaeus correxit ἐξανίετε, ut ediderunt Canter. Barn. Musgrav. et sic Flor. 1. 2. Vict. Verissime post Heath. Musgrav. legendum vidit ἐξανίετε, quod probat Porson. ad Phoen. 463. Cf. idem ad 381.

V. 622. Ald. rell. οὐδὲ φευξίω φίλους. Aemil. Portus et Pierson. ad Moerid. p. 14. φευξίσω, quod recepit Herm.

V. 624. Ald. rell. οὐκ ἀφίσσιν, ἀλλ'. Correxerunt Barn. et Musgrav.

V. 629 sq. Ald. rell. χρήμασιν δὲ διάφοροι ἔχουσιν· οἳ δ' ὄν. Interpunctionem post Barnesium correxit Musgrav. *quamvis in re familiari a se discrepent homines, alii divites sint, alii pauperes, omnium tamen communis affectus est, ut liberos ament.*

V. 631. Ald. rell. ἃ νεότας μοι φίλον ἄχθος· τὸ δὲ γήρας, *aleh.* Muret. V. L. VII, 15. legit: ἃ νεότας μοι φίλον. Τὸ δὲ γήρας αὐτὴ Βαρ. Quod metrum pessimndat. Melius Musgrav. Ἀ νεότας μοι φίλον· ἃ = χθός τὸ δὲ γήρας. Haec Porson. Adv. p. 271. qui ita pergit: Sed nihil opus: Rhcs. 377. Ἀλλὰ νῦν ἂν γὰρ Καταφθίμενον Θρηκι μόγη φίλτατον ἄχθος οἶσσι. quod quam diversum sit a nostro loco vix opus est pluribus demon-

strare. Versum choriambicum tetrametrum catalecticum agnoscit etiam Hermann. doctr. metr. p. 430. Sequens est etiam choriambicus desinens in anapaesticum logaoedicum; tertius ex anapaesto logaoedico et dactylico catalectico constat.

V. 633. Ald. rell. *κεῖσαι*. MSS. Steph. *κεῖται*, ut Victor. V. C. (i. e. vet. cod.)

V. 633. *φάρος* Ald. et MSS. *φάος* e coniectura receperunt Canter. Barnes. Hermann. *σκοτεινὸν φάος* vix aliud esse potest quam *σκότος*, ut in locis a Seidlerio allatis ad Troad. 566. non vultus tristis et morosus, ut interpretatur Hermann. Itaque *βλεφάρων σκότον ἐπικαλύψαν* esset pro *βλέφαρα σκότων ἐπικαλ.* quod de acie hebescente accipiendum esset. Paulo audaciore metaphora pro *σκότος* esset *σκοτεινὸν φάρος*, quod vix opus est mutari. Nec video, cur e *φάος* aliquis faceret *φάρος*.

V. 645. *φορεῖσθω* eadem est structurae mutatio, quam vidimus supra v. 575.

V. 646 sq. Distinguebatur: *καὶ σοφία κατ' ἀνδρας*, quod male vertebant: *sapientia erga homines*, melius Wakefield. *secundum homines*, qualem scilicet habent homines. Sed praene ridiculum est a diis postulari sapientiam, qualis hominum sit. Itaque post *σοφία* interpunxi, ut *κατ' ἀνδρας* ad sqq. pertineret.

V. 648. *ἀρετᾶς* Herm. pro *ἀρετῆς*, ut *ἥβας* 637. Tum *μετῆν* MS. Steph. quod probat Heath.

V. 649. Ald. rell. *καὶ θνατοὶ ἐς τὰς αὐγὰς*, contra metrum. *καὶ θανόντες τὰς αὐγὰς*, delete *ἐς* Heath. *καὶ θαν. εἰς αὐγὰς* Musgrav.

V. 653. Vulgo *καὶ τῶδὲ τοὺς τε κακοὺς ἂν γν.* Quod dedi est e correctione Porsoni ad Med. 157. in quo iniuria Hermann. *ἂν* non ad *ἦν*, sed ad *γινῶναι* pertinere dicit: nam infra etiam 1327. οὐδ' *ἂν ᾤομην ποτε ἐς τοῦθ' ἰκέσθαι*, *ἂν* non ad *ᾤομην*, sed ad *ἰκέσθαι* referendum est. Comparatio astrorum eo spectat, quod similiter ex astris nautae, rectumne cursum teneant, nec ne, intelligunt.

V. 659. Sensus: homines sine discrimine, et pravi et probi, divitias sibi acquirunt.

V. 660 sq. Hos versus citant Tzetz. ad Hesiod. Theog. 64. (ubi Gaisford p. 387. e MSS. dedit συγκαταμιγνύς) Stobaeus Tit. LXXXI. Plutarch. T. II. p. 243. A. Dio Chrysost. 32. p. 393. C. Cf. Wyttenbach. ep. crit. p. 14.

V. 664. Ald. rell. ἡ ζώνη μετ' εὐμουσίας, ut Pariss. E. G. Flor. 1. 2. εἰ ζώνη MSS. Steph. ἡ ζώνη Vict. μὴ ζώνη Stob. qui idem habet ἀμουσίας (Trincav. ἀμουσίαν.)

V. 667. κελαδῶ MS. Steph. quod receperunt Canter. et Barnes.

V. 669. αἰδῶ legendum coni. Elmsl. in *Class. journ.* p. 212. quia alias futurum verbi αἰδῶ, αἰδῶ sit αἰέσομαι, ἄσομαι: recte.

V. 676. ὑμνοῦσ' ἀμφίπολοι legendum coni. Reisk. quod recepit Hermanu. citans Hom. h. in Apoll. 157. ποῦραι Ἀηλιάδες Ἐκατηβελίτας θερόπναι. Si verum est ἀμφί πύλας, intelligenda sunt portae templi, et haec respondent verbis ἐπὶ σοῖς μελάθροις v. 679.

V. 678. καλλίχοροι malebat Hermann. in litteris ad me datis. De forma glyconci vid. idem elem. doct. m. p. 529 sq.

V. 682. τὸ γὰρ εὖ - - *faustum enim argumentum carminibus pro fundamento subest, nimirum Iovis filius.*

V. 684. εὐγενίας Herm. pro εὐγενείας.

V. 685. Recte Tyrwhitt. excidisse censet ἀρεταῖς.

V. 686. τὸν ἄκυμον βίον aliter intelligi non potest, nisi ut interpretatur Hermann. *hanc vitam, quam nunc degunt vacuam turbis.* Sed hoc convenire non videtur cum θῆκεν. quis enim dixerit: τὸν ἄκυμον βίον ἐθῆκεν pro τὸν βίον ἄκυμον ἐθῆκεν? Accedit, quod ἄκυμος alibi non legitur pro ἀκύμων. Neque tamen Musgravii coniectura satisfacit τὸδ' ἄκυμον θῆκεν βίον - -

V. 689. Ald. certe Herv. 1. praefixum habet Λύσ. i. e. Λύσση. Λύκ. iam Herv. 2. ex emendatione Bro-

daei, et sic MSS. Steph. unde Canter. et Barn. per totum locum. *περᾶς* ex emend. Heathii pro *περᾶ*. Hoc tamen defendit Lenting. p. 110. eo enim Lyci fastum exprimi. Videlicet solere, si quid cui eam contemptu dicere velint, tertia persona uti. Vid. Phoen. 1676. Soph. Ai. 1393 etc. At non tertia persona sola, sed substantivo adiecto, ut Soph. Ai. 1120. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. Eur. Phoen. 920. ἀνὴρ ὃς οὐκ ἐστ' αὐτός.

V. 694. Ald. rell. ὑπέστητέ γ' αὐτεπ. Brub. ὑπέστητ' αὐτεπ. ut legendum coni. Barnes.

V. 698. προστιθεῖς Ald. rell. προστίθης Herm. Vid. Porson. ad Orest. 141.

V. 702. Post τί χρεῖμα signum interrogationis posuit Herm. quod mihi minus recte factum videtur. τί χρεῖμα ἔχεις τεκμήριον idem est quod τί ἔχεις τεκμ.

V. 703. Ald. rell. Pariss. Florr. Vict. βόθροις. MSS. Steph. βάθροις, ut edidi Canter.

V. 705. ἀνακαλεῖν Herm. Vix opus.

V. 706. Herv. 1. 2. Brub. Cant. οὐ γὰρ μή. ' οὐδὲ μή Aemilius Port. e conjectura Barnes. ex Aldina restituit.

V. 708. Elmslei. Euripidem scripsisse suspicatur κάκκομιζε δαμάτων.

V. 713. Ald. rell. et Codd. ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν. Canter. coni. λείψωμεν, quod recepit Barnes. sed id frigidum esse facile largior Wakefieldio. Vulgata servanda videtur. Idem est ac si dixisset ὡς ἂν πότων ἡμᾶς λίσαιτες σχολὴν λάβωμεν. vel ὡς ἂν λύσωμεν πότους, ὥστε σχολὴν εἶναι πότων, constructione similis ei, quae infra est 1044.

V. 714. εἰ χρεῶν Ald. rell. οἱ χρεῶν Paris. E. et 2714.

V. 717. Pro γενήσεται Pierson. ad Moerid. p. 124. coni. δεθήσεται, quod non improbat Valek. ad Herod. p. 442. ubi λεθήσεται scribendum coniecit Hermann. coni. βρόχοις δ' ἐν ἀρκύων γενήσεται, Elmslei. in *Classic. journ.* p. 212. et ad Med. 1245. quum Porson. Phoen. 569. pro γενήσεται scripsisse κεκλήσεται, et in Suppl. 915. γενέσθαι et κεκλήσθαι inter se permutata esse monuisset, hic quoque κεκλήσεται i. e. κε-

κλείεται legendum suspicatur. Mihi Piersoni coniectura vera videtur.

V. 722 sqq. ita, ut ego feci, in strophas et antistrophas descripsit Hermann. Bothio v. 722 — 724. stropham *α*, v. 727 — 729. antistropham *α*, v. 733 — 735. (*βοῦ φοίμιον στενάζων φόνου*) stropham *β*, vss. 739. (*τίς θεούς* etc. vid. ad 740) — 741. antistropham *β* constituere videntur. Quum vero Hermann. hos versus ita distribuisset, ut nullus esset quindecim senum, quin suas in eo colloquio partes haberet Praef. p. XV. (nam vss. 722. 3. habent *Χόρου ὁ αὐ καὶ β'* vss. 724. 5. *ὁ γ' καὶ δ'*, vss. 727. 8. 29. *ὁ ε' καὶ ζ'*, vss. 733. 4. *ὁ θ' καὶ ι*, v. 735. *ὁ ια καὶ ιβ'*. vss. 739. 40. 41. *ὁ ιγ' καὶ ιδ'*, e trimetris autem vss. 725. 6. (*σίστημα α*) et 737. 8. (*σύστημα β* cum v. 736.) *ὁ ε'*, vss. 730. (*ἀντισύστημα α*) et v. 743. 4. (*ἀντισυστ. β*. cum v. 741.) *ὁ η'*, v. 741. autem *ὁ ιδ*. id ego imitandum non duxi, sed trimetros hemichorio *β*, reliqua, ne quae inter se cohaerent, distraherentur, semichorio *α* assignavi.

V. 724. Hermann. *ἰὸ ἰὸ*. Vid. ad 735.

V. 726. Elmslei. in *Classic. journ.* et ad Bacch. 247. *ὑβρίσιν ὑβρίζων*, sine idonea causa. Vid. ad Suppl. 495. *εἰς* deest in Ald. Herv. 1. 2. itaque Brub. Canter. Barn. *τοὺς ἀμείν. σέθεν*, ut legendum coniecit H. Steph. *εἰς ἀμείν*. Musgr. e Par. 2714. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 728. Flor. 1. 2. *ἔμολ*. — Hermann. *διὰ φρενός ἐπ | ἤλπισεν π. γ. α.* ob metrum. Alioqui *φρενών* legendum esse. Ad *πάλιν* pertinent, quae Spohn in lect. Theocr. spec. l. p. 32. monuit, poni, ut *αὐθις* et *ἄψ*, quando fiat aliquid, quod antea non erat factum, per illud autem ipsum, quod fiat, aliud quid in pristinam restituatur conditionem, aut quod erat interea factum iam reddatur irritum. Vid. Il. π', 54. 58. Od. μ', 199. Theocr. Adoniaz. 100.

V. 730. 1. choro continuantur in editt. praeter Hermann.

V. 735. Ald. rell. *βοῦ | βοῦ, στενάζων φοίμιόν γ' ἄραξ, φόνου*. in quo *γ'* delevit Hermann. Ego dedi, quod in Flor. 1. 2. legitur, in 2 tamen altera lectione impositis numeris a rec. m. supra scripta. Prius *βοῦ* deest in Flor. 1. Vict. deletum est in Flor. 2.

V. 736. Elmslei. in *Class. journ.* malit Κάδμου γῆ, διόλλυμαι, ob chori responsum, laudans Porson. ad Suppl. 495. vid. Advers. p. 235.

V. 737. Ald. rell. διώλλυσ'. Correxerit Musgrav. non adversantibus Florr. Certe ex iis nihil enotatum. — ἀντιάποινα Ald. Herv. 1. 2. Brub. Florr. 1. 2. Vict. ἀντίποινα Canter. Barn. rell. Sic etiam Cod. Ven. et Schol. in Soph. Philoct. 316. habet ἀντιάποινα, Hermann. ad eum l. dicit se nescire an ea vox suspecta esse debeat, quo dubites utrum suspectam esse an non suspectam significare voluerit.

V. 740. ἄφρονα λόγον οὐρανί. — Eadem dochmii forma est infra v. 867. γένος ἀγονον αὐτίκα. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 77.

V. 742 sqq. in Ald. rell. etiam choro continuantur.

V. 750. Ante Hermann. legebatur βίβακεν. Tum Ald. et Codd. ἄναξ ὁ κλεινός. Pierson. Veris. p. 233. ὁ καινός, quod Hermann. minus necessarium esse dicit, provocans ad v. 722. sed interest aliquantum, utrum quis μέγας ὁ πρόσθ' ἄναξ dicatur, an ὁ κλεινός ἄναξ, hoc in universum valet, illud de certo tempore. Hoc loco oppositio ὁ παλαιότερος paene necessariam facit Piersoni correctionem. Cf. 561. ὁ καινός probat Elmslei. *class. journ.* p. 206 sq. nimis tamen calide ille in omnibus locis a Piersono allatis, etiam Suppl. 1059. Hel. 1399. καινός reponi iubens.

V. 752. Hermann. post δοκημάτων addidit δ'.

V. 753. μέλλουσι Ald. Herv. 1. 2. Brub. et Codd. Brodaeus: μέλλουσιν ἐπαεῖν, cum cunctatione tamen et mora. Canter. Barn. rell. ob metrum μέλουσι. Sic Soph. El. 342. δεινόν σε τῆς τικτοῦσης μέλειν. Cf. Ai. 689. Aesch. Ag. 380 sq.

V. 754. Vulgo ἐπαεῖν.

V. 756. φροεῖν pro μεγαλοφροεῖν, *superbire*, ut explicat Lobeck. ad Soph. Ai. p. 294. *Divitiae et fortuna secunda homines ad superbiam et fastum abripiunt.*

V. 757. ἄδικον delevit Hermann.

V. 758. 9. 60. Ald. rell. χρόνον γὰρ ἔτλα | τοπάλειν

εἰσορᾶν |, νόμον παρέμενος, εὐνομία χάριν διδούς:
 ἔθρουσεν ὄλβου. χρόνου Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. χρό-
 νου τὸ πάλιν, *temporum vicissitudines*, quae fortunam
 praesentem in contrariam mutant. Orest. 795 sqq. ὁ
 μέγας ὄλβος ἂ τ' ἀρετὰ -- πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας
 Αἰρεΐδαις. οὕτως ante ἔτλα inserunt Par. G. Flor. 2. sed
 hic lineis circumductis denuo exclusum sic [οὕτως]. Vo-
 cabula transposui, ut trimetrum efficerem, qualis esse
 videbatur strophicus; tunc facti poenitet. — εἰσορᾶν
 Flor. 1. quod supra scriptum Par. G. et Vict. — ἀνο-
 μία pro εὐνομία Par. E. G. Flor. 1. ἀνομία Flor. 2. —
 ἔθρουσε δ' ὄλβ. Hermann. scripsit.

V. 761. Tyrwhitt. Ἰσμήν' ὦ, στεφανηφόρει. Ἰσμήν,
 ὦ, recepit Hermann. στεφανοφορία Ald. rell. Flor. 1. 2.
 στεφανοφορίαν Parr. G. 2714. Hermann. longo ἀναγο-
 ρεύσατε στεφανοφορίαν Ἰσμηνῶ, *seria Ismeno cum cho-
 ri cantu ferte*.

V. 762. Ald. rell. ἐπτάπυλοι. MSS. Steph. ἐπταπύ-
 λου, quod receperunt Canter. rell. Aldinam scripturam
 servavit Hermann.

V. 764. Scribatur καλλιρέθρος.

V. 765. Ἀσωπιάδες Hermann. pro Ἀσωπίδες.

V. 771. Ἐλικωνιάδων Barn. pro Ἐλικωνίδων.

V. 772. ἦξει' primus Barnes. Antea erat ἦξετ'.

V. 773. ἐμά τε τείχη Ald. rell. τε deleuit Heath.

V. 774. ἐφάνη Herm. pro ἔφανε.

V. 781. Ald. rell. περσηίδος. rell. περσηίδος. Her-
 mann. Περσείδος, qua forma Pindarus saepius utitur,
 Tragici non item. Neque tamen Περσηίδος satisfacit,
 quum molossi pro choriambō in metro glyconeō (gly-
 coneum vero, non anapaesticum, verum esse e reliquis
 glyconeis colligo) positi vix aliud exemplum suppetat.
 Fortasse pro καί legendum ὥς cum Musgr. Νύμφας τῆς
 Περσηίδος ὥς.

V. 783. οὐκ ἐπ' ἐλπίδι i. e. ἀπ' ἐλπίδος, *praeter
 spem*.

V. 790. Ald. rell. ἡδὺς γένει ἀν. Correxerunt Canter.
 nov. lect. V, 1.

V. 791 sqq. ἄ, nimirum τὸ αὐτὸς κρείσσων τύραννος εἶναι, τῶν ἰσορῶν φαίνει Hercules, quod nunc oculis agnoscendum praebet. Debebat sequi ἀμύλλα vel ἐν ἀμύλλᾳ, sed retulit ad ἰσορῶν, quasi dixisset ἐσορῶντα εἰς ἀμύλλαν.

V. 793. Ald. rell. εἰς τὸ δίκαιον. εἰ Canter. invenit, et confirmant Par. E. Flor. 1. 2.

V. 799. Frustra Valcken. ad Phoen. 1034. legendum censet τωθίς γ' ἔπαιρε κ. πεθαίνειν etsi Aeolicum, legitur etiam infra 852.

V. 801. γένοιό μοι. Elmslei. ad Iphig. T. 96. Malim γένοι' ἐμοί, si versus aliqui sanus est.

V. 805. Ald. rell. σώματα. Emendavit Scaliger.

V. 808. Ald. rell. τὸ χοῦν. Par. G. Flor. 1. 2. τὸ χρεών (G. in marg. γρ. χοῦν) χρεών nunc vereor ne e glossa ortum sit. Vid. Hec. 257.

V. 811. κοινόν Wakefield. Hermann. Recte Brod. καινόν, non tyranni aut bestiae.

V. 813. Par. A. (apud Markl. ad Iph. A. 407.) Vict. ἄτ. σὴν λαβοῦσα quod recte monet Markland. e scriptura συναβοῦσα ortum esse.

V. 818. Ald. rell. ὅς ἂν φορεύσας τὸν ἀχ. π. ὡς ἂν edidit Canter. idem coni. πορεύσας, et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 822. Ald. Herv. 1. μηδόντος una voce, quod correctum iam in Herv. 2.

V. 825. τιμάς τ' ἔχω Ald. Herv. 1. Vict. Florr. 1. 2. τιμάς δ' ἔχω Herv. 2. rell. Hermann. vertit: hoc munus, de quo Iris dixit, habeo, non invidendum amicis; quo sensu haud scio an infinitivus nunquam ponatur. Videtur ἀγασθῆναι h. l. eo sensu accipiendum esse, quo Il. ρ', 71. εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, i. e. ἐφθόνησε, ut sensus sit: hoc munus habeo, non ut amicis invidiam, et propter invidiam in calamitates eos coniciam.

V. 827. Lenting. p. 110: coni. πρὶν σφαλεῖσα γ' εἰς-ιδεῖν.

V. 829. Hermann. ἀνῆρ ὅδ. At infra 1282. servavit ἄγων ὅδ' quum Wakef. dedisset ἄγων ὅδ'.

V. 834. Ald. rell. σοί τ' οὐ παρ. Musgravii coniecturam ἄστ' οὐ παρ. recepit Herm. οὐκ οὖν Wakef.

V. 835. Ald. rell. κακὰ μνη. Correxerunt Reisk. et Heath.

V. 836. in Ald. rell. Iridi continuabatur, ita ut v. 837. Lyssae, v. 838. Iridi, seqq. Lyssae tribuerentur. Correxerit Musgrav. quo factum, ut pro ἐμβιβάζουσ' ut est in Ald. rell. scribendum esset ἐμβιβάζω σ'.

V. 840. κίνας. Ald. κύν, quod sequentes pro κίνα acceperunt. κίνας Musgr. MSS. tres; Florr. 1. 2. Quod praecedat, κνηγάται scriptum est in Flor. 1. 2.

V. 841. λάβρος Ald. Herv. 1. 2. Canter. rell. et, ut videtur, Codd. λάβρος Brub. Wakefield. Ordo est: οὐτε πόντος κύμασι στένων -- οὕτω λάβρος ἐστι.

V. 843. Flor. 2. σταδιαδραμοῦμαι, quo firmatur Hermannii suspicio στάδια δραμοῦμαι corrigentis, quamquam nec hoc Euripideum colorem habet. Lobeck. ad Phryn. p. 617 sq. Euripidem, ut σταδιοδραμοῦμαι diceret, verbum omni analogia destitutum, fallaci similitudine futuri δραμοῦμαι in devia abreptum esse censet. Göttling. ad Theodos. gramm. p. 217. not. legendum censet σταδιοδρομοῦμαι, ut sit praesens pro futuro. Quasi vero unquam verba a δρόμος derivata formam praesentis passivam vel mediam habeant!

V. 846. Flor. 2. ἔτικτεν αἰρών, et in marg. γρ. ἔτικτ' ἐναίρων. Vict. ἔτικτεν αἰρών. — ἐμᾶς λύσσας Ald. rell. ad quod ante Wakefieldium et Hermannium nemo offendit. Is, etsi facillimum sit, scribere ἐμᾶς, tamen nec λύσσαι numero plurali facile inveniri monet; „et ἀφιέναι rectius furorem Hercules, quam Herculem furor dici potest.“ Pluralis λύσσαι eadem ratio est, quae pluralis μανίαι, et ἀφιέναι aliquis λύσσαν dicitur, ut τόξοις ἄπο ψυχῆν λιπών Pind. Pyth. 3, 180. σῶμα ἀπολειπὸς ψυχῆν Plato Leg. XII. p. 956. A. λείπειν βίον Eur. Suppl. 695. Wakefield. dedit ἐμῆς λύσσας ἀνῆ, (vid. Hipp. 867. [vel potius 895.] 284. Aristoph. Ran. 712. Thuc. 7, 43.) Dorismo altero sublato, altero relicto; Hermann. ἐμῆς λύσσης ὑφῆ, ut Herod. I, 156. Cf. Ion. 846. εἰ γὰρ ὑφήσεις τοῦδε.

V. 850. Ald. rell. *δεινός*, ut iungantur ταῦρος ὥς ἐς ἐμβ. *δεινός*. Correxerit Canter.

V. 851. Par. G. *καταντλήσω*.

V. 852. Erfurdio et Seidlerio ad Troad. 219. placebat οὐρανόν.

V. 854. Ald. rell. *ὀτοτοτοτοτο* Hermann *ὀτοτοτο*. — ἀπόκειρέ τε Ald. rell. ἀποκείρετε Flor. 1. 2. ἀποκείρεται est e conjectura Canteri Nov. lect. V, 1. quam confirmat Vict.

V. 855. πόλεος Flor. 2. Vict. ille supra scriptum habens ις.

V. 857. 8. Ald. rell. *ἐναύλοις* Hermann. *μανίας* *Λύσας χορευθέντ' ἐν αὐλοῖς*. Sed αὐλοῦς *Λύσας* vix alibi commemoratos invenias, nec ad affectum animi, furorem, designandum usurpatos. Egregie Tyrwhitt *ἀναύλοις*. Sic Phoen. 890. *κῶμον ἀναυλότατον* Mars dicitur προχορεύειν. Syllabae *ιαι* in *μανίαισιν* in unam coalescunt. Vid. ad Hipp. 581. et Hermann. elem. doctr. m. p. 253. ubi hos versus e Tyrwhitti emendatione citat.

V. 861. ἐπιλώβη una voce Ald. Herv. 1. 2. Brub.

V. 862. *ἐκατογκεφάλους* est e Reiskii emendatione pro *ἐκατὸν κεφαλαῖς*.

V. 864. *μετέβυλεν* Herm. pro *μετίβαλε*.

V. 865. Ald. Herv. 1. Brub. Par. G. et 2714. Vict. *τίκν' ἐπνεύσατε*. Flor. 1. 2. *τίκν' ἐκπνεύσατε*. ut editum in Herv. 2. Canter. *ἐκπνεύσετε* Acem. Portus et Barnes. Musgr. Herm. At recte Elmslei. monuit, verbi *πνέω* futurum esse *πνεύσομαι* vel *πνευσούμαι*, non *πνεύσω*, et *ἐκπνεύσεται* scribi iubet, quod recepi.

V. 866. Flor. 1. 2. *ὦ μοι μέλεος· τὸ σὸν ὦ Ζεῦ γένος ἄγ. αὐτ.*

V. 868. Ald. rell. *λύσσα δέ σ' ὀμόβρωτος, ἀποινόδικοι | δίκαι κακοῖσιν ἐκπαιάσουσιν*. ὀμοβρώτες Wakelfield. Emendationem loci absolvit Hermann. scribens *λυσσαδες ὀμοβρώτες ἀποινόδικοι δίκαι κακ. ἐκπαιάσουσιν*. in quo *ἐκπαιάσουσιν* est e MSS. Musgr. quibus concinunt Flor. 1. 2. *ἀποινόδικοι* contra H. Steph. qui e MSS. suis commendaverat *ἀπηνόδικοι*, recte tuetur Barnes.

V. 871. Ald. rell. *κατάχεται χόμενμα, τυμπάνων ἄτερ.* MSS. Steph. *χορεύματα*, unde Hermann. nostram lectionem concinnavit.

V. 874 sq. Ald. rell. *οὐχὶ τὰς διονυσιάδας βοτρυῶν ἐπὶ χεύμασι λώβας. τὰς διονυσιάδας* etiam Flor. 1. 2. Vict. *τὰς διονυσιάδας* MSS. Steph. quod receperunt Canter. Musgrav. Herm. Mihi Barnesius recte locum interpretatus esse videtur, qui *λοιβῶς* etiam dedit pro *λώβας*, Herm. *λοιβῶς*. Pro *ἐπὶ χεύμασι* Musgrav. *ἐπιχεύμασι*, quod recepit Hermann. addito *σὺν* ante *βοτρυῶν*. *ἐπιχεύμασι* idcirco minus aptum videtur, quia in sacris Bacchi *χεῖται οἶνος, effunditur*, non *ἐπιχεῖται, affunditur*. *ἐκ* delendum est. Ceterum hi versus coniungendi esse videntur cum vs. 871 sq. ita ut verba *ἰὼ δομοι* media interposita sint.

V. 878. *τε* post *κυναγεῖται* delevit Hermann. qui etiam lacunae signum apposuit ante *κυναγεῖται, metri indicio*, quia his respondere volebat vs. 887. cum *μελάθρῳ* v. 886.

V. 881. Herm. *αἶ αἶ, σὲ δῆτα*, ut versus antistrophico (nimirum 896.) responderet.

V. 882. *ᾗ* ante *μάταν*, auctore Musgravio, addidit Hermann.

V. 886. In Ald. rell. *μελάθρῳ* cum sqq. cohaeret. Ego ad superiora referendum putavi, ne nimis tautologum esset *μελάθρῳ - εἰς δόμους πέμπεις*. quam nunc non satis gravem causam esse sentio, etsi *δραῖν, ποιῖν τί τι* non minus bene dicitur, quam *τινά*. Vid. Gramm. gr. §. 409. not. et Orest. 736. *ὃ τοῖς φίλοισι δρωσιν οἱ κακοὶ φίλοι*. Sed Flor. 1. 2. *ὦ Διὲς παῖ*. Ita dochmiacus dimeter exit; *τί δραῖς, ὦ Διὲς παῖ; μελάθρῳ τάραγ - -*

V. 889 sqq. Notae personarum desunt in Ald. rell. Eas primus e MSS. Steph. addidit Canter. sed ita vs. 891—896. nuntio, reliqua nni choro tribuerentur. Musgrav. v. 892. 3. et versa *δαῖτοι φόνοι - πεπόνθμεν* Choro, reliqua nuntio assignavit. Hermann. verba *τεθνήσκει παιδες* v. 893. et versum 896. nuntio tribuit, reliqua chori personis.

V. 890. Sic Hermann. pro ἀνακαλεῖς με τίνα βοῦν;

V. 897. Victor. pro priore ἄταν habet ἄταν^o ὦ (sic.)

V. 899. Hermann. ἔσαντο, hanc epodum e trochaeis et creticis constare dicens. Mihi non obscura esse videntur vestigia dochmiacorum, si sic versus describas:

λίγε τίνα τρόπον ἔσαντο θίοθεν ἐπὶ μέ-
λαθρα κακὰ τᾷδε τλήμονάς
τε παίδων τύχης

ita ut secundum dochmiacum tres breves syllabae praecedant.

V. 905. πέπλων Ald. rell. Canteri emendationem τέκτων receperunt Barn. Musgr. etc.

V. 909. ὡς βλάψειν Ald. Herv. 1. Brub. βάψειν e Brodaeī emendatione Herv. 2. Canter. rell. et sic Flor. 1. 2. Athen. p. 409. A. B. Eustath. p. 1401, 11. Praeterea Athen. et Eust. γόνος pro τόκος, Eustath. etiam εἰς χερνίβος βάψ. A. γ.

V. 910. χρονί. πάρος Ald. rell. πατρός MSS. Pariss. Ad hunc locum dubito an respexerit grammaticus in Bekkeri anecd. p. 116, 14.

V. 911. Ald. rell. ὅδ' οὐκέτ' αὐτὸς ἦν. Correxīt Valek. ad Phoen. 927. Vid. Tom. VII. Add. et Corrig. ad p. 83. v. 12.

V. 913. αἵματῶνας scribi iubent Porson. ad Mcd. 1363. Elmslei. in Edinb. rev. n. 37. p. 78. et edidit Hermann.

V. 916. Ald. rell. τί θυμῷ. MSS. Steph. τί θυῶ, unde Barnes. τί θυῶ. Sed verum vidisse videtur Elmslei. *Class. journ.* p. 213. scribens τί θύων, lincolam, qua designatur τ, (vid. Bast. comm. palaeogr. p. 747.) in abisso ratus.

V. 921. Ald. rell. ῥίπτειτ' contra metrum. ῥίπτειτ' MSS. Steph. Flor. 1. 2.

V. 922. τίς ὄπλον χ. Ald. rell. τίς δ' ὄπλον χ. Barnes.

V. 923. λάζυσθε χρ. Ald. Herv. 1. Brub. λάζυσθαι iam Herv. 2. ex emendatione Brodaeī. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 924. ὡς τὰ Κυκλ. ex emendatione Wakefield. et Herm. pro ὡστε.

V. 925. φοῖνικι κανόνι. Schol. Od. ε', 215. στάθμην, κανόνα, ὑπομεμιλιτωμένον σχοινίον, ἢ τεκτονικόν σπάργον. Eustath. ll. β', p. 258, 63. στάθμην, ἥτις, φασίν, ἐστὶ σχοινίον λεπτὸν χοιόμενον μίλτων ἢ μέλανι, ὃ συνηγόμενοι ἀπορροῦσι τὰ ξύλα. quae loca affert Lenting. p. 110. Ald. rell. καὶ τύχαις. MSS. Steph. Vict. καὶ στοίχοις. Brodaei coniecturam τύχοις receperunt Barnes. Musgrav. Herm.

V. 926. Ald. rell. συντριαινώσειν. MSS. Steph. συντριαινώσω. Puto, συντριαινώσουν, πρὸς τὰς Μεκ. εἶμι, ὡς συντριαινώσων, ut verba λάζυσθαι — δικέλλας θ' sint διὰ μέσου.

V. 929. θένων, θενειν non nisi aoristos esse verbi θείνω satis, puto, demonstravit Elmslei. ad Heracl. 272. et scribendum θενών, θετειν. Sed nec θενών, nec fut. θειῶν quod reponi volebat V. D. in Edinb. rev. convenit. Accedit duplex dativus κέντρον χειρί, quod non potest esse σχῆμα ἐκ παραλλήλου, quia vocabula non sunt ἰσοδυναμούμενα. Fortasse θενων e vicinia τοῦ ἔδωκε iterepsit, et verum est, quod Dio Chrysost. or. 32. p. 391. C. loco a Valcken. ad Hipp. 1194. citato habet, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χειρί. Idem ἀντιγας v. praec.

V. 930. διπλῶς MSS. Steph.

V. 931. καὶ τις τότε εἶπεν legendum suspicatur Elmslei. et hic et Hel. 1589. collato loco Alcest. 544.

V. 933. ὅδ' εἶρπεν ἄνω Ald. rell. Correxerunt Barnes.

V. 936. Legebatur κλινθεῖς, forma ex Homeri lectione familiari grammaticis κλινθεῖς Flor. i. 2. Vict.

V. 940. Ald. rell. κἀκκηρύσσειτο. Pierson. Veris. p. 61. καὶ κηρύσσειτο, vel potius κἀκκηρύσσειτο, ut coni. Reisk. edidit Musgrav. Sed facilis, unde orta sit vulgata, intelligas, si cum Elmsleio scriptum fuisse statuas κἀκκηρύσσεται. Cf. Soph. Oed. C. 1605. Trach. 769. Eur. Alc. 184. Vid. Valek. ad Hipp. 34. Brunck. ad Hec. 21.

V. 942. ἀκοήν ὑπειπών, an quum nullis (quippe quum nulli adessent. Cf. v. 940.) edixisset, ut sese audirent, ἀκούετε, λεώς? De verbo ὑπειπεῖν vid. Porson. ad Arist. Plut. 998.

V. 944. scribe *θιγών*.

V. 945. *ξενώσεως*, alienationis animi. *Brod. novitatis huius* interpretatur Barnes. *peregrinationis* Musgr. Herm. *ξένωσις*, inquit, non significat, ut volunt, novum statum, sed novationem, rerum novarum electionem. At ubi tandem τὰ ξένα vocantur *res novae*? Unus verum vidisse videtur Musgrav. Cf. Steph. Thes. T. II. p. 1129. D. F.

V. 946. Ald. rell. σ' ἐκβάχχευσε. Cant. σ' ἐβύχχευσε, Barnes. σ' ἐβύχχευσεν, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 947. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. ὅδε νιν.

V. 958. MSS. Steph. πόρευμα, quod recepit Herm. iungens πόρευμα δειρὸν ποδὸς ἐναντίον σταθεῖς. πόρευμα σταθεῖς dubito num dici possit, quum contraria plaue sint πορεύεσθαι et στήναι. Euripides Herculis circumactionem circa columnam cum rotatione circini comparasse videtur, quo sensu κύκλου τόπος, ἐντοπος κύκλος dicuntur; hinc quum dixisset κύκλω, pro ἄλγισμα vel κύκλωμα ποδὸς dixit τόρευμα (sic legendum videtur) ποδὸς. Quum per aliquod tempus, puerum persequens, circa columnam sese circumegisset, tandem ἐναντίον σταθεῖς βάλλει.

V. 960. Ald. rell. θυρόστιάδας. Correx. Barn. quem vid. ad Ion. 1134. Musgr. ib. 1153.

V. 964. Elmslei. scribi vult ἀμφιβωμίαν vel ἀμφιβώμιον, ut ἐπηξε κρηπίδα dictum sit, ut Ion. 1279. οὐ βωμὸν ἐπηξεν Θεοῦ. Sic etiam Phoen. 1750. Ion. 52. legi vult ἀμφιβωμίους.

V. 965. Ald. Herv. 1. 2. κρηπῆδ'. Brub. κρηπίδ'.

V. 968. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. μή μ' ἀποκτείνεις. Barn. ἀποκτείνης, et sic Florr. 1. 2.

V. 969. Elmslei. legendum censet: σὸς εἰμι. σὸν παῖδ', οὐ τὸν Εὐρυσθέως, ὀλεῖς. coll. Soph. Ai. 635.

V. 970. Ald. Herv. 1. Musgr. Herm. τρέφων. Herv. 2. Brub. Canter. Barn. στρέφων. τρέφων explicant ἔχω. Sed hoc pro ἔχειν ibi tantum ponitur, ubi de re continuata sermo est.

V. 972. Herv. 2. Brub. Cant. Barn. Musgr. μυδροκτύπων, nec quidquam enotatum e Florr. Sed praestat

lectio Ald. *μυδροκτύπον*, quocum Herm. recte comparat Rhés. 256. *τετράπουν μῦμον ἔχων* i. e. *τετράποδος, τετράπουν μιμούμενος*. Nimirum *μυδροκτύπον μίμημα* est τὸ ὑπὲρ κἀρα βαλόντα ξύλον καθιέναι.

V. 977. *ὑπεκλαβοῦσα* verens ut *eripiendi* sensu Graecum sit, Pierson. Veris. p. 223. corrigit *ὑπεκκλίπτουσα*; quod probat Musgr. Pro *κλήει*, ut est in Ald. Herv. 1. 2. Brub. *κλείει* ediderunt Canter. et Barnes.

V. 980. Pierson. Veris. p. 145. reponit *κατέτρωσεν*, quod recte respuit Musgrav.

V. 983. *ἐπὶ λόφῳ κέρα*. Sic Ald. rell. et MSS. Canter. nov. lect. VI, 13. em. *ἐπιλογχὸν χερσί*, quod recepit Barnes. Wakefield. *ἐπιλόφῳ κέρα*. H. Steph. e MSS. suis duas lectiones profert, *ἐπὶ λόφῳ κέρα* et *ὑπὸ λόφῳ κέρα*. Hoc postremum recepit Hermann, praecedentis versus interpunctione ita mutata, ἀλλ' ἤλθεν, εἰκὼν ὡς ὄραν, ἔφαινέ τε Παλλὰς, κρ. ἔγχος, ὑπὸ λόφῳ κέρα. Haec quidem lectio, ex meo certe sensu, eximie languet: quid enim post ἤλθε opus erat addere *ἔφαινέ τε κέρα*, et quidem *ὑπὸ λόφῳ*, caput, at non totum, sed sub galeae crista, sub galea, i. e. *faciem*? His additum plane diversum *κραδαίνουσ' ἔγχος*. Constructio vero *ἤλθεν ὄραν ὡς εἰκὼν* ne graeca quidem esse videtur.

V. 985. *μαργῶντά τ' ἔσχε* Elmslei. in *Class. journ.* p. 214. et ad Iphig. T. 199. p. 282. Recte, ut mihi quidem videtur: cf. Phoen. 1156. Soph. Ai. 50.

V. 988. Ald. rell. *διχοῤῥαγῆς*. Barnes. *διχοῤῥαγῆς*, ut Flor. 1. 2. Vict. et erat in MSS. Steph. cum *διχοῤῥαγῶς*.

V. 989. 90. In Ald. rell. hi versus isto ordine legantur: 990. *σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειρεύων βρόχῳ*. (sic) 989. *ἡμεῖς δ' ἔλευθ'*. Transposuit et vs. 990. emendavit Pierson. Veris. p. 149 sqq. quocum *βρόχων* scribere debebam, non *βρόχῳ*. Pro *σειρεύων* MSS. Steph. *τηρεύων*.

V. 997. *ἄριστος* Hermann. e Reiskii et Musgr. conjectura. *ἄριστος* vocatur ille *φόνος*, quia Argivos a dominatione filiorum Aegypti liberavit.

V. 998. Ald. rell. *τῶν τοῦ Δ.* Flor. 1. 2. *τῶν τῶν Δ.* Herm. τοῦ delevit et dictionis poeticae causa et ob metrum.

Versus enim a dactylo in dochmiun transit. Ceterum hi versus 996—1006. Hermannō sunt προωδός, inter tres chori personas (X. ὁ α' 996—999. X. ὁ β' 1000—1003. X. ὁ γ' 1003—1006.) distributa.

V. 999. τὰ δ' Hermann. pro τὰδ' mala ab *Hercule perpetrata*. Idem puncto distinxit post κακά, quum in Ald. rell. nulla esset interpunctio. Tyrwhitt. coniecerat: τὰ τότε κακά τάλαν ἰδιογενεὶ μύρω; μοροτ. Πρ.

V. 1001. Vict. V. C. ἀδόμενον Μοῦσ. Proprie ipse Procnae filius ἐθύνετο. pro eo φόρος θύεσθαι dicitur, et quam haec immolatio postea carminibus celebraretur θύεσθαι Μοῦσαις.

V. 1002. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. ὦ δαίς. Brodaeus ὦ δαίς, quod explicat o filiorum carnifex *Hercules*. Sic etiam Vict. Barnes. edidit ὦ παῖ Λιός. Canter. Scaliger, Duport. ὦ δαίε, quod receperunt Musgrav. et Hermann. Contra quod monet Elmslei. ὦ δαίε non usurpari a Tragicis, et legendum censet ὦ τάλας. Non meminerat igitur Sophoclei Aiac. 784. ubi vid. Herm. ad 771.

V. 1005. ἡ φθιτῶν αἰδάν Ald. rell. ἡ φθ. ὥδαν e Parr. G. 2714. dedit, et sic Flor. 1. 2. — Tum vulgo ἡ τὸν Αἴ. — Videntur accusativi στεναγμόν, γόον, ἡ φθ. ὥδαν ἡ τὸν Αἴδα χορόν a verbo λαχίσω pendere, ἐς τίνα autem per se esse in quemnam, ut vertit Hermann. *cantus lugubres sive cantus in mortuorum honorem sive Plutoni dicatos?* quod est dubitantis num satis graviter de hac calamitate conqueri possit.

V. 1007—1009. sunt στροφὴ α' apud Hermann. v. 1010—12. ἀντιστρ. α'.

V. 1008. κλίνοντα MSS. Steph. Vict. De metro vid. Seidler. ad Troad. 266.

V. 1011. πρὸς πατρός Flor. 1. ἴδεσθε τὰδε τέκνα Ald. rell. quod ut ferri possit, inquit Hermann., correpta prima sequentis vocabuli syllaba, non puto tamen a poeta scriptum esse.

V. 1013. ἐπωδός (imo μεσσωδός) est apud Hermann., eumque versum X. ὁ ε' habet; quod mirum, quum hic versus arctissime cum praecedentibus cohaereat.

V. 1014—16. Ald. rell. *περὶ δέσμα δέ, καὶ πολὺ-
βροχ' ἀμμάτων | ἱρεῖσμάθ' Ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας | τάδε,
λαΐνοις ἀνημμένα, | ἀμφὶ κίονιν οἰκεῖν. περὶ δὲ δεσμὸν*
Par. E. In Vict. annotatum ἰσ. *περιδεσμα*, ut ediderunt
Cant. et Barnes. male. *περὶ* h. l. adverbii vice fungitur,
cui ἐκ *παρὰλλήλου* appositum *Ἡρ. ἀμφὶ δέμας. τὰ δὲ* pro
τάδε Musgrav. Wakelield. *τὰ μὲν* omissum esse censet
ante *Ἡράκλειον*, *τὰ μὲν ἀμφὶ δέμας Ἡράκλ. τὰ δὲ ἀνημ-
μένα ἀμφὶ κίονιν.* cui adstipulatur Elmslei. male: nam
vincula, quibus Herculis corpus adstrictum est, non di-
versa sunt ab iis, quae e columnis religata sunt. Vid.
990 sqq. Male igitur Musgrav. secutus sum *τὰ δὲ* scri-
bens pro *τάδε*, et post *δέμας* interpungens. Pro *λαΐ-
νοις* Herm. *λαΐνοισιν.* et *ἀνημμένα τ' ἀμφὶ κ.* Pro *οἰκεῖν*
Vict. *οἰκεῖ, οἰκῶν* emendavit Brodaens, edidit Canter.
et sic Par. E. Flor. 1. 2. Post *Ἡράκλειον* lacunae signa
posuit Hermann. *metri indicio*, ut scilicet hi versus pro
strophæ secunda esse possint, cui respondeat antistro-
phæ vss. 1047—50. quamquam ad sensum nihil deest,
quod ipse alibi reprehendit Hermann. Vid. ad lph.
T. 863. Alterum *ἀμφὶ* deleri vult Elmslei. ut versus
ἀνημμένα κίονιν οἰκῶν similis sit vss. 1008. 1048. 1055.
at *ἀνάπτειν τί τι* non dicitur, si recte memini pro
ἀνάπτειν ἐκ τινος, πρὸς τι vel ut h. l. *ἀμφὶ τι*. dati-
vus autem significat instrumentum quo quid religatur, v.
c. *πρυμνησίοισι*, supra v. 472. 3.

V. 1019. Ald. rell. *τὴν λύσιν.* Cantero debetur
ἤλυσιν.

V. 1021. Ald. rell. *ἔασατε λαθίσθαι κακῶν; ἔασετε*
Barn. ut iungantur *οὐ σῖγα ἔασετε*, et *ἔασετε* est in Vict.
Herm. cum Wakelieldio post alterum *σῖγα* signum inter-
rogandi posuit, ut *ἔασατε* esset imperativus. Eidem de-
betur *ἐκλαθίσθαι.* Elmsleius ita scribit: *Καθμ. γέρον-
τες, οὐ (σῖγα, σῖ | γα) τὸν ἕντρα παρειμένον ἔασε' ἐκλαθ.*
κ.; citans Aesch. Theb. 256. *οὐ (σῖγα) μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς
κατὰ πτόλιν;* et coniecturam suam alia coniectura sua
confirmans. Ita Orest. 176. etiam interpungendum esset,
οὐχὶ (σῖγα σῖγα) φυλασσομένα - - - In his omnibus duo
orationis membra in unum contracta sunt, *οὐ σῖγα ἔχετε,
οὐκ ἔασετε* etc.

V. 1023. Ald. rell. *καὶ σὲ δακρ.* Herm. *καὶ σὲ γε*

δακρ. Elmslei. κατὰ σε δακρ. i. e. καταστένω σε δακρ.

V. 1025. Ald. μὴ κτυπεῖτε, κτυπεῖτε. Alterum κτυπεῖτε, ut incuria in Ald. irrepserat, ita incuria ex rell. etiam Herv. 1. quae alias in vitiiis etiam cum Aldina conspirare solet, excidit.

V. 1026. corruptus, quod et e metrorum insolentia et e verbo διαύω appareat. MSS. Steph. ἐνδιαύοντα, quo nihil lucramur. Reisk. coni. τὸν εὐδι' ἰαύοντα eleganter, Musgr. τὸν εὐδιάοντα i. e. ἐν εὐδία ὄντα, Hermann. vel βοῦτε τὸν εὐ διάγονθ' ὃ | πνώδεά γ' ἐξ εὐνᾶς, ut μὴ βοῦτε ἐξ εὐνᾶς sit μὴ βοῦ ἐξ εὐνῆς ἐγείρετε, et ita ἐγείρετε ex interpretatione ortum putetur; vel μὴ βοῦ τε τὸν εὐ διάγονθ' ὃ πνώδε' ἐγείρετέ μοι. Mihi, ut Reiskio, εὐδία latere videtur; nam mirarer, si ex εὐ διάγοντα librarii fecissent εὐ διαύοντα vel ἐνδιαύοντα. Quia versus correctio incerta est, ne hiatum quidem in διαύοντα ὕπν. sustulimus Hermann. et ego.

V. 1028 sq. Legebatur ὅδε ante Hermannum. διὰ μ' ὀλεῖτε est e coniectura Wakefieldii, quam secutus est Hermann. pro διαμολεῖτε. Cf. Orest. 155. Verba κεχυμένος ἐπαντέλλει Hermann. choro dedit. Ut hoc loco ἐπαντέλλει, exsurgit, sic Aesch. Agam. 26. εὐνῆς ἐπαντέλλουσιν. Flor. 1. 2. Vict. ἐπαντέλλοι.

V. 1031. Ald. rell. οὐκ ἀτρεμέα θρ. αἰάζει. Correx. Hermann. qui etiam ante hunc versum ᾠ ᾠ excidisse suspicatur.

V. 1033. Hermann. καταρρήξῃ. Sic 844. καὶ καταρρήξω μέλαθρον.

V. 1034. ἀδύνατά μοι sc. ἀτρεμαῖα θρήνον αἰάζειν. Herm. ἢ δυνατά δυνατά μοι.

V. 1036. ὕπνον bis Ald. rell. semel Süblin. P. Steph. Barn.

V. 1037. Ald. rell. ὅς ἔκανε ἄλ.

V. 1039. In Ald. rell. personae sic distinguebantur: Χο. στένυζε τὸν. Αμ. στενάζω τέκνων ὀλεθρον. Χο. ἰὼ μοι οἶδεν τε παιδός. αἰ αἰ ὦ πρόσβυ. Αμ. οἶγα, οἶγα — κρύψω. θάψει. νύξ ἔχει βλ. παιδί σῶ. Αμ. ὀρᾷθ' ὀρᾷτε: Rectius distinxit Hermann.

V. 1043. Hermann. *ἐξανγειρόμενος*, quod verbum solum Passovii lexicon habet, haud dubie ex hoc loco. *φέρε* ad sq. vs. transferendum videtur: *φέρε' ἀπόκρυφον δέμας ὅ-πὸ μέλαθρον κρύψω*.

V. 1046. Post *ὄρατε* Hermannο μοι vel δὴ excidisse videtur.

V. 1047. *μέν* metrum dochmiacum turbat. Itaque eiecit Hermann. Pro οὐ Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. α. οὐ Herv. 2. rell. et MSS. Steph. Vict.

V. 1048 sqq. Deest apodosis, *τοῦτο δεινότατον ἔσται*.

V. 1052. An *ἔμολες ἐκπράξων*?

V. 1057. Herm. post *τάχα* addidit *δέ* et sq. *ὅδ'* ante *ἀναβακχεύσει*. Deest sane syllaba brevis ad explendum dochmium, sed *δέ* frangit vim orationis. Possis etiam *τάχα φόνον ἔτερον ὅδ' ἐπὶ φόνῳ βαλὼν* -- ut sequens versus sit anapaesticus.

V. 1059. Wakefield. et Blomfield. ad Aesch. Agam. 795. *ὑπερκόπως*, voces *ὑπέρκοτος*, *ὑπερκότως* non sine causa suspectas habentes. Cf. Heath. ad Aesch. Agam. 476. Hic et sequens versus in Ald. rell. Herculi tribuebatur, Heath. et Tyrwhitt. choro adscripserunt.

V. 1060. MSS. Steph. *εἰς τόνδ' ἦγ*.

V. 1063. Libri *ὡς ἐν κλῖδ' δ'* addiderunt Reisk. et Wakefield.

V. 1069. Ald. rell. *ἣ μὲν νεκρ.* Wakefield. *ἣ μὲν*, quod cum Hermannο recepi. Sed facile credo Elmsleio, *ἣ μὲν* non esse huius loci: gravius enim illae particulae affirmant, quam rei natura patitur. vid. Devar. p. 170 sqq. Musgrav. coni. *ἦμαι νεκρ. γ. θ. ἔχων*, a qua coniectura progressus Elmsl. praecedentia sic corrigit: *πρὸς ἡμῖ- θραύστω λατῶν τειχίσματι ἦμαι, γ. γ. θ. ἔχων; ἡμίθραν- στος* lexicis addi iubens.

V. 1070. Ald. Herv. 1. Brub. πτ. τ' *ἔγχη τόξα δ' ἔσπ.* π. Herv. 2. Cant. rell. πτ. τ' *ἔγχη τόξα τ' ἔσπ.* π. et sic Flor. 1. 2. πτ. δ' *ἔγχη τόξα τ' ἔσπ.* π. Hermann.

V. 1072. Elmslei. formae *πλευραί*, *πλευράς* semper infensus, hic etiam legi vult *ἔσωζε πλευρά τ' ἐξ ἐμοῦ τ' ἔσ.* Vid. Hermann. ad Soph. Ai. 1389.

V. 1073. Ald. rell. *οὐπω κατ.* MSS. Steph. Vict. *ἦπου*,

quod receperunt Canter. Barn. Musgr. Herm. Vid. ad Med. 690. Hermann. in Elmslei. Med. ed. Lips. p. 338. Pro εἰς Ἰδίου Pierson. Veris. p. 224. legendum suspicatur ἐντολαῖς, quod Hermann. ita probat, ut v. 1074. sic pro εἰς Ἰδίου legendum dicat.

V. 1075 sq. Quam negandi vis, quae inest in οὐδέ, ad τε sequens pertinere non soleat (vul. Aesch. Prom. 244. 260. Eur. Heracl. 454. cf. Elmsl. ad Med. 431. not. r) Wakefield. pro οὐδέ coni. ἥδὲ, Elmslei. autem in *Class. journ.* p. 215. coni. ἀλλ' οὐτε Σισύφ. εἰσορῶ π. Nam igitur post οὐτε negandi vim lacatur τε, Πλούτωνα τε pro οὐτε Πλ.? Non videtur attendisse vir egregius, ubi τε post οὐτε aiendi vim retineat, hoc suum sibi proprium vel verbum vel praedicatum habere, ut in locis ab Elmsleio allatis omnibus, v. c. ἐγὼ γὰρ οὐτ' ἄν εἰσιδεῖν τάδε Ἐχρηζον, εἰσοδοῦσά τ' ἠλγύνθη κέαρ. Hoc loco verbum εἰσορῶ utriusque accusativo, πέτρον et Πλούτωνα, commune est, quamquam οὐτε Πλούτωνα etiam dici poterat. Il. α, 602. οὐδέ τι θυμὸς ἰδεύετο δαιτὸς ἐσσης, Οὐ μὲν φόρμιγγος περικυλλεύς, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων, Μουσάων δ', pro οὐτε Μοῦσ. Similia e latinis scriptoribus attulerunt Bentlei. ad Hor. Seru. I, 6, 68. Wyttenbach. Bibl. crit. III, 4, p. 4 sq. Huschke ad Tib. II, 4, 17. p. 346. Idcirco nec Schaeferi coniecturam, — πέτρον, Πλούτωνος οὐδὲ σκῆπτρα -- (vid. Lamb. Bos. p. 776 sq.) propositam ad Dionys. Hal. p. 300. necessariam puto. Pro πέτρον Ald. Herv. 1. 2. Brub. πετρών. πέτρον Canter. rell. et Vict. quemadmodum correxit etiam Brodaeus.

V. 1077. Valck. ad Hipp. 934. ποῦ ποτ' εἴμ' ἀμνηστῶ. ποῦ pro ὅπου accipiens.

V. 1078. Male secutus sum Hermannum scribentem τίς ἐγγύς pro τίς ἐγγύς. Vid. ad Suppl. 1187.

V. 1082. μὴ προδῶς Ald. rell. et Codd. μὴ προδοῦς MSS. Steph. Hoc receperunt Canter. Barn. Musgr. illud revocavit Hermann. — τὰς ξυμπορίας. Wakef. μὴ προδοῦσας συμφ. Lentinge p. 111. Praestaret, credo, inquit, quoad sensum αὐτὰς ξυμπορίας (non male: sed quae sequuntur, non intelligo) numeri vero e vulgata lectione suaviore sunt.

V. 1087. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. ἀκαρθίων

(Herv. 2. Brub. Cant. ἄκαν θεῶν) τίς εἶπαθ', οἱ (Herv. 2. Cant. οἱ) κατωστῆροι. Vict. εἰπάθ'. Correxīt Canter. nov. lect. V, 1. nec dissentiant Florr.

V. 1088. Ald. rell. μέγας ὁ κόμπος. γ' inseruit Musgrav. e Par. 2714. quocum conspirant Flor. 1. 2. Vict.

V. 1091. Ald. rell. εἰ ἀῆ καθ' ἴδου βόχχος. μηκέθ' Canter. Qui εἰ μηκέθ' ἴδου βόχχος εἰ, φράσαιμεν legi volebat Musgrav. in eodem errore versabatur, quo ego ad Hipp. 654. Vid. Schaefer ad Gnom. p. 22. — Sequentia sic transponit Iacobs ad Athen. p. 151. v. 1091. 91. 93. 92.

V. 1098. Ald. rell. ἀρχεῖ· σιωπῇ γὰρ μαθεῖν οὐ βούλομαι. Correxīt Heath. Similis sententia Hipp. 908.

V. 1102. Ald. rell. συμφορὰν ἔξεις τίνα; λίξεις Brodacus, Canter. Scal. Reisk. Musgr. ἔξεις defendit Herm. loco Ion. 1334. (nam cetera aliena) Schaefer. melet. p. 86, 30. loco Soph. El. 1359 sq. At si ἔχειν h. l. est nuntiare, dixisset, puto, ἔχεις, non ἔξεις. nam ἔχειν non tam est nuntiare, quam nuntiare posse.

V. 1105. Flor. 1. 2. σπένσας pro ἔσπενσας.

V. 1112. στεργαμῶν νέφος. Wakefield. comparat Med. 127. νέφος οἰωγῆς. Pind. Nem. 9, 89. νεφέλαν φόνου.

V. 1114. ἢ βάκχευς ἐμόν; Ald. rell. et Codd. Recepi Heathii emendationem. Hermann. coni. ἢ γὰρ ξυνήραξ' οἶκον ἐκβάκχευς ἐμόν; Vox ἐκβάκχευμα nulla adhuc auctoritate munita est, sed in vulgata vestigia esse censet vocabuli ἢ βάκχευσις, et hanc interpretationem esse voc. ἐκβάκχευμα.

V. 1115. δυστυχεῖ Ald. Herv. 1. Brub. δυστυχή Herv. 2. Canter. rell. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1118. Particulae δὴ γε vel interposito verbo δὴ γε saepius leguntur, sed ibi ubi vis particulae δὴ gravis signanda est, non in interrogatione. Itaque h. l. non dubito, quin cum Schaefero, Elmsleio *class. journ.* p. 216. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 182. Reisigio Coniect. p. 231. legendum sit τί δὴτα. Sic Aesch. Prom. 746. Soph. Oed. T. 1159. Eur. Hipp. 1057. Arist. Lys. 181. 1159. quae loca citat Elmslei.

V. 1120. Ald. Herv. 1. 2. Brub. λυσσάδος. Canter.

rell. *λίσσαδος* e Brodaci emendatione, consentientibus Florr. 1. 2. Vict.

V. 1122. *δικαστής*. Vid. Markl. ad Suppl. 1215.

V. 1123. Ald. rell. et Codd. *τὴν ἐμὴν ἐμπροῆσας*. MSS. Steph. *κατεμπροῆσας*, quod recepit Canter. Contra Elmslei. in *Class. journ.* n. 16. p. 431 sq. monet vocis *κατεμπροῆσας* nullam esse auctoritatem, et corrigit ἢ *σάφκα τὴν τάλαιναν ἐμπροῆσας* πυρὶ etiam propter regulam eam, de qua disputat Hermann. elem. d. metr. p. 117.

V. 1128. Reisk. *φιλιάνω*, quod probant Musgrav. et Elmslei. *Class. journ.* p. 216. At saepe Tragici pro singulari ponunt pluralem, quod de certo homine dicendum erat, ad genus (ab *hypothesi* ad *thesin*, ut loquuntur rhetores) revocantes. Vid. Valeken. ad Phoen. 978. Brunck. ad Eurip. Baecl. 543. Or. 1326. Victor. tamen *φιλιάνου*.

V. 1129. *ποῖ*. Vel cogitandum *ἐλθών*, vel hoc cum *μολών* v. sq. iungendum, deleta interpunctione post *εὐρω*, ut vult Elmslei. ad Iph. T. 358. Miror Hermannum ποῦ scribentem, qui alibi recte hunc usum explicaverit.

V. 1131. Ald. rell. *φέρ' ἄν κρατὶ περιβάλλω σκότος. πέπλοισι* e MSS. Steph. accessit in Canter. *φέρ' ἄν τι κρατὶ* Florr. 1. 2. Vict. sed in 2. Vict. marg. annotatum *λείπει. ἄν* Heath. in *ἐν* mutavit.

V. 1133. Ald. rell. *καὶ τῷδε προστρόπαιον αἶμα προσλαβών*. Flor. 1. *καὶ τῷδε μυσαρόν προστρόπαιον*, 2. Vict. *καὶ τῷδε προστρόπαιον* et in marg. *μυσαρόν. προσβαλὼν* est a Cantero. Praeterea *ῥμμα* pro *αἶμα* Musgrav. quod nollem recepissem.

V. 1136. Legebatur *μένουσιν ἔτοπλοι*, quod non necesse erat mutare.

V. 1145. Ald. rell. *οὐπω τι λελ.* Barnes. ἢ *που λελ.* quod probat Musgrav. *οὐτοι λελ.* Herm. istud enim *τι* nihil aliud esse quam *τοι* pro correctione ad *πω* adscriptum. *οὐπω* et ἢ *που* confusa iam saepius vidimus.

V. 1146. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ἀφείμαι*. Cant. Bav. *ἀτίγμαι* et sic MSS. Musgr. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1150. Sequentes triginta quinque versus Hermann.

in decem strophas, totidemque antistrophas (στρ. α v. 1150. ἀντ. 1152. στρ. β'. 1151. ἀντ. 1153. στρ. γ'. 1154. 5. ἀντ. 1183. 4. στρ. δ'. 1156. ἀντ. 1160. στρ. ε'. 1157. ἀντ. 1159. στρ. ς'. 1161. 2. ἀντ. 1171. 2. 3. στρ. ζ'. 1163. ἀντ. 1167. στρ. η'. 1164. 5. 6. ἀντ. 1171. 2. 3. στρ. θ. 1178. 9. ἀντ. 1181. 2.) et duas μεσσηδούς 1158. et 1168. 9. descripsit Seidleri dispositionem de vcrss. dochm. p. 358 sqq. (in qua lacunae sunt pro στρ. ς'. ἀντ. ς' et partis ἀντ. θ.) magis etiam absurdam et praeposteram Hermannii dispositione indicat Elmslei. *Classic. journ.* p. 216.

V. 1150. ἀναξ in fine versus excidisse suspicatur Hermann.

V. 1154. Herm. ἔτεκεν ἔτεκεν οὐμός τις τ. Elmsl. ἔτεκε μὲν γιν οὐμός ἰ. τ. Seidler. vulgatam reliquit, ex qua versus e diambo et dochmio constans respondet versui 1175, ἢ ἰὼ τέκνον scribas.

V. 1155. Vulgo ἔκτανε φοίνιον. Malui ἔκανε φόνιον. Non video enim cur hac dochmiaci forma — — — — — | — — — — — uti maluerit, quam illa usitatio — — — — — | — — — — —
οἱ
— — — — — Et φόνιον habent Flor. 1. 2. φονιον Vict.

V. 1159. Flor. 2. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Barn. οἰχόμεθ', οἰχόμεσθα πτ. Canter. P. Steph. οἰχόμεσθα, οἰχόμεσθα πτ. Commel. Musgr. οἰχόμεθα, οἰχόμεθα πτ. Correxerit Heath. et sic Flor. 1.

V. 1162. Inter ἐκατογκεφάλου et ὕδρας lacunae signa posuit Hermann. metri, non sensus, indicio. Seidler. ἐκατογκεφάλαιο quod probat Elmslei.

V. 1163. Ald. rell. "Ἡρας ὅδ' ἀγών τις δόλου νεκροῖς γέρον. Emendavit Reisk. nisi quod ὠγών scripsit.

V. 1164. ὅς ante ἐπὶ addidit Canter. Θεοῖσι pro Θεοῖς Herm. ἦλθον pro ἦλθε scripsi et versus ita distinxī, ut tres dochmiaci dimetri exirent.

V. 1168. εἰδείης positum esse videtur pro ἰδοῖς. Vid. ad Rhes. 655. Sed Elmslei. ad Med. 836. not. u. em. οἶκ' ἂν ἰδοῖς, etiam ne οὐ-γε tolerandum esset. Vid. Hermann. ad Soph. Ai. 1318.

V. 1171. Ald. rell. αἰδούμενος. Herm. αἰδόμενος. Ver-

sum Glyconcum esse monet Seidler. „Si quis malit totam strophulam e dactylis constare, is post ὄμμα inserat τε.“ Hoc adscivit Elmslei. ad Med. l. c. sicut ὁμοφύλιον v. 1172, ut Seidler. dedit pro ὁμόφυλον. De connotatione Herculis et Thesei vid. ad Heracl. 210.

V. 1174. ἤλθεν Hermann. pro ἤλθον. Contra quod Seidler. monet, τὸ ἐλθεῖν magis convenire Theseo quam Herculi. Wakefield. ἀλλ' ὡς συναλγῶν γ' ἤλθον, Seidler. ἀλλ' εἰ συναλγῶν γ' ἤλθον, ἐκκύλινπτε νιν, sed quandoquidem una dolens veni, retere eum.

V. 1175. Seidler. ἰὼ τέκνον. Versus e vulgata scriptura est dochmiacus cum cretico.

V. 1177. Hermann. βά | ρος δ' ἀντίπ. δακρύοισιν ἀμιλλᾶται. Tales dochmiacos nunquam usurpasse Tragicos monet Seidler. de vers. dochm. p. 75. συναμιλλᾶσθαι quidem, nisi fallor, hoc uno loco legitur, et ex δακρύοισιν ἀμιλλᾶται facile fieri potuit δακρύοις συναμιλλᾶται. Sensum versus sic declaravit Brodaeus: *auctoritas mea tantum apud te ponderis habere debet, quantum si cum lacrymis obsequeretur.* Heath. *Senectutis meae gravitas, quae lacrymas avertatur, nunc tamen cum iis simul hoc a te contendit.* Wakefield, recte monens βάρος nusquam dignitatem vel pondus figurate sonare, et πάθος scribens: *ego, cui non minor insidet aegritudo, adversor taciturnitati tuae et cum lacrymis contra eam pugno.* Hermann. *certat cum lacrymis tuis pondus non minus grave: si dolor fucit, ut nolis conspici, at amicitia in te Thesei postulat, ut retegat faciem.* Itaque Thesei in Herculem amicitia vocatur βάρος? vix crediderim. Nec lacrimae quomodo deceant Herculem vel in tanta animi desponsione in eum cadere possint, intelligo. Equidem non dubito, quin lacrimae sint Amphitruonis. cf. 1180. βάρος autem esse videtur τὸ τοῦ γήρως βάρος, ut sensus sit: *senectus mea parem ad te commovendum vim habere debet ac lacrimae meae; respice et senectutem meam et lacrimas.* Sed in hoc mihi ipso non satisfacio, quum βάρος hoc sensu tam nude dictum durum esse videatur.

V. 1180. Ald. rell. ἐμβυλῶν. Scaliger ἐκβυλῶν, et sic Par. G. Flor. 1. 2. Vict. πολὺν δάκρυον similem lacri-

nam recte interpretatur Hermann. ad Elmsl. Med. 876. p. 381. Lips.

V. 1182. Ald. rell. *κάτασχε λέοντος ἀγρίου θυμόν γ' ὅπως βρόμον ἐπὶ φόβον. κατάσχε* nunc barbarum iudico; vid. ad Troad. 82. Porson. ad Orest. 1330. *κάτισχε* conij. Porson. l. c. Hermann. ordinem verborum mutavit ita: *κατάσχε λέοντος ὅπως ἀγρίου θυμόν. βρόμον ἐπὶ φόβον.* „Illud γ' nisi metricis debetur, ex eo videtur ortum esse, quod librarius, quum scripsisset *ἀγρίου θυμόν ὅπως*, appositis numeris β' γ' α' errorem corrigere voluit.“ Dubium non esse quin γ' insertum sit ad iambicum trimetrum efficiendum, Elmslei. quoque monet in *Classic. journ.* Idem optime versus emendasse videtur ad Soph. Oed. T. 663. quare eius emendationes recepi, nisi quod *ἀγρίου* servavi, pro quo ille *ἄγριον. δρόμον* pro *βρόμον* est ex emendatione Reiskii.

V. 1187. Ald. rell. Flor. 1. ἰδ', εἰ σκότους. Emendavit Canter. et *σκότος* est in Flor. 2.

V. 1190. Ald. rell. *βάλει*. Scaliger. *βάλει*.

V. 1199. Ald. rell. *τὰ τῶν θεῶν γε*. Stiblin. Canter. rell. omiserunt *τῶν*, quod nec in Florr. legitur.

V. 1200. Ald. rell. *τῶνδ' ἀγῶν*. Parr. E. 2714. Florr. 1. 2. *τόνδ' ἀγῶν*.

V. 1203. Ald. rell. *τί δ', οὐ μαινεῖς* --; Barn. Musgrav. *τί δ' οὐ; μαινεῖς*. Hermann. veterem interpunctionem revocavit, sed puncto in fine versus posito pro nota interrogationis. Barnesii interpunctio maiorem vim addit sententiae.

V. 1206. MSS. Steph. *εὖ δράσαι*. Haec vero coniectura Stephan., non scriptura MSS., esse videtur. De participio post *ἀναίνομαι* vid. Brunck. ad Eur. Bacch. 247.

V. 1207. 8. Hi versus inverso ordine leguntur in Ald. Herv. 1. Brub. Verum ordinem restituit Brodaeus, a quo accepit fortasse Herv. 2. et H. Steph. e MSS. nec e Florr. quidquam enotatum, e quo alio ordine in iis hos versus legi, quam in Musgrav. suspiceris.

V. 1208. Ald. rell. *οἰκτρός πάρεμι*. Picrson. Veris. p. 245. et Reisk. *οἰκτρός γὰρ εἰμι*. Contrarium vitium

esse in Soph. Ai. 634. Phil. 1337, ibique legendum παρ' Ἀδῆν et παρ' ἡμῖν, monet Elmsl.

V. 1209. ἐφ' ἐτέραισι συμφοραῖς, in *mutata* i. e. *adversa*, *fortuna*. Vid. Hermann. et cf. Coray ad Isoer. T. II. p. 279. Wytttenbach. ad Phaedon. p. 321. quos citat Boissonad.

V. 1211. Recte Heath. sensum esse monet, Herculis infortuniā tam esse magna, ut a terra ad coelum usque pertingere dici possint. Eadem similitudine in contrariam partem usus est Pind. Pyth. X, 42. ὁ γάλκρος οὐρατὸς οἴποι' ἄμβροτος αὐτοῖς et is, qui apud Cicer. Tusc. disp. I, 46. *Morere*, *Diagora*, inquit: *non enim in coelum ascensurus es*. Vid. Boeckh. explic. ad Olymp. V. extr.

V. 1213. In Ald. rell. deest σῶν, quod supplevit Canter. inventum a Musgravio in Pariss. et nunc in Florr.

V. 1215. Ald. rell. ἴσχε τὸ στόμ'. τὸ om. Pariss. E. 2714. Florr.

V. 1216. Flor. 1. 2. γέμων. ὅπη τεθῆ etiam Longin. 40. ubi ed. Rob. MS. Paris. ὅποι. ὅπη Plutarch. II. p. 1063. D. ὅπου p. 1048. F. Ovid. de Pont. IV, 16, 51. *Person*. Adv. p. 271. Verba κουκέι' ἔσθ' ὅπη τεθῆ Hermann. ad Elmsl. Med. 328. comparat cum illis πονοῦμεν ἡμεῖς, καὶ πόνων κεκοῖμεθα, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτὰ μοι etc. De reliquis vid. Herm. ad h. l.

V. 1220. Ald. rell. σύ γ' ἐκτός. Emendavit Wakefield. Cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 1030.

V. 1222. i. e. οὐκουν τοσαῦτα ἔλεγον ἄν, εἰ μέτρω μοχθητίον ἦν, *non tot verba fecissem, si modice aerumnas perferendae essent*. Herm. edidit: οὐκουν τοσαῦτά γ' ἐν μέτρῳ μοχθητίον.

V. 1225. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. οὐκ ἄν ἀνάσχοιθ'. ο' addidit Barnes. consentientibus Florr. Elmslei. comparat Hel. 1045. ubi etiam ante Barnes. mittebatur σ'.

V. 1226. Vulgo ἄκουε δὴ νῦν. Vid. ad Hec. 816.

V. 1227. Ald. rell. πρὸς νοουθεσίας σάς. Emendavit Pierson. ad Moerid. p. 270.

V. 1243. Elmslei. ad Ach. 1095. et ad h. l. p. 217. legendum censet *Γηρυόνας* pro *Τυφῶνας*, quum nulla ratio excogitari possit, cur Typhon inter monstra ab Hercule debellata commemorari, vel *τριώματος* appellari potuerit. At num *Γηρυόνας* ultimam brevem habere potest? Itaque pro *Τυφῶνας* vel aliud excogitandum est, vel Euripides satis habuit monstra maxime dira commemorare, nil curans an ea quoque ab Hercule subacta sint. — *τετρασκελεῖς* Ald. rell. et Codd. quod equidem nullo modo defendi posse existimo. Pluralia quidem nominibus collectivis saepissime adduntur, sed participia tantum, temporis notationem habentia, vel adiectiva ea, quae extrinsecus aliquid adiungunt nomini et praedicati vice funguntur; sin adiectivum ita copulatur cum nomine, ut unam haec duo summam efficiant, v. c. ὁ μέγας στόλος, nunquam adiectivi numerus a numero substantivi discrepat, nec quisquam unquam οἱ μεγάλοι στόλος dictum inveniatur. Itaque Reiskii emendationem recepi *τετρασκελῆ*.

V. 1246. *φορεύσας* dixit, quia plura facinora sua enumerare volebat, post quae adderet εἰς νεκροὺς ἀφικόμεν, sed inhibet narrationem suam per aposiopesisin quandam post *φορεύσας*, et immutata orationis forma pergit *μυρίους τ' ἄλλους πόρους ἐξήνυσσα, κελς ν. ὑφ.* Ad πόρων ἀγέλας respexit Grammat. in Bekk. anecdot. p. 336, 29.

V. 1250. Ald. rell. *φόρον. πόρον* Reisk. de cuius emendationis veritate vix dubitari posse censet Elmslei. Id nunc dubito num recte receperim: nam πόροι, quos commemorat, iidem erant φόροι, praeter ultimum.

V. 1259. *κληδονούμενοι* interpretor, dum observamur ab hominibus et acerbis eorum conviciis exagitamur. Hermann. scriptum fuisse censet *κληιδούμενοι*, quae vox legitur v. 1289.

V. 1263. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. ὥδ' αἰεὶ κακῶς ἔστ'. οὐδὲν ἄλλ. Peius etiam Herv. 2. Brub. Cant. ἄλλε. ὥ δ' Barnes. ut est apud Stob. Tit. Cll. Gesn. p. 558. Clv. Grot. p. 427.

V. 1264. *συγγενῶν δόστ. ὦν* Ald. rell. *συγγεωῶς* e Stobaeo scribendum esse iam Brodaeus monuit. „Sed

quid sibi vult illud *συγγενῶν* vel *συγγενῶς*?“ Elmslei. ad Heracl. 387. Add. *συγγενῶς δῦστηρος* est, ὅς *σύντροφός ἐστι τῷ θυρευχεῖν*, ut loquitur Iph. T. 1088. vel ipsa natura sua, inde a natalibus, fato quodam, infelix, ut Pindar. τὸ *συγγενές*, τὸ *συγγενές ἡθός*, ὁ *συγγενῆς πόμος* usurpat. A primo vero ortu se miseriae destinatum fuisse dixit v. 1229 sqq.

V. 1268. *ῥηματηλάτην* Ald. rell. Correx. Musgr.

V. 1273. *βίον γ' ἀχρεῖον* Heath. et Reisk. pro *βίον τ' ἀχρ.*

V. 1274. Recte Herm. *χορευεῖω δῆ*.

V. 1275. haud dubie corruptus. Brodaeus pro *πόδα* malebat *πέδον*, quam coniecturam Cantero et Porto probatam recepit Barnes. Heath. autem scribendum censet *κρούουσα Ὀλύμπου πεμνὸν ἀρβύλη πέδον*. Sed quominus *πόδα* corruptum putemus, deterret Electr. 180. ubi item est *ἐλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν*, et Iphig. A. 1031. *χορυσσοσάνδυλον ἶχρος ἐν γὰ κρούουσαι*. Musgrav. vulgatam tuetur, cuius constructionem esse dicit, *κρούουσα ἀρβύλη πόδα Ὀλ.* Z. nam Graecos pro contumeliose tractare aliquem libenter dicere *inambulare* vel *insultare* alicui, quod confirmare vult loco Plutarchi de discrim. adul. et am. p. 57. A. ubi vid. Wyttenbach. p. 466. Poterat etiam Gallorum formula uti, *je lui ai marché sur le pied*. Hermann., fortasse scribendum est, inquit, *κρούουσα Ὀλύμπω Ζηρός ἀρβύλη πόδα*, ut Iuno Ζηρός ἀρβύλη saltare, i. e. pro Iove se gerere dicatur; quod summae festivitatis est. Hoc si dicere voluit Euripides, idem sensus est in vulgata, *κρούουσα πόδα ἀρβύλη Ζηρός Ὀλυμπίου*.

V. 1282. Wakefield. *ἄγων ὅδε*, quod nescio cur spreverit Herm. quum supra v. 845. (829.) scripserit *ἀτῆρ ὅδ' pro ἀνῆρ ὅδ'*.

V. 1284. Ald. rell. etiam Barn. *παραινεῖσαι μ' ἄν.* Commel. *παραινεῖσαι μ' ἄν* et Vict. in quo additum *ὅρα εἰ λείπει*. Excidisse hic quaedam vidit etiam Scaliger. cui imperite obloquitur Barnes.

V. 1286. Edd. et Codd. *εἶπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι*. quod non debebam mutare, quamvis ita scribi iubente Elmsleio *class. journ.* p. 218. et ad Med. 348. οὐ enim non

ad totam sententiam, sed ad unum *ψευδεῖς* spectat. Vid. Hermann. ad Elmsl. Med. 87. 348.

V. 1287. Post *οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισι σενήσαν*, debet sequi, *καὶ δημοῖσι πατ. ἐκκλησίᾳ*. Vid. ad Phoen. 1313.

V. 1304. Dele *σ'* post *τίμιον*, quo primus pes sit creticus.

V. 1309. Inutilis est Porsoni correctio Snppl. praef. ad Hec. p. XXXIV. *οὐδ' ἐν δεῖ γάμων*. Pro *δεῖ* Flor. 1. 304. Eadem sententia est Orest. 656 sq.

V. 1311. *τοῖς ε* MSS. Pariss. addidit Musgrav. omis- sum in Ald. rell. et Florr.

V. 1315. Flor. 1. *δεσπότου*.

V. 1316. *ὀρθῶς* pro *ὄρθως* citat Clemens Alex. Strom. V. p. 691. quod praeferre videtur Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 163. citans Hipp. 1159 sq. Alc. 652. Androm. 377 sq.

V. 1317. Ald. Flor. 1. Vict. *ἀοιδῶν δ' οὔδε*. *δ'* om. Flor. 2. et Plut. II. p. 1052. E. deest etiam in Herv. 1. 2. Brub. rell. casu potius, quam consulto.

V. 1320. 1. 2. citat Stob. Tit. CVI. Gesn. CVIII. Grot. unde versum 1321. omissum in edd. recipiendum esse et scribendum *τὰς συμφοράς* pro *ταῖς συμφοραῖς* et *ἐπί- σταται* pro *ὑφίσταται*, monuit Markl. ad Suppl. 189. *τὰς συμφοράς* etiam MSS. Steph. V. 1322. Stob. ed. Trincav. *οὐδ' ἀνδρὸς δύνασθ' ἀνθυποστᾶναι βέλος*. Gesn. etiam *ὑποστᾶναι*.

V. 1324. *μυρίαν* Wakefield. et Porson, ut narrat Monk. ad Alc. 560. Sic Alc. 562. *καὶ σοὶ μυρίαν ἔξω χάριν*. Hermannus, Wakefieldii conjectura *μυρίαν*, inquit, si cui blandiatur, monendus est, ut recte hunc locum consideret. Videtur igitur *μυρίων* retinendum censuisse, quia sequatur *μυρίων πόνων*, ut *μυρίοις δαίροις* respondeant *μυρίοι ποῖοι*. At a v. 1325. novus sententiarum ordo incipit.

V. 1336. Ald. rell. *ἐπ' ἄν*. Herm. *ἐπ' ἄν*.

V. 1341. *ἐκ μόχθων* Ald. rell. *ἐκμοχθῶν* Reisk. et Heath. Possis etiam sic accipere, ut *εὐκλειαν* ad expli- candum *ᾧ* (*καλά*) adiectum dicas, *ᾧ καλῇ, ἧγουν εὐ- κλειαν*, *ἐγὼ ὑμῖν ἐκ μόχθων παρσκεύαζον*.

V. 1342. ἀπόλυσιν e Canter. emendatione pro ἀπόλυσιν.

V. 1347. πέπραγα Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. πέπραγμα in Commelin. intulit Porti oscitantia, ut ait Elmslei. ad Heracl. 876. quod inde in ed. P. Steph. et Barn. fluxit.

V. 1349. λυγραί τε. Recte Herm. λυγραί δέ. Vid. ad Med. 1060.

V. 1351. προσηπνόντα, identidem accidentia et latus pulsantia. Vid. Hermann. et cf. ad Suppl. 693.

V. 1358. Ald. rell. σύγκυμ' ἀθλίου κυνός. Correxuit Pierson. Veris. p. 228 sq.

V. 1363. Ald. rell. ὅπαντες, quod Herm. recte mutavit in ἅπαντας, ut in mea ed. scribendum est pro ἅπαντες, et in nota subiecta ἅπαντας M.

V. 1375. ζεύγος γε φίλ. Reisk. ζεύγος δέ φίλ. Ald. rell.

V. 1379. ὥς δὴ τε φίλτρον Ald. rell. ὥς δὴ τὸ (vel οὐ) φίλτρον Elmslei. *quasi hac gratia accepta melius tecum ageretur (as if you would be the better for this gratification)* Hanc enim fere vim esse huius locutionis, ut Androm. 235. Probarem, si sequeretur ἐσόμενος. nam particulis illis hoc sensu positis additur participium; vid. Phoen. 873. Alc. 555. 1024. Hel. 1038. ubi est etiam ὥς δὴ τε. Hic locus, ut vulgo legitur, sic accipiendus est, ὅμων ἔσει, ὥς δὴ τε φίλτρον τοῦτ' ἔχων, ubi τε languide redundat. Scribendum cum Musgrav. et Herm. ὥς δὴ τί φίλτρον, *quale tandem hoc officium est, quod si tibi praestitero, levatum te senties*. Vid. ad Phoen. 621. — Locutionem ὅμων ἔσει illustrat Wyttienbach. ad Plutarch. p. 718.

V. 1380. πατρός τε στ. pro πατρός γε στ. ex emendatione Musgravi recepta Hermann.

V. 1382. in Ald. rell. continuatur Herculi. Amphitruoni tribuitur in MSS. Steph. (adde Florr.) quos secuti sunt. Canter. Barn. rell. Tum Ald. rell. οὐτως. Correxuit Herm. Elmslei. malit οὐτος, quam increpandi formulam equidem ab h. l. alienam indico. ἔχους Viet.

V. 1384. Theseo hic versus, ut 1386. 88. 90. tri-

buitur in MSS. Steph. Florr. Vict. Amphitruoni in Ald. rell. — *εἰςόψεται τις θήλυν ὄντα, κοῦκ ἂν αἰνίσσῃ.* Ald. rell. Barnesio *εἴ σ' ὄψεται*, Musgravio *ὄντ' οὐκ αἰνίσσει* debetur.

V. 1385. Ald. Herv. 1. Brub. *ζῶσοι ταπ.* Herv. 2. Cant. *ζῶ σοι ταπ.* Sequentia sic recte emendavit Hermann. *ἀλλὰ πρόσθεν οὐ, δοκῶ. πρόσθε* in *προσθεῖναι* latere iam Heath. viderat, et Jacoba. addit ad Athen. p. 90. *ζῶ δὴ ταπεινός· ἀλλὰ πρόσθεν οὐ δόκουν.*

V. 1386. Post *ἄγαν γ'* et *ποῦ* interpunxit Hermann. Prius recte; alterius causam non perspicio.

V. 1387. Ald. rell. *σὺ ποῖος ἦς ἄν, νερθεν ἐν κακῶν;* Correxuit Hermann. quocum conspirat Lenting. p. 113.

V. 1390. Ald. rell. *πρόσβαινε.* Herm. *πρόβαινε* e Reiskii emendatione.

V. 1391. *θάπτ'* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. quod restitui volebat Heath. pro *θάφθ'* Barn. Vict. *θαφθ'.* V. C. *θάπτ'.*

V. 1393. Scribe *εἰς Ἀθήνας.*

V. 1399. Vict. *στείχωμεν.*

NOTAE IN ELECTRAM.

In indice personarum Clytaemnestrae personam addendam esse monuit Aemil. Portus.

V. 1. γῆς additum est πλεοναστικῶς (id est, ita ut ad sensus integritatem nihil conferat, quamquam ad copiam poeticam non superfluum sit) ut Herc. f. 462. ἐγκλήμα πεδῶν τὰμὲν γῆς κεκτημένος et saepius; eadem constructione, qua τῆς Ἀττικῆς εἰς Μαραθῶντα et similia dicuntur. Argos vero intelligitur non urbs, sed tota regio; hinc additur quod in ea praecipuam religionem habet Ἰνάχου ῥοαί, non *et Inachi fluenta*, ut vertit post Stiblinum Barnesius, sed ita ut toti subiungatur pars, ut in illis Ἰδην δ' Ἰκάνεν πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν, Γάργαρον et sim.

V. 2. Ἀρην ad Porsoni mentem edidit Seidler. pro Ἀρη.

V. 4. ἐν Ἰδαίᾳ χθονί scribi iubet Elmslei. in Edinburg. rev. n. 37. p. 70. Mus. crit. Cant. VI. p. 296. ut vitetur anapaestus.

V. 9. γυναῖκός ἐκ Κλ. legi vult Porson. Adv. p. 272. πρὸς excidit in Musgrav.

V. 14. Vulgo. οὐς δ' ἐν δόμοις ἔλειπεν. Elegantiores numeros ex Orest. 63. reposuit Seidler.

V. 19. Vulgo. ἧ δ' ἐν δ. — πατρός. Correxuit Seidler.

V. 22. Vocem Ἀργείων sensui repugnare censens Porson. ad Med. 5. legendum coniicit μὴ τῷ παῖδ' ἀριστῶν τέκνοι, Ἀγαμ. ποινατόρ', εἶχεν ἐν δ. quem secuti sunt Schaefer. et Seidler. Quum antea dictum esset

μησιῆρες ἦσαν Ἑλλάδος πρῶτοι ἄνθρωποι, ἐκποταῖν πο-
 terat μὴ τῷ παιδὶς Ἑλλήνων τέκνοι. Sed inter hos Θηραι-
 cos haud dubie erant etiam Argivi; ex his, aliqui rup-
 turam esse Electram magis probabile erat, et quum
 ab Argivo homine magis sibi timendum esse videret Ae-
 geus, quam ab aliis Graecis; Ἀργεῖον praetulit. Ita-
 que haec vox certe dici non potest sensui repugnare;
 eundem cum dilectu eam positam esse potius dixerim.
 Gravius est etiam παιδὶς, quam παῖδα, ut 26. τέκνα et
 cf. v. 266.

V. 23. Légebatur Ἀγ. ποινάτορας, εἶχεν ἐν δόμοις.
 Anapaestum expulit Pierson. Veris. p. 67. legens ποι-
 νάτορας, σφ' εἶχ' ἐν δόμοις. Persón. Schaefer. Seidl.
 Ἀγ. ποινάτορ' εἶχεν ἐν δ. Idem probat Hermann ad Vi-
 ger. p. 898. vulgatam lectionem versus 22 servans. Sed
 aliud est, in appositione pluralem pro singulari nomini
 singulari subiicere, ut αὐτόξυλόν γ' ἐκπομα, φλαυράρ-
 γου τινὸς τέχνηματ' ἀνδρός, (vid. Gramm. gr. §. 431.)
 aliud plurali nomen singulare, παῖδας-ποινάτορα, quod
 mihi quidem soloecum videtur.

V. 25. Vulgo πλέον, ut Alc. 743. At ut ab ἀγῆρος
 neutrum sit ἀγῆρων — vid. Steph. Thes. T. I. p. 837. —
 ab ἀξιώχρεως ἀξιώχρεων — vid. Bekk. anecd. p. 412.
 30. — sic a πλέως formandum videtur πλέον, non πλέον.
 Sed non debebam scribere, quod suspitione aliqua quam-
 vis probabili, non veterum auctoritate nititur.

V. 27. Edd. κτανεῖν σφ' ἐβούλευσαν ἀμόφρων ἢ δ'
 ὄμως. Pariss. β. γ. Florr. 1. 2. κτανεῖν σφ' ἐβούλευσαν,
 ἀμόφρων δ' ὄμως. Sic etiam Paris. α. (i. e. E. Vid.,
 T. VI. Praef. p. IX. ubi Cod. β. s. 2714. et Cod. γ. me-
 morare neglexi.) nisi quod τ' habet pro σφ'. Hinc Seid-
 lér. κτανεῖν σφε βουλευσάντος ἀμόφρων ὄμως, delete δ'.
 Sed concinnius est, in hoc sententiarum tenore tan-
 quam rem primariam commemorari, Aegistli coniūctum,
 et opponi id, quo illud irritum factum est. Musgrav.
 coni. κτανεῖν σφ' ἐβούλευσ' αὐτίς ἀμόφρων δ' ὄμως unde
 ἐβούλευσ' recipi, sed laennae notis positus.

V. 29. ἐς ἄνδρ' ὁλοκότα, quod ad mariti necem at-
 tinet. ut Ion. 571. ἐς σὴν ἀνευρέσιν. Herc. 63. ἐς πύλιν-
 ρα. et infra 37. ἐς γένος.

V. 30. Ad φθονήσεις in marg. Flor. 2. et Vict. adscriptam μεμνηθείς.

V. 32. Flor. 1. 2. φύλαξ pro φυγάς.

V. 33. Legebatur χρυσόν εἶπεν ὅς ἂν κτ. Correxerit Schaefer. et εἶπ' commemorat etiam Barnes. Pro ὅς ἂν κτάνη dicendum erat ὅς κτάνοι (ὅς ἂν κτάνοι Musgrav. solutecum est.) Sed solent Graeci orationem obliquam cum recta coniungere, ita ut modi, qui huius proprii erant, serventur. Aegisthi verbis dicendum erat χρυσόν δώσειν ὅς ἂν κτάνη. Vid. Gramm. gr. §. 597. (nov. ed. §. 529.)

V. 38. ἔνθεν i. e. ἐξ οὗ, τοῦ πένητα εἶναι.

V. 43. Legebatur ἀνὴρ ὄδα. Correxerit Seidler. Eodem teste — nam Iacobsius nihil annotavit — Victor. adscripsit δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ὄδα.

V. 44. Margo Flor. 2. et Vict. ἤσχυν ἐν εὐνῇ.

V. 53. καὶ τὸς αὖ τοιοῦτος ὢν. Recte Stüblin. *ipsumque se desipere*.

V. 55. Flor. 1. τῷδε παιδρὸς (sic) pro τῷδ' ἐπεδρεῦον.

V. 59. ἀφίην ed. pr. et Florr. ἀφίην corrigentem Reiskium secutus est Musgrav. iungens μετέρχομαι ἀφίην με τε, et versus 57. 58. parenthesi includens; quod mihi quidem non ineptum videtur. Sed facilius origo vitii perspicitur, si cum Aem. Porro et Seidlero scribas ἀφίην. Coniunctivo δεικτικῶς usus est, quia hoc verbo consilium (minus latine *finem* vocant) Electrae proprie propositum in egrediendo designatur. At non idcirco egressa est, ut lamentetur; sed hoc facit, occasione illa tantum oblata, animum suum explens, ita ut optandi simul significatio insit: *et ut* hac opportunitate utens *querelas fundam*, quod animus iubet. Similiter optativus post coniunct. sequitur Ion. 1692 sq. *Ut querelas fundere possim* vix dicere voluit El. quum nihil esset, quod eam impediret; et hoc intus etiam facere posset. Aliam explicandi viam inquit Hermann. ad Soph. El. 57. quam recte impugnare videtur Reisk. comm. critic. in Soph. Oed. Col. p. 169. ipse tamen praeter necessitatem

et paulo audacius corrigens γόους ἀφέντες. Heath. coni. αἰώς γ' αἰθ. Schaefer. edidit ἀφῶμεν.

V. 62. Αἰγισθῶ πάρα recte defendit Seidler.

V. 63. πάρεργα ποιεῖται. non curat, negligit. Vidi Brunck. ad Soph. Phil. 473.

V. 69. μεγάλη μοῖρά ἐστιν εὐρεῖν pro μέγα ἐστι, ut αἰών, βίος in locis ad Bacch. 960. adscriptis.

V. 80. 81. ἀργός explicandi causa subiectum sibi habet ἀνευ πόνου, fere ut in illis ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. Vid. Seidler ad v. 442.

V. 95. Ed. pr. Flor. 1. 2. δυεῖν δ' ἀμύλλαιν ξυττ. Par. α. δυοῖν δ' ἀμύλλας. MS. β. δυεῖν δ' ἀμύλλας, superscripto δυοῖν. Pierson. Veris p. 238. δυοῖν δ' ἀμύλλαν ξυττ. i. e. δύο δὲ ἀμυλλώμετος, ἢ Αἰγισθὸν κτενεῖν, ἢ πόδ' ἐκβαλεῖν εἰς ἄλλην χθόνα. Lobeck. ad Soph. Ai. 611. p. 311. vix dubitat quin ita scripserit poeta δυοῖν δ' ἀμ' ἄλλων ξυττ. „Significat autem Orestes sese cum Pylade et ministro (qui cum ipso in scenam prodiit, cf. v. 761 — 765. 766 — 770.) itineris et caedis consilium communicasse.“

V. 96. Marg. MS. α. et Flor. 2. item Vict. τῷ ἐμβάλω.

V. 97. Pierson. l. c. ἄλλην ἐς αἶαν, sine causa: vid. Seidler. Idem paulo post legendum coniicit: -σκοπῶν ζητῶν τ' ἀδ. ut hae duae causae sint, cur ad fines regni adierit, altera, ut facile inde elabi posset, altera ut sororem quaceret. Quasi vero eam ad regni fines habitare rescivisset!

V. 107. Seidler. malit πρόσπολον. Contra, si scriptum esset πρόσπολον, Elmslei. mallet προσπόλον.

V. 113. κατακλαῖουσ' scripsi pro κατακλαίουσα, ut versus esset anapaesticus dimeter.

V. 116. Ed. pr. καί με τέκε. Secutus sum et hic et in antistrophico Hermannii correctionem, commemoratam a Seidlero. De metro vid. Seidler. de vers. dochm. p. 348. et infra ad v. 442. Sed nunc valde mihi probabilis est Seidleri suspicio, voc. κόρυα ab explicatore profectam esse, quum sq. v. recurrat κόρυα. Ita cum

Hermannō elem. doct. metr. p. 529. legendum erit: καὶ μ' εἰσιτε Κλυταιμνήστρα.

V. 120. τῶν ante σχελίων, quod deerat in ed. pr. Musgrav. addidit e Cod. a. quocum consentiunt duo Flotr. MS. β. τῆς σχελίων.

V. 121. recte ad glyconeorum genus refert Hermann. elem. d. m. p. 559. ζῶας scribens, quo vix opus, quā in hoc genere penultima interdum longa sit, ut Herc. 631. 639.

V. 122. De glyconeis in molossūm exeuntibus vid. Seidler. ad h. l. et Hermann. elem. p. 528. ubi, si quis deletο δὴ, Ἀἶδα scribi malit, se non magnopere refragaturum proficitur.

V. 123. σᾶς ἀλόχου σφαγείς, ut Orest. 487. πληγείς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς, ubi originem constructionis aperire conatus sum. Cf. Schaefer. ad not. Porsoni v. 491. Ex his duobus locis alter alterum tueri videtur. Similiter Soph. Trach. 267. φωνεῖ δὲ, δοῦλος ἀνδρὸς ὃς ἐλευθέρου φάσιτο, ubi vid. Herm. Hermann. tamen de ellipsi p. 143. et Porson. adv. p. 272. coni. σφαγαῖς, quam scripturam si invenissent librarii, mirarer, si in recōnditam illam mutassent.

V. 125. Elegans est Iacobsii coniectura Exerc. crit. l. p. 208. ἴθι δ' ἄναυλον ἐγχεῖς γόνον, nec tamen offensione vacua ob illud δ', certe non necessaria. Significat Electra se in eodem cantu lugubri pergere. Hunc et sq. v. recte pro glyconeis habet Seidler. Cf. Herm. elem. p. 546.

V. 126. πολίδακρον ἀδονάν i. e. ἀδονάν τοῦ δακρύνειν, ut Herc. f. 382. χαρμοναὶ ἀνδροβρωῖτες.

V. 131. Vid. ad v. 116. De constructione vid. Gramm. gr. §. 381. not. 3. (§. 412. nov. ed.)

V. 133. Vict. πατρώαις. Ἐπὶ συμφοραῖς ἀλγίσταισιν est id quod συμφοραῖς ἀλγίσταις συνοῦσαν, non ad acerbissimam fortunam, ut vertit Seidler.

V. 138. αἰσχίστων Seidler. pro ἐχθίστων, in nota nihil de hac scriptura monens, ut errori typothetae illa deberi videatur.

V. 142. 3. In ed. pr. comma est et post ἐπορθοβοῶσω

et post αἶδα, punctum post γόους v. 144. Scidler. punctum posuit post ἐπορθαβοάσω, comma post γόους.

V. 143 sq. Hermannō elem. p. 550. non dubitant videtur, ita scripsisse Euripidem: *ἰαχὴν Αἶδα, μέλος | Αἶδα, πάτερ, | σοὶ κατὰ γῆς ἐτέπω γόους*, et in antistropha *πικρὰς μὲν πηλέεως τομᾶς | σᾶς, πάτερ, πικρὰς δ' ἐκ Τροίας οδίου βουλᾶς*. Αἶδα pro αἰοιδᾶν a librariis potius propter viciniam ejusdem vocis scriptum esse crediderim, quam, si hoc scriptum invenisset, in αἰοιδᾶν mutatum. *ἰαχὴν αἰοιδᾶν* Scidler. comparat. cum *ἰαχὸν ᾠδᾶν* Cycl. 69. Sed aliud esse videtur *ἰαχὸν αἰοιδᾶν*, aliud *ἰαχὰ αἰοιδᾶν*. Mihi αἰοιδᾶν ab explicatore profectum videtur, et versus sic scribendi: *ἐπορθαβοάσω*

ἰαχὸν, μέλος αἶδα,

αἶδα, πάτερ,

σοὶ κατὰ γῆς ἐτέπω γόους.

cui aptissime respondet antistropha, ad Herm. mentem descripta. *γόους ἐπορθαβοάσω ἰαχὴν* est pro *γόους ὀρθαβοάσω ἰαχῆσω*. Ceterum *ἰαχὴν* pro *ἰαχᾶν* et *ἐτέπω* pro *ἐντέπω* sunt a Scidlero (cf. Blomfield, ad Aesch. Pers. 633.) Ab eodem summi κατὰ pro κατὰ.

V. 146. 148. Vid. Herm. elem. p. 550. Scidler. de vers. dochm. p. 354.

V. 148. Legebatur *κράτ' ἀποκούριμον*. Emendavit Barnes. Vide Scidler.

V. 153. Vid. Herm. elem. d. m. p. 568.

V. 155. οἶα-ὥς comparari potest cum ὥς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο Il. υ', 424. cf. ξ', 294. ὥς ἶδεν, ὥς ἐμάνη Theocr. 3, 42, cf. 2, 81. in quibus alterum ὥς pro οὕτως ne veteres quidem acceperisse, monstrat Virgilii imitatio, *Ut vidi, ut perii*. Alius generis est locus Bacch. 1019. 1021. quem cum nostro comparant Barn. et Scidl. Hoc loco ὥς positum videtur, sententia, quae primaria esse debebat, *σὲ τὸν ἄθλιον πατέρ' ἐγὼ κατακλαίωμαι* ex altera, quae comparisonem continet, nexa. Vid. Gramm. gr. min. §. 632.

V. 160. 1. Vid. ad 143.

V. 162. οὐ μίτραισι γυνή· σε (γυνή σε) e Scidleri emendatione pro οὐ μίτραις σε γυνή.

V. 168. Ed. pro ἀγροτέραν. Plutarch. Lys. p. 441. D. ἀγρότειραν, quod recepit Seidler. V. 167. Flor. 1. 2. κούρα.

V. 169. est dochmiacus dimeter

ο υ υ υ υ υ υ υ υ | - υ υ υ υ υ υ

V. 170. Ed. pr. οἰρεβάτας. Flor. 1. 2. Vict. δρειβά-
τας, ut edidit Seidler.

V. 175. ἀγλαῖας Barnes, fortasse vitio operarum.

V. 177. Flor. 1. ὅρμοις πεπόταμαι. Flor. 2. Vict. ὄρ-
μοισι πεπόταμαι.

V. 178. Ed. pr. οὐδὲ σταῖσα χοροῦς. MS. α et β. Flor. 2.
οὐδὲ χοροῦς σταῖσα. χοροῖς Seidler. ob locum Iphig.
T. 1111.

V. 179. Ἀργείοις Barnes. Musgr.

V. 180. ἑλ. κρούσω πόλεμον ed. pr. εἰλικτόν Flor. 1. 2.
πόδ' ἐμόν est ex emendatione Canteri.

V. 181. χεύω hoc solo loco in Tragicis legitur; neo
constructioni δάκρυσι χεύω aliam similem apponere ha-
beo. Porson. Adv. p. 272. δάκρυσι χορεύω, quod num
dici possit dubito. Seidler. infersit δέ, δάκρυσι δὲ χεῖας,
quod languidum est: nam in oratione affectus plena ne-
xus cum praecedentibus non desideratur. Versus in
vulgata etiam lectione choriambicus est, si primam syl-
labam vocis δάκρυσι longam, δακρύων brevem habeas.
vid. ad Hec. 673.

V. 185. εἰ πρέποντ' egregie Reisk. pro εἰ πέρ ποτ'.
Ad hunc v. in marg. Flor. 2. et Vict. notatum est manu
recentiore λείπει κωλον. item ad v. 188.

V. 186. Ed. pr. κούρας, τὰ βασιλεία, | τὰ Τροία θ'
κούρα Reisk. τᾷ βασιλείᾳ (sic) τᾷ Τρ. Vict. Tum βασι-
ληῖα Seidl. At terminationes Ionicae -ήϊος pro -ειος
nusquam in Tragicis leguntur, nec adstrui possunt for-
mis πολίηται, ἀδελφεάν, βασιληῖδα τιμάν.

V. 187. Ed. princ. ἄμου πατ. Interserui πον ad ver-
sum fulciendum.

V. 189. Flor. 1. μέγας.

V. 190. τε post πολύπηνα cum Seidlero addidi.

V. 191. Ed. pr. χάρισαι, quod si verum est, locus

sic accipiendus erit: *χοῆσαι τε χοῶσα ἀγλαΐας προσθήματα, χάρισαι*, ita ut hoc παρενθετικῶς interiectum sit, pro *χοῆσαι τε χαρίζομένη ἡμῖν*. Musgrav. *χάρισαι*, quod in *χαρίσειν* mutatum recepi, commendatum a Seidlero. Ita hic dativus e *προσθήματα* pendet, ut 421. *δασὲ προσφορήματα*. Pro *προσθήματ'* Flor. 1. 2. *προθήματ'*.

V. 195. *εὐχαῖσι* Seidler. pro *εὐχαῖς*. MS. α et Flor. 1. 2. *εὐχαῖς τοὺς θεοὺς γε σεβ.* quod recepit Musgrav. Sed γε nullam hic vim habet. In sqq. notandum *κλέει* primum cum accusativo, deinde cum genit. iunctum, ut *ἀκούειν* Aesch. S. c. Th. 205 sq.

V. 200. Elmslei. ad Herm. Suppl. 984. (*Class. journ.* 17. p. 59.) coni. *οἶμοι τοῦ τε καφθιμένου*. Ut largiamur Tragicos dixisse *καφθίμενος* vel *καφθίμενος*, (vid. ad v. 130.) idcirco plena forma *καταφθίμενος* prorsus illi abstinuisse non censendi sunt.

V. 205. *γάμοις* pro *δόμοις*, et v. sq. *κλαῖω* pro *ταῖω* Pierson. Veris. p. 239. *ταῖω* certe offendit, quum statim sequatur *ταῖου*.

V. 207. *φυγᾶς* recte Hermann. ad Viger. accipit pro accusativo ut *ψυχὰν ταχομένα* sit *deplorans*.

V. 209. *φόνιος* ed. pr. *φονίους* Barnes. in marg. quod vel ob metrum praeferendum erat.

V. 216 sq. *φυγῇ-ποδῇ*. Vid. ad Orest. 1452.

V. 220. Ed. pr. et Codd. *ἄλλους ἂν κτάνοιμι* Barnes. non monito lectore, *ἄλλους ἂν κτάνοιμ' ἂν*. Satius erat delere *ἂν*, importune a librario adiectum, qui eo carere optativum non posse censeret. *Utinam alios potius occidam*, nimirum Aegisthum et Clytaemnestram, quo significat se Electram non occisurum. *κτάνοιμ' ἂν* esset, si te interficerem vel interficere vellem, *alios potius interficerem*: quod sensu vacuum est.

V. 223. Ed. pr. *λοχᾶς ἑμοῖς*. Flor. 1. *λοχοῖς ἑμοῖς*. 2. *λοχῆς ἑμοῖς*.

V. 224. Flor. 1. 2. *οὐ καλῶς*. Recte locum explicavit Seidler.

V. 229. *μισθόν*. i. e. ὅ (τὸ εὐδαιμονεῖν vel potius τὸ εὐχεσθαι ἑμὲ σὲ εὐδαιμονεῖν) *μισθός ἐστι*. Cf. Hermann.

ad Viger. p. 897. Mönk. ad Alc. 7. : Seidler. *μισθόν* ex *εὐδαιμονίῃ* nectere videtur, quasi dicatur *εὐδαιμονεῖν μισθόν*.

V. 231. Dio Chrys. XIII. p. 220. citatus a Porsono Adv. p. 272. pro *ἔχον* habet *ἔχει*.

V. 232. Dio Chr. τόπον cum pro *τομόν* cum v. l. γό. τόπον. De sensu vid. Bränck. et Erfardt. ad Sôph. Ged. T. 1488. et Seidler.

V. 233. ἡ ποῦ. MS. α. οὐπο. Flor. 1. 2. οὐ ποῦ. Dio σπανίζει.

V. 234. Dio, *ἔχει μὲν, ἀσθενῇ δ' ἄτε φ. ἀ.*

V. 235. *ἀκρίνου* ed. pr. *ἐκ καίνου*, ut conl. Canter. nov. lect. IV, 29. MS. γ. Flor. 1. 2.

V. 236. *συμφορᾷς* ed. pr. Hertäg. Stöblin. *συμφορᾶς* Brüh. rell. et, si e silentio coniecturam facere fas est, Flor. Illud revocaverunt Reisk. Heath. Seidler. *ὅπου συμφορᾷς ἔχεις* non memini me usquam legere, *ὅπως συμφορᾷς ἔχεις* loquendi ratio est apud Tragicos non solum, sed etiam apud omnes scriptores graecos, usitatissima; et sic legi volebat Elmslei. in censura Herul. Suppl. *Classic. journ.* 17. p. 50. *ζῶσα* explicans ei *ζῆς*. Altera certe lectio *συμφορᾷς ἔχεις* vehementer friget. Fortasse tamen duo orationis membra in unum coaluerunt; ei *ζῆς, ὅπου τε ζῆς, καὶ ὅπως συμφορᾷς ἔχεις*.

V. 238. Ed. pr. *λύπαις τε συντέτῃκας*. Heath. *τε* pro *τε*, Reisk. *συντετῃκός*. Utrumque conianxit Schaefer. Nam non novi aliquid subiicit Orestes, ut *τε* locum habere possit, sed causam addit cur *ξηρόν* *δέμας* sit, *quippe quod moerore contabuerit*, quo ipso gravius quid additur. Ridiculis Censor lenens. Ephem. 1820. n. 33. p. 259. *te weit besser, als das eingeflickte γε*.

V. 242. Flor. 1. *δέ* pro *δαί*. Vid. ad Hec. 1232. ubi vellem tamen servassem *τέ δαί* *μέ*; Seidler. malit *τί δ' αὖ σὺ*, manifestam enim esse sententiarum oppositionem. Si in oppositione *αὖ* necessarium est, in Herulae quoque loco legendum est *τί δ' αὖ μέ*; non *τέ δαί μέ* vel *τί δ' ἡμᾶς*. Quid vero aliud fratri tuo censes carius esse, quam te et patrem? Sed, quum hic tamdiu absit, dubitans Electra, an Oresti quidquam carius sit,

subiicit: *At abest ille*: quod non faceret, si sororem et patrem amaret.

V. 245. Ed. pr. *ὦ ξέρε*. Barnes. *ὦ ξείρε*.

V. 246. Margo. Flor. 2. et Vict. γρ. καὶ τινί, ἢ ἡ δ' τοῦς Μικηναίων (sic Iacobs. e Vict.) τινί ἑγαμήθης. Hoc recepi necessarium habens: γαμῶν τινί dicitur, at semper γαμῶσθαι τινί. De loco Medae 265. vid. notam ad illum l.

V. 247. MSS. α β. οὐχ ὅτι id est οὐχ ὅτι, quod praefert Porson. Adv. p. 272. Hoc esse non potest, *non ei cui se me collocaturum esse pater sperabat*. Ita enim significaret, animo iam destinasse sponsum filiae Agamemnonem. Sed ὅτι debet esse pro οὐχ, ut Suppl. 738. Plat. Gorg. p. 473. E. Enthyd. 283. D. Isocr. π. ἀντιδ. p. 230. C. ubi Bekkerus, Orellium secutus, glossam dedit οἷσις pro οἷς. Et ὡς potest e sq. v. ortum esse. Sed ὡς etiam convenit: *non splendide, quemadmodum se collocaturum esse filiam sperabat*. Ag. ex quo ipso intelligitur, eam non nobili cuidam nuptam esse.

V. 249. Ed. pr. et Codd. τηλορός, quod analogiae repugnare, quoniam e τηλε et ὄρος fieri debeat τηλουρός, Piersono Veris. p. 239. non credet is, qui ὁμορός meminert, ex ὁμοῦ et ὄρος factum. Sed hoc solo loco illa forma legitur. Hinc Pierson. conii. τηδ' ὄρους, *hac in parte montis*, inellus Seidler. τηλ' ὄρος, ut 208. οὐρείας καίοντο ἑρπύνας. Seidler. ad τηλε supplet ἄστεως. mihi τηλ' ἐκείνου iungenda videntur. Nunc tamen vercor, ne nimis ad arbitrium vocem τηλορός proseripsimus.

V. 250. Signum interrogandi post δόμων deleverunt Schaefer. et Seidler.

V. 254. Ed. pr. ἡ δ' ἀναξίων. Correxerit Schaefer. cuius annotationem vid. apud Seidler.

V. 265. Ed. pr. τεκῆν με βούλετ. Correxerit Schaefer. et Porson. Adv. p. 272.

V. 266. Elmslei. ad Med. 787. not. n. Suspiciosum est δῆδε pro δῆθεν, quod si reponere quis vellet, haud male legere posset, ὡς παῖδα δῆθεν μὴ τέκοις πρίνι-τρον. Nullus hic locus ironiac, ad quam significandam

imprimis adhibetur *δηθεν*. Fortasse scribendum *ὡς δῆτα παῖδας*, *nimirum ne pareres*.

V. 270. Flor. 1. 2. *φιλασαι* pro *φιλει σοι*.

V. 272. Errare mihi videtur Seidler. comma post *δῆτ'* transponens. Vid. quae monui ad Cicer. ap. pro S. Roscio §. 92. ad Hipp. 851.

V. 273. Notam interrogationis post *ἀκμή* cum Heathio posuit Seidler. quem vide. Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79. *οὐ γὰρ οὖν ἀκμή*.

V. 274. *δῆ* om. Flor. 1.

V. 277. Pierson. Veris. p. 75. *ταύτῳ τε πελέκει γ' ᾧ π. ἀπ.* male: nam *τε* alienum est. De *τῷ* pro *ᾧ* vid. ad Herc. f. 249.

V. 278. Interrogationis notam in fine versus posuit Schaefer.

V. 292. Ed. pr. *ἀμαθία*. Musgr. e Stob. Tit. III. (p. 38. Gesn. 23. Grot.) ubi tamen Trincav. ed. *ἀμαθία*, dedit *ἀμαθία*.

V. 293. Ed. pr. *σοφοῖσιν ἀνδρῶν. οὐ γὰρ οὐδ' ἄζ*. primus e Stob. correxit Musgrav. alterum neglexit. Sed non recipiendum erat *καὶ γὰρ* pro *οὐ γὰρ*. Vid. Alc. 329. 344. 357. Sensus est: nimia sapientia v. c. si quis sapientis non esse putat misereri et idcirco omnem misericordiam ex animo eiicit, damno est hominibus.

V. 294. Ed. pr. *γνώμην μὲν εἶναι*. Stob. γγ. *ἐνεῖναι*. Idem *σοφόν* pro *σοφῆν*.

V. 296. Recte *ἄστεως* citat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 762. ut Bacch. 795. Sic *πόλεως* disyllabum est supra v. 232.

V. 302. *αὐλίζομαι*. Schaefer. *στολίζομαι*. Sed vid. Seidler.

V. 306. tanquam parenthesin facit. Addit autem haec, quia puellam suas sibi ipsam vestes texere per se non indecorum est, sed ita demum, si alioqui nuda futura sit. ἢ est *alioqui*.

V. 308. MS. β. *ἀνέροτος*.

V. 309. Ed. pr. *ἀναίνομαι δὲ γυν.* δὲ eiicit Barnes. Proprie ad se invicem referuntur *αὐτῇ μὲν ἐμμοχθοῦσα*,

— αὐτὴ δὲ — φορουμένη, ut haec participia e ναῖος nexa sint. Sed, quum oratio interpellata sit parenthesi, simul ex αὐτῇ δὲ sqq. etiam pendent, αὐτὴ δὲ — ἀναί-
νομαι. Pro γυναῖκας Flor. 2. γυνάς. ἀναίνομαι γυναῖ-
κας est fugio mulierum coetum, quippe inter eas non referenda, earumque consortio indigna, ἀναίνομαι Κά-
στορα, fugio Castorem, quippe nec huius coniugio digna.

V. 311. ἔμ' ἐμνήστειον Scalig. pro ἐμὲ μνήστειον.

V. 312. Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 70. em. μ. δ' ἐμὲ φρουγῶν μὲν ἐν σκυλ. μὲν non sq. δὲ legi etiam monens in Iph. A. 73. σκύλοις Φρουγῶν Troad. 575. Anapaestos hos defendit Porson. praef. Hec. p. XXIII.

V. 313. Hermannii praef. Hecub. p. LXIII. coniecturam πρὸς δ' ἔδραισιν Ἀσίδες, probat Blomfield. ad Aesch. Pers. 275. πρὸς δ' ἔδραις Scaliger. quod placet etiam Seidler. Sed πρὸς cum accusativo etiam in quiete usurpatur. Soph. El. 930. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποί' ἦν Τὴ πολλὰ πατρὸς πρὸς τόφον κτερίσματα; Xen. Hell. II, 1, 25. ἐν λιμένι καὶ πρὸς πόλιν, ubi paulo ante erat πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει. ἔδρας στατίζουσι, prope eam *sistunt* seu *collocant* sedes suas, i. e. prope eam sedes capiunt, ut verti posse putat Seidler. dici posset, si de mulieribus ingenuis, non de captivis, sermo esset.

V. 319. ἐν οἷς non est pro σὺν οἷς, ut cepit Blomfield. ad Aesch. Prom. 432. quod ne graecum quidem esset, σὺν σκήπτροις στρατηλατεῖν τιτί, sed quod *sceptrum gestans*, sicut ἐν ἀκοντίοις διαγωνίζεσθαι Xen. Mem. S. III, 9, 2.

V. 322. Ed. pr. οὐ πάπορ', οὐ χοάς. Pierson. Veris. p. 340. em. οὐ πάπορε χοάς, Thiersch. apud Seidl. οὐπω χοάς ποί', quod utrum ipse invenerit, an a Porsono Adv. p. 272. ad Arist. Pac. 1018. acceperit, non habeo dicere. Hoc ob suaviores numeros recepit Seidler.

V. 333. ὁ ἐκείνου τεχνών. Vid. ad Alc. 167.

V. 343. Ed. pr. μὴ μόλοις. MSS. α' et β. Flor. 1. 2. μὴ μόλης.

V. 347. ἀνῆρ Schaefer. pro ἀνῆρ. ἔστι Seidler. pro ἔστι.

V. 361. *δυσγενές* ex emendatione Canteri pro *δυσμενές* recepit Seidler.

V. 362. *ἀνήρ* Schaeff. et Seidl. pro *ἀνήρ*.

V. 368. Brub. *χρηστὰ δ' ἐκ*, quod: cur praetulerit Seidler. non intelligo.

V. 369. *λμόν τ'*. Vid. Add. ad Suppl. p. 300. T. VII. p. 508.

V. 371. Flor. 2. *κρίνη*.

V. 372. *δ' ἄρα* Musgrav. vitio, puto, operarum.

V. 374. *διδάσκει γ' ἄνδρα* ed. Vict. Flor. Brub. rell. *διδάσκει δ' ἄνδρα* tres MSS. Musgr. Flor. 1. 2. ut habere videtur ed. Vict. Rom. Tum *ἄνδρα χῆ χρεία* Toup. em. in Suid. T. II. p. 384. ob versum a Suida v. *χρεία* citatum, *χρεία διδάσκει κἄν ἄμους ἢ σοφόν Καρχηδόνιον*, quem ad Menandri *Καρχηδόνιον* referunt Toup. l. c. et Wytttenbach. bibl. crit. III, 2. p. 13. Vid. Meinelke ad Menandri fr. p. 93. qui versum laudat ex Eurip. Telepho fr. XIX. Musgr. *χρεία διδάσκει, κἄν βραδύς τις ἢ, σοφόν*. Hunc versum ante oculos habuisse videtur Menander, non nostrum.

V. 376. *ἀγαθός*. edd. ante Seidl. qui in ed. princ. i. e. Rom. scribi dicit *ὦ ἀγαθός*. Cf. Suppl. 853.

V. 378. *ἀνήρ* Seidl. pro *ἀνήρ*.

V. 379. MS. β. *ὀγκώμενος*, unde Musgrav. legendum suspicatur *ὀγκούμενος*, male. vid. Seidler.

V. 381. *οὐ μὴ φρονήσῃς*? si interrogative haec legas, ut volunt Elmslei. ad Eur. Med. 1120. et Hermann. ad Elmslei Med. p. 389 sqq. ed. Lips. nihil aliud esse potest, nisi *οὐκ ἄφρονες ἔσεσθε*; i. e. *ἄφρονες ἔστέ· μὴ φρονεῖτε*. In his quis commodus sensus inest, equidem fateor me non intelligere. Aptius erit *οὐ μὴ φρονήσετε*, sine interrogatione, pro *οὐ φρονήσετε* accipere, ut explicavi ad Hipp. 212. *nequaquam sapietis*. Tum *κρινεῖτε* ob praegressum futurum positum est pro imperativo. Eadem leguntur apud Stob. Tit. 84. p. 492. Gesn. Tit. 86. p. 353. Grot. ubi Trincav. et Gesn. *φρονήσῃς*. v. 383. Trinc. *κρίνετε*.

V. 385. Stob. *τοιούδε* pro *τοιούτοι*.

V. 385. Stob. βροτῶν pro φρενῶν, quod correxit Galtaker Opp. crit. p. 511. E. F.

V. 386. Ed. pr. δορί. Stob. δόρυ, ut coniecerat Reisk. Sq. v. μένει recte contra Tyrwhitt qui θένει, defendit Seidler.

V. 389. ὁ παρών, nimirum ἔργῳ, ὁ οὐ παρών, λόγῳ, i. e. sive adsit, sive absit, ut v. 405. Plat. de Leg. VIII. p. 831. D. πᾶσαν τέχνην καὶ μηχανήν, καλλίως τε καὶ ἀσχημόνεστέραν, ἐθέλειν ὑπομένειν.

V. 393. πλουσίῳ intellige μὴ προθύμου.

V. 395. ἐβουλόμην δ' ἄν, εἰ dictum esse videtur pro ἐβουλόμην δ' ἄν, εἰ οἷόν τ' ἦν, κασίγητον σὺν με αἶεν.

V. 405. ὁμῶς recte Seidler. στέρξουσ' est ex emend. Hartungi apud Stiblin. pro στέξουσ'. et sic Flor. 1. 2. Vict. — ἐν τε μικροῖς ἐν τε μὴ, sive tenuia sint sive non tenuia i. e. larga, quae apponuntur. vid. ad 389. Nescio quamnam hic negligentiam reperire sibi visus sit Seidler.

V. 406. Ed. pr. Brub. Cant. Musgr. ἐπεὶ τῶν. Barn. Seidl. ἐπεὶ τῶν.

V. 407. παλαιὸν τροφόν non magis Graece dici posse quam παλαιὸν παρθένον censens Elmslei. in Quart. rev. 14. p. 447. coni. παλαιὸν τροφέ' ἐμοῦ. Cf. ad Herc. f. 45.

V. 407. MS. β. ἐμὸν φίλον πατρός. Flor. 1. 2. etiam ἐμόν. Ita paedagogus maiori cum emphasi, quam par erat, vocaretur, neo comparari potest v. 283. Tamen ἐμὸς φίλος πατήρ, dubito num alibi legatur pro ἐμὸς πατήρ vel φίλος πατήρ. An ἐμὸν verum? πρὸς οἰκείην ἐμὸν, τροφὸν φίλον πατρός.

V. 408. Τανάον scribendum videtur Siebelisio ad Paus. p. 267. nescio qua de causa.

V. 410. πόλεως Musgr. pro πόλεως.

V. 411. Ed. pr. κέλευε δ' αὐτὸν τότδ', εἰς δ. ἀφ. τότδ' deleverunt Scaliger. et Barmes. nec legitur in Florr.

V. 412. ἐλθεῖν pleonastice adiectum est sq. τε, ut ap. Plat. Rep. VIII. p. 550. B. ἦλθε καὶ παρέδωκε. vel
Tom. VIII. Dd

iunge ἀφιγμένον ἔλθειν ut Soph. Oed. C. 1164. ἔλθειν μολόντα. Seidler. vertit: domum suam reversum e pascuis, quod inutiliter adiectum esset, etiam ambigue dictum.

V. 416. Flor. 1. 2. ἀγγεῖλαι μὲν ἄν.

V. 422. MSS. α β γ Flor. 1. 2. τοσαῦτά γ' ἐν δόμοις, nisi quod γ τοσαῦτο. quod non praetulerim vulgatae cum Seidler. Etsi enim γs post τοσαῦτο accommodatissimum est, *tantum certe*, proprius tamen ei locus est vs. sq. in ἐν γ' ἐπ' ἡμᾶρ. Nec probabile est librarium, quum scriptum invenisset τοσαῦτά γ' ἐν δ., id mutasse in τοσαῦτα τὰν δ. Lenting. p. 113. τὰν pro τε ἐν vel τε ἄν accepisse videtur.

V. 424. Ed. pr. γνώμη πέσοι. Schaeff. πέση. Stob. Tit. 89. p. 501. Gesn. 91. p. 367. Grot. γνώμης πέσω, unde Seidler. fecit γνώμη πέσω, id est eis γνώμην. Ita γνώμη esset *meditatio, consideratio*?

V. 426. Edd. ξένοις τε δ. Plutarch. T. II. p. 33. C. et Stob. φίλοις τε δοῦναι. At ξένοις haud dubie legit Dio Chrys. p. 117. B. ἀνδρὶ δὲ πένητι μὴ φαύλῳ τὴν φύσιν ὀρεῖται τὰ παρόντα· καὶ τὸ σῶμα μετρίως ἀσθενήσαντι, τοιοῦτου ποτὲ νοσήματος ξυμβάντος, οὐκ ἀποδίδωμι γίνεσθαι τοῖς οὐκ ἀργοῖς οὐδὲ ἐκάστοτε ἱμνιπλάμενοις ἀνακτῆσθαι, καὶ ξένοις ἐλθούσι δοῦναι προσφιλεῖ ξένῳ κ. τ. λ. Cf. p. 118. B. 114. A. B. quae loca attulit Wytttenbach. ad Plut. p. 281. Itaque ξένοις non debam mutare, quod etiam ad praesentem rerum statum accommodatius.

V. 427. Plut. δαπάναις ἰσῶσαι, quod post Gataker. adv. misc. p. 522. C. e libris correxit Wytttenb. non probante, ut videtur, Porsono Adv. p. 272. Tum ἐφ' ἑμῶν βροῶς Stob.

V. 429. Stob. καὶ πένης, quod non multum absfuit quin praeferret Seidler. Equidem loca aliorum citantibus antiquis non tantum tribuo.

V. 433. Νηριῶν Seidler. pro Νηρηίδων. Cf. Hermann. elem. d. m. p. 566 sq.

V. 434. Flor. 1. 2. κυανεμβόλοις.

V. 437. Ἀχιλλῇ Heath. pro Ἀχιλλῆ.

V. 438. Legebatur *Τροίας*. Seidl. *Τρωϊας*.

V. 440. *Εὐβοϊδας* malebat Seidler. pro *Ἐυβοΐδας*, ut Heracl. 83.

V. 441. *χρυσέων ἀκμόνων μόθους*, quasi incudes ipsae in iis armis fabricandis laboraverint. *μόθους τευχέων*, quia eae ἐμόχθησαν *τεύχεα*. *μόθους ἀσπιστῶν τευχέων* pro *μ. ἀσπιστῶν τευχέων* i. e. ἀσπίδων.

V. 445. Vix credibile, *Νυμφαίας σκοπιάς* factum esse e *Νυμφᾶν σκοπιάς*, quod Seidlero reponendum videtur. Non raro autem adiectiva a nominibus personarum ducta pro genitiuis horum nominum ponuntur.

V. 446. *κόρας μάτευσ'* quid sit, nemo aperuit, nec ego declarare possum.

V. 448. *ἐνάλιον* Seidler. pro *ἐνάλιον*.

V. 451. Flor. 1. 2. *τινές* pro *τινός*.

V. 456. Porson. adv. p. 272. legendum coni. *περιδρομῶν μὲν ἐν ἑτ. ἔδρα*, quo metrum pessumdatur.

V. 457. *λαιμοτόμαν* cum Seidlero scribere non auserim, donec eius formae exemplum proferatur. *λαιμοτόμον* ultima producta defendas, si quod ab epicis fit, idem in glyconeo, qui ipse etiam ad genus dactylicorum pertinet, licuisse dicas. Vid. Hermann. ad Soph. EL 144. Monuit Censor lenensis.

V. 467. *τροπαῖος* Barn. pro *τροπαίσις*.

V. 468. *χρυσοτύπη* Seidler. pro *χρυσοτύπη*. Cf. Elmslei. ad Med. 954.

V. 473. Pro *Θορῶσα* Canter. *ἀροῦσα*, Heath. *Θοροῦσα*, Milton. *θηρώσα*, Both. *ὀρώσα*. Quomodo legendum sit, latet.

V. 474. *δόρει* pro *δορί* ex Herm. emendatione apud Erfurdt. ad Soph. Ai. p. 628. edidit Seidler.

V. 478. *ἀλεγεα* edd. et Codd. quod vitiosum esse persuasum habens Seidler. scripsit — *ἐκαστες ἀνδρῶν, Τυνδαρί, σὰ λέγεα* i. e. *σὸν πόσιν*, quia in sqq. sit allocutio. Adeone insolens est a tertia persona, crescente affectu, ad allocutionem transiri? Itaque scripsi *ἀ λέγεα*, *suum maritum*, quod idem Seidler. proposuit. *λέχη* de coniuge legitur Hel. 784. 974. Andr. 891. sicut *λίτρα*

Andr. 910. sed ita ut simul *coniugium* cogitari possit; quod hic fieri non potest. Schaefer. apud Seidler. de verss. dochm. p. 26. et in indice Greg. Cor. v. *ισολεχής* comparat *ἀλεχής* cum *αἰνολεχής*, et *ἀλεχία* scribendum censet. At adiectiva ex *α* privativo et nomine composita non per se *infelicem* significant, sed cum nomine eiusdem vel stirpis vel significationis iuncta, ut *νύμφη ἄνυμφος*, *παρθένος ἀπαρθένος*, non *γυνή ἄνυμφος*, *θυγάτηρ ἀπαρθένος* dicitur. Sic *λέχη ἀλεχία* dici posse videtur, at non *ἄναξ ἀλεχής*. Ita facilius, quomodo legi non possit, quam quomodo legendum sit, dicas.

V. 481. Ed. pr. Brub. Caut. Musgr. *ἔτι ἔτι*. Alterum *ἔτι* delevit Barn. *ἔτ' ἔτι* Seidler.

V. 482. *ὄψομ'* ed. pr. *ὄψομαι* ex em. Erfurdii ad Soph. Ai. 190. Seidler. nec tamen opus videtur. Vid. ad Here. 414. Vox ferax fuit soloecismorum. Scalig. enim coni. *ὄψοιμ'*, Barn. *ὄψομ'*. De *ἄν* cum futuro vid. ad Androm. 465. Heracl. 764. *fortasse* *videro* vertit Erfurdt.

V. 484. Pierson. Veris. p. 242. pro *ἦν* legi vult *ὄν* ob v. 285. 502. Sed nihil impedit, quominus Electram quoque et Orestem ab eodem nutritos esse dixerit Euripides.

V. 486. *ῥυσσῶ*. vid. ad Suppl. 48.

V. 487. Ed. pr. *ἐξελεικτέον*. *ἐξελεκτέον* est ex Hartungi apud Stiblin. p. 663. emendatione, quam secuti sunt Commelin. Barnes. rell. Vid. ad Andr. 1098. Tres MSS. Musgr. Florr. 1. 2. *ἐξελεκτέον*.

V. 492. Legebatur *στεφάνους τε*. Mirum vero, hominem certa quoque asferre quibus inter convivandum capita redimirent hospites, quasi vero haec non indidem petere possent. Quod dedi *πελάνους*, non meminī, a me inventum, an ab alio receperim. Hoc nunc video, non magis *πελάνους* aptos esse, quam *στεφάνους*.

V. 493. *παλιόν* immo pro anapaesto haberi possit, recte dubitare videtur Seidler. Vid. Gramm. gr. nov. ed. §. 23. b. p. 75. Vera videtur emendatio Scaligeri *πολιόν τε*, pro quo Pierson. ad Moerid. p. 553. male *πολιού*. *πολιόν* citat etiam Markl. ad Suppl. 110.

V. 495. Edd. σκόπον τῷδ' ἄ. Reisk. Heath. Schaeff. Seidl. τοῦδ' ἀσθ.

V. 504. ἀνόνηθ' Barn. pro ἀνόνητ'. Pro γοῦν V. D. in Edinb. rev. n. 38. p. 480. quem Elmsleium esse suspicor, δ' οὖν. recte. τοῦτο, τὸ μὴ ἔλθαι αὐτοῦ πρὸς τόπον. Explicatur hoc τοῦτο in sequentibus, addita γὰρ.

V. 509. οἷν Schaeff. et Seidler. pro οἶν. Cf. Porson. ad Arist. Pac. 1018.

V. 515. Lenting. p. 113. malit ἀθλίου τύμβον πατρός. Vid. ad Troad. 1235.

V. 517. Ed. pr. χρώματ' αὐτῆς. Cant. χρώμα ταύτης quod ille pro τῆς αὐτῆς dici posse opinabatur, Scaliger. εἰ χρώμα ταυτό, quem secuti sunt Barn. Musgr. Schaeff. E. Florr. ad Musgravianam collatis nihil enotatum, ut hi ταυτό habere videntur. Reisk. χρώμα ταύτη, quod, ut facilius, recepit Seidler. Mihi hoc durius dictum videtur, εἰ χρώμα κουρίμης τριχὸς ἐστὶ ταύτη, huic comae tuae sit, pro idem sit color, qui tuae comae. χρίτην κουρίμην Orestis eodem modo dixit Aesch. Choëph. 177. Tum Schaeffer. ἐστὶν ut coniecerat Musgrav. pro ἐστὶν. Mihi futurum positum videtur ob comparationem nondum institutam, sed nunc demum instituendam, ut infra v. 529.

V. 522. μολεῖν ἄν, *rediturum fuisse, non rediturum esse*, ut vertit Seidler.

V. 524. ὁ μὲν παλαίστραις. Cf. Bacch. 428. Iungo: παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγ. *palaestra, qualem vir nobilis exercet.*

V. 534. Nec ego ei cum participio tangi puto, nisi ubi oratio sit ἀνακλόουδος. Musgr. Schaeff. εἰ καὶ μόλου, Canter. εἰ παρῆν. εἰ καὶ γῆν. Vel hoc, aut simile quid, reponendum censeo — nam nec εἰ καὶ, *quamquam*, convenit — vel excidit versus post v. 534.

V. 539. Ed. pr. et Florr. παῖς νῦν ταύτ' ἄν ἔχη φάση; MS. β. ἔχει, quod supra scriptum habet α. Voces transposuit Barnes. Sed vereor ne hac transpositione vestigia verae lectionis deleta sint: verum animi videtur, quod Elmslei proposuit ad Med. 326. not. s. p. 140. πῶς

ἄν, τότε ὦν παῖς, ταῦτ' (sic Portus) ἀνὴρ ἔχει φάρη;
 ἀνὴρ ob praegressum παῖς pene necessarium est, νῦν
 minus necessarium. Cf. ad Med. 6o. Recte etiam Elms-
 lei. ταῦτ' ad sententiam melius esse dicit quam ταῦτ'.

V. 54o. MS. γ. ξυναύξονθ'.

V. 542. Edd. ἢ τῆςδε σκοποῦς λαθῶν χθονός. At
 recte Elmslei. ad Bacch. 96o. „Sensus hanc scripturam
 postulat: σκοποῦς λαθῶν ἐκείρατ', ἢ τῆςδε χθονός „(sc.
 τις, civis aliquis huius terrae. vid. Musgrav. ad Troad.
 859.)“ Non enim ad Agamemnonis sepulcrum, sed ad
 Argivorum fines vigilabant custodes, neque civium
 causa, sed hostium constituti erant.“ Quum autem
 MSS. α β γ, adde Florr. 1. 2. pro λαθῶν habeant λα-
 θῶν, MS. β. etiam σκότους pro σκοποῦς, egregie Seid-
 ler. haec sic emendavit: ἢ τῆςδε, σκότος λαβῶν, χθο-
 νός. Iph. T. 994. ὡς δὲ σκότος λαβόντες ἐκωθεύ-
 μεν ἄν;

V. 544. Scribe ἐρέσθαι.

V. 552. ἐξέλεψε Pierson. Veris. p. 241. pro ἐξέ-
 θρεψε.

V. 56o. Edd. τί τῶν ἀπ. ἢ τί τῶν ὅ. π. Seidler. τί
 τῶν ἀπ. ἢ τι. quia Hermann. de cin. gr. p. 95. τί en-
 cliticum etiam ab initio poni posse contenderat. Vid.
 ad Suppl. 1187. Sermonem institutum interpellantes in-
 terrogare solent τίς vel τί. Commoda est Musgravii in-
 terpunctio: τί; τῶν ἀπ. sed non congruens sequentibus,
 ἢ τί τῶν ὄντων πέρι. Quare scripsi τί; τῶν ἀπ. ἢ τι
 τῶν ὅ. π.

V. 561. (εὐχῶ) λαβεῖν, precare deos, ut acceperis
 carum thesaurum, (ut infra 589 sq. ἵε λιτάς, κασίγνη-
 τον ἐμβατεύσῃς, ut ingressus sis, non, ut ingrediaturs)
 i. e. ut, quod deus ostendit, quodque accepisti, pro
 caro thesauro sit, ut deus quod obtulit, tibi fortunet,
 quod idem est ac gratias ago diis quod acceperis. Vid.
 v. (768.) 758.

V. 563. Ed. pr. βλέπον νῦν. Barnes. Seidl. βλέπον
 νῦν.

V. 566. Ed. pr. ὦ γεραί, ἀνελπ.

V. 567. Ed. pr. ὀρώων. Brubach. ὀρεῶν, et sic MS. β. Flor. 1. 2.

V. 572. Elmslei. ad Med. 1209. not. r. scribit προσιπίνειν.

V. 576. οὐδέποτε δόξας e Musgr. emendatione pro οὐδέποτε ἰδόξας.

V. 578. ἦν ἐκπάσ. Musgrav. pro ἦν δ' ἐκπ. Pro ἐκπάσσομαι Flor. 1. 2. ἀσπάσσομαι.

V. 579 sq. Oresti continuavi, auctore Musgrav. quum in ed. pr. Electrae tribuerentur.

V. 585. ἔβασε ed. pr. et Florr. 1. 2. ἔβασα MSS. Musgr. Seidler. ἔβα. σέ θεός etc. σέ ad Orestem referens, et puncto posito post τίκαν. Ita Orestes ipse vocabitur τίκα, quod fieri posse alio exemplo vellem comprobasset Vir doctissimus.

V. 589. Flor. 1. 2. εἰς τοῖς θεοῖς. Punctum post θεοῖς delevit, et τύχα pro τύχα scripsit Tyrwhitt. Ceterum geminavi λιτάς, ut hic etiam versus esset dochmiacus dimeter.

V. (605.) 595. *) τήν, quod deest in ed. pr. addidit Canter. et esse videtur in Florr.

V. (606.) 596. τὶ εὐμενὲς φίλων i. e. εὐμένειά τις φίλων, et hoc pro εὐμενὲς φίλοι τινές. Τὴν ἀγγελον pro Ἄγγελος Flor. 1.

V. (607.) 597. ἀνασκευάσμεθ' ab argentariis petiitum videtur, quorum mensae ἀνασκευάζεσθαι, amoveri, tolli e foro dicuntur a Demosthene in Apatur. p. 895, 5. in Timoth. p. 1204, 26. 1205, 2. quum ipsi non sunt solvendo et decoxerunt. Quorum quum fortuna eversa sit, ἀνασκευάζεσθαι h. l. est everti.

V. (608.) 598. Pro τῷ συγγέν. Porson. adv. p. 272. coni. πῶς συγγ. Vix opus: quem conveniam, et notatne an interdiu?

V. (612.) 602. Flor. 1. 2. τὸ κοινῇ μετ.

V. (616.) 606. Infinitivo λαβεῖν explicatur praegressum πάντα, vel ἐν χειρὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις idem est atque

*) Numeros in edit. turbatos corrige.

ἐν χειρὶ τῇ σὺ ἔχεις πάντα λαβεῖν. Tum λαβεῖν esse videtur pro ἀναλαβεῖν, ἀνασῶσαι.

V. (629.) 619. Scripturam ed. pr. ἐλπίδας ἐξ ἀμ. tacite sic mutavit Barnes.

V. (630.) 620. Ed. pr. ἐπόρουν ἐροτήν. MS. β. ἐπόρουν ἐρωτιν. MSS. α. γ. Flor. 1. 2. ἐπόρουν ἐρωτιν, quod recepit Musgrav. quem vide, et Seidler.

V. (635.) 625. Flor. 1. 2. οὔπου pro ἤπου.

V. (636.) 626. Ed. pr. et Codd. εἰσιν οὓς ἐγ' οὐκ εἰδόν ποτε. Correx. Pierson. Veris. p. 244.

V. (637.) 627. δ' post ἡμῖν om. Flor. 1. 2.

V. (638.) 628. Ed. pr. λέξω γὰρ ἴδιον τοῦτο. MS. α. ἄλλον γὰρ ἴδιον. MS. β. δῖλον γὰρ ἴδιον, unde Musgr. fecit δούλον γὰρ ἴδ. quod habere videntur Flor. 1. 2. Certe ex iis nihil enotatum. Cf. ad v. (1011.) 1001. Sed Porson. apud Kidd. p. 227. δμῶων γὰρ ἴδ.

V. (639.) 629. ἄν deest in ed. pr. supplevit Canter. et sic Musgrav. MSS. tres, et duo Florr.

V. (640.) 630. στείχων ὄθεν ἰ. σ. στείχων ἐκεῖθεν, οπου.

V. (641.) 631. ὁδὸν παρ' αὐτὴν e correctione Piersoni Veris. p. 244. pro ὁδὸν γὰρ αὐτὴν, qui etiam sq. v. scribendum vidit ὁθεν γ' ἰδὼν pro ὁθεν ἰδὼν.

V. (642.) 632. πικρόν γε Reisk. pro πικρόν τε, quod praeter Censorem Ienensem vix quisquam defendat.

V. (646.) 636. ἐν πόσει haud dubie corruptum. Canter. Barn. παρέσται δ' ὃ πόσει, Schaefer. π. δὲ γε πόσει, Seidler. π. δ' ἐτι πόσει, Monk. ad Alc. 755. post Reiskium π. δ' ἐν ποσίν, absurde. Lobeck. ad Aiacc. 611. p. 312. παρέσται τοῦπίσω, in quo male deest δέ. Non iniuria Censor. Ien. πόσει e sq. v. huc irrepsisse suspicatur. Quod si est, ne in litterarum quidem ductibus quidquam praesidii inest ad veram lectionem indagandam. An; πάρεσται δ' ἐν τόχει, ut conji. Reisk. vel ἐν βραχεῖ? Sed eo difficilior est invenire, quod ceteris probabilior sit, quod ad sensum nihil deest.

V. (647.) 637. ἐξορμαῖ Reisk. pro ἐξορμαῖ. et v. 639. ξυνῆξ' ὕπ. Barn. pro ξυνῆξ' ὕπ.

V. (652.) 642. Flor. 1. *ἔξατήσομαι* pro *ἔξαγνίσσομαι*. Flor. 2. Vict. *ἔξαιτήσομαι*. γρ. *ἔξαγνίσσομαι*.

V. (654.) 644. Ed. pr. Brub. *δυοῖν ὄντοι*. Inde a Canteriana scriptura *δυεῖν* editiones insedit. Multo commodior genitivo est dativus, in quo forma *δυεῖν* locum non habet. — ὅδε pro *τόδε* Tyrwhitt. quod necessarium est ob responsionem senis *ἔσται τὰδ*.

V. (656.) 646. Porson. adv. p. 272. legit: *λέγω, γεραιέ, τὰδε*. citans Iphig. A. 1395. Mihi versus insititius esse videtur, ex eo conflictus, quod aliquis ad *ἀπάγγελλε* adscripserat *Κλυταιμνήστρα*. Nam satis erat dicere *ἀπάγγελλε*, matri nimirum, quod e praecedente versu facile intelligitur; nec meminisse duos imperativos, quorum prior genus, alter partem designat, *λέγε-ἀπάγγελλε*, deinceps positos.

V. (659.) 646. Elmslei. ad Heracl. 602. *δέξ᾽ ἡλίους*, vid. infra 1130. Vix opus.

V. (661.) 651. Ed. pr. *λοχεῖ ἔμοῦ νοσήματος*. Musgrav. conjectura assecutus est, quod cum Schaefero edidi. Seidler. vulgatam *νοσήματος* (nam *λόχε* recepit) defendere conatur hypallage s. antiptosi, de qua laudat Brunck. ad Oed. T. 833. quam nullam esse recte contendit Reisig. enarr. Oed. C. 105.

V. (662.) 652. Ed. pr. *πόθεν, τί δ' αὐτῇ*. Heath. *πόθεν τι δ' αὐτῇ*. Seidler. *πόθεν; τί δ' αὐτῇ*. Duas interrogandi voces in una sententia coniungi non adeo rariū est, pro *πόθεν αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς* et *τί αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς*; hinc non mirum, δέ alteri demum interrogationi subiungi. Itaque verum nunc puto *πόθεν τί δ' αὐτῇ* - *δοκεῖς*; Quam vero haec interrogatio negandi vim habeat, pro *Nihil vero illa te curabit*, subiicere poterat Electra *ναί, ἴμο vero curabit*.

V. (666.) 656. Ed. pr. *εἰςίω*, Seidler. *εἰςίω* ab *εἰςίημι*, *immittam eam, introducam*. Prima coniunctivi est se ipsum excitantis, et quidem ad rem, quae *statim* peragenda est, non post aliquod demum tempus; deinde prima singularis non per se ponitur, sed adiuncto s. *φέρει*, s. *ἄγε*. Hinc neque *εἰςίω*, nec *εἰςίω* dici potest, sed *εἰςείμι*, vel *εἰςήσω*. Unico verum est, quod Musgravius legendum coniecit *εἰςίω*.

V. (667.) 657. Jacobs Exerc. cr. p. 209. τάχ' οὖν ἄπασται σμικρὸν ἴσθ' ἄθου τόδε. Vulgatam recte explicavit Seidler.

V. (670.) 660. Signum interrogandi post Θεοῖς posuit Barnes. rursus deleuit Seidler.

V. (671.) 661. Ed. pr. ἔπειτα πάντων. Emendavit Pierson. Veris. p. 246.

V. (672.) 662. Elmslei. ad lph. T. 934. em. ὥστ' αὐτά γ' ἐκ σοῦ στ. εἰρ. δ. fortasse vere.

V. (677.) 667. Flor. 1. 2. οἰκτείρεθ' ἡμᾶς.

V. (678.) 668. Ed. pr. σοὺς γε φύντας, quam lectionem defendit Seidler. formulis σὸς ὁμώνυμος, ὑμέτερος δουρμένης et similibus, quas assert Schaeß. ad Apoll. Rh. Schol. p. 168 sq. Sed his illud tantum efficitur, dici posse οἱ σοὶ ἔχγονοι, non οἱ σοὶ ἔχγονοι φύντες. Itaque Barnesii correctionem recepi σοῦ γε.

V. (683.) 673. incommode interponitur, quum et 672. et 674. ad solum Agamemnonem spectent. Itaque Seidler. eum ante v. 672. collocavit, ego uncinis inclusi, ut spurium. Nam etiam καί - τε a consuetudine Tragicorum abhorret; χεῖρας ἢ δίδωμ' ἐμάς Barnes. vertit, cui tendo manus meas, Musgrav. pro quam manibus pulso accepit. Neutrum alibi me legere memini.

V. (686.) 676. ἀνάλωσαν ed. pr. Flor. 1. 2. Brub. Canter. Seidler. ἀνέλωσαν Barn. Musgr. Frustra. Non recte de hoc loco iudicat Hermann. ad Soph. Ai. 1028.

V. (687. 8.) 677. 8. inverso ordine legebantur. Transposuerunt Reisk. et Tyrwhitt. V. 677. ed. pr. χ' ὦ σοι. V. 678. ὥς δεῖν. Corr. Reisk. et Tyrwh.

V. (689.) 679. Flor. 1. 2. οἶδεν ἀκ.

V. (690.) 680. Flor. 1. 2. προσφωνῶ. πρὸς τὰδε, propterea, ut apud Aesch. Eumen. 542. Sept. c. Th. 314. quae loca attulit Hermann. ad Viger. p. 863. n. 425. Cf. infra 688. Sed alibi semper haec formula, sicut πρὸς ταῦτα, ab initio sententiae ponitur, ut de veritate lectionis dubitem, etiam quod propterea non satis videtur accommodatum esse. Mirum etiam, Euripidem dicere maluisse Αἰγ. θανεῖν, quam Αἰγ. κτανεῖν.

V. (691.) 681. Ed. pr. πεσῇ. πύλαισθεις malo cum

παλαίειν φόνον comparare, de quo vid. ad Iph. T. 955. quam de lucta proprie sic dicta accipere.

V. (704.) 694. Verba ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος iungenda videntur cum vv. χρυσίαν ἄρνα πορεύσαι, ut ὑπὸ idem fere sit quod ὑπείκ, ut ὑπὸ πτερῶν σπάσας Andr. 442. Vid. ad Hec. 53. 654. Andr. l. c. agnam ab uberibus matris abstractam. Ἀργείων ὀρέων κληδών, fama in montibus orta.

V. (712.) 702. Ed. pr. βαράθροις. Quod Scaliger. legendum coniecerat βάρθροις, est in tribus Musgr. MSS. Flor. 1. 2.

V. (715.) 705. φάσματα, δείματα, id est δειματόεστα φάσματα, ut recte Barnes. nam portenta animum de futuro eventu anxium reddunt.

V. (716.) 706. χοροί, ad placandam iram deorum, quae agno aureo portendi videbatur, instituti.

V. (717.) 707. ἐπίπλυντο i. e. ἐπετάννυντο, ut Il. φ', 7. ἦρα δ' Ἥρη πίτνα i. e. ἐπίτασε. Od. λ', 392. Seidler. coni. ἐπιπλυντο, orplebantur sc. sacrificiis ob locum Aesch. Suppl. 681. καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόχοι γεμόντων θυμῶν. Euripides dixisset ἐπιπλυντο. ad ἐμπύλαμαι vid. Lobeck. ad Phryn. p. 95 sq.

V. (723.) 713. ὥς ante ἐπίλογοι additum e tribus MSS. Musgr. ἐπίλογοί suspectum, nisi explicare velis, carmina. Thyesten dominum nominantis, ἐπιλέγοντες Θυέστην. Tunc ὥς cum χρυσίας ἄρνός iungere velim, χρυσίας ἄρνός ὥς, ἐπὶ. Θ. Seidler. edidit ὥς ἐστὶ λόγος, Passov. in lex. coni. ὥς ἔτι λόγος. Utrumque praeter necessitatem additum, quum totam rem fama populari niti iam supra dictum sit, nec ὥς εἰσι λόγοι dici solet, sed ὥς ἐστὶ λόγος.

V. (727.) 717. ἀγορᾶς Flor. 1. 2.

V. (729.) 719. χρυσόμαλλον ob metrum dedi cum Musgrav. pro χρυσεόμαλλον, probante Elmsleio ad Med. 954. δῶμα pro δώματα Heath. Musgr. Seidl.

V. (731.) 721. Ed. pr. μεταβάλλει ὁδοῦς. Tres Musgrav. MSS. duo Florr. μεταβάς, unde μετίβας fecit Musgrav.

V. (738.) ἀπειρόδροσοι Hermann. ap. Seidl. et Böthl. pro ἀπειροὶ δρόσου.

V. (740.) 730. τὰν δέ. Porson. adv. p. 273. coni. τὰδε δέ, accommodate ad metrum, ad sensum non item.

V. (742.) 732. στρέψαι ἀλλάξαντα, sc. Δία. Canter. et Scalig. αἰλίον pro αἰλίον. At hoc vix a librario proficisci potuit.

V. (747.) 737. Ed. pr. μῦθοι, κέρδος δέ. δέ delet. Musgrav. auctore MS. β. omittunt etiam Flor. 1. 2. Si sensus est, qui esse debet, ad deorum cultus, rectius est πρὸς θεῶν θεραπείας.

V. (755.) 745. πῶς ἤκομεν i. q. πῶς ἔχομεν. Herod. I, 102. ἰωντῶν εὐ ἤκοντες. ib. 149. ὠρέων ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως. quia pugnae fortuna utimur?

V. (756.) 746. Flor. 1. 2. πλήν ἐμφότιον i. e. ἔμφοτιον ex antiqua pronuntiatione. Flor. 1. etiam οὐμωγύς.

V. (764.) 754. Pro οὔτοι Valek. ad Phoen. 455. οὔτι.

V. 768.) 758. εὐχεσθαι recte post Portum Elmslei. ad Soph. Oed. C. 1025. vertit gratias agere. Cf. ad 561.

V. (769.) 759. πῶς μοι πιστά, i. e. πῶς τὰδε πιστά ἐστίν ἢ σημαίνεις;

V. (773.) 763. Ed. pr. πατρός γ' ἐμοῦ. γ' delet. Barnes. auctore Milto.

V. (774.) 764. Ed. pr. δίσσοι. Correx. Canter. et δίς σοι Flor. 1. 2. Tum V. D. in *Edinburg. rev.* 38. p. 480. ἃ γ' οὖν βούλει.

V. (776.) 766. τίτος Flor. 1. 2. \

V. (779.) 769. Lobeck. ad Aiac. 427. legendum coni. δίκροον εἰς ἄμ. et iam Scal. δίκροον. Vid. Barn.

V. (782.) 772. κάρη Portus pro κάρα.

V. (784.) 774. πορεύεσθ' ἐστέ τ'. Sic optime Musgrav. pro πορεύεσθ' ἐστέ τ'.

V. (785.) 775. Ἀλφειόν ed. pr. Brub. Canter. Ἀλφειόν Barn. et sic Flor. 1. Ἀλφειόν Flor. 2.

V. (789.) 779. Ed. pr. *θοίνην*. pro quo recte Seidler. *θοίνην*.

V. (804.) 794. Ed. pr. *σάγι' ἐνέφερον*. Scalig. *σπαγειον ἔφερον*, Schaeff. *σπαγεῖ' ἐνέφερον*. Prius praetulit Seidler. de verbi *ἐμφέρειν* pro *εἰσφέρειν* usu dubitans.

V. (805.) 795. Ed. pr. Flor. 1. 2. *πυράν ἤπτον*. Emen-davit Canter.

V. (816.) 806. Lenting. p. 114. malit *δεξιὰ* pro *δεξιῶς*, falsus tamen, defendi posse *δεξιᾶ*, ut alibi legatur *ἐθήκε χειρὶ*.

V. (819.) 809. Musgravii conjecturam *ἐν τῶν καλῶν* probasse videtur Porson. qui adv. p. 273. adscripsit: Phoen. 1682. (i. e. 1668. nostr. ed.) Alexis Athenaei I. p. 21. D. Suidae v. *ἀναλαβίσθαι*. Eustathii ad Il. σ'. p. 1164; 32=1223, 35. Timocles Athen. VI. p. 237. E. Casaub. ad VI, 17. p. 260. F.

V. (824.) 814. Flor. 1. *εὐτρεπῇ πορπόματα*.

V. (829.) 819. Ed. pr. Barn. Musgr. Seidl. *ἱππίους*. quod probat Valck. ad Phoen. 1701. Ed. Vict. Flor. Brub. Cant. *ἱππείους*. Musgrav. coni. *ἱππιος*, quod praetuli ne *διαίλους* duo adiectiva iuncta haberet, *δρομεύς* unum. *ἱππίους* ad similitudinem praecedentium scriptum videtur. De re cf. ad Med. 1171.

V. (833.) 823. *προσβολίς*, *fortunam, eventum*, ut apud Antiphontem p. 123. ed. Steph. ubi Reisk. in indice recte interpretatur *impetum infesti numinis in hominem impium incurrens, velut aries in moenia*. Sic etiam apud Aristoph. Pac. 39. accepit Bergler. supra (660.) 650. erat *μητρὶ προσβάλλει φόνον caedem infligit*.

V. (839.) 829. Flor. 1. 2. *παστηρίαν*, et vs. sq. Flor. 1. *θοινασόμεθα*. Ad *παστηρίαν* e *θοινασόμεθα* supple *θοίνην*, ut Herc. f. 177. *κῶμον* ex *ἐκώμασεν*.

V. (841.) 831. Ed. *ἀπορρήξω*. Musgrav. *ἀπορρήξει*, quod etsi etiam nunc elegantius videtur, quam quod vulgatur, non debebam tamen recipere.

V. (842.) 832. Flor. 1. *σκόπει* (sic) pro *κόπτει*.

V. (847.) 837. *ἡλάλαζε* Seidler. explicat *ἐθορυβεῖτο*, scil. *manus pedesque iactans*. Nam cognata esse *ἀλα-*

λάζω et ἀλάλῃμαι. hoc a Suida reddi τεθορύβημαι, hinc ἀλαλητός, ἀλαλή θόρυβος, ut explicantur ab Hesych. Etymol. M. aliis. τυμπάνων, αὐλοῦ ἀλαλαγμόν commemorari Cycl. 65. Hel. 1352. Hinc mirum esse, si solum verbum ἀλαλάζειν, a quo ista descendant, de nullo alio nisi de vocis strepitu dici potuerit. At primum ἀλόλῃμαι, ἀλαλή, ἀλαλητός non nisi a Grammaticis explicantur τεθορύβημαι et θόρυβος, in scriptoribus ipsis non nisi de sono, quem voce ac clamore edunt, usurpatum invenitur, quod ne ipsum quidem de ἀλάλῃμαι id est *vagor* valet. A vocis similitudine nil mirum ἀλαλαγμός ad sonum tibiae vel tympani translatum esse in oratione lyrica, ut *λαχὰ συρίγγων* Ion. 502. At σῶμα ἡλάλαξε *strepitum dedit*, qui cum voce humana comparare posset, vel σ. *λάχει*, ridicule dictum esset, certe comice, ut Aristoph. Ran. 19. ὁ τράχηλος τὸ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ comice, non per negligentiam aliquam, dixit. Itaque unice verum puto, quod Valcken. apud Pierson. ad Moerin p. 356. com. ἐσφάδαξε. De vocabulo δυσθνήσκων vid. Lobbeck. ad Phryn. p. 616. δυσθνήσκουν malebat Blomfield. ad Aesch. Agam. 1264. Add.

V. (853.) 843. φονέα δέ. Sic Porson. adv. p. 273. pro φονέα τε.

V. (854.) 844. μς καίνετε V. D. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79.

V. (860.) 850. Ed. pr. κάρα γ' ἐπιδείξων. Correxuit Heath. et Markl. ad Suppl. 521. Iph. A. 719.

V. (861.) 851. ἀλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον pro ἀλλ' Αἴγισθον, ὃν στυγεῖς. Vid. Schaefer. ad notam Porsoni Or. 1645. Gramm. gr. §. 474. c.

V. (866.) 856. Ed. pr. rell. στεφανοφορίαν. Correxuit Musgr. Flor. 1. 2. στεφαναφορίαν. Scidl. στεφανηφοριᾶν. Vid. ed v. 857.

V. (867.) 857. κρείσσω τοῖς παρ' Α. ῥ. ed. pr. et Codd. τῆς Canter. rell. Sed hoc τῆς et ianibegum frangit, ut eiciendum esse videatur, nec tamen ob sensum abesse potest, quum is poscat, *maiores victorias, quam quae Olympiae reportatur*. Itaque Seidler. edidit στεφανηφοριᾶν, ut hic ordo esset κρείσσω (ἔργα) τῶν νίκας

στεφανηφοριᾶν παρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις. Num igitur dici posse putabat στεφανηφοριᾶν παρ' Α. ῥ. pro στεφανηφ. τῶν παρ' Α. ῥ. Mihi articulus nec hic deesse posse videtur. Itaque *hac lupus, hac canis*. Sed ipsa caedes Aegisthi vocari videtur *victoria Olympica*, et respici ad id, quod Orestes Aegistho dixit supra 775 sq. *κρείσσου maiorem* sc. quam quae vulgo reportatur, id est *eximiam*. — Participium nudum τελίσας non ferens Canter. v. 656. legendum censebat *νικᾷ*, quod probat Musgrav. Barnes. supplendum dicit *ἔλαβε* vel *εἶλε*, Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 608. *ἔστι*. Mihi *προσέρχεται* additurus fuisse videtur poëta, sed quum subito Orestem advenientem videret, sermonem imperfectum reliquisset.

V. (871.) 861. *νύξ* videtur vocari misera Electrae conditio, quam adhuc toleravit, sicut *φῶς, γέγγος* est felix rerum status.

V. (872.) 862. *ἀμπιγχαί*, puto, *αἰθερός*, quod additur Ion. 1444. *oculus meus liber est* (respicitur ad ὄμμ' *ἑλευθερον* i. e. *ἑλευθερίαν*, ut Herc. f. 218.) *et quem ille nunc intuetur, aer et coelum*, e quo spiritum duco.

V. (877.) 867. Ed. pr. Brub. Cant. Barn. Musgrav. *οὐ μὲν νῦν*. Correxerit Canter.

V. (879.) 869. Seidl. coni. *χορεύεται*.

V. (881.) 871. Ed. pr. *τυραννεύσουσιν φ. βασιλῆς*. Correxerit Seidler.

V. (882.) 872. Ed. pr. *τούς δ' ἀδίκους*. Delevi δ'.

V. (886.) 876. Ed. *βοστρέων ἀνάδηματα*. Seidler. cum Burncio in *Monthl. rev.* 1799. p. 97. *βοστρέων ἀγάλματα*, quam vocem, bis iam paulo ante lectam v. 865. 867. de coniectura certe inferre non oportebat. Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 740. *βοστρέων ἀνδρήματα*, probante Monk ad Hipp. 81. V. D. in *Classic. journ.* 9. p. 199. *ἀνάδημα δέξαι βοστρέων κόμης τε σῆς*. P. P. D. apud Kidd. *Misc. tracts* p. 190. *δέξαι κόμης σῆς τόδ' ἀνάδημα βοστρέων*. Ego facillimum putavi *βοστρέων ᾠδήματα*, quae elisio est, non crasis.

V. (887.) 877. *ἐκπλεθρον* Reisk. et Tyrwhitt. pro *ἐκπλεθρον*.

V. (898.) 888. Ed. pr. ὡς δὲ τὰ σάφ' εἰδ. τάδε προσ-
θῶμεν. Correxuit Barnes.

V. (906.) 896. φθόνῳ βάλῃ, tanquam telo me petat.

V. (907.) 897. Uterque Flor. μέμψαιτό σε.

V. (908.) 898. lidem φιλόψυχος.

V. (916.) 906. τῶν πρόσθε Barn. pro τῶν πρόσθεν.

V. (925.) 915. ἴστω appositum est quasi παρενθετι-
κῶς, ut alibi ἴσθι interponitur. Cogitatur vero τις,
quod statim sequitur.

V. (928.) 918. ἐκεῖ, παρὰ τῶν προτέρων ἀνδρί. Cf.
Phoen. 1418. ubi ἐκεῖσε est πρὸς ἐκεῖνον.

V. (929.) 919. ὄψεις Musgrav. pro οἰκεῖς.

V. (930.) 920. ἤδησθα Lobeck. de usu apostroph. p. '6.
pro ἤδειςθα. Ad μήτηρ v. sq. supple ἤδεις.

V. (935.) 925. ἤκουες τάδε ὁ τῆς γυναικός i. e. ἐκα-
λοῦ ὁ τῆς γυναικός. Vid. Gramm. gr. §. 267.

V. (938.) 928. ὅστις. Vid. Gramm. gr. §. 475.

V. (940.) 930. λέξη λόγος ἐστὶ (εἶσι) τάνδρὸς μὲν οὐ-
δεῖς, pro τάνδρὸς μὲν οὐδένα λόγον εἶναι ποιεῖ, τῶν θη-
λειῶν δέ.

V. (944.) 934. τὰ δ' οὐδέν, εἰ μὴ - - Ex οὐδέν
verbum contrariae significationis supplendum est ad ὁμι-
λῆσαι, v. c. εἰ μὴ ἱκανὰ ὁμιλῆσαι. de quo genere vid.
Elmslei. ad Heracl. 131. et Add. et nos Gramm. gr.
§. 634, 2. ed. nov. Similiter Orest. 706. ὦ πλήν γυναι-
κός οὔνεκα στρυγίλατεῖν, Τῦλλ' οὐδέν.

V. (946.) 936. Vulgo αἶρει κακά quod verum esse
non potest, quia αἶρειν κακά esse nequit *mala tollere* s.
amovere (hic quoque ob duplicem vim vocis *tollere* er-
ratum est) sed potius *mala attollere*, *maiora facere*,
augere. Felicissime Tyrwhitt. αἶρει κύρα, *caput tollit*,
id est, *eminet* s. *elucet*: cui non satis accommodatum esse
participium παραμένονσα non video, quomodo videri
potuerit Seidlerō, nec longius petita metaphora, quam
τὰ τέκνα Ἀρεῖος ἐκχεράννυνται v. 944. Is mavult ἀρκεῖ
κακά, *arcet mala*. At quomodo ἡ φύσις (i. e. ἡ εὐγέν-
εια, *animus generosus*) arcere mala dici potest, quum

homines generosi animi mala quidem magno animo tollerare soleant, minime vero ab iis immunus esse?

V. (947. 8.) 937. 8. De confusione diversorum locorum, a Sexto Empir. adv. Mathem. XI, 54. et Stobaeo Tit. 92. p. 509. ed. Gesn. 99. p. 381. Grot. vid. Seidler.

V. (952.) 942. Ed. pr. *κἄλλε τ' ἀραρών*. Correxuit Scaliger. Valck. tamen ad Hipp. 1090. malebat *κἄλλε τε χαίρων*.

V. (955.) 945. Ed. pr. *ἐν χοροῖς*. Cant. rell. *ἐν χοροῖς*.

V. (956.) 946. Recte Heath. haec sic explicat *οὐδὲν εἰδῶς ἐκείνων, ὧν* etc. Sed addendum erat, duo hic confusa esse: *οὐδὲν εἰδῶς ἐκείνων ὧν δίκην δώσειν ἔμελλες* (quod ad sensum eodem redit, ac *οὐδὲν εἰδῶς, ὅτι δίκην τούτων δώσειν ἔμελλες*). *ὧν νῦν δίκην δίδωκας*. Post *δέδωκας* punctum ponendum esse certum esse dicit Seidler.

V. (963.) 953. *ἔσω* Brub. pro *εἴσω*.

V. (964.) 954. *σκότῳ τε δοῦναι* Reisk. pro *σκότῳ γε δοῦναι*.

V. (965.) 955. Ed. pr. *μ' εἰσίδῃ*. Barn. *μὴ εἰσίδῃ* i. e. *μὴ εἰσίδῃ*. Schaefer. *μὴ εἰσίδῃ*, ut eadem haec erasis sit, quae in *μὴ εἰδέναι*. Similiter Blomfield. in Aesch. S. c. Th. 193. dedit *μὴ εἰς πρῶταν φυγῶν* pro *μ' εἰς* vel *μ' ἦσ'* vel *μ' εἰς*. Rarior tamen haec erasis, et vere monet Seidler. eam vix reperiri nisi in *μὴ εἰδέναι, ἢ εἰδέναι, ἢ εἰδέναι*.

V. (967.) 957. Brub. rell. *ὄρῳ*. Seidler. *ὄρῳ*.

V. (970.) 960. *ὄχοις γε* Schaefer. et Seidler. pro *ὄχοις τε*. Cf. Lenting. p. 79.

V. (979.) 969. *μητροκτόνος φεύξομαι*, *caedis maternas accusabor*.

V. (980.) 970. *καὶ μὴ γ' ἄμ*. Reisk. pro *καὶ μὴ γ' ἄμ*.

V. (981.) 971. *μητρί* MS. a. pro *μητρός*.

V. (982.) 972. Edd. *τῷ δαὶ πατρίαν διαμεθίης τιμωρίαν*. Barn. *διαμεθίης*, soloece. Correxuit Porsonus ad *Tom. VIII.* E o

Phoen. 1638. signo interrogandi deleto, quod servavi, τῷ accipiens pro τίνι. Sed poterat et fortasse debebat etiam δαί servari, ut recte monet Seidler.

V. (985.) 975. τὰς Flor. 1. 2. pro τόδε.

V. (986.) 976. Elmsleius ad Med. 1120. οὐ μὴ κακοῦθεις εἰς ἀνὰδρῖαν πεσεῖ;

V. (987.) 977. Legebatur ἀλλ' ἤ. Vid. ad Phoen. 1704. Flor. 1. 2. ἀλλ' εἰς τὸν αὐτόν - -

V. (989.) 979. MS. β. προβόματος.

V. (992.) 982. ἰώ praeponunt edd. deest in Flor. 1. deletum in Flor. 2. uncinis inclusit Seidler. Sed vid. ad Med. 96.

V. (997.) 987. σωτηρες coni. iam Wesseling. Obs. var. II, 17. Sed recte σωτηρας defendunt et Lenting. p. 115. et Seidler ad h. l. Cf. Brunck. ad Aesch. S. c. Th. 226.

V. (1003.) 993. Flor. 1. 2. τοῦ λόγου.

(V. (1006.) 996. Flor. 1. ἀπόλεσιν, 2. ἀπόλεσα.

V. (1011.) 1001. Flor. 1. δεῖται pro δοῦλαι. Cf. ad (638.) 628.

V. (1012.) 1002. Ed. pr. τί δ' αἰχμαλ - - δόμων; Heath, eumque secutus Seidler. τί δ'; αἰχμ. — δόμων. τί δέ vertens *quidni vero*, pro τί δ' οὐ.

V. (1013.) 1003. ἡρημένων δομάτων non est *ademptis aedibus*, ut Reisk. sed *captis*. Utumque autem dicitur, αἰρεῖν πόλιν et αἰρεῖν αἰχμάλων.

V. (1015.) 1005. Flor. 1. 2. βουλευέται.

V. (1018.) 1008. Hic solus Euripidis in trimetris locus est, in quo syllaba brevis ante γλ non producit. Itaque non immerito Porson. ad Hec. 298. eum suspectum habet. Elmslei. ad Med. 288. legendum coni. καί τοι δόξ' ὅταν λάβῃ κακὴ, Γλώσση γυναικὸς (vel γυναικῶν) μικρότης ἔστι τις. At sensus non hic esse videtur: in mulieris, quae mala fama laborat, oratione inest acerbitas, sed: in oratione aliorum, quae illam mulierem carpunt, vermonibus. Seidler. vertit: *orationi eius inuisi quid inest*, i. e. eius orationem inviti audiant, neque aequa lance pendunt; quod quomodo in his ver-

bis inesse possit, non assequor. Ab Aeschylo et Sophocle hoc nonnunquam fieri, nec Porson. ignorabat. In Sophoclis autem Trach. 615. scriptura σφραγίδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται Brunckii temeritati debetur.

V. (1020.) 1010. Legebatur: μαθόντα δ', ἣν μὲν ἀξίως μισῶν ἔχεις. (ἔχης Flor. 1. 2.) Correx. Seidler. probante Elmsleio ad Med. 823. not. t.

V. (1022.) 1012. Ed. pr. rell. praeter Musgrav. ἡμᾶς δίδωκε. Correx. Dawes. Misc. crit. p. 337. Florr. a Musgraviana, in qua est δ' ἔδωκε, non dissentire videntur.

V. (1023.) 1013. Legebatur οὐδ' ἃ γυνάμην ἐγὼ, contra metrum: nam ἃ cum augmento crasin facit. Correxerunt Reisk. et Dawes. l. c.

V. (1026.) 1016. πυρᾶς ex emend. Tyrwhitt. pro πύλας.

V. (1027.) 1017. Brub. Ἰφιγένης, quam pro vera scriptura habet Valckenaer. ad Callim. eleg. p. 79. citans Hemsterhus. ad Hesych. T. I. p. 1418, 18. et ad Callim. fr. p. 489. δαίκελον Ἰφιγένης e Parthenio citat Etym. M. p. 260, 30. laudatus ab Hemsterh. Seidler. comparat formas ἡφιγένεια et Ἡφιγόνη, quamquam nec ἡὼς vocatur ἡφιγόνη, nec Ἡφιγόνη unquam Ἡφιγένεια.

V. (1030.) 1020. Ed. pr. rell. et MSS. σύγγνωστά νυν. Correx. Scaliger.

V. (1031.) 1021. Ed. pr. οὔτεχ' Ἑλένης μ. Correxerunt Heath. et Tyrwh. Sq. v. ed. pr. Brub. προδότην. Sed iam Canter. προδότιν. et sic Florr.

V. (1034.) 1024. Ed. pr. ἐπὶ τοῖςδε τὸ νῦν. Correx. Canter. ut est in Florr. τοίνυν.

V. (1037.) Ed. pr. Florr. 1. 2. ἐπεισέρρηκε. Correx. Dawes. Misc. cr. p. 338. cui etiam δύο pro δυό, et κατεῖχ' ὁμοῦ pro κατείχμεν debetur. Parum temporum rationem perspectam habuisse videtur Lenting. qui ἐπεισέρρηκε defendit p. 115 sq.

V. (1038.) 1028. Ed. pr. ἐν τοῖς αὐτοῖσι. Correx. Canter.

V. (1046.) 1036. μ' pro πτανεῖν addunt MSS. α γ. Florr. 1. 2.

V. (1049.) 1039. Puto *κτείναντα*.

V. (1056.) 1046. *χοῖν*. Imo *χοῖν*. est enim sententia generalis.

V. (1058.) 1048. Ed. pr. Herv. *ἤκει*. Brub. et rell. *ἤκεις*. Mirum vero Brubachianae tantum tribuisse editores, ut, quae in ea reperissent, iis praeferrent, quae Victoriana suppeditabat: nulla enim illarum editionum, nec Brubach. nec Hervagianae, e codd. ducta est, sed quae in iis leguntur ab Aldina discrepantia, ea vel errori typothetarum debentur, vel coniecturae eorum, qui editionibus praefuerunt. *ἤκει* vero nihil habet, quod offendant: refertur enim ad *ταῦδε*. *Si tibi haec non videntur*, si mihi in eo non assentiris, *ea nec in meae orationis censum veniunt*, nec ego ea commemoro, sed silentio praetermitto. Punctum post *λόγων*, quod est in Brub. Herv. Cant. tunc demum poni posse dicit Seidler. si ante *μνήσο* sumas lacunam. Quidni ita accipias: *μνήσο τῶν λόγων, οἷς ὑστάτους μοι ἔλεξας? μνήσο διδοῦσα* iungi non possunt, quum ita esse deberet *μνήσο δοῦσα*.

V. (1066.) 1056. *φέρειν* coni. Porson. adv. p. 273.

V. (1067.) 1057. *δύω* Brub.

V. (1069.) 1059. *ἀπώχεται* Pierson. Veris. p. 247. pro *ἀπώλειτο*.

V. (1072.) 1062. Porson. l. c. *ἴσασι δ' αὖ*.

V. (1076.) 1066. *ἥτις ἐκ δόμων ἐς κάλλος ἀσκει*. Brevitas duram orationem efficit, quam negligentiam vocant ii, qui veteres. scriptores in oratione facienda negligentissimos. (vid. Seidler. ad v. 405. 838.), in verbis pangendis diligentissimos fuisse censent. Est autem pro *ἀσκει*, *ἐκτινέει* vel *τὸ σῶμα, ἐς κάλλος*, ad pulchritudinem sibi conciliandam, quam e *domo* proferat et foris ostendet.

V. (1078.) 1068. Porson. l. c. *θυγαίσις*, ubi editores *θύραιον* legendum monent. Elmslei. ad Oed. C. 401. *θύραις*, quod adverbium ibidem illustrat.

V. (1080.) 1070. Flor. 1. 2. *μόνη*.

V. (1081.) 1071. *εἰ μὲν παρῶ ἢν εὐτυχῇ*. Canter. *εἰ μὲν τὰ Τρωῶ ἢν εὐτυχῇ*. si litterarum ductus spectes, bene.

Sed τὰ Τρωῶν pro τὰ Τρωακά vix alibi legitur, et propter sq. εἴη optativus requiri videtur. Itaque nunc cum Elmsleio ad Med. 1185. not. p. probō Musgravii coniecturam εἰ μὲν τὰ Τρωῶν εὐτυχοῖ.

V. (1089.) 1079. Ed. pr. εἰς ὄψιν. Contraxit Scalig.

V. (1092.) 1082. Ed. pr. πῶς οὖν, πῶςιν κτείναν, οὐ πατρ. δ. in quibus οὖν alienum est. Correxit Canter.

V. (1097.) 1087. Flor. 1. 2. ἀδελφοῦ pro ἀδελφῆς.

V. (1101.) 1091. ἡ εὐγένειαν scribit Elmsleio. ad Arist. Ach. 619. ut sit crasis.

V. (1102.) 1092. ποτηρά Flor. 1. 2.

V. (1107.) 1097. ἔστιν δὲ καὶ τόδ'· οἱ μὲν εἰσίν. pro ἔστιν δὲ καὶ τόδε, τὸ τοὺς μὲν ἀρσ. εἶναι etc. Nam sacrenumero demonstrativum novā ῥήσιν explicatur. vid. Gramm. gr. min. §. 616. εἰσὶν ἀρσένων, ut Aesch. Eumen. 734. κότερα δ' εἰμὶ τοῦ πατρὸς, ubi vid. Abresch.

V. (1121.) 1111. Blomfield. ad Pers. 266. legendum censet καὶ σύ γ' ἀνδρ. Vid. Herm. ad Vig. p. 847.

V. (1124.) 1114. Jacobs ad Athen. p. 61. corr. εἰ γὰρ τοῖς ἐμοῖς ταῖοι δόμοις, „quod, ut res postulat, ambigue dictum.“ Sed qui optat, quod iam per se fit, ut Aegisthus in Electrae domo habitaret, is non tam ambigue loquitur, quam suspicionem consilii alicuius clandestini excitat.

V. (1125.) 1115. ὄρᾳς cum ἄν iungi non posse assentior Reisig. de part. ἄν p. 122. Nam quod Seidler commemorat οὐκ οἶδ' ἄν diversum est, et quae ipse attulit Gramm. gr. p. 882. §. 598. c. alius sunt generis. Musgrav. e coniectura edidit, ὄρᾳς, ἃ τῶν σὺ ζ. melius Lenting. p. 117. ὄρᾳς ἃ γ' αὐ σὺ ζ.

V. (1129.) 1119. ἐπὶ μοι ed. princ. ἐπὶρ μου Brub. rell. quod etiam esse videtur in Florr.

V. (1130.) 1120. Ed. pr. δεκάτη σελήνη. Brub. δεκάτη σελήνη. Musgrav. coni. δεκάτην σελήνην. Sed praestat cum Seidlerō scribere δεκάτη σελήνη παιδὸς ὡς τομίζεται.

V. (1133.) 1123. αὐτὴ λόχευον Heath. pro αὐτὴ λόχευον.

V. (1134.) 1124. ἀγείων οἶκος vulgo. ἀγείον' οἶκος

MSS. β. γ. unde Musgrav. coni. οὕτως ἀγείτον' οἶκον ἰδρυσαι φ. quod recepit Seidler. posse tamen monens etiam tertiam personam ferri, si haec Clyt. secum ipsa mirari fingatur. Ita non signum interrogandi, sed punctum vel nota admirationis ponenda erat post φάων. ἰδρυσαι tamen aptius ob El. responsum.

V. (1146.) 1136. Brub. ἐνέπικται. MS. α. ἀνῆκται, sed ἀνῆκται in marg.,...

V. (1150.) 1140. σὺ δὲ γ' ἐμοί tacite Barnes. pro σὺ δ' ἐμοί.

V. (1152.) 1142. ἐν ante λουτροῖς addidit Seidler.

V. (1154.) 1144. Ante Seidler. legebatur λάχρησε.

V. (1155.) 1145. ἐνέποντος iam Brub.

V. (1156.) 1146. Seidler. ed. ὃ σχέλια, ut σχέλια φονεύεις iungerentur. At quidni τα per synizesin unam syllabam faciant, ut eidem Seidler. visum est de verss. dochm. p. 106. Vid. ad Phoen. 1637. Hipp. 581. 755. Quod vero idem ad hunc locum dicit, verborum etiam collocatione emendationem suam quodammodo commendari, mihi contra ipsa collocatio verborum iungi ὃ σχέλια γύναι iubere videtur. Pro φονεύεις Flor. 1. 2. φονεύσεις.

V. (1157.) 1147. δεκέταισιν ed. pr. Correxist Scalig. et sic Florr. ἐν ante σποραῖσιν delevi auctoritate Flor. 1. 2. Ita non opus est de lacuna cogitare v. 1155.

V. (1159.) 1149. δέ om. Flor. 1. Idem cum 2 δίκαν.

V. (1160.) 1150. λέχους, μέλεον ἅ ποσιν recte Seidler. pro λέχους μέλεον ἅ πόσιν.

V. (1161.) 1151. ἐς Flor. 1. 2.

V. (1163.) 1153. Ed. pr. ἔκασεν. Omnes Musgrav. MSS. καν' Flor. 1. 2. καν'. Seidler. κατέκαν'.

V. (1166.) 1156. ἔσχεν, ut ed. Seidler. Florr. 1. 2. pro ἔσχε.

V. (1173.) 1163. Flor. 1. 2. νέμοι δίκαν τοι θεός.

V. (1181.) 1171 sqq. Quum his versibus usque ad (1192.) 1182. contineri stropham α. cui responderet antistropha v. (1193.) 1183. — (1206.) 1196. sibi persuasisset Seidlerus, ab eo, quod probatum non erat,

progressus, non solum plura mutavit ut βροτῶν πανδε-
κῆτα, ἴδετ' ἴδετε v. 1182. sed etiam post v. (1185.) 1175.
lacunam esse censuit, quod indicare antistropham. Id-
circo certam lacunam vocat ad v. 1161. quae eo minus
mihi certa videtur, quod ad sententiam nihil deest. De
strophā et antistrophā idem sentit Elmsleius ad Med.
1218. sed paulo modestior, nisi quod in. Ἰὼ γὰρ τε καὶ
πανδεκῆτα legendum censet, solem potius quam Iovem
πανδεκῆταν βροτῶν appellari existimans. An vero cum
deos omnes tum Iovem τὰ τῶν ἀνθρώπων σκοπεῖν, ἰδεῖν
dici non meminerat? Vid. Miscell. philol. Vol. II, 1.
p. 9. Ille vero stropham et antistropham ita descripsit:
str.

Ἰὼ Ἰὼ τε καὶ πανδεκῆτα
βροτῶν, ἴδετε τὰδ' ἔργα φόνι-
α μυστρά, δίγονι σώματ' ἐν
χθονὶ κείμενα πλῆγῃ
χερὸς ὑπ' ἐμῆς, ἄποιν' ἐμῶν πημάτων.

antistr.

Ἰὼ Φοῖβ', ἀνύμνησας δίκαν,
ἄφαντα φανερὰ δ' ἐξέπρα-
ξας ἄγχα, φόνια δ' ὥπασας
λέξ' ἀπὸ γῆς Ἑλλανίδος.
τίτῃ δ' ἐτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος.

Post hunc antistrophae versum subito deficit responsio
Versus 2. 3. 4. sunt iambici dimetri; tertius corrup-
tus est.

V. (1185.) 1175. ὑπ' uncis inclusi, quia, eo deleto,
futurus erat dochmiacus dimeter.

V. (1186.) 1176. θαυρόν' ἄγαν ed. pr. et Codd. nisi
quod Florr. γ' inserunt post ἄγαν. Brub. θαυρό τὰν ἄγαν
(sic) Canter. θαυρόν' ἄγαν.

V. (1187.) 1177. ματρί Seidler. pro μητρί.

V. (1189.) 1179. Haec Oresti tribuenda esse monet
antistropha. Seidl. Legebatur ἰὼ τύχας σᾶς, τύχας.
MSS. omnes Musgr. τύχας τᾶς σᾶς τύχας. Flor. 1. 2. τό-
χας τᾶς σᾶς τύχας. Tum Seidler. ἰὼ τεκούσα μῆτερ.
Mihi iungenda videntur μῆτερ τεκούσ' ἄλυστα sc. κακῇ,
quibus liberos designat.

V. (1190.) 1180. μέλεα Seidl. pro μελέα. Tum Seid-
ler. πέρα παθοῦσά γε.

V. (1193.) 1183. ὦ Φοῖβ' Flor. 1. 2. quod recepi pro ἰὼ Φοῖβ'. Nollem factum. Post Φοῖβ' denuo lacuna esse videtur Seidlero duarum syllabarum, quam tamen quomodo expleat, ambigit, ἰὼ Φοῖβ', ὦ Φοῖβ', an ἰὼ Φοῖβ' ἀναξ. Nam quod de verss. dochm. p. 372. coniecerat, ἰὼ ἰὼ μοι Φοῖβ' vel ἰὼ μοι μοι Φοῖβ', id iam minus placet.

V. (1194.) 1184. ἄφαιτα Elmsl.

V. (1195.) 1185. φόνια Seidl. pro φόνια.

V. (1196.) 1186. Edd. ἀπὸ γῆς τῆς Ἑλλαν. Articulum, quem deletum voluit Seidler. omittunt Flor. 1. 2.

V. (1197.) 1187. τίς δὲ ξένος pro τίς ξένος e Florr. 1. 2. recepi. Nollem factum.

V. (1200.) 1190. ἰὼ ἰὼ μοι Flor. 1. 2. ut iam edidit Seidler. Tum χορόν Musgr. e MSS. β γ, quibus accedunt duo Florr.

V. (1205.) 1195. Ed. pr. τότ' οὐ φρονοῦσα. Musgrav. e MSS. β γ addidit γ' εἰ. Sic etiam Florr. 1. 2. et Barnes. e coniectura.

V. (1207.) 1197. οὐ θέλοντα Seidl. pro οὐκ ἐθέλοντα.

V. (1208.) 1198. Pro ἑὼν Porson. adv. p. 273. coni. ἄνω, Elmslei. ad Med. 1229. not. x. ἐμῶν πέπλων ἔλαβεν' pro ἑὼν π. ἔβαλεν. Certe ἑὼν languet. Tum φοναῖσιν Seidl. pro φοναῖς.

V. (1210.) 1200. Ed. pr. ἰὼ μοι μοι. Seidler. ἰὼ μοι, Florr. ἰὼ ἰὼ μοι.

V. (1211.) 1201. τακόμαν δ' ἐγὼ Seidler. pro τὰν κόμαν δ' ἐγὼ. Cf. Hermann. prael. Bacch. p. XXXVII sq.

V. (1215.) 1205. Flor. 1. 2. πρὸς γένυν γ' ἐμῶν.

V. (1216.) 1206. χείρας edd. χεῖρας Seidler.

V. (1217.) 1207. Ed. pr. παρηίδων τ' ἐξ ἐμῶν. Seidler. παρηίδων τ' ἐξ ἐμῶν. Flor. 1. 2. παρηίδων τέ γ' ἐξ ἐμῶν.

V. (1218.) 1208. Ed. pr. ἐκρινῶθ'. Correxuit Barn. De seqq. vid. Lambini epist. ad Muret. Opp. Muret. T. I. p. 400. ed. Rulink.

V. (1222.) 1212. Seidler. *ἑμαῖς*. Pro *κόραις* Flor. 1. 2. *κόμαις*.

V. (1225.) 1215. Ed. pr. *ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα*. MS. γ. *ἔγωγε δ' ἐπεκέλευσα*, quod recepit Seidler. Sed pugnare inter se videntur *ἔγωγε* et *δέ*. Porson. ad Orest. 1233. *ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα*, quod ipsi habent Flor. 1. 2.

V. (1226.) 1216. *ἐφηψάμαν* Seidl. pro *ἐφηψάμην*.

V. (1227.) 1217. Flor. 1. 2. *ὦ δεινότη. π. ἔρ.* Seidler. Electrae continuat, tres sequentes Oresti tribuit.

V. (1229.) 1219. *καὶ καθάρμ. σφ.* Seidler.

V. (1231.) 1221. Ed. pr. *φῖλαι* bis. quod Seidler. recte mutavit in *φίλων*.

V. (1232.) 1222. Ed. pr. *φάρεά γ' ἀμφιβάλλομεν*. Flor. 1. 2. Vict. *φάρεα δέ γ' ἀμφ.* ex quo Seidler fecit *φάρεα δέ γ' ἀμφ.*

V. (1134.) 1224. *τε* ante *δόμοισιν* inserunt Flor. 1. 2.

V. (1239.) 1229. *δέ ος* ed. pr. *δέ σοι* P. Steph. Commel. Barn. Musgr.

V. (1242.) 1232. *γύναι* est a Barnes. pro *ναός*, satis levibus de causis. Recte *ναός* defendit Seidler.

V. (1243.) 1233. Flor. 1. 2. *ὥς εἶδομεν*.

V. (1245.) 1235. Ed. pr. *μὲν γύν.* Barnes. *μὲν γυν*, quod non satis convenire nunc intelligo. Post *δράς* ante Seidler. erat punctum.

V. (1246.) 1236. *Φοῖβος δέ* Brub. quod in nulla recentiorum edd. vidi. Mirum est Seidleri commentum, punctum ponentis post *τε*, mira etiam Hermannī explicatio, *Phoebus esto Phoebus*, i. e. *Phoebum mitto, de Phoebō nolo loqui*. Recte vero Censor lenensis in animo habuisse poetam dicit *οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά*.

V. (1248.) 1238. *αἰρῖν ταῦτα*, in his acquiescere. Vid. Monk. ad Alc. 2.

V. (1258.) 1248. Elmslei. ad Iphig. T. 96. Legendum, inquit, aut *σοῦ κρατός* aut *σφ' κάρη*, ne scilicet *σου* encliticum ictum habeat in sede pari.

V. (1262.) 1252. *μῆτιν*. Singularis est accusativi usus. Appositionem esse ad *ἐκταρε* pertinentem apparet; sed *τὸ πείνειν* quomodo *μῆτις* appellari potest, etiamsi

dicas appositione nonnunquam significari quod aliqua re effectum sit (vid. Gramm. gr. §. 433. not. 2. ad Hel. 172.): ira enim non caede, sed contra caedes ira effecta est. Hermann. ad Viger. p. 883. *μῆνιν* pro *μήνιμα* dictum censet, quae vox id, quod per iram ellicitur, significet. Imo vel iram ipsam vel id quod iram concitat.

V. (1264.) 1254. *ἐκ γὰρ τοῦ θεοῦ*. Sic Schaefer. pro *ἐκ τῆς τοῦ θεοῦ*. Brub. *ἐκ τῆς τοῦ θεοῦ*.

V. (1266.) 1256. Porson. adv. p. 273. *ἐκσώσουσι*. Ut de re praeterita, sic de futura praesens non raro usurpatur. vid. Elmslei. ad Med. 888. et sic Ion. 965. *ὡς τὸν θεὸν σώζοντα* pro *σώσονται*.

V. (1268.) 1258. Flor. 1. 2. *εἰς τ' αὐτόν*.

V. (1272.) 1262. Flor. 1. 2. *φάσμα* pro *χάσμα*.

V. (1273.) 1263. De duobus adiectivis uni substantivo iunctis non laboro. Sed *χρηστήριον* quomodo *εὐσεβής* vocari potest? non magis, puto, quam *ταὸς εὐσεβής*. Valde placet Reiskii *ἀσπιβής*.

V. (1279.) 1269. *παρών, qui venit*. Itaque *παρών Ναυπλίου* eodem modo dicitur, quo *ἀπικόμενος Ναυπλίου*.

V. (1286.) 1276. *Ἀγαῖδος* libri. Vid. ad Hec. p. 284. Lobeck. ad Phryn. p. 39. et, quem citat Schaefer. ad Porsoni in Hec. 291. notam, Osann Inscr. III. p. 110 sq. Omissum autem est *ἐκ*, ut Androm. 1037. *Ἀγαμέμνονός τιν παῖς βέβηκ' ἄγων χθονός*. Cf. ad Ion. 462. Herc. f. 349.

V. (1290.) 1280. *πρὸς οἶκον*. An *πρὸς ὄχθον*?

V. (1295.) 1285. Durum est *τοῖςδε σφαγίοις* a *μυσαροῖς* regi, ut sit *μυσαροὶ ἔστε σφαγίοις*, non *τάδε σφαγία μυσαρά ἔστε*. Igitur non male Lenting. p. 117. *οὐ μυσαροὶ sc. ἔστε*, quod etiam coniecit aliquis in edit. Barnesio - Beckianae T. III. Sed verius puto *οὐ μυσαρούς*. Quam enim dici posset et *θέμις* *ἐμοὶ πελάθειν*, et *θέμις*, *ἡμᾶς πελάθειν*, utramque structuram coniunxit. Sed *μυσαρούς* et ob. praecedens *ἡμῖν*, et ob soni similitudinem in adiectis *τοῖςδε σφαγίοις*, et ob tenue discrimen, quod intercedit inter *οἷς* et *οὖς*, in *μυσαρούς* mu-

tatum est. De constructione vid. Elmslei. ad Med. 727. 1207. Porson. ad Arist. Plut. 286.

V. (1296.) 1286. Electrae tribuunt Flor. 1. 2.

V. (1300.) 1290. Ed. pr. Brub. Herv. τῆς καταφθιμένης. Hinc in Barnes. rell. factum καὶ καταφθ. siglis S et C permutatis. Elmslei. in Class. journ. n. 17. p. 59. (cf. Blomfield. ad S. c. Th. 740.) scribendum censet τῆς καταφθιμένης. (καταφθιμένης.) Cf. nos ad Suppl. 986. Erfurdt. ad Soph. Ai. 1066. p. 620. not. πᾶτα φθιμ. quod cum Seidlerō recepi: sed haec coniectura ex errore illo καὶ κατ. pro τῆς κατ. orta est, et languet εἰτα.

V. (1301.) 1291. ἡμεσάτην Elmslei. l. c. et ad Med. 1067. Vid. nos ib. 1062.

V. (1302.) 1292. Recepi emendationem Seidlerī pro μοῖρας ἀνάγκης ἡγεῖτο χρέων.

V. (1302.) 1294. Ed. pr. τί δαί μ' Ἄπ. Metri gratia Musgr. τί δέ μ' Ἄπ. debuit τίς δ' ἐμ' Ἄπ. ut edidit Seidler. V. sq. μητρί pro μητέρι scripsit Musgr.

V. (1312.) 1302. αὐτῇ Barnes. pro αὐτός. Inutiliter autem Lenting. p. 117 sqq. vss. 1312. 13. 14. Choro, 1315. 16. Electrae, 1317 sqq. Oresti tribuendos censet.

V. (1316.) 1306. Vulgo ἐκλιπεῖν. Emendavit Heath. Pro πατρός Schaeef. et Blomfield. ad Aesch. Pers. 929. πατρίας. Vid. ad Hec. 78. Herin. ad Elmslei. Med. p. 362. ed. Lips. ad Baech. 1362.

V. (1318.) 1308. Lenting. ἐπ' ἀλλοτριᾶς. male. vid. v. (1260.) 1250. φόνον ὑφίξω pro φόνου δίκην ὑφίξω.

V. (1320.) 1310. Monk. ad Hipp. 1362. coni. Παλλάδος ἦξεις ὅσιαν, ut edidit Seidler. quia rarissime in systemate legitimo anapaestum dactylo subiungant Tragicī, vel, ut Seidl. dicit ob proceleusmaticum -λαδος ὅσι- Vid. Gaisford. ad Hephaest. p. 279. qui hunc ipsum locum sine suspitione citat. Cf. Elmslei. ad Med. 1380. Sed non minus raro posteriorem dipodiae anapaesticae sedem occupat dactylus, nisi post dactylum in priori sede, ut Elmslei. monuit ad Med. 1051. qui in Mus. crit. Vol. II. p. 43. not. legendum coniecerat, θάρσει. ζαθίαν Παλλάδος ἦξεις.

V. (1324.) 1314. πατρίων Blomfield. ad Pers. 929.

V. (1328.) 1318. cum tribus insequentibus in Flor. 1. 2. dantur Electrae.

V. (1330.) 1320. τ' om. Flor. 1.

V. (1347.) Ed. pr. σώσ. ναῶν πρ. ἐναύλους. Hugo Grotius νεῶν-ἐνάλους, νεῶν etiam Barnes. MS. β. σώσαν τέκνων. MS. γ. σώσον τεν κῶν, Flor. 1. 2. νηῶν. Idem ἐνάλους. Certe nihil diversitatis ex iis ad ed. Musgrav. in qua est ἐνάλους, enotavit de Furia.

V. (1350.) 1340. Reisig. obs. crit. in Soph. Oed. C. p. 302. articulo semel posito offensus, scribi vult: ὅστις δ' ὅσιος, καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλ. eleganter. De articulo semel posito vid. Erfurdt. ad Soph. Ai. 640. Seidler, supra ad 429. Sed locum ubi neutrum adiect. pro substantivo articulo careat, sequente articulo, nec ego habeo.

V. (1353.) 1349. Scribe μηδεὶς cum Schaefero et Seidl.

V. (1358.) 1348. Flor. 1. 2. πράσσειν.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

AD RHESUM.

- P. 5. v. 14. adde: Itaque neo hoc plane abiiciendum videtur, quod scholia ad v. 529. huius fabulae adscripta, citata ab Elmsleio ad Soph. Oed. Col. p. 362. not. memorant: *Κράτης ἀγροεῖν φησὶ τὸν Εὐρυπιδὴν τὴν περὶ τὰ μετέωρα θεωρίαν, διὰ τὸ νέον εἶναι εἶναι, ὅτε τὸν Ἰῆσον ἐδί-
δουσε.*
- — v. 20. post: *confusa sint* adde: ut Il. γ', 244.
- 31. v. 14. post: *pro* ἰδεῖν adde: ut Herc. f. 1168.
- 38. v. 9. post: *in Suid. I. p. 251.* adde: Lenting. p. 109. coni. ἐξεῦρ' ἄν.

AD TROADES.

- 46. v. 12. pro πολῶν scr. πυλῶν.
- 48. v. 15. scribas: Θεοῦς ἀσεβέσθαι, et Platone p. 982. A. ἀσεβησάντων ἀγγελίας, coniicias εὐσεβεῖν τινά et εἰς τινά dictum esse ut ὑβρίζειν τινά et εἰς τινά.
- 58. v. 13. Pro 255. scribe: 245. et post: τιν' ἤ. adde: Elmslei. ad Oed. C. p. 215. not. coni. τίνα δ' ἤ Θεσ.
- 66. v. 13. post: ἀλλὰ τὰδ' εἴσω. adde: Musgrav. ἀλλ' αὖτ' εἴσω.
- 71. v. 21. pro *Lactare* scribe *Lactare*.
- 82. v. 9. pro *falsus* scribe *fassus*.
- 83. v. 8. a fin. adde: Elmslei. ad Soph. Oed. C. 177: defendit σώσῃ. οὐ μὴ σώσῃ enim esse οὐ σώσει, οὐ μὴ σώσει autem μὴ σωζέτω. Mihi nondum liquet.

- P. 97. v. 13. post: ubi vid. Monck. adde: Cf. ad Iphig. A. 1108.
 — 103. v. 24. adde: Itaque rectius interpungi videtur cum Heathio et Musgravio post *δύστηνε*, ut *κρατός* cum *βόστρυχον* iungatur.

AD CYCLOPEM.

- 124. post v. 4. a fine adde:
 V. 443. Lenting. Act. Trai. p. 109. *κλύοιμ' ἄν*.

AD BACCHAS.

- 165. v. 21. pro: exhibentur, scribe: adhibentur.
 — 184. v. 7. a fin. scribas: servari.
 — 185. v. 9. a fin. post revocavit, adde: Causam ipse attulit ad Oed. Col. 177. Vid. Add. ad p. 83. v. 8.
 — 194. v. ult. leg. Dobraeus.
 — 195. v. 5. leg. *τὶ μὴν. an nov.*
 — 200. v. 10. leg. persuasum.

AD HERACLIDAS.

- 215. v. 9. lege: *ἀντιμένον* v. 10. pro: lectionibus, lege: locutionibus.
 — 231. v. 8 — 12. Diversa esse *οὐ μὴ ψεύσῃ* et *οὐ μὴ ψεύσει* Elmslei. docere conatur ad Soph. Oed. C. 177. Vid. Add. ad p. 83. v. 8. p. 185. v. 9.

AD HELENAM.

- 262. v. 5. post: ed. Lips. adde: Similis confusio est Herc. f. 1343.
 — 265. v. 9. a fin. scribas: consuetudini.
 — — v. 7. a fin. scrib. *τά μὲν δὲ "H."*
 — 267. v. 8. a fin. pro *ἄν μόνοις* scrib. *ἄν μόνοις*.
 — 273. v. 3. a fin. post: Herv. 2. Brub. dele: *καλῶ*.
 — 275. v. 22. pro: V. 602. scribe: V. 620.
 — 277. v. 1. scribe: rell. unus versus est *πρὸς ἄλλην δ' ἑλαύνει θεὸς συμφορὰν ταῦσδε κρείσσω*, *dipodia* etc.

P. 278. v. 1. deleatur.

— 284. v. 7. scribe: ὄν σὺ μάλις. σὺ eiecit.

— 298. v. ult. scribe: Deesse versum e strophā patet;
cum.

— 299. v. 5. a fin. scribe: καρποφόρου τε γὰρ vel πεδία
τε γὰρ καρπόφορα.

IN IONEM.

— 308. v. 8. post Flor. 2. adde: Vid. T. V. p. 599.

— 314. v. 15. scribe: κοῦσ' ἄρ', ἥτις.

— 330. v. 13. a fin. dele comma post: a tempore.

— 335. v. 7. pro εἶναι, scribe: ὄντα.

— 336. v. 3. pro: lyricum, scribe: lyricorum.

IN HERCULEM.

— 357. v. 14. a fin. pro: iactaret, scribe: iactarat.

— 362. v. 11. scribe: *propugnantes*.

— 363. v. 2. pro: βλέπειν, scribe: βλέπει.

— 375. v. 20. scribe: intelligendae sunt portae templi.

— 378. v. 10. pro: παῖδιν, scribe: ἐπαῖδιν.

— 387. v. 23. post: videtur. adde: Contra ὡς ὁρᾷν
ἐφαίνετο dictum ut ὡς ἰδεῖν ἐφαίρετο Plat. Phae-
don. p. 84. C.

— 395. v. 7. post: descripsit pone punctum.

— 399. v. 5. 6. dele verba: At num Τηρουόνας ultimam
breveni habere potest? Itaque pro Τυφώνας vel
aliud excogitandum est — et v. 7. pro: vel Eu-
ripides, scribe: Sed fortasse Eurip.

— 402. v. 2. adde: Cf. Helen. 77.

IN ELECTRAM.

— 416. v. 6. a fin. post: *nequaquam sapietis*, adde:
Melius Elmslei. ad Soph. Oed. C. 177. hanc
constructionem explicavit, οὐ μὴ cum futuro esse
vetantis, (ut οὐ μὴ γράψεις i. e. μὴ γράψῃς aut
μὴ γράψῃς), cum subiunctivo negantis, ut οὐ
μὴ γράψῃς i. e. οὐ γράψῃς. Sic οὐ μὴ φρονή-

σας esset *ne sapiatis* i. e. per me licet vobis desipere, quod est cum contemptu dictum, ut Hecub. 325 sqq.

P. 417. ad v. 407. Sophocles tamen dixit Oed. C. 200. εἰς χεῖρα φίλων ἐμῶν.

— 419. ad v. 445. post: *ponuntur*, adde: Sic. Περσέϊος οἶκος Hel. 1464. Φοῖβεϊος πύργος ib. 1511.

— 421. v. 8. lege: εἰ παρῆν pro εἰ καὶ γῆν.

Lipsiae sumtibus J. A. G. WEIGELII.

BIBLIOTHECA CLASSICA

POETARUM ET SCRIPTORUM PROSAICORUM GRAECORUM.

Textum ad fidem codicum manuscriptorum et optimarum
editionum recensuerunt: A. BOECKH, J. F. BOISSONADE, L.
G. DISSEN, FR. JACOBS, A. MATTHIAE, E. F. POPPO, G.
H. SCHAEFER, C. G. SCHUETZ, C. G. SIEBELIS, G.
STALLBAUM. 8 min.

Bibliothecae huius in suo genere praestantissimae ad-
huc prodierunt 57 Tomi, qui quum summa diligentia
ad fidem librorum tum manu scriptorum tum typis ex-
cutorum castigati sint, merito plausu et in Germania
et apud exteros excepti sunt. Neque enim redemptorem
spes illa fefellit, quam ab initio suscepti negotii conce-
perat, quandoquidem in omnibus fere litterarum univer-
sitatibus et gymnasiis a iuvenibus usurpantur quae adhuc
in publicum emissae sunt bibliothecae partes, adeoque
haud paucae earum intra breve temporis spatium typis
repetendae fuerunt. Quae res ut est laetissima, ita re-
demptorem nunquam non impellet ad conquirendas et
coëmendas opes, quibus philologi clarissimi utantur ad
opera immortalia veterum scriptorum emendanda et in
pristinam integritatem restituenda. Ne vero interpreta-
tio plane negligatur, collectionem scholiorum nondum
editorum instituimus, quam optandum est ut eodem
applausu excipiant bonarum litterarum amatores, quo
exceperunt partes scriptorum ipsorum adhuc evulgatas.
Ceterum ut legentium commodis prospiciatur, paginas
exemplarium, ad quae saepenumero ablegari solet, in
marginibus apponi curabimus.

Quum non defuerint, qui hanc collectionem litteris
stereotypis expressam esse opinarentur, non supervaca-
neum erit monuisse, illud propterea non potuisse fieri,
quod, ubi scriptoribus emendandis perpetuam curam im-
pendere velis, non nisi typus variabiles adhibere licet.

In numero scriptorum prosaicorum etiam Platonis opera habentur octo voluminibus evulganda. Quae quidem praeibunt et partim iam prodierant ad codd. fulem diligentissime emendata. Cuius rei rationes ut patefaciamus lectoribus, mox emittemus maiorem illorum editionem, quae praeter textum octo voluminibus comprehensum complectetur varias lectiones ex eodd. manu scriptis collectas et in ordinem digestas. Quoniam vero huius editionis exemplaria tantum quingenta excudentur, singuli eius tomi non separatim vendentur, id quod alias fieri solet.

Elegantiae studiosis eo consulere placuit, quod editionem omnium scriptorum charta splendida paravimus, duplo maiore pretio vendendam quam quae charta vulgari parata est. Partes autem eius nonnisi eae separatim veneunt, quae in catalogo notatae sunt.

Quum permulti scriptorum Graecorum versiones, quas dicunt, Latinas exoptaverint; S. et J. Luchtmauni, bibliopolae Lugdunenses, collectionis illarum eadem forma, qua nostra Bibliotheca gaudet, instituendae consilium ceperunt eiusque sex partes iam in lucem emisserunt.

Bibliothecae Graecae adhuc editae sunt partes hae:

P O E T A E.

	Thlr.	Gr.
Tom. I. Aeschyli Tragoediae	—	18
Idem liber charta perg.	1	12
II. Theocritus, Bion et Moschus	—	12
III. Poesiae gnomici	—	12
IV. Callimachi hymni et epigrammata	—	6
V. Anacreontica cum aliis Lyricis	—	6
VI. Apollonii Rhodii Argonautica	—	12
VII. Orphica	—	12
VIII. Hesiodi Carmina	—	6
IX. Sophoclis Tragoediae	1	—
Idem liber charta perg.	2	—
X. XI. Aristophanis Comoediae 2 Tomi. (à 1 Thlr.)	2	—
Tom. 1. Plutus. Nubes. Ranae. Aves. Equites.		
2. Pax. Lysistrata. Acharn. Vespae. Thesmophor. Eccles.		

Thlr. Gr.

Tom. XII—XIV. Euripidis Dramata e rec. A. Matthiae cum Argumentis editionis maioris. 3 Tomi. à 16 Gr.	2	—
Tom. 1. Hecuba. Orestes. Phoen. Medea. Hippolytus. Alcest.		
2. Andromache. Supplices. Iphigenia in Aul. Iphig. in Taur. Rhesus. Troad. Cyclops.		
3. Bacchae. Heraclidae. Helena. Ion.		
XV. XVI. Homerillias. 2 Tomi. (à 12 Gr.)	1	—
Tom. 1. Rhaps. 1—12.		
2. Rhaps. 13—24.		
XVII. XVIII. Homeri Odyssea et carmina minora. 2 Tomi. (à 12 Gr.)	1	—
Tom. 1. Rhaps. 1—15.		
2. Rhaps. 16—24. et carmina min.		
XIX. Coluthus et Tryphiodorus. Acced. Collationes codicum Ital.	—	6

SCRIPTORES PROSAICI

Tom. I. Aeschinis Oratoris Opera	—	12
II. Xenophontis Cyropaedia. Ed. 2da, ad cod. Flor. rec. E. F. Poppo	—	15
Idem liber, cum varietate lectionis	1	—
III. Xenophontis Oeconomicus. Convivium. Hiero. Agesilaus	—	9
IV—VI. Pausaniae Graeciae descriptio. 3 Tomi e nova Siebelisii recens. (Paginis edit. Kuhnianae in marg. notatis)	2	3
Idem liber charta perg.	4	6
(Singuli Tomi 17 Gr.)		
Tom. 1. Attica. Corinth. Lacon.		
2. Messenica. Eliaca. Achaica.		
3. Arcad. Boeot. Phoc.		
VII—IX. Herodoti Halic. historiarum libri IX. 3 Tomi. (à 17 Gr.)	2	3
Idem liber charta perg.	4	6
Tom. 1. Clio. Euterpe. Thalia.		
2. Melpom. Terpsich. Erato.		
3. Polyhym. Urania. Calliope cum vita Homeri.		

		Thlr.	Gr.
Tom. X.	Xenophontis Expositio Cyri	—	12
	Idem liber Charta perg.	1	—
— XI.	Xenophontis historia graeca (Hellenica)	—	12
— XII.	Xenophontis Memorabilia et apologia Socratis	—	9
— XIII.	Xenophontis Opuseula polit. equestr. et venat.	—	8
— XIV. XV.	Thucydides de bello Pelop. L. VIII. 2 Tomi. (à 18 Gr.)	1	12
	Tom. 1. Lib. 1—4.		
	2. 5—8.		
— XVI—XXIV.	Plutarchi vitae parall. E. rec. G. H. Schaeferi. (In marg. nott. pagg. edit. Francofurt. formae max.) 9 Tomi. (à 12 Gr.)	6	12
	Tom. 1. Theseus. Romul. Lycurg. Numa, Solon. Poplic.		
— 2.	Themistocl. Camill. Pericl. Fab. Max. Alcib. Coriol.		
— 3.	Timol. Aemil. Paul. Pelop. Marcell. Aristid. M. Cato M.		
— 4.	Philopoem. Flamin. Pyrrh. Marius. Lysand. Sylla.		
— 5.	Cimon. Lucullus. Nicias. M. Crass. Sertor. Eumen.		
— 6.	Agasil. Pompej. Alex. M.		
— 7.	Iul. Caes. Phoc. Cato Min. Agis. Cleomen.		
— 8.	Tib. et C. Gracch. Demosth. Cicero. Artax. Demetr. Anton.		
— 9.	Dion. Brutus. Aratus. Galba. Otho.		
— XXV.	Herodiani historia rom.	—	12
— XXVI—XXXIII.	Platonis Opera. Ad fidem codd. Flor. Paris. Vindob. Zittav. al. emendavit G. Stallbaum. In marg. notatae sunt paginae edit. Stephan.		
	(Singuli tomi 18 Gr.)		
Tom. 1.	Euthyphr. Apol. Socr. Crito. Phaedo. Theag. Amat. Theaet.		
2.	Sophista. Euthyd. Protag. Hipp. min. Cratyl.		

Tom. 3. Gorgias. Phileb. Meno.

4. Alcib. 1. 2. Charmid. Lach. Ly-
sis. Hipparch. Menex. Politic. Minoa.

5. De Republica.

6. De Legibus et Epinom.

Tom. XXXIV—XXXVIII. Demosthenis Opera.

In marg. notatae sunt paginae edit. Reiskianae. 5 Tomi

3 75

(Singuli tomi 15 Gr.)

Tom. 1. Olynth. Philipp. I. De Pace. Phi-

lipp. II. De Halon. De Cherson. Phi-

lipp. III. IV. Oratio adv. epist. Phil.

Philippi Epist. De contrib. De Sym-

mor. De Rhod. libert. De Megalo-

pol. De foed. Alex. De Corona.

2. De falsa legat. Adv. Lept. Con-

tra Mid. Adv. Androt.

3. Adv. Aristoer. Adv. Dinocr. Adv.

Aristogit. I. II. Adv. Aphob. III. Adv.

Ouctor. II. Orat. in Zenot. In Apa-

tur.

4. Orat. in Phorm. In Lacrid. Pro

Phorm. In Pantaen. In Clausim. In

Boet. de nomine. In Boet. de dote.

In Spud. In Phaenipp. In Macartat.

In Leochar. In Steph. 1. 2. In Everg.

In Olympiad. In Timoth.

5. Oratio in Polycl. Or. pro coro-

na trier. In Callipp. In Nicostr. In

Conon. In Callicl. In Dionysod. In

Enpuliten. In Theocrin. In Neacr.

Orat. funeb. Amator. Prooemia. Epi-

stolae.

XXXIX. Isaei Orat. Opera. In marg. no-

tatae sunt pagg. edit. Reisk. Acc. ej. Ora-

tio de Meneclis hered. prim. ed. T. Tyr-

whitt. et ej. Oratio de hered. Cleon. ed.

ab A. Maio

— 12

XL. Lysiae Orat. Opera. Annotatae sunt

pagg. edit. Reisk.

— 12

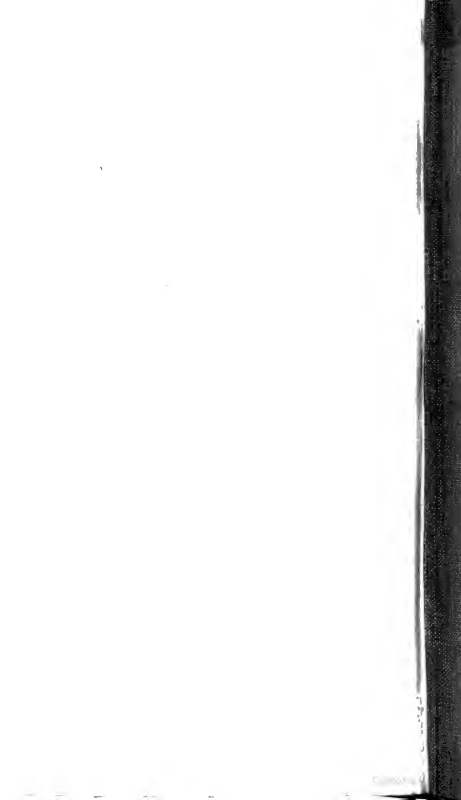
SCHOLIA.

	Thlr.	Gr.
Tom. I. Procli Scholia in Plat. Cratylum ed. et adj. J. F. Boissonade	—	12

BIBLIOTHECA CLASSICA ROMANA.

Horatius	—	12
• • Charta script.	—	16
Virgilius	—	15
• • Charta script.	—	20

Lugduni Batavorum, apud S. et J. LUCHTMANS. Londini,
apud J. BOHN. BLACK YOUNG et YOUNG. Cantabrigiae Ame-
ricanorum, apud COMMINGS HILLIARD et SOC. Mediolani,
apud C. BRIZZOLARA. Florentiis, apud G. PIATTI. Romae,
apud MAR. de ROMANIS. Parisiis, apud DE BURE FRATRES.
Edinburgi, apud T. CLARK.

005669085

